

Дуг палим борцима

Догађаји из прошлости једног народа, ма како славни били, временом изблиједе и забораве се, ако их неко не забиљежи. Зато је с правом речено:

— Оно што се не запише, није се ни догодило.

Усмено казивање подложно је измјенама, додавањима, прекрајању и, коначно неумитном забораву.

Оно што је трајно и сигурно јесте запис, слово, књига. Још кад се књига илуструје и допуни сликом, она постаје, добрим дијелом, читљива и неписменом. Неко је, врло увјерљиво, о књизи и слици казао ове ријечи:

— Књига се све више гледа, а слика све више чита. Ови бројни и богати записи о Козари из пера Драгоја Лукића, илустровани мноштвом фотоса, дају врло увјерљиву и упечатљиву слику славе, подвига и трагедије бораца и народа херојске Козаре.

У ову књигу уграђене су године солидног и стрпљивог рада у коме су се срећно преплитали марљив труд и таленат њеног ствараоца. Писана је с изузетном љубављу и дивљењем за подвиге јуначког народа Козаре, причана с увјерљивошћу једног учесника.

Највећи дио књиге говори о дјечи, учесницима славне и трагичне епопеје, о једном детињству каљеном у ватри велике битке вођене на Козари. Говори о дјечи Козаре развијане вихором рата на безброј страна.

Ево, и овако, на овакав начин, словом, језиком и сликом, бивши борац, достојно и с пијететом, одужује се сјенима својих палих другова и сабораца који не дочекаше распјеване дане слободе и новог живота.

19. VIII 1978.

Бранко Ћопић

НАПОМЕНА АУТОРА

Прије тридесет година почео сам да истражујем усташки и њемачки геноцид над дјецом Козаре и сада, кад сам на тај Сизифов посао ставио тачку, чини ми се да сам — на почетку.

У трагању за идентитетом убијених дјечака и дјевојчица обишао сам готово сва козарска села и градове, закуцао на многа врата и разговарао са стотинама мајки и очева, браће и сестара, рођака и познаника малишана убијених у логорима, спаљених или уморених на други начин. Упознао сам десетине Загрепчана, учесника хумане акције спасавања дјеце из бодљикавих жица, и многобројне грађане који су их, по извлачењу из логора, усвојили. О тој дјечи, најчешће, није било никаквих писаних докумената. Проучио сам сачуване логорске архиве и спискове жртава окупатора и њихових помагача. Године сам провео у архивима, музејима, збиркама и историјским институтима у трагању за изгубљеним дјетињством 23.858 дјечака и дјевојчица који су са моје родне Козаре у љето 1942. као таоци отјерани у логоре смрти.

Послије три деценије успио сам да дешифрујем стравичан списак убијене дјеце с козарског подручја. Утврдио сам њихова имена и имена њихових родитеља, у којима су мјестима рођена, гдје им је, када и како згаснуо млади живот.

Састављајући ову књигу покушао сам да отргнем од заборава — те најстрашније освете — дио наше историје.

Других намјера нисам имао.

Ово треће, проширено, издање књиге Рат и дјеца Козаре допуњено је са 11.194 имена убијених дјечака и дјевојчица из 219 мјеста козарског подручја. Најмлађа су била у колијевкама, а најстарија су имала 14 година. У књигу су уврштена и имена 370 малих ратника који су пали као борци народноослободилачког рата 1941-1945. године.

И у овом издању књиге Рат и дјеца Козаре представљен је само дио грађе, тешке као сам усуд живота. Нисам сигуран да ће у корице друге књиге — за коју сам сакупио документарни материјал — моћи да стане све оно што се мора показати будућим нараштајима о беспримјерном страдању дјеце са Козаре.

Ради њих самих и њихових потомака.

ЛИЦЕ КОЗАРЕ

Судбина дјеце, поготово у катаклизмама, одувијек је највише узбуђивала свијет. Нацифашистичка најезда и окупација наше земље 1941. године учинила је да трагична смрт десетина хиљада малишана, посебно на територији тзв. Независне Државе Хрватске, прерасте у највећу националну несрећу. У усташкој НДХ, тој творевини њемачког Рајха, за четири године (од априла 1941. до априла 1945), убијено је и на друге начине уморено више од 40.000 дјеце, од колијевке до 14 година.

Свако четврто је било са Козаре.

Када је под заштитом њемачког оружја 10. априла 1941. године проглашена Независна Држава Хрватска, паклени план о „дефинитивном рјешавању српског питања“ већ је био састављен, а одмах затим и озакоњен. Са колико је нагомилане мржње према „нижој раси“ припреман и извођен велики злочин види се из сачуваних докумената и изјава водећих личности усташке државе, које су већ тада имале програмски карактер.

Анте Павелић, усташки поглавник: „Из слободне Независне Државе Хрватске биће искоријењен сав коров што га је туђинска душманска рука била посијала.“

Миле Будак, министар за наставу и богоштовје НДХ: „Један дио Срба ћемо побити, други раселити, а остале превести на католичку вјеру и тако претопити у Хрвате.“

Милован Жанић, усташки законодавац: „Ово има бити земља Хрвата и никога другог. И нема те методе коју ми нећемо као усташе употребити да начинимо ову земљу збиља Хрватском и да је очистимо од Срба.“

Виктор Гутић, један од најистакнутијих представника НДХ у Босанској крајини, овако је говорио: „Ове српске цигане послаћемо у Србију, једне жељезницом, а друге Савом без лађа. Непожељни елементи биће искоријењени тако да ће им се затрти сваки траг и једино што ће остати биће зло сјећање на њих. Сву српску гамад од 15 година па навише ми ћемо поубијати, а њихову дјецу смјестити у клостере и од њих ће бити добри католици.“

Дионизије Јуричевић, усташа и свештеник у Павелићевом и Артуковићевом вјерском одсјеку: „У овој земљи не може нико да живи осим Хрвата, а ко неће да се покрсти ми знадемо куда ћемо с њим. Данас није грехота убити и мало дијете које смета усташком покрету. Немојте мислити што сам свећеник да не могу узети стројницу у своје руке и таманити све до колијевке, све оно што је против усташке власти и државе.“

Читава територија НДХ — 22 велике жупе, 142 котара и хиљаду општина с површином од 103.000 квадратних километара и 6,500.000 становника — захваћена је немилосрдним истребљењем Срба, Јевреја, Цигана а потом и других противника усташког поретка. „Чишћење“ појединих крајева у Банији, Кордуну, Лици, Славонији, Срему, Горском котару, Далмацији, Босни и Херцеговини — расељавање и прогони, хапшење и затварање у логоре, покрштавање и физичке ликвидације — попримили су застрашујуће размјере.

Сви Срби и Црногорци, рођени у Србији, морали су да напусте своја огњишта, мјешовити бракови силом су раскидани. Србима, Јеврејима и Циганима одмах је ограничено кретање, забрањена употреба средстава јавног саобраћаја, посјеђивање локала, биоскопа, позоришта; забрањено је било купање у бањама. Скидани су натписи ћирилицом и са надгробних споменика. {14}

У једном од првих аката НДХ, Окружници Равнатељства за понову, стоји: „Расељавање Срба мора се спровести на безобзиран начин. Хапшења и интернирања се врше ноћу и дању без предаха. Ухапшеник је дужан да се припреми за тридесет минута. Имовина се одузима и са њом располажу равнатељства за понову. Гдје год је могуће хапсити читаве породице. Не могу бити поштеђене старије особе, жене и дјеца.“

Био је то само почетак.

Првим куршумима мржње испаленим 28. априла 1941. године у припаднике српске националности из Гудовца, Брезовице и још неких мјеста око Бјеловара, дат је

сигнал послуже кога ће многи крајеви усташке државе бити претворени у стратишта на којима су убијана и дјеца.

Све оно негативно, патолошко и злочиначко што је карактерисало нацифашизам и његове слуге достигло је врхунац у геноциду над дјецом. Убијајући нејач, крвници су показивали најмрачнију страну свога бића. На најсуровији начин уништавали су животе дјечака и дјевојчица, од којих су многи били још у пеленама.

Убијали су их Павелићеве усташе, њемачки војници, четници Драже Михаиловића, јуришници 369 „Вражје“ и 13 СС „Ханцар“ дивизије, италијански фашисти, припадници Хортијеве Мађарске и Черкези Прве козачке дивизије. При том су примјењивали методе које по свирепости превазилазе највеће грозоте какве се не памте у нашој и свјетској повијести. Заиста у нашем савременом ријечнику тешко је наћи одговарајуће ознаке којима би било могуће изразити степен нечовјечности и грозноморност извршених злочина.

Дјецу су стријељали у сталку и пеленама, бебе су набијали на бајонете, коље и шиљате летве од плотова, клали ножевима, брадвама и сјекирама, спаљивали у кућама и крематоријуму, на Градини код Јасеновца кували у котловима за справљање сапуна, завезану у строже и џакове бацали у ријеке и бунаре, живу отискивали у шпиље и пећине, гушили цијанкалијем и тровали каустичном содом, сатирали глађу, жеђу и хладноћом.

Козара је постојбина чудесних људских судбина. Освајачи су јој увијек отимали слободу, а она се бранила и поново дизала против насиља, против окова и бича. У том дугом и страхотном рвању голи живот Козарчанина био је убог и несигуран као пламен свијеће на вјетрометини.

Козара се простире на 2.500 квадратних километара. У 33.687 домаћинстава, уочи рата, живјело је 199.289 становника, и то 137.719 Срба, 32.613 Муслимана, 26.651 Хрвата и 2.306 Нијемаца, Украјинаца и Италијана.

Козара, то је онај кутак наше земље омеђен ријекама Саном, Уном, Савом и Врбасом, гдје су и дјеца гледала смрти у очи.

Вијековна борба за дјецу, за свој пород, била је дивовска и страшна. И жртве Козарчана биле су толике да никада нису тачно избројане.

У анале монструозних усташких злочина из првих дана окупације уписани су „августовски покољи“ 1941. године извршени у селима око Приједора и Босанског Новог, када се народни устанак већ био распламсао у читавом Поткозарју. Једна усташка бојна за 20 дана убила је 6.000 људи и жена, а са њима и 212 дјеце.

Тих дана убијани су људи на све стране, по двориштима, на кућним вратима и капијама, по баштама и на приједорској пијаци, на мосту и обалама Сане. По кравим улицама усташе су с пјесмом пратиле колоне запрежних возила претоварене својим жртвама.

Душанка Радишић, дјевојчица из Рудица код Босанског Новог, изранављена, преживјела је усташки покољ: „У авлији куће Ђоке Ољаче, клали су нас као овце, убијали маљем, крапом и сјекиром. Кућа и све помоћне зграде, а нарочито пространа колница, биле су испуњене лешевима. Када су мајке молиле да не убијају дјецу, усташе су чиниле супротно. Прво су клале дјецу, а онда родитеље. Тако су дотукле и Митра Ољачу, а он је викао: 'Живјела Србија! Не можете нас све поклати. Остаће неко да и вама суди за оваква злодјела'.“

Народ Козаре је листом кренуо у устанак 1941. године.

Да би уништио партизански одред и читаво подручје очистио од становништва, које је у цјелости било укључено у народноослободилачку борбу, непријатељ је претресао сваки кутак Козаре и Просаре.

На партизански одред „Др Младен Стојановић“ који је имао 3.500 бораца и збјег од 80.000 људи, жена и дјеце, кренуло је 10. јуна 1942. године на Козару 40.000 непријатељских војника и почела је незапамћена битка {16}

Народ се повлачио испред фашистичке најезде под окриље Козаре и заштиту партизанске војске.

Сав свој бијес због неуспјеха офанзиве на Козару. Непријатељ је истражио на ненаоружаном народу.

Нијемци и усташе масакрирали су у долини ријеке Мљечанице 450 рањених бораца и омладину која их је носила. Заробљених партизана на Козари није било.

Поткозарје у љето 1942.

У селу Читлуку живјела је велика породица Јандрића. Тог јутра када су усташе упале у кућу Микана Јандрића, његов најмлађи син стајао је у сталку. А онда, као да се небо сручило на мајку — зликовац је сјекиром одсјекао дијетету обје руке. Тада су усташе убиле Љубу, Вукашина и Ружу Јандрић, а све троје су имали само 11 година.

И у Водичеву је тада све горило. Плануле су куће и жита, зграде, сјенокоси и плотови. Мајка Пере Ђурића није могла да побјегне са петоро унучади. Заклали су их. Миља Кнежевић сакрила се у кацу, али њен отац Мирко то није могао. Усташе су га заклале и бациле у живицу. Миља је то видјела. Зликовци су убили двогодишње унуче Стоје Радман из Врбашке, затим њену кћерку, а на крају и њу. Јованку Сукало прво су присилили да гледа како јој умиру троје дјеце. Најстарије је имало девет година. У засеоку Вуруне убијене су 84 особе, а међу њима 24 дјеце поклано је у једном подруму. У селу Котуревима усташе су убиле двоје дјеце Симе и Ковиљке Кондић. Благоја је имао три године, а Мира шест мјесеци када ју је зликовац набио на бајонет и носио кроз село.

Низали су се злочини под Козаром један за другим.

Тако су усташе, предвођене злогласним Максом Лубурићем, сравниле са земљом село Драксенић надомак Јасеновца. Стравичан масакр извршен је 13. и 14. јануара 1942, кад је у сеоској цркви убијено 208 становника, међу којима и 85 дјеце. Еве како су ово усташко „натјецање у крви“ описали преживјели свјedoци — Анка Павковић, Анка Лукач и Мира Благојевић:

„Црква је била пуна лешева, а крв је достизала до врха ципела. На самом олтару била је наслоњена, као да спава, убијена жена Николе Драчине. Пред црквом, наслоњена на тарабе, лежала је Марта Врњић са двоје дјеце. Обе дојке биле су јој прорезане и кроз њих провучене ручице њене дјеце. Дјечје руке биле су везане жицом. Мало даље од Марте лежала је Деса Лончар и њено дијете набијено на колац.“

Козара чува успомену на један од најмонструознијих усташких злочина, извршен 7. фебруара 1942, кад је убијено 2.300 становника Дракулића, Мотика и Сарговца, села покрај Бања Луке. Врхунац дивљаштва усташе су испољиле у покољу 551 дјетета: у Дракулићу 294, Мотикама 207 и у Сарговцу 50. Усташку Павелићеву тјелесну бојну у овом злочину предводио је Мирослав Филиповић-Мајсторовић, капелан самостана у Петрићевцу. Овај крвник имао је још једно име — Фра Сотона. Добио га је у Јасеновцу, као један од логорника. Када је заклао седмогодишње дијете Ђуре Гламочанина, с крвавим ножем у рукама Фра Сотона је храбрио неодлучне: „Ово ја у име бога покрштавам изроде. Усташе, слиједите мој пут! Све гријехе узимам на своју душу!“

Миле Тодоровић, коме је у овом покољу убијена читава породица, прича: „Дошао сам кући, а она пуста. Само у штали краве ричу. Када сам изишао, чуо сам неко чудно крчање. Пришао сам ближе и видео гомилу поубијаних. Стојан Срдић,

сасјечен и искрвављен, сједио је и јечао. Од једног малог леша учинило ми се да је моја најмлађа кћи. Онда сам се онесвијестио.“

Никакви злочини нису могли да зауставе козарски народ који је листом кренуо у устанак 1941. године. У прољеће 1942, кад је девет милиона фашистичких војника мрвило Европу, у самом средишту НДХ Козара је постала слободна партизанска оаза.

Тада су хроничари записали да су се у удобним салонима љетовалишта у Опатији, 2. марта 1942, састали њемачки, италијански и усташки генерали, под командом фелдмаршала Кајтела, и дуго вијећали над ратном картом Козаре.

Према „Опатијском протоколу“ и савјетовању у штабу њемачких оружаних снага у Арсаклију у Грчкој, 20. маја 1942, одлучено је да се „устаничком покрету на Козари дефинитивно сломи кичма“. Само три дана касније, 23. маја 1942, у штабу командујућег генерала Бадера у {18} Београду, постављене су смјернице за ову операцију: „У западној Босни живо је порасла партизанска дјелатност на простору Бањалука-Приједор-Босански Нови која мора што прије да буде ликвидирана ради чувања њемачких војно-привредних интереса“. За извршење овог задатка формирана је „Борбена група западна Босна“ („**Kampfgruppe Westbosnien**“) Штаб борбене групе састојао се од 29 официра њемачког Вермахта и пет функционера усташке НДХ. За команданта операција на Козари постављен је Фридрих Штал, генерал-мајор, који је „као млади поручник аустро-угарске војске омрзнуо словенске варваре“. Убрзо затим услиједила је наредба о почетку највеће офанзиве која је те године вођена против партизанске војске.

Тај дан, 10. јун 1942, Козара неће никад заборавити.

По њему и данас Козарчани рачунају вријеме, шта је било прије, а шта послје њемачко-усташке офанзиве.

На Козару и њен одред, на 3.500 партизана (300 је било рањено) наоружаних са 3.000 пушака и 170 митраљеза, четири минобацача и двије хаубице, два тенка марке „Хочкинс“ и једним авионом Фрање Клуза, на 934 партизанска одборника, на омладину што је стајала као један у резервним четама, на народ Поткозарја и колибе од прућа, у збјеговима расутим око изворишта Грачанице и Мљечанице, Буковице и Раковице или по пропланима Мраковице и Бијелих вода — на такву Козару кренула је сила од 11.000 официра, подофицира и војника Вермахта, 20.000 усташко-домобранских снага, 2.000 четника Драже Михајловића (групе Дреновића и Марчетића) што је са ојачаним околним гарнизонима и помоћним јединицама износило око 35.000 војника опремљених најсавременијим наоружањем другог свјетског рата.

Сем тога, борбена група је располагала снажним и добро организованим обавјештајним апаратом, којим су руководили чланови Шталовог штаба Плуме и Конопацки и у којем је значајну улогу имао и млади поручник Курт Валдхајм. У 17

пунктова распоређених у насељеним мјестима око подручја операција, обавјештајци су располагали са више радио-станица и јатом од 120 голубова писмоноша допремљених из Беча. За претрес Козаре и откривање партизанских склоништа из Београда је доведено 35 паса трагача и њихових водича, а из Берлина је поручено још толико паса, „неопходних за потребе овог оперативног подручја“.

Незапамћена битка трајала је двадесет пет дана и ноћи. У њој су се истопиле партизанске снаге, читаве чете су избрисане из бројног стања Козарског одреда.

Али, Козара није пала.

„Густа помрчина притисла је наше положаје када нам је свима засао дах од ураганске ватре. Први талас нападача привукао се кроз густу траву и жбуње до наших редова. Партизани су хватали за цијеви наших митраљеза прије него што су могли да опале и један метак. Појавили су се изненада и нечујно. И тада је отпочело оно најстрашније, што је свакоме од нас следило крв у жилама. Мушкарци, жене и дјеца са несхватљивом упорношћу насрнули су на наше положаје. Био је то прави пакао и чудим се како смо издржали. Партизани су чак и на борна кола ишли са бомбама и пушкама, управо као мрави су навирали“, записао је о пробоју обруча на Козари Курт Нехер, ратни дописник 714. њемачке пјешадијске дивизије.

Када је непријатељ послвије пробоја обруча, увидио да не може уништити Козарске партизане, сав бијес искалио је на народу Поткозарја.

Посебним смјерницама регулисан је поступак према становништву које се мора темељно очистити и населити „поузданијим живљем“, што је требало да спроведе усташки опуномоћени министар др Оскар Турина, један од чланова Штаповог штаба. Из смјерница и Штапових наредби јединицама очигледна је, као у огледалу, намјера да се подручје Козаре сасвим опустоши:

„Сва лица затечена у борби стријељати. Све становништво похватати и спровести у сабирне центре; мушкарце изнад 14 година отпремити у концентрационе логоре. При покушају бјекства без милости употрежити ватрено {19} оружје; младе жене и дјевојке, према заповиједи Фирера, транспортовати на рад у Њемачку; старије жене и дјецу раселити или отпремити у Јасеновац 'који може примити неограничени број заточеника'. Тко особе које долазе из Козаре и Просаре пропусти или након заробљавања ослободи, бити ће стављен пред радни суд.“ То је само један извод из њемачко-усташких наредби и упутстава за вријеме борби на Козари.

Дара Барановић са 29 ожиљака од убода ножем преживјела је усташки покољ становника села Паланчишта, али њена дјеца, четворогодишња Радославка и двогодишњи Бошко — нису.

У једном од седам козарских збјегова.

Козарчани у збјегу имали су само једну жељу и једну мисао: одбранити Козару.

—У Мљечаници 4. јула 1942, уочи пробоја обруча око Козаре.

У вријеме жестоких окршаја од 10. јуна до краја јула 1942, све је било под командом Штаповог штаба, када су сви закони и све норме о понашању људи престали да вриједе. Сви Козарчани са подручја операција били су изложени најсвирепијем уништењу. Хајка на људе, на све живо што се нашло у Козари, показала је у пуној мјери звјерско лице нацизма. Убијани су људи, жене и дјеца у свакој козарској авлији, чак и старци у болесничким постељама. Ево неколико фрагмената из извјештаја њемачко-усташких јединица:

„Група 'Путлић' чистећи простор око Цикота заробила је 24 партизана и десет сумњивих. Група 'Боровски' достигла црту Бабинац—Марини. Губици код непријатеља: 47 мртвих и 36 заробљених. Стријељано за одмазду 57 партизана и двије жене: Група 'Ведел'; Да би се документовало присуство њемачких трупа, чете ће поново продријети у простор Марини и тући све што се тамо налази (људи, жене, дјеца); Прва и Друга усташка бојна: Нађено 140 мртвих партизана, ухваћено 14 жена, 13 дјеце и 169 грла стоке; Усташка бојна 'Девчић' наишла код Моштанице на групу од 20 партизана и у борби убила 18 а двојицу заробила: Трећи горски здруг у чишћењу простора заробио 83 особе; Усташка бојна потпуковника Симића: убијено 17 мушкараца, шест жена, 11 дјеце и заплијењено 38 воловских запрега, 56 крава и 138 грла разне друге стоке.“

Дара Бановић је живи свједок покоља 300 душа, махом жена и дјеце. Само једном Дара је смогла толико снаге да исприча своју судбину: „У сам залазак сунца дошле су усташе. Када су нас истјерали, моја мала Радославка је прошапутала: 'Драга мајо, они ће нас побити!' Тако је и било. На гомилу покланих почели су слагати и нас. Од трећег ударца ножем ја сам пала, али свијест нисам изгубила. Најстрашније ми је било кад сам гледала како убијају моју дјецу. Радославку, која је имала четири године, ударили су ножем у врат и бацили поред мене. Двогодишњи Бошко, срце мамино, иако избоден, још је плакао. Дотукли су га на мени. Тада, кад су примјетили да сам још жива, боли су ме ножевима и ја не знам колико је то дуго трајало. На себи имам 29 ожиљака.“

У Драгељима, малом партизанском селу под Козаром, Нијемци усташе убили су све ухваћене жене и дјецу, јер одраслих мушкараца није било. И куће су све спаљене. Вукосава Галић са двоје мале дјеце убачена је у кућу која је догоријевала; Грозда Ацић, везана за кућни праг, била је присиљена да гледа своју бебу како гори заједно са креветићем, док су друго дијете усташе гушиле у јами загашеног креча. Малог Момира Галића заклали су у дворишту, а Видосаву Обрадовић са троје дјеце на дрвљенику. И тако редом, све док нису убијени 31 мајка и 21 дијете.

Похвала генерала Штала упућена 18. јула 1942. борбеној групи „Западна Босна“ за изванредан успјех у разбијању партизанских снага на Козари и Просари дубоко је утиснута у најкрвавију хронику козарског народа. У њој се, између осталог, наводи: „Данашњим даном завршен је подухват борбене групе на простору Козаре и Просаре. Цјелокупно становништво опкољеног подручја је исељено и тако извршено темељно чишћење простора ради стварања мира и реда на овом подручју које је за Њемачку стратешки и господарски од изузетне важности.“

Није то био посљедњи чин козарске драме.

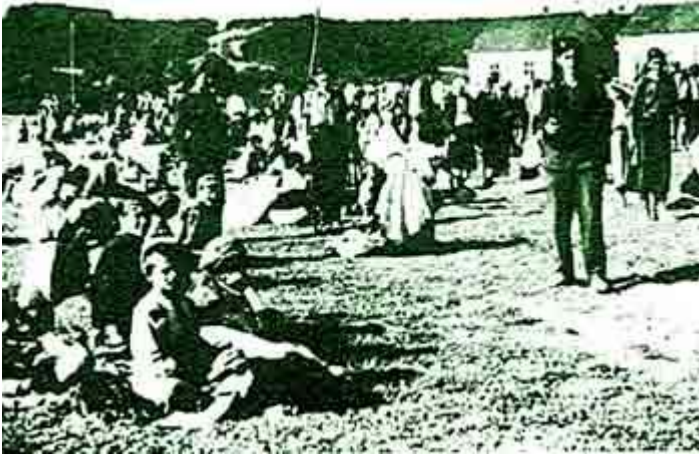
Када је потпуно опустошено 150 поткозарских села, услиједила је пљачка по заповиједи Павелића и његовог министра Оскара Турине: прикупљање стоке и пољских плодова. Само у првом налету одвучено је са подручја Козаре 25.363 грла стоке и 116.750 метричких центи житарица.

Његове очи говоре: да нико жив с њим ни до логора није стигао.

Тужна колона и њени пратиоци.

„Ко ли ће ове године косити, ко ли ће цуре просити?“ — Скендер Куленовић:
„Стојанка мајка Кнежопољка“.

У дванаест Сабирних и концентрационих логора непријатељ је за вријеме
офанзиве, у љето 1942, затворио 68.600 Козарчана. Међу њима је било 23.000 дјеце.

Сви путеви са Козаре водили су тада у сабирне и концентрационе логоре — Стару Градишку, Јасеновац. {22}

Свако дрво на Пашиним конацима данас је споменик. Овдје је ухваћен и убијен један збјег у јулу 1942. На мјесту злочина све је било разбацано. Комади хљеба са дјечјим заструзима сира, торбе и корпе, завежљаји и бошче, бочице са млијеком и понека цуцла. Деса Топић, мајка првоборац, избројала је ту тринаест празних колијевки. Биле су претурене, а перје расуто по лишћу. Крај њих су лежала дјечја тијела избодена бајонетима.

Нијемци и усташе вјеровали су да ће масовним терором уништити бунтовну Козару. Злочин над становништвом, а нарочито над дјецом, имао је, међутим, сасвим супротно дејство. Над празним колијевкама заклињали су се преживјели козарски борци. О томе свједоче ријечи народног хероја Бошка Шиљегића, изговорене борцима десеткованог партизанског одреда послје седамдесет дана неравноправних битака на Козари:

„Видите ли оне колијевке, видите ли оно перје што вјетар носи? У њима су лежала наша дјеца. Непријатељ их је убио или отјерао у логоре смрти. Том непријатељу објављујемо рат до истребљења. Козара није уништена, остао је одред. Ми смо свједоци.“

Тога дана, 19. августа 1942, са Палежа, легендарног виса на Козари, одјекнули су и стихови. Скендер Куленовић, борац и пјесник, са једног пања на пропланку први пут је изговорио своју „Стојанку мајку Кнежопољку“, поему народног пркоса и бола.

Народ ухваћен на Козари Нијемци и усташе сабили су у концентрационе и сабирне логоре у Приједору, Костајници, Церовљанима крај Дубице, Новској, Пакленици, Јасеновцу, Уштици, Млаки, Јабланцу и Старој Градишки — укупно 68.600 Козарчана. Међу њима је било 23.858 дјеце.

На часу „преваспитавања“: дјевојчице са Козаре у усташком логору за дјецу у Реци крај Јастребарског.

Оно што су дјеца са Козаре доживјела у усташким логорима представља јединствен примјер људског страдања. О томе говоре многобројна документа и свједочанства преживјелих.

Све је испланирано по замисли Хајнриха Химлера и његово разрађено упутство од 25. маја 1942. године гласи: „Акције против особа које помажу партизанима у Југославији морају бити немилосрдне. Мушкарце из осумњичених породица, па чак ако се ради и о читавим племенима, треба без изузетка, стријељати. Дјецу стријељаних бандита треба одузети њиховим мајкама и смјестити у њемачке провинције како их оне не би одгајале у мржњи према Нијемцима. Мајке ћемо послати у концентрационе логоре. Без милости морамо остварити наш план колонизације.“

Усташе су, међутим, на примјеру дјеце са Козаре далеко превазишле своје господаре.

Натпоручник Шмит Забиеров, стални њемачки представник у логору Стара Градишка, ангажован на преузимању радне снаге за ваздухопловне творнице у Њемачкој, у свом извјештају од 12. јуна 1942, између осталог, наводи: „Заточеници који се тамо налазе региструју се од православаца и управа није могла да пружи никакве податке о њиховом броју, али се цијени на више хиљада, претежно жена и дјеце. До сада је пребачено у Њемачку за рад у пољопривреди 2.500 особа. Како се могу упутити обитељи са старијом дјецом, она најмања су препуштена бризи хрватске државе. Нужна посљедица тога је, значи, одвајање. У једном дворишту видео сам стотине дјеце, већ одвојене од њихових мајки, како чекају на своју даљу

судбину. Санитарних уређаја нема, дјеца леже на дворишту под ведрим небом и вапију за водом и храном.“

Из обимне грађе сведочанстава о масовном страдању дјеце у усташким логорима, датих непосредно после рата, издвајамо само нека која се односе на дјецу са Козаре:

Владимир Мијатовић, дијете логораш: „Имао сам 12 година када сам из Дубице са мајком и седмогодишњом сестром дотјеран у Стару Градишку. Усташа Анте Врбан наредио је да предамо све вриједности које имао, новац и друге драгоцености. Једну жену, у чијим је опанцима пронађено неколико куна и златника, Врбан је пиштољем устријелио у чело, рекавши да ће свако тако проћи ко покуша да нешто сакрије.

Кроз дјечји логор у Јастребарском прошло је 3.336 дјеце — Мали Козарчани на часу преобраћања у „јањичаре“ усташке младежи.

Живима за памћење: Стравично огледало усташких злочина под Козаром

Мјесец дана послје непријатељске офанзиве: народ на смотри преживјелих бораца Козаре.

Јосип Мажар Шоша, други слева, легендарни херој са Козаре, и Ђурица Павић, његов курир, сада пуковник Југословенског ратног ваздухопловства

Јован и Драгиња Катић из села Међувођа под Козаром, за вријеме непријатељске офанзиве 1942, изгубили су два сина. Онда је мајка затражила преостале синове, Милинка и Лазу, и упутила их у Пету козарску бригаду. — Милинко, први слијева, сада пуковник ЈНА, а Лазо је ауто-механичар у Хан-Пијеску. {25}

У 'Кули смрти' гдје смо смјештени, читав простор је био испуњен до посљедњег мјеста женама и дјецом. Убрзо затим усташе су тражиле од свих оних који имају дјецу да их предају. Тада је настала тешка и мучна ситуација која се не да описати. Дјецу су силом одвајали од матера. Када су и нас потјерали иза зидова, чули смо само јауке и запомагања. Од тада нисмо видјели нашу мајку. Отјерали су нас у дјечји логор у Сиску, одакле смо имали срећу да извучемо живе главе.“

Мара Вејновић-Смиљанић, као млада дјевојка логораш овако је доживјела агонију дјече у Старој Градишки, јуна 1942: „Ужасни крици људског бола, јада, немоћи и избезумљености чули су се у логорском простору када су усташе отимале мајкама малу дјецу. Обично би групе усташа, с бајонетима на пушкама, сатјерале мајке са дјецом у круг. Најприје су тражили да се одвоје мајке и дјеца добровољно, а када то нису могли постићи, силом су их раздвајали. Дјеца и мајке су се чврсто збијали једни уз друге и запомагали. Поједине мајке скакале су на голе бајонете и падале пред њима. Потом су дјецу убацивали у велику логорску зграду. У поједине собе сатјеривали су и по 50 дјеце, која су у тај простор могла стати једино у усправном положају. Неколико опатица (часне сестре) ишле су од собе до собе с неком текућином у кантицама и кистовима мазале дјечи уста. Говориле су да је то текућина за ублажавање жеђи. Међутим, послвије краћег времена дјеца су почела да се превијају од болова, да дозивају мајку, оца, сестру, брата. Јауци и крици постајали су све ужаснији. Дјечја тијела су се повијала и падала, а како мјеста није било, рушила су се једно преко другог. Измијешале су им се руке, ноге, главе. Њихове усне су биле живе ране. Умирала су у најтежим мукама и вапајима. И то је трајало данима. Логорашице, које су усташе за то одредиле, трпале су у деке мртву дјецу и односиле на мјесто одређено за лешеве.“

Јелка Цихабер из Земуна, заточеница женског логора у Старој Градишки, записала је: „Највећи број дјеце са Козаре одвојен је од родитеља и смјештен у посебне одаје логорске економије. У неописиво тешким условима дјеца су брзо физички смањавала и постајала плијен свакојаким заразних болести. Поред тога усташе су масовно ликвидирале ову дјецу тако што су у нешто обилнију храну додавале извјесне количине масне соде.“

Драгица Кликић-Филиповић, која је у логору Стара Градишка провела више од двије године, овако описује страдање дјеце: „У љето 1942. године више пута се пунио и празнио логорски простор народом са Козаре који је овдје дотјериван са свом својом покретном имовином. На једној чистини унутар логора вршено је разврставање, одузимања имовина и одвајање дјеце од родитеља, жене од мушкараца. Одатле су се данима могли слушати само јауци. И жене су раздвајане у двије групе: способне за рад у Њемачкој на једну страну, које су камионима пребацивали на жељезничку станицу, а старије и немоћне су изводили из логора на мјеста одређена за ликвидације. Њихову крваву одјећу смо данима прале и сортирале у складишту. Одвојену дјецу у прљавим просторијама брзо је захватила крвава дизентерија. Лежала су непомично и мртва и жива заједно. Умирало их је и по двадесеторо дневно. Било је ту дјеце од неколико дана и до 14 година. Анте Врбан, који је надзирао читав логорски простор, наредио је једној групи заточеница

да преносе дјецу у неке друге просторије. И док су жене у ћебадима преносиле дјецу и трпале једно на друго, Врбан је с пиштољем у руци стајао поред њих. Сва ова дјеца су исте ноћи погушена плином. Жене које су биле приморане да преносе ову дјецу, а међу њима и Џордана Мандић-Фридлендер, која сада живи у Израелу, дуго после тога нису могле доћи к себи.“

Ево како је Џордана Фридлендер описала своје најтеже дане у Старој Градишци: „У септембру 1942. са Козаре је пристизало у логор и по 5.000 жена и дјеце. Усташа Анте Врбах одредио је нас 20 заточеница хрватског женског логора да се бринемо о дјеци која ће, наводно, бити усташка младеж. Било је ужасно гледати мајке када су им отимали дјецу и гурали на један испражњен логорски простор. **Једног јутра нам је наређено да покупимо дјецу што су преко ноћи озебла и по њима пала роса и да их**

Ни дјеца нису вјеровали: између њих и одраслих разлике није било.

Иза њих је остало пусто Кнешпоље.

„Сватри сте ми на сиси ћапћала — јој благодатно сунце кнешпољско!
Сватројици повијала ножице сам румене у бијеле повоје ламене.
сватројици сам прала јутрење топле пелене...”

Скендер Куленовић: „Стојанка мајка Кнежопољика“.

Диана Будисављевић, Загрепчанка, „срце и мозак“ једне од најхуманијих акција НОР-а којом је 1942. године из усташких логора спасено 12.000 малих Козарчана. Ова храбра, умна и племенита жена, поријеклом Аустријанка, у свом дневнику

описала је 140 дана драматичне битке за дјецу и тако оставила потресно свједочанство о беспримјерном страдању више од 23.000 дјечака и дјевојчица са Козаре. — Диана је умрла 1978. године у Инсбруку.

пренесемо у просторије приземне зграде која се налазила непосредно уз злогласну Кулу. Преносили смо их и по петнаесторо у једном ћебету. Собе смо напуниле и преко метра висине, трпајући једно на друго. И док смо ми ишле по сљедећу туру, она већ донесена су се размилела тако да нисмо могле проћи кроз врата а да их не погазимо. За једно дијете које је лежало поред врата са ножицом преко прага, Врбан ми је довикнуо: 'Гурни га, није ти га мајка родила'. И док сам се ја колебала како да то учиним, он је зграбио дијете за ногу и лупио дјечјом главом по собном зиду. Када су просторије напуњене тако да се више није могло угурати ниједно дијете, Врбан је донио циклон. Послије тога, недалеко од логора, гробари су ископали 11 великих рака у које су покопана угушена дјеца. Иначе, гробари у Старој Градишци могли су да живе најдуже 14-20 дана. Онда су и они убијани.“

Маријана Амулић, такође заточеница женског логора у Старој Градишци, свједочила је о овом злочину: „Тога дана у логор су дошли Макс Лубурић, Љубо Милош, Ивица Матковић са групом нама непознатих усташа. Разлог те посјете био је одузимање дјеце од родитеља. Ужасавајућа вриска мајки и плач дјеце. Слика је била стравична, поразна. Већа дјеца су бјежала, покушавала да се сакрију. Настало је звјерско батинање, кундачење. Жене су биле изbezумљене, тукле су се са усташама за своју дјецу. Све је било узалуд. Дјеца су лежала беспомоћна, без снаге за плач. Умирала су полако и тихо. О њима се бринуло двадесетак логорашица, беспомоћних као и дјеца што су била. Када нам је наређено да смјестимо дјецу у двије просторије једне приземне зграде у кругу логора, Анте Врбан, усташки поручник у заповједништву логора, залијепио је прозоре са папиром и с маском на лицу убацио у просторије са дјецом цијанкалиј. Потом је залијепио и улазна врата. У логору је послије тог језивог уморства завладала ужасна тишина. На све нас је пала нека мора, ходале смо погнутих глава, за читав живот осуђене да носимо у себи терет свирепог уништавања дјеце са Козаре.“

И Марија Чизмак била је очевидац страдања дјеце у злогласној староградишкој Кули. Године 1945. испричала је ову језиву причу Јани Кох, загребачкој књижевници: „Ноћу су дошли кољачи, Карамарко и Орешковић. Карамарко је обилазио дјецу са дугим кољачким ножем и клао их тако да је сваком зарио оштрицу дубоко у грло. Дијете набодено на нож одбацивао би колико је даље могао и тако се ослобађао од своје жртве. Мању дјецу Орешковић је давио рукама или их је хватао за ноге и ударао више пута о греде тавана. Крв и мозак циједили су се низ зидове. Њихове проклете руке биле су кржаве до лаката. Невина дјечја крв циједила им се низ хлаче и чизме. Газили су преко живих и преко мртвих. Пуцале су дјечје кости. Најстрашније је било то што су дјецу клали, давили и убијали пред очима оних који су чекали да и сами дођу на ред.“

Јасеновачко стратиште, то непресушно језеро бола, које се од Крапја до Старе Градишке простире на површини од 210 квадратних километара, прогутало је више

од 10.340 дјечака и дјевојчица чија су имена до сада утврђена. Међу њима је 5.683 малих Козарчана.

Међутим, колико је тачно убијено дјеце у Јасеновцу, гдје је граница између живота и смрти била потпуно избрисана, вјероватно се никада неће сазнати. Али, већ сада се поуздано зна да су у овом паклу смрти биле најстрашније.

Како су се усташки злочинци садистички иживљавали над дјецом показује запис са свједочења Љубе Врањеша, логораша из Јасеновца: „Једна жена држала је на грудима дијете старо можда шест мјесеци. Наишли су Љубо Милош и Анте Врбан. Милош се обратио жени:

— Молим вас, да ли би га дозволили мени?

Узео је дијете и почео говорити како је лијепо. Онда се окренуо Анти Врбану и командовао:

— На готовс!

Врбан је извадио каму, а Љубо Милош је бацио дијете у ваздух и оно је пало на исукани Врбанов нож. Мајка је вриснула и потрчала према {28} дјетету, али ју је Љубо Милош пресрео, зграбио за косу и заклао. Онда се Љубо Милош окренуо према мени и упитао:

— Да ли си нешто видио и чуо?

Рекао сам да ништа нисам видио. Милош је онда викнуо да се губим на посао и ја сам се брзо удаљио, пренеражен и претрашен.“

На суђењу Љуби Милошу, једном од најкрвавијих команданата јасеновачког логора, 13. јула 1948, једно од питања судије било је:

— Шта се радило и како се поступало са дјецом?

— Она су такође ликвидирана на исти начин као и одрасли. У разговору са Фра Мајсторовићем дознао сам да је дјecu много теже убијати него одрасле.

— Зашто?

— Јер дијете има много јачи живот него одрастао човјек.

— Како је он то знао?

— Он је то радио — рекао је Милош.“

Идентична судбина пратила је дјецу са Козаре разбацану по осталим — сабирним центрима јасеновачког губилишта. Крајем јуна и почетком јула 1942. њихов распоред је био следећи: Новска 700; Уштица 4.000; Млака и Јабланац 5.680; Церовљани 5.000 и Приједор 2.450.

У јулу 1942. више од 16.500 Козарчана протјерано је у Славонију, Мославину и Билогору. Најтеже су прошли они који су се нашли у Пожешкој котлини. Средином августа 1942. Макс Лубурић, заповједник логора у НДХ, са јасеновачким усташама, починио је страховите покоље по славонским селима у којима су се налазили прогнани становници Поткозарја. Том приликом убијено је 1267 Козарчана. У Носковачкој Дубрави налазило се више од 300 жена и дјеце из Кнежпоља. За кратко вријеме овдје је страдало 88 дјеце. У селу Писковцима је 15. августа 1942. спаљено 70 жена и дјеце са Козаре. У „чишћењу“ села Боломаче, поред већег броја мјештана, убијене су 32 мајке са дјецом из Поткозарја.

Један од највећих усташких злочина у Славонији извршен је у селу Слобоштини. Овдје је 16. августа 1942. убијено 1.368 жена и дјеце, од којих је 1.165 било са Козаре. Голоруке, измучене и немоћне таоце везали су жицом и живе бацали у пет великих и дубоких слобоштинских бунара. Овај стравични догађај преживјела је 15-годишња Станка Панић из села Требовљана под Козаром. Ево њеног сјећања: „Кад су нас потјерали према бунарима, усташа ме је снажно ударио кундаком и ја сам пала у дубоки шанац обрастао купиним. Мој брат Здравко и сестре од стрица — Драгиња, Јованка, Зора и Радосава — убијене су у сеоској цркви. Моје рођаке — Анка, Душанка, Зорка и Стана Пашајић, поклане су и бачене у један од дубоких бунара у црквеној порти. Овдје је смрт нашло много жена и дјевојака из Бистрице и Требовљана. У дубоким бунарима угашен је живот око стотину дјеце само из наших засеока Чикића, Гускића и Лајића. Касније смо их препознавали по одјећи. Даница и Грозда Синик из Милошева Брда извукле су из једног бунара и свог четворогодишњег брата Душана.“

Усташе Павелићеве тјелесне бојне 7. фебруара 1942. убиле су 2.300 становника из Дракулића, Мотика и Шарговца, села код Бање Луке. Међу њима је било 551 дијете.

Врхунац дјечје катаклизме достигнут је када су одлуком Анте Павелића и Андрије Артуковића, 12. јула 1942, основана три посебна логора „за одгој и преваспитавање“ партизанске дјеце.

У Горњој Ријеци код Крижеваца био је један од првих логора за дјецу под управом усташке Надзорне службе, кроз који је прошло 400 малишана са Козаре. Већ током јула 1942. тифус је покосио 200 дјеце, и она су покопана иза зидина старог дворца. Њихова имена нису позната. Половином августа 1942. око 50 најтеже оболелих дјечака преузео је Црвени крст и размјестио их по загребачким болницама и прихватилиштима. И они су сви до једнога умрли. Остала дјеца су пребачена у карантин логора у Јастребарском, од којих је већина преживјела.

У „августовском покољу“ 1941. усташе су у селима око Приједора и Босанског Новог убиле 6.000 људи и жена, а међу њима и 212 дјеце. — На фотографији: покољ на Уријама код Приједора.

Дјечји логор у Јастребарском био је под покровитељством часних сестара конгрегације Св Винко Паулски и управом злогласне Барте Пулхерије. Кроз овај логор је прошло 3.336 дјеце. Према списку Министарства удружбе, у логору је умрло 452 дјеце. Међутим, на основу евиденције Фрање Иловара, чувара мјесног гробља у Јастребарском, који је сахрањивао дјецу по „комаду“ и о томе водио „Дневник укопа“, у овом логору је умрло 768 дјечака и дјевојчица.

„Прихватилиште за дјецу избјеглица“, у ствари, највећи дјечји логор, налазило се у Сиску и било је под покровитељством „женске лозе“ усташког покрета. Кроз Сисак је прошло 6.693 дјеце, од којих је, за три мјесеца ца, убијено или услјед тешких услова умрло 1.600 дјечака и дјевојчица. Већина их је била са козарских општина:

Градишке, Дубице и Приједора. О страхотама у овом логору сачувани су многобројни аутентични докази, од којих наводимо само једно свједочанство.

Др Велимир Дежелић, функционер Црвеног крста Хрватске, пред Комисијом за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, овако је 3. септембра 1945. године описао страдање малишана у усташком логору у Сиску:

„Најзлогласнији је дјечји логор у Сиску. Силом одвојену дјецу од родитеља усташе су затвориле у просторије заражене пјегавцем. Сем тога, Антун Најжер, лијечник и једно вријеме управник логора, православну дјецу је масовно ликвидирао затрованим ињекцијама. Знали смо да је помор дјеце катастрофалан, али све наше интервенције биле су узалудне. Очајан, једног дана, отпјешачио сам изван града и пред неком већом кућом наишао на неколико припитих усташа који су ме зауставили и легитимисали. Онако срдит, оштрије сам реагирао, алудирајући на њихову Прихватну станицу. На то ме је један усташа цинички упутио да се попнем под кровиште зграде па ћу видјети малу подружницу прихватне станице. Ту сам на прегрштима струготине и разастрте сламе видио петнаестак посве нагих обешчашћених лешина дјевојчица.“

Били су то, колико је уопште познато, једини концентрациони логори за заточенике у пеленама у Европи, а можда и у свијету.

Над дјечјим главама, у логорском паклу, одвијала се још једна крвава драма.

Сазнавши за страховиту судбину дјеце, загребачки патриоти, људи који се нису мирили са усташким покретом, комунисти и родољуби из круга угледних грађана, организовали су у љето 1942. једну од најхуманијих акција у нашој народноослободилачкој борби. Захваљујући пожртвовању више од стотину учесника ове јединствене акције, здравственог особља, добровољних сестара Црвеног крста и више стотина породица из Загреба и околине учињено је све да се заустави масовни помор дјеце. Ризикујући своје животе, ови племенити људи успјели су да из усташких канци истргну 12.623 дјеце. Само из Старе Градишке, Јабланца и Млаке извучено је више од 6.000 малих Козарчана.

Прва помоћ дјечи пружена је у Раскужној станици на загребачком колодвору, а затим у градским прихватилиштима: Главном заводу за глухонијему дјецу на Илици, Дворани Светог Јеронима, Удружењу учитељица у Кукуљевићевој улици, Зимском цвјетњаку надбискупије и Прихватилишту на Јосиповцу. Један дио дјеце смјештен је у загребачке болнице и илегална прихватилишта, као што је било оно у вили браће Рибарића на Перјавици. Више од хиљаду беба прихватиле су загребачке породице.

Иницијатори и најистакнутији организатори ове хумане акције били су Дијана Будисављевић, Камило Бреслер, Јана Кох, Татјана Маринић, Драгица Хабазин Мајка, Владимир Броз, Велимир Дежелић, Анте Думбовић и други. {30}

Поједини учесници ове драматичне борбе за дјецу оставили су своја сјећања, дневнике, записе и друга аутентична документа. Ево неких од њих:

Професор Камило Бреслер, један од високих чиновника у Министарству удружбе НДХ, овако описује почетак акције „Козарачка дјеца“: „О офанзиви на Козару знао сам онолико колико се могло прочитати у усташкој штампи. Тих дана је у мој уред дошла госпођа Дијана Будисављевић, супруга познатог загребачког хирурга, професора др Јулија Будисављевића, поријеклом Аустријанка и неуморни активиста Црвеног крижа. У Загребу је имала широки круг познаника међу којима су неки имали одређене везе са представницима њемачког Рајха и државним институцијама НДХ. Прво њено питање је било да ли знам нешто о томе да у логорима од Старе Градишке до Јасеновца има више од 10.000 дјеце која ће умријети ако се нешто одмах не предузме на њиховом спасавању? Са запрепашћењем сам примио ову вијест и у магновењу је пролетило кроз моје мисли: гдје смјестити толики број дјеце кад у читавој НДХ има само 4.000 лежачева за дјечју његу? Умјесто одговора и сам сам поставио питање:

— Како ћемо их извући из логора?

— За дозволе особљу које ће прикупљати и транспортовати дјецу већ сам нешто предузела. Са њима ћу ићи и ја — одговорила је Дијана.

Тако је почела наша акција у којој нико није жалио себе само да допринесе спасавању што већег броја невиних живота.“

Драгица Хабазин Мајка овако је доживјела свој први долазак у Стару Градишку, 9. јула 1942: „Када сам са Дијаном Будисављевић, Јаном Кох и 15 сестара Црвеног крижа стигла у логор, усташе су имале банкет у част њемачког генерала Штала. Све до вечери с нама нико није контактирао. Сутрадан ујутру, стављен нам је на расположење лијечник-логораш др Буки Конорти. Дјеца коју смо одмах почели да преузимамо била су са Козаре. Више њемачких официра са усташама из управе логора вршили су 'визитацију' жена за рад у Њемачкој. Одвојену дјецу од тих жена предавали су нама. Потом нас је лијечник-логораш повео према тзв. 'дјечјој болници'. Успут нам је тихо говорио: 'Све ћу ја вама показати', све. И 'болницу' и таван и подрум и Кулу, а ви све што видите пренесите јавности. Сваки човјек треба ово да сазна.“ У 'болници' када је нека од нас отворила једна врата од 'тавана', дјеца су почела да испадају и клизе низ степениште. Били су то све сами костури мртве дјеце. Видјевши у истом простору и живу дјецу, у неописиво очајном стању, постало нам је јасно да се њима више не може помоћи, али смо и њих покупили у транспорт да људи виде шта усташе раде од дјеце. Тада смо у Загреб пребацили око хиљаду тешко болесне дјеце. Када смо, послје пет дана, поново дошли у Градишку, др Конортија више није било. Убиле су га усташе. И тада смо извукли

око 700 болесне дјеце. У два пута смо из Јабланца и Млаке транспортовали више од 3.000 дјеце са Козаре. Када је Лубурић забранио свако даље прикупљање дјеце са овог простора, само у Старој Градишци остало их је више од 10.000.“

И Јана Кох је исти догађај описала овим ријечима: „Соба пет пута пет метара, а у њој густо, једно до другог, једно на другом, леже дјечја тјелеса. Дјечја тјелеса! Мали, непомицни костури на којима су једино још живјеле велике свијетле очи. Леже дјеца и умиру на трулим даскама, прекривена у висини глежња изметинама. По њима плазе тисуће муха које су у ројевима прекривале измучена тјелеса испијајући и посљедњу кап живота.“

Камило Бреслер, са групом здравственог особља дочекао је на Раскужној станици загребачког коловоза 12. јула 1942. транспорт дјеце из логора Стара Градишка и о томе записао: „живо се сјећам доласка првог транспорта. На одшкринутим вратима марвенских вагона само блиједа и измучена лица сестара Црвеног крижа. Није било жамора дјеце. Све је било тихо, само се ту и тамо чуо по који јецај или слаби плач мањег дјетета. Када смо поскидали из вагона дјецу која су могла ходати одмах су чучнула ради нужде. Имала су опћенити прољев. **Једва некако**

У селу Драгељима под Козаром усташе су прво пред њиховим матерама убиле 21 дијете, а онда су убиле и 31 мајку. {31}

„Сва лица затечена у борби стрелјати. Све становништво похватати и спровести у сабирне центре“ — гласила је наредба њемачког генерала Штала, команданта операција на Козари.

— На фотографији: ухваћен козарски збјег са бијелом заставом која симболизује предају — инсцениран њемачки снимак.

утврђујемо које је које дијете, те им стављамо око врата цедуље. У једном вагону — дојенчад. Све једно до другог. Како су од Окучана до Загреба већ 24 сата на путу, помодрела су и заценила се од плача. Набројали смо у том транспорту 250 дојенчади испод једне године којима нисмо знали имена. Након генералног прегледа који смо завршили око три сата ујутру установили смо да је 400 дјеце тешко болесно. Стотина најмање осуђена је на смрт. Питање је само сата када ће она наступити. Из вагона смо извукли четрдесеторо мртве дјеце. Док су преношена умрло их је седамнаесторо, а за вријеме раскуживања још тридесет седморо. Једно је сигурно. Ако ову још живу дјецу ишта може да спаси, онда је то њега. А како то, у овим тешким временима, организовати било је основно питање.

Спасавање тако великог броја дјеце, смјештене у недовољно опремљеним и скученим прихватилиштима, било је могуће само у том случају ако се она чим прије растуре и предају на одгој добровољним хранитељима, како би се прекинуо додир и међусобно ширење заразе. Управо, ми смо то у Загребу максимално искористили. Јер, у нашем народу живи нетакнута, природна и изворна љубав према дјетету уопће, а поготово према дјетету које је остало без родитеља и које трпи. Доживио сам стотине пута да је и сељачка обитељ, која је узела дијете на прехрану и одгој уз наплату хранарине, за кратко вријеме исто завољела као своје рођено, а често и више него рођено, те је касније одбијала хранарину, само да дијете остане у кући. Дијете им је непримјетно 'украло срце', како ми рече једна жена. Стотине управо дирљивих случајева потврдило је ово моје искуство. Ослањајући се и на ову чињеницу, користећи дозволу усташких власти да могу тзв. 'избјегличку дјецу', тј. дјецу обитељи избјеглих пред НОВ размјештати у села на распоред, декларирао сам преузету дјецу из логора као 'избјегличку дјецу' и масовно их колонизирао по селима. Пропаганда је ишла повјерљиво, од уста до

уста, од уха до уха, и за кратко вријеме се јављало тисуће породица спремних да у своје окриље приме и ту дјецу.“

Како је организован читав покрет на спасавању дјеце казују драгоцијени записи из оставштине и дневника Дијане Будисављевић, душе читаве акције:

„Када су 1941. године створени први концентрациони логори у које су заточени најприје Жидови, а тада и Срби, констатовала сам да су Жидови путем своје богоштовне опћине одмах организовали помоћ својим људима у логорима настојећи да им олакшају судбину, док се од стране Срба до тада није покретала никаква акција сличне врсте. Како је помоћна акција Жидова већ била толерирана од стране усташа, мислила сам да преко ове акције организирам помоћ српским породицама у концлогорима Лобор-Град и Горња Ријека.

Тако сам у октобру 1941. покренула акцију доприноса за прогоњене српске обитељи, која је међу упућенима била позната под именом 'Акција Дијане Будисављевић'.

Поред чланова моје обитељи главни сарадници у томе раду били су: Ђуро Вукосављевић, др Марко Видаковић, инг. Василић, учитељица Стана Радосављевић, др Јелка Дивјак, др Милан Малојчић, Иванка Џакула, Слава Бојанић, Љуба Бецић, сестра Вера Черне, сестра Драгица Хабазин, студент медицине Веренка Когој, Мирјана Лацковић, др Бранко Кесић, представник илегалног словенског Црвеног крижа Цолнер, потпуковник Никола Гајић, Олга Покрајац, др Десанка Ристовић-Штампар, др Јанко Пајас, Гајо Омчикус, др Миле Меледом, Анто Бојанић и други.

Сарађујући са сестром Драгицом Хабазин на транспортима Срба који су одвођени на присилни рад у Њемачку, сазнала сам да се у концентрационим логорима Стара Градишка и Јасеновац налази велики број српске дјеце у ужасном здравственом стању, без хране и икакве његе, осуђене на пропаст. Овој дјечи требало је пружити хитну помоћ. Како то није била у стању да проведе само моја акција, тражила сам помоћ од професора Бреслера, који је радио у социјалној политици на заштити дјеце.

Професор Бреслер је пружио пуну помоћ у сарадњи, те је тако уз ову подршку, под окриљем Црвеног крижа међу којима је било више припадника НОП-а, започео рад на спасавању козарачке дјеце.

Одјевена у униформу сестре болничарке Црвеног крижа одлазила сам у логоре у сврху преузимања козарачке дјеце и то два пута у Стару Градишку, три пута у Млаку и једном у Јабланац. Пригодом сваког транспорта дјеце настојала сам да прикупим тачне личне податке о преузетој дјечи од којих је постепено створена картотека козарачке дјеце која је након ослобођења предана Министарству социјалне политике НДХ у Загребу. Сигурности ради картотека је израђена у два примјерка и у њој је регистровано око 12.000 дјеце.

Како у јесен 1942. није било више могуће добити дјецу из логора, а професор Бреслер био суспендован, моја акција се примила посла уређења картотеке и успостављања везе са родитељима дјеце која су се налазила на раду у Њемачкој. Тако смо били у стању да одговоримо на 3-4.000 упута из Њемачке. Црвени криж из Загреба затражио је од нас информације за око 1.500 дјеце. Поред тога, добили смо око 1.000 упута из различитих крајева наше домовине. Осим тога, долазили су данима људи да питају за своју дјецу

Велику помоћ пружили смо дјечјим прихватилиштима на Јосиповцу, у Кукуљевићевој 19, на Врховцу, Кужној болници, Јеронимској дворани, Заводу за глухонијеме, Јастребарском и Сиску, гдје су се налазила козарачка дјеца. Помагали смо женама које су се враћале болесне са присилног рада у Њемачкој, помагали у снабдијевању транспорта које су Нијемци присилно одводили на рад.

Новчана средства за акцију прикупљана су преко поузданих људи често и изравним доприносима које су дародавци доносили у ординацију мога мужа, тобоже, као пацијенти. У тим приликама су увијек тражили да остану непознати јер њихова имена нисмо смјели забиљежити.

Тако је од 25. октобра 1941. до 20. јуна 1945. прикупљено у свему 3,008.092 куна.

Сва ова средства утрошена су, по рачунима, искључиво за разноврсну помоћ прогоњеним Србима. Највећи дио новчаних средстава употребљен је за набавку живежних намирница, одјеће, обуће, посуђа, лијекова и других неопходних издатака за потребе 'Акције' у спасавању козарачке дјеце“.

Дијана Будисављевић, жена храброст, у свом дневнику који је водила од октобра 1941. до 28. маја 1945. године, педантно, на њемачком језику, описала је 140 дана ове јединствене и чудесне битке нашег народноослободилачког рата.

Ево само неких фрагмената из дневника:

1941.

Од кројачице сазнајем за страдање жидовских и православних жена у логорима. У жидовској богоштовној опћини добијам листе са именима православки и њихове дјеце у Лобор Граду. Међу православцима у Загребу почињем сакупљање хране и одјеће и похрањујем у гаражу. За сакупљени новац купујемо деке, сламарице и ципеле.

— Посјета протестантском бискупу Попу и молба да се његовим посредством добије стална дозвола за одлазак у логоре и лично дијељење помоћи. Поп сматра да се треба обратити Степинцу.

— Први сусрет са Степинцем. Под изговором да нема утицаја на владу одбија помоћ.

— Посјета Артуковићу: дозвола се може добити само од Кватерника. .Обећава да ће посредовати, али ништа није учинио.

1942.

— Добијам обавијест да ће одређени број дјеце бити ослобођен из логора и да им треба осигурати смјештај. Почетак сурадње са професором Камилом Бреслером.

— Претрес стана. Киенел даје писмено одобрење за 'Акцију', али упозорава да други усташки одјели то одобрење не морају уважити.

— Писмо др Бранка Кесића о масовним прогонима на Кордуну. Читаве породице се укрцавају у кола и одводе у непознатом правцу.

Кољач Густав Мајер, фолксдојчер, окружен масакрираним Кнежопољцима за вријеме офанзиве на Козари, јул 1942.

Народ Козаре масовно је страдао у селима Славоније у која је, последице офанзиве 1942, био протјеран са својих огњишта. Лубурићеве усташе из Јасеновца су у августу 1942. само у Пожешкој котлини убиле 1.355 Козарчана, а међу њима и неколико стотина дјеце.

— У току вечери позив сестре Хабазин због проласка жена и дјеце у транспорту за Њемачку. На колодвору упознајем Хекера, руководиоца транспорта. Из разговора са женама сазнајем да долазе из Старе Градишке и да се тамо налази врло велики број дјеце у тешком стању, многа су умрла. Бива ми јасно да су то тражена дјеца са Кордуна и Козаре. Молим Хекера да ми помогне у добијању дозволе да се дјеца доведу из логора.

— У Хекеровом уреду (Представништво њемачког министарства за радне односе) упознајем капетана фон Коциана који обећава да ће се распитати за дјецу.

— Коциан ме обавјештава да је разговарао с маршалом Кватемиком о спасавању дјеце. Речено му је да се мора обратити Кватерниковом сину, што ће и учинити.

— Враћено 220 дјеце, 124 жене и 6 мушкараца из Марибора због лошег здравственог стања. Хекер дозвољава да их преузмемо у Загребу, упркос усташама који их желе вратити у логор.

— У Хекеров уред стигла дозвола Кватерника за преузимање дјеце из логора (7.7. 1942).

— Први одлазак у Стару Градишку, 9. 7. 1942. Вођа транспорта Владимир Броз и руководиоца десет сестара Црвеног крижа. Прво вече одлазим са Брозом и Драгицом Хабазин у логор на договор о сутрашњем преузимању дјеце.

— Повратак из Градишке — доведено више од 700 дјеце. Други одлазак у исти логор — извучено око 650 дјеце.

— Трећи одлазак у Стару Градишку: улазак у логор није дозвољен с образложењем да више нема дјеце. Касније се испоставило да то није било тачно.

— Сазнајем од сестре која ради код др Николе Вадкова о страшном стању дјеце у логорима Јабланцу и Млаки. Посјет мајору Кнехе да се дозволи одлазак и у ове логоре.

— Одлазак у Млаку и Јабланац са сестрама Црвеног крижа. У ове логоре се иде кроз Јасеновац у пратњи усташа. Из Млаке преузели 850 дјеце. У поновном одласку из истог логора извели смо 800 дјеце међу којима је било више од 100 тешко болесне мале дјеце. У трећем транспорту из Млаке довели смо 1200 дјеце.

— Покушај да се спасу дјеца из усташке колоније у Горњој Ријеци и Феричанцима није успио.

— Разговор с Кнехе и Коцианом с молбом да посредују при добијању дозволе за смјештање дјеце у породице. Постоји опасност да усташе дјецу поново одведу у логоре. Осим тога, због великог броја дјеце у лошим увјетима, она масовно поболијевају.

— Бреслер јавља да је његов одјел добио дозволу за смјештај дјеце у породице. Починемо израду картотеке за дјецу.

— За мјесец дана смршавила 16 килограма. Опоравак на Сљемену.

— Састанак са делегатом интернационалног Црвеног крижа из Женеви др Ширмером.

1943.

— Сталан рад на картотеци. Из свих транспортних листа похрањених у Министарству удружбе сурадници исписују имена дјеце млађе од шест година, што је омогућило идентификацију великог броја дјеце за коју се знао само број транспорта.

— Разговор са Коцианом да се дозволи спашавање дјеце из Јасеновца.

— Посјет швицарске конзулице која је узела на скрб једно дијете.

— Професор Бреслер суспендован и послан на присилно боловање. Након таквог поступка плашимо се за нашу картотеку па Иванка Џакула преписује у посебне теке податке из картотеке коју депонујемо у трезор код надбискупа. На основу упита родитеља почињемо писати евиденцију дјеце чија имена нису садржана у картотеци.

— Разговор са шведском конзулицом како би се нашла утјецајна особа која би Павелићу предочила страхоте којима су дјеца изложена у логорима. {34}

— Од свећеника из Хрватске Дубице послан попис 158 православне дјеце која се траже. Ниједно дијете није нађено у картотеци. Касније сам сазнала да су сва та дјеца страдала у Јасеновцу тако што су усташе преврнуле чамац са дјецом на средини ријеке.

— Молба Интернационалном Црвеном крижу у Женеви да се исходи ослобођење дјеце из Јасеновца.

1944.

— Читаву зиму сестра Џакула ради на картотеци. Посебна пажња посвећена дјеци за коју су недостајали подаци. Велики број дјеце идентифициран. Израђена је и листа оне дјеце која ће се после рата посјетити ради установљивања њиховог

поријекла. Израђен план што би све након завршетка рата требало подузети да се покушају идентифицирати дјеца за коју се нису знали подаци. 1945.

— У првим данима након ослобођења велики број родитеља долази и пита за дјецу. На захтјев двојице припадника ОЗН-е предајем албуме с фотографијама дјеце.

— На захтјев Министарства социјалне политике НРХ — Одјел социјалне заштите и скрби — предајем картотеку за око 12.000 дјеце која је садржавала следеће:

1. Ормарић с 25 ладица са картотеком
2. Пет тека за тражење непознате дјеце
3. Регистар фотографија дјеце
4. Регистар дјеце са ознакама
5. Потврда о предаји пет свезака фотографија ОЗН-и.

— На захтјев Уличног одбора предала извјештај о раду 'Акције Дијане Будисављевић'.

Загребачки родољуби нису могли да спасу све дјевојчице и дјечаке са Козаре. На њиховим рукама је, за три мјесеца ове драматичне битке, умрло 3254 дјеце. Али су успјели да израде картотеку у којој су сачувани подаци за 12.000 малих талаца са Козаре. Сестре Иванка Џакула, Веронка и Бреда Когој данима и мјесецима су уписивале њихова имена, имена њихових родитеља, села и градове у којима су рођени. Записали су и многобројне појединачне судбине. За оне који нису знали да кажу ко су и одакле су, питали су њихову старију браћу, сестре и рођаке.

Ова картотека, најтужнија што може бити, деценијама је била једини зрачак наде мајкама са Козаре да ће пронаћи своју изгубљену дјецу или макар заједничке хумке гдје су покопана.

У овој хуманој борби за дјецу падале су и жртве спаситеља. Ево њихових имена: Ерна Крајач, ухапшена 1943, убијена у Лепоглави; Сара Абигам, ухапшена 1943, убијена у Јасеновцу; Нада Кауфман, ухапшена 1943, убијена у Јасеновцу 1944; Марија-Мања Ханжевачки, убиле је усташе 1944; Јана Илијанић, ухапшена 1944. и објешена у Св. Ивану Зелени; Делка Просоли, ухапшена 1944, убијена у Јасеновцу; Јелена Чернозубов, заробљена у последњој офанзиви на Плитвицама и убијена у Аушвицу; Мица Скаберна, ухапшена и убијена 1945. у Лепоглави.

Козара их никад неће заборавити.

„Тражим било ког свог. Мислим да сам са Козаре“, понављају се огласи у новинама. Прво су преживјеле баке тражиле унучад и мајке своју изгубљену дјецу. Онда су дјеца трагала за својим поријеклом. А сада, најчешће, одрасла браћа трагају за сестрама и сестре, са својом дјецом, траже у рату изгубљену браћу.

Козара још тражи 1.738 своје изгубљене дјеце. Неко се и данас пронађе.

Окупатор и домаћи издајници сурово су убијали козарску дјецу, али Козару нису могли убити. [Четири године Козара је крвљу писала слова,](#)

Насловна страна књиге Фрање Рубине, истакнутог усташког новинара: „Козара гроб партизана“, Загреб 1942. Књигу је, последије офанзиве на Козари, издао Одгојни одјел усташке војнице и дијелио је бесплатно. У уводном дијелу ове књиге под насловом „Крваве тајне планине Козаре“ пише: „Козара је пала. У борби убијено преко 3.500 партизана, а заробљено више од 8.000“.

[пунио се лист за листом, и сада су то обимне књиге страшних прича о страдању њене дјеце.](#)

Козара је имала 39.763 жртава усташког и њемачког безумља, очева и мајки, браће и сестара. Међу њима је било 25.889 мушких, 13.874 женских и 11.194 дјеце од колијевке до 14 година. Ожиљцима тешких рана на лицу Козаре придружило се 13.432 ратне сирочице без једног или оба родитеља.

Мајке са Козаре су дуго после рата жељеле чути плач дјетета. Школе су биле празне, регрута и сватова није било.

Књиге о Козари биљеже 49.755 имена оних који су се борили, који су погинули, који су нестали под стравичним жрвњем Хитлеровог и усташког терора.

На Козари нема мајке која није отпремила сина или кћер у борбу, нити породице која није никог изгубила. Сваки четврти Козарчанин пао је у борби за љепша свитања. У те темеље Козара није могла уградити ништа вриједније, ништа узвишеније.

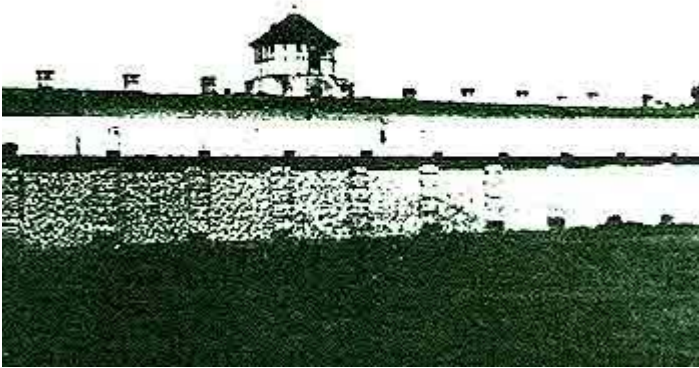
Упркос масовним страдањима на овој планини и њеним обронцима, упркос масовним убијањима по многим усташким и њемачким логорима, Козара је остала горди симбол неустраживости свога народа.

Партизанској борби дала је све што је имала.

Ратови почињу и завршавају се сузама. Први и последњи повој ове бебе са Козаре био је у усташком логору .

ДЈЕЦА ИЗ ПАКЛА

Логор Стара Градишка, други по величини у такозваној Независној Држави Хрватској, организационо је припадао усташком заповједништву Јасеновац. У старим зидинама Градишке, у току рата уморено је 75.000 људи, жена и дјеце.

У предаху између злочина: Вјекослав Лубурић, заповједник свих усташких логора, у друштву са њемачким опуномоћеником — Стара Градишка 12. јуна 1942, другог дана иза почетка велике непријатељске офанзиве на Козари.

Ове дјечаке из поткозарских села присиљаваће да забораве партизанску Козару.

На тавану испод старе куле

Стара Градишка, усташки логор број V, на обали Саве, други по величини у „Независној Држави Хрватској“, организационо је припадао заповједништву јасеновачког логора. Имао је три дијела — логор за мушкарце, за жене и „оборе“ за дјецу.

Јула 1942, по завршетку офанзиве на Козари, у овај логор је дотјерано 12.263 дјеце, отете од родитеља, без икаквих услова за живот. Акцијом загребачких активиста НОП-а, крајем јула и током августа, из логора је извучено 6.230 дјеце, а онда је Вјекослав Лубурић, заповједник свих усташких логора, спријечио спасавање преостале дјеце. За три године у логору Стара Градишка убијено је више од 75.000 људи, жена и дјеце.

Ишао сам укруг као сјенка заостала од ноћи. Подизао сам поглед преко врбика, при сваком кораку, очекујући јаче сунчеве зраке да се пробију кроз маглу, разасуту по завојима ријеке. Застао сам за тренутак пред високим зидом на коме сада нема бодљикаве жице. Угризао сам усну до бола. У мени се нешто тешко покренуло и опет сам хтио да се вратим. А враћао сам се често од овога зида. За све минуле године враћао сам се увијек одавде. Никада нисам нашао довољно снаге да прођем кроз дрвену капију која је сада била широм отворена.

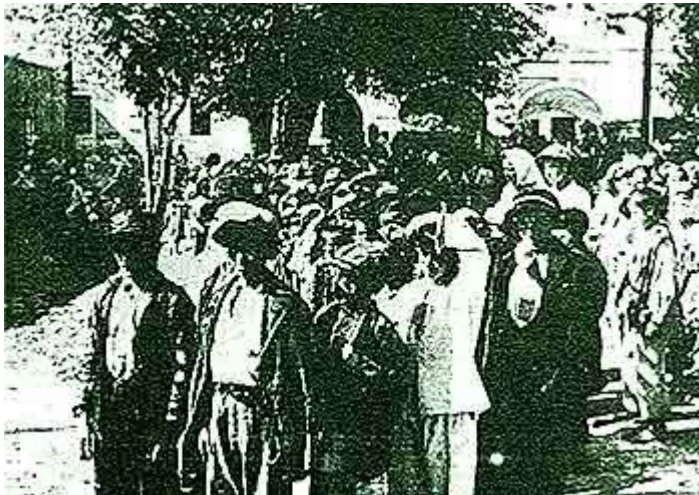
У јулу 1942. прошао сам крај високог зида. Тада сам морао туда проћи. На капији су висила три човјека и окачена табла испод њихових искрвављених ногу. На њој је писало: „Ухваћени партизани са Козаре“.

Ове зидине и кулу подигла је Аустро-Угарска на ранијим утврђењима што су вијековима одолијевала освајачким најездама и савским поплавама. Војне касарне

су изграђене нешто касније и одмах претворене у казнени завод. Цијели простор је био окружен високим зидом и кулама за стражу за којих су митраљеске цијеви биле окренуте унутрашњости круга.

За вријеме рата убио је то злогласни усташки логор број пет.

Застао сам опет пред капијом. Млади архитекта, кога је занимао проблем заштите старих зидова, као споменика једном времену, повукао ме унутра. Нашао сам се у дворишту које је за све вријеме рата било препуно људи и жена, мајки са Козаре у чијим су наручјима вриштала жедна дјеца на јулском сунцу. Нека чудна дрхтавица поче да ме тресе и у ријечима постадох несигуран. Мисли ми се измијешаше са сликама ужаса што сам их овдје још као дијете у рату доживио. И као да чујем крике Мике Мандић из села Турјака, која се јуначки супротставила усташама и није допуштала да јој одузму двогодишњег унука Луку. Убили су их, ту, крај зида. И Стоја Чекић из Грбаваца, забрађена бошчом, прво је молила, а онда се снажно опирала не дајући сина Марка. Изгурали су је с дјететом на капију и онда се више није вратила. Видим и своју стрину Јованку како скрушена стоји, спремна да подијели судбину својих пет кћери. Узимали су једну по једну, прво Госпаву и Зорку, затим Драгињу и Стајку и онда малу Јелу. Али кад су пошли по сина јединца, Ђоку, скочила је као лавица. Стријељали су их у загрљају. Онда је дугачки строј жена с дјецом, испружен поред зида, почео да се повија и ломи. [Мајке](#)

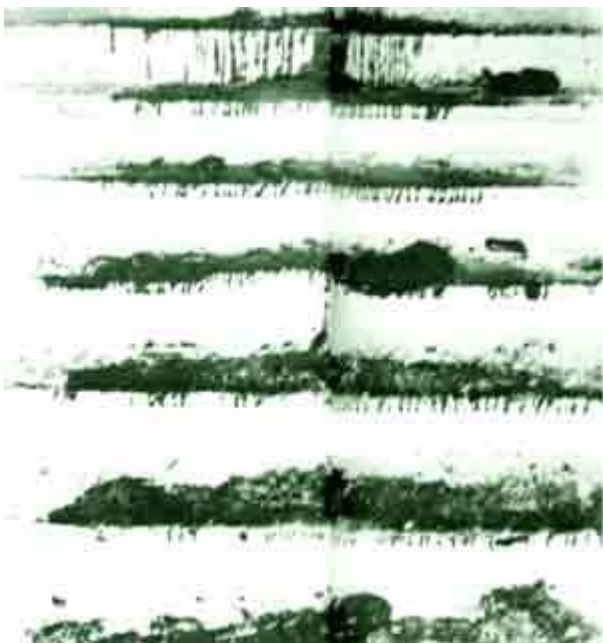
Мали Козарчани из Совјака, Бистрице, Милошева Брда, Требовљана, Јабланице и Подградаца добили су прве усташке униформе у логору Стара Градишка.

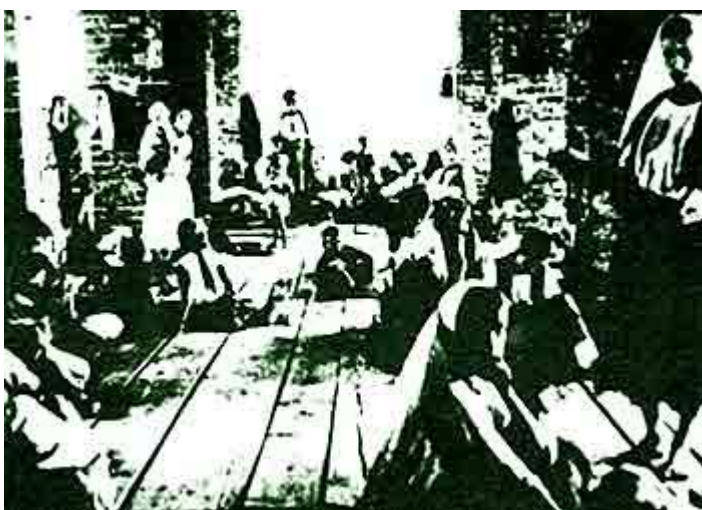
Постројавање малих Козарчана по узрасту извршено је у кругу старе робијашнице.
(Горе лијево)

Дјецу су одузели, а мајке одвели на присилни рад у Њемачку.

Стара Градишка: кржаве степенице.

На тавану старе куле: мајке су биле срећне што им нису одузели дјецу. Али, срећа није дуго трајала. Убрзо су увидјеле да су заједно са својом дјецом осуђене на смрт.

У логору Стара Градишка усташе су гушиле дјецу и цијанкалијем.

Овај снимак начињен је у дворишту казнионице у Старој Градишки, јула 1942. године.

Последњи поглед за мајком.

Када су одузимали дјецу од родитеља, усташе се нису трудиле да запишу њихова имена. Они којима је допуштено да из логора покупе преосталу децу ипак су нешто записали — Факсимил логорских картица из Старе Градишке.

Наједном су престали да буду дјеца, а одрасли још нису постали: дјечаци пред једном од капија староградишког логора.

Стоју Башкот из села Брезичана код Приједора и њену кћерку Смиљу, загрљене, стријељале су усташе.

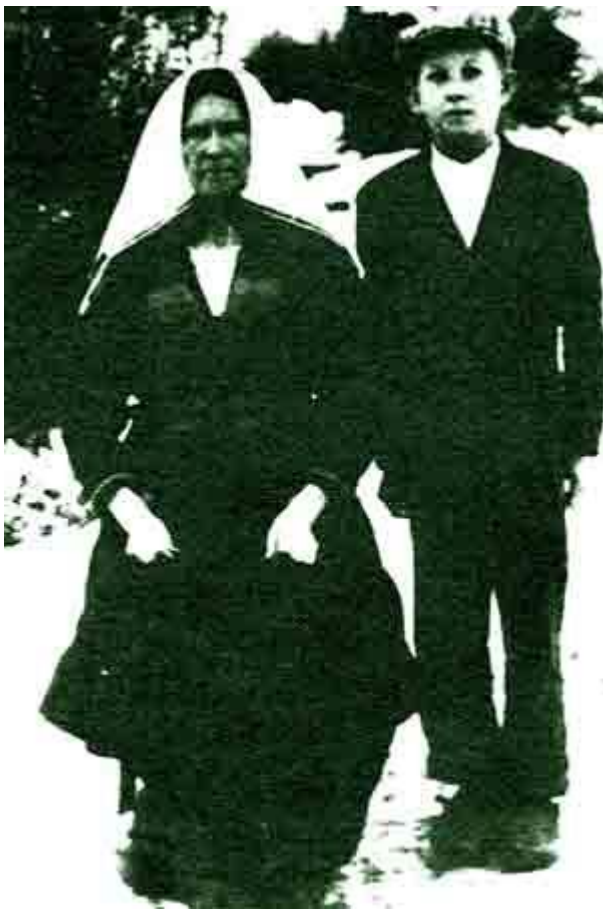
Смиља Башкот није имала десет година кад је у усташком логору Стара Градишка — морала да умре. **(Горе десно)**

Миљка Суботић из Милошева Брда и њена кћерка Мара нису преживјеле усташки логор у Старој Градишки.

Мику Мандић из Турјака стријелале су усташе у Старој Градишки са двогодишњим унуком у наручју. Из Микине породице у рату је погинуло деветоро чланова. **(Фотографија лијево)**

Прво су убили сина, а онда и мајку: Стоја Чекић из села Грбаваца под Козаром са својим Мирком, сином јединцем.

У шумама Струга, на путу Стара Градишка — Јасеновац, убијали су само нејаке: старце и дјецу.

су падале лицем окренутим земљи. Рукама су скривале очи да не би видјеле страхоту која их је задесила.

Пењао сам се степеницама које су, у оно вријеме, биле прекривене тепихом људске крви. Ишао сам и придржавао се за гелендере исковане од црног гвожђа. На њима су били објешени људи и дуго ту остајали као опомена свима што су пристизали.

У љето 1942. били су то најчешће Козарчани. Тамо гдје се завршавају степенице настаје мрачан таван. По средини тавана је ходник који раздваја 12 великих соба с једне и са друге стране. И у собама је мрак. Окрећем се по ходнику и мислим: када би зидови ових просторија могли да причају, биле би то само приче о смрти. Ту су Козарчанке у највећим мукама рађале дјецу, па затим умирале. И дјеца која још нису била проговорила морала су ту да умру. Јер, све те собе увијек су биле пуне жена из села под Козаром, из Горњег и Доњег Јеловца, из Мурата и Мирковца, Јутрогоште и Совјака, из Мљечанице и Подградаца, Раковице и Требовљана.

Данас је то историја, знам. Али једна велика хумка и оне мале расуте по обали око зидова старог града још су свјеже, чини ми се. И у кули горе, што је некад била само осматрачница, мучене су затворене жене. Без хљеба и воде. Тучене су по глави и данима су стајале у ходнику припијене једна уз другу, у ватри и јези, а морале су да изгледају здраве. Болесне су чврсто везивали и бацали у Саву.

Једног септембарског дана 1942. усташе су испразниле све собе. Жене и дјевојке су повезали жицом у ходнику. Ноћ и ријека њих је прогутала. И дјецу у повоју усташе су, као лутке, бацали за мајкама. Боса Сладојевић била је у првој години живота, Анка Пјанић у деветој; Драгица Радивојац у седамнаестој, Загорка Водогаз у другој; Лука Шербула је имао само једну годину када је умро на тавану старе куле. И тако редом, читаве колоне тога љета одлазиле су одавде у смрт.

Усташки зликовци вадили су овдје очи и дјевојкама и младићима. Драгоја Ђенадор, наставник музичког васпитања, данас је слијеп. Он још није испричао ни ученицима ни својој дјечи како је ту, на обали Саве, у једном дану изгубио мајку, два брата, Бранка и Владимира, сестру Милицу и — своје очи.

Очи дјевојачке, те храбре и јуначке зенице Козаре, престајале су овдје да гледају. И мртве и живе зенице биле су на тавану под кулом. Читаве прегршти очију са Козаре усташе су носиле да покажу својим старјешинама, зликовцима Анти Павелићу, Вјекославу-Максу Лубурићу, команданту свих усташких логора, и Шмит-Забиерову, њемачком официру који је овдје био додијељен за везу.

Анте Врбан је био најстарији усташки функционер у Старој Градишки. Када су мајке, оне млађе и здравије, одвукли на рад у Њемачку, Врбан је угурао дјецу у двије просторије приземне зграде у дворишту. Онда је пустио отровни плин. У томе су му издашно помагале Нада Танић-Лубурић и Марија Буждан-Сломић, управнице женског логора. Послије тога логором је завладала ужасна тишина, као да се живот угасио у самом свом почетку.

Тако је умирала младост Козаре и на овом старом тавану испод куле, да би онда мртва запловила ријеком. Четири године, без прекида, њоме је ишао ниједи спровод. Без очију и суза.

Покушавам опет да прелистам дебелу, стару књигу са хиљадама козарских имена, мајки Кнежопољки и дјевојака из Поткозарја, али не могу. Руке ми дрхте, а слова су толико мутна да их једва распознајем. Тамо на пропланку испод јабланова, у Ускочкој шуми и Међустружју, леже у великим хумкама кости људи испод Козаре.

Кренуо сам, а нисам се осврнуо на стару кулу која ће још дуго одолијевати времену и чувати страшну успомену на безброј лијепих дјевојачких очију, што се угасише међу овим зидовима.

Обрачун са смрћу

Јасеновачко стратиште, то непресушно језеро бола, што се од Крапја до Старе Градишке простире на површини од 210 квадратних километара, прогутало је стотине хиљада људи, жена и дјеце. Према подацима Комисије за утврђивање злочина окупатора и њихових помагача, од августа 1941 до априла 1945, усташе су на овом стратишту убиле 500.000 — 600.000 Срба, Јевреја, Рома, Муслимана, Хрвата, Словенаца, Црногораца и других припадника наших народа и народности, а међу њима је било више од 10.500 дјеце од колијевке до 14 година.

Ријека људи улазила је у јасеновачки музеј. Долазиле су групе, једна за другом. Чуо се непрестани жагор оних што су пристизали. А када су погнуте главе излазили из меморијалне сале, људи су то чинили ходочаснички, са шапатом на уснама од доживљене страве и мучнине злочина.

Радован Тривунчић, кустос, говорио нам је како су у Јасеновцу мучене и убијане стотине хиљада људи, говорио нам је о Ланчари и Циглани, о Гранику и Крапју, о масовним гробницама на Градини. Показао је и Лиман, и пањ оне тополе, окован жељезним обручем, на којем је урезана бројка од 12.000 жртава. Људи су ћутке стајали пред витринама препуним личних ствари које су биле покопане заједно са жртвама. Ту су чешљеви, читава гомила мало повијених дјевојачких чешљева, наруквица, бријача, дугмади свих боја, прибора за јело, бочица за млијеко са цуцлом, сјекира са сломљеном дршком, окова, кука, мајева, чекића, ножева...

Кустос нам исприча и како је спасен петогодишњи Јоцо Гостовић којег је мајка замотала у одјећу скинуту са људи пред стријељање и рекла: „Јоцо, душо мамина, ћути и не мичи се!“ И ћутао је мали Јоцо за све вријеме док су убијали. Видио је и смрт своје мајке. Послије тога логораши су га скривали док им се није указала прилика да га протуре кроз жицу, у слободу. Речено је нешто и о отпору у жицама и побуни хиљаду и сто логораша. Неки су се тада и спасли, мали број њих, као што су тринаестогодишњи Илија Ивановић из Подградаца који је провео у Јасеновцу три године, и његов вршњак Радован Поповић из села Требовљана под Козаром.

Један професор мало гласније изговори стихове из Горанове „Јаме“:

*„На жези страшној тихо су нас жњели,
ко мртво класје, које једва шушти.
То се чула крв што из грла пљушти“.*

А онда су сви отишли у биоскопску дворану да виде филм „Јеванђеље зла“.

Ми нисмо ишли, желећи да чујемо и ове три приче:

{47}

Јасеновац на ушћу Уне у Саву, мјесто лијепа имена и тужне судбине, усташе су претвориле у највеће стратиште на Балкану.

— Логорска осматрачница с митраљезима.

- 4 -
 SVETI STOŽER VOJNOG
 V. T. BRNJE 1174
 Zagreb, dan 1. srpnja 1942.
 Predmet: Obitelj i radni logor
 u Jasenovcu koje pri-
 sti nepoznati broj
 zatočenika.

K A P I T E L
 SVETI STOŽER VOJNOG
 SVETI STOŽER VOJNOG
 SVETI STOŽER VOJNOG

Glavni stožer Područne pod broj 400/42. od 27. travnja s.g.
 dostavlja sljedeće:

"Izopredništvo" ustaške nadzorne službe - Glavni podopred-
 sa V. T. Br. 1174/42. izvijestilo je, da obitelj i radni logor u Jasenovcu
 može primiti nepoznati broj zatočenika.

Obzirom na to, izvijestava se svim svojim područnim ustanovama
 (odati nalog, da se sve komuniste do kojih se dođe prilikom čišćenja
 izvezenog područja u kojem se vrši opuštena djelatnost odgromi u obitelj
 logor Jasenovac.

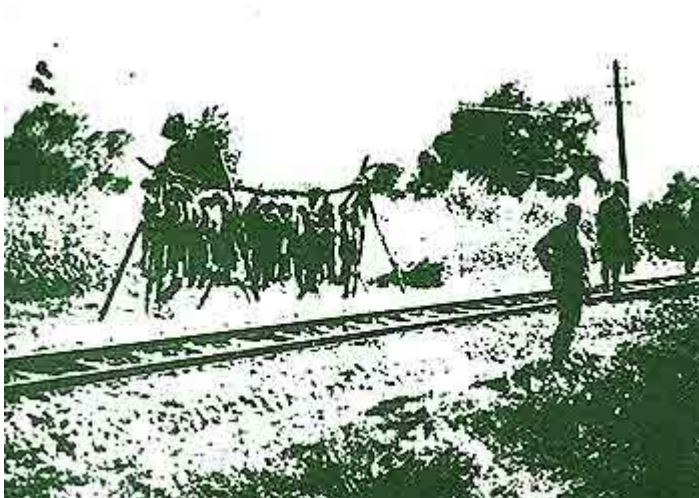
Navedeno se dostavlja radi znanja i daljnjeg upravljanja.

S I L A V A
 SVETI STOŽER VOJNOG
 Dostavlja: podopred-
 Tomislav Čertić v. r.

Za potpis:
 PRIDRUŽENI SVETI STOŽER
 Dostavlja: podopred-
 Miroslav Čertić

Miroslav Čertić

Документ о крвавом разбојништву.

Јасеновачке усташе на дјелу.

Милошева прича

Милош Батајић из села Међеђе под Просаром имао је четрнаест година када је
 дођеран у Јасеновац и осуђен на смрт. Неколико мјесеци раније, 6. јануара 1942,
 доживио је драксенићки покољ. На осамареном коњчету, тога јутра, дошао је свом

ујаку у госте и упао међу усташе који су већ изгонили и голуждраву дјецу на снијег. Коња су му одузели, а њега са осталима угурали у црквено двориште. И одмах је почело клање. Док су четворица усташа клали на црквеном прагу, други су бајонетима гурали масу према вратима и посљедње у реду немилосрдно боли. Онда су двојица ушла у цркву, развукла мртве крај зида и направили мјеста за друге. Тако је и Милош дошао на ред, до велике локве крви у којој је видио само чизме. Али га је, у том тренутку, маса повукла назад и избацила на жељезну ограду. Добио је ударац у главу и пао у јарак, као да је мртав. Било је већ прошло пола дана, а још су се чули јауци у цркви.

У сутон, све се смирило. Било је ту много беба и дјеце школског и предшколског узраста: Влајнићи, Петраковићи, Лончари, Злојутра, Лукачи, а највише малих Савковића умрло је у драксенићкој цркви.

За вријеме велике козарске офанзиве, у јуну 1942, Милош је дотјеран у сабирни логор у Церовљанима. Пред вагонима на станици усташе су наредиле: ко за минут не уђе у вагон биће убијен. И заиста, они посљедњи и прегажени били су убијени.

До Јасеновца пут није био дуг.

Из велике групе народа, прво су издвајали млађе жене и дјевојке и некуд одводили. Оне ријетке, које су се вратиле, биле су искрвављене и избезумљене. Да не би доживјеле исту судбину, друге дјевојке су се мазале блатом по лицу и од старијих жена позајмљивале црне мараме.

И Милош је дошао на ред. Наједном се нашао у гомили несрећника што се повијала на јасеновачкој ливади испред циглане. Десетак дана пунио се простор и људи су беспомоћно лежали један крај другог. Онда су угурани у марвене фургоне дуге композиције. Пут од Јасеновца до њемачког логора на Сајмишту дуго је трајао. Био је то транспорт ужаса из кога су многи изнесени мртви. И Милошу је на Сајмишту два мјесеца живот висио о концу. Једном логорском стражару није се допадало његово замуцкивање, које је, повећано страхом, прешло у право муцање. За сваку ријеч на којој је запео тучен је жилама исплетеним од жице, штапом и кундаком. Једном су му везали ноге и стрмоглав га објесили за рог од бараке.

Септембар је био када је са великом групом Козарчана одбројан за излазак из логора. Речено им је да иду кући. И воз је кренуо. У затвореним вагонима, без хране и воде, Милош је био окружен непрестаним умирањем. Поновни пут до Јасеновца био је дуг и изузетно тежак. Композиција је више стајала на слијепим колосјецима него што је путовала.

Тај поновни боравак у Јасеновцу Милош никако не може да заборави. Једнога дана присиљен је да ложи ватру под казаном и „роштиљем“ у којима су кувани и печени људи. Те чудовишне справе за убијање налазиле су се на циглани. Један дугачки казан стајао је ослоњен на два зида од цигаља и морао је увијек да буде подложен, да би у њему кључала вода. Осуђене да тако умру везивали су за ноге и руке и по

четворицу убацивали у казан. „Роштиљ“ је био још стравичнији. Двије жељезне шине причвршћене на висини од једног метра могле су да приме шест људи. И они су везани за шине, а под њима је горјела ватра.

Милош је био одређен у групу за ложење ватре. Окован у букагије да не може побјећи, данима је скупљао гранчице на обали Саве.

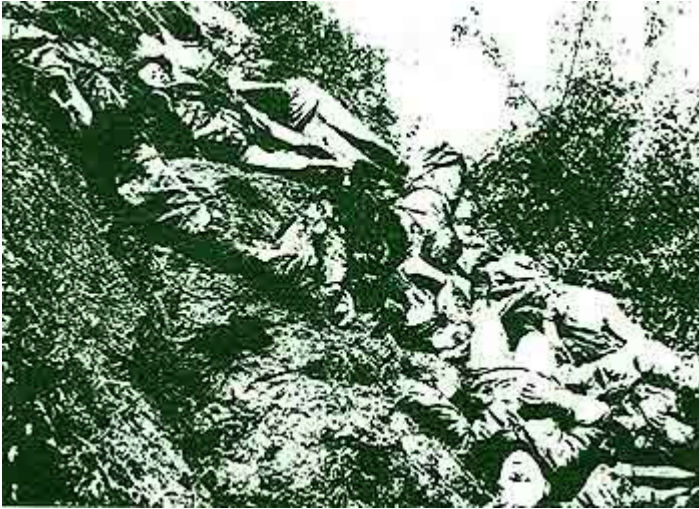
Милош Батајић, рођен 1927. године у селу Међувођу код Босанске Дубице, после осмомјесечних страха које је доживио у логорима, успио је, иако окован у букагије, да побегне из Јасеновца. Крај рата је дочекао као борац Дванаесте славонске бригаде. Овај храбри човјек са Козаре данас живи у Бањој Луци.

Јасеновац су усташе, по узору на њемачке концентрационе логоре, претвориле у највеће стратиште наших народа. — Козарчани пред логорском капијом, јула 1942.
(Горе десно)

„Последње свјетло прије страшне ноћи, био је бљесак муњевита ножа“ — Иван
Горан Ковачић

На Градини, десној обали Саве, у току рата убијено је 350.000 људи, жена и дјеце. Градина је највеће ратно гробље у Југославији.

Свједочанства за сва времена и сва покољења: на Јасеновачком стратишту је уморено више од 10,500 дјеце. Међу њима је било 5.683 малишана са Козаре.

Имала је плаву косу.

Остаци јасеновачке циглане која је служила за печење цигле и цријепа, али по пројекту инж. Хинка Пичилија и за спаљивање људи из логора.

Једном је у смирај дана, заједно са својим вршњаком Рајком Влајнићем, загазио дубље и отиснуо се низ воду. Убрзо је наишао „сплав“, читава лџа мртвих тјелеса повезаних жицом. И они су с мртвима запловили ријеком. У једној пустој кући, далеко од обале, пронашли су стару турпију и дуго резали своје окове.

Када су се, фебруара 1943, сусрели са славонским партизанима, били су то најсрећнији тренуци у њиховом животу. Милош је постао курир и борац у Дванаестој, а Рајко у Седамнаестој славонској бригади. У тим прослављеним партизанским јединицама дочекали су и крај рата. Када су, у мају 1945. пошли на своју Козару, Рајков коњ је нагазио на заосталу мину која је разнијела и коња и његовог јахача.

Милош се сам вратио на Козару.

Мићина прича

Петнаестогодишњи ђак првог разреда гимназије, Михаило-Мићо, био је најмлађе дијете Стеве и Анке Драгаш из села Срефлија. У истом домаћинству живјела су и његова браћа Милан и Рајко и једна њихова сестра Деса.

У устанку 1941. учествовала је и породица Драгаш.

Јуна 1942. у офанзиви на Козару живјело се у збјегу. На пробоју обруча 4. и 5. јула нису прошли. Зато су браћа недалеко од своје куће ископала и добро маскирала једну земуницу у коју се склонило њих деветоро... Послије неколико дана, када се учинило да је непријатељ отишао, отац је са своја три сина изишао из склоништа и упао у засједу. Повезане жицом и конопцима у колони испруженој Дубичком цестом дотјерали су их на жељезничку станицу у Церовљане. Затворени у вагоне по стотину у једном, под јаком усташком стражом, без хране и воде, провели су један дан и двије ноћи. А онда су истјерани ударцима кундака и поново сврстани у три реда. Опкољени усташама на коњима потјерани су, трком, према Јасеновцу.

Оно што је Мићо доживио са браћом и оцем у јасеновачком логору III-Ц, није у стању да опише. То не би могао нико.

Логор је био под ведрим небом, ограђен високом бодљикавом жицом. Имао је читав ред високих кула стражарница, у ствари митраљеских гнијезда. Био је разгажен, блатњав и глибав до кољена. Ту се морало спавати и живјети заједно са мртвима, које су ријетко купили. Мићо је био страховито гладан и једном је пронашао на сметљисту некаку кост и дуго је глодао, ломио, док су га остали логораши сажалјиво посматрали. Други пут је крај саме жице ухватио корњачу и са братом Рајком у сласт је појео. Онда су почели једном дневно да дијеле у малим лименим тањирима по кашику-двје куваног кукуруза, без соли и хљеба, и да их изгоне на рад. Требало је прије поплава ископати канал широк шест метара и доста дубок који би се протезао преко читавог поља од жељезничке пруге до обале Саве и крај њега подићи високи насип. Посао је био веома тежак, а сурови поступци стражара неподношљиви. Мићо је прво гурао по блату колица напуњена земљом. Сви су тако били излијеђени да се ни најближи нису могли препознати. Ако би неко изнемогао и пао, њега су одмах убијали и загртали блатом у насип.

Онда су Мићу скинули с колица и дали му други задатак: да са двије велике тестије и једном кантом носи чуварима воду. Смијенио је једног дјечака кога су убили зато што је покушао, кришом, да дотури мало воде једном логорашу. Стражари којима је разносио воду са бунара што се налазио крај излазне стражарнице и усташа који су стајали на раздаљини по 50 метара мучили су га на разне начине. А он се једва држао на ногама.

Мићо Драгаш један је од ријетких свједока јасеновачког пакла. У тренутку када су на Градини стријељали његовог оца Стеву и старију браћу Рајка и Милана, Мићо је успио да побјегне. Крај рата дочекао је као курир Жарка Згоњанина, прослављеног козарског јунака. Умро је у Београду октобра 1984. године.

Једном су га натјерали да легне у блато, а онда су га боцкали већ крвавим ножем. Усташа је клекнуо као да хоће да га коље. Кад су му рекли да устане, он није могао, јер је био премро од страха. Другом приликом двојица усташа узели су га, један за ноге, а други за руке, и бацили га у Саву, међу лешеве које је муљ био задржао. Када је изишао, опет су га тукли. Најтеже је било подносити малтретирање у близини оца или неког од браће који су радили на насипу. Јер, сваки њихов покушај да га заштите био би сурово кажњен. Бојао се да они неће издржати.

Морао је мали Мићо да гледа када су човјека жива на колац набили и бацили у Саву; другом несрећнику обје су руке одсјекли косијером и он је сам скочио у Саву. Једног су лопатама премлатили и још живог затрпали у глиб.

И у циглану је Мићо носио воду. Крај дугачког реда ложишта стајали су голи логораша и убацивали угаљ. Он није носио њима воду, већ стражарима који су је крај ове јаре сваки час тражили. Једном је довучена велика група логораша да ложи ватру. И када се добро разгорјела, у сваки отвор угуран је по један логораш. Чуо се само по један крик пред сваком ужареном пећи.

Када је канал био завршен или се Мићи само тако учинило, једне ноћи, била је мјесечина, постројени су по четири у реду и дотјерани до скеле у Јасеновцу која је искључиво служила за пребацивање логораша издвојених за ликвидацију. Из Јасеновца је скела увијек кретала пуна, а са Градине се враћала празна. Градина је била неприступачна: са три стране опкољена водом, а са оне према Козари, од Међеђе и Драксенића, бункерима и митраљеским гнијездима.

Прихватни логор на Градини састојао се од ограђеног простора на чистини у који је могло да стане око четири стотине логораша. Жица, је допирала до крова једне куће са двије капије — једна за улаз, а друга за посљедњи излаз. Људи утјерани у логор морали су да легну потрбушке. У таквом положају остајали су овдје двије ноћи и један дан, све док Цигани не би ископали велике гробнице, неколико стотина метара удаљене од логора. За то вријеме, сваког часа, усташе су, за опомену, убијали људе и они су мртви остајали ту да леже са живима. Убијали су глоговим коцем, давили каишем и жицом, боли ножевима. Синови су настојали да буду у близини свога оца да би шапатам могли да се договоре шта да учине када их поведу на стријељање.

Тога дана, 21. септембра 1942, стотинак усташа распоредило се око жице крај логора. Онда су Цигани донијели неке казане с чорбом и сипали у лимене тањире. Људи су јели и одмах почињали да се превијају од болова. Отац је синове упозорио да не једу, јер је храна била отрована. Тада је наређено да се устане. Малаксали, људи су се тешко придизали. Неки су остали и даље да леже непомично.

На излазној капији почели су да вежу људима руке жицом и да их воде на губилиште. Онда је Стево Драгаш викнуо синовима и комшијама: „На јуриш!“ И други су викали: „Дижите се, људи, свеједно је гинути!“ Гомила је гурнула на капију и зачас су се помјешали са усташама. Хватали су се у коштац и падали. Капија је била закрчена и преко ње се није могло прескочити. Полетио је Рајко, Мићин брат и пао. Отац је стајао усправно и дозивао другог сина, Милана, а Мићу је снажно одгурнуо, готово пребацио преко гомиле на капију. Он ни сам не зна како се на нашао крај Саве, заклоњен обалом. Инстинктивно је потрчао уз ријеку, према врбику. Трчао је преко њиве, саплитао се у лозу и вињагу, падао, и опет с неком чудном снагом и вољом трчао даље, што даље од пакла. Стигао је још тројицу другова који су исто тако бјежали. Био је готово сигуран да су и његови успјели побјећи и окретао се, да их види. Он није

Мирко Мандић, рођен 1928. године у селу Гашници под Просаром, једини, је у својој породици преживео рат. Мајку Милку, сестру Готу и браћу Илију и Стоку убиле су усташе на путу за Јасеновац, а он је, из групе вршњака које су стријељали на обали Саве, успио побјећи. Мирко је данас генерал-мајор ЈНА са службом у Београду. Снимак је из 1946.године.

хтио да вјерује да је његов отац полетио на супротну страну, на усташу, и својом смрћу заштитио живот свог најмлађег сина. Тако су погинула и браћа, Милан и Рајко.

У мјесту званом Брљуг, више манастира Моштанице, Мићо је дошао у партизанску чету Ђорђа Вучена, а онда је почео да расте у Петој Козарској бригади и нешто касније, када је формирана Једанаеста крајишка бригада, постао је курир прослављеног команданта Жарка Згоњанина. У бригади нам Мићо никад није говорио о Градини и Јасеновцу.

Миркова прича

Кад га видјех испред колоне кроз коју сви улазе у јасеновачки музеј, поче да ме у грудима притискује све оно што сам знао о ратном другу из бригаде, али што, раније, нисам имао снаге да запишем.

Тринаестогодишњи дјечак, Мирко Мандић, рано је остао без оца и као најстарије дијете упртио на своја нејака леђа тегобан живот петочлане породице. Његово

родно село Гашница, које се са падина Просаре у благим таласима спушта у Посавину, међу првима је било изложено снажним ударцима непријатељских посада из Орахове и Драксенића. Куће које нису биле разорене гранатама са ријечних монитора и обала Саве, спаљене су. У офанзиви на Козари 1942. селом је завладала пустош као да је настао смак свијета.

Један пожутјели документ у градишком музеју сачуван је за историју села. У њему, између осталог, пише: „На нашем срезу највише је страдало село Гашница. Од укупно 1.650 пало је као жртва непријатељског терора 746 становника међу којима је било око двије стотине дјеце. Село је дало и 130 бораца од којих су 72 погинула...”

На списку жртава фашистичког терора налазе се и четири имена Миркове породице: мајка Милка, сестра Гота и браћа Илија и Стоко. Како је Мирко, једини из породице, преживио рат, у документу ништа није записано. Али, иако су од тих догађаја протекле готово четири деценије, ништа није заборављено.

Ево те приче.

Оно најгоре је дошло за вријеме козарске офанзиве, јуна 1942, када су Нијемци и усташе покренули све живо из поткозарских села. У дугој колони што је данима прелазила понтонски мост између Босанске и Старе Градишке, било је највише нејачи. Сабирни логори у сеоским атарима Јабланца и Млаке, на обали Саве, испуњени су до последњег мјеста. Тим ужасним кошмаром завладала је смрт. Умрла су и дјеца Милеве и Росе Мандић-Мира, Драгутин и Здравка.

Сваки дан у логору доносио је нове невоље, а највећа је била онога дана када су почели мајкама отимати дјецу и из колијевке. И Мирка сврсташе у дугу колону дјечака, његових вршњака, и потјераше прашњавим друмом уз обалу Саве којом су пловили убијени људи. Тако, све до Јасеновца, гдје их је чекала иста судбина.

Сумрак се већ био спустио на ријеку када су дотјерани у блатњави простор, ограђен бодљикавом жицом. Опхрвани страхом, дјечаци као да и нису осјећали премореност од дугог пјешачења. Сутрадан око подне, на киши која је упорно падала, подијељен је први логорски ручак. Један логораш у пратњи двојице усташа истресао је из корпе танко исјечене парчиће кукурузе. Када су се дјеца сјатила око комадића расутих по блату, усташе су, с корбачима у руци, зачас направиле ред.

Послије неколико дана Мирко је са групом дјечака изведен из логора. **Сакупљајући сијено у пластове, све до дубичке равни, стално је**

35/34

Prezime i ime:

Bosancića 35/34

Rođeno:

1941.

u:

Prezime i ime:

Nahod Jarenović

(Žena)

Rođeno:

1940.

u:

Krakovu u Srbiji

Občina:

Kraj Jarenović

vjera:

Ime:

1941.

majke:

rođ. i

Tko i otkuda doveo diete:

28. I. / 42. m djeci. kot.

Žene

Усташе су се потрудиле да козарској дјеци открију све страхоте јасеновачког логора.

Петнаестогодишња Драгојла Батос из Кнешпоља убијена је у јасеновачком логору 1943. године. {55}

Кроз њемачки логор на Сајмишту и код Београда прошло је у току рата око 100.000 заточеника од којих је, на разне начине, уморено преко 40.000 људи, жена и дјеце. Са Козаре је, непосредно послје офанзиве, 14. и 15. јула 1942, дотјерано на

Сајмиште 7.000 људи и 800 дјеце од 10 до 15 година. Петнаестогодишњи Станко Адамовић са Козаре је преживио њемачко-усташки логор на Сајмишту. Данас живи у Београду.

био опсједнут мислима — како и куда побјећи? Али, када су једног од снажнијих младића убили у покушају бјекства, престао је да размишља о томе. Није се више радовао изласку из круга, јер све чешће они који су излазили више се нису враћали. Па ипак, једне вечери морао је поћи. Групу од тридесетак дјечака, сврстаних у три реда, потјерали су узводно од Граника на којем се најчешће убијало маљевима. Зауоставили су их на једној чистини поред обале. Када им је наређено да клекну, ноћну тишину над ријеком разбили су стравични крици. Дјечаци су падали пред ноге усташама и молили да их не убијају. Крај Мирка су, занијемили од страха, клечали његови другови и вршњаци, Милан и Драгомир Калајџић. Здравко Савић и Јован Тинтор. И мислили, вјероватно, што и он, да их неће погодити. Колико је дуго неизвјесност трајала, тешко је знати, када се живот почне мјерити секундама. Шкљоцање затварача, прије плотуна, Мирко није чуо. А онда је, послвије снажног бљеска светлости, почело стријељање. Дуго су се чули пуцњи и тупи ударци, избезумљени јауци и молећиве ријечи, које су се све више удаљавале да би најзад сасвим умукле.

Лежао је под теретом и чекао онај последњи пуцањ иза кога све престаје. Али, осјетивши земљу у устима, схватио је да је жив и наједном повјеровао да ће се извући. Побјећи макар сто метара од овог злокобног мјеста, а касније ће све ићи лакше. Ријека га нимало није забрињавала. Препливаће Саву исто онако како је то чинио као дјечак, из несташлука, много пута раније.

Тако је и било.

Када се око њега све смирило и завладала она несношљива тишина, лагано се извукао испод гомиле мртвих другова и почео да нечујно пузи уз обалу. У шипражју, до кога се некако довукао, направио је мали предах, или се њему тако само учинило, а онда тихо запливао. Тек на другој обали спопала га је дрхтавица и зуби су му цвокотали, више од страха него од хладноће. Помисао да прије зоре мора пријећи цесту Дубица — Градишка по којој тутње тенкови и ухватити се први брежуљака Поткозарја, дала му је нову снагу.

Послије дводневног пјешачења странпутицом, увијек подаље од путева и насеља, изгребан и раскрвављен, поцијепан до голе коже, Мирко је, као утвара, излетио пред једну жену која се и сама скривала иза нагорјеле кућице у воћњаку и у једном даху испричао све о себи. У земуници Луке и Вукелје Стојаковића, у селу Слабињи, провео је дане најжешћих борби, када су Козарчани пробијали троструки непријатељски обруч.

Крајем јула 1942, у Трећем батаљону легендарног Петра Мећаве, из Буковице и са Палежа под Козаром, почиње ново поглавље у животу Мирка Мандића. Шест рана које је задобио на борбеном путу Пете козарске бригаде и последњим операцијама

53. дивизије, у јуришима на утврђења код Бихаћа и Босанског Новог, на Лишњој код Прњавора и Дервенте, на жељезничкој прузи код Жепча — говоре о његовој изузетној храбрости као борца и курира, скојевца и командира.

Земља је овдје, чини ми се, попила све, усисала сву крв проливену у јасеновачком логору. И ево, около је процвјетало цвијеће. Све је под исплетеним вијенцима од свјежег пољског цвијећа. Тим даровима захвалности прекривено је читаво поље.

Већ се било све утишало около, падао је сумрак на тиху ријеку, а ми смо још стајали на јасеновачком пољу.

Сузе у дјечјој коси

Усташко-њемачки логор у Сиску, основан је крајем јула 1942, последице офанзиве на Козару, и Шамарицу, имао је у свом саставу посебан логор — „Прихватилиште за дјецу избјеглица“ којим је руководио лијечник Антун Најжер, ратни злочинац. Дјечји логор у Сиску налазио се под покровитељством „женске лозе“ усташког покрета и усташке Надзорне службе са логорником Роком Фагетом на челу. Од 29. јула 1942, до 8. јануара 1943. кроз логор у Сиску је прошло 7.000 дјеце. Према подацима Анте Думбовића, повјереника Министарства удружбе НДХ, само за пет мјесеци умрло је 1.600 дјеце. Усташки логор за дјецу у Сиску био је познат као један од најозлоглашенијих, јер су дјеца, одвојена од родитеља, затварана у просторије заражене пјегавцем и тако остављана данима без хране и воде.

Неко је једном рекао: кад не би било дјеце, ратови, би, сигурно, били мање страшни.

Хроничари Козаре су записали да се рат поиграо са судбинама 23.858 њене дјеце. Она су у лето 1942. отргнута из мајчиног наручја, по узору на Лебенсборн, који није био никакав „Извор живота“, већ крај у концентрационим логорима. Тада су се дјеца наша на злу путу, и почела да нестају с бројевима око врата, умјесто имена које њихове убице нису имале времена да записују. Била су осуђена на страшну, полагању смрт, да умру од глади и жеђи. У Старој Градишки, данима су тако лежала измождена дјечја тјелеса, на којима су сијале само упале очи. У Јабланцу и Млаки дјеца су чупкала траву и из локвица пила загађену воду. У Церовљанима нису ни то имала.

Међутим, ја морам да кажем нешто о другом дјечјем логору, оном у Сиску, и његовим страхотама.

Дјечји логор у Сиску био је у саставу „Пролазног логора за избјеглице“ у који су казнене експедиције Нијемаца и усташа, готово у току читавог рата, довлачиле жене и дјецу. Мајке су гонили на присилни рад у Њемачку, а дјецу трпали у „прихватилишта“ из којих се тешко излазило.

У основну школу у Новом Сиску и солану Реис, у просторије крижарског дома и самостана Свети Винко, у Теслићеву стаклану и купалиште, у зграду Гучи и Соколану, угурано је 6.500 махом козарске дјеце. Под покровитељством „Женске лозе“ усташког покрета, логорника Рока Фагете и Антуна Најжера, лијечника, почело је њихово умирање. Анте Думбовић, учитељ, један од заслужних за извлачење двије хиљаде дјеце из логора и њихов размјештај у породице, као службеник Министарства удружбе НДХ, записао је цифру од 1.152 умрле дјеце у току јула 1942. Сачувао је и 800 фотографија, потресно свједочанство за сва времена, о њиховом страдању.

Већи број ове дјеце угушио је, по сопственом признању, Анте Најжер, усташки лекар. Издашно је дијелио убоде затрованим ињекцијама. Једна игла била је довољна за све његове жртве. Мира Гајић, Милан Станишљевић, Анђа Ћирић, Никола Бјелајац, Милинко Грубљешић, Бранка Стојнић, Козарчани у првој години живота, морали су овдје да умру. И 56 још много њихових вршњака.

У сјенци бајонета: њемачко-усташки логор у Сиску заснован је 3. августа 1942, непосредно по завршетку операција на Козари и Шаманици. У свом саставу је имао „Прихватилиште за дјецу избјеглица“ које се налазило под управом „Женске лозе“ и усташке надзорне службе.

На путу без повратка: кроз сисачки логор је прошло 7.000 дјеце одвојене од мајки које су одвучене у Јасеновац или на присилни рад у Њемачку.

„Прихватилиште“ у Сиску, у ствари, било је један од најзлогласнијих усташких логора за дјецу. Затварана у просторије заражене пјегавцем, без хране и воде, дјеца су масовно ликвидирана и убодима затрованих ињекција.

Најзлогласнији је био дјечји логор у Сиску. Антун Најжер, лијечник и управник логора, православну дјецу је масовно ликвидирао затрованим ињекцијама.

У дјечјем логору у Сиску уморено је 1.600 малишана од којих је већина са Козаре.

Када се у јавности сазнало за масовно уништавање дјеце у Сиску, ступила је у акцију загребачка партијска организација.

Преко својих активиста који су по задатку радили у усташком Министарству удружбе и Црвеном крсту, крајем јула 1942, упућене су у Сисак Јана Koch, Вера Лукетић и Драгица Хабазин-Мајка. Заједно са Антоном Думбовићем, почеле су чудну борбу, пуну неизвјесности и за њих и за оне којима се морало помоћи. Они су били присиљени да свако дијете отимају од усташа и од смрти.

Ево шта су ови необични борци за живот дјеце доживјели у Сиску.

На згради је био натпис „Школска поликлиника“ и стајала је застава Црвеног крста. На улазу, испред капије исплетене од бодљикаве жице, смјењивала се усташка стража, а унутра, у свим просторијама, на голом поду, у мокрини и трулежи, лежала су дјеца, прекривена црним облацима мува.

— Воде, — вапиле су њихове израђаване усне.

Солана је била још грозоморнија. Мало је дјеце која су је преживјела. И овдје је стајао натпис: „Дјечје прихватилиште“, које је, такође, чувала усташка стража. Око великог дворишта, бараке и бивше солане била је разапета густо исплетена жица, сем са оне стране гдје се налазио дебели зид и на њему изломљено стакло.

Двориште је служило као сметљиште, тако да се поточић, који туда протиче, прљав и зелен, једва пробијао према Купи. Зграда солане, са голим бетонским подом, била

је испуњена до последњег мјеста. Дјеца су лежала, чврсто збијена, једно до другог. И са дебелих зидова, деценијама натапаних сољу, ширила се влага. Пригушени јецаји постепено су престајали и дјеца су тихо умирала.

Тако је било и на другим мјестима, да горе никако није могло бити.

На пољани, крај бившег Теслићевог купатила, оивиченог високом бодљикавом жицом, налазило се седам барака. Једна барака, дугачка 45, а широка 12 метара била је препуна дјеце, од новорођенчади до дјечака од 10 година. Старијих није било. Лежала су немоћно и жива и мртва, заједно. У осталим баракама биле су жене. Само дан раније, одузели су им дјецу и побацали у бараку до њих тако да су могле чути плач који није престајао. Од тога болног плача и надошлог млијека мајкама су прскале груди.

— Нама, које смо морале припремити преживјелу дјецу за транспорт, срце се цијепало од туге — сјећа се Јана Koch, данас загребачка књижевница.

Усташки стражари између барака, тек када би били поткупљени, допуштали су мајкама, многима посљедњи пут, да надоје своју дјецу.

И ту радост, и дјеце и мајки, нико не може описати. Мале ручице су се савијале око врата, а уста се припијала уз груди. Мајке су, уз дубоке уздахе и грчевите јецаје, сузама квасиле косе своје дјеце.

А када би и посљедње дијете на грудима заспало, мајке су, опхрване тугом, тихо излазиле.

— Чувајте нам дјецу, чувајте, рођене! — шапутале су једва се држећи на ногама.

Сада је прочеље бившег Соколског дома, са спомен плочама, заклоњено читавом шумом високих платана и топола што расту у градском парку. Из дворане дома, данас је то диско-клуб младих, чује се музика. Њени звуци, помијешани са жубором воде у фонтани, допиру све доље до Купе и старог моста са четири лука.

И мртви и живи — заједно.

Узалуд је покушавао да помогне болесној секи **(Горе десно)**

Prezime i ime: *Lukač Medo*
Rođeno: *1.9.38* u: *Đaković*
Općina: *B. Džica* kot.: vjera:
Ime oca: *Đorđe* majke: *Milica* rođ:
Tko i otkuda doveo djetu: *iz Srbije*

Gdje i kada smješteno: *12. 5. 1942. u m. n. Risti*

Prezime i ime: *Đenader Vlado*
Rođeno: *1935* u: *Milutin Đida*
Općina: ? kot.: ? vjera:
Ime oca: *Petar* majke: *Ljilja* rođ:
Tko i otkuda doveo djetu: *hioK*

Gdje i kada smješteno: *1. 12. 1942. u m. n.*

Да није било рата и усташког погрома, Владо Ћенадер би 1942. пошао у школу, а отишао је — у смрт.

Кроз спектар дугиних боја, што су своју раскош просуле по малој фонтани у парку, прочитао сам поруку пјесника:

*Нека су сретна дјетињства ваша,
наше не бијаше.
Нека вам прити радост,
ко сребрне капи воде.
Хтијења наша, жеље су ваше,
да се не понови 1942.*

Вера Лукетић, загребачка књижевница и добровољна сестра Црвеног крста, посветила је дјечи у логорима збирку својих пјесама: „Живи и мртви“, објављену у првим данима слободе 1945. године.

Анка Шепић и Јана Коч, добровољне сестре Црвеног крста, биле су свједоци агоније дјеце у сисачком логору.

Тето, хоћеш ли бити моја мама?

Злочин под плаштом милосрђа

MINISTARSTVO UDRUŽBE
DRUŠTVONA ZBIRKA
SRJOKOTISA

Skupina: *Дјеца, војни*

Naslov: *Јастребарско*
Дјечији логор
Јасеновац

Дат: *17-92*

Ознака: *1-С-3*

Повећања: 9×12, 13×18, 24×30, 30×43, 50×60

Усташки логор у Јастребарском основан је по налогу Анте Павелића, поглавника Независне Државе Хрватске за дјecu Козаре.

Јастребарско, најорганизованији усташки логор за дјecu, основан је 12. јула и постојао до краја октобра 1942. У разговорима вођеним два дана раније између Анте Павелића, поглавника усташке „Независне Државе Хрватске“, Глазе фом Хорстенауа, њемачког генерала и Зигфрида Кашеа, њемачког посланика у Загребу, настао је овај докуменат: „У вези са даљим поступцима према заробљеницима са Козаре поглавник је наредио да се искористе све могућности логора у Јасеновцу и Старој Градишци за издавање и кажњавање партизана и њихових сапутника и да се што више прикупи и придобије способне радне снаге за Рајх. Такође је одлучено да се дјеца избјеглица са Козаре смјесте у посебан логор у Јастребарском и подвргну планском одгајању. — Први транспорти дјеце су већ у покрету. Овај логор је био под управом часних сестара конгрегације „Св. Винко Паулски“. Барта Пулхерија, шездесетогодишња часна сестра, озлоглашена по својим поступцима према дјeci, била је управница логора. Као свастика Миле Будака, усташког министра и ратног злочинца, успјела је при крају рата да побјегне из земље. Преко часних сестара

„милосрдница“ усташе су, систематски и на суров начин, спроводиле план „преваспитања“ партизанске дјеце у усташку младеж и своје „јањичаре“.

Кроз логор у Јастребарском прошло је 3.336 дјечака и дјевојчица. Према утврђеним подацима умрло је 768 дјеце. Међутим, у Јастребарском је вођена и необична борба за спасавање дјеце, којом, је, по задатку Партије, руководила Татјана Маринић (њено право име је Јосипа), члан КПЈ од 1919. године. „Била је неуморни радник, трчала је и стизала на све стране, имала је широк круг познаника у Загребу, од пролетера и скромних домаћица до интелектуалаца, од којих су многи, увјерен сам, помагали нашу борбу само зато што је то тражила Татјана. Није било много таквих жена у нашој Партији као што је била Татјана Маринић“ — записао је о њој Родољуб Чолаковић у свом „Казивању о једном покољењу“.

Уз помоћ професора Камила Бреслера и Велимира Дежелића, високих чиновника у Министарству удружбе НДХ, те групе љекара и народа Јаске и околине, Татјана је, са групом дјевојака из школе за одгој предшколске дјеце у Рудама крај Самобора, успјела да уђе у логор Јастребарско. Готово стотину дана трајала је беспопштедна борба за дјецу. Да тога није било и акције Четврте кордунашке бригаде од 26. августа 1942, када је ослобођено 727 дјечака, ко зна да ли би ико преживио „крило часних сестара милосрдница“ у Јастребарском.

Јастребарско, то је Јаска. Тако смо и ми звали ову лепу варошицу, подједнако удаљену од Загреба и Карловца, са свих страна опкољену шумама и воћњацима. Све до кућа с црвеним крововима, као у таласима, спушта се Плешивица прекривена виноградима.

У Јаски се још прије рата налазио дјечји дом, а јула 1942. усташе су претвориле ово мјесто у општи концентрациони логор за дјецу. [Истина, на улазу у логор стајао је безазлени назив: „Сабиралиште за дјецу](#)

Јаска је била велика трагедија за дјецу као и Јасеновац за одрасле: кроз усташки логор у Јастребарском прошло је од 12. јула до краја октобра 1942. године 3.336 дјеце. **(Горе десно)** {65}

Пред зидом заборав: управу логора у Јастребарском усташе су повјериле Барти Пулхерији, часној сестри конгрегације „Св. Винко Паулски“. Њени сурови поступци са дјецом записани су у аналима комисије за испитивање и утврђивање ратних злочина.

На саслушању у самостанскоим кластеру „Свети Павле“ у Јастребарском.

Мали Козарчани, несуђени јањичари, на часу „преваспитања у усташку младеж.
(Горе лијево)

Prezime i ime: *Stanišević Mike*

Rođeno: *1937.* u: *D. Jurkovići*

Opština: _____ kot.: _____ vjera: _____

Ime oca: *Stanišić* majke: *Lilava* rođ.: _____

Tko i odakle doveo dijete: *Umro tokom yete*
1942. u bol. Jasenovcu

Gdje i kada smješteno: _____

Нису записана имена свих који су умрли.

Његова горка судбина била је у рукама усташа и часних сестара милосрдница.

Ервин Шинко, истакнути књижевник, посјетио је Јаску са још свјежим траговима логорског пакла и записао: „Хтио бих да сви сазнају оно што сам ја сазнао и видио. Нашао сам и писана документа која потпуно потврђују оно што би лако могло изгледати невјероватно. Имао сам у руци књигу, лијепо увезану, са рубрикама: година рођења, преступ, врста казне — таван и слана вода, клечање на пијеску, кукурузу или граху, 25 батина по рукама или голом тијелу, крампус... Уписана су многа имена дјеце што их је брижљиво биљежила у ту књигу часна сестра Грациоза. Адела Ждеро, Славко Кун, Ружа Бановић — све дјеца с Козаре, кажњена у бившем двору грофа Ердедуа...“ — Драстична казна: „напоћудни“ су присиљавани да вуку овај камен по логорском кругу.

избјеглица“. Калуђерице из самостана „Свети Павле“ управљале су логором, а усташе су га чувале. Барта Пулхерија, часна сестра милосрдница из конгрегације Св. Винка Паулског, била је управитељица логора.

На пољани према жељезничкој станици, крај фрањевачког самостана, три италијанске бараке биле су ограђене бодљикавом жицом. У њих је смештено 900 козарских дјечака од 10 до 14 година. Дјечаци су били обучени у усташка одијела.

Почело је сурово преваспитавање у духу усташке младежи. Глађу и батинама, тешким казнама и радовима под бичем на усташкој економији, дјечаци су приморавани да забораве Козару са које су овдје били дотјерани, своје очеве и браћу партизане. Усташе су се надале да ће мали Козарчани, бар они нешто старији, убрзо бити у стању да донекле попуне усташке редове негдје на Источном фронту. Зато су их и довели овдје и дали им име „јањичари“. Међутим, само мјесец дана касније, 26. августа 1942, на свом слободарском путу Четврта кордунашка бригада, под командом Николе Видовића, народног хероја, освојила је непријатељско упориште у Јастребарском и ослободила из усташког логора 727 дјечака. Сви су отишли у партизане.

У старом дворцу грофа Ердедија, влажном и мемљивом, у вјечитој сјенци стољетњих платана, била су смјештена мала дјеца. Њих партизани нису могли понијети у слободу. Мало даље од градића, у селу Реци, налазило се неколико напуштених штала и једна настрешница за сушење цигле. Око штале било је сточно ђубриште за усташку економију. Простор је био ограђен бодљикавом жицом и окружен усташким стражама. И овдје је дотјерано више од двије хиљаде дјеце са бројевима око врата, да ту умру.

Јаска је напуњена партизанском дјецом. Само у јулу 1942. у њој се налазило преко три и по хиљаде малих Козарчана. А довлачена су тако дјеца пуна два мјесеца и избацивана у торове ограђене бодљикавом жицом. Колико је у Јаски тога љета умрло недужних створења, која нису умјела ни своје име да кажу, и то се сада поуздано зна.

О тој дјечи из старог дворца и штала на Реци хоћу да вам причам.

Јаска је тих љетних дана 1942. била преплављена малаксалим дјетињством. Пристизали су транспорти, један за другим. Стотине мале дјеце, међу којима је најмање било оних што су могла да ходају, избациване су из теретних вагона са ознаком „Г“. У сваком вагону било их је мртвих, које нико није записивао. Мара Селак, из села Требовљана под Козаром, дјевојчица од осам година, носила је у наручју двогодишњу сестрицу, не знајући да је дјевојчица умрла. Ко зна кад.

Дјеца у Јастребарском и нису била дјеца, већ једва живи костури који су се у ходу заносили, љуљали се као класје на вјетру, или су беспомоћна лежала на гомили, ту на малом простору, заједно са оном већ мртвом или једва живом дјецом.

Био је четвртак, 23. јули 1942. када је лист „Нова Хрватска“ објавио преко цијеле стране чланак под насловом: „Дјеца која су ослобођена од партизанског ропства, опорављају се од претрпљених патњи на државном добру у Јастребарском. Имају црне капе са усташким знаком. Часне сестре су их научиле молити богу. Она пјевају народне пјесме, уче повјест Босне и тјелесне вјежбе. Међу њима скоро да и нема болесних. У лошем стању су само она дјеца која су била у ропству партизана. Родитељи дјеце, који су напустили логор и долазе овдје својим синовима и кћерима, врло су радосни када виде да се са дјецом тако пажљиво поступа...“.

Судбина 3.336 дјечака и дјевојчица са Козаре била је у рукама часних сестара милосрдница, Барте Пулхерије, Грациозе, Божимице, Валдемаре, {68} Винфриде, Флоријане, Дагоберте, Викторије или Гауденције, сасвим је свеједно. Казне у систему усташког преваспитања сачињавале су значајан дио програма који су оне, у суровим самостанским условима, спроводиле. Њих нису могли да преживе ни они најиздржљивији. Послије „тавана и слане воде“ тешко је ко остајао жив, а ако је и остао, био је распамећен. Кажњено дијете бацано је на таван, шибано и онда поклапано великим сандуком. За вријеме трајања казне добијало је шољицу слане воде.

Друга казна називала се „крампус“, чије етимолошко значење дјеца, разумије се, нису знала. Извођена је тако што би „злочесто“ дијете било угурано у велики камин чији је ужи отвор био на тавану. Над тим малим отвором појављивао би се један од „васпитача“ — часни брат Станислав, Никица Гарашић или Пекар Јожица. Јаком цепном батеријом осветљавао би немоћног малишана а потом дискретно и маску ђавола коју је имао преко лица. Павлу Борићу, средовјечном човјеку, и данас се диже коса на глави када се сјети чудовишта које је из њега изгонило „партизанског ђавола“.

Дванаестогодишњи Петар Стојнић за отргнуту шљиву у самостанском дворишту био је дуго везан за исто дрво. Скинут је кад се онесвјестио. Лука Шиник из Подраца био је здрав дјечак када је дотјеран у логор. Послије неколико казни почео је да муца. И данас, као одрастао човјек, једва успијева да склопи реченицу. Љута паприка од које су се добијале опекотине, шибане по рукама и голом тијелу, које су редовно изводили сестра Грациоза и часни брат Дагоберт, дуго клечање на пијеску или „влачане“ тешког камена по логорском кругу, дјеца нису ни рачунала у казне,

Па ипак, најтежа казна била је сахрањивање безимене дјеце. Данима су одрасли дјечаци, док нису ослобођени из бодљикавих жица, сахрањивали своје другове. Морали су под усташком стражом да закопавају велике чамове сандуке у којима су се налазила њихова браћа и сестре. Закопавали су их крај живе ограде, даље од

гробља, јер тако је наредио Мркушић, усташки логорник. Калуђерице су протестовале што се „бандитска“ дјеца сахрањују тако близу њиховога гробља!

— „Њих треба даље, у шуму, да им се мјесто не зна“ — говориле су оне.

Дјеца су масовно умирала. Иво Лонжар, кочијаш логора, морао је свакодневно, из барака и Реке, да их довлачи у дворца Ердеди. Тада је, провјеравајући да ли су мртва, часна сестра Барта узвикивала:

— То је красно! Подсећају ме на малог Исуса у Витлејемској шталици.

Ево какву је тугу из Јаске понијела Анка Жујић из села Јохове под Козаром:

„Са мужем Миланом имала сам двоје дјеце, Милорада у шестој и Милеву у трећој години. Кад су нам усташе у Церовљанима одузимале дјецу, ја сам успјела, не знам ни сама како, да се провучем у колону дјеце која су била одређена за Јастребарско. Убрзо по доласку умрли су ми обоје дјеце на рукама, прије него што сам им ишта могла помоћи. Умрли су и Бранко Вујановић и Ђоко Бурсаћ, које сам пригрлила заједно са мојом дјецом.“

Постоји и један стравични дневник о умирању малих Козарчана у Јаски, Љета 1942.

Стари Фрањо Иловар, чувар мјесног гробља у Јастребарском, водио је, неком чудном педантношћу, дневник смрти која је харала логором. Зашто је он то радио, да ли због рачуна које је наплаћивао или због историје, не зна се. Али се зна да листићи из ове тужне свештице, који га стоје у витрини козарског музеја, представљају свједочанство што удара као маљем по глави.

Никада ујутру нису сви устали. У прљавој слами остајали су мртви. **(Горе десно)**

Анка Жујић из села Јохове под Козаром: „Имала сам двоје дјеце, Милорада у шестој и Милеву у трећој години. Када су нам усташе отимале дјецу, ја сам успјела, не знам ни само како, да се провучем у колону за Јастребарско. Убрзо су ми умрла обоје на рукама, прије него што сам им ишта могла помоћи“.

У логору је сваког дана умирало 25 до 30 дјеце.

prvih 4 djece u kopa $\frac{1}{2}$ 100 ... 10000
100! onda ukopano

Фрањо Иловар, чувар мјесног гробља у Јастребарском, оставио је потресно свједочанство о беспримјерним страдању дјеце из логора у Јаски. Факсимили листића из дневника Фрање Иловара.

На првој страни дневника записано је да је 22. јула 1942. сахрањено 107 дјеце. Онда стоји рачун и потврда: „Примио предујам на рачун копања гробова 10.000 куна за сто комада дјеце покопане“. На сљедећем листићу стоји забиљешка: „Рачун за укуп дјеце — 243 комада дјеца а 150 куна — 36.440 куна“. Од 22. јула до 11. августа 1942. записан је сваки дан, колико је укупано мушке, а колико женске дјеце. И тако редом, све до октобра 1942. биљежио је стари Фрањо ове страшне бројке. Крај сваког датума, испод слова што су означавала пол, записивао је он цифре, или уносио само усправне цртице. Свака цртица представљала је једну смрт. На крају стоји биљешка: „Укупно 768 комада дјеце, 26. октобар 1942.“

Нико не зна колико би још „комада дјеце“ ушло у овај тужни дневник смрти да није било једне храбре жене.

Илегални комитет Народног ослобођења у Загребу, који су сачињавали чланови КПЈ, организовао је, преко Црвеног крста, спасавање дјеце у Јаски. Био је школски распуст када је Татјана Маринић организовала своју највећу акцију. Још у школи за одгојитељице предшколске дјеце, која се налазила у Рудама крај Самобора, недалеко од Јастребарског, она је организовала скојевски актив и објаснила шта их све очекује у логору. Није то била практична обука ученица, већ беспопштедна борба за живот.

Под необичним условима, крајем јула 1942, она је увела дјевојке у усташки логор у Јастребарском, ријешена да по сваку цијену заустави смрт, која је харала међу козарском дјецом. У историји тог подвига остаће златним словима записана имена Лина Падован, Регина Дrame, Анкица Чегец, Даница Чендак, Мира Дебељак, Аница Хорват, Анка Корошец, Марија Иванковић, Дубравка Доленец, Ружа Херцег, Драгица Витко, Јулка Маринић, Марија Ратковић, Иванка Главан, Зита Пушић, Бланка Колар, Олга Дупало, Бранка Такач и Иванка Сремац коју су усташе стријељале због њене активности у логору. Сем њих и народа Јаске, своју племенитост поклонили су козарској дјечи и професор Камило Бреслер, доктори Бранко Давила, Бранко и Нина Драгишић, Јасна и Јуре Рендулић.

Козара их никад заборавити неће.

Татјана је са својим малим ученицама почела тајну, али упорну борбу против усташа и калуђерица, против усташког плана о потпуном уништењу дјечјег логора у Јаски.

Међутим, дјеца са Козаре нису ником вјеровала у логору, па ни самој Татјани и њеним дјевојкама. Она су се плашила сваког живог створења, које није с њима дошло, са њихове планине.

А младе одгојитељице смјело су ступале у борбу за спасавање двије хиљаде малих и болесних Козарчана. Епидемија је косила редом и она су умирала масовно. Пред дјевојкама је био двоструки задатак: да им помогну и да освоје њихово повјерење. Али како и којим путем увјерити петогодишњег Стевицу, дијете са дивним бистрим очима, да нема чега да се плаши у њиховом загрљају? И да не мора пред њима увијек само да ћути. Када се разболио, у бунилу је почео да пријети усташама. Није могао да изговори слово „Ш“ и „Р“: „Узели су пуску и убили тату и маму. И насу кућу запалили. Кад ја поластем, узећу пуску и пукнути у устасу“ — шапутало је дијете у грозници.

Мали Стевица није порастао.

Како разврстати ту дјецу по узрасту, одвојити здраву од болесне, а да браћа и сестре ипак остану заједно? Да ли су она дјеца што се грчевито држе за ручице

стварно браћа и сестре? Петогодишњи Раде је био са Козаре, а Дуле од Пакраца. Али када су усташе отимале дјецу, Дулетова мајка је много плакала. Онда је Раде узео Дулета и обећао његовој мајци да ће га он стално чувати. Зато се данима није ни за тренутак одвајао од њега. И у сну су се чврсто држали за руке.

Пожртвована Павица Дефилипис дошла је добровољно у логор да помогне беспомоћнима.

Они су зауставили смрт у усташком логору Јастребарско: помоћу антифашиста који су радили у усташком „Министарству удружбе“ у логор је убачена група од 26

добровољних сестара Црвеног крста са Татјаном Маринић на челу, старим комунистом и истакнутим радником. У сукобу са управом логора и часним сестрама дуго је вођена драматична борба за спасавање дјеце у Јаски. **(Горе десно)**

На хуманом задатку: Марија Иванковић неуморно је помагала дјеци у логору.

Како их спасити: доктор Бранко Давила био је међу првим организаторима спасавања дјеце из усташког логора у Јастребарском.

Зорица Бугарски: „Морале смо се смијати и када нам није било до смијеха како бисмо ублажите бол и одагнале страх који је био у души сваког дјетета.“ (**Горе лијево**)

Пред статуом у Јастребарском:

„Пријатељу, друже,
Стани,

Ово је нечија мати,
Ово је мати оном ко друге нема...”

(Из писменог задатка Ненада Лукића, ученика VII разреда основне школе у Загребу).

Лина Падаван (лијево), добровољна сестра Црвеног крста и један од организатора спасавања дјеце из логора у Јаски: „Данас не могу вјеровати да је то тако страшно било. Та и ужасна слика неће ме напустити до краја живота“. На снимку са Татјаном Маринић, на слободној територији Жумберка, 1943. године.

Дјевојке су дању радиле најтеже послове, а ноћу се договарале како да одагнају смрт из логора. Дјеца су им умирала у рукама, на креветима које су саме направиле, на поду и баракама а оне су биле саме и беспомоћне.

Дјеца су и даље била неповерљива. Па ипак, када су у логор долазиле усташе са калуђерицама, она су се привијала уз дјевојке и стотине ручица хватало се за њихове хаљине.

Десетогодишња Дара, кад год би у логору остала сама са дјецом, савјетовала им је да нико од њих никоме не смије казати своје право име. Јер, говорила је она, ако ко каже своје име, усташе ће ухватити и убити његовог тату и маму.

Дјеца су слушала Дару и ћутала.

Али и она се једног дана разбољела. И кад јој је било најтеже, калуђерица, која је била логорница на овој дјечјој пољани, довела је свештеника из капеле да „покрсти“ дјевојчицу на самрти. Свештеник је покрштавао само одраслију дјецу, јер сву дјецу која су умирала није стизао да покрсти.

Када је свештеник, нагнувши се изнад постеље мале Даре, која је дрхтала у ватри, не отварајући очи, упитао дијете вјерује ли у бога, иза њега су стајале двије младе дјевојке и плакале. Дјевојчица је за тренутак отворила очи и испружила своју мршаву ручицу, а затим тихо, једва чујно изговорила: „Сестро, ја сам Дара Бабић.“

Умрла је на рукама сестре, као и стотине других, што су умирали на рукама младих и пожртвованих скојевки.

Крај живе оgrade у Јаски, на мермерном платоу стоји статуа мајке са дјететом у наручју.

Пред тим спомеником недавно се један заточеник логора Јастребарско и ратник који је био мањи од своје пушке обратио пионирском збору:

„Овдје леже дјеца из Шпановаца и Турјака, Војнића и Совјака, Грђевца и Војскове, Гудовца и Јабланице, Вргин-Моста и Милошева Брда; овдје леже наша дјеца, наша браћа и сестре. Убили су их, јер су њихове животе прогласили за злочин. Због ових хумки у којима леже трогодишњи Милорад Шврака и двогодишњи Љубо Турудија; петогодишњи Лазо Шокчевић и четворогодишњи Радован Станић, гдје леже Бранко, Милорад, Перса и Славко Бабић, који су сви заједно имали 12 година; због свих оних плочица са бројевима око врата што су покопане заједно са њиховим сломљеним крилима; због чудесних записа Фрање Иловара и сузе у оку Татјане Маринић и свих мајки којима су отети најмилији; због оног тек сада завршеног списка од 11.000 убијене дјеце са Козаре, ја вас молим, у име њих и у име мојих другова, чији су снови дјетињства овдје искидани, да то никад не заборавите. Немојте никад престати, драги моји мали другови, да градите мостове пријатељства, мостове братства и јединства, мостове уграђене у вријеме у којем никад више неће бити малих гробова, обиљежених и оних које нико није могао да обиљежи.

Будите тумачи жеља нас малих ратника и логораша: сви људи нека се воле, а дјеца у тој љубави нека граде свој весели свијет под звјезданим небом“.

Рођен на губилишту

Туга ми се свила око срца када сам га видео на том уском посавском пољу, висока и снажна. Дошао је да види мјесто у коме је рођен онда када се овдје уопште нису рађала дјеца, већ само умирала, умирала још прије него су се и родила.

Јасеновац је село на лијевој обали Саве, на ушћу Уне у Саву. Са својих двије хиљаде становника, село није увијек изгледало као сада. Још у средњем вијеку развијало се поред малог бродоградилишта, а за вријеме старе Југославије животарило је као и сва села на обалама ове ријеке. У селу је још тада била циглана и радионица жељезне робе, звана „Ланчара“, у којој су многи сиромаси покушавали да зараде нешто за себе и живот своје породице.

А за вријеме рата цио свијет је сазнао за Јасеновац и са грозом изговарао његово име. Ту су усташе, заједно с Нијемцима, на пустој површини од 125 хектара направили концентрациони логор, једно од највећих мучилишта у Југославији. Људи су били приморани да сами себи ограде логор са три стране високим зидовима, а са четврте, јужне стране, кривудала је, уз обалу Саве, густо исплетена бодљикава жица.

Четири године, колико је трајао рат, овдје су масовно уништавани људи и убијана дјеца. У кругу логора усташе су чиниле све што им је падало на памет. Све им је овдје било дозвољено. Убијали су кољем и маљевима, боли ножевима и сјекли сјекирама, пуцали у људе који се нису могли бранити. Изгладњавали до смрти, и онда их вјешали. Спаљивали живе логораше, везивали их за комаде жељеза и отискивали низ ријеку. Хинко Пичили измислио је пећ за спаљивање људи. Живих нема да нам кажу како је та пећ изгледала.

Градина, село и поље на другој страни ријеке, највеће је козарско гробље. Досад је утврђено да у његовим хумкама лежи 360.000 Људи, жена и дјеце. Стотинак свједока успјело је да се спасе оних дана када су наше бригаде, јуришајући кроз посавске шуме, стигле на поље јасеновачко. Али усташе су добро избројале дане и себи и својим жртвама. Они су у првој половини априла 1945. године покушали да сакрију трагове својих злочина. Зато су запалили све бараке и многе куће у селу. Па ипак, није се све могло сакрити.

И док су партизанске чете и батаљони Тридесет прве српске дивизије ускакали у дим спаљеног Јасеновца, и пресијецали путеве онима што су бјежали у страху од својих злочина, последње усташке жртве пливале су Савом.

Ко би данас рекао да су овдје прекинуте стотине хиљада животних нити и судбина!

Овдје су и многа дјеца погинула.

Једанаестогодишњег Божицара Арешину стријељали су пред великим стројем заједно са мајком. Мала Гроздана из Војскове имала је само тринаест година када

су је усташе, после дугог мучења, убиле. А онога дана 1943, на Божић, усташе су покупили сву дјецу из логора, и ону најмању побили тога јутра, а одраслију су оставили за друге „наступе“ својих злочиначких прохтјева.

Рођен је у јасеновачком логору: Мирослав Јуришић данас живи и ради у Бања Луци.

Али, и под најтежим условима логорског живота, када су усташе и ради своје разоноде стријељале заточенике, било је људи који су се борили за животе најмлађих и покушавали да их сачувају. Скривали су их по таванима и забаченим рупама логора, одвајали од својих уста посљедње залогаје да би бар једном нахранили дјецу чији су животи исто тако били у неизвјесности као и њихови.

Једног дана, на Градини, логораши су нашли замотуљак од крпа. Мајка, која је видјела да ће бити стријељана, одбацила је од себе осмомјесечну дјевојчицу у крпама. Опет су људи чинили све да је спасу и сачувају хранећи је — како су то само они знали. И име су јој симболично дали: „Јасенка“. Међутим, једне ноћи пронашле су је усташе у логору и вратиле на Градину.

Жртве усташког дивљања у Јасеновцу никада и нико неће моћи да изброји. Записано је да их има 700 хиљада.

Дјечак је данас први пут дошао да види своје „родно“ село о коме је само слушао од других и понешто читао у књигама. Стајао је дуго под огромним цвијетом што је никао из пепела насталог у пећима у којима су сагорјевали људи, из стравичне циглане и ланчаре, пилане и кожаре. Тај цвијет, симбол побједе живота над смрћу, израстао је под руком архитекте Богдана Богдановића.

Симеуна Бјеловук носилац је „Партизанске споменице 1941“. Она је имала двије кћерке, Бранку и Богдану, које су рано, одмах кад и она, отишле у партизане. У офанзиви 1942. њену Бранку су на пробоју обруча опколили Нијемци, усамљену. Она се борила док је имала муниције, а онда, на крају, када више није било никаквог излаза, са одврнутом бомбом бацала се пред њемачке војнике и са њима заједно погинула.

Богдана, друга кћерка Симеуне Бјеловук, борила се у бригади, ван козарског подручја, заједно са својим другом Миром Јуришићем. Он је тада био комесар чете. У четвртој непријатељској офанзиви, када су харали тифус и глад, његова чета, промрзла, дуго је лутала округ истом снијежном стазом. У једној борби, када се његова чета измијешала са њемачким војницима, рањен је комесар. Борци су изнијели свог омиљеног друга из окршаја, пронијели га кроз многа беспућа, прешли преко срушеног моста на Неретви, газили Сутјеску и топили се у најжешћим биткама нашег ослободилачког рата. Богдана, партизанска болничарка, одвајала се од свог комесара само толико колико је било потребно да се превидије рањени борац. На Вучеву, рањени комесар није могао да одбрани ни себе ни четну болничарку. Нијемци су их, измучене и жедне, предали усташама, а ови преко Сарајева отпремили у Јасеновац да тамо умру.

Тада је само Богдана знала да их је заробљено троје. Почело је одбројавање тешких логорских ноћи, јер свијетлих дана у Јасеновцу никада и није било. Богдана је, ваљда, једини свједок са Граница, на коме су усташе маљем убијали људе или са расјеченим стомаком отискивали их у ријеку. Издвојили су је из групе жена осуђених да тако умру, само да би други пут могли да убију двоје. Дјечак је рођен у једној таквој ноћи, усред логорског пакла. Рођен је онда када су оца већ били објесили са још 30 људи на једној старој тополи крај обале. Усташе ни њих, мајку и дијете, нису имали намјеру да сачувају, већ да повећају мајчине муке крај гладног дјетета.

Али те ноћи, када је мали Миро — мајка му је у логору дала очево име — највише плакао на празним њеним грудима, комесарова чета водила је велику битку. Та чета, чета његовог оца, заробила је групу њемачких војника и једног високог официра. И све њих борци су послали у замјену за мајку и дијете, за Богдану и Мирослава Јуришића.

Богдана Бјеловук Јуришић, првоборац из Подградаца под Козаром, родила је сина у Јасеновцу.

Много је пута Миро слушао када су баба и мајка говориле о тим данима, о себи и његовом оцу кога никако није могао да замисли. Причале су оне често и о пољани у високој бодљикавој жици, о тополи крај обале, на којој је тада објешено много људи, заједно са његовим оцем.

Зато је сада овај младић и дошао да прошета крај великих хумки расутих по посавским ливадама.

Обилазио је ограђени простор на коме табле са натписима говоре о страхотама ноћи у којој је он рођен. Враћао се неколико пута до чудесне тополе, дуго стајао под њом и гледао у једну гвоздену куку.

Сада је овдје све мимо и тихо. Ријека нечујно тече и носи нарамак свјежег сијена што га је неко откосоио крај обале.

Последњи поздрав из Јасеновца

Мирослав Јуришић комесар партизанске чете, заробљен на Сутјесци и објешен у јасеновачком логору оне ноћи када му се родио син.

Божидарка из Велике Жуљевице

Гости уредника Загребачке телевизије, те вечери, били су Козарчани. Пред камере и под свјетлост рефлектора сјели су генерали и хероји, курири и дјеца с необичним

ратним судбинама. За истим столом с ратницима сједела је и Божидарка Фрајт, филмска и позоришна глумица. Само, она није дошла ни као лијепа жена из филма „Жива истина“, за чију је улогу на фестивалу у Пули 1972. добила „Златну арену“, ни као млада партизанка из „Ужичке Републике“. Дошла је као гост уредника да чује причу о Козари — и себи.

Зато Божидарка неће замјерити што ту причу морам поновити од почетка, јер она почиње с Козаром 1942, од њене друге године.

Богдан Грубљешић, Божидаркин отац, отишао је у устанак на Козари 1941. са још два брата и три сестре. Рањен је у мају 1942. на бункерима код Приједора, када је град први пут ослобођен. У офанзиви, у јуну 1942, његова рана још није била зарасла када су га заробили Нијемци и потјерали према Земуну и Сајмишту. Како је Богдан побјегао из транспорта и доспио у село Жабаре, живих свједока нема да нам то испричају. Са првоборцем Симом Симићем, чије родно село сада носи његово име, успоставио је одмах везу, а када су наишли Крајишници, није могао да одоли и отишао је с њима на ровове Сремског фронта. Погинуо је на Бијељини као борац Друге крајишке бригаде.

У истој офанзиви мајка Вида свучена је с Козаре у сабирни логор Церовљане. Даље, пут је водио кроз Јасеновац у село Клокочевац крај Бјеловара. У наручју је носила малу Божидарку, своје једино дијете. Село је било партизанско и у њему је једне ноћи много пуцало. Дошле су усташе и оне које одмах нису побили, отјерали су поново у логор. Виду су, с породицом код које се била склонила, спровели у Сисак и затворили у бившу творницу шпирита. Већ сутрадан по доласку, мајкама су одузели дјецу. Осумњичене да су сарађивале с партизанима, стријељане су ноћу. Међу њима је била и Вида Грубљешић.

Како је то било испричала је тада Радосава Љубишић, десетогодишња дјевојчица са Вриштика под Просаром. Дословце њена прича гласи:

„Било је то љетос када дођоше Нијемци и с њима усташе. Моја мама стрпа у врећу нешто хране и кренусмо куд и остали народ. На Козари смо остали свега четири дана, јер нам рекоше комшије да су отишли Нијемци. Кад смо сишли у село, имали смо шта видјети: све је било спаљено. Још се димила цигла, куд год погледаш, свуда тиња жар. Онда су нас потјерали у логор. У Церовљанима врело је од народа. Било је дјеце у јастуку, жена и цура. Храну што смо били понијели појели смо још у Козари. Овдје смо чупкали траву и јели корјење. Једне ноћи, пребацили су нас у село Уштице. Ту смо остали на вјетру и киши једну седмицу, а затим дотјерани у Јасеновац. Одмах су одвојили мушку дјецу а нас стрпали у вагоне и дуго смо се возили. На једној станици одшкринули су

Мајку Виду су убиле усташе у сисачком логору, а њену једину кћерку, Божидарку Грубљешић, усвојила је племенита породица Фрајт из Загреба, октобра 1942. {81}

Prezime i ime: *Grubješić Božidarke*
 Rođeno: *1941.*, u: *P. Fejérvica*
 Občina: *Ravnice* kot.: *B. Novi* vjera:
 Ime oca: *Bogdan* majke: *Idolovca*
 Tko i odkuda doveo diete: *14.5.19. iz zatvora*
• para izak
 Gdje i kada smješteno: *bratji Tomi Kukuljinić 21.9.*

Факсимил логорског картона Божидарке Грубљешић.

Кад не би било дјеце, ратови би били мање страшни: њихове очи и логорски картони испад врата све казују.

Суза више није било, чула се само тиха јека.

врата да се не погушимо, али нисмо смјели излазити. Онда су нас усташе одвеле у неко село код Бјеловара и раздијелили по кућама. Послије неколико дана, много је пуцало и водила се борба. Сутрадан, усташе су нас опет покупиле. У шуми, изнад села, стријељали су неке људе и жене. Ми смо то морали да гледамо. Тада сам видјела, и то је било страшно, како су везали једног човјека за крмачу, а за њега жену и дијете. Уплашена свиња је бјежала кроз шуму, а усташе су гађале једно по једно. Онда су нас опет стрпали у вагоне и дотјерали у Сисак. Ми смо много плакали, јер су усташе тукле наше мајке кундацима у леђа, а оне су чупале своје косе. Када су их одвели и стријељали, ми више нисмо плакали. Мени је било свеједно, хоће ли и мене убити. Ми, одраслије дјевојчице, пригрлиле смо оне

малене што нису могли ни да пужу. Када су нас опет возили у Загреб, дјеца су умирала, и ми смо се у почетку плашили, јер кад су умирали, нису затварали очи. Ми смо онда малу дјецу, која нису умрла, стављали у крило и чували. Она су била много гладна и жедна.“

На трећем колосјеку загребачке жељезничке станице владао је ужас. Испред „Разкужне“ постаје на Сењаку било је још горе. Јер у току августа, септембра и октобра 1942. једна композиција из Старе Градишке сустижала је другу из Сиска. Укупно 53 транспорта са 12.779 дјеце. Загребачка прихватилишта — Главни завод. Дјечији дом на Јосиповцу, Дворана светог Јеронима, Зимски цвијетњак надбискупије и зграда Удружења учитељица у Кукуљевићевој број 19 — нису могли да приме сву дјецу.

Професор Камило Бреслер и Јана Коч, млада сестра Црвеног крста, били су међу истакнутим организаторима спасавања дјеце на загребачкој жељезничкој станици. Јана се сјећа:

„Још једном то све не бих могла преживјети. У вагонима за стоку довучено је 850 дјеце из Старе Градишке. Био је то први транспорт. Усташе су нас пожуривале да што прије испразнимо композицију. Извукли смо четрдесеторо мртве дјеце. Док су преношена, умрло је седамнаесторо, а за вријеме купања и раскуживања још тридесет седморо. Радници из жељезничке колоније, кришом од усташа, доносили су канте с водом и квасили вапијуће дјечје усне.

Не, заиста, то се не може описати. Сљедећи транспорт од хиљаду дјеце био је још стравичнији. Пред отвореним вагонима чула се само тиха и много тужна мелодија, прекидана по којим дубоким јецајем. Помодрела од плача, дјеца су лежала на голом поду или у клупче смотана на прљавој слами. Она мало одраслија чучала су држећи главу наслоњену на кољена и гледала бескрајно тужним погледом. Била су преплашена као птићи. И овдје је умрло осамдесет и четворо.

У транспорту од 17. августа 1942. допремљено је на загребачку станицу 1.080 дјеце. Њихово спасавање најдубље се урезало у моје памћење. У том транспорту било је далеко више дојенчади од оне мало одраслије дјеце која су падала у несвијест од жеђи. Жене с пеленама и бенкицама извлачиле су из вагона и трпале у корпе као дулеке ону најмању дјецу. Касно у ноћи, открили смо у посљедњем вагону још 250 дојенчади. Тешко су примала бочице с млијеком и цуцу. Једна осмомјесечна дјевојчица много је плакала. Када сам ја узела у наручје, ућутала је. Ах, чим бих је предала другој сестри, или је положила на сламу, она је опет плакала. Поновило се то више пута. Онда сам је узела и дуго је голикала по врату. Моје тепање шапатам — душо, душице, до данас није престало. Душка је сада одрасла и лијепа дјевојка. Ради као професор дерматологије“.

И професор Бреслер тада није могао да се одвоји од једног шестомјесечног дјечачића. Сада је и Ивица одрастао и има двоје дјеце.

На апел организатора ове хумане акције, више од 200 загребачких породица узело је дјецу из вагона смрти.

Божидарка Фрајт — данас

Тетка је дуго трагала за Божидарком: Дара Грубјешић, првоборац са Козаре, данас живи у Загребу.

А када су напуњена прихватилишта у којима је и по четворо дјеце лежало у једном кревету, многи љекари су илегално у загребачке болнице увлачили стотине ових малих беспомоћних створења. И када ни то није било довољно, комунисти загребачке партијске организације одлучили су да формирају илегалну болницу. Вјекослав и Маријан Рибарић, браћа, ставили су своју вилу у Врапчу на располагање и она је одмах напуњена дјецом. Тако је у овој необичној болници отпочела борба за спасавање педесет троје козарске дјеце. Захваљујући доктору Златану Сремецу, љекарима Клари и Станиславу Жупићу и доктору Бранку Драгишићу, ниједно дијете овдје није умрло.

Тада су и друге мајке узимале дјецу и плакале заједно с њима. Тражиле су оне податке, било какве трагове о тим малим замотуљцима расутим по перонима загребачке станице, али њих није било. Дјеца више нису имала имена, ни родитеље. Остали су само бројеви и понека цедуљица око врата са оскудним подацима као што су „Бразлетица — Драгица, 1941“. Али, дјевојчица је умрла још у вагону. Или „Перла — црномањаста, плаве очи; 1940. — Босанска Градишка“, писало је на другој картици. Њу су узели Стјепан и Марија Стипетић из Прерадовићеве 12.

Већина дјеце која су долазила из Сиска имала су око врата канапом привезане цедуљице са оскудним подацима. Дјеца су те картончиће кидала, а многе и појела.

Божидарка је свој картон сачувала.

Када је одвојена од мајке, да ли је била с малом и беспомоћном дјецом у Соколском дому или у Солани, у Теслићевом купалишту или у самостану Свети Винко у Сиску — то се поуздано не зна. Али се зна да је композиција из Сиска 16. октобра 1942. довукла 566 мале дјеце с бројевима и картицама испод врата. Њих тридесеторо распоређено је у прихватилиште Црвеног крста у Кукуљевићевој број 19. Божидарка је била међу њима.

Доктор Десанка Рисановић-Штампар зауставила је смрт која је харала у овим прихватилиштима. Здрављу дјецу она је одмах одвајала и упућивала у породице.

И само пет дана касније, 21. октобра 1942, дошли су у прихватилиште Катарина и Стјепан Фрајт, супружници без дјеце и узели на издржавање и одгој — како је то записано у документима — женско дијете с бројем 527-а. Имену је додато презиме нових родитеља и поклоњено једно срећније дјетињство.

Дара Грубљешић, Божидаркина тетка, радећи послје рата у бјеловарској болници као медицинска сестра, чула је једну узбудљиву ратну причу. Жена је говорила о несрећи која је задесила њено село и козарски народ што је ту био дотјеран. Поменула је и логор у Сиску и име једне лијепе и високе жене коју су стријељали, пошто су јој одузели дјевојчицу. Била је то Вида Грубљешић, Божидаркина мајка.

Тада и почиње дуго и упорно трагање.

А када је тетка Дара први пут видјела Божидаркин лик на екрану, сумње више није било.

Са овогодишњих јулских празника из Велике Жуљевице код Козаром вратила се Божидарка са новом личном картом у којој су све рубрике сада попуњене и букетом од 34 каранфила, што су симболично обиљежили године чекања и љубав најдражих.

Сину Томиславу мајка је испричала своју биографију. Он је већ одрастао дјечак и све разумије. А малој Бојани, што широм отворених очију гледа маму како се игра са луткама, њеним јунацима, још није.

За њу има времена.

Мој брат

Сада он носи чист бијели мантил, као да је у апотеци, и вјешто рукује сложеним механизмом који га окружује. У фабрици гдје ради сија се бијели челик и свјетлцају безбројне муње свјетлосних сигнала.

Тихом улицом на Трешњевки, пуном ружа и бијелих кринова, чуо се кикот са љуљашке. То су Ненад и Сања, брат и сестра, рођени у истом часу, дјеца човјека о којем је рат оставио чудне записе.

Гледам га често срећна и насмејана и мислим о његовом отетом дјетињству и враћеној радости.

Он је мој брат. Размишљам о његовој биографији.

Није то било давно када је тринаестогодишњи дјечак, послјије дугог трагања, нашао себе и своје име. Тада је његов број враћен у картотеку. Било је то 1954. године, а број је био онај исти што су га усташе утиснуле још 1942, када је он био беба.

Преда мном је мали исјечак из новина којим се прекида једно тужно поглавље. Много раније, још као десетогодишњи дјечак, он је сазнао да он није — он. Ударац је био снажан, јер је дијете вољело породицу која га је одгајила и подигла. Обраћао се људима, питао сваког кога је из дјетињства познавао ко је он у ствари, — није му нико могао дати прави одговор. Налазио је утјеху на улицама, у лопти и боксу, далеко од своје улице. Данима је ишао обалом Саве, мокар и гладан. Једном је загазио дубље. Извукли су га онесвјешћеног. Из дома је побјегао у шуму и опет дуго лутао. Призивао је у помоћ сјећања, али њих није било. Она су почињала само

из једне кућице у тихој улици на Трешњевки. Из ње је и побјегао. Што се десило раније — било је у тами.

Кроз сузе је дјечак видео једног дана у дому сусрет свога друга са оцем. И опет је побјегао. Лутајући, дошао је у редакцију једног листа и замолио да му одштапају овај оглас: „О себи не знам ништа. Причали су ми да сам са Козаре. Сада ми је име Антун и имам око 14 година. Тражим било ког свог“. Уреднику је дао и једну малу фотографију и отишао.

На тај оглас су долазили многи, загледали га и испитивали. Међутим, са собом га нико није повео. Дјечак је губио наду и повјерење у људе. Сада је почео да мрзи и оне који су га тражили. Ноћима је плакао, тресући се на мокром јастуку, а дању, замишљен и одсутан, слушао је у школи само часове о борбама партизана и многим офанзивама. Са таквих часова никад није бјежао.

Једном је дјечак уснио и чудан сан. И није му баш сасвим јасно да ли је то био сан или се нечега стварно сјетио из свог дјетињства. Било му је криво што је игра у сну кратко трајала. У њему је доживио своју праву радост.

...Играо се на обали бистре рјечице. По трави је сакупљао каменчиће и бацао их у воду. Била је ту воденица и чудан шум је још дуго зујао у његовим ушима. Видио је и једног дједа. Он је био сијед и посипао се брашном. Тако се дјечаку учинило. Онда га је дјед некуд носио и возио на колима. [У трукцању, наједном му се све збркало и](#)

Тражим било ког свог — написао је у огласу за новине 1954. године Антон Шкрњуг

Уписивање и распоред: картотека коју су илегално формирали загребачки активисти дуго после рата била је једина нада мајкама са Козаре и које су изгубиле своју дјецу. **(Горе лијево)**

Prezime i ime: Lučić Marko ^{ml. 12.5.}
 Rođeno: 1939 u: Miloševog Brda
 Općina: kot.: vjera:
 Ime oca: Pinto majke: Vida rod.:
 Tko i odkuda doveo dijete: Milica Kostanica
Lisak s VII 42 (Trojice)
 Gdje i kada smješteno:

Марко Лукић из Милошевог Брда под Козаром. Имао је три године када је у Старој Градишци добио логорски број и име на које се није одазивао.

Prezime i ime: Lučić Stanko
 Rođeno: 1978 u: Miloševog Brda
 Općina: kot.: vjera:
 Ime oca: Pinto majke: Milica rod.:
 Tko i odkuda doveo dijete: 31. VII. 42. Jablanac -
Zagreb - Vaska
 H. 4. 1942. Slobodni bran, 31. VII. 1942.
 Gdje i kada smješteno: u vojsci od 1942.
ml. odo iz Vaska

Логорски картон старијег брата с погрешно уписаним именом мајке.

смрачило. Неко је испао из кола, одлетио негдје у дубини и дјечак је видио само бркове. Покушавао је да их дохвати, али његова рука за то је била сувише кратка. Вичући, сав у зноју, дјечак се пробудио, а утрнула рука висила је преко кревета...

Покушавао је да настави сан и сазна што је даље било, али у том није успио. Опет је сатима ноћу плакао, бунцао и дозивао свога дједа. Али, дједа више није било, чак ни у сну.

На оглас сам дошао и ја. Нешто необјашњиво ме је вукло томе дјечаку. У тихој улици сам застао и задрхтао. Наслоњен на ограду, још једном сам погледао исјечак из новина и малу фотографију дјечака. Да ли је то стварно мој брат? Једино га ја и могу препознати. Јер, отац је оставио дијете у колијевци када је пошао у рат, а

мајка је умрла само два мјесеца прије него што је њен најмлађи син пошао у ону редакцију да преда оглас.

Другог брата, Рајка, који је такође био дијете, и малу сестру Савку, нашао сам раније, одмах пошто се рат завршио. Они су могли пружити податке о себи које је организација Црвеног крста, кришом од усташа, успјела да прикупи. Брат је био у Малој Горици и радио у породици Ивана Сремића, а сестра у Стази код Сиска. Код предивне мајке, Марије Томић, њој је било као и код рођене мајке. Једва сам је убједио да је нашла своје, јер није вјеровала да је брат, кога је она оставила маленог, ипак тако могао да одрасте у партизанима.

Дјецу сам одвео у село под Козаром. Радости сусрета наша мајка је доживјела у колиби коју су јој сеоски одборници саградили на огњишту изгорјеле куће.

И ево ме сада како застајем на сваком кораку до жуте кућице на Трешњевки. Бојао сам се тада првог сусрета.

При поздраву дјечак ме је погледао право у очи. Рука ми је задрхтала, у грлу ми се нешто испријечило. Он је примијетио моју збуњеност. Оборио је поглед и стајао дуго немоћан. Пред собом сам гледао стасита младића, немирна погледа. И ја сам тада био сигуран. Али како му то доказати? Да ли се чега сјећа? Како то увјерење пренијети и на друге, његове старатеље? Зато сам и одлучио да им испричам нешто о нашој мајци која је у офанзиви на Козари лjeta 1942. изгубила сву своју дјецу. Молио сам да ту причу слуша и дјечак.

Пред њима сам утонуо у прошлост као у дубоки сан. У почетку сам видио лица испред себе, али она су се брзо изгубила. Друге слике су ми сада навирале. Дјечака сам осјећао поред себе. А страховао сам да нећу бити у стању да испричам његову праву судбину. Јер моја прича је слична оној о двадесет и три хиљаде дјечака и дјевојчица са Козаре а које су у офанзиви истргли из наручја мајки. Многи и данас трагају за својим правим именом.

Колико сам дуго причао, не знам.

Био сам у грозници при помисли на Лјетње дане 1942, када су бескрајне колоне дјеце и стоке гоњене по прабини даље од својих огњишта и загрљаја. Слушао сам лелек мајки рањених срца. Испричао сам тада, колико се сјећам, само оно што сам и сам као дијете доживио по усташким сабирним и концентрационим логорима уз обалу Саве. Усташе су пред нама убиле дједа чије име овај дјечак носи. Убили су га на колима само зато што их је молио да му оставе најмлађег унука, његовог Љубимца.

Тада је дјечак скочио у мој загрљај. Мајка нам је стално говорила да ћемо лако наћи Марка, нашег најмлађег брата. Он има један младеж — завршио сам своју причу.

И видео сам тај младеж...

Тога дана отишао сам на Козару да са сестром Савком засадим цвијеће на мајчином гробу.

Послије дугог трагања дјечак се 1954. године сусрео са братом, аутором ове књиге

Тражим било ког свог

Са стрепњом сам ушао и тога дана у тиху загребачку улицу са дрворедом. У згради са колонадама чувају се успомене на оне које је трагична судбина однијела својом немилосрдном руком. Дошао сам са одобрењем да преузмем ту чудесну картотеку дјеце изгубљене у рату и пренесем је у музеј на Козари. Овдје сам био одмах иза рата. Само, тада сам трагао за својом браћом и сестрама. И нашао сам их. Нашао сам и свој логорски картон. У њему су све рубрике тачно попуњене. Сада, међутим, тражим сву дјецу ишчезлу са Козаре. Да ли ћу их наћи? Једанаест хиљада знам да нећу наћи. Она су страдала и њихова имена већ се налазе на Козари. А оних дванаест хиљада? Колико их се вратило на Козару? Гдје су остала? Одговоре на та питања Козара још тражи.

Онај стари ормар са 56 фиока, у свакој по хиљаду картица, још је ту. Све је у њему прописно сложено, по реду и слову абецедe. Млада службеница је почела да говори

о регистратури све што је знала: „Тада су усташе отимале дјецу од мајки, дојенчад из наручја. Онда је Мјесни комитет Партије покренуо ону познату акцију за спасавање дјеце из логора. На загребачком колодвору, у ствари на Сењаку, недалеко од данашње аутобуске станице, организовано је, под покровитељством Црвеног крста, велико прихватилиште за дјецу и раскужна постаја. Усташе, када су отимале дјецу, нису записивале њихова имена. Овдје је почело то прво евидентирање и живих и мртвих заједно. Одмах су штампани обрасци за картотеку и израђене металне плочице са бројевима за најмању дјецу. Са њима је било најтеже, јер о себи ништа нису могла да кажу. Онда су сестре Бреда и Верона Когој уписивале само оно до чега су и саме могле доћи. То су оне хиљаде картица са уписаним ознакама: „Градишић“, „Транспорт из Старе Градишке“ „Н. Н.“, „Находче“, негдје је уписано само име или понеки особени знак. Пред своје бјекство усташе су уништиле ону картотеку што се налазила у Министарству удружбе. Али, Дијана Будисављевић, храбра жена, која је као активисткиња Партије значајно допринијела за спасавање дјеце, сачувала је један примјерак као доказ монструозног злочина над дјецом...“.

Колико је безимених Козарчана све то преживјело, вјероватно се никада неће сазнати. Због њих сам и данас овдје. Упорно копам по архиви, тражим било какав податак, јер иза броја на картону или оскудне биљешке можда ће се открити име а иза имена судбина. Сада је то дебела књига, скуп трагичних прича.

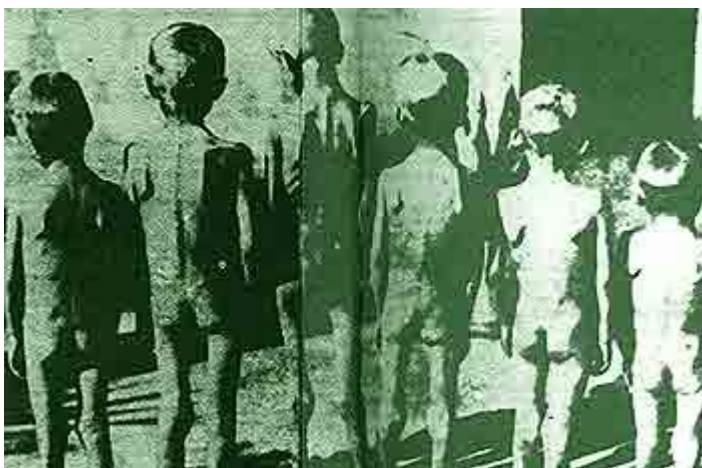
Ево једне од њих.

У групи бивших логорашица које су дошле у Стару Градишку да прославе 33-годишњицу ослобођења логора налазила се и једна млада жена, тако млада да је изгледала као да је залутала у ове старе зидине. Међутим, то је била Бригита Фистрић, једна од најмлађих затвореница овог злогласног логора, Она ништа није знала о себи.

„Не сјећам се ничега. Кажу да сам имала двије године када ме је усвојила Даница Фистрић, из Загреба. Рат је за мене нешто бескрајно далеко и мутно. **И не знам да ли је горе онима који памте страхоте рата или мени која их сазнајем тражећи одговор на питање — ко**

Први топао оброк: дјеца су заборавила када су посљедњи пут јела.

Пред „Разкужну постају“ на загребачком колодвору су стигли из логора Стара Градишка. {89}

Prezime i ime: *Gajić Bogdan*

Rođeno: *1931* u: *Jurkovicu*

Općina: *Bos Gradishka* kot.: vjera:

Ime oca: *Marko* majke: *Pava* rod.:

Tko i odakuda doveo diete:

Dne	Kome diete predano na prehranu, odgoj, liječenje	Upućeno u	Umro	Odprem-eno kući
	<i>umro (nisi, Maritas')</i>			

Један од многих који су изгубили живот у усташком логору Богдан Гајић из села Јурковице под Козаром.

Козара и данас тражи своју дјецу. (Горе лијево)

„Убили су нас, јер су наше невине жеље, да се радујемо животу и играчкама, прогласили за злочин“. — Драган Колунџија, пјесник са Козаре.

Сваки је имао свој логорски број.

сам, у ствари, ја? Како да то објасним моме малом Игору? Моја сјећања или, боље рећи, лутања почињу 1947, или, можда, још касније, када су у нашу мирну улицу у Загребу први пут дошли неки људи што су ме чудно загледали, тражили по мени ожиљке и вртјели главом. Тада је и помајка проговорила и у мени се све срушило: „Узела сам те из Завода за глухонијему дјецу у јулу 1942, из транспорта који је управо био стигао из Старе Градишке. Одвојена си од родитеља као и сва дјеца на Козари. Ниси могла ходати, била си болесна. Ни главу чврсто ниси могла држати. Када сам те узела у наручје, пришла ми је дјевојчица од десетак година и рекла да је теби име Милица и да немаш никог осим дједа који је негдје остао. Ја сам јој казала: „Ова беба ће од сада бити моја Гита, а ти дођи и обиђи је кад год можеш.“ И заиста, дјевојчица је дошла одмах иза рата, тражила те, а ја сам јој, бојећи се да ће те одвести, одговорила да више ниси код мене.“

На мој глас — Тражим било кога свог — није се нико јавио. Ни она дјевојчица која нешто више зна о мени. Ко зна, можда је мислила да се ради о неком другом дјетету. Чула сам и за картотеку у којој су записана дјеца са Козаре што су у рату одвојена од родитеља. Она ми је остала као посљедња нада или, можда, још једно разочарање“.

Пажљиво смо прегледали картотеку, али име Милица, сада Бригита, нисмо нашли.

Двогодишња Невенка Косановић била је боље среће. На њеном картону записано је име које је донијела око врата у породицу Фрање Пулцера. Пуних 20 година трагала је Невенка за осталим рубрикама своје личне карте. У исто вријеме своју сестру је тражио и старији брат Боро. Онда су се, једног дана, нашли у свом родном селу Вриоцима крај Босанске Дубице.

И Босилка Радиновић је, послје 17 година, сазнала да она није — она. Код усвојитељице, у Грубишном Пољу, сасвим случајно је открила своје порјекло. У скривеној шкрињци радознала дјевојчица је нашла избушену картицу са крајичком канапа. На њој је писало: „Љубица Губић, рођена 1941. у селу Драксенићу крај Босанске Дубице“. И то је било довољно да се убрзо нађе у загрљају свог старијег брата Миће.

Госпави Јајчанин истргли су из руку троје дјеце — Вељка од седам, Јову од три и Љубицу од двије године. Из једне фабрике у Њемачкој, по ослобођењу, Госпав се вратила сама. „Знам да су многа дјеца нашла уточиште у кућама загребачких породица и вјерујем да ће се и мени срећа осмјехнути. Мој Вељко имао је трагове од прелома на лијевој руци и доста је био разборит. Можда се сјећа оца и фијакера у којем се често возио. Љубица је имала смеђу косу и очи су јој такве биле, а Јово је имао равне табане“ — пише неутјешна мајка.

Коса и Божо Гајић остали су без дјеце у Старој Градишци. Тада је Пеница имао пет, а Мира четири године. Родитељи се још надају да ће их пронаћи.

Станоја Аћимовић из Приједора тражи сестру Анку, рођену 1939. године у Међеђи код Дубице. Имала је младеж на усни и на једној мишици. Брат се не сјећа на којој. Њихов отац Станко погинуо је као партизан, а ни мајка више није жива. И Драгоја Лајић из Врбашке код Босанске Градишке покушава да сазна шта је било са његовим синовима послје Старе Градишке. Вељко је имао ожиљак испод врата од операције, а за двогодишњег Симу не сјећа се да ли је имао неки особени знак.

Ни Бранко Галоња није изгубио наду да ће пронаћи своју једину сестру Љубицу, а Милован Шиник три: Боса је била црномањаста, Коса је имала плаве очи, а Нада граорасте. Све три заједно су тада имале десет година.

Душан Шеткић престао је да тражи брата Драгутина, али за сестром Савком, која је имала свијетло кестењасту косу и мали ожиљак на сљепоочници, још трага. [Неко тражи Миленка Аврамовића из Календера код](#)

Dječje osimljive kod grada, Alibabice na Perjavici

1. David Slavko	Ilirija i Savna	1935	Milodivo Brdo, Bos. Gredica
2. Đorđe Dejan	Kostadin	1935	Pravljak-Sušak, Strijava
3. Đorđe Đuljan	Stojan i Dragin	1935	Turjak Bos. Gredica
4. Đorđe Đuljan	Radislav-Boro	1935	"
5. Đorđe Đuljan	Jakov i Marija	1935	Javak-Pagraci Bos. Grad.
6. Đorđe Đuljan	Žida i Jovan	1935	Sarajka
7. Đorđe Đuljan	Lara i Dragin	1935	S. Babinica, Bos. Grad.
8. Đorđe Đuljan	Stojan-Savna	1935	"
9. Đorđe Đuljan	Stojan i Dragin	1935	Milodivo Brdo-Pagraci Bos. Grad.
10. Đorđe Đuljan	"	1935	"
11. Đorđe Đuljan	Mirza i Marija	1935	Bos. Gradica
12. Đorđe Đuljan	Kate i Jovan	1935	Bos. Gradica
13. Đorđe Đuljan	"	1935	"
14. Đorđe Đuljan	Veselko-Pava	1935	Milodivo Bos. Gradica
15. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
16. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
17. Đorđe Đuljan	Andrija i Katar	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
18. Đorđe Đuljan	Petar i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
19. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
20. Đorđe Đuljan	"	1935	"
21. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
22. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
23. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
24. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
25. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
26. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
27. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
28. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
29. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
30. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
31. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
32. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
33. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
34. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
35. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava
36. Đorđe Đuljan	Stojan i Marija	1935	St. Babinica-Sušak, Strijava

DJEČI DOM PERJAVICA

Факсимил списка дјеце која су, 1945, враћена у свој родни крај.

У својој скровитој вили на Перјавици испод Сљемена браћа Вјекослав и Марјан Рибарић, хрватски патриоти, организовали су илегално прихватилиште за дјецу

коју су сарадници загребачке партијске организације, јула и августа 1942, извукли из у усташког логора. „Дјеца су била у очајном стању, све сами костури“ — сјећа се др Златан Сремец. На фотографији, првој у слободи, представљени су мали Козарчани што су их, ризикујући своје животе, спасила браћа Рибарић: с лијева, Миле Пралица, Душан и Милан Борковић, Славко Бабић, Миладин Борјановић, Алекса Глигић, Бошко Латиновић и Рајко Радић. **(Горе десно)**

Јана Кош, загребачка књижевница и добровољна сестра Црвеног крста, сјећа се: „Спасавање дојенчади, коју смо довукли из логора Стара Градишка, најдубље се урезало у моје памћење. Једна осмомјесечна беба је много плакала, али када сам је узела у наручје, ућутала је. Моје тепање шапатом — душо, душице, до данас није престало“.

— Душка Чех, сада дерматолог, живи у загребачкој породици која ју је усвојила.

Када се дијете роди оно добије своје име. Човјек може да умре, али остаје његово име. Оно се не може убити. У рату није било тако. Усташе, када су од Козарчанки отимале дјецу нису записивале њихова имена. Умјесто тога дјеца су добијала бројеве или су убијана са својим именом. А када се тако убије човјек, остаје само пустош. И понеко ружно име. Малим Козарчанима су у Старој Градишки 1942. издашно дијелили ружна имена.

— Као да није био рат: Јово Јефтенић, односно Наход Градишић проживио је дјетињство као Мирко Херман.

Миле Јефтенић, Јовин отац преживио је рат у једном од њемачких логора. Дуго је чекао на овај тренутак сусрета са сином. Јову су 14. марта 1982. дочекали браћа Мирко, Младен и Станоје и сестра Зорка — дјеца рођена после рата, и нова лична карта са именом и презименом које више нико не може да промијени.

— Сусрет оца и сина: после 40 година чекања.

[Босанског Новог. Његов отац је погинуо у устанку 1941, а мајка страдала у Јасеновцу.](#) И брат Бошко, партизан, погинуо је на Бихаћу.

Драгица Змијанац из Грбоваца имала је осам година када су је у Јабланцу 1942. одвојили од мајке Јање и шестогодишње сестре Јованке. Она не престаје да се нада и у новинском огласу прича како је то било и помаже сестри, ако је жива, да се присјети: „Рођене смо у Грбавцима, али за вријеме офанзиве на Козару живјеле смо код баке у Подградцима одакле су нас потјерале усташе у Стару Градишку, а затим у Јабланац гдје смо, на једној пољани, остали двадесетак дана. После тога наше ново пребивалиште биле су Уштице код Јасеновца. Када су мене одвојили у транспорт за Сисак, остала си ти под једним напуштеним запрежним колима. Мене је касније извукла из логора Марица Кошутин из Прелошце код Сиска којој сам много захвална на бризи коју ми је указивала током читавог рата. Сјети се, мила моја сејо: имали смо велику бијелу кућу са липама и багрењем у авлији. На десној

руци, између великог прста и кажипрста, имаш ожиљак. Коса ти је била кестењаста, а са десне стране зализак на челу“.

Живки Буразор из Агинаца код Босанске Дубице отели су из наручја трогодишњег синчића Божу, кога је његова бака пронашла у септембру 1943. и донијела кући, и Зорку, кћеркицу која је имала једанаест мјесеци. „Дијете је било здраво и лијепо, са плавом косицом и црним веселим очима. Моја сестра Анка, на неколико дана прије него што су је стријељале усташе у Грубишном Пољу, привезала је мојој Зорки око врата малу огрлицу од ситних бисера. Да се не изгуби.“

Једна „Бразлетница“ од перла, наводно Драгица, око десет мјесеци, допремљена је транспортом из Сиска на загребачки колодвор 26. септембра 1942, а „Перла“, црномањаста, са плавим очима, рођена 1940. у неком селу код Босанске Градишке, нашла је 4. новембра 1942. топлину домаћег огњишта у загребачкој породици Стипетић из Прерадовићеве улице. Тако је записано на логорским картицама.

Када је мајка својој шестомјесечно дјевојчици привезала око врата мали ђердан са седамнаест шарених стакленаца, вјероватно је мислила да ће по томе, ако остане жива, лако пронаћи своју дјевојчицу. Душка Чех, која живи у Загребу, чува ђердан, као реликвију, али за њом нико не трага.

И тако, Козара и данас тражи своју дјецу, а дјеца — своју Козару.

„Први осмјех: Бригита Фистић добила је име у загребачкој породици која ју је усвојила 1942. Она га и данас носи“ — тако је писало испод ове фотографије у првом издању књиге.

Невенка Косоровић, удата Коламујић, послјије дугог трагања од три брата нашла је само једног — Бору и своје родно село Вриоце под Козаром. Данас живи у Сарајеву и подиже свог сина Емира.

У другом издању књиге аутор може да објави и ову фотографију са новом легендом: имала је двије године када су је у логору отели од мајке. И ево, послјије 38 година, Бригита Фистрић удата Кнежевић сада може да каже своме сину Игору ко је она: Мика Бундало, рођена 1940. године у селу Међувођу под Козаром, кћерка Миће и Милице Бундало, вратила се своме завичају.

— Фотографија представља тренутак радости: Мику су пред родном кућом дочекали брат Драгољуб и сестре Радмила, Невенка и Госпава у авлији пуној њихове дјеце. **(Горе десно)**

Судбоносни документ: посљедњи заједнички снимак породице Суботић помогао је малом Слободану да после 40 година чекања пронађе своје најмилије. Представимо их с редом: с лијева на десно, стоје: Петра, мајка седморо дјеце, убијена у логору Стара Градишка јула 1942, држи у наручју кћеркицу Росу, рођену 1940, којој се у логору Сисак замео сваки траг. Михајла, оца, стријељале су усташе 26. новембра 1941. са још 164 домаћина из Милошева Брда, Совјака и Јабланице. Испред родитеља стоје: Александар, убијен у Старој Градишки, Миља, Вука и Миле, преживјели усташки логор у Јастребарском. Испред њих сједе: Симеун, рођен 1937, изгубио живот у логору Јастребарско и Слободан — Бодо, с прстићем у устима, рођен 1939, кога су извукле из усташког логора у Сиску и спасиле породице Грубјешић и Јудаш.

— Божо Јудаш, професор географије из Петриње, сада Слободан Суботић из Милошева Брда под Козаром, добио је прави извод из матичне књиге рођених.

Сјети се, сејо, јабланова у нашој авлији

Многа огњишта су затрајана, породице остале без најмилијих: очева, мајки, браће, сестара и друге најближе родбине. Погинули су или нестали у оним честим „претресима поткозарских терена“, у офанзивама и збјеговима, у логорима од Јасеновца, Сиска, и Земуна од Трондхајма у далекој Норвешкој. Другачије није могло бити ни с породицом Вељка Милиновића из Међувођа, чија је кућа била на Латиновића брду. Супружници Вељко и Боса имали су четворо дјеце: Невенку

рођену 1927, Милоша — 1932, Драгу — 1935, и Добрилу која се родила пред рат, јануара 1940. године. С њима је живјела и баба Милка, Вељкова мајка. Рат је запечатио и њихову судбину: Вељко је, радећи као позадински партијски активиста, погинуо у фебруарској офанзиви 1942. Баку су заклали њемачки фашисти, а Босу и дјецу отјерали су у логоре. Најмлађем члану, малој Добрили, замео се траг у неком загребачком прихватишту.

Досадашњи покушаји да се о њој нешто сазна, нису донијели ништа осим наде да ће слједеће трагање бити успјешније. Оно се подгријава истрајношћу Козаре која и после 40 година тражи и налази своју дјецу. Можда ће Добрила бити стотину шездесет девето дијете које ће јој се вратити.

И ми се надамо да ће Милош Милиновић пронаћи своју, у рату изгубљену сестру Добрилу. Зато и доносимо исјечак из писма које је он, октобра 1982. упутио аутору ове књиге:

„Понека сличица из дјетињства остаје незаборавна у присјећањима. Човјек јој се враћа чепркајући по сопственој прошлости да би докучио ко је он, заправо, гдје је рођен, одакле потичу његови корјени. Ако је Добрила жива, неминовно јој се намећу та питања. Можда јој се размишљања о томе дотичу, макар и магловите представе о баки с наочарима, која је због заузетости родитеља пољским пословима, била највише с дјецом.

Та бака Милка била је наоко строга жена, а тешко се кретала. Најчешће је сједила за шиваћом машином и тада би јој малишани најрадије прилазили. Бојећи се да не завуку прсте у точак „сингерице“ говорила је: „Но, но“ и упозоравала на опасност од точка док се окретао. Поглед испод наочара, а понекад и пријетња шибом, дјеловали су смирујуће, али закратко: имала је више посла док би укротила дјечји несташлук него што јој је остајало времена за шивење сукања или „фертуна“ некој сеоској снаши.

Кад се нисмо вртили око баке, играли бисмо се у дворишту, испод јабукових стабала, чије су гране биле тако велике да су се испреплитале са гранама другог стабла у близини. Ми старији надметали смо се ко ће брже и спретније преко гране доспјети на другу јабуку и вратити се истим путем. Добрила је страховала да не паднемо: њена забринутост доводила ју је понекад и до плача.

Нашем несташлуку придруживала би се и комшијска дјеца, нарочито када бисмо провјеравали снагу — бацање камена преко високих јабланова у дворишту поред пута. Тих „оријентира“, за многе путнике према бањи у Мљечаници, више нема.

Одживели су свој вијек, али су, као

Браћа траже изгубљену сестру: Милош Милиновић (десно), рођен 1932. године у селу Међувођу под Козаром, и брат Драго, млађи три године, још увијек трагају, заједно с мајком, за својом трогодишњом Добрилом. Браћа памте офанзиву на Козару 1942. године и расуло своје породице, као да је то јуче било. Отац Вељко је погинуо као партизан, баку Милку су заклала њемачки фашисти, а мајка Босу са четворо дјеце отјерали у логор. Трогодишњу сестру Добрилу узели су из једног загребачког прихватиштва за дјецу и од тада се о њој не зна ништа. Овај заједнички снимак браће настао је 1943. године у селу Гола, уз саму југословенско-мађарску границу. Милош је годину дана касније од експлозије мина које су Мађари постављали у граничној зони, изгубио два прста на лијевој руци. Данас је новинар у листу „ГЛАС“ и живи у Бања Луци, а Драго са мајком на огњишту родне куће под Козаром.

[и човјек, продужили своје трајање у потомству: из њихових пањева израсли су млади јабланови и достигли готово исту висину.](#)

Да ли је Добрили остало у сјећању било шта од тога? Муче ли је оне слике метежа у збјеговима: много свијета, дјеце, живот у планини, под колибама, и послије тога тумарање народа који је, идући некуда, оних јулских дана 1942. године, доспио у руке усташа.

У том „ходу по мукама“ неизбрисиво је још много тога: прелазак преко моста у Дубици, сабирни логор на церовљанској пољани, гладовање и прокислост до голе

коже, вагони за стоку а народ у њима, клечање и често застајкивање композиције и, најзад, истовар масе свијета негдје у близини Великог Грђевца, одакле ће кренути у село Црмошину.

Извјесно вријеме боравили смо у Црмошини. Онда су нас усташе опет покупиле, раздвојивши претходно старије дјечаке од мајки. Некуда су их одвели и о њима се никад више није ништа чуло. Тада сам имао десетак година и мајка ми је, за сваки случај, везала мараму на главу да бих личио на дјевојчицу. Можда ми је та „маска“ помогла да не одем бестрага.

Сисак је био наше посљедње заједничко станиште. Стрпали су нас у неке дрвене баракe: мајке и дјеца заједно, потпуно голи, припремљени за шишање. Обузимао нас је стид, и страх. Немоћни а истовремено притиснути питањем: шта ће бити с нама?

У сисачком логору су нас пописали: брат Драго и ја били смо заведени под бројевима 208 и 210. С нама је био и рођак Илија Латиновић, такође забиљежен под неким редним бројем. Добрилин број нисмо запамтили, али се може претпоставити да је могао бити између, или испред, односно иза наших бројева.

Логорске баракe биле су пуне туге. Изнемогла, исцрпљена и болесна дјеца лежала су на поду и ујутро би осванула потрбушке, непомична. Умрле су некуда односили. Живјели смо у овом грозном простору сами, без мајки које су биле у другим баракама. Посљедњег дана било им је дозвољено да буду с нама, али је крај тог сусрета остао у сјећању као велика болна слика.

Растанак, у возу и око њега јецаји, ниједи погледи и мноштво испружених руку које су жељеле да посљедњи пут загрле своје најдраже. И то им је било ускраћено. Скамењене мајке усташе су сурово гурале у страну, журећи да забраве велика жељезна врата на вагонима, чија је лупа за тренутак надјачавала јауке. Наша мајка није имала снаге да нас испрати, носећи тај камен на срцу и у Њемачкој, куда је отјерана на присилни рад са старијом кћерком Невенком.

Дуга колона одмицала је остављајући мучан приказ на жељезничкој станици. У вагонима је, такође, била тужна слика. Уплакана дјеца тискала су се око решеткастих прозорчића да бар виде свјетлост дана и удахну свјеж ваздух.

Тако смо гладни и жедни у загушљивим „шталама“ догурали до Загреба. Овдје опет баракe и логорски живот малих паћеника. Моја брига били су Добрила и Драго. Сјећам се, још једном су нас пописивали, а сасвим малој дјечи стављали су о врат „привјесак“ — металну плочицу с бројем. Старијима су окачили картонски.

Била је хладна јесен, половина октобра. Извели су нас напоље, око неких дугачких столова. Ту је обављена „селекција“: мале су задржавали, а нас нешто старије упутили у село ондашњег копривничког котора.

И данас ми је све пред очима. Драго, Добрила, Илија и ја стојимо. Око нас дјеца вриште, отимају се, али нема помоћи. Дошао је ред и на Добрилу: заплакала је и испружила ручице, молећиво запомажући: „Мићо, недај ме!“ Ништа нисам могао да учиним. Одвојили су је и то је остало заувјек као опомена.

Добрила је тада имала непуне три године. Била је разумна и када би је неко упитао како се зове, одговорила би тепајући: „Доба“. Смеђе косе, плавих очију, високог чела, са нешто „истуренијом“ доњом вилицом, дјевојчица је највише личила на мајку.

Нас четворо из породице Милиновић преживјели смо козарска страдања и логорске патње. Мајка Боса и сестра Невенка вратиле су се из Њемачке. Стицајем срећних околности мајка је још у заробљеништву сазнала адресу породице које су мене и брата Драгу прихватиле, помогавши нам да преживимо ратну катаклизму. Ја сам био у Голи, код породице Воларић, а Драго у Новачкој код Кате Пожгај, сада настањене у Подравском Новиграду.

Тако смо се, ето, сабрали после свега што нам је рат учинио. Невенка живи у Сарајеву, ја у Бањој Луци, а Драго с мајком у нашем родном Међувођу под Козаром. Свако има своју личну бригу. Заједничка је, међутим, Добрилина судбина.“

КОЗАРО, У СРЦУ ТЕ НОСИМ

[illegible]

Последње писмо Мирке Цикоте

Последње писмо

Дјевојчица испод Козаре, Љиљана Цикота, сада је професор српскохрватског језика и велики љубитељ књижевности, предмета који предаје у једној сарајевској гимназији. Та љубав траје већ годинама, праћена љубављу према Јасминки и Амири, Џемили и Зорану, одликашима из I-а, коме је разредни старјешина.

Међутим, ми смо данас, на дан великог козарског славља, с Љиљом Цикотом због још једне њене велике љубави.

Мира Цикота, предратни комуниста и ратни секретар Мјесног комитета Партије за Приједор, ухваћена је у офанзиви на Козари и осуђена на смрт вјешањем. Једино дијете Мире и Боже Цикоте, шестогодишња дјевојчица, доживјела је Козару и кошмар који се не може заборавити. Због тога доживљаја данас смо с њом.

...Она незапамћена битка на живот и смрт почела је најприје на положајима око села Бистрице и Верића. Друм крај кога су лежали Козарчани са бензинским флашама и одврнутим бомбама подрхтавао је од тенковске колоне што је надирала према Приједору. Обруч се све више стезао око збјегова сабијених и израњављених у Бјелајцима, на Пашиним конацима и око извора Мљечанице. Рањеници, њих 450, били су размјештени по долини и вододеринама рјечице. Немоћни, окренути небу, одбројавали су посљедње канонаде и ослушкивали ону злокобну хуку која никако није престајала, и од које се ни у земљу није могло побјећи. Борци, маскирани лиснатим гранама, још за дана привукли су се положају непријатеља. У први сумрак почела је жестока битка. Иза партизанског положаја прилегле су дјевојке са искиданом одјећом за завоје и младићи без пушака, као замјена за сваког погинулог или рањеног друга.

У току стравичне јулске ноћи, за вријеме пробоја обруча, читаве јединице су брисане из бројног стања одреда. Тако је чета Љубана Аћимовића ушла у битку са 150 бораца, а изашла са 30. Лазо Бањац, командир Омладинске чете, обавијестио је Шошу да је од 120 бораца на положају остало још само 80, али док је иједан жив, Нијемци неће саставити расјечену брешу. Ређали су се јуриши, све један од другог силовитији. Расцвјетали букети бомби и ракета освјетљавали су збјег који је покушавао да се одлијепи од ковитлаца, па било на коју страну. Ракете су стално пресјецале измучене колоне што су се вукле од Дубичке цесте дубље у Козару, повијале су их топовске и минобацачке гранате, а митраљески рафали пржили људе, дрвеће и тек пожњевене снопове ражи у крстачама.

У једној дугој и изломљеној колони ишла је и Мира Цикота са својом дјевојчицом у наручју.

Већ тада рањеницима на Витловској, Медњаку и Грабову више нико није могао помоћи. Пљусак непријатељских граната шибао је по њима, по женама са дјецом и завежљајима, по групицама осакаћених који су се враћали са другог пробоја обруча. На једној уској стази крај извора лежала је, погођена, Драгиња Кнежевић. У руци је још придржавала конопац од кравице која је стајала изнад ње и тромјесечног Миланчића што је ишчекивао да му неко умузе гутљај млијека.

На тим стазама ужаса било је много стоке, људи и жена са дјецом, који нису знали куда да крену, јер је непријатељ већ био запосјео падине на путевима даљег повлачења. Болницу на Витловској коси прогутао је пламен. Љубан Шевић и Милорад Викало једва су успјели да избјегну смрт, а болничарка Ратка то није могла. Остала је у пепелу са четрнаест својих другова. Благоје Тркуља, борац са Кнежице, загрнуо је лишћем, на брзину, једну широку колијевку са двоје дјеце чији плач је прекинуо рафал усташког шмајсера.

На Голој планини, испод Козаре, 7. јула 1942, ухваћен је збјег од 50 жена са дјецом. Прије тога, мајке су покушавале све што је било у њиховој моћи да се сакрију, да спасу дјецу. Јаук и вриска са учесталом пушчаном и митраљеском паљбом одјекивали су планином. Из ухваћеног збјега усташе су издвојиле оне који су им се

учинили сумњиви, заједно са дјецом. Марију Каус и Јулију Хавић, Миру Цикоту и њену малу Љиљану, везали су конопцима око врата и тако везане шибали чиме су стигли и вукли беспућем кроз папрат и трње према Дубичкој цести. Са ухваћеним женама била је и Јелена Јањић, учитељица из Козарца, са своје двије кћеркице: Бранкица је имала осам, а Душанка шест година. Корнелију Југовић — Нелу Бојанић, Словенку, учитељицу из Ламовите, и њену Бранкицу, осмогодишњу дјевојчицу, стријељали су одмах, као опомену осталима...

Тако је записано у сјећањима Козарчана из лjeta 1942. Међутим, документа о борби и страдањима козарског народа још нису сва објављена. Као њени мали хроничари ми ћемо пажљиво пренијети само неке фрагменте са већ пожутјелих листића.

Миру Цикоту почели су саслушавати још у Козари, тукли су је и испред Хењића дућана, усред приједорске чаршије, и онда затворили у зграду гдје је раније био срески суд. Није познато када су је пребацили у бањалучку „Црну кућу“, стари затвор са високим зидовима, одакле се није могло побјећи. На крају истраге њен записник о њеном саслушању остао је празан. И пресуда је била кратка: осуђује се на смрт вјешањем.

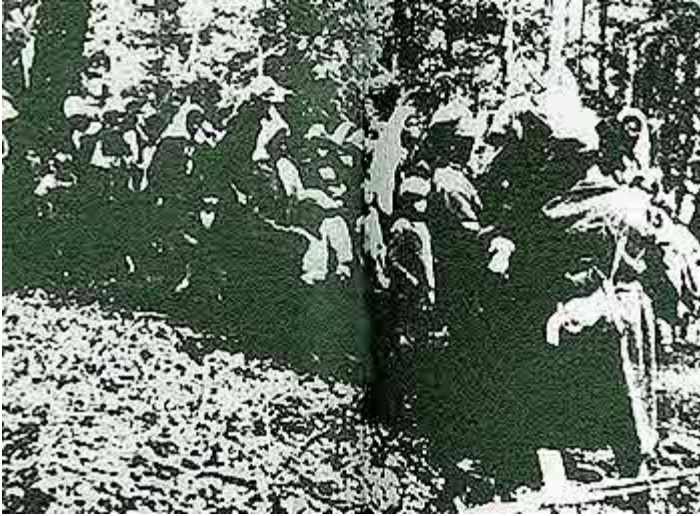
Мала Љиљана није била затвореник „Црне куће“. Нијемци су је одвојили од мајке још у приједорском затвору и предали на чување Љуби Радошевићу, приједорском гостионичару. Зашто су то они учинили, да ли за новац или из неких других разлога, то се не зна.

Даница и Глишо Пралица, родитељи Мире Цикоте, који су живјели у Београду, нису знали шта се дешава на Козари. Прве вијести, од којих им је застао дах, дошле су из Приједора, од Лепосаве Брковић. Она је писала: „Узела сам дужност да вас извјестим о тужном догађају који се одиграо са вашом кћерком Миром. Она се налази овдје у затвору и чека дан одласка у Бањалуку и оно најгоре. Мала Љиљана, која је са Миром у Козари много исцрпљена, сада је болесна и има температуру. Пожурите да се спаси дијете док није касно.

Мира је поручила да вам се јави истина и мени то тешко пада, али ја морам да испуним њену посљедњу жељу“.

Шта све стари Глишо није предузимао да спасе кћерку из усташког затвора и путем посредника, Никице Гашића из Земуна, доведе унуку у Београд! Ни сада се нико још не усуђује да питањима о рату повриједи старој Даници старе ране. Није она то испричала ни кћеркама Нади и Лали, које већ имају одраслу дјецу, ни Љиљани, својој најстаријој унуци. Умјесто те приче, у кући се данас чува, као највећа реликвија, копија оног Мириног писма које је, у клупчету вунице, кришом изнијела из „Црне куће“ Стана Ољача, скојевка, хапшена више пута због илегалног рада у окупираним градовима око Козаре.

Ево тих редака, ситно исписаних на листу хартије са линијама:

На Голој планини, усред Козаре, 7. јула 1942, ухваћен је збјег од 50 жена са дјецом. Прије тога, мајке су покушале све што је било у њиховој моћи да се сакрију, да спасу дјецу.

Јелена Јањић, учитељица из Козарца, ухваћена је у козарском збјегу са своје двије кћеркице: Бранкица (лијево) није имала осам, а Душанка и (десно) шест година. Јелена је умрла 1988. године.

Нелу Бојанић, учитељицу из Ламовите, и њену осмогодишњу Бранкицу стртјељале су усташе у ухваћеном козарском збјегу. {106}

Љиљана Цикота, са мајком је доживјела драму козарског збјега, данас професор југословенске књижевности, живи и ради у Сарајеву. Својој кћеркици дала је име Мира, име своје мајке.

Жена храброст: Мира Цикота, секретар Мјесног комитета КПЈ за Приједор, ухваћена је у козарском збјегу са шестогодишњом кћеркицом Љиљом, осуђена на смрт и објешена у приједорском парку августа 1942.

„Драга моја мама,

Прошло је много мјесеци како Ти нисам писала... И ево послје више мјесеци ја Ти пишем, на жалост, посљедње писмо. Осуда је изречена. Сједим у ћелији и чекам да дођу по мене. Нисам овдје сама. Разговара се, пјева, замишљени смо додуше, али вјеруј ми, мама, није ни страшно, па зато Ти пишем. Хтјела бих вам свима рећи да се не жалостите. Док је човјек на слободи, изгледа му овакав положај страшан, али није, уживила сам се у ово стање, а помисао да је завршило овако још хиљаде и хиљаде људи, ублажује моју бол и жалост за животом. Чула сам да је моја дивна Љиљана код Вас. То ми је олакшало ово стање, мирна сам, јер она ми је једина мисао била и страховала сам да ће остати далеко од Вас. Обећала сам јој задњих дана, док смо биле заједно у Приједору, да ће она отићи својој баки, па сам сада задовољна да је тако испало. Сунце моје мало, много је пропатила посљедњих дана лутајући и бјежећи са мном. Надам се да ће се ускоро опоравити, да ће бити добра дјевојчица и на задовољство баки и дједи. Знам да је волите сви много, али знам, да сам Ти, драга мама, задала и много брига, јер она је још мала, размажена, а Ти не попуштај, јер јој се ваља привикавати на један нови живот, на живот у којем неће имати маму што разумије своје дијете и стоји увијек с њим и уз њега. Учите је на рад и нека Ти већ сада помаже у кућним пословима, а њезине добре тетке знам да ће је вољети и пазити на њу. Мислим да би било добро да још ове године не пође у школу, јер је физички слаба, али ако буде могуће, нека иде у дјечије забавиште.

Купите јој торбицу и какву дјечју књигу, она већ уме помало читати. Пољуби је много пута и реци јој да је мама поздравља и моли да буде добра и послушна. Једном ће јој доћи тата, јер ја се надам да је још у животу, ја сам јој то говорила, не знам је ли упамтила шта сам јој рекла...

Завршићу ово писмо. Мајко моја драга, не жалости се, морало је ваљда овако бити, ето Вам сада Љиље. Ти се чувај, знам да си слаба и осетљива. Тату ми поздрави и пољуби, захваљујем му се за све, врло Вас обадвоје волим! Љиља, Лала и Нада нека ми испуне жељу и нека буду озбиљне и добре.

Поздравите све Божине, а вас петоро воли Ваша Мира.“

Посљедње писмо ове храбре жене, изложено у стакленој витрини меморијалног музеја на Мраковици, само је један од докумената који говоре о дивовској борби народа Козаре.

Дјеца мајке Кнежополке

Трагајући за судбинама козарске дјеце у рату, често сам се питао: ко је жена са фотографије, што као у неком епу, притиснута теретом и оловним облацима, носи једно дијете на леђима, а друго води за собом. Слика ове жене са дјецом обишла је свијет, на међународној изложби умјетничке фотографије у Келну добила награду, нашла се на насловним странама школских уџбеника и као музејски експонат на многим изложбама, а затим и на јубиларном златнику „Козара 1942—1972“. На јединствен, документаран начин, она говори о потресној драми Козаре.

Жорж Скригин, борац и ратни репортер, нашао се на Козари децембра 1943. као члан Казалишта народног ослобођења. Поред срушене школе у селу Брекињи настао је овај познати снимак. Ево шта је о томе записао аутор фотоса:

„Када смо сишли у Кнешполје, видео сам жену која је једно дијете водила за руку, а друго је било привезано за рамена. Када сам пришао ближе, видео сам да на леђима носи и друге неопходне ствари за одбрану од зиме и офанзиве. То су били: јорган, торба са храном, па чак и лонац. Дубоко замишљена, ставивши једну руку на лице, гледала је испред себе и уопште се није обазирала на мене и моју камеру. У моменту када се иза ње појавило згариште и чађави облаци, направио сам снимак. Поновио сам то још неколико пута док је пролазила крај мене као сјенка лаким и опрезним кораком. Никад је више нисам видео.“

Данас испод фотоса стоји легенда: Милица Тепић из Комленца, повлачећи се испред непријатеља у Козару, држи своју четворогодишњу Драгицу за руку, а двогодишњег Бранка носи на леђима.

У ствари, све је почело још 4. јула 1942, када су Козарчани свом жестином продирали кроз обруч Шталове офанзиве, газећи преко шанчева и пробијајући се између тенкова и бункера на Поглеђеву и Патрији, Југовића брду и Јутрогушти. У тој краткој јулској ноћи, у колони без зачеља, живот се претакао у легенду.

Када је Бранко Тепић, пушкомитраљезац, погинуо на пробоју обруча око Козаре, оставио је крај самог попришта битке, у збјегу, двадесетогодишњу жену Милицу пред порођајем и кћеркицу Драгицу у трећој години. У ухваћеном збјегу, пред усташким цијевима, на путу за логор, у селу Кајгани крај Гарешнице, Милица је родила здраво мушко дијете и дала му очево име — Бранко.

Милица Тепић није једина Козарчанка која је донијела на свијет један живот у вријеме када је сваки живот на Козари био осуђен на смрт. Ана Зеџ, носећи двогодишњу Гордану, родила је крај прашњавог друма дијете и дала му очево име Вељко; Милка Међед, вукући петоро путем без повратка, морала је да роди и шесто, Љубицу. Анка Мирић родила је Ковиљку у збјегу, а онда је са двогодишњим Мићом у наручју потјерана у логор; Ката Пејаковић родила је Ружу у колиби од прућа, сјећа се добро, био је петак, а већ у понедељак нашла се у колони за логор са још осморо из породице. [Са Катом је била и Перса Благојевић са троје дјеце „једно другоме до ува“, и када је примила](#)

Слика ове жене са дјецом обишла је свијет и ушла у легенду То је Милица Тепић из Комленца, села код Босанске Дубице. Повлачећи се испред непријатеља у Козару, она држи своју четворогодишњу Драгицу за руку, а двогодишњег Бранка носи на леђима. — Жорж Скригин: Мајка Кнежопољка.

Драгица и Бранко Тепић, дјеца мајке Кнежопољке. Драгица је умрла 1984. године.

кобну вијест да је њен Огњен, првоборац из Пуцара, погинуо, дошла је на свијет њена најмлађа кћерка Даница. Сутрадан, морала је поћи тамо куда су је непријатељске пушке гониле.

Формирањем Пете козарске бригаде, у рану јесен 1942. године, почео је живот да се враћа у поткозарска села. Са нешто народа који су из Славоније пребацили хрватски партизани на Козару, вратила се и Милица Тепић, са двоје дјеце на опустошено огњиште у Комленцу. И наставила да се бори.

У јануару 1944. године јаке непријатељске снаге упале су на слободну територију Козаре. Та офанзива, шеста по реду, завילה је у црно Грбавце и Подградце, Јабланицу и Совјак, Милошево Брдо и Војскову. У збјегу који се повлачио преко Врановца и Стригове, под окриље Козаре и заштиту Једанаесте крајишке бригаде, настала је и легендарна фотографија-Милице Тепић са дјецом.

А када се рат завршио, судбина је хтјела да њена дјеца остану и без мајке. Изненада, послвије јаке прехладе у љето 1949. умрла је Милица Тепић у 29. години, а бригу о дјечи, Драгици и Бранку, преузели су на себе рођаци и старатељски органи општине Босанска Дубица.

Шеснаест година послвије збјеге из кога је донијела промрзлину у ногама и сјећање на грмљавину топова, удала се Драгица Тепић. Дошла је у село Совјак, у породицу која је исто тако у рату бескрајно много страдала. Лазо Бабић, првоборац, у рат је ушао са женом Росом и седморо дјеце. За вријеме офанзиве на Козару, у љето 1942, и његова породица је отјерана у логор. Мајка и четворо дјеце — Савка, Милан, Стојан и Видосава — нису се вратили. Усташе су их убили у шумама Струга крај Јабланца. Радосава Бабић, рођака, успјела је, међутим, да извуче из усташког логора у Јастребарском преосталих троје дјеце: Косу, Душка и Остоју. Драгица се удала за Остоју и сада имају двоје дјеце: Гордана је завршила основну школу, а Душко иде у осми разред.

Али, рат и живот у годинама које су слиједиле, нису остали без посљедица. Када су болести срца и страх да и њена дјеца не остану без мајке почели да потмуло одзвањају са сваким откуцајем, обратила се професору др Исидору Папи и молила да јој помогне. На одговор није дуго чекала. Операција је обављена успјешно и Драгица Бабић се вратила на Козару да са вјештачким залисцима настави живот са дјецом. Животна прича Бранка Тепића, малишана са слике на леђима мајке, Драгичиног брата, сажета је у неколико ријечи које је изговорио на првом састанку Козарчана у Београду у јуну 1972. Тада су му ратници уручили јубиларни златник са његовим ликом. Драгица није могла доћи на овај сусрет. Златник су јој предали Козарчани у болници гдје се опорављала послвије операције.

— Драги Козарчани — рекао је тада Бранко — рођен сам у ухваћеном козарском збјегу. Ја не знам тачан датум свог рођења, али мислим да је то било неколико дана послвије пробоја обруча око Козаре, 4 и 5. јула 1942, када је пао и мој отац. Зато ја носим његово име. Данас живим у Сиску, а радим у подuzeћу „Гавриловић“. Имам троје дјеце: Предрага у десетој, а Биљана и Ненад, близанци, сада су у осмој години. Дјеца су здрава, лијепо напредују и добри су ђаци. Све вас поздрављам, другови мога тате, и вас, ратне другарице моје мајке. Неизмјерно сам срећан што сте ме пронашли и позвали на сусрет који ће остати трајно у мојој најљепшој успомени. Дух Козаре живи у нама, ма гдје били настањени.

Ране Наде Кутлаче

Имала је само 15 мјесеци када су пуцали у њу из шмајсера, из непосредне близине. Добила је седам рана по ногама. Само један свједок, Саван Кутлача, може да исприча шта је видио оног јутра у авлији свога првог комшије.

Под Козаром је тада врело као у котлу.

Пета бригада, тек што се била вратила са Грмеча из четврте офанзиве, није давала мира непријатељу. Жестоке борбе вођене су код Клашница и Крнета, на подградачкој шумској прузи и у Лијевче пољу. На Дубичкој цести заробљено је 30 њемачких војника из 118 дивизије, а из усташког логора код Приједора ослобођено 120 на смрт осуђено људи. На Козари је тих дана дијељена помоћ у храни и одјећи коју је послао Врховни штаб и формиран је нови Окружни комитет Скоја. Пионери Јохове покидали су телефонске линије код Костајнице, а у Мирковцу је основана Трећа омладинска радна бригада „Зoja Космодемјанскаја“.

Тим акцијама се радовао, с њима живио Васо Кутлача, добровољац са Солунског фронта и један од најстаријих првобораца са Козаре. Већ у почетку устанка погинули су његови старији синови — Милош и Ђорђе — а преостало седморо дјеце имали су заједно мање година него њихов отац. Њега, као команданта позадине у Поткозарју, нису много забрињавале честе засједе непријатеља, које су њега лично очекивале. Више га је бринула судбина села у које су усташе и есесовци често упадали, убијали све оне који се нису могли склонити, пљачкали оно што је с муком још било сачувано и за собом пожаре остављали.

Тако су и оног јунског праскозорја 1944. изненада упали у село Машиће под Козаром и опколили само његову кућу. Усташе су кундацима истјерали у двориште њих троје. Остала дјеца Виде и Васе Кутлаче, Мара, Мира, Драгиња, Јован и Драгоја, те ноћи нису спавали код куће. До њих усташе нису могле доћи.

Кад су их ударцима присили да стану уз ограду, престрављена мајка држала је у наручју једногодишњу Наду, своје најмлађе, девето дијете. Припијен уз мајку, дрхтећи, стајао је и дванаестогодишњи Бранко.

Стријељали су све троје заједно, истим рафалима, одједном. Жена се прво занијела, затим је окренула леђа убицама и покушала да својим тијелом заштити дијете. И Бранко се заљуљао прије него што је пао.

Све се утишало. Само је у авлији куће, која је заједно са шталом догоријевала, једна беба, сва у својој и мајчиној крви, покушавала да се извуче из мртвог загрљаја. Када су је узели, она је дуго плакала.

Стари Васо умро је недавно, у 87 години. Ни он, прекаљени ратник, није имао снаге да исприча већ одраслој дјевојчици, својој најмлађој кћери, када је и како изгубила мајку и добила оне ране што су, заједно с њом, расле пуних 30 година. Није он то испричао ни школским другарицама своје кћерке, које су из бањалучког интерната често долазиле у Машиће.

— Нека им други кажу — говорио је чика Васо.

Стојан Слијепчевић и Нада Кутлача, брат су и сестра од тетке. по завршеној трговачкој школи брат је довео сестру у Београд. Сестра

Нада Кутлача и Стојан Слијепчевић, сестра и брат, никада неће заборавити шта су као дјеца доживјели на Козари.

Злочин у селу Машићима потресао је Поткозарје: Вида Кутлача држала је у наручју једногодишњу Наду, своје најмлађе, девето дијете. Припијен уз мајку, дрхтећи, стајала је и дванаестогодишњи Бранко. Стријељали су их све троје заједно, истим рафалима, одједном. Када се све утишало, чуо се само Надин плач, пригушен мајчином крвљу и мртвим загрљајем.

је испунила сва обећања која је дала брату, чак и више. Завршила је још једну школу, ванредно.

Сестра се поноси својим братом. О његовом подвигу писале су новине, а ушао је и у читанке за четврти разред основне школе. Ево зашто:

Дванаестогодишњи дечко хтио је да иде у партизане. Молио је командира да га прими у чету. Нису га примили, јер је још био дијете. А онда је у његово село дошао непријатељ и пљачкао. У једном тренутку непријатељски војник је одложио своју стројницу. Дјечак је, не размишљајући ни тренутка, зграбио његову стројницу и побјегао у чету. Тада је командир узео дјечака за свог курира. Био је то Стојан Слијепчевић, неустрашиви курир са Козаре.

У једној продавници у Београду тискају се муштерије. Они су најчешће у журби, нестрпљиви. Али њен осмјех и понека ријеч, као да однесу све невоље, и људи улазе поново у градску вреву, да се опет, кад устреба, врате.

У новом стану у једном великом београдском насељу, не гаси се свјетло до дубоко у ноћ. Јер, кад се одложе уџбеници из права и економије и мали Драган чврсто заспи, мисли одлутају далеко у сјећање и преточе се у стихове:

*Како је тешко пупољку без свјетлости и сунчевог сјаја,
тако је мени тешко, мајко, без твог загрљаја.*

Нада Кутлача Димић, жена с необичном судбином, има читаву збирку ових стихова.

Да не би пуцао — кад одрасте

Ево ме поново у селу Туковима крај Приједора. У ствари, то више и није село, већ једна дугачка улица на периферији града, којом ријетко пролазе аутомобили па се дјечаци често по њој играју лопте.

У новој, свјеже окреченој кућици са бројем 24, готово заклоњеној високим георгинама и црвеним ружама, живи породица Миодрага Кеџмана. Ту су и синови: Младен, који има шеснаест и Младенко од једанаест година. Ова имена нису ријетка у Поткозарју, јер доктор Младен Стојановић овдје је за живота ушао у легенду. Козара и данас својој дјечи даје његово име.

Дјечаци су, као добри ученици, добили три велике црвене књиге у којима су сабрана казивања свједока о једном времену и једној планини што се зове Козара. На првом празном листу стоји посвета:

За успомену Младену и Младенку, синовима Козаре.

Али, ми нисмо данас, овог јула, дошли дјечацима у посјету. Дошли смо у посјету њиховом оцу, Миодрагу Кеџману. Данас хоћемо да будемо с њим управо због оног што је у једној од ових књига о њему забиљежено.

А ево шта су свједоци о томе записали:

„Тај мај под Козаром био је бујан и пун живота. На уранак код штаба Другог батаљона дошло је четири хиљаде душа. Уређен је и аеродром у Међувођу, за прве партизанске авионе; одбијен је непријатељ од Јасеновца, нападнуто упориште у Равницама. Оборен је и један авион који је за непријатеља преносио осам стотина килограма соли. У овој несташици, со је добро дошла.

Усташе, домобрани и легионари упали су у село Миљаковце и Ракелиће. Двије чете, једна Другог и једна Четвртог батаљона, жестоко су се сукобиле с непријатељем. Борба је трајала више часова. Убијено је 30 непријатељских војника и заплијењено 12 пушака, два тешка митраљеза и доста друге опреме. Опљачкане ствари из села враћене су онима чије су и биле.

Наши губици: два погинула партизана и пет рањених.

Непријатељ је том приликом запалио 18 кућа и масакрирао више жена и дјеце, чији број још нисмо могли тачно установити...”

Тако је писало у званичном партизанском извјештају о зборовима и акцијама, о нападу непријатеља на слободна поткозарска села, 9. маја 1942. У извјештају се не говори ништа посебно о драми једне породице.

А ево како је она изгледала:

Када су усташе, тога јутра, упале у село Миљаковце, затекли су у кући Јоше Кеџмана само њих троје: баба Стаку, старицу од 65 година, 29-годишњу Радојку и дјечака Миодрага, који је тада имао шест година. Онда, као да је гром ударио у огњиште куће, све се смрачило. Усташе су прво сјекирама, које су нашли пред кућом, посјекли баба Стаку, док је Радојка, одузета од страха, више за сина Миодрага него за себе, била присиљена да све то гледа. Тада су сасјекли и њу.

Трагови усташких злочина на Козари.

Миодраг Кеџман је један од многих свједока усташких злочина под Козаром: прво су убили његову баку Стаку и мајку Радојку, а онда су Миодрагу одсјекли десну руку да не би пуцао — кад одрасте.

Миодраг Кеџман је умро 1989. године, мјесец дана прије изласка ове књиге.

На Миодрага, као да су били заборавили. Међутим, прешавши преко дворишта, један усташа се вратио и сјекиром, још крвавом од Радојкине крви, на пању гдје се цијепају дрва, одсјекао Миодрагу десну руку.

— Нека не може пуцати кад одрасте — рекао је злочинац.

Испричали смо ово, јер Миодраг, један од најмлађих ратних инвалида на Козари, са чланском картом Удружења цивилних жртава рата под бројем 77, нерадо говори о дану када је изгубио бабу, мајку и дио свог дјетињства.

Хумка мања од колијевке

Ту сам над хумком која је, свакако, једна од најмлађих што их је рат оставио. На овој смрзнутој земљи изгледа ми мања од колијевке.

Она и не зна шта је то колијевка, јер је у њој никада нису љуљали. Цио њен живот, који је бројан мјесецима, провела је у мајчином наручју по збјеговима које су скривали шумарци Козаре.

Све је то почело прије њеног рођења.

Било је лјето 1941. када је њен дјед Васо Ћирић нечујно изишао из Подградаца и замакао у Козару. Све стазе у шуми биле су му добро познате и није му било тешко да пронађе доктора Младена, команданта козарских партизана. Старац је имао само једну жељу: да помогне устанак, који се тих дана ширио по селима испод Козаре.

И Бранка Дојчиновић, његова кћерка, са младалачким жаром полетјела је у устанак. Знала је она још раније, као дјевојка, од шумских радника са пилане, за комунисте. Понешто је о њима са Стојаном, својим другом, и слушала.

Неколико дана послје је планула је пилана „Нашичка“ у Подградцима. Бранка је тада, носећи дијете у утроби, имала пуне руке посла. Ноћу је прала партизанске кошуље, шила петокраке и припремала завоје, справљала пакетиће са храном и ослушкивала сваки пуцањ у Козари.

У зиму, када је снијег прекрио шуму, она је покупила из села све бијеле чаршаве. Шила их је са женама и облачила у бијело сваког партизана који је ноћу ишао у акцију. Тако их је маскирала да би се по снијегу непримјетно могли привући што ближе њемачким и усташким бункерима.

И тада, у години највећих окршаја, рођена је Драгица. Било је то у марту 1942.

Мајка није имала времена да негује своје првенче. А груди су јој прскале од надошлог млијека. Често је, негдје у другом селу, у паузи конференције са женама, трчала до оближње куће да подоји чије било дијете како би јој било лакше. Понекад је и Драгицу доносила на партијске састанке и док је дијете сисало, мајка је са сеоским женама слушала о Лењину и диктатури пролетаријата.

Дошла је велика офанзива. Вјешто се сналазећи у шуми, дјед је успио да сакрије сву своју породицу, па чак и неколико партизана, који нису могли да се пробију из обруча. Лјето је било, пуно цвијећа и мириса, и дијете није плакало у свом склоништу. У селима под Козаром тада је харао ужас. Када су се поново огласиле пушке „уништених партизана“ на Козари, ухваћен је дјед са једанаестогодишњим сином Бранком. Заједно су их отјерали у Стару Градишку. Дјед су гурнули кроз врата у логор, а мали Бранко остао је пред капијом сву ноћ. Дјед више никада није изишао из затворских зидина. Бранко се вратио кући сам.

Послије офанзиве Бранка је изабрана у Општински одбор АФЖ-а у Подградцима, да би ускоро постала и предсједник Среског одбора АФЖ-а за Градишку. У то вријеме она је била и члан Општинског комитета Партије за Подградце и Бистрицу. Често одлазила на конференције далеко од ових села, у Међувође и Котурове, па чак и у Подгрмеч, Петровац и Сански Мост, а малу Драгицу су чувале и храниле жене подграчке, њене другарице.

Драгица Дојчиновић стријељана је у мајчином наручју у двадесетдругом мјесецу живота.

Бранка Дојчиновић, члан Општинског комитета КПЈ за Подградце, преживјела је злочин који су извршили Черкези у посљедњој непријатељској офанзиви на Козару, јануара 1944. али њена мала Драгица — није. Бранка је умрла 1989. године.

Неко је давно рекао: „Ако желиш освојити једну земљу, проучи јој гробља“. По њима, Козара је неосвојива тврђава.

—Рат је оставио много малих хумки под Козаром.

Наступила је била и четврта година рата. Козарске бригаде су дочекивале посљедњу офанзиву у биткама за Бањалуку и друге велике градове, док су партизанске предстраже чувале слободну територију Козаре. Јануар је био пун мраза, али без снијега. Бранка је припремала подградачку партијску организацију за годишњу конференцију када су топови, тукући село, огласили и шесту непријатељску офанзиву.

Једанаести јануар 1944. освануо је ведар. Јутарње сунце се пробијало кроз гране под ињем. Наједном, око куће је загрмело. Био је то топот коња са бијесним јахачима. Са виком се мијешала пучњава. Настао је лов на жене и дјецу. Черкези су из кућа истјерали све живо напоље, на мраз. Бранку су натјерали да изује ципеле и скине капут. Нису јој допустили ни да малу Драгицу умота и заштити од хладноће. Онако голишава мајка је привила дијете на своје груди. Друго ништа није могла да учини.

Када су их потјерали преко цомбасте њиве, група је почела да се повећава. Петра Антић чија су се два сина првоборца налазила у бригади, покушала је да побјегне. Коњаник је био бржи. Његов рафал је одјекнуо Огорелицом, гдје су 1941. усташе стријељале 164 сељака. У њедрима јој је остало писмо којим јој се син јављао из бригаде. Стари Богдан Јањетовић није могао да иде упоредо са коњаницима. Убили су га на путу. Специјалне екипе палиле су домове који су још били остали под

кровом послије офанзиве 1942. Група жена са дјецом тада је већ била велика. Немоћне, дизале су погледе на Козару, која није могла да им помогне.

У кућу заклоњену храстовим гајем угурали су баба-Миљу, Бранку с дјететом и још неке жене. Касније су убацили и десетогодишњу Бранкицу и једног дјечака мањег од ње. Брвнара са огњиштем, над којим су се љуљале почађале вериге, брзо се пунила. Убацили су и Ђују Кљајић, Вукосаву са троје дјеце, Марију и Стоју Мирковић са по двоје дјеце. Јутро се претворило у дан, а убицама се некуда журило. Без реда су прислонили жртве уз црни зид брвнаре насупрот вратима. Када су четворица са шмајсерима стали на врата, баба-Миља је покушала својим тијелом да заштити Драгицу. Пала је међу првима крај огњишта.

Стријељали су и Бранку Дојчиновић са дјететом у наручју. Драгица је убијена у двадесет другом мјесецу живота.

Бранка је, тешко рањена, била изван себе. Она није знала да је и ова кућа, док је она лежала у несвијести, била запаљена, као и све друге у селу. А када је све прошло, у смирају дана, не знајући ни сама како, извукла се кроз двориште у шумарак који је годинама заклањао ову кућу. Пријала јој је хладна, смрзнута земља. Чула је кораке и тихе женске гласове. Крвавим рукама стезала је на грудима своје дијете без живота.

Сутрадан, посљедњом снагом дошла је до Гаја и ту Драгицу, своју једину дјевојчицу, сахранила.

Само три дана доцније, Бранка је, са завијеним грудима, стајала на говорници украшеној шареним ћилимима. Дрхтавим гласом је читала извјештај на Општинској конференцији Партије о храбром држању комуниста у посљедњој непријатељској офанзиви.

Родитељи мале Драгице Дојчиновић, Бранка и Стојан, живе у Београду. А почетком сваке године, 11. јануара, они одлазе на Козару да посјете малу хумку у гају.

Четири пуцња и четири жива споменика

У трагању за вјеродостојним свједочанствима о Козари, доспјех и на ову стазицу што се, преко широке пољане, губи доље у густошћу боровине као у прашуми. Кости Хушидића више нису овдје. Пренесене су на партизанско гробље у Козарцу. Окружен раздраганим градитељима Центра за младе „Братство и јединство“ на Бенковцу испод Мраковице, сазнао сам за њихову чудесну судбину. Тужну, да тужнија не може бити.

Хасан Хушидић из Козарца био је момчина када му, у првом свјетском рату, навукоше аустријску униформу и послаше га на украјински фронт. Свој двадесети рођендан прославио је у Русији, али као војник великог Октобра. Путања револуције доведе га, једног кишног дана, у једно мало мјесто код Кијева гдје му млада Русиња, Фидосија Кохар, западе за око.

Када се рат завршио, Хасан се са својом великом љубави вратио у родни Козарац. Убрзо по повратку роди му се првенче, кћеркица Мина. Прође нека година и на свијет дође још једна дјевојчица — Шефка. Онда се роди и син и дадоше му име Јусуф.

Плео је Хасан велике корпе од врбовог прућа и зарађивао толико да је некако састављао крај с крајем. Родитељи су били задовољни што су својим трудом могли да школују дјецу. Да она боље живе од њих. Мину су послали чак у сарајевску гимназију, а Шефка и Јусуф учили су школу у Приједору.

Али, када са окупацијом дођоше усташе на власт, Козарцом завлада злокобна тишина, као пред олују. Некако тада врати се и Мина из Сарајева. Да буде на окупу у тешким временима. И прије него што се Козара дигла Хасан је обилазио своје познанике у вароши и околини, Муслимане и Србе, све у које је имао повјерења и који су њему вјеровали. Успоставио је и везу са устаницима и људе, посебно оне којима је пријетила опасност од усташа, упућивао је у Одред преко Сушића каване у Козаруши.

И када су партизани, јануара 1942, ослободили Козарац, Хасан је као одборник имао пуне руке посла. Смјештај и снабдијевање партизанске болнице која се налазила у управној згради пиране Алагића — била је његова брига. И радионица оружја у којој је мајстор, Ђуро Тодоровић, путнички аутомобил обложио жељезним плочама и тако изradio први партизански тенк на Козари. Хасану је у свему помагала његова Фидоса, она му је била најбољи сарадник. Шефка и Мина углавном су радиле са омладином. Оне су организовале и онај масовни збор у Козарцу на којем је говорио Шоша.

У прољеће 1942, када је читаво Поткозарје било слободно, усташе су ухватиле Шефку. Тукли су је страховито, а онда мучили на разне начине у приједорском затвору. Са руку су јој, заједно с ноктима, чупали живо месо. А она је ћутала и никога није одала. Послије мјесец дана тамновања, спасили су је козарски партизани приликом ослобођења Приједора.

Почетком јуна, када је почела велика офанзива на Козару и Нијемци с тенковима продрли у Приједор, тринаестогодишњи Хасанов син Јусуф налазио се код рођака у селу Ћели и, одсјечен, више се није могао {120} вратити у Козарац. Тако је и остао ван обруча који се брзо стезао око Козаре и народа што се пред непријатељем повлачио из Бабића, Ламовите, Бистрице, Верића и Козарца дубље у Козару, на Бијеле воде и у шуме око извора на Брестовцу.

Породица Хушидић налазила се у збјегу на Бешића пољани, када је за њом расписана потјерница усташке надзорне службе: „Ко ухвати и живе приведе редарственој служби или мртве пронађе одметнике Хасана, Мину, Шефку и Фидосију Хушидић, биће посебно награђен“ — писало је на летку што је Козарчанима с позивом на предају бачен из авиона.

Био је петак, 12. јун 1942. Штектање митраљеза све се више приближавало. Густе облаци дима, од експлозија граната, прекривали су Мраковицу и околне пропланке, а поломљена стабла била су разбацана свуда окол. Све се ускомјешало, чули су се јауци и несносан плач дјеце. Пред кућом Радуља под Крњином усташе заклаше жену, а дијете оставише на њеним мртвим грудима. Марко Палија закопа у земљу жену и четворо дјеце, свако понаособ, а он се привеза за стабло у густој крошњи високе оморике. На мртој стражи, све док су пролазили стрељачки стројеви, одбројавао је Марко најстрашније тренутке у своме животу.

Тада се стеже обруч и око Бешића пољане. Густ стрељачки строј ваљао се по зеленом жити. Војници и пси завиривали су у сваки грм на планини. На сунцу су свјетлуквали непријатељски бајонети.

Онда су на Бешића пољани одјекнула четири револверска пуцња. Хасан Хушидић, партизански одборник из Козарца, није се дао жив у руке непријатељу. Имао је толико снаге да сам уништи своје најмилије, да убије кћерке Шефку и Мину, да пуца у своју другарицу Фидосу и у себе сама.

Мали Јусуф је остао сам. И дуго је обилазио познанике, распитивао се код оних што су се вратили из козарског збјега, али му нико није могао помоћи. Људи који су нешто и знали о догађају на Бешића пољани нису имали снаге да дјечаку кажу страшну истину. Чекали су да одрасте, да ојача.

Када су, 1956, откопане њихове хумке и кости пренесене на партизанско гробље у Козарцу, пронађен је и један мали ручни сат што је стао онога дана у 11 часова и 10 минута. Био је на Шефкиној руци, зна то Јусуф. Из витрине музеја на Мраковици тај сат подсјећа на драму која се одиграла на Башића пољани.

Данас Јусуф више није сам. Он и његова Фазила имају четворо дјеце. Носе имена оних који су онога дана, да не би живи пали непријатељу у руке, пали од метака Хасана Хушидића. Четири пуцња и четири жива споменика.

Јусуфов син Хасан ради у Гетеборгу, у Шведској. Тамо се оженио Моном и имају синчића. Дођу у Козарац кад год могу. И Мина се удала, а Фидоса и Шефка још иду у школу.

Дјеца ће на хумке у Козарцу положити цвијеће. С њима ће бити и Мона, Швеђанка, која никако није могла да схвати како је то било на Козари. Једног дана, Јусуф јој је рекао:

— Дијете моје драго, ако желиш да упознаш нашу Козару и жртве које је овај народ дао за слободу, треба да обиђеш многа гробља и споменике.

Хасан Хушидић, партизански одборник из Козарца, није се дао жив у руке непријатељу. Имао је толико снаге да сам уништи своје најмилије, да убије кћерке Шефку и Мину, да пуца у своју другарицу Фидосу и у себе сама. — Фотографија из 1941: Хасан Хушидић са кћеркама.

Једини преживјели из породице Хушидић: Јусуф данас живи у свом родном Козарцу. Он и његова Фазила имају четворо дјеце, четири жива споменика — Хасана, Фидосу, Шефку и Мину.

Аплауз учитељици

Алексић Беба из Горњег Јеловца под Козаром најмлађи командир чете у Петој козарској бригади, погинуо је приликом ослобођења Београда, октобра 1944.

Лагано сам корачао тротоаром новог булевара. Ширина улице са свјетлуцаво плавом траком неба као да се уливала у Дунав, а преостало лишће на младицама немирно је треперило и отресало ријетке капљице накупљене росе.

Ишао сам и размишљао о београдском октобру.

У ствари, спремао сам свој први час за ученике једног разреда осмогодишње школе на булевару.

Шта да испричам веселим дјечацима и дјевојчицама на часу од 45 минута, посвећеном београдском октобру, а да то буде занимљиво и поучно? Да ли да им говорим о животу нашега града када они још нису били рођени и када је сјенка смрти стално била присутна на његовим улицама, о дјечацима што су пуцали у агенте Специјалне полиције, палили њемачке гараже и окупаторску штампу, онда када су њемачке трупе биле на Дњепру и пред Смоленском, о малом Кокану, њиховом вршњаку, кога су стријељали на Бањици. Да им говорим о јуришу Крајишника на њемачка утврђења расута по Топчидерском брду и митраљеским рафалима што су сасијецали дрвореде у Кнеза Милоша улици.

Јутро је било када се пред поштом код жељезничке станице окренуо тенк са петокраком и тукао Нијемце што су бјежали Карађорђевој улицом. На зградама около висили су олуци, а један стари трамвај пред пресјеченим шинама као да је стигао на крај свога пута. Улаз у станицу био је закрчен гомилом стакла и бетона, а локомотиве, без паре и шапата, као без живота, чекале су тренутак да својим звиждуком огласе једну велику побједу. И стари станични сат са казаљкама на 12 као да је чекао да поново почне да откуцава једно ново вријеме. У улици Краља Александра, данас је то Булевар револуције, у подруму зграде са бројем 167 чули су се пуцњи, а онда су Нијемци са подигнутим рукама пролазили кроз дим и прашину, гоњени својим сопственим оружјем које је сада било у рукама београдских младића.

Низ Булевар стопили су се младићи са пјесмом партизанске колоне. Одјекивале су експлозије око старог водоскока на Теразијама. „Албанија“ и „Москва“, „Риунионе“ и „Балкан“ нису могли одољети налету храбрих. Студентски парк био је пуст. Испред њега је догоријевала злогласна Главњача. Здање старог факултета, без прозора и врата, без катедри и огласних табли, као да је испраћало своје студенте на посљедњи јуриш. Кроз тај страшни декор прошли су пролетери сломивши и посљедњи отпор непријатеља под зидинама Калемегдана. А онда је од Побједника полетјела висока црвена ракета слободе, раскошно обасјавши ушће Саве у Дунав.

О драми на старом Савском мосту и подвигу чика Миладина Зарића, који је под кишом куршума пресјекао сплет бакарних жица и тако зауставио мали плавичасти пламен што је јурио према бијелим сандуцима са експлозивом и спасао мост — данас нећу говорити. Причу о мосту и свом старом учитељу, они добро знају.

Нећу говорити ни о малом Душану Букви из Комленца под Козаром, о његовом бјекству из усташког логора и подвизима на опасним курирским стазама у Мославини и равној Славонији. [Са посљедњим пуцњевима који су огласили коначну побједу Душко је славио и четрнаести](#)

Ђуја Алексић, старија од брата само неку годину, погинула је истог дана у истом јуришу за ослобођење Београда.

Дванаестогодишњи Милорад Маринковић, из села Куљана под Козаром, стао је први пут пред камеру у ослобођеном Београду и са Душанком Шкрбић, младом партизанком, сликао се за успомену.

Мићо Вујановић, један од најмлађих првобораца са Козаре, одрастао као курир у Потој козарској бригади, данас пуковник ЈНА, живи, у Београду. — Са оцем Љубаном, првоборцем, на Теразијама октобра 1944. године.

Село Драксенић је подједнако удаљено од Јасеновца и Босанске Дубице. Јануара 1942. усташе су затвориле у сеоску цркву 208 становника и пуцали из митраљеза кроз отворена врата. Дјевојчице на овој фотографији нису погодили — Зора Губић,

Мира и Илінка Лукач из Драксенића, као пионирке, учествовале су у многим акцијама под Козаром.

Здравка Пралица и Драгица Вукелја, данас учитељице, у рату су кроз све „битке“ водиле свој пионирски одред.

Душан Буква из Комленца под Козаром није имао ни 12 година када су му 1942. убили оца првоборца, а њега отјерали у усташки логор. Послије ужаса кроз који је прошао у логору у Грубишном Пољу, сусрет са мославачким партизанима био је најсрећнији тренутак у његовом животу. Од њих се није одвајао до краја рата. Данас је мајор ЈНА и живи у Београду.

Дванаестогодишњи Томо Клинцов, рођен у Драксенићу код Босанске Дубице, са Миљом и Недељком, млађим сестрама, доживио је 14. јануара 1942. усташки

покољ свог родног села. За вријеме офанзиве на Козари, у љето 1942, читава породица Клинцов је стрпана у логор. Оца Лазу су убиле усташе у Јасеновцу, старија браћа, Славко и Божо, страдали су на „Крвавом путу“ у Норвешкој, а мајку Персу са троје дјеце депортовали су у славонско село Средњи Борци код Дарувара. Када се мајка, уз помоћ народне власти у Славонији, у јесен 1942, вратила на Козару, мали Томо се више није одвајао од Партизанске страже под Просаром, а Миља и Недељка од свог пионирског одреда.

— Томо Климов данас живи и ради у родном Драксенићу, а Миља и Недељка у Београду. {126}

Маријан и Савка Лајић, брат и сестра, преживјели су ужасе у Старој Градишки и изгубили мајку: „Када су усташе одвеле и убиле нашу мајку, онда је једна жена увила бебу у своје дуге плетенице и тако скочила у бунар који се налазио у кругу логора. Не знам како смо преживјели оне страхоте у вагонима без хране и воде и дјечји логор у Јастребарском. Када су нас ослободили партизани из Јаске и одвели на Козару, одмах смо у Бистрици формирали нашу пионирску чету. Ја сам била командир“ — сјећа се Савка Лајић Радаковић која данас живи и ради у Босанској Градишки.

Рада Кеџман, из Горњих Орловаца, као четворогодишња дјевојчица једва је упамтила усташки логор на приједорској циглани; тренутак када ју је мајка са мало старијим братом, кришом од усташа, протурила испод бодљикаве жице баки у руке да бјежи с њом на Козару. Али, зато добро памти све оно што је касније доживјела са пионирима на легендарној планини. Сјећања су жива и љубав траје. — Рада Кеџман Прелић, професор психологије, данас ради у Савјету за васпитање и заштиту дјеце Југославије, мајка Љуба је умрла 1982, а брат Ранко живи и ради у Приједору. (Доле лијево)

Даница Жујић, учитељица, као дванаестогодишња дјевојчица била је свједок страдања партизанских рањеника у Мљечаници и усташког покоља у Грубишном Пољу. Из логора ју је извукао Богдан Стево и из Славоније превео на Козару. Као најмлађи члан Среског комитета Скоја на Козари, сврстала је своје пионире у омладинску радну бригаду „Зоја Космодемјанскаја“ и водила их кроз све акције до коначне побједе.

рођендан. Александра је већ све испричала о свом тати, то знам сигурно.

Или да им причам о Божи Звијерцу, дјечаку који је имао толико година као и они сада, када су му усташе отеле овце на бистричком пропланку под Козаром и за њим пуцали док је трчао да обавијести партизане о доласку непријатеља. Био је већ искусан борац и курир тог октобарског дана када је јуришао на Шупљу стену под Авалом и ушанчену 117 „Бранденбург“ дивизију. Са митраљесцима и бомбашима, у величанственој бици за Београд, Божо је заробио једног њемачког мајора у чијој торбици су пронађене драгоцене карте о распореду њемачких снага на прилазима Београду у коме се већ разгарала битка.

Сјетих се још једног тренутка, као рођендана када се сви радују. Плавичасти дим и мирис барута још су лебдјели над градом, а раздрагане колоне сливале се из свих улица на трг и у парк око Вукова споменика, када је један дјечак, мањи од своје стројнице, улетио у фотографску радњу на углу Александрове и Зорине улице (сада

су то Булевар револуције и Ивана Милутиновића улица) и стао поред партизанке Душанке Шкрбић с молбом да се заједно фотографишу. Сви су његови погинули у офанзиви на Козари — и он би волио да има слику за успомену из Београда. Никада се раније није фотографисао — признао је дванаестогодишњи Милорад Маринковић, најмлађи борац Двадесет прве славонске бригаде, а вјероватно и читаве београдске операције.

Ако им будем говорио о дјечацима који су пали на улицама града, не смијем заборавити ни оне што нису стигли ни тренутак да слободно прошетају Кнез-Михаиловом улицом, тамо гдје младост шета. Они су заувјек остали на обалама Дрине или у Бијелом потоку под Авалом, онда када су се највише радовали покрету колоне са Банова брда према граду на ушћу Саве у Дунав. Како да им не испричам тужну причу о два имена на једној бијелој плочи која се налази под разгранатим дрветом у трећем реду здесна, када се уђе у Алеју ослободилаца Београда. Драгољуб Алексић, кога су у бригади знали само као Бебу, и Ђурђина-Ђуја, рођени су брат и сестра. Заједно су живјели и заједно имали 33 године када су погинули. А били су много млађи онога дана када су дошли у своју бригаду да у њој расту. Он је био најмлађи командир чете у бригади када је пао освајајући њемачке топове на Бановом брду, ту надомак првих градских улица. Сестра је тада потрчала да му помогне, да му превиди ране, али се ни она више није дигла. Чика Владо Алексић, њихов отац, стари партизански одборник из Горњег Јеловца под Козаром, ушао је у рат са шесторо дјеце — четири сина и двије кћерке. Победу је дочекао само са кћерком Аном.

Данас су дјеца прекрила и њихову плочу букетима јесењих ружа.

Или да им причам... Тако бих желио да им много кажем!

Моју збуњеност у свијетлој учионици отклонила је учитељица. Са неколико тихо изговорених ријечи, које је претходно упутила ученицима, она ми је помогла.

Ипак ћу им испричати једну обичну причу која би могла бити испричана и сваког другог дана, на сваком другом часу, причу о њиховој учитељици, коју она, знам сигурно, никада није испричала ни свом разреду.

Стајала је наслоњена на прозорски оквир, а немиран поглед као да јој се отимао, клизећи свјеже обојеним столовима прекривеним рукама њених малих ученика.

Чинило ми се да се заједно са мном отиснула у прошлост Козаре и, подрхтавајући с времена на вријеме, реаговала на ријечи које су и мени самом некако чудно звучале у овој учионици.

Учитељица је рођена на Кнежици под Козаром, гдје су све куће биле једнаке, а данас се разликују само по броју жртава палих у офанзивама. {128} У једној од њих и њено је огњиште сасвим угашено и никада се више није у том мјесту поново запалило.

У дванаестој години, када је имала само два разреда основне школе, изабрали су је за руководиоца пионирског одреда. А прича о њеном одреду, то је необична прича о многобројним подвизима козарске дјеце из времена рата. Те мале чете и патроле, са дрвеним пушкама, биле су стално предстраже села. Док су једни стражарили и извјештавали партизанске команде о покретима непријатеља, други су с корпама и сепетима ишли од засеока до засеока, од куће до куће и сакупљали храну за партизанску болницу у Војскови. Та дјеца преносила су километрима гомиле жита. Сваки пионир имао је торбу у коју је стајало онолико килограма жита колико је он имао година. „Наша крила“, какво је име добио одред, летјела су свуда по Козари и увијек стизала тамо гдје је било најпотребније.

Пионири села Јабланице били су вјешти у ликвидирању паса трагача с којима су Нијемци откривали партизанска склоништа под Козаром и Просаром, а њихови другови из Турјака у обради „Партизанске баште“ која је била узор у читавом Поткозарју. Дјечасти из Горњег Водичева и Жуљевице крај Босанског Новог — Јово Шевић, Рајко Радановић, Војо Бундало и Рајко Рађеновић — извели су једну од најсмјелијих акција, када су у јесен 1943. године запалили огромне стогове сијена припремљеног за транспорт у Њемачку. Био је то најљепши пионирски поздрав Козари ватрометом из унске долине.

Старијих није било да сахране поклане у селу Шеварлијама. Са почастима које су допуштале ратне прилике, пионирски одред је у једном дану сахранио седамдесет усташких жртава.

Четрнаестогодишњи Радомир Шевић живио је у непријатељском гарнизону у Добрињу и готово свакодневно обавјештавао партизане о бројном стању непријатеља, у којим утврђеним зградама и бункерима су постављени тешки митраљези, бацачи мина и топови. А кад је откривен, није се дао жив у руке усташама. Ручном бомбом, коју је скривено носио у џепу, сам се убио.

Сви чланови пионирског одреда, у тим суровим данима, стизали су да савладају градиво основне школе и да помогну и многим старијим да науче читати и писати. Пионир Млађо Ђурић организовао је и водио аналфабетске течајеve у Горњем Водичеву и Куљанима.

И тако редом. Не могу се набројати све акције и сви подвизи пионирског одреда „Наша крила“.

На „Крилима“ је летјела и она. Као пионирка била је и скојевка, члан Среског комитета и најмлађи члан Партије у Поткозарју. Завољела је школу у свом пионирском одреду, онда када је једна обична оловка сјечена на неколико дијелова. Жељела је да буде учитељица и да тако пружи дјечи оно што је њој рано било отето.

А када је дошла, као савршена учитељица 1950. године у нову школу под Козаром, није могла да одржи свој први час. Трчала је по селу, од куће до куће, тражила

школску дјецу, превртала ријетке матичне књиге сачуване у општинама, али без икаквог успјеха. Њеног првог разреда нигде није било, јер се дјеца у Поткозарју нису рађала 1943. године.

Понављало се то учитељици у сваком селу под Козаром, у свакој новој школи, јер једна генерација ђака није постојала.

А неку годину касније ни регрута ни сватова није било.

Завршио сам причу о рату, у ствари о учитељици. Дјеци је она изгледала друкчија. И чуо сам одједном аплауз. Дјеца су плескала, знам, не причи и мени, него својој учитељици.

Милка и Петар Петровић, сестра и брат, рођени у Кадином Јеловцу код Босанске Дубице, као дјеца су доживјели Козару, усташки логор на Церовљанима и смрт најдражих, када је Милка имала 13 а Петар 8 година. Мајку Босу, ухваћену у козарском збјегу са петоро дјеце, усташе су убиле у Јасеновцу, а њену дјецу депортовали у село Прокоп код Гарешнице. Октобра 1942. године славонски партизани су им помогли да се врате на Козару. Сестра Ружа, мало старија од Милке, носила је петогодишњег Бранка, Милка трогодишњу Ковиљку, а Петар је ишао сам. Када су се вратили на згариште родне куће, дјеца су им помрла на рукама. У љето 1943. Милка је постала скојевка, а Петар — пионир. Читав рат су провели у Моштаничкој омладинској бригади и учествовали у свим њеним радним акцијама. Она им је била и дом и породица.

— Милкин осмијех упућен је ћерки Драгани, рођеној 1954. године.

— Петар Петровић, храбри козарски пионир, фотографисао се први пут 1946. године.

Пионири, војска чудновата: Гојко Вукадиновић, рођен 1929. године у селу Малом Палачишту, био је први пионирски руководилац у свом селу. По узору на оца Петра, првоборца из Ударног батаљона, и Гојко се рано почео бавити озбиљним ратним задацима. У петнаестој години био је члан СКОЈ-а и писао пјесме партизанске, а у шеснаестој је постао члан КПЈ. У козарској офанзиви су мајку Јованку и четворо дјеце — Анку, Радоја, Стану и Станка, једно другом до ува, стрпали у логор на приједорској циглани, Станко, најмлађи брат, умро је у логору, у мајчином крилу. Гојко, најстарије дијете породице Вукадиновић, није се дао заробити. На пробој обруча пошао је са Ударним батаљоном, али није прошао. Склонио се у маскирану земуницу у Дубоком јарку, преко њега су прешли стрељачки стројеви, али га нису открили. Данас Гојко Вукадиновић живи у Сарајеву, истакнути је друштвено-политички радник и функционер у Скупштини СР БиХ. **(Доле десно)**

Анка Хрваћанин из Рогоља код Босанске Градишке имала је осам година када је доживјела козарску офанзиву 1942, бомбардовање збјега у Горњим Подградцима, погибију оца Милана, првоборца, и усташке логоре. О страдању породице и свом „ходу по мукама“ Анка каже: „У дугој колони коју су усташе спроводиле у логор, моја мајка Јованка вукарила је нас четворо дјеце: двогодишњу Милену носила је на рукама, а највише страховала за петогодишњег Вељка, јединца сина. Ја и моја сестра Стевка држале смо се за руке и могле смо ићи саме. Када су нас зауставили у Млаки, усташе су нам одузеле све што смо имали. Ту је мами на рукама умрла мала Милена. Онда су одвојили нас дјецу, а када су отимали Вељка, моја мајка је кидала своје косе. Ту су обоје страдали. Мене и сестру су одвукли у Јастребарско. Тамо смо много пропатиле. Часне сестре су нас тукле и присиљавале да учимо усташке пјесме. У логору смо дуго остале, све до 1944, када нас је извукла Савка Хрваћанин и одвела на Козару. Брзо смо се опоравиле и укључиле у рад пионирске организације. Као ратно сироче завршила сам гимназију и војно училиште за геодетске официре“.

— Анка Хрваћанин Милановић данас живи у Београду и ради у Географском институту ЈНА.

Писмо Милутина Вујића

„Драги мој пријатељу! Прочитао сам књигу „Рат и дјеца Козаре“. Ми, твоји другови, дугујемо ти захвалност за твоје упорно и успјешно трагање.

Ријетко се сусрећемо, па и тада — све што кажемо један другом састоји се од поздрава и брзог растанка. Увијек сам мислио да је тако боље. Стекао си утисак, осјећам то, да ме мало интересује оно што си написао. Не, драги, мој, није тако. Све сам прочитао. Ћутао сам, Покушаћу да ти објасним због чега. Ти ћеш то схватити, знам, драги мој.

Престао сам говорити о свом дјетињству негдје почетком педесетих година. Био сам гимназијалац у Бањој Луци. Живио сам у дому ратне сирочади. Знали су куд сам све прошао за вријеме рата, па су ме одредили да идем у једну основну школу и говорим дјечи о нашем — твој и мом дјетињству. Ишао сам уз једног потпуковника који је говорио о Сутјесци. Он је то чинио са лакоћом и искуством ратника. Дошао је ред на мене. Знао сам шта желим рећи, али у свом причању нисам отишао даље од Кулског јарка надомак Градишке, када су ме кундаком гурнули од оца за чије сам се ноге рукама хватао. Ту је био крај мојем казивању. Одједном сам изгубио контакт са дјецом, никога нисам видио, ништа чуо. У магновењу су се у моје мисли уселиле оне страшне слике прошлости. Осјетио сам опор бол у грлу и грудима, Стари ратник ме помиловао пред дјецом и њиховим учитељима. Кад смо Изишли из школе, он ми рече: „Добро си говорио. То што си заћутао и што те стегло, они су схватили.“

Тако је то било, драги мој. Рекао сам себи да нећу говорити, јер — шта ће бити ако се кад поново усудим, а крај мене не буде човјек као што је био овај потпуковник.

Па ипак, послје шеснаест година још сам једном проговорио, Био сам тада већ професор и имао лијепа искуства са дјецом. У Босанску Дубицу су дошли др Златан Сремец и још неколико другарица. Ти знаш шта су они учинили за наше мале другове и жељели су да посјете једну основну школу. Наша добра другарица Бора Батоз је предложила да их ја водим. Ни данас не могу прежалити зашто сам на то пристао. Водио сам их на Кнежицу. Говорили су малим Козарчанима о дјечи Козаре. Вратили смо се у Дубицу. Жељели су сусрет са гимназијалцима чији сам ја професор. Са мојим ученицима је било доста бораца. Требало је да ја, бивши мали логораш, представим те драге људе из Загреба који су у најтежим данима наше Козаре својом људскошћу и дјелом казивали шта је то братство. И шта се десило, драги мој друже? Поновило се оно што сам доживио са ученицима основне школе. Опет сам био онај мали дјечак који је плакао за оцем. Плакао сам, дакле. Моји су ме ђаци разумјели. Они више нису били дјеца.

Рећи ћу ти: ти си први коме ово причам. Не казујем то ни сину свом, гимназијалцу. Он зна, сигуран сам, све чињенице из мог дјетињства. Волим, међутим, што он не зна оно истински болно у свему томе. Јер, како да му објасним због чега одустајем

сваке године од пута у Јастребарско. Одустао сам и тек минулог лjeta, мада сам се обрадовао позиву.

Милутин Вујић нерадо говори о оном што је као десетогодишњи дјечак доживио у козарској офанзиви и усташком логору Јастребарско: оца су убиле осташе у Кулском јарку, на путу за логор, без мајке је остао раније, а сестра Душанка се изгубила у метежу. На његова нејака плећа свалио се терет бриге за малог брата Душана. Када су партизани, 26. августа 1942, ослободили дјецу из логора у Јастребарском, Милутин није могао поћи с њима, а оставити болесног брата у логорском паклу. И из села Гола крај Копривнице, гдје је дочекао крај рата, носи тужне успомене: од експлозије мине два краћа прста на својој руци и смрт Миле Шувака, старијег друга из логора, који му је много помогао онда када је преживјети значило подвиг. — Фотографија, прва у слободи, снимљена у једном од домова ратне сирочади и факсимил логорског картона: Милутин Вујић, професор југословенске књижевности, данас истакнути друштвено-политички радник и директор образовног центра у Лакташима крај Бање Луке.

Prezime i ime: Pujić Milutin
 Rođeno: 1934. u L. Podgračima
 Općina: _____ košt.: _____ vjera: _____
 Ime oca: Milko majke: Ljilja rođ.: _____
 Tko i odkuda doveo dijete: 31. VII. 42. Jablovac
Zagreb - Jaska
 Ode i kada smješteno: _____

Петар Бјалајац је рођен 1934. године у селу Совјаку под Козаром. Оца Божу стријељале су усташе на ријечици Јабланици новембра 1941. заједно са још 160 сељака из три поткозарска села. У офанзиви на Козару, у љето 1942, и његова је породица растурена као и све друге из родног Совјака. Мајку Милку, брата Уроша и сестру Анку убиле су усташе у Јасеновцу, док су Петра и нешто старијег Владу одвукли у логор Јастребарско крај Загреба. Када су партизани, 26. августа 1942, ослободили из логора одраслију дјецу и одвели Владу у Босанску крајину, Петар је остао у логору и живот му је висио о концу. Спасили су га активисти Црвеног крста када су га сместили у једну породицу у Шкрињарима код Крижеваца гдје је и

дочекао прве дане слободе. Јуна 1945. вратио се у Совјак и на згаришту родне куће нашао брата Владу, младог партизана. Послије рата, као и већина његових вршњака у Поткозарју, растао је и школовао се у домовима ратне сирочади. Завршио је учитељску школу, и као млад учитељ радио у Великој Кладуши, али стално је желио да служи у ЈНА. Онда је једног дана отишао у Војну академију и остао у њој. Поред академије завршио је и Високу војно-политичку школу. Десет година је провео у непосредној пратњи друга Тита.

Петар Бјелајац, потпуковник ЈНА, данас живи и ради у Београду.

Могу ли сину и другима причати како сам се са сестром и братом, млађим од мене, држао за ноге оцу и како су нас кундаком одвојили од њега. Оца никада више нисам видио. Мајка је већ била мртва. Ишли смо у колони — Босанска Градишка, Јабланац па Јасеновац. Збили су нас у сточне вагоне. Са ознаком око врата брат Душан и ја смо кренули у Јастребарско. Сестру Душанку смо изгубили.

Морао бих рећи како сам се у Реци код Јастребарског разболио. Изнијели су ме међу оне по које је долазила коњска запрега и одвозили их у заједничку гробницу. Мој брат стричевић, Маријан, имао је петнаест година. Извукао ме одатле и сакрио у сламу. Сјећам се почетка болести — отекле и ноге и руке. Изгубио сам слух. Он је однекуда доносио неко тијесто у џеповима. Хранио ме. Остао сам. Остао сам и онда када сте ви отишли са партизанима.

Била је јесен када сам се мало опоравио. Вратили су нас у Загреб. Знаш какви смо били — кост и кожа, сврабљиви, болесни. Осјетио сам да послјије купања нестају они који су имали свраб. Свога малог брата, пуног свраба, увео сам у клозет и из шоље грабио воду, квасио му косу како бих могао рећи да се он већ окупао и стрепио да га не одвоје.

Могу ли неком да кажем како сам живио код једне добре жене, старице, на мађарској граници, код Копривнице. Како сам ту једном доживио ужасан страх. Партизани су на овај простор сатјерали усташе 1944. године. Становали су по кућама. Код старице се настанио усташки официр, Зовко се звао. Једном се вратио са још двојицом. Пијани су били. Кад сам ушао у кућу, усташа је извадио нож и запјевали су: „Бјежите, Срби, ето Францетића...“. Знали су ко сам. Бјежао сам, а ноге су клепале. Животињски су се смијали...

У селу Гола, крај границе, биле су постављене мине. Ми смо научили да их демотирамо како не бисмо гинули ни ми ни стока коју смо чували. Спретни Миле Шувак из Гашнице, нешто старији од мене, једном је тако демотирао мину, ставио је под мишку и пошао по другу. Једна од њих је експлодирала. Марко Тривић, Миливој Слијепчевић, Бранко Шувак и ја стајали смо близу. Када се слегла прашина, Миле Шувак је био мртав, а Марко Тривић рањен. Од тих ратничких „игара“ и сам носим успомену — два краћа прста на руци.

По завршетку рата надао сам се очевом повратку. Како да кажем некоме на какав суров начин сам научио да се дјечи не може лагати. Стриц се вратио из логора у Њемачкој и нашао своја два сина и кћерку. Тјешио ме да ће мој отац доћи из Њемачке. Осјећао сам да стриц крије сурову истину. Он је знао да је отац убијен у логору. Ја сам плакао од бола.

То и много шта друго носим у себи, драги мој. А послје рата — дјечји домови за ратну сирочад. Најприје у Словенији неколико домова, затим Сарајево, Високо, Турбе, Травник, Босанска Градишка, а најдуже у Бањој Луци. Завршило се то у Студентском граду у Београду.

Доста о томе.

Виђам те на свечаностима када се прослављају јубилеји. Подградци, Мраковица, Милића гај, Палеж, Ламовита, Стара Градишка. Ти сигурно знаш због чега ја на тим свечаностима изгубим оне са којима сам дошао. И никад се не вратим са њима. Кад се построје стари ратници, ја изгубим осјећај за простор и вријеме и све око себе. Кренем некуд махинално напријед, према тим људима. Открио сам због чега је то. То ја идем к њима зато што сам 1942. године остао у Јастребарском када су вас ослободили храбри партизани Четврте кордунашке бригаде.

Нашао си мој логорски картон. Видјећу га...

Воли те и поздравља твој другар Милутин Вујић,

Лакташи, 4. октобра 1979.“

Боро Пејчиновић, из села Милошеваца код Лакташа, имао је 14 година када се са дванаесторо чланова своје породице нашао у устанку 1941. Испит ратничке зрелости је положио на деликатним курирским задацима у одржавању веза између партијских илегалца у окупираној Бањој Луци и Црновршком партизанском четом. Био је и борац Прве пролетерске бригаде када се она налазила у средњој Босни и курир штаба Пете козарске бригаде. Крај рата га је затекао у 53 дивизији у чину поручника. Данас је пуковник ЈНА и уредник у Војноиздавачком заводу. Живи у Београду.

Божидар Ђурица, рођен 1928. године у Бањој Луци као седмо и најмлађе дијете Ђорђа Ђурице, припадника плејаде бањалучких напредних учитеља. Читава његова, породица, четири ћерке и три сина, рано су се укључили у народноослободилачки покрет. Гордану, учитељицу у Међеђи под Козаром убиле су усташе у Старој Градишци 1942, Небојша је погинуо у бици за ослобођење Приједора 1944, а Александар је прошао читав борбени пут Пете козарске бригаде. И Нада, Стојанка и Танкосава биле су на партизанском ратишту и радиле у разним установама ЗАВНОБИХ-а. У нападу на Бању Луку, уочи нове 1944. године и Божидар је постао партизан. Крај рата је дочекао у штабу Петог корпуса поред легендарног Славка Родића. Прва посљератна деценија протекла је у школовању и раду у Управи државне безбедности, а онда се Божидар посветио новинарству својој љубави из гимназијских дана. Данас је дописник ТАНЈУГ-а из НР Кине. Фотографија је из ослобођене Бања Луке, априла 1945. године.

Легенде у парку

Знам да ми моји ратни другови неће замјерити што сам тог поподнева дуго стајао над једном отвореном црном кутијом и шачицом ситних, изломљених костију. У руци сам окретао тај мали сребрни прстен који је скинут данас, послје толико година, са танке кости њеног прста. Гледао сам га и покушавао да у њему откријем нешто више од обичне успомене. Плави камен прстена свијетлио је сада у мојим рукама, обасјан зрацима јулског дана. Он неће бити опет сахрањен, као што ни успомена на њу никада више неће бити покопана.

Радмила, партизанка из Пакраца. Борац Једанаесте крајишке бригаде, погинула у јануару 1944. године. Толико се о њој поуздано зна.

...Била је млада и лијепа дјевојка, крупних, плавих очију. Носила је богате, дуге плетенице. Њих је некада придржавао овај мало повијени, изломљени чешаљ, који је са косом заједно био сахрањен. Још рано, као ученица, дошла је у бригаду да се бори...

Ове ријечи су допирале до мене, као далеки одједи. Кога је оставила дјевојка у свом родном граду? Има ти мајку, брата, драгог, и знају ли они гдје је и када њихова Радмила погинула?

На та питања нико није могао да одговори, као ни овај мали сребрни прстен без слова и датума.

Посљедња ратна зима још се задржавала под Козаром. Снијег је на малим пропланцима тек понегдје био окопнио. Свитало је прохладно јутро, а сунчеви зраци једва су се пробијали кроз грање старих кестенова и, изломљени на бисерном и њу, просипали се по земљи.

Тог праскозорја болно је зајечала ова легендарна шума, зајечала ко зна по који пут. Јер, Козара је издржала више од седам непријатељских офанзива. Ријетки становници села испод планине истјерани су боси још једном на мраз. Жене и дјеца су занијемили. Одраслих људи у селу није било.

Черкези у служби Нијемаца на поамним коњима почели су да изводе свој посљедњи ратни плес. Гађали су у галопу старце и грохотом се кикотали. Пуцали су из седла у гомиле без отпора. Стријељали су дјецу у мајчином наручју исто онако као што су то радиле и усташе онога љета 1942. Са дивљом пјесмом вршили су смотру мртвих.

А пламен је гутао преостале кровове.

Радмилу су ухватили у кући Богдана Боројевића. Дјевојка је била дошла овамо послје ноћне акције да се одмори. У њу нису пуцали. Изболи су јој груди сабљама, онда је изгазили коњским копитама. У дворишту куће која је догоријевала тог јутра није прекинута нит само њенога живота.

Када су стријељали Стоју Гогић, мајка је трогодишњег сина Мићу одгурнула у снијег. Нашли су га и убили заједно са дјецом Сладојевића — Драгољубом од седам, Остојом од пет и Ненадом од три године. Ту су били и њихови вршњаци, још недорасли за основну школу, Здравка, Стајка и Ратко Шукало. Само су Анка и Јелка Баврлић биле нешто старије од њих. Осмогодишњу Невенку Чикић убили су у шуми Гаврануши. Ухватили су и Јелену Томић, четрнаестогодишњу ученицу и скојевку. {134} Када су у њеним њедрима пронашли партизанску пјесму коју је сама написала, дуго су је мучили и онда убацили у бадањ воденице на Лубини.

Са вриском су улетјели и у двориште Стојана Ситничића, добровољца са Солунског фронта. У његову пространу кућу и друге стаје околe склонило се пет породица из села Подградаца чије су куће већ биле изгорјеле. Прво су убили домаћина и домаћицу, Станоја и Росу Ситничић и њихову јединицу, седмогодишњу Стану. Онда су стријељали Марију Радловић са троје дјеце: Драгиња је била дјевојка, Милош је имао шест, а Мирко три године. Вукосава Мирковић, бајонетима избодена, преклињала је да не кољу дјецу. Нису је послушали. Једанаестогодишњу кћеркицу Мару прво су мучили и, онако унесрећену, бацили крај мајке. Стријељали су и јединца сина, Мирка, у седмој години и пуцали у трогодишњу Росу у колијевци. Срушили су крај бунара и Паву Мирковић са троје њене дјеце: Никола, Боро и Милица имали су тада укупно десет година. И тако редом, од куће до куће, ишли су и убијали све пред собом.

Узан пут пролази кроз ово село према Мраковици и губи се горе у планини. Тада нико није знао да ће Седми километар на том путу постати легенда.

Снијег је у планини био дубок. Само једна уска пртина кривудала је између дрвећа окићеног ињем. Колона дјевојака с муком се пробијала том пртином. Колону су пратила и три пионира. Привлачиле су их тајне Козаре и партизани — једино о чему су тада слушали и о чему су другима знали да причају. Дан је био сунчан и најављивао скоро прољеће. Тринаест дјевојака у колони, запрћених торбама и храном коју су носиле у партизанску болницу у Буковици, заобишло је напуштену лугарску кућицу на Седмом километру. Тада је колона изненада морала да стане. Била је опкољена, на пртини кроз снијег, војницима на коњима. Стоја Змијањац, секретар Скоја, која је на челу колоне носила црвену заставу, викала је дјечи да бјеже. Али, све је већ било доцкан.

Черкези су пуцали у дјевојке. Њихову црвену заставу истргли су заједно са њедрима секретара Скоја. Дјевојка је покушала да тако сакрије заставу свога актива када је видјела да су опкољене.

Пионире су такође стријељали.

Стријељан је један скојевски актив на свом посљедњем задатку, уништена сва младост села Грбаваца, једног од партизанских гнијезда под Козаром. Сви су пали онога јутра када је непријатељ посљедњи пут дошао на Седми километар. На изгаженом и црвеном снијегу лежале су загрљене сестре Перса и Живка Илисић. Лица су им била модра, а на челу изрезане петокраке звијезде. Грло Стојице Змијањац било је пресјечено и груди избодене. Стоју Малешевић скидали су везану за коњске репове. Имала је густе плетенице које је придржавао мало повијени чешаљ. Милка Илисић није ни пронађена, већ само дијелови њене скидане одјеће и парчад црвене заставе.

Младићи и дјевојке из других села под Козаром подигли су овдје чесму послије рата. На њој је и плоча од бијелог мермера.

Када наиђете кроз овај велики парк, станите на извору крај плоче, као што и ја увијек станем. Овдје ћете, вјероватно, ускоро прочитати на споменику и запис Бранка Ћопића:

„Биле сте скромно пољско цвијеће, заблистале бесмртно у руменој роси слободарске зоре. Покуси вас изненада дивљачки налет окупаторских целата. Почивајте мирно у својој рођеној земљи.“

Видјећете и четрнаест имена уклесаних у тврди гранитни камен, да их никада и никакво вријеме не избрише. Сестре Илисић овдје леже заједно: Зорка је имала 20, Милка 18, Живка 16, Нада 14 година. Перса и Живка, њихове сестре од стрица, биле су истих година. Драгиња Рашковић није имала пуних 18, а њен брат Јово 15 година; Миља и Зорка Радић, сестре, и Марија Зарић биле су нешто старије. Стоја Малешевић имала је 19, а њен брат Мићо само 12 година. Стојица Змијањац, чије су плетенице овдје покопане, имала је 17 година.

Омладина Козаре улазила је добровољно, смјело и одважно у незапамћени људски пакао. Такав је био и скојевски актив Грбаваца који је пао херојском смрћу 11. јануара 1944. године на свом посљедњом задатку. Тога дана су Черкези, у служби Вермахта, извршили један од најмонструознијих злочина под Козаром. Дјевојке су прво силовали и онда, заједно с пионирима, стријељали. Њихова мртва тијела изгазили су коњским копитама.

Драгиња Рашковић, једна од тринаест скојевки, храбро се борила до краја. На мјесту злочина је пронађена са исјеченим рукама и избоденим тијелом. **(Доле десно)**

Милка Илић, није имала 18 година када су је, са три њене сестре, скојевке, масакрирали черкези на Седмом километру под Козаром.

{136} У сјенци старог каменог града, гдје Врбаска прави велику окуку, стоји њихова чесма. Дјевојке су около засадиле цвијеће. Мајка Симеуна, у црнини, са партизанском споменицом на грудима, често је долазила на чесму и умивала своје испаћено лице водом из камена.

Групе дјечака шетају крај чесме новим омладинским путем све горе до сачуваних партизанских барака под Мраковицом. Сјутра ће они овдје претворити ријеку у језеро, подићи центар за спорт и разоноду и омладински дом што ће га посветити козарском Скоју.

У дугој алеји старих кестенова леже њихове кости: „Радмила, партизанка из Пакраца, погинула 1944. као борац Једанаесте козарске бригаде“ — пише на овој каменој плочи и оном натпису у подградачком спомен-музеју испод малог сребрног прстена.

Посјетилац који се прошета и даље алејом прочитаће још много имена уклесаних на плочама, чесмама и споменицима. Сви који туда прођу сазнаће да је Божо Радић из Совјака погинуо на Ћелиновцу 1943. у борби са усташама, а Саво Јагодић нешто касније, палећи њемачке камионе у Барајима; Михаило Вуковић, Станко Радаковић, Мирко Зеџ, Драган Сердар и Станко Ђурић погинули су још 23. септембра 1941, када су Подградци први пут ослобођени. Илија Павловић, борац Једанаесте бригаде, погинуо је на бањалучкој цести, а Симо Бабичић на Грмечу, за вријеме четврте офанзиве.

Крај сеоског пута у Бистрици, у авлији Стојана и Васе Ракаса, налазио се бунар. Данас ни куће ни бунара нема. Умјесто њих стоји мали споменик са записом: „Овдје су Нијемци и усташе убацили у бунар 30 људи, жена и дјеце.“ Нешто даље одавде, под Просаром, у стијену је уклесана друга плоча: „Двадесет пет раскомаданих дјевојчица и седамдесет пет измрцварених мајки закопано је у ову гробницу.“ А доље у равници гдје се спајају козарске рјечице Врбаска и Јабланица, у самом троуглу раскрснице путева за Босанску Дубицу, Градишку и Горње Подградце, читава је пољана прекривена мермерним плочама и уклесаним именима погинулих бораца. Један мали обелиск и плоче расуте по трави свјedoци су жестине битака из велике фашистичке офанзиве у љето 1942. што су вођене у одбрани „Петнаестог километра“ и читавог Поткозарја.

Због њих и Козаре подигнути су ови споменици, спомен-плоче и обелиски. Долазе људи из далека и дуго стоје на оном широком платоу подградачког Спомен-парка, пред монументом „Битка Козаре“, дивећи се исплетеној арабески уобличеној у гранизону розету што ју је Тоне Светина, словеначки скулптор и књижевник, писац чудесног романа „Вучићи Козаре“, изаткао од трофејног оружја и Козари поклонио. Посетилац који се мало удаљи од подградачке цесте према Буковици и Огорелиц и дође до засеока Пејића, доживјеће још један споменик овог снажног умјетника. На високом постољу од пушчаних цијеви уздиже се, у тежњи да полети ка Сунцу, једна „Рањена птица“. Она је сјећање на дјецу Козаре којој су фашистички зликовци сасјекли крила и прије него што су могла да изиђу из својих гнијезда.

На истом брежуљку гдје стоји „Рањена птица“, на Јокином брду сретћете и једног драгог човјека који није Козарчанин. Али, Марино Зурл, загребачки књижевник, писац збирке приповједака „Три јаблана“ и потресне поеме „Јока, кћи козарачка“, не може без Козаре. То је

Од 10. септембра 1972, када је друг Тито свечано открио споменик на Мраковици, овај козарски вис не зна за самоћу. Одавде људи шаљу поруке свијету да се Козара не понови.

— Душан Џамоња: Споменик на Козари.

{138} онај Марино што са „Ареном“, а у последње вријеме и бањалучким „Гласом“, већ 20 година неуморно трага за изгубљеном козарском дјецом и доводи их на родна огњишта. Прва је била Јока, кћи козарачка, затим Урош Слијепчевић из Турјака. За њима је дошла „Сто педесет осма“ — Мика Бундало из Међувођа. Потом су се појавили Слободан Суботић из Милошева Брда и један „Градишић“ — Јово Јефтенић из Грбаваца. Најзад је дошла и Нада Шиник из Подграца.

Марино Зурл са Јокиног брда под Козаром одакле се високо уздиже „Рањена птица“ поуздана је јавка с препуним поштанским сандучетом. Он и даље отвара нове досијее с неугаслом надом да ће пронаћи и онај податак „иза зида“ и открити радост и срећу изгубљеног дјетињства.

И тако, свуда редом, по селима и воћњацима, по шумама и пашњацима, бијеле се плоче и споменици. Они свијетле са Козаре. Издалека се виде.

Јер, Козара је цијела — једна велика свјетилка.

Било је вече. Осврнуо сам се још једном на алеју под кестеновима. Остала је прекривена цвијећем и свјетлошћу из малих рефлектора у којој се купа и спомен-дом „Лепа Радић“ у Горњим Подградцима.

Козара, планина наших рана, легендарни бастион револуције, zasiјана је хиљадама гробова. По њеним селима, воћњацима, пашњацима и пропланцима бијеле се плоче и споменици. Они зраче са ове планине. Издалека се виде.

КУРИРСКИМ ПУТЕВИМА

Мој друг курир

Гледам у твоје име, уклесано у тврд гранитни камен под Козаром. Оно је ту са још 65 палих бораца из твог села. Сви су те познавали — ти, можда, ниси све њих. Био си још мали, врло млад. Сјећам се, исти учитељ нас је учио у школи. Онда си се ти одвојио, али за кратко. Завршио си само два разреда гимназије у малој босанској касаби испод планине.

Тада је дошао рат.

Био си једини син у кући, имао си двије сестре, старију и млађу од себе. Старија је ту, на истом списку, на црној каменој плочи. А лежи доље, испод школе, са скојевкама, твојим познаницима. Млађа је већ одрасла и лијепа дјевојка. Завршила је учитељску школу.

Отац ти је имао тежак живот. Био је сељак и сезонски радник. Радио је у пилани „Нашичка“, онда када се у пољу није могло радити.

Није се много измијенио. Мало погурен, сада стоји ту с нама. Заклоњен је великим букетом бијелих јесењих ружа, које ти је сестра набрала. Присутни гласно читају имена, а ја, нијем, гледам само у једно и у мислима с тобом јурим кроз прошлост.

Нису те хтјели примити 1942. у чету. Био си врло млад. Блијед и нејак. Увијек си тако изгледао, и не знам откуда та снага која је избијала из тебе. У козарској офанзиви, јула 1942, и твоја се породица растурила. Отац је одведен чак на Балтичко море. Успио је, то само он зна како, да се врати исте године под Козару. До краја рата био је одборник у селу. Мајка се са твојим сестрама скривала од непријатеља по гајевима. Сестре су, још као дјевојчице, односиле партизанима жито у Подгрмеч. Старија је тако постала скојевка. Писмо о њеној смрти читали смо заједно у нашој бригади. Ти си се у офанзиви, растављен од породице, сакрио у неком потоку. Када је непријатељ прошао, наишла је партизанска патрола. Она није ни покушала да те одвоји од себе. Био си на оснивању наше бригаде и остао у њој до краја рата. Мене су, нешто раније, са много козарске дјеце партизани ослободили из усташког логора. Тако смо се нашли у Петој козарској бригади, у којој смо и одрасли.

Био си курир нашег комесара. Он ти је дао име „Мики“. Ни сам не знам зашто те је тако звао. Мислим по имену — Миленко. Твој комесар је имао фотографски апарат

и сликао нас је. Имали смо мале талијанске пушке. И бомбе. Ти си носио двије на опасачу.

Ја сам био курир нашег команданта. Звали су ме „Чутурица“. Вукмирица, пушкомитраљеца, дао ми је то име. Једном, док смо марширали преко Узломца, са чела колоне до нас је допро позив команданта:

— Чутурица, напријед!

Командант је волио да попије, нарочито у маршу. За њега би се, док смо пролазили поред пушкомитраљеца, које смо много вољели, увијек нашао понеки гутљај ракије.

Били смо скојевци.. Читао си ми и објашњавао оно што сам теже схватио. Тада смо запалили и своје прве цигарете, које сам чувао за команданта.

Доброслав Шокчевић из Кијеваца под Козаром, у загрљају брата Ранка, првоборца, одрастао је као курир у Петој козарској бригади.

Владо Катић из Међувођа у Кнешпољу најмлађи је првоборац међу шесторицом своје браће.

Симо Јовчић (десно) првоборац, рођен 18. августа 1930, у партизански одред на Козари ступио 20. новембра 1941. Умро је од посљедица седме ране коју је задобио при крају рата. С њим је његов ратни друг са Козаре Никола Суботић.

Марко Миланковић Моња, рађен 1931. године у Влашкову под Козаром, био је курир козарског подручја и Двдесете крајишке бригаде.

Миле Буразор Козарица, из села Бјелајаца, храбро је јуришао на ровове у пробоју обруча око Козаре 1942, и као један од најмлађих бораца Дванаесте крајишке бригаде прошао је читав њен борбени пут.

Михајло Звиљерац из Бистрице код Босанске Градишке после ослобођења из усташког логора у Јастребарском, августа 1942, био је курир команде козарског подручја.

Жарко Грујић из Романоваца као тринаестогодишњи дјечак доживео је судбину козарског збјега у Подградцима и дјечји логор у Сиску из кога је успио побјећи. У Дванаестој крајишкој бригади храбро се борио све до рањавања, три мјесеца прије него што се рат завршио.

Стеван Шобота, рођен 1931. године у Врбашкој код Босанске Градишке, рањен на пробоју обруча око Козаре 1942. преживио је масакр рањеника у Мљечаници. По оздрављењу наставио је да се бори до краја рата. Када је демобилисан, 1945, као млађе годиште, био је курир штаба Прве армије.

Мирко Штакић, рођен 1931. године у селу Срефлијама код Босанске Дубице, од једанаесторо чланова своје породице остао је сам са сестром Љубицом. Отац, мајка, петорица браће и двије сестре погинуле су на Козари и у усташком логору Јасеновац. Мирко је био курир Команде мјеста у Кнешпољу.

{142} Као делегати наше бригаде на Другој окружној конференцији УСАОЈ-а, одржали смо говоре које нам је био саставио комесар. Тада смо постали и чланови Окружног одбора омладине за Козару.

Забрањивали су нам дуго да идемо у акције као што су биле оне дуж сарајевске пруге и уз обалу ријеке Босне. Ипак, нашли смо одушка у нападу на Бању Луку уочи оне нове године. Грдио си ме када сам са зграде у Трапистима бацио радио-апарат пред њемачки тенк, у двориште. Признао сам ти тада да нисам знао у оном тренутку шта представља та кутија. У шуми Крчмарицама, на првом застанку, обукли смо плава авијатичарска одијела, која смо тада заплијенили.

Када сам рањен на Сребренику, испод старе куле, ти ниси био са мном. Метак који је прошао кроз моје лијево раме одсјекао је торбицу, и она је остала негдје на бојишту. Критиковао си ме на Осмацима испред авиона који ће ме понијети за Италију. Како сам могао оставити торбицу у којој се налази наш скојевски материјал и дио твог започетог дневника! — питао си ме. На растанку сам плакао. Опет си ме критиковао, и сузних очију добацио:

— Скојевци не плачу.

Ти си продужио са бригадом: ослобађао си Београд; пошао си и на Сремски фронт, ишао си све до аустријске границе.

Крајем 1946. нашли смо се поново у школској клупи, у бањалучкој партизанској гимназији. Били смо чланови Партије и руководиоци СКОЈ-а.

Учили смо осредње, јер смо били „презаузети“ и другим дужностима. У ствари, били смо заљубљени! Први пут тада. Крили смо то један од другог.

Послије мале матуре опет смо се раздвојили. Сретали смо се ријетко, обично ноћу, у акцијама, као млади официри ОЗН-е. Оне зиме, 1947, у чишћењу наше земље од остатака четника и усташе имао си ванредних успјеха.

Била је јануарска ноћ када си са друговима опколио једну усамљену кућу. Љутио си се што су четници дошли баш ту, одакле се види Козара, која никада није имала издајника. Гласно си размишљао како да их изазовеш на чистину, да би изишли из куће, јер унутра можда спава невино дијете. Осуо си први рафал високо, само да би их изазвао. Привукао си се до самог прага и позвао их на предају. Умјесто тога, на тебе је бачен сноп од четири бомбе. Ти се више ниси подигао.

Пратио сам твоје мртво тијело до села у коме си рођен и гдје сада лежиш.

Отац је и твоју смрт поднио храбро. И можда никада ниси знао да је, по старим обичајима, када си се ти родио, отац зазидао у подрум буре чисте поткозарске шљивовице. За твоју свадбу — мислио је он.

Твоје је село горело и твоја кућа паљена ко зна колико пута. Али, камени подрум није изгорио. Твој отац почастио нас је том ракијом на твојој сахрани.

Гледам твоје име уклесано у црни гранит, а видим твој лик и матурско свједочанство: географија 5, историја 3, ботаника 4.

Лежиш у гају по којем смо се у игри некада скривали. У њему је тада, доље у дну, било мало сеоско гробље. Сада, међутим, гробље допире све до овог споменика који се уздиже међу старим храстовима испод школе.

Школа је на истом мјесту, само је већа и свјетлија. Сада има четири учитеља, а нас је учио сам један.

Милан Баруџија из Скључана под Козаром отишао је у партизане 1942. године са осморицом своје браће и четири сестре. Као курир Команде козарског подручја теже је рањен у нападу на Босанску Дубицу 1944. године. А када су ране залијечене у Италији, наставио је да се бори до краја рата у хаубичкој батерији Двдесете далматинске дивизије.

Радомир Арсенић, из Јохове, рођен 1928. године, био је као један од најмлађих чланова Скоја под Козаром, борац и политички делегат у Једанаестој крајишкој бригади. Умро је изненада 1981. године.

Погледи без ријечи

Двадесет седми јул. Сунце пече као пред кишу. Хладовине нема, сем нешто мало од новосаграђене школе у Милошевом Брду. Храстови у дворишту осушили су се још 1942, када је стара школа изгорјела. Ред засађених липа око дворишта, крај пута, не даје никакву хладовину за оволики збор. И заставе по кућама и воћњацима некако се чудно опустиле на овој врућини. А омладина развукла коло око школе. Коло се протегло чак доље до заравни гдје је некада био дом у којем смо као основци са учитељем давали Кочићевог „Јазавца пред судом“.

Посматрам је из прикрајка, јер немам храбрости да јој приђем. Знам да ћу бити збуњен, као и раније.

Гледали смо се без ријечи. Колико је то трајало, ја не знам. Био сам узбуђен. Није гласно плакала, али ја сам видео њене сузе и осјећао њену тугу.

Пред нама се простирало наше село. Из зеленила воћњака и шумарака избијају кровови, црвени као пламен. Сви ти кровови добро су нам познати. Гледамо их расуте доље до бара у равници, гдје смо се често као чобани играли. И ћутимо. Мисли ми круже по драгим успоменама из дјетињства. У четвртој клупи учионице састављали смо прве реченице. Са извора под старом крушком узимали смо воду. Гране те крушке сада као да се наслањају на споменик педесет осморици. Данас је он прекривен ружама. Одавде му видим петокраку, коју обасјава сунце иза наших леђа.

Октобар 1941. Усташе наиђоше кроз наше село и потјераше 164 сељака. И наше другове из разреда, Живка Гончина и Михајла Угреновића. Повели су и њенога оца и његова два брата. Побили су их изнад бране у барама. Осморица су успјела да побјегну из покоља: Илија Глигић, Мирко Драгушић, Гојко Аћимовић, Глиго Љепојевић, Мирко Глигић, Петар Вукотић, Павао Угреновић и Стево Бабић. Они сваког шеснаестог у октобру одлазе на обалу и, ћутећи, дуго гледају у ток бистре козарске рјечице. Ослушкујући њен жубор, клањају се сјенима палих.

Мајка јој и даље сједи за својом „сингерицом“ и шије за село. Људи се стално окупљају и око братове ковачнице. Јер Перо зна да поправља и пушке. Од старих и зарђалих прави нове. Прави оружје, јер га нема довољно за све. Оно мало пушака и кубура које ноћу поправи — ми носимо у врећи и преко дана их сакривамо у стару гробницу код звоника. Тамо смо сакрили и „наган“ са колом и жутом дршком, који је мени отац оставио када је пошао у „резерву“. Поклонићу га Милошу Ђенадору, једном од првих партизана из села.

Синоћ смо испратили и Перу. Сада је она остала сама са мајком.

Брата је у рату само једном видјела, када је дошао од Грмеча промрзлих ногу, да се код куће опорави. Погинуо је као комесар чете на Цазину када је градић коначно ослобођен.

Јули 1942. На Козару је загрмјело са свих страна. Авиони су кружили и над нашим селом. Бацали бомбе и летке. Митраљирајући, позивали

Милка Бјеловук из села Јабланице под Козаром била је, као тринаестогодишња дјевојчица, бомбаш и болничарка у једанаестој крајишкој бригади. (Фотографија лијево)

Савка Мандић, првоборац из Турјака под Козаром, родила је Милицу 1944. године у Трнави на Мајевици, у околини Друге крајишке бригаде. У Бихаћкој 9, мирној бањалучкој улици, мали Милан и Татјана, добри ученици, баки су сада највећа радост.

У мамином загрљају: Сида Марјановић, Козарчанка и првоборац, родила је кћерку 10. октобра 1943. године у колони Пете козарске бригаде. Док је Јоца, Свјетланин тата водио бригаде у окршаје са непријатељем, а мама организовала омладину Козаре за посљедњу битку, Свјетлана је, поред усташких трагања, мирно расла у породици Стојана и Луце Месић у селу Рујевици крај Котор-Вароши. Свјетлана је 1974. изненада умрла, а њених двоје дјеце, Симонида и Александар, расту код баке и деке. **(Фотографија лијево)**

Ратко Кукић рођен је 1941. године у Другом крајишком одреду, у колиби завијеној снијегом испод Мраковице на врху Козаре. Као беба преживио је велику козарску офанзиву 1942. Онда је растао у бакином крилу. Отац Михајло је погинуо на Сутјесци, а мајку Десанку, као истакнутог борца Козаре, убили су четници на Мањачи при крају рата. Данас је Ратко Кукић пуковник ЈНА.

на предају. Пуцали су и на чобане. „Спрема се нека велика сила на нас“, говорили су људи. Офанзива!

А она није могла да напусти болесну мајку. То нас је раздвојило. У Грабовом гају, у густој шикари, однекуд је остала једна велика каца. Испод ње је текао поток. И док се она са мајком скривала у каци, са жубором воде су се мијешали неразумљиви гласови сва три стрељачка строја. У првом су ишли њемачки војници. Усташе су претресале свако сумњиво мјесто, али њихово склониште нису пронашли.

Наше, иначе велико село било је празно. Офанзива је за собом оставила пустош. Међу малобројнима, који су успјели да се спасу, било је више дјеце него одраслих. А требало је преносити жито ове родне године и склањати га од непријатеља. За ту акцију СКОЈ је покренуо и најмлађе.

Мај 1943. Дошла је у чету. Сазнала је од Мирјане, наше болничарке, да бригада одлази са Козаре, некуд далеко, преко Врбаса. Мирјана је то, опет, сазнала на скојевском састанку, који је одржан прије подне на положају. При сусрету у чети покушали смо да сакријемо своју радост. Ја сам се правио важан са својом „талијанком“ и кришом бацао понеки поглед на њене црне плетенице које су, избачене напријед, немирно поигравале на њеним малим грудима.

— Само да ме не примјете ноћас у чети док не пријеђемо преко Врбаса! Касније ме сигурно неће вратити — шапнула ми је док смо пролазили крај воденице.

Било ми је мило што иде с нама, што ће бити у мојој близини. Када сам јој за тренутак додирнуо руку, у мени је све затреперило.

Нисам ни осјетио како је прошла моја најлепша ноћ у колони. И дан, док је бригада, у шипражју изнад Клашница, чекала да падне ноћ. Сручили смо се као ураган на мост преко Врбаса, на Деветине и четнике. Ухватили смо Радића, некаквог четничког главешину. Од Нијемаца, надомак Прњавора, отели смо топове. Њима смо са Љубића гађали колону која је бјежала уском цестом према Дервенти. А ја сам све чешће налазио некаквог „важног“ посла у њеној близини. у покрету колоне, на одмору. Старији другови су то примјећивали и шалили се на наш рачун.

Јесен 1943. Дан је био лијеп. Чета је на Мартинцу имала предах. Од када смо прешли Врбас, водили смо борбе свакодневно. Четнике смо растјерали.

Лежао сам на свјежем сијену и гледао у чисто небо. Наш комесар, Јоцо Марјановић, намјестио је фотографски апарат. Овдје је добио филм. Расположен је и шали се с нама. Сида је управо родила кћерку. Дали смо јој име Свјетлана. Смјестили смо је у породицу Стојана Месића. Обилазимо је кад год нас пут нанесе кроз Врбање.

Мирјана и она разастирале су по липама у дворишту бијеле траке опраних завоја. Изненада, један авион, обрушавајући се, прекинуо је њихов смијех. Бомба је одбацила тијела заједно са верандом срушене куће. Са муком, ошамућена и изубијана, извукла се из процјепа изломљене липе. Мирјане више није било. Од ње је остала болничка торбица са бомбама, од које се никада није одвајала. И прамен плаве косе над којом смо дуго плакали.

На првом покрету чете она је осветила Мирјану. У борби са Нијемцима на Чавки бацила је двије бомбе из Мирјанине торбице. Видио сам је кроз дим како, пузећи, вуче у заклон дио једног сандука У њему су биле њемачке ханд-гранате. Бацила их је иза дрвета на Нијемце, хладно, као да то и нису биле бомбе. У повлачењу је из окршаја извукла рањеног друга.

Потукли смо тога дана много њемачких војника. Изненадили смо их и дошли до великог плијена. Зато сада и стојимо у строју, на зачељу {146} чете она и ја, са још

врућим оружјем, малаксали од умора. Дрхтимо од узбуђења као пред акцију, а комесар чита једну похвалу.

И док он чита заповијест, она, лица знојна и гарава, одсутна као да се то не односи на њу, гледа испред себе у мокро опало лишће.

Јул 1944. Били смо стари борци. За нама су остале велике акције из четврте, пете и шесте непријатељске офанзиве. Налазили смо се у покрету и наслућивали да је то велики марш дивизије. Пред нама је била шумовита Макњача, ријека Босна и „Принц Еуген“ дивизија. Другови су се хватали укоштац с Нијемцима, који су наваљивали као подивљали. Све се одиграло муњевитом брзином. Видјели смо када је, погођен, пао Раде Кондић, командант наше бригаде. И многи другови из наше чете, преполовљене за неколико тренутака.

Онда је и она потрчала да помогне Браци који се, рањен у леђа, рвао са снажним Нијемцем. Пала је, а мени се учинило да се само саплела. Међутим, није се дизала. Од страха и слутњи побјегао сам на другу страну, а другови су је рањену одијели у дивизијско превијалиште.

Ми ћутимо. Село је наше пред нама, познато и драго. Споменик су прекрили ружама, једва да се на њему види петокрака.

Она сједи наслоњена на нову школску ограду и мисли можда исто што и ја: како је прошло наше дјетињство.

Пошли смо лагано. А када се јулско сунце спустило за прве превоје планине, за нама је остало раздрагано Поткозарје.

Доста Бућма из Дворишта и Милан Пејаковић из Кнежице: упознали су се у ослобођеном Приједору и сликали за успомену. Данас живе заједно у Бањој Луци и — забављају своје унучиће. **(Фотографија лијево)**

Душан Буразор из Маглајаца са својом ратном другарицом Миљом Вуковић. Душан је у рату изгубио десет чланова своје породице. Био је најмлађи борац у Другом батаљону Једанаесте крајишке бригаде. {147}

Деветог дана

У бригади нам дјечак није никада говорио о себи. Био је мали, плав и блијед. Имао је само 13 година. Звао се Војо Благојевић, али сви ми у Другом батаљону Пете козарске бригаде знали смо га само као „Грчког“. Наш командант био је Драгутин Ћургуз Црни, а ми смо били његови курири.

Када нисмо имали посла у штабу, кад нисмо били у покрету и акцији, ми смо се играли као и сва друга дјеца што се играју. Скакутали смо по њивама и потоцима, скривали се и тражили један другог. Своје игре чували смо као највећу тајну. Пазили смо да нас, онако зајапурене или скривене негдје у трњу, не примијети неко од старијих другова. Када би то видио Црни, или можда комесар Јоцо, ми бисмо у земљу пропали од стида. Могли смо да будемо и кажњени прековременим дежурством, а највећа казна за нас била је прекоманда у другу јединицу.

Наш батаљон био је за нас — наша породица.

Једног сунчаног дана, у пролеће, играли смо се на гомили сламе. Дубоко смо се завукли у пљеву и притајили, док не прође група бораца. А они су дошли ту и посједали по слами. Долазили су и други, па и комесар и командант. Дошла је и другарица из бригаде за коју смо знали да је високи руководицац у Полит-одјелу. Слушали смо како она критикује нашег команданта, а он ћути. Нисам могао да схватим како се она усуђује да критикује баш њега када је он најбољи борац, сви га воле и слушају, а она сада ударила по њему, па никако да га остави на миру. Чудио сам се зашто му се језик завезао па не може ни ријеч да проговори. Чинило ми се тада да она никада није испалила ни један једини метак из свог малог пиштоља који је увијек носила на неком танком каишу. Другарицу смо, ми курири, дуго послѣ тога избјегавали, а ипак се, због нечега, пред њом осјећали као кривци.

Био је то партијски састанак, а ми смо тада били само скојевци.

„Грчког“ више нема. Погинуо је маја 1945, када је рат званично био завршен. За њега су тих дана у дивизији спремали ново одијело, али он никада није стигао да га обуче.

Војо Благојевић-Грчки био је са Козаре, и дијелио је судбину својих сусједа из села Пуцара када је почео рат. Његов отац, Огњен Благојевић, погинуо је као партизан ноћу између 4. и 5. јула, када је Козара разбијала обруч Шталове офанзиве. Војина мајка Перса, са троје мале дјеце и четвртим у утроби, налазила се у збјегу иза положаја када јој је муж погинуо. Сазнала је то одмах сутрадан, али дјеци није ништа рекла. Сву тугу за њим прогутала је са болом, као и све мајке испод Козаре које су тако, ћутке, подносиле ударце рата. Само три дана послѣ смрти свог мужа ту у збјегу, на буковим гранама, родила је четврто дијете, Даницу. А сутрадан по порођају, мајка је са четворо ситне дјеце морала да пође пјешнице, у колони коју су усташе потјерале преко Дубичког поља, према Јасеновцу.

Најстарије дијете, тринаестогодишњи Војо, задавао је мајци највише бриге. За усташе је он био довољно одрастао да га отму и пошаљу у неки други логор. Или чак да га стријељају, како случајно не би за годину или двије постао партизан. Због тога је мајка преобукла свог {148} најстаријег дјечака у дјевојчицу, и привијала га уза се док је колона пролазила крај стројева њемачких и усташких војника. Али, једне ноћи, неким чудним случајем њена колона се расула по посавским ливадама.

Вођена нагонском жељом да спасе своје четворо нејаке дјеце, мајка је осванула уморна и неиспавана у селу Драксенићу, на другој обали Саве. Како је доспјела тога јутра овамо, то она никако није могла да објасни. А одатле је, без застајања, са посљедњом снагом, потрчала даље, према селу Пуцарима под Козаром.

Мали Војо није желио да проведе код куће ни један једини дан. Рекао је мајци да неће овдје чекати усташе, па поново бјегати у женској сукњици или доживјети можда још гору судбину. Мајка није ни покушала да га задржи. Пољубила га је и упутила партизанима. Иако сувише мали, Војо је ипак заузео очево мјесто у козарској бригади.

Други батаљон Пете козарске бригаде примио је дјечака за курира команданта батаљона. Командант му је, због његове црне пути и малог раста, дао партизанско име „Грчки“. Војо је био други курир у батаљону. Први, Илија Грујичић из Лијевча-поља, исто тако мали, већ је обављао своју курирску дужност. Он је био плав и њега смо звали „Позни“. Ту смо се и ми срели.

За вријеме четврте непријатељске офанзиве и Војо се нашао са својом бригадом у Грмечу. Његов батаљон је био одсјечен у дубоком снијегу. Колона је била и дању и ноћу у покрету, правећи велике заокрете у шуми. У ствари, батаљон се кретао укруг пуних 20 часова. Сви борци су упадали у дубок снијег, само је мали Грчки успјевао да се одржи на површини. У једном окршају он је угледао свог команданта како се рве са Нијемцем. Дјечак је притрчао и опалио из своје мале пушке. Нијемац је пао — дјечак је зарадио шмајсер.

Послије офанзиве бригада је наставила свој велики покрет. Дјечак тада није знао да му се ваља опростити од драгих огранака Козаре. У мају 1943. кренуо је са бригадом у нове борбе.

У централној Босни наша бригада разбила је четнике, тукла Нијемце, рушила возове на усташким пругама и заробљавала читаве чете Черкеза. И баш онога дана када су кружиле њемачке једрилице над Дрваром — што ми курири нисмо тада знали — наш командант је ужурбано спремао батаљон за акцију. Ноћу смо лежали са четама на влажној земљи крај пруге и подрхтавали. Послије снажне експлозије посада је убрзо савладана. Извлачио се богат плијен. И ми смо изнијели један сандук вјерујући да је у њему муниција. Био је тежак. Међутим, у сандуку су били мали пакетићи меда. Јели смо га путем све до нашег логора, не мислећи на посљедице које ће наступити. Болест нас је мучила данима у покрету и дуго послије тога ништа слатко није нам пало на памет.

А када је прошла и седма офанзива, савезнички авиони бацали су нам пакете. Са санитарским материјалом било је и чоколаде и малих аутоматских пушака. Једну такву добио сам и ја. А они су имали њемачке шмајсере. Било ми је криво и дуго сам се мучио да замијеним своју пушку за њемачки шмајсер, па да имам оружје какво су имали и они.

Тако су нам текле те године рата.

А у прољеће 1945. рат је био званично завршен. Остаци њемачких снага, којима је командовао генерал Лер, покушавали су да се извуку. Командант Црни спремао је своје куриру Грчком најлепши поклон који се само замислити може: по мјери скројену униформу.

И док је на малом тргу крај Врбање у Котор-Вароши играло козарачко коло и борци се радовали извојеваној побједи, у селу Прибинићу код Теслића још су пуцале пушке. Малог Грчког и његове другове дочекала је у засједи четничка

патрола. Војо је пао покошен првим рафалом. Погинуо је деветог дана по завршетку рата.

Војо Благојевлћ Грчки (други здесна) прослављени курир с Козаре, погинуо је у борби против четника код Теслића 1945, деветог дана по завршетку рата.

— Драгутин Ђургуз Црни (у средини) са својим омиљеним куририма сликао се у ослобођеном Прњавору јула 1943. године.

Осмогодишњи Мићо Благојевић, брат прослављеног партизанског курира Воје Благојевића Грчког, доживио је смрт оца Огњена на пробоју обруча око Козаре, драматичне тренутке расула своје породице у Јасеновцу, потуцања по славонским селима и страдања својих вршњака у масовном покољу Козарчана у Слобоштини. Живот му је спасио Емил Штефанек из села Јакшића код Славонске Пожеге у чијој је породици, као Мићо Штефанек, четврти Емилов син, остао све до јуна 1945. године када га је мајка пронашла и вратила на Козару. Данас је Мићо Благојевић друштвено-политички радник и истакнути привредни руководилац у Београду. — Снимак је начињен 1944. године у породици Штефанек с којом Мићо и данас дијели све животне радости и туговања.

Илија Грујичић Позни, рођен 1928. године у селу Рогољима код Босанске Градишке, постао је козарски партизан у прољеће 1942. У рату је био курир Ранка Шипке, Драгутина Ћургуза Црног и Димитрија Бајалице Баје, прослављених козарских јунака. Само неколико дана пред смрт оставио је аутору ове књиге следећу поруку: „Ако не дочекам ово издање упути моју дијецу, Слободана и Гордану, гдје да набаве књиге за четворо мојих унучића. Ти им, у име наше, драги мој ратни друже, напиши посвету. Твој Позни“. Овај храбри човјек није дочекао излазак ове књиге — умро је 7. јуна 1984. године. **(Фотографија десно)**

Петнаестогодишњи Станко Шапоња доживио је Шталову офанзиву; пробој обруча око Козаре као курир Драгутина Ћургуза Црног и Ранка Шипке, прослављених команданата козарских партизана. У завршним операцијама за ослобођење земље био је комесар Извиђачке чете 53. ударне дивизије. Данас је пуковник ЈНА, живи у Сплиту.

Српко Бера, Кнежопољац, био је храбар курир и бомбаш у Првом батаљону Пете козарске бригаде. Данас потпуковник ЈНА, живи у Сплиту.

Здравко Димић, из села Демировца, имао је 15 година када је 3. јануара 1942. постао козарски партизан. У ударном противчетничком батаљону за вријеме велике

офанзиве на Козару, у љето 1942, био је помоћник Драгоје Поповића и Раде Граовца, легендарних козарских пушкомитраљезаца. Највећи дио борбеног пута прошао је са Другом крајишком, а крај рата је дочекао у Деветнаестој средњобосанској ударној бригади. Читава Здравкова породица је страдала у офанзиви на Козару: ота Стевана стријељале су усташе у бањалучкој „Црној Кући“, а дједа Јову у 96. години и стрица Радована у логору на Сајмишту код Београда. Тетку Милицу и сва три ујака — Марјана, Милана и Саву — убили су у Јасеновцу. Данас је Здравко Димић генерал-пуковник ЈНА. Данас живи у Београду.

Ненад Бањац је рођен 1928. године у селу Брекињи под Козаром. Његов отац Михајло, добровољац са солунског фронта и браћа — Стево, Урош и Раде — сви су првоборци. Њима су се придружили и најмлађи чланови породице — Ненад, Вукица и Миља. У пробоју обруча око Козаре, јула 1942, погинули су браћа Стево и Раде. Ота Михајла, мајку Петру и њихових четворо унучади убиле су усташе и бациле у бунар у селу Великим Зденцима код Дарувара.

Кроз обруч око Козаре Ненад није прошао, већ је као један од ријетких свједока масакрирања рањеника у Мљечаници, и сам рањен, успио да се извуче на Витловску.

Непријатељски претрес Козаре преживио је испод једне труле букве. На смотри козарских бораца на Палежу 19. августа 1942. године стојао је и Ненад. Као курир борац Пете козарске бригаде учествовао је у свим њеним биткама, а крај рата је дочекао као комесар Пратеће чете 53. дивизије. Ненад Бањац је данас генерал-потпуковник ЈНА, живи у Београду.

Три имена и један број

У почеку је поштар лутао широким булеваром са дрворедом. Обилазио је улазе у великом, недавно подигнутом павиљону без броја. Мучио се док једног дана није открио тајну: пуно писама долазило је на адресу Марије, Ане и Соње Драгишић.

Неко ће, можда, помислити, као и поштар што је тада мислио, да су овдје становале три дјевојке, које воле цвијеће и добијају пуно писама.

Овдје је, међутим, доскора живела само једна дјевојка, којој је рат написао три чудне биографије и оставио три имена и један број. Марија, Ана и Соња. Свако име је дио једног живота.

Марија.

Рано је остала без мајке. Била је једино женско дијете у кући, поред петорице браће. Ишла је у школу, играла се и брала јагоде на странама изнад Уне, као и сва дјеца у селу Календерима под Козаром. Поред снажне и одрасле браће научила је многе мушке послове. Када је рат избио, имала је 12 година. Отац и браћа, међу првима, отишли су у борбу. Ни она није хтјела да остане код куће. Из одреда су је неколико пута враћали. Браћа Миле и Драгутин једном су је батинама отјерали кући. Али, она је била упорна. И на Витловској је, јуна 1942, пред пробој обруча, и њено име, као име најмлађе партизанке, унесено у списак Треће чете Козарског одреда. Добила је и пушку са неколико метака.

Један од најжешћих окршаја у козарској офанзиви одиграо се на Равном гају. Ту је и Марија доживјела своје прво ватрено крштење. Пуцала је трчећи преко мртвих и рањених. Било их је много, а она је хтјела само напријед, кроз кишну ноћ коју су ракете претварале у дан. Онда је нешто снажно експлодирало. Учинило јој се да је то пукло у њеној глави, у ушима. Нешто ју је пекло, видјела је пламен и осјетила мирис своје косе. Однекуд се сурвала са висине и утонула у дубок сан. Пробудило ју је влажно јутро. Око себе је видјела пуно народа, жена, дјеце и усташа, али није чула њихове гласове.

Онда је камион дуго труцкао према Дубици и даље, а она је гризла усне од болова. Иза ње је остала Козара у диму. Читава села у Кнешпољу су тада горјела.

Ана.

Теретни воз, који је сатима стајао у станицама, опкољен стражом, зауставио се у граду. Путници нису знали куда иду. Најзад су се нашли у Бечу, на забаченом колосјеку жељезничке станице.

Пред комисијом, у нијемом строју жена, стајала је и рањена Марија. На питање како се зове — она није одговорила. Тада је Нијемац, не желећи објашњења, вјешто

ударио неизбрисиви број 73.776 на њену лијеву руку и, одгурнувши је грубо, рекао нешто што је личило на име „Ана“.

У ствари, пут до овог другог имена почео је још код цесте на Церовљанском пољу, гдје је она као заробљеник избачена из камиона у импровизовани логор жена и дјеце. Била је врућина и усне су је пекле. Све се тискало око чесме за кап воде, коју су дјеца тражила од мајки. А онда су усташе митраљезима направили „ред“. Преко љешева нико {152} није ни покушавао да пређе. Тада је опет нешто снажно пукло у њеним ушима и она је чула самртне крике.

У логору у Старој Градишки доживјела је још већи ужас. Стајала је у строју са мајкама од којих су отимали дјецу. Њу нису имали од кога отети. Са великом групом дјеце доспјела је у Сисак. Лежала је у ватри и бунилу, са другом дјецом. Нека су ту већ данима умирала, без хљеба и воде. Жене су долазиле и одводиле по које здраво дијете. Једној су се свидјеле њене лијепе црне очи. Повела ју је. Али, примјетивши да је рањена, узела је другу дјевојчицу.

И тако, са тужним транспортом, у том чудном возу какви су се тада кретали пругама које воде у Њемачку, прошла је Загреб, Грац, Беч...

Дани су споро пролазили, воз је клацкао и стајао, а Ана, чим би зажмурила, у магновењу би се нашла крај неког потока и слушала жубор воде. „Воде, само кап воде“, чули су се вапаји.

Једна дјечја душа је тако лутала стравом и ужасом. Трајало је то данима и мјесецима. У глави су јој се помијешала сва мјеста у којима се задржавала. Била је кратко у Аушвицу, Лајпцигу, Минхену, а дуже у Вроцлаву и Десау. Онесвјешћену, са затрованом раном, пребацили су је из Витенберга у неку малу болницу у парку, која није припадала логору. Право је чудо како је Ана овамо доспјела.

Рана је убрзо зарасла, пошто су повађена ситна парчад гелера, које је Ана задобила на Равном гају под Козаром. Мало одморена, већ је помишљала на Козару, партизане и бјекство из болнице.

Био је лијеп дан када је изашла у болничко двориште и кришом успјела да се придружи некој дјечи која су се играла поред старе рушевине. Тако се провукла и до жељезничке станице и ушла у један воз који је убрзо некуда кренуо. На том путу је, кријући се, прошла Дрезден, Берлин, Варшаву, Праг и доспјела у Беч. Ту је познала жељезничку станицу на којој је раније добила име Ана и неизбрисиви број. Знала је сада да је ближе својој земљи. Осмјелила се и упитала који воз иде за Хрватску.

Границу је срећно прошла, али код Загреба су је усташе скинуле са воза и затвориле у неко двориште у коме је било пуно жена. Био је хладан новембарски дан. И док је стражар разговарао са једном затвореницом, Ана је вјешто, још једном, умакла у ноћ. Крпе којима су јој биле замотане ноге одмах су отпале.

Један дан је провела у пласту сијена. Док је тамо лежала, око ње је мирно пасла стока и пролазили су пастири ником од њих није смјела да се јави. Друге ноћи се довукла до једне усамљене куће. Даље није могла. Имала је срећу: нашла се у крају који је контролисао Карловачки партизански одред. Сељаци су је пребацили преко Уне на терен Козаре. Тако се срећно завршило Анино петомјесечно лутање по свијету.

Соња.

„Соња, твоје дуге косе“, тихо је запјевао меким и пријатним гласом Радивоје, пушкомитраљезац, док се дјевојка чешљала. Пјесму су прихватили и остали другови. Прихватили су и то име, и Ану су отада звали Соња. Соња — то име је везано за њене најлепше успомене из рата.

Крајишке бригаде су се, кроз борбу, спремале за своју прву смотру пред врховним командантом. На путу за Подгрмеч Соња је рањена у руку, али није хтјела да остане у болници. У строју Четврте дивизије, 7. јануара 1943, видјела је први пут друга Тита.

У четвртој офанзиви није се одвајала од бригаде. Подносила је глад и зиму као и одрасли. Трљала је ноге снијегом да јој се не смрзну. Постала је болничарка; нису јој допустили да оде у бомбашку десетину, куда је жељела. Ређале су се побједоносне акције њене бригаде, и она је била срећна. Другови су јој у шали говорили како примјећују да расте. У ствари, била је ситна и мала, и једино што се на њој истицало — то је била дуга црна коса, која јој је прекривала плећа.

Миља Тороман из Брекиње код Босанске Дубице, није имала 15 година када се нашла у козарском збјегу на Палежу у љето 1942, а затим у усташком логору у Сиску и њемачком заточеништву у Нирнбергу. Послије срећног повратка на Козару, у љето 1943, постала је борац Једанаесте крајишке бригаде у којој је дочекала и крај рата.

У првим данима слободе Миља се удала за Перу Марина, првоборца, с којим је стекла троје дјеце. Сада су почели и унучићи да пристижу. Миља Тороман Марин данас живи у Кривој Ријеци под Козаром.

— Ратни снимак Жоржа Скригина.

Марија Драгишић, рођена 1928. у селу Календерима под Козаром, постала је борац Козарског одреда у прољеће 1942. године. У великој офанзиви је заробљена и, са групом козарских дјевојака отјерана у један од њемачких логора крај Берлина из кога је, послје четири мјесеца патњи, успјела побјећи и вратити се на свају Козару. Крај рата је дочекала као борац и бомбаш Једанаесте крајишке бригаде. Марија је умрла 1974. године од посљедица рана које је у рату задобила.

{154} У августу 1943. Соња је прешла у новоформирану Једанаесту крајишку бригаду, која је на друму између Драготиње и Брезичана дочекала дијелове непријатељске дивизије „Тигар“. Овдје је један Нијемац из пиштоља опет ранио Соњу у ногу, мало ниже од прве ране добијене на Козари.

По оздрављењу, Соња је поново нашла своју бригаду на положајима око Градишке. Уочи нове 1944. године, када су Крајишници нападали Бањалуку, Соња је са водником Михаилом Јањетовићем бацала ручне бомбе на усташко упориште код моста на Сави у Градишки. Кад су је другови понијели тешко рањену, по трећи пут у исту ногу, она је кроз сузе и свитање гледала зидине логора у Старој Градишки, сјећајући се шта је тамо као Ана доживјела. Знала је да сужњи у зидинама броје сваки пуцањ који допире са друге обале ријеке.

Брзо је зарасла и ова рана, и Соња се вратила у своју бригаду. Стигла је да са њом пријеђе побједоносни пут преко Травника и Зенице — све до југословенско-аустријске границе, коју је упознала као мала заточеница. На том путу рањена је још на два мјеста. Четири комада челика прошла су кроз њену десну ногу, а један кроз лијеву руку, само мало изнад неизбрисивог броја што га је оставио онај Нијемац у Бечу.

Дуго после тога сретали смо је често у аули београдског Правног факултета као ванредног студента, на Хиподрому код Цареве ћуприје и Партизановом стадиону. А када је била зима, санкала се са дјецом у стрмој улици.

На клиници, гдје је радила као медицинска сестра, вољели су је сви болесници.

Иза врата на којима је стајала плочица са три имена и три успомене, не чује се више њен звонки смијех. Сада је тихо и овдје на Булевару као и горе у алеји Новог гробља куд је Марија отишла тако брзо да је у то тешко и повјеровати.

Миља Бијелић, рођена у селу Јасењу код Босанске Дубице, као петнаестогодишња дјевојчица доживјела је велику козарску офанзиву, усташки логор на Церовљанима

и прогонство у Славонију. Када се у јесен 1942. године сусрела са партизанима у славонском селу Марковцу, од њих се више није одвајала. Крај рата је дочекала у Једанаестој крајишкој бригади у којој је била болничарка, омладински руководиоцац батаљона и политички комесар Пратеће чете штаба бригаде.

Данас Миља Бијелић Вуковић живи у Београду.

— Ратни снимак Жоржа Скригина.

Вељко Шиник, Милан Мацура и Дуле Шиник, ратни другови Марије Драгишић, као четрнаестогодишњаци били су борци и курири извиђачке чете Једанаесте крајишке бригаде.

На полеђини фотографије

На малој заравни код Босанске Крупе стоје четири стара багрема. Један од њих, истуренији према обали, крије у себи посебну причу. У његовој крошњи без цвјетова остао је посљедњи поглед једне младе Козарчанке. На кривом и сада већ закржљалом огранку престао је њен живот у седамнаестој години.

Тог дана, у фебруару 1943, Нијемци су, последице њеног упорног ћутања, објесили Лепу Радић, партизанку испод Козаре. Сада су ова четири дрвета ограђена лијепо, чврстом оградом. Око њих расте читава шума младих багремова, а испод њих тече Уна.

У њеној породици, која више није онако велика као онда када је она била дјевојчица, видео сам шест партизанских споменица и један Орден народног хероја. Три су причвршћене на црном сомотном јастучићу. Једна споменица и Орден хероја са златном врпцом припадају њој. Јастуче није у њеној кући, јер куће више нема. Изгорјела је у козарској офанзиви 1942.

На њеним темељима подигнута је школа која носи име Лепе Радић.

Видио сам то у Босанској Градишци, нашем граду, у граду који више није онакав као онда када је Света Радић, њен отац, довлачио букове цјепанице из Просаре и продавао их с муком да би платио школарину за кћерке у занатској школи. Наш град сада је лепши и већи. У завичајној соби сакупљене су многе успомене једног разреда и генерације која се борила и коју је уништио рат на овом кеју крај Саве.

Гледам малу слику и на њој дванаест насмејаних дјевојчица у шареној ношњи. Загрљене, стале су пред камеру. На полеђини се једва може прочитати изблиједјети рукопис: „Пети разред Женске занатске школе у Босанској Градишци. Екскурзија са Сушака 7. VII 1939.“ Било је то прво и посљедње заједничко путовање њиховог разреда. Четири насмијане дјевојчице само су једном видјеле наше море. Чудна је била њихова судбина.

Шетале су оне овим кејом под кестеновима и њихов звонки смијех са обале освајао је гимназијалце. Вољеле су, као и све дјевојчице на свијету, да шетају са младићима у тишини вечери. Своје прве састанке заказивале су преко цедуља кришом дотурених испод школских клупа. И то никоме није сметало, све до једнога дана када је дошао рат и када су дјевојчице нагло—одрасле.

Школовање још нису биле завршиле када за њих у овом граду више није било мјеста. Њихово омиљено шеталиште на кеју остало је пусто. Обалом се више није чуо смијех, а са друге стране ријеке, иза зидина Старе Градишке, све чешће су допирали стравични крици. Нека тешка тама, а то није била посавска густа магла, притискала је наш град. Он је тонуо све дубље у своју мутну ријеку и живот у њему полако је престајао.

Под фашистичким вјешалима прекинут је живот 32 младе Козарчанке: непосредно пред рат овај разред женске занатске школе из Босанске Градишке фотографисао се на излету у Сушаку. Тада дјевојчице нису ни слутиле да ће их рат гурнути у незапамћени људски пакао. Мира Раца, Деса и Мира Бамбураћ, Деса Бохатјук и Сека Зарић објешене су на малом тргу у Босанској Градишки, а Лепа Радић, њихова школска другарица, у Босанској Крупи

Лепа Радић, рођена 19. децембра 1925. године у селу Гашници код Босанске Градишке, најмлађи је народни херој Козаре. Партизанка је од устанка, ухваћена у четвртој непријатељској офанзиви у Подгрмечу и обешена на малом тргу у Босанској Крупи фебруара 1943. године.

На његовом малом тргу, крај кеја, још стоји стари и зарђали електрични стуб. Ни по чему се не разликује од осталих таквих стубова. Па ипак, он је споменик једној младости.

Стара учитељица Драгица Радуловић не може да заборави када су њене ученице Сека Зарић, Деса и Мира Бамбураћ, у својој шеснаестој години, на њему биле објешене. Она често долази у музеј који казује о оним стравичним временима под Козаром, дуго стоји крај једне витрине, као крај највеће светиње, и гледа у извезене радове своје мале, и увијек насмијане ученице Женске занатске школе. То су оне велике, пурпурне, црвене руже, уткане у вез који је постао легенда.

Лепа је вољела свој мали град, а још више мирну Бистрицу, село под шумом на Дубичкој цести. Ту је она маштала, читајући забрањене књиге које јој је Владета, њен стриц, доносио из Бањалуке. Била је још дјевојчица када му је написала своје прво писмо: „Драги чико, дођи, отелила нам се Голуба и дошао је у село нови поп“ — и он јој је послао „Бераче памука“.

Мала несташна дјевојчица прва је у селу прочитала „Гвоздену пету“ и роман „Мати“.

А када је дошао рат, Нијемци су пролазили путем и крај њене куће. Она се пела на звоник црквице да их што боље види. Тада је Владета већ био отишао у Козару са Шошом. Убрзо затим отишао је и отац Свето, па стриц Војо и његова другарица Јованка. Све их је она испратила. А једног дана рано у зору, када је падао снијег, дошле су усташе. Везали су бабу Даринку, сестру Дару и њу. Лепа је тада била најмлађи талац затворен у Гвојићевом подруму у Градишки.

Послије 20 дана, када су ипак биле пуштене, у децембру 1941, Лепа се више није вратила кући. Са сестром Даром отишла је право у Грбавце, партизанско гнијездо под Козаром.

У Грбавачкој чети, међу првим омладинцима, била је и она као петнаестогодишња дјевојчица. У амбуланти Другог крајишког одреда била је најмлађа болничарка. Младен Стојановић легендарни командант козарских партизана и љекар, научио ју је како се његују рањеници. Схватила је то брзо. И када је било најтеже, те прве ратне зиме, знала је својом ведрином да охрабри рањене другове. У дубини шуме, изнад приједорске Бистрице, налазила се барака за рањенике. Ноћу, поред уврнуте петролејке, она им је ублажавала болове. Тако је једном примијетила да се шездесетогодишњи Тривун Кукић, иако тешко рањен у десну руку, сваке вечери моли богу, крстећи се при томе уз велике напоре својом љевицом. На њену молбу да се не напреже — престао је Тривун да се крсти, али под условом да се она моли за њега. И она се молила.

У шеснаестој години, другој години рата, ту у дубини Козаре, примљена је Лепа Радић у Партију. Кандидатски стаж за њу није био потребан. Тада је напустила

амбуланту и бацила се свим жаром на нове задатке. У јеку најжешћих борби под Козаром прешла је у Подгрмеч.

И док је бјеснила офанзива под Козаром, у јулу 1942. она је са омладином организовала на равници Пучиник прву ратну жетву. Стотине омладинки жњеле су ноћу жито. Омладина Подгрмеча поносила се Лепом Радић.

А тамо преко Сане непрестано је грмело. Њена Козара, другови и породица били су у обручу. У њему су пали и отац, и брат, и стриц, кога је посебно вољела. Владета је пао јуначком смрћу. Био је замјеник команданта батаљона. На пробоју обруча око Козаре нашао се са масом жена и дјеце из збјега. Испалио је рафал на Нијемца који је бајонетом убио седмогодишњу Бранкицу, кћеркицу учитељице Неле Бојанић, која је испала из грања када је мајка крај ње пала мртва.

— Гаде! — рекао је Владета, прешао преко мрвог Нијемца и кренуо према стрељачком строју. Тукао је из своје машинке не скривајући се све док није и сам пао.

На путу за вјешала...

Фотографије о херојској смрти Лепе Радић пронађене су код убице.

Није имала пуних 18 година када је пркосно стала под њемачка вјешала.

Седмог јануара 1943. Лепа је дошла у Јасеницу, на смотру Четврте крајишке дивизије. То је била и њена дивизија, пуна Козарчана, којом је командовао Шоша. А она је на смотру довела своју омладину да види Тита и преда му поклоне. И то је био онај најљепши тренутак у њеном животу, у животу борбене младости овога краја.

Утабаним стазама газили су Крајишници чврстим кораком поред Тита, а он је стајао на трибини окићеној шареним ћилимима. Омладина је пјевала њему и бригадама, Првој, Другој, Петој. И никада није испјевано толико пјесама, створено толико нових стихова на једном збору као тога дана на снијегу под Грмечом.

А онда су бригаде отишле на своје положаје. Почињала је офанзива, по реду четврта.

У Средњем Дубовику, на састанку Општинског комитета Партије, чији је члан била и Лепа, подијељени су задаци. Јакe њемачке снаге запосјеле су прилазе Грмечу, а у њему су биле партизанске болнице, оскудни магацини хране, збјегови народа и дјечији домови. Кроз снијежно беспуће Грмеча, Лепа је повела 150 жена и

омладинки за Другом и Петом бригадом. Њихова колона наилазила је на призоре које само ратни ужаси могу да оставе иза себе.

Један збјег са женама и дјецом запао је у дубок снијег. Застали су да се мало одморе, и то је био њихов посљедњи предах. Сви су се били смрзли и сједили укочени као камени кипови. И храна коју су носили у завежљајима, хљеб и сир, све је било скамењено.

Лепа је од сто прикупљених чаршава са женама направила сто носила за рањене и промрзле другове. То је било и најпотребније.

Али у жестоким борбама, када су читаве бригаде патиле од халуцинација, и њен збјег је изненада опкољен у дубоком снијегу код барака изнад села Праштала. Она је испуцала на Нијемце све метке из своје пушке и пиштоља, али тиме није могла да одбрани ни себе ни збијег који је предводила. Позивала је на борбу и голим рукама. Остала је пркосна и онда када је савладана ударцима кундака.

У пратњи добро наоружаних и опремљених њемачких војника, она је немоћно гледала своју гладну и промрзлу колону на снијегу.

Послије три дана Лепу су довели аутомобилом до старог багрема у Босанској Крупи. Стално су јој обећавали живот ако каже ко су, међу присутнима, комунисти, а она је ћутала, као нијема. Њен измучени поглед још једном је обухватио збјег, који је сада био много већи од оног што га је она предводила кроз Грмеч. Био је опкољен цијевима њемачких митраљеза.

Без ријечи, лаганим кораком, упутила се столу под багремом. Када је стала под вјешала, обратила се опет заробљеном збјегу... Али је омча прекинула њене ријечи.

Гледам у ову њену фотографију снимљену под вјешалима. Њемачки војник који јој је намакао омчу на врат пао је у Загребу, на Савској цести. У његовој торбици пронађена је фотографија на чијој је полеђини писало, педантним њемачким рукописом: „Лепа Радић, ухваћена партизанка“. И то је било све што су о њој сазнали.

Владимир Мијатовић, десно, рођен је 1930. године у Босанској Дубици. Од априла 1942. до октобра 1943. провео је у усташким и њемачким логорима. Прве страхоте доживио је са мајком Даринком и седмогодишњом сестром Надом у усташком логору у Старој Градишки, а потом у Линцу и Гмундену у Аустрији, одакле су, преко усташког затвора на Савској цести у Загребу, поново враћени у Стару Градишку где су му усташе убиле мајку. Из логора у Сиску дјецу су спасили добри људи и склонили их у породицу Шваб у Липовљанима код Новске. Октобра 1943. мали Владимир је побјегао у Посавски партизански одред. Крај рата је дочекао као курир у Вировитичкој ударној бригади.

Владимир и његов нераздвојни друг Шкриљац били су омиљени борци и курири Вировитичке бригаде. Сада је Владимир Мијатовић потпредсједник Привредне коморе Југославије. Живи у Сарајеву.

Са младог шљивика падале су гране

Лијеп септембарски дан, као дуго очекивани сан, довео нас је у Милића гај, усред Кнешпоља. Јутарња измаглица још се полако дизала са Међувођа и првог партизанског аеродрома, а већ су били постављени дугачки столови са свим оним што се по вјековним обичајима овдје износи на трпезу пред најдраже госте.

Око столова су стајале жене у црини, само су им марамице, којима су брисале очи, биле бијеле. А Кнешпоље се уочи рата купало у бјелини. Жене су тада носиле бијеле бошче које су им се спуштале низ леђа. Од рата их више нема. Могу се видјети само у музејима.

Колоне и групе стално су пристизале стазама што преко ливаде улазе у гај. Као да се сва младост Козаре слила у ову шуму; младићи, дјевојке, дјеца. У лиснатим крошњама дрвећа вјетрић је лагано њихао заставе.

А онда се за тренутак све утишало. У сјенци храстова, усред обиља, чврсто збијени један до другог, усправни, постројили су се ратници славне Пете козарске бригаде. Кроз лиснате крошње храстова пробијали су се сунчеви зраци и немирно се поигравали на одличјима која су покривала груди бораца.

У строју, тамо гдје је био Четврти батаљон, стајала је Илинка Борковић. Једном руком лагано се ослањала на Узеира Зубовића-Лембику, који је у бригади прво био курир, а касније, када је мало стасао, постао је пушкомитраљезац, док је другом руком придржавала штাকে.

Када је пред строј стао Бошко Шиљековић, некадашњи комесар бригаде, ја сам се сјетио оног септембарског дана 1942. године на Палежу, када је он исто овако са Шошом стајао пред нашом бригадом и говорио. Запамтио сам само ове ријечи: „Видите ли оне колијевке, видите ли оно перје што вјетар носи? У њему су лежала наша дјеца. Непријатељ их је убио или отјерао у логоре смрти. Том непријатељу објављујемо рат до истребљења. Козара није уништена, одред је остао. Ми смо свједоци...“.

Онда су нас потресли стихови „Стојанке мајке Кнежопољке“ коју је Скендер Куленовић, ту пред нама, први пут изговорио. Строј се заљујао, сузе нико није ни задржавао.

Дјевојке су, по традицији, даровале борце пешкирима које су саме извезле. Један пешкир послале су другу Титу. Најљепши, најдражем. Извезла га је Сава Тркуља, из села Међувођа.

Илинка Борковић добила је два пешкира. Гледао сам је и почео да се присјећам.

У Малој локви крај Брусевца, под самом Мраковицом, изгубљена у дивљини, била је кућа Глиге Борковића, прекаљеног ратника са Солуна. Он и његова жена Марта до рата су подигли осморо дјеце, од десеторо, колико су их имали. Старије кћерке, Зора у седамнаестој и Љубица у шеснаестој, већ су биле припремиле рухо за удају.

Илинка Борковић и Михајло Томић, борци Једанаесте крајишке бригаде, сликали су се у Италији 1944. за вријеме лијечења рана задобијених на козарском ратишту.

Рат је ранио и његово дјетињство.

Илинка Борковић (десно), из села Турјака под Козаром ратни војни инвалид је од своје шеснаесте године, а Даница Сотат, из Дрвара, старија је од ње годину-двије.

У почетку устанка Глиго је покушавао да сакрије од дјеце оно што је потајно радио за партизане на Козари. А када су Зора и Љубица отишле у одред, он више није ништа крио од дјеце. Носио је жито и даље у мељаву на Лубини јер партизанској кухињи требало је све више хљеба. Кућа Глиге Борковића постала је — кућа партизана. Ту су долазили: доктор Младен Стојановић, Јосип Мажар-Шоша, Милош и Бошко Шиљековић, Есад Миџић, Ивица Марушић-Ратко, Владимир Немет-Брацо, Обрад Стишовић, Ратко Вујовић-Чоче, Бранко Бабић-Словенац.

У јуну 1942. изненада су дошли Нијемци и усташе. Мајка је успјела само да извуче дјецу на стазу која је водила дубље у шуму. И Илинка је трчала за њима са врућим хљебом, тек извађеним испод сача, а пламен је шикљао из куће и штале. Са младог шљивика падале су гране сјечене рафалима.

Скривени у дубини шуме, шћућурени у малом збјегу, заривени у земљу као кртице, дочекали су офанзиву. Преко њих је она протутњала. Илинка, најстарије дијете, затим Никола и Видосава, Савка и Петра, загрљени, храбрили су једно друго док су преко њих прелазили стрељачки стројеви. Даница, беба у повојима, умрла је у мајчином крилу. Можда се и угушила, ко зна.

Када су изашли из скровишта, како су избјегли логор и заварали траг непријатељу — то само зна мајка. О скривању по колибама и шуми, изнад Брусовца и Самарџија, Грбаваца и Турјака, стара Марта данас нерадо говори.

Једног дана, у јануару 1943. отишла је и Илинка у партизане. Мајка је није ни задржавала. У бригади је сигурније — знала је она.

Почели су да се ређају јуриши на Петнаестом километру и на Ћелиновцу, на Омарској и Босанској Дубици. У Трећој чети Четвртог батаљона 11. бригаде била је мезимица. Звали су је у штаб, за болничарку, али она своју десетину није хтјела да напусти. Тако је било и оне ноћи у акцији на Пискавици. Из блиндираног воза куљала је ватра, а њена десетина се привлачила бункерима. Тада се нешто проломило, подигло је од земље, пред очима јој блеснуло и одмах затим све се смрачило. Није могла да се покрене. Осјетила је бол и онда је опет нестало свега.

Освијестила се на леђима Глиге Бере, друга из десетине. Колико је тај пут, на носилима, све до села Јабланице и бригадне болнице трајао, она не зна. Али се сјећа, била је поноћ, да ју је др Краус изнио из кола у Санском Мосту и положио на сто. Викнула је или се њој само тако учинило: „Мајко рана боли!“

Када су јој јавили, из села Миљевића, да је Илинка, последије тешког рањавања, остала без десне ноге, високо изнад кољена, мајка је са дубоким уздахом рекла:

— Нека је само остала жива, и све ће добро бити!

Био је октобар, 1944. Авион је клизио по аеродрому. Кроз замагљена стакла видјели смо, освијетљен као у пламену, један велики град. Многобројни рефлектори, укрштајући се на висинама, просјецали су ноћ над Баријем. Све је тако ново и пуно тајни, као и овај први лет авионом, да заборављам и сам на своја рањена плећа.

Двадесетак километара возили смо се удобним болничким колима по асфалту. На трагу варошице пламтјела је баља. Улицама су се кретале читаве колоне партизана на штакама. Грађанство нас је радознало посматрало. Кад смо чули да је Београд слободан, нашој радости није било краја.

Илинка стоји са групом дјевојака, насмијана, лагано се ослањајући на своју штаку. Црни увојци јој падају на рамена, коса је мрка и густа, а очи сијају чудним сјајем. Они што су већ прездравили ухватили су се у козарачко коло, а ми нисмо.

Светислав Василић рођен је 1930. године у селу Стригова код Босанске Дубице. Кад му је отац Вујо међу првима отишао у устанак 1941, Свето, као најстарије дијете, преузео је бригу о породици. У офанзиви на Козару, јуна 1942, читава породица Василић је заробљена. Мајка Љуба са четворо дјеце, најмлађи Витомир имао је три године, провела је пет мјесеци у усташким логорима. Свету, за кога је највише страховала, провукла је кроз Јасеновац и Велики Грђевац у женској хаљиници. Није се мирила са судбином ни онда када су јој у Сиску усташе одузеле дјецу. Преко Анђелка Видовића је успјела да их прикупи и извуче из логора. У опустошену и попаљену Стригову вратила се у децембру 1942. У прољеће 1943. Свето је постао борац Пете козарске бригаде. Једно вријеме је провео у Команди мјеста за Босански Нови одакле је, у октобру 1944, прекомандован за курира у штаб 20. крајишке бригаде. Учествовао је у ослобођењу Загреба и у последњим борбама код Цеља у Словенији. Послије рата и школовања деценије је провео као успјешан привредник и друштвено-политички радник. Сада је истакнути активиста Мјесне заједнице и Секције бораца учесника битке на Козари. Живи у Београду.

У кратким панталонама

Пошто је на јуриш заузела Кључ, варошицу укљештену планинама Шишом и Мањачом, услиједио је покрет... Маскирана гранама са зеленим лишћем, колона Прве крајишке бригаде вијугала је прашњавом цестом, као дуга живица у покрету...

Послије дугог и напорног марша колона је застала да би борци предахнули и припремили се за свечани улазак у слободарски Дрвар.

Бригадни хроничар је тога дана записао, 7. август 1942. Било је касно поподне када су се Крајишници сврстали у двојне редове. На челу колоне ишао је борац са високо уздигнутом заставом. У пратњи заставе, корак-два иза, утегнути опасачима на којима су висиле бомбе, са кожним торбицама какве носе политички комесари, што им је давало посебну озбиљност, наоружани кратким италијанским пушкама са пресавијеним ножем, ишли су Рајо Башкот и Драшко Поповић, најмлађи ратници Прве крајишке бригаде.

Ко су били дјечаци што су на своја слабашна плећа упртили терет који су увијек могли да носе само одрасли мушкарци?

Рајо Башкот, са својих 14 година, већ је био искусан борац. У устанку на Козари извршавао је све задатке, као и одрасли. Његов старији брат Бошко, студент и комуниста, већ се налазио са доктором Младеном у Козари. Избјегао је из Приједора још у априлу, када је окупатор у овом граду успостављао своју власт. На прве устаничке пуцње усташе су одговориле покољем 700 Приједорчана. Убијали су их на улицама, на пијаци и на мосту преко Сане. Стријељали су и Рајиног оца, жељезничара.

Тада је читав Приједор био окренут Козари. Ратни догађаји су захтјевали да веза Мјесног комитета Партије и СКОЈ-а са Младеном и Козаром буде сигурна и стална. Једна од спона у том ланцу храбрих био је и Рајо Башкот. Пикајући лопту крај усташке страже и рампе на излазу из града, пролазио је плавокоси дјечак на изглед незаинтересовано, а када би се мало удаљио од страже, убрзао би корак и онда трчао све до села Брезичана. Порука из града, зашивена у кратким панталонама, увијек је била важна, поготово ако је долазила из Мјесног комитета Партије, од Мире Цикоте или Ајше Маличевић.

Фебруара 1942. снијег је био дубок када је Рајо у санкама још једном прошао крај усташке страже. На војно-политичком курсу, у основној школи у Јутрогушти под Козаром, био је најмлађи слушалац. Скакућући с ноге на ногу, оног расцвјеталог мајског дана, утрчао је у Приједор када је град био ослобођен. Али убрзо затим, његову радост пресјекла је велика Шталова офанзива. Пробој из обруча на Патрији и Горњем Јеловцу, онај циновски јуриш Ударног батаљона, јуриш од кога је горјела планина, били су прво ватрено крштење малог Раје. У офанзиви је изгубио мајку и једину сестру Стоју. Имала је само дванаест година када су је усташе угушиле у Старој Градишки.

Са стегнутим срцем прекаљеног ратника дошао је Рајо у Прву крајишку бригаду, као у своју породицу. Она му је била све што је имао. И нада и стријељња.

Прва крајишка бригада, носилац Ордена народног хероја, формирана је 21. маја, 1942. године у селу Ламовитој под Козаром. Њен борбени пут, дуг 21.000 километара, прешли су и многи козарски курири.

Рајо Башкот (лијево), један од најмлађих првобораца са Козаре, био је курир у штабу дра Младена Стојановића и у Првој крајишкој бригади са својим другом и вршњаком Стојаном Панићем.

Драшко Поповић, црнпурасти дјечачић, дошао је у бригаду на необичан начин. Знао је он о Козари доста, још у вријеме устанка, када су усташе највише оргијале по Приједору. Драго Гргић, у граду више познат као Фокс, стари илегалац и комуниста, сјећа се:

Био сам убијеђен да о мом партијском раду мало знају. Утолико сам се више изненадио када ме, једног дана, пред Авдагића кулом сусрете Драшко Поповић, голобради дјечачић и заустави ме ријечима: „Фокс, ја знам како се поздравља у Козари“, и одмах је довикнуо: „Смрт фашизму — слобода народу!“. На помолу је била усташка патрола и шта сам друго могао него да се обрецнем на њега: „Иди, бјежи, не знам ја ништа о томе.“ Али Драшко се само смијешио и чак држао уздигнуту песницу, као да поздравља.

Кад су партизани ослободили Приједор, маја 1942, мали Драшко је могао да поздравља стиснутом песницом до миле воље. Тада није ни помишљао да иде у партизане. Свуд околу је слобода — мислио је он.

А онда је све дошло изненада. Послије њемачких авиона који су жестоко тукли град, бацали бомбе на све живо што се кретало, на улицама су загрмјели тенкови. Народ се повлачио за партизанима. У граду, у који су се враћале усташе, ни Драшко није смио да остане. Са групом дјечака нашао се у Марићкој. Батаљони Прве крајишке кретали су по распореду у велике окршаје с Нијемцима на Пискавици.

Дјечаци још нису били сигурни у своје војничке способности, али могли су да служе у кухињи, да гуле кромпир, доносе воду борцима на положај, тимаре коње и обављају све курирске послове.

Бос, у кратким панталонама, ишао је мали Драшко за бригадом све до Лушци Паланке, под Грмечом. Од оног тренутка када је остао без родитеља, он је само у партизанима гледао свој спас и није смио да се од њих одвоји.

Постао је курир штаба Другог батаљона. Панталоне по мјери сашили су му од италијанског ћебета и капу са три рога. Нашао се и неки капутић, с правим војничким опасачем и упртачем преко лијевог рамена. Мала бомба и кратка италијанска пушка — Драшково је прво наоружање.

Курири Прве крајишке никад нијесу говорили о себи и својим подвизима. Они су увијек говорили само о својој бригади.

...Чело растргнуте колоне стално је пожуривало зачеље. Трчали смо пречицама и преносили наређења. Пред купрешким вратима пролетери су ишчекивали нашу претходницу. Без предаха улетјели смо у окршај који је трајао читаву ноћ. Ни трећи напад на Купрес није успио. На Мркоњићу није тако било. За два сата град је био ослобођен. Онда почеше оне непрестане борбе с Нијемцима и четницима на Мањачи. У Дујаковцима бомбардоваше штаб бригаде и погибе Ивица Марушић Ратко, легендарни јунак с Козаре и први командант Прве крајишке бригаде. Осветили смо га у борбама на Јајцу. И овдје се увуче у центар, готово без борбе, чета Микана Марјановића и кад поче општи напад, паде ужи дио града и прије него околна утврђења. За вратове смо се хватали са избезумљеним усташама. У Врбас су

са стијене скакали. Остадосмо пет дана као посада града. Дође и друг Тито на нашу смотру. А кад нас видје на дефилеу, рече: „То је војска!“

И посла нас на Бихаћ. Био нам је потребан већи град од Јајца. Док су се бомбаши привлачили бункерима на Сомешљу, избраници Стеве Рауша већ су правили русвај на каналу, у самом центру Бихаћа. Бомбама је раскрчен прилаз граду до слободе.

Четврта офанзива и Грмеч у обручу, студене ноћи, 20 испод нуле, шатор и мирис паљевине, промрзли и рањени борци, тифусари у агонији — све је то требало проћи и одмах затим усиљеним маршем продријети у централну Босну. Прегажен је набујали Врбас. Коње смо трљали да се {168} не прехладе. Покрет и сан у колони — Немила и Крешево, Какањ и Олово, Бреза и Вареш, били су само успутни застанци.

На падинама Звијезде опколили смо један батаљон Нијемаца „Принц Еуген“ дивизије. Његово уништење било је питање тренутка, али налетјеше авиони и разорише наше положаје. Тако су ниско летјели да су рукама бомбе бацали.

Војо Тодоровић, командант бригаде, шпански борац и народни херој, о томе прича:

„Враћао сам се с положаја Раушевог батаљона и размишљао о свему што се збило, кад преда ме однекуд испаде Драго Талић, четрнаестогодишњи курир, храбар и одважан дјечачић са Козаре. Познавао сам га добро, од првог дана био је у бригади. Спроводио је у штаб два заробљена њемачка војника. Поздравио је стиснутом песницом, и извукао цигарету из уста и рекао:

— Да попушимо по једну, друже команданте.

И као за себе, уздахнувши, додао:

— Ех, да их је некако запалити!

— Како то мислиш, Талићу? — приупитао сам Талића.

— Ето, да не би авиона, потукли бисмо данас Нијемце као никад раније. Да их је некако спалити на земљи, кад не можемо горе.

Мали Талић није био свјестан да је тог тренутка дао приједлог за једну од најљепших акција Прве крајишке бригаде. Тој идеји, чини ми се, највише се обрадовао Млађо Марин, комесар бригаде. Послије солидних припрема, ноћу између 10. и 11. августа 1943. упали смо на Рајловац и уништили 34 њемачких авиона. И курири су се утркивали ко ће их више запалити. Аеродром је зачас претворен у буктињу.“

И опет покрет. Продор у Санцак, па у Србију. Голија, Ибар, Копаоник, Аранђеловац, Топола. Борбе са Бугарима. Сусрет са Црвеном армијом. Мијењамо ситнице за успомену. Шта се коме нашло при руци — ножић, кашика, перо. Неки су кидали и дугмад са шињела. Поче и грмљавина око Београда, а ми пред Смедеревом. Код Врчина се помијешасмо са Нијемцима. Под Рајом погибе коњ. Послије свега у Вршцу се мало одморисмо. И добисмо прве партизанске споменице. Одатле на Сремски фронт и посљедњи борбени марш — од Ердевика до Марије Бистрице. Стаза дуга 21 хиљаду километара и 393 битке и — побједе.

Све су издржали мали ратници. Зато их је било много у строју када су дијељена признања. Команданти су им стезали руке и стављали на груди ордење храбрости.

Били су радост и понос бригаде.

Драшко Поповић је 10. јуна 1942, првог дана офанзиве на Козару, постао борац Прве крајишке бригаде и у њој остао до посљедњег дана рата. Данас је члан Предсједништва Централног комитета Савеза комуниста Босне и Херцеговине.

Саво Лајић, рођен 1928. године у селу Ламовитој, борац је од 1941. Као курир Четвртог батаљона Другог крајишког одреда доживио је драму Козаре: преко њега су прешла сва три стрељачка строја, а он је са одшрафљеном бомбом лежао у шупљем стаблу. Рат је завршио као курир Прве крајишке бригаде. Живи у Београду.

Ново Анђић најмлађи првоборац из села Омарске под Козаром. Као курир прошао је борбени пут Прве крајишке бригаде.

{170} Непредвиђени рапорт

За нас логораше у Јастребарском, тај дан није дошао изненада. Ми смо га очекивали.

Без застанка, Четврта кордунашка бригада кренула је кроз Драганичку шуму. Надомак Јаске, 26. августа 1942, у пет часова ујутру, почео је напад. До седам часова, све зграде, сем жандармеријске станице, биле су очишћене од непријатеља. Из логора је ослобођено 727 дјеце коју су усташе довукле са Козаре, из Лике, Баније и Кордуна

Док су борци продирали у логор, дјеца су викала: „Ево наших партизана!“

О том сусрету и хроничар бригаде је забиљежио: „Живјели партизани — разлегло се улицама Јаске. На воћке су се сјатила дјеца. Иза њих је остајала пустош. Нико

није могао да заустави ту бујицу. Од глади зажарене очи трагале су за храном. Наша грла су се стезала, а сузе текле. Нисмо имали довољно руку да их све загрлимо.“

О подвигу хрватских партизана и друг Тито је депешом обавијестио Москву:

„Наши партизани ослободили су из концентрационог логора у Јастребарском код Загреба 900 козарачке дјеце, а не 600 како је раније било јављено. Ту дјецу су усташе мучиле и хтјеле да их васпитавају у духу фашизма. Сва ова дјеца налазе се сада на нашој ослобођеној територији.“

Тих дана је објављено и писмо захвалности:

„Бескрајна је срећа народа читаве Крајине што су наша браћа — хрватски партизани, својим јуначким подвигом ослободили наше најмлађе из фашистичког логора. Тиме су јунаци партизанских чета и батаљона најдивније манифестовали велику и свету идеју братства и јединства и показали пут којим треба да иду сви родољуби у борби за ослобођење своје земље. То велико и јуначко дјело партизана Хрватске који ослободише 900 козарачке дјеце из злогласног логора у Јастребарском, остаће у дивној успомени нашим борцима и читавом народу Крајине.“

Тако је писало у ратним извјештајима. Међутим, нема тога извјештаја који би могао да представи наш најсрећнији дан. Јер нема ни ријечи којом би се могла изразити наша радост када смо прво чули борбу, а онда видјели партизане.

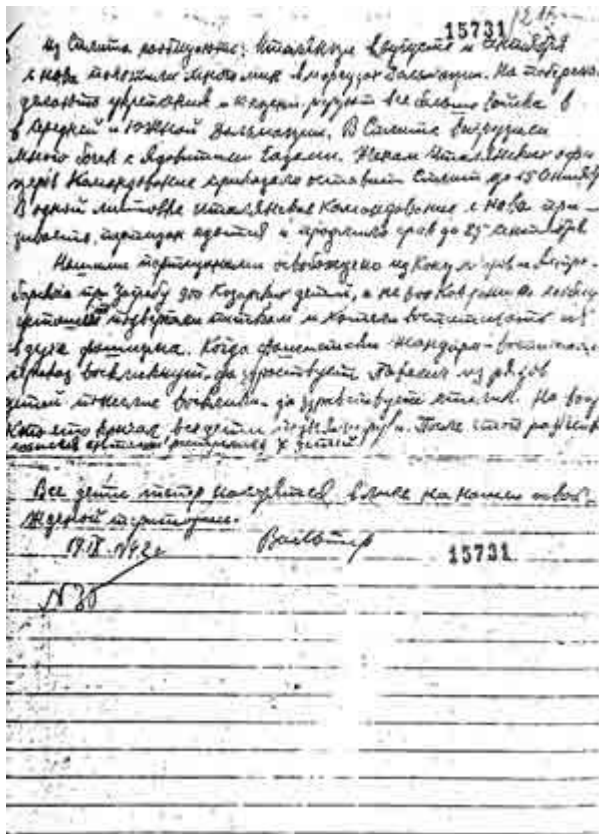
У селу Буковцу на Жумберку припремили смо се за далеки пут. Брзо смо схватили како треба да се крећемо ноћу, на потребном одстојању и у тишини крај непријатељских упоришта. Са сухом храном кренула је наша дјечја колона на дуг и опасан пут у пратњи вода партизана са Николом Ладишићем на челу.

Дрхтећи од страха да нас поново не похватају, претрчали смо цесту и пругу крај Јаске. Уморни и поспани, једва смо се вукли кроз Драганичку шуму. Трње нам се забадало у ноге, јер смо били боси. На опалом лишћу преспавали смо цијели дан. Борци су нам доносили храну из оближњег села.

Преласком преко Купе дошли смо на слободну територију. На сваком застанку добијали смо храну. Даље смо се пребацивали колима, гдје год је то било могуће, па чак и камионима, [На том путу, у маршу](#)

У Јастребарском, усташком логору за дјецу, сваки дан је био тежи од оног који је прошао. А онда је, 26. августа 1942, Четврта кордунашка бригада, на свом побједоносном путу за Жумберак ослободила 727 дјечака и дјевојчица и пребацила их на слободну територију Босанске крајине.

О том јединственом догађају у НОР-у, ослобођењу дјеце Козаре из усташког логора у Јастребарском, Тито је обавијестио свијет преко радио-станице „Слободна Југославија“ која се тада налазила у Москви. — Факсимил Титове депеше на руском језику број 35 од 9 септембра 1942. године с потписом „Валтер“.

Ријечи за слободу: убрзо после херојског подвига бораца Четврте кордунашке бригаде, који су ослободили дјецу из усташког логора у Јастребарском, изишла је брошура под насловом: „Дјеца у бодљикавој жици“. Аутор овог јединственог документа на европском ратишту, аутентичног и потресног свједочанства из наше НОБ, које је октобра 1942. године припремљено у малој партизанској штампарији у личком селу Бунићу и штампано у 4.800 примјерака, била је Даринка Пушкарић, омладинка и ратни репортер, сада истакнути функционер у СР Хрватакој.

— Факсимил насловне стране са илустрацијом Хуберта Круљца, графичара у партизанској штампарији.

„наше бригаде“, која као да је журила на велике ратне задатке, непријатељ нас је нападао. На више мјеста наша колона била је бомбардована.

Преласком преко Уне у Кулен Вакуфу наш велики марш је био завршен. Лијеп и сунчан дан дочекао нас је у Босанском Петровцу. Ево шта је о томе записао Владимир Дедијер у свом познатом Дневнику:

„Петровац, недеља 13. септембар 1942. Недалеко од команде места данас сам видео децу с Козаре, заробљену у јулу, у великој офанзиви. Ту су децу отерале усташе у

Јастребарско на преваспитање. Ове храбре дечаке ослободили су хрватски партизани и затим их упутили у Крајину. Гледао сам ту децу, стајала су по војнички у два реда и чекали доручак. Она су наша будућност.“

Ратни репортер дринићке „Борбе“ 1. октобра 1942. овако је описао наш сусрет са слободом:

„Видио сам их први пут у Петровцу: колону поцијепане и босе дјеце, чије су очи свијетлиле, а ријечи: „ми смо ослобођена дјеца“ весело и поносно звучале. Стигла су са хрватско-словеначке границе, последије осамнаестодневног пјешачења. Блиједа и испијена дјечја лица тужно су говорила о трагичним данима ропства, о животу иза логорских жица, о отетим дјечјим радостима, о разбијеним дјечјим животима.

Сада сам их видио поново и то није више колона ослобођене, већ слободне дјеце. Она причају једноставно и мирно. Најстаријем је 14, а најмлађем 8 година. Она још млађа остала су „негдје тамо“. Питам их о свему што су доживјели. Питам и стално стрепим да не упитам нешто што ће које од те дјеце забољети. Стрепим да не повриједим отворене ране. Сваки од њих пошао је с Козаре с цијелом породицом у ропство, а вратио се сам у слободу! Славку Змијању остали су негдје у ропству отац, мајка и два брата; Десимиру Шмитрану отац, мајка, четири сестре и брат; Теодору Радумилу отац, маћеха, три брата и двије сестре; Огњену Чекићу отац, мајка, шест браће и сестара; Марку Хоџићу четири брата (за једног зна да је умро у логору) и двије сестре. И свим осталим тако.

Партизани су нас прво одвели у Жумберак. Одмах су нам дали да једемо чорбе и меса... Откад смо ослобођени, нисмо гладни. Одатле нас је кренуло 280 овамо. Сви други, млађи и болесни, који нису могли пјешачити, остали су тамо по селима. Путовали смо пјешке и то ноћу. Пролазили смо у пратњи партизана и кроз неослобођене крајеве. А када смо прешли једну велику ријеку, тада су нам партизани рекли: сада пјевајте. Опет сте на ослобођеној територији. И ми смо пјевали...“.

У јесен 1942. наша мала чета пребачена је из Рисовца у Јасеницу под Грмечом. Била је то већ чврсто организована јединица у којој није било старијих од 14 година. И наш командир Драшко Лајић имао је толико година, само за разлику од нас он је био наоружан правом пушком „италијанком“, малим пиштољем и бомбама, а ми смо имали дрвене пушке. Био је већ прекаљени борац. О њему смо знали све.

Његов отац Раде, школски послужитељ у Ламовитој, подигао је деветоро дјеце. Са два сина, четрнаестогодишњим Драшком и тринаестогодишњим Савом отишао је у устанак на Козару. Драшко је за вријеме велике офанзиве био у Првој крајишкој бригади и с њом јуришао на њемачке тенкове што су стезали обруч око Козаре. А Саво, он је на необичан начин доживио козарску драму: кад је непријатељски стрељачки строј претресао сваки жбун, он се завукао у шупље дрво које је било оборено и већ зарасло у високу бујад. Био је миран и ослушкивао је гласове и

лавеж паса. Дошли су и до њега. И када је већ помислио да је минута опасност, наишле су усташе. Начинили су кратки предах сједећи на клади у којој је Саво држао одшрафљену бомбу. Чува је и данас као драгу успомену.

На смотри Четврте крајишке дивизије, коју је извршио друг Тито 7. јануара 1943. у Јасеници под Грмечом, стајали су и мали Козарчани, ослобођени из усташког логора.

Тито међу Крајишницима

Драшко Лајић, првоборац из Ламовите под Козаром, као командир пионирске чете ослобођених дјечака из усташког логора, поднио је рапорт врховном команданту на смотри у Јасеници под Грмечом. **(Фотографија лијево)**

Славко Слијепчевић из Турјака под Козаром имао је 13 година када је, послије ослобођења из усташког логора, 1942, дошао у бригаду да се бори.

Мићо Влајнић, Љубо Даниловлћ и Никола Кошпић, борци мале партизанске чете, били су храбри курири и примјерни скојевци. **(Фотографија лијево)**

Драже Бабић из Подградаца, партизанског гнијезда под Козаром, био је заточеник усташког логора у Јастребарском, доцније борац Осме крајишке бригаде. Умро 1984. године.

Вид Злојутро и Божо Звијерац из села Бистрице код Босанске Градишке, после ослобођења из усташког логора за дјецу у Јастребарском, пронијели су славу курира борбеним путем Пете козарске бригаде.

— Јунаци Ћопићевих „Делија на Бихаћу“ више нису заједно. Вид Злојутро је умро 1989. године. **(Фотографија десно)**

Славко Котур и Перо Злојутро, Козарчани, после ослобођења из логора били су питомци дјечјег дома у Јасеници под Грмечом. За вријеме четврте непријатељске офанзиве обојица су погинула на залеђеном Шатору крајем јануара 1943. године.

— С њима на фотографији: Вахида Маглајлић, Душанка Стишовић, Анка Марјановић и Рада Врањешевић. **(Фотографија десно)**

Михајло Вељић, рођен 1930. године у селу Подградцима под Козаром, био је најмлађи партизански тенкиста. По ослобођењу из усташког логора у Јастребарском, 26. августа 1942. постао је партизан. У једној борби са италијанским фашистима рањен је на четири мјеста: у ногу, руку, леђа и главу. Када су ране залијечене у партизанској болници у Лици, Михајло је, 2. јануара 1943, ступио у први тенковски вод Главног штаба Хрватске у коме је дочекао и крај рата. Сада је Михајло Вељић пуковник ЈНА и живи у Загребу.

Тринаестогодишњи Стојан Пролић из Берека код Босанске Градишке ступио је у партизанске редове почетком 1942. и био курир у Трећем батаљону Другог крајишког одреда „Др Младен Стојановић“. У Јасеници, на смотри четврте крајишке дивизије, стајао је и он у строју Пионирске чете дјечака ослобођених из усташког логора у Јастребарском. За вријеме четврте непријатељске офанзиве прокрстарио је Грмеч са Петом козарском бригадом. Касније се борио у Једанаестој, а крај рата је дочекао у Двадесетој крајишкој бригади.

— Стојан Пролић је данас учитељ у основној школи „Славко Родић“ у Дрвару.

У Јасеници смјештени смо у пространу и свјеже окречену школу, тако лијепо као да није био рат. Поред спаваћих соба имали смо и учионице за наставу, велико купатило и амбуланту у којој су доктор Васо Бутозан, Анојка Черни и Анка Марјановић настојали да што прије поправе наше здравље нарушено у логору. Од штофа заплијењеног у Босанској Крупи и Бихаћу, Ружа Ђермановић је са кројачицама у нашој радионици сашила за све партизанске униформе и капе „титовке“. Тако су замијењена она омрзнута усташка одијела из Јаске. Тета Бојана Недимовић била је наша најбоља куvariца. Њену питу и колаче никада нећемо заборавити. Нада Ступар била је наставник музичког васпитања, а њен друг Вили Ипавец, професор математике. Он је из Бихаћа донио један клавир с којим смо спремали хор и рецитације. Имали смо и своју драмску секцију. Школска настава прекидана је само у налету авиона. Они су често кружили, бомбе су падале и у двориште, али нашу школу никада нису погодиле.

Зденка Чабрић, учитељица разредне наставе, била је задовољна постигнутим резултатима. Њој је често помагала и Душанка Стишовић. Наши мали другови, који нису раније похађали школу, „јуришали“ су на слова из партизанског буквара који је саставила Мила Бајалица, учитељица и стари комуниста. Био је то буквар с

положаја, буквар за дјецу коју су мајке носиле на леђима кроз збјегове, први буквар са свим словима. Под словом „С“ писало је: Стјепане, твога села нема, а нема ни сеје. Слово „Љ“ означавало је љубав и паљбу, а слово „Ш“ име Шоше. И тако редом, од првог до посљедњег слова у буквару.

Али нама се није допадало то што се наш „војнички курс“ — како смо га ми замишљали — зове „дјечји дом“. Јер, ми смо хтјели послје војне обуке да идемо у бригаде. И ужурбано смо се припремали „јуришајући на непријатеља“ по вртачама изнад наше школе. Сваком ко је код нас долазио, а свраћали су многи — Шоша и Лола, Коста Нађ и Бошко Шиљеговић, Миленко Кушић и Никица Павлић, Бранко Ћопић и Хамдија Омановић — увијек смо постављали исто питање: кад ћемо у бригаду? Ми тада нисмо знали да друг Ђуро Пуцар-Стари, који нас је најчешће и очински обилазио, жели да нас сачува од сурове зиме, офанзиве и смрти. Њему смо и најчешће досађивали истим молбама и истим жељама.

Наша мала чета била је окружена општом пажњом свих, понајвише пажњом народа из Јасенице и околних села. Даница Медан и све друге мајке из села пружице су нам оно што нам је највише недостајало: топлину домаћег огњишта. Свака од њих имала је „своје“ дијете из дома које је недељом било њен гост на ручку.

А онда је дошао и тај дуго очекивани дан и ми смо се spremали за смотру.

Још од раног јутра, 7. јануара 1943, народ из удаљених села сливао се у Јасеницу. Све је журило у сусрет другу Титу. На снијежној бјелини лепршале су заставе и чула се пјесма. Тог дана се све живо, читав Подгумеч, жене и омладина, пионири и старци, нашло око своје дивизије и пред Титом.

Била је то смотра Четврте крајишке дивизије, јунака с Козаре и Бихаћа, Сухаче и Благаја, са Отоке и Дједоваче.

На смотри испред трибине и Тита стајала је и наша мала чета.

Јосип Мажар Шоша, народни херој и командант дивизије, поднио је Титу рапорт. Беспрекорно утегнут у партизанску униформу која је по мери била сашивена, по свим војничким прописима, рапортирао је и Драшко Лајић, наш командир и обратио се Титу ријечима које рапортом нису биле предвиђене:

— Друже Тито, нареди да нас пусте у бригаде.

{178} Тада се Тито зауставио пред нашим стројем и готово сваког од нас очински пригрлио и помиловао по лицу. На рапорт командира одговорио је овим ријечима:

— Ви сте, драги моји пионири, још мали и нејаки да би могли поднијети онакве напоре и тешкоће које подносе ваша старија браћа у бригадама. Ви треба да останете ту гдје сте. Слушајте другарице које су одређене да се о вама брину, није далеко вријеме кад ћете ви доћи у редове наше Народноослободилачке војске.

Само 20 дана после тог драгог загрљаја територију Подгрмечу захватила је Четврта непријатељска офанзива.

Тада смо и ми пошли у бригаде, у прве борбене окршаје. Сачуван је докуменат о нашем ратном распореду:

„Дјечји дом, 28. фебруара 1943. Према наређењу распоређено је 128 дјеце. Међутим, ради слабости и прехладе нису могли сви данас кренути. Стога упућујемо свега 117 дјеце и то: 40 за Четврту, 40 за Пету и 22 за Десету дивизију. У Десету бригаду упутили смо једанаесторо дјеце, а у штаб Првог босанског корпуса послали смо слиједеће дјечаке: Славка Котура, Перу Злојутра, Здравка Каралића и Драгоју Лукића. Уз писмо шаљемо спискове и остале распоређене дјеце. Смрт фашизму — Слобода народу! Мила Бајалица.“

На залеђеном Шатору, у борби с Нијемцима, погинули су Славко Котур, секретар скојевског актива дома и Перо Злојутро, скојевац.

Борци наше мале чете прошли су Неретву и Сутјеску, борили се, на Зеленгори. У свим крајишким бригадама, дјечаци из усташког логора у Јастребарском и партизанског дома под Грмечом достојно су носили славу бораца и курира.

Славко Станишљевић из Турјака доживео је драматичну битку Козаре и судбину дјеце у усташким логорима. Када је 26. августа 1942. ослобођен из Јастребарског, ступио је у Једанаесту крајишку бригаду и храбро се борио до краја рата.

Драган Кнежевић, из Читлука под Козаром као тринаестогодишњи дјечак постао је партизан Козарског одреда. У непријатељској офанзиви 1942. године заробљен је са још 19 чланова своје породице од којих је преживјело рат само њих четворо. Када је, 26. августа 1942, ослобођен из усташког логора у Јастребарском, постао је борац Жумберачког одреда, а рат је завршио у Мославачкој ударној бригади као курир и диверзант. Драган Кнежевић данас живи у Београду.

Колико сам пута остајала жива

Петнаестица са Зеленог венца дуго вози до претпоследње станице и Метохијске улице у Земуну у којој су куће мале, домаћински умивене, скривене у раскошном зеленилу.

Када се звонце утишало, иза врата се чуо дјечји глас:

— Бака је отишла да самеле каву. Зна да ћете доћи и рекла је да је сачекате.

Хоће ли опет избјећи сусрет — проструја ми кроз главу. Њена чудесна биографија дуго ме је опсједала. Нисам имао смјелости да дирам њене успомене. Јер, дјетињство и добар дио пута у ратном вихору провели смо заједно. Милошево Брдо

под Козаром наше је родно село. У рат је загазило са око хиљаду житеља, а из њега изишло са мање од 450. И 189 дјеце није преживјело рат.

— Разговараћемо уочи јубиларне прославе Неретве и Сутјеске — обећала је.

И би то недавно на „Састанку у студију“ који неуморно припрема и његује Бранка Јелић, млада репортерка Радио-Загреба. Али, ратна прича Видосаве Суботић, дјевојчице с необичном судбином, није могла да стане у једночасовну емисију.

Ево је, фришка. Добила сам је на други бон. Знаш, мили мој, док је не попијем, не могу рећи ни „добро јутро“.

И онда је потекла прича.

И сама сам се дуго плашила тих сјећања. Она су ме резала као оштар нож. Од њих никако нисам могла побјећи. И што више старим, дјетињства се све чешће присјећам. Ваљда оно што човјек тада доживи остаје заувјек онако избистрено, наивно и чисто. Зачудо, свега се добро сјећам. Покушала сам нешто од тога да запишем. Дјеца су ме на то често присиљавала. Али, није ишло, јер ја немам ни дана редовне школе. Описменила ме је старија сестра Мара. Нешто сам научила и на аналфабетским течајевима, омладинским и скојевским курсевима. И то је било све. Сувише мало знање за запис из кога би свака мајка, сваки отац и свако дијете у овој земљи могли да сазнају о рату оно што смо ми, дјеца Козаре, сазнали, видјели и доживјели. Зато и желим да испричам што могу више. Можда ће то бити неуко и неспретно, али све је истинито.

Имала сам једанаест година 1941. када су усташе први пут изишле на брдо Суботића. Забијали су бајонете у сијено које смо извозили из бара и пријетили. Завиривали су у амбаре и превртали каце. Убрзо после, постријељаше, крај оне наше бране на Јабланици, много људи, њих 164. Убише и мога стрица Михаила. Видјела сам када су их сељани развозили на гробља да их сахране. Јаук се до неба чуо. У прољеће 1942. све је некако било друкчије. Код наше школе су се налазили партизани. Често сам им носила јело, нешто кувано у земљаним лонцима, увезаним у столњаке и повразаче. Око школе, недјељом, скупљала се омладина. Играло је коло и чула се пјесма. {180}

А онда, као гром из ведре неба, удари офанзива. Ту ријеч сам тада први пут чула. И за читав живот — запамтила. Прво су нас гањали авионима, тукли и нас и стоку на њивама. Бомбама су пржили све испод себе. Били смо се већ извјештили како да се склањамо на сваки њихов звук, али то не потраја дуго. Кад престадоше топови да грувају по нашим њивама, зацрни се војска свуд наоколо. Они што су први дошли да нас истјерају из авлија окитили су се лиснатим гранама па стоје на путу као грмови. Наши прогонитељи су дозволили да потрпамо у кола колико год волови могу да повуку. Потјерали смо и краве и телад, а са дјецом у кола убацили смо и

двје овце. Тако су нас, изрованом цестом, свукли са брда и претјерали преко оног понтонског моста на Сави. У Старој Градишки доживјесмо прве ударце и расуло породице. Толико народа, колских запрега и стоке никада раније нисам видјела. Усташе су испрезале најљепше коње, одвлачили најбоља кола, она окована, купили највриједније ствари и одвајали људе. Отјерали су и мога оца Стојана и стрица Лазу.

Непрегледну колону жена, дјеце и старца, тјерану уз обалу Саве, непрестано је, тих дана, лијевала киша. У шумама Струга усташе су нам одузеле све што смо још имали у нашој воловској запрези. У Јабланцу пописао и одвојио дјецу од родитеља. У ствари, моју маћеху Марију, мајку сам изгубила када сам имала шест мјесеци, отјераше у Јасеновац гдје јој се изгубио сваки траг. Одвели су некуд, са осталим мушкарчићима, и нашег десетогодишњег брата јединца Стоку, а нас двје, Мара је неку годину била старија од мене, онако изгладњеле, прокисле и премрле од страха, упртисмо наше сестрице, трогодишњу Драгицу и двогодишњу Марију и однесосмо их, ни сама не знам како, све до Јасеновца. Када су сви вагони једне дуге композиције били напуњени дјецом, воз је кренуо.

На загребачком колодвору одузели су нам малене. Драгица је већ била сва помодрила, а Марија је једва дисала. Дјеца више нису имала снаге ни да плачу. Убрзо су умрле на Јосиповцу, у једном од прихватилишта за дјецу, и покопане на Мирогојском гробљу.

Послије шишања, купања и парења одјеће, враћени смо у воз. Од Загреба до Јastreбарског, пут није дуго трајао. Шћућурена уз Мару, с комадићем круха у руци, ја сам заспала. Неко нам је рекао да ће нам тамо куда идемо бити лијепо и да ћемо ићи у школу. Али, тако није било. Затворили су нас у оне проклете бараке код самостана. Околу је била исплетена бодљикава жица. У жици је било много дјеце и умирала су сваке ноћи. И данас гдје год видим жицом ограђен простор — окрећем главу. Тада сам први пут видјела и часне сестре. Неке су биле врло лоше, особито према дјевојчицама. Тукле су за сваку ситницу. Често су нас изводиле да плијевимо поврће на усташкој економији. За једну ишчупану мркву, часна ме је добро излијемала чворноватом шибом. И не само мене.

О другим казнама и страхотама које сам доживјела тешко је и говорити. Па ипак, једну од најтежих коју носим из логора у Јastreбарском морам да кажем. Од те казне и данас ме подилази језа. Док смо ми, тога дана, скупљали сточну репу и келерабу, часне сестре су са усташама сједиле у хладовини. Један усташа, који је дошао из града и имао замотану главу, пошто је више пута обишао наше редове по ровићима, издвојио је једну дјевојчицу, Борка јој је било име, и одвео у дугачку коњушницу на економији. Више је нисмо видјели. Чули смо да је извршила самоубиство. Косом је пререзала вене. Моја Мара, која се највише дружила са Борком, у бараци су спавале једна крај друге, послје се увијек до земље сагињала, скупљала се, да би што мање била упадљива и личила на одраслију дјевојчицу.

Тако су логорски дани пролазили, један налик на други, све до 26. августа 1942. кад су нас партизани ослободили.

Prezime i ime:	Subotic Vidosava		
Rođeno:	1931	u:	Čitlukovo Brdo
Opština:		kot:	vjera:
Ime oca:	Stojan	majke:	Jovanka rođ:
Tko i odakle doveo diete:	21. VII. 42. Jaskovac Zagreb		
Gdje i kada smješteno:	Jaska		

Факсимил логорског картона Видосаве Суботић

Видосава Суботић је у једанаестој години доживјела Шталову офанзиву на Козару и расуло своје породице. У Јастребарском изгубила је двије сестрице — трогодишњу Драгицу и двогодишњу Марију. Када је, 26 августа 1942, ослобођена из логора, партизани су је са петнаестогодишњом сестром Маром и осталом дјецом одвели у Босанску крајину. За вријеме четврте непријатељске офанзиве сестре су са пролетерима и Централном болницом прошле славну битку за рањенике на Неретви, али су их на Сутјесци заробили Нијемци и после дугог малтретирања у затворима у Фочи, Сарајеву и Вишеграду поново вратили у логор — Сајмиште код

Београда. Ти дани, проведени у овом њемачко-усташком логору, најтежи што могу бити, били су лакши од оног ужасног транспорта Козарчана што су га усташе данима спроводиле у Јасеновац. На једном застанку композиције, када су из вагона избацивали мртве, дјевојчице Мара и Видосава, у ствари два мала костура, остале су на гомили. Крајем септембра 1943. ове храбре дјевојчице су стигле на пусто згариште своје родне куће и одмах се укључиле у рад омладине и Скоја. Преносећи жито у дубину Козаре, Мара је добила упалу плућа и убрзо умрла. Видосава је остала сама. Видосава Суботић Илисић данас живи у Земуну и подиже своје унучиће.

Нашој радости није било краја. Онако боса, с ћебенцетом испод руке, чини ми се да сам из Јастребарског излетила на оно брдашће крај цркве гдје нам је подијељен шећер, најслађи на свијету. Иако сам већ личила на авет, онако ошишана као овца, боса и голуждрава, била сам издржљивија од сестре Маре. Лакше сам поднијела онај дуги и опасни пут од Жумберка до Босанске крајине. У колони с партизанском пратњом брзо смо заборављали логорске муке. Јесен је била увелико завладала када сам у Босанском Петровцу добила вунене чарапе и гумене опанке. Незаборавни су они дани, проведени у домовима у Подгрмечу, — Лушци Паланка, Рисовац, Стекеровци — у којима смо, у игри и учењу, осјетили сигурност и заштиту. У Јасеници смо се најдуже задржали и лијепо се обукли, као за параду. Наши другови су, најзад, замијенили она наша омрзнута усташка одијела из логора у Јастребарском. На смотри Четврте крајишке дивизије, 7. јануара 1943, видјели смо Тита и много бораца са Козаре које смо познавали прије офанзиве, као што је био наш Шоша. Толико партизана никада раније нисам видјела. Сада нам нико ништа не може. Мислила сам да ће тако бити док се не заврши рат.

Четврта непријатељска офанзива, међутим, све је пореметила.

Дјечаци, они мало одраслији и отреситији, распоређени су у партизанске бригаде, највише за курире. И њима је било лијепо. А дјевојчице су нашле заштиту код активисткиња АФЖ-а, у њиховим породицама. Тако је и нас неколико — Гина Мирић, Бора Пејић и Рада Јањетовић — раздијељено по кућама у селу Бари код Босанског Петровца. Али, моја Мара и ја овдје нисмо хтјеле остати, већ смо пошле за партизанском колоном, транспортом рањеника и великом поворком избјеглица. Куд сви они, тамо ћемо и ми — рекла је Мара.

На ледом окованом путу, људи су посртали под носилима, а ја сам се слеђеним рукама држала за лотре на колима у којима су лежала два рањена борца. На застанку навлачила сам поњаву на њихове груди. Ни за тренутак се нисам одвајала од њих. Можда је то и допринијело, не знам тачно, да нас у салу Дринићи приме у састав Централне болнице. Наш командир, звали смо га Била, и комесар, другарица Зора, били су врло пажљиви према нама. Неко им је испричао нашу судбину. А ми смо брзо научиле оно најосновније око рањеника. У почетку сам се плашила сваке ране, али и то је брзо прошло. Тако смо постале болничарке и помагале у свему

оним искуснијим. Једне ноћи, за вријеме мог дежурства код тежих рањеника, умрије Лазар Пејић, борац из Подградаца под Козаром. Много се мучио, а ја сам дуго држала његову већ охлађену руку, и плакала. Сахранили смо га у Мартин-Броду.

Онда смо били стално у покрету. Због авиона, кретали смо се само ноћу. Тамо гдје смо застајали да преданимо, надлијетали су авиони, као јата птица. У стопу су нас пратили. Безгласне патње тешких рањеника и немир тифусара не могу се описати. Те слике су стално пред мојим очима. Ето, и данас кад гледам неке документарне емисије о тим догађајима сва се тресем од узбуђења.

Негдје око Прозора или Вакуфа, када је заробљено много Италијана, добро сам се и ја обукла. Истина, панталоне сам морала да скратим као и рукаве на блузи. И ципеле су ми биле повелике. Добила сам танко ћебе, санитарску торбицу и малу италијанску пушку, ону са ножем што се преклапао уз пушчану цијев.

Тако опремљена као прави ратник, прешла сам преко скршеног моста на Неретви. Морала сам да пузим, јер је било клизаво. Испред мене је један рањеник, који се помагао штапом, склизнуо у ријеку. Моја Мара је помагала једној рањеној болничарки и с тешком муком су успјеле да пређу преко мокре стијене на обали.

Душан Малићан, рођен 1928. године у селу Рогољима код Босанске Градишке, доживио је усташки логор за дјецу у Јастребарском са четворогодишњим братом

Илијом и трогодишњом сестром Надом. Када су, 26. августа 1942, партизани одвели одраслу дјецу, њему се срце цијепало од туге, јер није могао да понесе болесног брата и малу сестрицу. Али, мајка Перса, послје бјекства из колоне коју су усташе спроводиле у логор, успјела је, то само она зна како, да извуче своју дјецу из логора у Јастребарском и одведе на Козару. Душан је крај рата дочекао као курир народноослободилачког одбора у Турјаку. Данас живи и ради у Београду.

Радомир Крњајић, рођен 1931. године у селу Шеварлијама, доживио је офанзиву на Козару као курир, а затим усташке логоре за дјецу у Сиску и Јастребарском. Када су партизани, 26. августа 1942. ослободили одраслију дјецу из Јастребарског, Радомир је остао затворен у другом дијелу логора. У прољеће 1943. године, овај храбри дјечак је успио побјећи из логора и прикључити се партизанима у Словенији. Крај рата је дочекао као борац и курир у Тринаестој ударној бригади „Раде Кончар“. Данас Радомир живи у Љубљани, има два сина и кћерку.

Када смо изишли из долине, опет нисмо имали мира од авиона. Мислим да је то било у селу Крстац или у његовој околини. Оно ми се стално мотало по глави. Страшно су нас тукли авиони. Све је било засуто бомбама, димом и каменом прашином. Мртвих и рањених је било на сваком кораку. У тренутку бомбардовања затекла сам се крај једног огњишта. Неко је неспретно закахио котао са врелом водом и укинуо га са верига. Све се сручило на мене. Опекотине по ногама биле су

неиздржљиве. Мазали су ме неким уљем и брзо сам се опоравила. На овим теренима остали смо неколико дана. Ту се још понешто нашло за јело. Крај једног празног коша, сјећам се, накупила сам пуну прегршт кукурузног зрна. Велику плетену љесу сам растурила чепркајући по њој и вадећи заглављено зрно. Била је то права посланица. Онда смо кренули даље. Упамтила сам Миљевину и Ратај, пријелаз преко Таре и Шћепан-Поље, Челебић, и Недајно, и глад. У једној школи и околним кућама остали смо читав мјесец дана. И добро се одморили. Многи рањеници су се опоравили и отишли у своје јединице.

И опет је покрет услиједио изненада. Од пучнаве зајечала је околина. Нијемци су запалили школу из које смо само час раније кренули. Дуго смо силазили низ врлетну стазу што се, усјечена у окомиту стијену, спушта до Пиве. Прешли смо преко висећег моста и зашли у беспуће и камењар. Ишли смо све куд је прошла главнина. Пут је био обиљежен мртвима. Изваљено дрвеће, разбацано оштећено оружје, комора, гарави и избушени котлови. Покретни рањеници тргали су месо са убијеног коња. Неки су то покушавали и зубима. Ја сам чупала цријемушу, гдје сам је год нашла.

На Вучеву, јека није престајала. Киша је непрестано падала. Видјела сам како вода цури преко носила и рањеника. Стати се није смјело. Хиљаде људи је хрлило у корито Сутјеске, или се мени тако учинило само. Хука набујале ријеке помијешала се са нашом неописивом патњом. Пред зору, киша је престала. Испред нас, на другој обали, прштале су ракете и чула се непрестана пучнава. Они што су пристизали гурали су нас у ријеку. Воде се нисам плашила, јер сам знала да пливам. Али, ова ријека није била као наша Јабланица кад се излије у највећи поводањ.

Са окаченим кајишом од пушке око врата, ухватили смо се за руке и скотрљали низ окомиту обалу. Од снажног удара воде, што је ваљала и дрвље и камење, једна моја рука је попустила, а другом сам се чврсто држала за Мару. Живи ланац је био искидан, и само се по неколико људи држало за руке, као у колу, и очајнички се борило са бијесном ријеком. Матица, као да се прво поиграла са нама, вратила нас је обали са које смо загазили, а онда снажно повукла на другу страну. Неко је пружио каиш од пушке и извукао нас. Мене је бољело кољено од ударца о камен, а руке су ми биле све изгребане. Одјећа ме притискала као олово, све се на мени било залијепило и нисам могла да се помакнем. Ни пушке, ни торбице више нисам имала.

Свитало је, а у ријеци се и даље чула ломљава, јауци и вапаји који ми и данас одзвањају у ушима. Њих никад нећу заборавити. Изведрило се као стакло, и нигдје није било облачка.

Видјела сам: има нас доста на другој страни ријеке. И љекара и болничарки. Рањеници су бауљали и завлачили се у шипражје. Плашили смо се авиона. Долијетали су увијек са првим јутарњим часовима. Поготово, када је било ведро.

Помислила сам да је најгоре прошло, кад запуца. Резали су рафали и праштале пушке. Чуо се и лавез паса свуд око нас. Један рањеник, с рукама у завојима, молио је другове да га убију. Гледала сам и оне најтеже како се припремају за одбрану. Божо Тенџерић, првоборац са Козаре, молио је да му помогнем одврнути бомбу, јер то није могао да учини једном руком. Али су и моје руке биле као {184} одузете. Уплашила сам се и занијемила од страха. Дрхтала сам као прут. Са Маром сам се опростила очима и заплакала, када су у нас уперили пушке.

Нашу групу, двадесетак болничарки и неколико курира, Нијемци су потјерали ивицом шуме. Посртали смо под ударцима. Водили су нас од шатора до шатора и показивали својим официрима. Моју Мару, када се окренула за мном, ударио је њемачки војник неком држалицом и она се затетурала. Али, није јаукнула. Убијали су наше рањенике на сваком кораку. Чекали смо када ће и нас стријељати.

Међутим, они то не учинише, него нас угураше у камион и одвукоше у Фочу. У затвору с дебелим решеткама остали смо неколико дана. Домобрани, неки добри људи, убацивали су у наш подрум комаде хљеба и доносили канте са водом. Из Фоче су нас пребацили у Сарајево и закључали у самице. Нико ни с ким није био заједно. Старије болничарке су често изводили на саслушање и тукли. Мару и мене нису ништа питали. Послије десетак дана, опет неким камионом и са везаним рукама довучене смо у Вишеград, гдје смо остале кратко, а затим у њемачки логор — Сајмиште код Београда.

Протјераше нас кроз широку капију и постројише крај једне дугачке и прљаве бараке. Са нас су висили дроњци, а лица су била унакажена од батинања. И моја Мара је једва стајала у строју, жута као земља. Сигурно сам и сама, најмања међу њима, личила на чудовиште. Ја тада нисам знала који је то логор, али сам га брзо упамтила за читав свој живот. И простор женског логора на Сајмишту био је ограђен дуплим редовима густо исплетене бодљикаве жице. Око неког високог торња и дугачких зиданица налазиле су се, начичкане, ружне дрвене бараке. Када сам спазила и усташе како прилазе нашем строју, учинило ми се да ће нам овдје бити крај. И док смо чекали да нас попишу, видјела сам скврчене људе како леже на сунцу, а по њима ројеви мува. Товарили су их у запрежна кола и некуд одвозили.

Дани, проведени у овом логору, били су најужасније доба мога живота. Убрзо, глад је надвладала све. По једна кутлача чорбастог зеља дневно и то је све. У кругу, ни једне травчице више није било. Сметљиште је непрестано претурано, али се у њему више ништа није могло наћи. Често су нас изгонили на рад. Преносили смо неке камене коцке за попличавање пута. И тада су са нама поступали горе него са стоком. Смрт више није била никаква новост.

И када се више није могло издржати, десило се нешто необично што нам је дало зрачак наде. Милка Микулић, старјешина женског логора, као да нам је желила помоћи. Из пакета хране које су добијали неки Сремци, она нам је понешто намицала. Једном сам добила читав сомун. Ми смо то онда дијелили и онима што

су били највише исцрпљени. Тако смо дотурили комадић хљеба и Сими Котуру, нашем комшији, који је био у очајном стању.

Логорница нам је још једном помогла. Издвојила је Мару и мене у групу која је била одређена на рад у Њемачку. Радовале смо се изласку из овог пакла, јер смо вјеровале да је свугдје боље него овдје. Тек смо у возу сазнале да нас транспортују у Јасеновац. Наш вагон је био пун немоћних људи, који нису могли ни ходати, а камоли нешто радити. Била је несносна врућина и неиздржљива жеђ, а воз је споро ишао или је сатима стајао у малим станицама. Усташе су јеле лубенице, а нама ни кору да баце. У нашем вагону је било већ више мртвих људи. И ја сам мислила да је дошао крај свему. Лежала сам обамрла на прашњавом поду без трунке снаге, када ме је неко свалио у јарак на гомилу непомичних људи. Колико је времена прошло док сам дошла к себи — не знам. Чула сам Мару како шапуће: „Живе смо, живе“. Покушале смо да идемо кроз шуму, даље од свјетла које је пред нама треперило, али нисмо могле. Морале смо ићи пругом.

Саво Видовић, када је ослобођен из усташког логора у Јастребарском, имао је 14. година. На путу за Босанску крајину поново је заробљен и затворен у бихаћку тврђаву. У борбама за Бихаћ, новембра 1942, Саву су ослободили козарски партизани. Тада је постао борац Тринаесте крајишке бригаде у којој је дочекао и крај рата. Данас живи у Ријеци.

Огњен Чекић, дванаестогодишњи дјечак из Турјака, свједок је страдања своје породице. Мајку Јању убиле су усташе у Старој Градишки, оца Јову и најстаријег брата Милу отјерали су на присилни рад у Њемачку, а њих шесторицу браће — Петра, Богдана, Огњена, Гојка, Ђурђа и Живка — у дјечији логор Јастребарско. Четворогодишњи Ђурађ убрзо је умро браћи на рукама, а двогодишњег живка однијеле су усташе и њему се изгубио сваки траг. Са бригадом која је ослободила дјецу из логора кренула су, држећи се за руке, и преостала браћа Чекић. Најстарији међу њима Петар, одмах се прикључио партизанима. Погинуо је 1944. године као борац Шесте крајишке бригаде, а Богдан и Огњен вратили су се на своју Козару. Непосредно по завршетку рата вратио се и Гојко. Данас Огњен Чекић Живи и ради у Београду, Богдан у Сплиту, а Гојко на старом огњишту под Козаром.

Пред зору смо упале домобранској стражи у руке, јер бјежати нисмо биле у стању. Када су нас испитивали, рекле смо им истину. Један од њих је познавао Рајка Суботића, нашег блиског рођака и обећао нам је помоћи. И заиста, кад је убрзо наишао теретни воз, замолио је машиновођу да нас пребаци до Окучана. У тендеру за угаљ, са великом шњитом хљеба и парчетом сланине, изишле смо на сигналу, прије него што је воз ушао у малу станицу у Окучанима. Пошто нисмо имале никаква документа, странпутицом смо пошле према обали Саве. У Новој Вароши

опет су нас ухватиле усташе, спровеле у Босанску Градишку и затвориле у подрум среског начелства.

Наше саслушање у Градишки није дуго трајало. Испитивао нас је Ђорђе Кнежевић и, очигледно, сажаливши се над нашом судбином, успио је да нас некако искамчи од усташа, преко Малте изведе до Крушика и преда Ники Дојчиновићу, који нас је даље повео према Козари. Када смо код Петнаестог километра наишле на партизанску стражу, нашој срећи није било краја.

Био је 21. септембар 1943. када смо изишле на брдо Суботића. Тамо гдје је била кућа, све сами црни угарак. Ни кокошињац нису поштедили. И травуљина свуд около ишикљала поврх коњаника. Па ипак, моје срце је од радости хтелo да искочи.

Годину дана послије велике фашистичке офанзиве на Козару, у јесен 1943. живот се полако враћао у опустошена села. И ми смо се брзо вратиле животу и активно се укључиле у рад омладине и Скоја. И није било акције у Поткозарију у којој нисмо учествовале. Скупљале смо љетину испред непријатељских положаја, по Дубичкој равни, преносиле торбе жита из Лијевча поља у дубину Козаре, и обављале још много других ратних задатака. Као чланови позадинске чете ишле смо, са Једанаестом крајишком бригадом, у све акције на усташка упоришта, на Шимиће и Мичије, Тополу и Босанску Градишку.

Када су Черкези, у јануару 1944, извршили онај гнусни злочин силовања и масакрирања тринаест скојевки, наших другарица из села Грбаваца, ми смо једва избјегле њихову судбину. Иако у дрвеним клонпама и слабо обучена, ишла сам са збјегом све до Пашиних конака. Тако сам прогурала и ту посљедњу непријатељску офанзиву на Козару. За вријеме жетве 1944. године у омладинској бригади „Стојан Грујичић Јаруга“, добила сам ципеле и падобранско платно од кога сам сашила блузу и сукњу само за ријетке прилике и омладинске зборове.

Али, непријатељ је и даље испадао у наша села, палио куће и убијао сваког ко му је пао у руке. Тако је било у касну јесен 1944. године, када настрада и моја Мара. Преносећи жито у дубину Козаре, на Гиг, оклизну се и упаде у Врбашку. Читав дан је провела на сусјежици. Када је умрла, од упале плућа, ја сам остала сама.

Онда је дошло ослобођење и прва прољетна сјетва у слободи, сељачка радна задруга „Нова зора“ и — немаштина.

На једном збору у Матавуљевом гају у Грбавцима упознадох Ђуру Илисића, младог партизана и загледах се у њега. Заједно проведосмо све ове године. Прво нам се роди син Ранко, а двије године касније добисмо и кћерку Драгицу. Дјеца лијепо напредоваше, завршише школу и запослише се. Основаше и своје породице. И ево, донесоше нам четири унука, један другом до ува, — Драган и Душко, Бранко и Душан — четири бабине љубави. С њима је увијек моја душа испуњена најљепшим драгостима.

Са истим осјећањима и ја сам чуо крај приче Видосаве Суботић.

Челице из Новоселаца

Дјечаке сам упознао још у току рата, али сам мало знао о њима. И сада су шкрти на ријечима. Нерадо говоре о себи и рату у којем су као дјеца учествовали. Драгутин, Владимир и Никола, браћа стричевићи и вршњаци, рођени су 1928. године. Расли су заједно у породицама са много чељади, радовали се играма на пашњацима, прољећу и трешњама кад заруде. Онда је дошао рат и, као страشان вихор, однио двадесет и двоје Челића, десет одраслих и дванаесторо дјеце. Њихова имена су: Теодор, Дева, Мирко, Марко, Јован, Миле, Душан, Ђуро, Раде (Јованов), Милева, Љубан, Стана, Милан, Перо (Саванов), Илија, Душан, Перо (Васин), Раде (Перин), Божо, Милица, Нада и Јања. Гинули су редом у козарским офанзивама и збојеговима, фашистичким логорима и на другим стратиштима. У њиховим породицама остала је пустош и ови записи како је то било.

Драгутинов отац Теодор и брат Мирко, тек што је био одслужио војску, отишли су међу првим Козарчанима у устанак и погинули на „Комленском фронту“. Другог брата, Марка, на превару су ухватиле усташе и замео му се сваки траг. Тих дана стријељали су и прве комшије, Славка Лукача, Илију Шекеровића, Милорада Дозета. Мајку Деву страховито су претукли и она је убрзо послије тога умрла. Кућу и све друге стаје су спалили.

У партизанској чети Томице Шпановића, 5. августа 1941, Драгутин је нашао утјеху. Била је то чета храбрих са Драксенића и Кадиног Јеловца, Црнца и Хаџибаира, што је у офанзиви 1942. стајала у одбрани збијега код Маглајаца, просијецала обруч на Погледјеву гдје тутањ није престајао, као да се земља била растворила, а небо проломило. Рањеног у десну ногу, Драгутина су из окршаја изнијеле омладинке. Онда се дуго вукао са друговима који су преживјели масакр у Мљечаници. Били су то најстрашнији тренуци у животу малог Челице. Видио је своје другове, мртве, како леже по живици и кукурузишту, на носилима и запрежним колима, или висе преко лотри.

У дубини шуме изнад села Војскове, маскиран испод обореног стабла, сачекао је Драгутин, као у бунилу, да прођу стрелачки стројеви. И када се све утишало, или се њему тако само учинило, пребацио се у село Сјеверовце, увукао у напуштену сјенару и заспао. Пробудио га је лавез паса и пуцкетање пламена који је гутао стогове садјевеног жита. Даље се није имало куд. Около су стајали њемачки војници са псима трагачима. Они су га гурнули у већ обезглављену колону нејачи у којој су, крвавим бајонетама, усташе већ биле успоставиле ред. На блатњавом путу остали су само они што даље нису могли ићи.

Пространи плато старе пилане у Босанској Дубици претворен је у сабиралиште народа из Кнешпоља. Гледао је мали Челица престрављене мајке са уплаканом дјецом у наручју и мислио на своју мајку, премлаћене људе везаних руку из којих је шибала крв и сјећао се оца и браће. Ударац у леђа вратио га је у стварност. Искористивши метеж који је око њега настао, готово у једном скоку и за њега самог неочекиваном

Драгутин Челић, четрнаестогодишњи дјечак из села Новоселаца под Козаром, борац је од првог дана устанка. На пробоју обруча око Козаре, 4. јула 1942, заробили су га Нијемци и предали усташама. На драматичан начин Драгутин је успио побјећи са стријељања у кругу пилане код Босанске Дубице. Као борац четвртог батаљона Пете козарске бригаде прошао је читаву њену ратну маршруту. Данас живи у Приједору.

Душан Кевих, рођен 1928. године у селу Милошевом Брду под Козаром (први здесна) после бјекства из логора, био је борац Шеснаесте славонске бригаде. Душан је изненада умро 1982. године.

Милан Кевих из Милошева Брда имао је 12 година када је доживио Козару. Његов отац, мајка и пет сестара страдали су у усташком логору, а Милан, са старијим братом Душаном, успио је побјећи у партизанску Славонију.

— Милан Јока, народни херој (десно) са Кевихем, својим омиљеним куриром. Данас Кевих живи у Београду.

Владимир Челица, рођен 1928. године у селу Новоселцима, један је од најмлађих козарских првобораца. Био је курир у Петој козарској бригади. Данас је пуковник ЈНА.

[тренутку, пребацио се у заклон од стокова сложене грађе.](#) Кад је наставио да бјежи, чинило му се да га и сами његови кораци претичу на преосталом простору до ивице шумарка.

Под Палежом су се већ били окупили преживјели борци Козарског одреда када је из високе папрати Драгутин излетјео у загрљај Ради Дозету, првом партизану на кога је наишао послје бјекства из чељусту смрти. Од тада, за курира Челицу и његов Четврти батаљон нису представљале препреку ријеке и низови бункера што су раздвајали Грмеч и Козару. Јуришао је Челица на утврђене Спахиће и Острожац, ослобађао Бихаћ. На великом маршу наше бригаде у централну Босну често смо се сретали. На Лавовом брду крај Вијачана радовали смо се запљењеним топовима. Те јулске ноћи 1943, као лавина, сручили смо се у живописни Прњавор, градић богате Жупе. Вјешто и нечујно, као мачка, привукао се бункеру на раскршћу и када се мало придигао да баци бомбу, нешто га је пресјекло по стомаку. Метак је изишао на другу страну. Унијели смо га у ослобођени Прњавор. На Козари, у партизанској болници у Буковици, рана је брзо зарасла и Челица је наставио да се бори до краја рата.

„Партизанска споменица 1941“ и друго ордење што краси његове груди казују о храбрости борца и курира, скојевца и комунисте Драгутина Челице.

И Владимир Челица нашао се у жаришту устанка већ 30. јула 1941, када је подно Новоселаца Мирко Башић убио првог усташу и дошао до карабина. Скакутао је мали Владо по партизанском положају на којем су устаници правили баријеру усташама. Са деда Мићом склањао се у село Јасење увијек када је непријатељ упадао у Новоселце. Али, једном дједа није могао побјећи. Усташе су га заклале и гурнуле у Уну. Тада су убили и осам жена и четворо дјеце — прве комшије. Са њима су пали и Јово Бакић и његов тринаестогодишњи син Перо. Дједа Мићу и нераздвојног школског друга Перу Владо није могао прежалити. Ријешен да их освети, дотрчао је у баљску партизанску чету и јавио се командиру.

— Примићемо те одмах чим ти израсту прве науснице — нашалио се Ранко Шипка, омиљени јунак Козаре.

— Бићу курир, радићу све што раде и други — јецајући заклињао се Владо.

Децембар је био 1941. када је мали Челица постао „Син пука“, добио пиштољ пун метака, дубоке чизме у које је упao до кољена и курирско задужење у чети. У партизанском логору званом Команда на Баљу брзо је савладао обуку партизанског ратовања. А када су Нијемци насрнули дубичком цестом да извуку из Љубије своје опкољене снаге, нашао се у ватреном окршају. Каква је то чудна војска што под бијелим огртачима клизи по снијегу и не пропада — чудио се Владо.

Притајен у дубоком снијежном наносу лежао је, без даха, у засједи крај брекињске школе. Снажан плотун и потмуле експлозије ручних бомби разбили су први страх. Као на крилима сјурио се на цесту по којој су се, на крвавом снијегу, ваљали њемачки војници: шеснаест скијаша је убијено, четворица су заробљена, а само тројица су успјела да побјегну.

У даљем наступању цестом према Приједору, корак по корак, Нијемци су морали да савлађују партизанске положаје на сваком брежуљку од Крушковца до Букове косе... И сваку борбу пратили су одмаздом над незаштићеним становништвом Влашковаца, Међувођа, Мирковца. Убијали су сваког на кога су наишли. Тада се народ повлачио на завијане висове Козаре и, под заштитом партизанских чета, стварао своје прве збјегове.

Владина мајка Василија вукла је кроз дубоки снијег једанаесторо своје дјеце. Оне најмање, близнакиње, носила је у наручју. Четворогодишња Стана, трогодишњи Милан и Перо, који је имао само једну годину, не преживјеше ову прву њемачку офанзиву.

Тог прољећа ослобођено је читаво Поткозарје. Орахова, Козарац, Приједор и Љубија били су у нашим рукама. Дошли су авиони Фрање Клуза и Рудија Чајавета и Козара је добила своја крила. Сви су били на ногама и Козара је личила на један велики војни логор гдје се живјело и радило само за борбу.

Штаб Трећег батаљона, смејштен у лугарској кући у Подградцима, био је добро повезан са својим четама и оном Остоје Миљатовића што је, истурена према усташком упоришту у Мичијама, држала положај на Шмитранском гробљу, и оном Мирка Башића што је, ушанчена, стајала на Петнаестом километру испред Босанске Градишке. Командант батаљона Мирко Пекић, вољени уча, одабрао је себи храброг и сналажљивог курира. Био је то мали Челица.

А када је велика офанзива већ била почела, курир Челица се нашао на другој страни Козаре. Тога дана Први батаљон, под командом Жарка Згоњанина, извојевао је једну од својих највећих побједа у офанзиви. Мртве и заробљене курир је једва пребројао: шездесет убијених и 283 заробљена непријатељска војника. Убрзо затим услиједио је и пробој обруча. Пут је прокрчен преко Патрије и Југовића брда. Јуришао је и Челица, прескакао шанчеве и пуцао. Непријатељски војници су викали: „Држите малог, хватајте га жива!“ Били су то тренуци ужаса.

Као прекаљени ратник са Козаре прошао је Челица велике битке које су Крајишници водили на Бихаћу, у четвртој офанзиви и завејаном Грмечу. Обхрван тифусом, у пролеће 1943. вратио се на Козару из које се, са згаришта, живот поново јављао. У тишини села Јасења, услед Кнешпоља, сазнао је за тужну судбину својих најдражих. Најстарију сестру Милеву, пркосну дјевојку, усташе су страховито мучиле, тукли је путем све до сабиралишта у Церовљанима и онда заклале, а шеснаестогодишњег брата Љубана стријељали су, као одраслог, на Градини крај Јасеновца.

У партизанској бригади дјечак је ојачао да би последије рата, у Југословенској народној армији, стасао.

Владимир Челица, носилац „Партизанске споменице 1941“ и других одличја за војне заслуге, данас је потпуковник наше Армије. Осјећао сам немоћ пред бјелином хартије и дуго нисам имао храбрости да опишем ратну судбину Николе Челице. На упорно инсистирање Воје Бабића, нашег ратног друга, а сада писца и уредника сарајевске телевизије, Никола је смогао снаге да се сада отисне с нама у тешку и славну прошлост Козаре.

Ево те одболоване приче:

„Мој отац Перо, који је као тесар у дрвету изрезбарио читаво наше домаћинство, и мајка Јања, горда Личанка, имали су седморо дјеце. Рат сам проживио само ја. Од деветоро остало сам сам. Још прије устанка, у првим рацијама у нашем селу, оца су затворили, али је он некако успио побјећи. Улетио је у устанак храбро и борио се онако како доликује Козарчанину. Погинуо је у првој ратној зими на Крушковцу,

када су Нијемци навалили из Дубице. И најстаријег брата Раду убише тада усташе. Мене не хтједоше примити у партизанску чету да заузмем очево мјесто. Био сам исувише мали. Утом дође и она љетна офанзива 1942, најстрашнија што може бити, и ми из села нагрнусмо на Козару. И наста живот у збјеговима, али ипак живот који не могаше зауставити топовима и авионима. Али, када су митраљежи почели да сију смрт на блиском растојању, наста пометња, јауци и вапај нејачи расуте по козарским вододеринама. Са рањеницима које је омладина носила на пробој обруча, усташе ухватише и сестру Милицу. [Тек је била напунила двадесету када је](#)

Владо Ортић (лијево) рођен 1928. године у Челебинцима под Козаром, борац је од 1942. године. Рат је провео као курир у Петој козарској и Једанаестој крајишкој бригади Данас живи у Земуну.

Лазо Батар, Владин вршњак, рођен је у Јасеновцу. Своје родно мјесто је доживио као најстрашније губилиште људи. Био је заточеник у Старој Градишки, а затим у Јастребарском усташком логору за дјецу. Када га је, 26. августа 1942 ослободила Четврта кордунашка бригада, остао је у њој да се бори, а крај рата је дочекао као борац Осме крајишке бригаде. Данас је потпуковник ЈНА и живи у Београду

— Заједнички снимак дјечака је из Београда 1944. године када су бити питомци Титове гарде.

Никола Челица, рођен 1928. године, један је од јунака наше приче „Челице из Новоселаца“. Од деветоро чланова своје породице козарску офанзиву преживио је само он побегавши са стријељања из усташког логора у Грубишином Пољу, Крај рата је дочекао код Трста у посљедњим окршајима са непријатељем. Овај храбри човјек данас живи и ради у Босанској Градишци.

[живу спалише у Баћинској кречани](#). У збјегу, горе под Палежом, погибе ми и петогодишњи брат Бошко. Разнесе га граната. Онда настаде расуло остатака породице. Мајку са троје дјеце одвукоше у логор, а ја неким чудом избјегох то прво чешљање Козаре.

Успјешно сам одолијевао потјерама, завлачио се у лисичје рупе, помагао преживјелим рањеницима колико сам могао и када је већ изгледало да је оно најгоре прошло, августа 1942, упао сам у клопку. Умјесто у логор, стрпали су ме у дубички затвор, као одраслог, гдје сам затекао двадесетак мојих вршњака и неколико дјевојчица. Депортоваће нас у „дом за преваспитавање“ у Врапчу — причало се. И заиста, једног дана, потјераше нас преко Уне према жељезничкој станици. Град је био излипљен плакатама: „Козара је пала“ и „Козара — гробница партизана“.

На цести смо дуго туцали камен. Онда су нас тјерали да клечимо на оштром туцанику и гледамо у Сунце. А онда пече ли, пече, очи да исцуре. Док је лјетна жега јењавала, потјераше нас, трком, према Јасеновцу. На том путу падоше четири дјечака. Мислимо, крај је дошао и нама. У логору, сретох се са мајком. Скупила се сирота крај логорске оgrade, у крилу је држала двогодишњу Наду, а крај ње била су

шћућурена браћа Душан и Илија. Мајка се осмјехнула или се мени тако само учинило.

Колико смо дуго овдје остали и како смо преживјели Јасеновац, ја не знам тачно. Сјећам се једне дуге композиције препуне народа што нас је некуд вукла, а ми смо се држали једно за друго, да нас не раздвоје. Учинили су то у славонском селу Дапчевици. Мајку са маленима, Надом и Душаном, узела је једна породица, Илију је одвео један богат сељак да му помаже у берби кукуруза, а мене један сиромашак, добричина и плашљивац. Брзо смо некако живнули. Сазнадосмо за мословачки и билогорски партизански одред и Челице одлетјеше у славонске партизане. Ђуро, Раде и Бошко. И мој брат Илија оде у билогорски одред, али убрзо погибе у једној ували... Падосе храбро и Ђуро и Раде, моји рођаци и школски другови. Рат је преживио само Бошко, један од моје браће стричевића. И ја сам желио ићи у партизане, али ми је било жао оставити мајку са оно двоје нејаке дјеце.

Тако презимисмо и дође прољеће 1943. Неки су отишли посредством народноослободилачких одбора на Козару и ми смо се почели припремати за пут. Али, предухитриле нас усташе. Покупише све Козарчане, жене и дјецу, и сатјераше на сточну пијацу у Грубишном пољу. Ради прозивке — рекоше. И би то прозивка, али само за стрелиште удаљено неколико километара одатле.

Окомита обала као зид иза леђа, густ строј усташа испред нас и митраљези. Мајка се пресави, испаде јој Надица из руку и Душан паде испружен. Више ништа нисам видео и ништа чуо. Бјежао сам главом без обзира. За мном су пуцали, али ја сам, не знам зашто, био увјерен да ме неће погодити.

Тако сам остао сасвим сам. Када сам стигао у билогорски одред, марта 1943, сви су већ знали за судбину моје породице. Годину дана проведох са славонским партизанима и било ми је лијепо, али се разбољех од упале зглобова. Мало ме носише, чак и коњче ми набавише и ја прездравих толико да могах доћи до Козаре. У поуњској општини мало ојачах, неко вријеме остадох при одбору као курир па опет одох у бригаду баш онда када су на Козари вођене оне жестоке борбе са Черкезима. Тако стигох и до Трста и последњих окршаја са непријатељем који је бјежао из наше земље. Демобилисан сам јуна 1945. као млађе годиште...“.

Заћутасмо и као да не чусмо крај приче. На тераси хотела „Козара“ у Босанској Градишци, на обали Саве, владала је тишина. Камера престаде да ради, тонац искључи магнетофон.

Ратник двије славне армије

Када се окупе стари ратници, рађају се незаборавне приче о давним партизанским данима. Тако и сваки сусрет у београдској Секцији учесника битке на Козари донесе понеко ново казивање. Неуморни Душан Буква, секретар Секције и један од јунака ове књиге, обрадовао ме дуго ишчекиваним сусретом и познанством са Милинком Маџуром, који је као дјечак доживио устанак на Козари, агонију

рањеника у Шталовој офанзиви, усташки логор на Церовљанима, партизанско војевање у Славонији, погибију своје чете у јуришу на Вировитицу, тешко рањавање, њемачко заточеништво у Аушвицу, последње битке против фашизма у редовима Црвене армије и једну публикацију у којој је проглашен мртвим.

Ратна биографија Милинка Мацуре, сада средовјечног и просиједог човјека, с благим осмјехом у очима, не може стати у једну причу. Зато ћемо је дати у фрагментима онако како ју је сам испричао у ове мајске дане 1984, четрдесет година касније.

Имао сам четрнаест година, завршену основну школу и неуспјели покушај трговачког занимања кад је с окупацијом 1941. усташка власт смртно запрјетила свим људима у мом родном селу — Доњем Јеловцу крај Босанске Дубице. Разлог више за забринутост моје породице имао је дјед Павле који је са својим кумом Стевићем Балабаном још 1917. године убио два аустроугарска жандарма, неког Фуртулу, командира станице у Кнежици, и једног Чеха, и одметнуо се у Козару, у зелени кадар, како се тада говорило. Сем тога, и мој отац Благоје, који је 1929, када сам био у трећој години, отишао на рад у Француску, био је на жандармској потјерничкој листи. Годинама је отац радио у рудницима угља и слао мајци понешто новаца све до шпанског грађанског рата када му се изгубио сваки траг. Појавио се 1938. године и тада сам га упознао као оца. Пјевушио је и звиждукао неке пјесме које нисам разумио и причао како је пјешице прешао Пиринеје. Жандармима је био сумњив па су га често обилазили и о њему се код других распитивали. Отишао је опет изненада и после двије године се вратио да подигне кућу. Тако се у априлском рату 1941. затекао код куће и придружио се оној јединици бивше југословенске војске што је на Уни код Баља борбом дочекала Нијемце. У повлачењу, наши војници су уништили топове и разбацали затвараче по шуми. Отац је одатле донио карабин са доста муниције и опет отишао. Дјед и ја смо тај карабин закопали испод брашнара у нашем кућару. Извадио сам га уочи устанка, када је Њемачка напала Совјетски Савез, и са фишеклијама пуним муниције Предао стрицу Милану Мацури. С њим је он учествовао у нападу на жандармеријску станицу у Кнежици. Била је то једна од првих устаничких акција под Козаром.

Устанак сам и ја помагао онолико колико се од мене могло очекивати. И моја мајка, међу првим женама у селу, постала је партизанска одборница. Душану Вучену Целату и Душану Мацури, организаторима устанка и народне власти у нашем селу и околини, помагала је у свему а највише у збрињавању рањеника. Била је немуорна у прикупљању {194} и припремању одјеће за борце. Моје основно задужење, тих дана, биле су курирске везе са командом партизанске чете. А када је, крајем 1941, у нашој школи формиран војно-политички курс за обуку младића који нису служили војску, мене не хтједоше званично примити због великог одзива младића старијих годишта. Али, ја сам стално био с њима и тако савладао обуку руковања пушком и стекао основне представе о начину партизанског ратовања. Доста сам научио и у Скоју, који су тада основали у селу Божо Димитријевић, Џевад Мицић и мој рођак Неђо Мацура.

У борбама на Дубичкој цести, фебруара 1942, када су Нијемци извлачили своје снаге из опкољене Љубије, једва сам извукао живу главу. Зима је била јака и ми смо се, с тешком муком, кроз дубоки снијег пењали на Команду у Козари и склонили се у куће Чупића. Тада су страховито страдала сва села око цесте, нејач побијена и куће спаљене. Када су се борбе мало стишале и митраљеска ватра помјерила се према Приједору, ја сам се пречицом вратио у Јеловац. Куће су још догоријевале, а у шталама стока спржена. Поубијани људи, жене и дјеца, читаве породице, лежали су на крвавом снијегу. И пред нашом кућом, изгорјелом некако по средини, доживио сам тренутак који никад нећу заборавити. Човјек који је сједио на дрвљанику, лицем загњурен у шаке, био је мој отац. У његовим очима видео сам сузе када је причао како су га на путу из Њемачке ухватиле усташе и са људима из Дубице потјерале да чисти снијег на правцу њиховог наступања. Од кућа Остојића, успио је побјећи. Сада се не сјећам тачно да ли је то било исте или сљедеће вечери, отац је са Нешом Балабаном, првоборцем, отишао на Витловску, гдје се тада налазио штаб Другог батаљона козарског одреда. Предосјећао је, или се мени само тако чинило, да се никада више нећемо видјети. С тугом у очима чврсто ме је пригрлио и растали смо се на снијежној пртини. Како је и гдје отац погинуо, никад нисам сазнао.

Преживјели су одмах прионули на посао у отклањању посљедица зимске офанзиве. Омладина је у свему предњачила. Пошто је и школа била изгорјела, наш војно—политички курс је наставио рад у кући Лазе Мацуре. Обновљен је и аналфабетски течај у кући Раде Вучена. Моје лијепе успомене из тих дана везане су за организовани одлазак Јеловчана на масовни омладински збор у ослобођени Приједор и долазак Клузовог авиона у Међувође. Сјећам се припремања терена за његово слијетање, даривање авиона везеним пешкирима, кићења пољским цвијећем и кола козарачког што је око њега играло.

Али, наша срећа не потраја дуго. Првих дана јуна 1942. сручи се на Козару велика офанзива и наше село се нађе у самом њеном жаришту. С народом који се повлачио од Уне, Босанског Новог, Добрљина, Костајнице, Читлука и Стригове, вукући са собом све што се могло понијети, морадосмо и ми напустити наше куће. И кад почеше оне жестоке борбе на Брначама и Хајдеровцима, нађосмо се у смртоносном обручу. Вјеровао сам, као и сва наша позадина, да ће партизани одбранили Козару.

У том увјерењу провео сам тешке дане са збијегом у Саставцима. Са омладином у резервној чети, која се под куршумима налазила иза положаја, извлачио сам рањенике и запрегама превозио их на Медњак и Подглеђево. И ону последњу ноћ пробоја из обруча провео сам са два рањеника у колима са воловском запрегом. Али сутрадан, даље од Широке луке, више се није имало куд. Стотине запрежних кола с тешким рањеницима на носилима остало је у Грабовом јарку. Код куће ковача Бабића за длаку сам измакао да ме не ухвате. У Војскиви сам на неком жрвњу самлио торбицу кукуруза и мајка је сестри и мени направила цицвару. Била је то последња храна у Козари, јер сам већ сутрадан био заробљен. Ухватили су и рањеног дједу што је за мене био највећи ударац, јер ми је он у дјетињству замењивао оца.

Ратник двије славне армије: Миленко Мацура, из доњег Јеловца, као петнаестогодишњи дјечак доживио је драматичне догађаје на Козари у љето 1942. и усташки логор у Церовљанима, тешко рањавање у славонским партизанима и поновно њемачко заробљеништво, дуготрајно лијечење у окупаторској болници и затворску самицу, нестајање људи у Аушвицу и завршне операције против фашизма у редовима Црвене армије.

Данас живи и ради у Босанској Дубици.

Љубан Злокапа, рођен 1929. године у Слабињи под Козаром, брат јединац, пратио је у стопу на њиховом борбеном путу своје храбре сестре. Као курир и борац остао је у Седамнаестој славонској бригади до краја рата. Када је 1945. године демобилисан из ЈНА као млађе годиште, прешао је у службу Народне милиције.

Данас живи и ради у Босанској Дубици.

И породица Остоје Злокапе, првоборца из Слабиње, заробљена је у козарском збјегу и из усташког логора у Церовљанима растурена по славонским селима. Миља и Роса Злокапа, сестре, тек стасале за удају, лако су пронашле пут који их је из села Дапчевице одвео у славонске партизане. Убрзо су борци Седамнаесте славонске бригаде сазнали за подвиге младих Козарчанки. Миља се није одвајала од свог пушкомитраљеза, а Роса од своје бомбашке десетине. У бици за Грубишно Поље, код Великих Зденаца, пред њемачким бункером прво погине Роса. Само сат касније, у јуришу код Великог Грђевца, смртно погођеној Миљи испадне митраљез из руку.

Тако сам се нашао у оној тужној колони што се, тих дана, Дубичком цестом протезала у недоглед. Усташе су немилосрдно млатиле људе чим су стигле, а они су, искрвављени, газили туцаник и ишли ћутке. У Дубици нам одузеше све што нам је било преостало, а када су из колоне почели да издвајају одрасле мушкарце, ја сам, вјероватно захваљујући свом узрасту, прешао преко моста на Уни са женама и дјецом. Тако је било и у сабирном логору на Церовљанима. Неколико пута сам избјегао одвајање од матере и одвођење у дјечје логоре. Неким дјечацима, мојим вршњацима, мајке су, кришом од усташа, навлачиле женске хаљинице и тако их задржавале крај себе, док и дјевојчице нису дошле на ред.

Послије десетак дана проведених на ограђеној пољани крај пруге, као у тору, већ исцрпљени глађу и страхом од смрти, усташе нас почеше одбројавати као стоку и кундацима угонити у теретне вагоне дуге композиције.

Мучно путовање до Бјеловара трајало је бескрајно дуго. У вагонима се није могло дисати. Једна старица и двоје дјеце умријеше пред мојим очима. Онда нас растурише по славонским селима. Мене су, са сточне пијаце у Гарешници, одвели неки људи у село Рогажу. У породици Ане и Илије Лалића брзо сам се опоравио и са домаћином, који није био много старији од мене, спријатељио. Тако једном, у тихо августовско вече, када сам помагао Илији у извлачењу из Илове потопљеног лана, видјех партизанску патролу. Борци су се са нама срдечно поздравили. Тада сам се упознао са Миланом Мавдушом, Бранком Воркапићем и Стеваном Ловрићем, мојим вршњацима, који су ме тако завољели да су просто бдјели надомном како поново не бих пао у усташке руке. С нескривеним одушевљењем они су ми причали о славонским партизанима, а ја сам њима преписивао борбене пјесме које сам научио на Козари. Заједно смо их умножавали и кришом растурали, лијепили по дрвећу и дворишним капијама неких одабраних кућа.

Они су ми једном и живот спасили. Било је то половином августа 1942, када су Лубурићеве усташе извршиле оне масовне покоље у низу славонских села. Само у Слобоштини они су тада побили и у неке бунаре побацали више од хиљаду жена и дјеце из Поткозарја.

Тих дана су усташке власти, једним пријетећим расписом, позвале све Босанце из Рогаже, старије од десет година, да се одмах пријаве у ватрогасни дом ради одласка на прикупљање љетине у напуштеним поткозарским селима. За оне који покушају избјећи обавезу предвиђена је смртна казна. Сјећам се, у огласу је та пријетња била одштампана масним и крупним словима. На жалост, неки су се, у жељи да се што прије домогну Козаре, одазвали позиву и сви до једнога страдали у јасеновачком логору. Моји другови Славонци су помогли да и сам не упаднем у ту замку. Из воћњака Илије Криганца, гдје смо се, иначе, често окупљали, они су ме одвели са још неколико другова и другарица у Мославички партизански одред који се тада налазио на планини Гарић. Тако сам постао партизан. У загрљају Марка Опачића, командира Друге чете, мојој радости није било краја.

Оно што сам научио на војно-политичком курсу и доживио у непријатељском обручу око Козаре, добро ми је дошло већ у првом ватреном крштењу, у нападу на Чазму, октобра 1942. У тој борби сам заслужио карабин, а на Прокопу — похвалу. Наша чета је имала добар музички састав с којим смо се дичили у одреду. Борци су, с пушком и љубављу, носили своје инструменте и у најжешће окршаје. Тако је било и на Прокопу. Али, кад морадосмо да се из борбе повучемо на полазне положаје, наш кларинет остаде у некој штали из које смо тукли бункер. Мени је било жао онако лијепог инструмента, па сам {198} се под ватром вратио и изнио наш кларинет. У ноћном нападу на Чесму код Грубишиног Поља, наша гласба је опет свирала у свом пуном саставу. И у тој борби игром срећних околности,

заробио сам десетак домобрана и довео их пред мог командира. Тада сам се обукао као цвјећка и наоружао се као прави ратник.

У нашој чети било је неколико младића и дјевојака с Козаре. Драгољуб Милић, Илија Миљуш, Срђо Ећим и Раде Пралица побјегли су испред усташа и дошли у чету као што сам и ја дошао. Тако су се нашле у нашем батаљону и младе Козарчанке, Дрљићке, Пралице и Марица Шекеровић, а о малој Зденки, и њеним подвизима са пушкомитраљезом, говорило се с дивљењем. Сви смо, као добровољци, прешли у Шеснаесту омладинску бригаду „Јожа Влаховић“ и на смотри у Горњим Боркима, 30. децембра 1942, доживјели велике радости. Батаљони и чете постројени су на пољани крај пута што води према Бијелој. Тапкали смо у мјесту и прсти су нам од мраза пријањали за оружје, све док Раде Кнежевић Тихи, командант бригаде, није командовао и примио уобичајени рапорт. Онда су говорили, ватрено, Петар Драпшин, командант дивизије и Марјан Цветковић, комесар наше бригаде. С нестрпљењем сам ишчекивао крај говора, јер је испред нас, на утабаном снијегу, стајао народ из околних села с пуним котарицама хране. Та смотра и народни збор, остали су ми у успомени као најљепши тренуци у рату. Само неколико дана послје кренули смо у прву велику битку за ослобођење Воћина. Други батаљон је затварао правац од Ђуловца, сада Миоковићева, а наша чета је била на цести код Хума и Пијетлове Ноге, гдје смо Нијемцима преотели двије танкете. У жестоком окршају помагао сам рањеном Јури Влајнићу и замијенио га на његовом пушкомитраљезу. Онда смо ишли на рушење жељезничке пруге на релацији од Нове Градишке до Новске. Спалили смо гомилу вагона на станици Драгалић. И тако, из борбе у борбу, све до 13. фебруара 1943, до оног кобног напада на Вировитицу и мог посљедњег дана на партизанском ратишту.

Ево како је то било.

Уочи самог напада на град распоређен сам у пратњу штаба бригаде. Мени се то није свидјело, јер у штабу нисам никога познавао, и вребао сам погодну прилику да се прикључим својој чети у којој сам се осјећао као у породици. Жестока борба за град није јењавала у току читаве ноћи. У зору су штабу јавили да је заузето складиште код касарне и да је скршен отпор код старог дворца у средишту града, али је ломљење посљедњег упоришта на жељезничкој станици заустављено са два оклопна воза који су продрли кроз наше засједе из правца Подравске Слатине и Ђуловца. Већ је увелико било свануло и наше се јединице повукле, неке и километар два од града, када су затражени добровољци. Ту прилику сам искористио и прикључио се друговима из моје старе чете који су, као добровољци, ушли у састав нове јединице са задатком да униште оклопне возове.

Било нас је око 60 бораца, наоружаних само бомбама и аутоматима, када смо за Бошком Змијањцом, храбрим командиром, пошли у посљедњи јуриш. За тренутак смо залегли крај неке калупаре. С тог растојања од двадесетак метара разговјетно сам чуо ријечи и шиштање паре у локомотиви. Онда је први скочио командир и ми за њим. У једном скоку, чини ми се, стропоштао сам се у јарак крај малог

бетонског моста, надамак првог колосјека. Од заглушујуће палбе више се није чула ничија команда. Зазвечали су рафали по оклопу, зашиштале бомбе. Неко је скочио на папучицу воза, али га је скинуо рафал, можда и наш. Одјекнуло је неколико неуједначених експлозија, чуо се понеки узвик, јаук и псовка. Из оклопа је митраљеска ватра непрестано куљала. **Неко је од наших успио да ућутка једну пушкарницу на вагону испред мене и ја се тада мало придигох са већ активираном**

Душан Радаковић, рођен 1929. године у селу Кадином Јеловцу код Босанске Дубице, преживио је козарски збјег и сабирни логор на Церовљанима захваљујући храбрости своје мајке која га је у женској одјећи извукла из усташких канџи и вратила на Козару. Мајка није могла да тако спасе своје мало старије синове, Ђуру и Раду, које су усташе убиле у логору на Сајмишту код Београда. Тако је Душан, од легендарне смотре на Палежу августа 1942, као курир растао у Петој козарској бригади и на њеном борбеном путу остао до посљедњег дана рата.

Данас је пуковник ЈНА и живи у Врњачкој Бањи.

Драгоја Буразор, из Комленца код Босанске Дубице, као четрнаестогодшњи дјечак учествовао је у устанку 1941. и са партизанима срушио Скелу преко Уне код Баћина. У офанзиви на Козару 1942. је ухваћен и протјеран у славонско село Горњу Бршљаницу код Гарешнице. Када се, септембра 1942, вратио на Козару постао је борац Трећег батаљона Пете козарске бригаде који је, послије четврте непријатељске офанзиве у Грмечу 1943, прерастао у Дванаесту крајишку бригаду. Са овом прослављеном јединицом Драгоја је, као курир и борац, прошао читав њен борбени пут преко Београда, Сремског фронта и Цеља до посљедњег дана рата.

Данас је потпуковник ЈНА и живи у Новом Саду.

Живко Бућма, рођен је 1929. године у Кнежици код Босанске Дубице. За вријеме офанзиве на Козару, у лето 1942, усташе су му убиле мајку, и још десеторо чланова његове породице, а он је, избјегавши заробљавање, септембра 1942, постао борац Пете козарске бригаде. Нешто касније, 1944, прешао је у Команду козарског подручја и био замјеник политичког комесара чете. Крај рата га је затекао у Пратећем батаљону Петог корпуса, када је, као млад официр прешао на рад у Одељење заштите народа Босне и Херцеговине. У рату је рањаван два пута. Умро 1985. године.

Милош Савић, из села Мирковца код Босанске Дубице, један је од најмлађих првобораца са Козаре. Имао је 14 година када је постао борац Баљске чете Козарског одреда и скојевац, а годину дана касније је примљен у КПЈ. У офанзиви на Козару, у лето 1942, са истом четом се пробио из обруча. Са Петом козарском бригадом прошао је славне битке у четвртој непријатељској офанзиви а у Дванаестој „Медавиној бригади“ остао је од њеног формирања до последњег дана рата. На борбеном путу своје бригаде рањаван је три пута, а за ратне и војне заслуге добио је седам високих одликовања. Данас је пуковник ЈНА, живи и ради у Београду.

Вукосава Пољарац је имала 13 година када су јасеновачке усташе, 14. јануара 1942, убиле 208 становника из њеног родног села Драксенића под Козаром. Онда је дјевојчица отишла у партизанску чету Томице Шпановића и ту остала. За вријеме офанзиве на Козару, у лето 1942, заробили су је њемачки војници и отјерали на присилни рад у Славонију, одакле је Вукосава побјегла у Даруварски партизански одред. Нешто касније, као борац Седамнаесте славонске бригаде, истакавши се изузетном храброшћу у бици за Кукујевце и спасавању рањеног борца Лазе Амечића, повјерено јој је командовање четом у овој прослављеној партизанској бригади у којој је остала до краја рата. Вукосава Пољарац данас живи у Јасеновцу.

бомбом и далеко је одбацих. Рука ми је још била у ваздуху, када по њој ошину рафал. Стровалих се мало дубље под мостић и уз помоћ лијеве, завукох десну руку

у цеп од шињела. Од паклене ватре и куршума који су прштали свуда около, више се није имало куд. У магновењу сам почео да пузим низ јарак крај пруге и одмакао се десетак метара када ме опет ошину рафал по ногама и прикова за земљу. Наш отпор је већ био сасвим престао, минути су трајали као вјечност, а у мојим сљепоочницама је тукло да очи искоче. Чекао сам сљедећи рафал да ме докрајчи. Нијемци су већ били изишли на поприште и пуцали једнако у мртве и рањене. И управо то ишчекивање било ми је најтеже у животу. Моји другови су лежали око мене као изваљено сноплје, сви мртви. Мало сам се придигао. Подигла су се још четворица: Милутин Чабрајац, Никола Крамарић и још два друга чијих се имена више не сјећам. Знам да је један био од Илока, а други се, с одбијеном ногом, једва вукао на лактовима и тражио да га убију. Нас петорица, с тешким ранама, међу педесет и пет мртвих другова! Међу њима је непомично лежала и другарица Вида, наша храбра болничарка. Слика је била стравична. Не могу је никад избрисати из свог сјећања. Она је постала дио мене. Ето, недавно сам прочитао књигу Милана Кавгића „Путевима храбрости“, у којој је приказан борбени пут Шеснаесте омладинске бригаде. За многе читаоце то је обична књига, а мене је она страховито потресла. Не зато што сам у њој проглашен мртвим већ што сам поново доживио своју чету у пакленом јуришу из кога сам једини изишао жив.

Када се стиша хаос око оклопњака, Никола Крамарић и ја смо се подигли и Нијемци нас поведоше на жељезничку станицу. Један ми чак поможе да пријеђем преко колосјека. Довукли су на перон и Милутина Чабрајца и још једног друга, док је онај са одваљеном ногом умро или су га дотукли. Око нас се било окупило доста свијета, војника и цивила. Неки су по нама плували и викали да нас треба одмах објесити. Подне је већ било прошло, кад су нас унијели у посљедњи вагон њемачког оклопног воза. У Ђуловцу, тридесетак километара удаљеном од Вировитице, наше ране су умотали неким папирнатим завојима и затворили нас у једну подрумску просторију. У ствари, била је то вешерница поплављена водом. У углу се налазио велики зидани шпорет на који смо се попели да не лежимо у води. Један стражар, Фолксдојчер, пријетио нам је с ножем у рукама, а мене је добро одаладио песницом и ишчупао ми прамен косе. Други стражар, који га је смијенио, био је неки добар човјек. Он нам је дао пакло цигарета и шибицу. Тада сам и ја запалио своју прву цигарету. Послије два дана без хране и воде, један наш друг умрије. Изнијели су га са Милутином Чабрајцем, који је био у тешком стању, а Никола Крамарић и ја изишли смо некако сами. Тада су мене издвојили и вратили у Вировитицу. Шта се десило са осталим мојим друговима из затвора у Ђуловцу, никада нисам сазнао. Неко је од спроводника рекао да ме воде на жељезничку станицу у Вировитици и да ћу тамо бити објешен. И ја сам у то вјеровао. Међутим, све је испало друкчије. Са станице су ме стражари спровели у вировитичку болницу и предали неком љекару с којим су стајале, као војници, двије часне сестре. Истога дана, било је то 15. фебруара 1943. године, оперисао ме професор др Мијо Кољбаш, управник вировитичке болнице.

Када сам се пробудио, последије операције, најједном сам осјетио чудо од живота. Лежао сам у заједничкој соби са још десет постеља. Мој кревет се налазио поред улазних врата, као да сам га сам бирао. Изнад главе је стајала болесничка листа на

којој је писало: „Отворени костолом десне руке, стрелне повреде лакта лијеве руке и ногу на пет мјеста. Пацијент има и тешку упалу подребрице“. У листу није писало да сам заробљени партизан, али су то већ сви знали, чак и непријатељски {202} војници израђављени у борбама за Вировитицу. Први дани у болници били су ми необични, а онда сам се навикао. Ране су брзо зарастале, а мене нису отпуштали. Почео сам да излазим у шетњу болничким парком, да се дружим с болесницима и да све упадљивије загледам часне сестре — болничарке. А оне су се само смијешиле. За разлику од осталих болесника, мене су сестре окружиле посебном пажњом. И почео сам да сањарим. Мој ормарић је увек био пун разноврсног воћа, нашло се понеко изненађење као милошта, чак и новац. Никада нисам сазнао ко је то остављао. Осјетио сам посебну наклоност доктора Мије Кољбаша, који није скривао намјеру да ме што дуже задржи у болници, да ме сачува. Много касније сазнао сам да је он, преко Вјекослава Пинтарића, команданта Другог коњичког склопа, који је са домобранском бојном изишао у партизане, настојао да и мене пребаци у партизанску бригаду.

А ја сам се у души радовао сваком новом непријатељском рањенику који је дошао у нашу собу. Тако сам, једном, од рањеног домобрана сазнао гдје моја бригада води борбе и какве успјехе постиже. Потајно сам се надао и нападу на Вировитицу. Дани су пролазили и мени је било лијепо. Осмијех ми није силазио с лица, коме су се нарочито ишчуђавали репортери, кад су ме сликали као заробљеног партизана. Снимци су, наводно, објављени у усташком „Сигналу“ који је тада штампан у Берлину. То ми је дало идеју да ме услика градски фотограф који је често долазио у болницу. И снимио ме он у болничком кругу с папирном ружом на грудима, која ће учинити читав преокрет у мом животу. Фотографије с писмом успио сам да пошаљем мајци. Ту моју једину слику, њој најдражу, носила је у њедрима у току читавог рата. Али, мени ђаво није дао мира па сам сачувао и ону црвену ружу. Дуго је она стајала на мом ормарићу крај узглавља, и на њу нико није обраћао пажњу све до 1. маја 1944, када сам је закачио за моју болесничку листу изнад узглавља. Онда је све кренуло наопако. Послије визите, тога дана, дошли су стражари и донијели моје старо одијело, без шињела. Сестре су плакале, када су ме повели. У руке су ми тутнуле пакет са храном и другим ситницама које сам имао у ормарићу. И пун коверат крупних новчаница — куна. Једна сестра ме је испратила до капије и, не скривајући сузе, шапнула да ће се молити за моје спасење. Тако сам послје пуних 16 мјесеци напустио болницу.

У самици вировитичког затвора саслушали су ме њемачки полицајци, јер сам био њихов заробљеник. Испитивања су трајала кратко. Увијек сам понављао исту причу. У ствари, говорио сам истину. Тако је било и са жандармима када су ме пребацили у заједничку просторију истог затвора и са усташама у винковачком логору. Послије мјесец дана са већом групом заробљеника спроведен сам у Загреб, у сабирни логор што се налазио крај загребачког колодвора. Овдје сам на првом саслушању био обрадован упитником који сам морао да попуним. Питања су, сјећам се, овако постављена: да ли желим остати у овом логору, ићи на рад у Њемачку, или у размјену за партизанске заробљенике? Ја сам заокружио, разумије се, посљедње питање — размјену. Али, моја жеља, на жалост, никад није испуњена.

Након мјесец дана надања и ишчекивања, опет сам укрцан у теретни вагон, обиљежен крупним римским бројевима, у којем се већ налазило тридесетак заробљеника, младића мојих година. Међу њима нађох и познанике — Симу Суботичког, Благоју Рајчевића и Петра Дракулића — чије су судбине биле сличне мојој.

На једној од бечких жељезничких станица извршена је поименична прозивка и сваки од нас је добио по један округли хљеб. У вагон је убачена и гајбица пуна црне мармеладе. [И ово мучно путовање у 202 неизвјесност трајало је дуго. Када су нас, уз вику и звекет шарки на вагонима најзад истјерали у хладно јутро, иако је био крај јула 1944.](#)

Стојан Ећим Чоко, рођен 1930. године у селу Мразовцима под Козаром, рано је остао без родитеља. Од козарске офанзиве 1942. и збјега на Пашиним конацима, преко усташких логора у Церовљанима, Јасеновцу и Гарешници, породица Ећим се истопила и Стојан је остао сам. Никола Жарковић из села Вуковија код Гарешнице извукао је дјечака из логора и скривао га од усташа све до 20. маја 1943. године, када га је, преко својих веза, упутио у Шеснаесту славонску омладинску бригаду. Чоко је са овом партизанском јединицом прошао читав њен борбени пут и као храбар борац све њене окршаје на Воћину и Дарувару, Пакрацу и Вировитици, Ђуловцу и Бастајима, од Славоније до Жумберка и последњег дана рата.

Стојан је 1945. године демобилисан из ЈНА као млађе годиште када је прешао у службу Народне милиције.

Умро 1985. године.

Мирко Семиз, рођен је 1927. године у селу Мирковцу код Босанске Дубице. Отац Симо и његови старији синови — Милош, Коста и Срето — били су у јулу 1941. међу првим устаницима на Козари. У великој непријатељској офанзиви 1942, прво је погинуо отац Симо, затим браћа Милош и Срето, а Мирка су са мајком и четири сестре заробиле усташе у козарском збјегу. У логору на Церовљанима усташе су одвојиле сестре, Невенку и Јованку, и отјерале на присилни рад у Њемачку, а остале чланове породице Семиз растуриле по славонским селима. Мирко је, из села Муније код Грубишног Поља, августа 1942, побјегао у партизане. Међу истакнутим борцима Славоније који су одабрани у састав Прве пролетерске дивизије, био је и Мирко Семиз. Али, када је у Јајцу новембра 1943, сусрео Јосипа Мажара Шошу и Жарка Згоњанина, јунаке са Козаре, они су га упутили у Први батаљон Дванаесте крајишке бригаде којим је командовао његов брат Коста. Послије братовљеве погибије, Мирка су вратили на Козару, у Једанаесту крајишку бригаду у којој је дочекао и крај рата.

Сада је Мирко Семиз пуковник ЈНА. Живи у Београду.

Ђуро Шкондрић, рођен 1930. године у селу Божићима под Козаром, најмлађи је борац из своје породице која је у рату беспримјерно страдала. Већ у устанку, 23. новембра 1941. погинули су отац Стево и брат Стојан. У офанзиви на Козару 1942. изгинули су браћа првоборци, Божо и Мирко, а четвртог брата Симу, годину дана старијег од Ђуре, одвукле су усташе у логор Јастребарско и тамо убиле. Настрадала је и најмлађа сестра, осмогодишња Живка, коју су Черкези открили у земуници под Козаром и јануара 1944. године убили. Ђуро је преживио рат као командир пионирске чете, курир релејне станице у Команди козарског подручја, борац Лијевчанског партизанског одреда и Двдесете крајишке бригаде с којом је побједоносно ослобађао Загреб и гонио непријатеља до аустријске границе. У рату је рањаван три пута и инвалид је групе највишег степена. Живи у Београду.

Божо Павковић, рођен 1930. године у селу Демировцу код Босанске Дубице. Офанзива 1942. затекла га је у оном дијелу козарског збјега који је у покушају пробоја из обруча заробљен и спроведен у сабирни логор Уштице крај Јасеновца. Читава породица му је у логору страдала. Усташе су убиле оца Гојка, мајку Марију, сестру Косару и браћу Младена, Марка и Небојшу, све млађе од њега, и још тринаесторо ближих рођака. Само је Божо успио да побјегне са пољане на којој је морао да скупља сијено за усташке коње. Октобра 1942. године постао је борац Дванаесте славонске пролетерске бригаде, а крај рата је дочекао као командир курира у Дванаестој славонској дивизији. У рату је три пута рањен и тешки је инвалид.

Данас живи у Београду.

године, појма нисам имао гдје се налазим. Неки су шапатом помињали Пољску, Освјенцим, Краков, Катовице и мени се то све помијешало у глави. Међутим, сазнали смо то убрзо, пред капијом концентрационог логора на којој је писало: I. G. farben industrie gemeinschaft lager Tanmenvald — Auschwitz. Ја тада о овом највећем и најстрашнијем њемачком логору за масовно убијање, тој највећој фабрици смрти, која је прогутала више од четири милиона људи из готово свих европских земаља, стварно нисам знао ништа. Можда је то била и моја срећа, ако се овдје на срећу уопште могло мислити, да постепено сазнајем оно што се не да заборавити, иако бих то желио.

Ето, вријеме од четири деценије довољно је дуго да потисне многе догађаје, али Аушвиц — никад. Из памћења није исчезло ништа. Сваки дан проведен на дну овог понора обиљежен је понеким грозоморним призором и новом раном највеће људске несреће. Густа бодљикава жица исплетена у редовима по високим бетонским стубовима и торњеви за стражаре са митраљезима и рефлекторима, бескрајно дуга низови барака начичканих дуплим креветима гдје су се на горње лежаче могли попети само млађи и издржљивији, дресирани пси и капои с корбачима у рукама, исцрпљујући рад до бесвијести од јутра до мрака и непрестана глад, људске авети што су се у ходу заносиле, падале и умирале, заглушујуће претње из звучника и застрашујући звиждук пиштаљке с позивом за дуго стајање у строју на цичи која се није могла издржати — само је мали исјечак из стварности логора у којем сам издржао пуних шест мјесеци. О томе шта сам све доживио у Аушвицу, никад нисам волио да говорим. И када сам покушавао да нешто кажем, ријечи су ми изгледале некако блиједе, а сви они догађаји што ми се и сада у сну приказују, дјелују нестварно и неувјерљиво. Зато сам увијек одустајао, већ на почетку казивања, испуњен неком горком мучнином коју никако не умијем да објасним. Тако се и сада осјећам.

Када се топовска грмљавина приближила нашем мучилишту, почело је расељавање логора. Тако сам се и ја, половином фебруара 1945, нашао у једном великом транспорту који је сурово гоњен пјешнице преко Чехословачке према аустријској граници. Наша дуга колона сенки од људи брзо се топила на снијежном беспућу. Изнемогли су падали крај пута, на њих су нагонили псе да их докрајче, или су једноставно у њих пуцали. Вукао сам се посљедњом снагом, само да не заостанем. У танкој логорској одјећи од цајга и некој слеђеној кабаници жуте боје цвокотао сам од хладноће. Најтеже ми је било на искрвављеним ногама вукарити ципеле с дрвеним ђоном.

А онда, код Моравске Остраве, мислим да се тако мјесто зове, најједном се наша колона ускомјешала. Све што је могло да се креће, макар и четвороношке, некако живну. И мене понесе неко чудно осјећање. У жељи да загрлим првог војника Црвене армије, што је купио наше спроводнике који нису стигли да се разбјеже, успио сам да се прогурам кроз гомилу логораша и клекнем испред ногу једног мајора Црвене армије. Од радости сузе нисам могао да зауставим. Плакао сам као мало дијете и онда када ме је подигао и с једним војником смјестио у колску запрегу. Шта се даље догодило, ја не знам, јер сам убрзо заспао.

Овај драги човјек, мислим да се Сашењка звао, задржао ме је у јединици за снабдијевање фронта којом је он командовао. Добио сам и праву руску униформу, шињел и чизмице по мјери. Брзо сам се опоравио и већ почео да помажем у разним пословима, најчешће око исхране и тимарења коња. У једном дворцу крај Беча, за вријеме петнаестодневног опоравка с реконвалесцентима Црвене армије, дочекао сам 9. мај 1945, дан побједе над фашизмом.

{206} У коњским запрегама преко Мађарске, с великим транспортом Југословена, стигао сам на нашу границу тек крајем јуна 1945. године. У Команди мјеста у

Суботици добио сам партизанску објаву, двије конзерве и нешто новаца да ми се нађе на путу. Воз је ишао споро, а мени се журило. Раздаљину од Новске, преко Јасеновца, до Босанске Дубице, чини ми се да сам претрчао. И када сам с првим сутоном застао на обали Уне, у парку испред бившег дубичког среза тресло се козарачко коло. Било је неко доба ноћи када сам покуцао на врата родне куће. Мајка ме, у први мах, није препознала. С невјерицом је додирнула крупан младеж у залиску моје косе, и онда бризнула у плач.

Мој повратак из рата био је радостан, иако су сви око мене плакали. Оно мало Јеловчана што је преживјело, збрајало је жртве. Од 98 погинулих бораца и преко 200 жртава фашистичког терора, остало је доста ратне сирочади. Неке је пригрлила и моја мајка. Седамдесет домаћинстава је потпуно разорено и у селу спаљено 290 кућа и помоћних зграда. Многе куће нису никад подигнуте на оним мјестима гдје је растурен пепео.

Све је то доживљено у првим послеријатним данима, када су ране још биле свјеже, и пресудно је утицало на мене да останем овдје, да се не отиснем у свијет, даље од свог родног краја. Школовао сам се по домовима као и сви моји вршњаци под Козаром. Партизанску гимназију сам завршио у Дому ратних војних инвалида Шесте армије у Сарајеву, а Високу привредну школу у Загребу. Први радни однос сам засновао у Комбинату дрвне индустрије у Дубици и ту остао 17 година. Онда су ме изабрали за директора „Кнежополке“. Била је то најљепша деценија мога живота и рада, у највећем дубичком колективу који је журио да сустигне оне који су далеко отишли испред њега и тако израсте у врх водећих југословенских произвођача текстилне индустрије.

И наш разговор прекиде др Саво Зрнић, Милинков нераздвојни друг, из Турјака. Сазнадох и за његову судбину у рату. Имао је три године када му је отац Лазо погинуо на пробоју обруча око Козаре. Ону велику фашистичку офанзиву 1942. Саво је преживио у земуници испод Гига гдје га је сакрила тетка Миља Паспаљ заједно са још десеторо дјеце из свога комшилука.

Дошао је, вели, по Миланка да га одвезе у Мљечаницу, јер је горе нешто запело на градилишту Бањско-рекреационог центра што се подиже на богатом изворишту сумпоровите минералне воде, јединствене по свом саставу у нашој земљи. Њено благо радиоактивно дејство, већ ове године, почеће да лијечи разне тегобе наших људи. Уз пут ће обићи и стару Милинкову мајку Анушу и измјерити јој притисак. Она им се увијек, подједнако, обојици радује.

ГЕНЕРАЦИЈА ЧЕТРДЕСЕТ ДРУГЕ

О ратовима и бунама под Козаром знали су само из прича старијих, јер књиге још нису били почели да читају. Рођени су у селима што су са првим пуцњима Младенових и Шошиних партизана ушла у најљепше хронике нашег ослободилачког рата: Горњи Јеловац, Драготиња, Деветаци, Водичево, Гаћани, Драксенић, Совјак, Паланчиште, Врбашка; рођени су у вријеме када је требало да страхују да у игри не изгубе лопту, а они су страховали, има ли ичег страшнијег, да у рату не изгубе живот.

Неки од дјечака из ове необичне десетине не знају тачан датум свог рођења, а ни године нису увијек сасвим сигурне. Сабрали смо и провјерили, колико смо могли, њихове године — најмлађи је имао три, најстарији петнаест, са којима су дјечаци ушли у тешку и славну 1942. која се на Козари памти као да је јуче била.

Укрстише се фронтови над њиховим главама и колоне стегоше свој обруч, Шталова офанзива сажеже све пред собом. И дјеца упознадоше рат из непосредне близине. Збјегове и јурише, бомбардовања и топовске гранате, кундачења и стријељања најближих, Јасеновац и смрт на савском насипу, Стару Градишку и Церовљанско сабиралиште, дјечје логоре у Сиску и Јастребарском. Потраја то дуго, многи се изгубише у метежу, и рат се не заврши за хиљаде дјечака и дјевојчица са бројевима око врата. Њима је остављено да се надају. Тражиће се дуго, лутаће и чекати, копаће узалуд по памћењу и настојати да се сјете дјетињства када су имали родитеље, своје огњиште.

И за оне који се вратише на згариште као јунаци ових прича, рат се не заврши његовим престанком. Дио њихових биографија, онај први, из раног дјетињства, готово је идентичан. Сви су водили чудесан рат против окупације и своје злехуде судбине. А били су дјеца, као и сва дјеца, жељна игре и живота, али и ратници силом прилика, јер другог излаза није било. Рано су научили најопаснију вјештину живота — вјештину ратовања.

Али, ми не говоримо о њима само због рата у којем су као дјеца учествовали, већ их желимо представити и као пјеснике, романијере и сликаре, историчаре и музичаре, јер у њиховом стваралаштву рат одзвања као топовска канонада и осјећа се кроз њихово памћење и свједочење, као незаборављена мртва мајка и сестра, као дјетињство без игре и радости.

У њиховој умјетности и љубави Козара је највиши врх.

Драго Шормаз

У десетој години, као најстарији син, морао је да понесе дио терета своје породице. Отац Благоје умро је 1937, а мајка Стојанка, са троје нејаке дјеце, борила се са

немаштином и помагала устанике у Горњем Јеловцу. Први ударац Драго је доживео у јесен 1941, када су усташе спалиле кућу и у њој петогодишњу Миљу, једину сестрицу. Убрзо затим, 1942, удари офанзива, народ се повуче у збјегове и завлада страх од злочиначке силе што се сручи у долину Мљечанице. Мајку са двоје дјеце, прокисле и гладне, ухватише Нијемци и предадоше усташама. У сабирним логорима у Церовљанима и Уштицама још су били заједно, али их у Јасеновцу раздвојише. Мајку, са млађим женама, угурали су у транспорт за Њемачку, а брата, осмогодишњег Сретка, отјерали су преко Старе Градишке у дјечји логор у Сиску.

Исцрпљен од глади и изнемогао, Драго је мјесец дана гледао звјерства јасеновачких усташа и када је био на самој ивици живота и смрти, спас му је дошао изненада. Омер Мујичић, стари кочијаш из Босанске Дубице, који је у логору скупљао мртве, покупио је и Драгу, прекрио га прњама на шпедитерским колима, и тако провукао крај усташких стража. Омеру ово није био први случај. Из поворке Козарчана, које су усташе тјерале према Церовљанима и Јасеновцу, он је већ био извукао тридесеторо дјеце и склонио у породице својих познаника. Драгу Шормаз је предао Салку Шошићу, димњачару, који га је пазио као сина и, када је осјетио опасност, извео га је из града и показао му пут према Козари.

Шормаз је дочекао крај рата као пионир. Његова мајка, чим се вратила из њемачког логора, дала се у трагање за својим другим, млађим сином Сретком. Нашла га је у Суњи, у породици Јеле и Ђуре Думбовића, који су га 1943, на једвите јаде, извукли из дјечјег логора у Сиску. Пријатељство настало у суровим данима још траје.

И Драго Шормаз се одужио, колико је могао, својим спасиоцима. Помагао им је у школовању дјеце, притицао у помоћ кад год је требало. Тако ради и данас, породице се нађу на окупу, у тузи и на весељу.

Са снажним осјећањем дужности преживјелог свједока Драго Шормаз данас као директор Националног парка казује о Козари свога дјетињства. За седам година пет милиона посјетилаца из свих крајева Југославије, који су прошли поред монументалног споменика на Мраковици и меморијалног зида на којем су, као у књизи, исписана 9.864 имена бораца са Козаре „у смрти за вјечност постројена“, упознало је овог доброг човјека и необичног тумача козарске хероике. Зналачки, и једноставно, до суза узбудљиво он прича о подвизима партизана и масовном отпору ненаоружаног народа, о великој драми која се зове Козара.

А онда, проспу се ријечи као здравица козарска: „Нека вама и генерацијама што ће овдје долазити у животу све искри и блиста од радости као стотине планинских извора, нека вам сви дани, лијепо и сунчани, теку у миру и срећи, братству и јединству, љубави и слободи...“

Младост посвећена легендарном бастиону револуције: Драго Шормаз, рођен 19. новембра 1931, у Горњем Јеловцу код Приједора, професор југословенске књижевности и један од руководилаца Националног парка „Козара“.

Када Драго Шормаз, заокупљен пословима свакодневице и бригом да Национални парк „Козара“ буде што љепши и садржајнији, не стигне да изиђе на Мраковицу, на постоље крај споменика и „вјечне ватре“ стаје Вељко Родић, човјек који је исто тако посвјетио своју младост овој легендарној планини. Рођен је у селу Јутрогушти 1941, оних дана када су му оца стријељале усташе. Као осмомесечна беба у колијевци, коју је мајка вукла са још троје мале дјеце, преживио је велику козарску офанзиву скриван по Дубокој градини и долини Мљечанице. Иако козарску драму није упамтио као његов друг Шормаз, Вељко Родић не говори о њој са мање узбуђења.

Младен Ољача

Голобради момчић, млади гимназијалац, нашао се у свом родном селу Деветацима и средишту устанка 1941. Старија браћа Војин и Гојко повјерили су му скривање пушака, и оне што је донесена са мађарске границе када се расула војска старе Југославије и оне што је, у прво вријеме, била закопана испод шпорета. Када се Војин, тих јулских дана, нашао у штабу доктора Младена Стојановића, команданта козарских партизана, а Гојко са Шошом у припремама за напад на рудник Љешљане, дјечак се мотао око групица наоружаних људи и смишљао како да им се

с пушком у руци придружи. Већ му је било досадило да деветачкој омладини чита литературу коју су браћа доносила из каранског партизанског логора.

У првим окршајима устаника са непријатељем око Сводне изгорјела је и његова кућа, на Ољачином брду, а с њом и школска торба, уџбеници и свједочанство о положеном четвртом разреду гимназије. Тада је упознао Ивицу Марушића Ратка, једног од истакнутих јунака устаничке Козаре, а касније легендарног команданта Прве крајишке бригаде и мало се разочарао. Замишљао га је снажног и бркатог, а не овако обичног и једноставног. Али, када је Ратко, са групом Козарчана, упао у усташки оклопни воз, ствар се изменила. О том догађају, што је снажно одјекнуло под Козаром, Ољача је саставио пјесму с којом је пошао у каранску партизанску чету. Зима је већ била увелико стегла, када је мали Ољача добио од команданта Ратка дугачки шињел, велике ципеле, пиштољ са неколико метака и постао борац партизанске чете. У малој, дрвеној бајти, на кратком скојевском курсу, држаном између акција, упознао је Владимира Немета, секретара легендарног козарског СКОЈ-а, који је за омладину Козаре био и увијек остао само — Брацо Козарчанин. Са њиме, Анђом Кнежевић и Џевадом Мицићем Младен ће провести многе радосне и тешке тренутке, као члан Среског, а затим Окружног комитета СКОЈ-а, више пута прокрстарити Козару и на многобројним зборовима говорити о љепоти и величини наше ослободилачке борбе.

Са борцима Првог батаљона Козарског одреда учествовао је у ослобођењу Приједора 16. маја 1942. Са посебним узбуђењем прилазио је својој гимназији у којој су се биле забарикадирале озлоглашене усташе и сузних очију гледао своју школу како гори. Са батаљоном, који је у окршаје водио легендарни Жарко Згоњанин, пробијао је у офанзиви обруч око Козаре и јуришао са четом неустрашивог Лазара Бањца на Патрију и Поглеђево. Кроз исту брешу изишла је из обруча са козарским збјегом и његова мајка Стана, али сестра Ђуја, дјевојка стасала за удају, није могла проћи. Погинула је те ноћи на партизанском ратишту на коме је и земља горјела.

Усред пустоши, после велике битке на Козари, 19. августа 1942. стајао је Младен у ставу мирно пред Шошом, славним командантом, у оном партизанском строју на Палежу, пред којим је Скендер Куленовић, први пут, говорио своју „Стојанку мајку Кнежопољку“. А онда је услиједио борбени покрет Козарчана у Подгрмеч, на Бихаћ. Као делегат козарске омладине присуствовао је Првом конгресу УСАОЈ-а, слушао Тита и Лолу који су говорили о омладини у суровој школи рата. Своје {211} утиске са тог јединственог скупа Младен је преносио на Козару и ватреним говорима и писаном ријечју.

Крај рата је дочекао као руководицац СКОЈ-а у Шеснаестој крајишкој бригади. Али, куд год је ишао, увијек се својој Козари враћао.

„Отишао сам у рат из школске клупе и, ма како то данас изгледало чудно, ја имам утисак да су то били најљепши дани мога живота. У вихору који ме је понио као што олуја понесе птичје перце, ја заиста бијих срећан. Не знам откуда то осјећање,

али ја тврдо вјерујем да сам тада био најсрећнији, мада сам спавао на храстовим жилама, пјешачио гладан, смлављен тегобама. Једна корпица трешања, које су нам дјеца набрала, једна ноћ без кише на стражарском мјесту, свака побједа над непријатељем, све ме је то испуњавало задовољством и срећом“ — само је један мали исјечак из Младенових сјећања о рату.

Такав Младен Ољача, опсједнут ратном тематиком у слободи, латио се пера, прво као новинар и уредник листова, а затим и као приповједач и романијер. Снажним талентом и крајишким приповједачким даром исписане су странице „Херојска одбрана Београда 1915“, „Шапат борова“, „Три живота и двије смрти“, „Послије поноћи“, „Црне сјекире“, „Нађа“ и „Развалина“.

Драма бившег ратника, прожета тужним успоменама и сјећањима на смрт драге дјевојке невино оптужене, приморала је Ољачу да напише „Молитву за моју браћу“. Тако је настала и „Козара“, та потресна епска панорама, коју је доживио дјечак, аутентично. Роман „Козара“ штампан је у десет издања и преведен на многе стране језике. Пореде га са „Ратом и миром“ и „Тихим Доном“.

Године 1983. објављена су изабрана дјела Младена Ољаче.

Јунак Ољачиног дјела увијек је човјек, његова судбина.

Младен Ољача, рођен 10. октобра 1926. у Деветацима код Босанског Новог, првоборац, романијер и приповједач, академик и члан Предсједништва ССРН Босне и Херцеговине, живи и ради у Сарајеву, Бањој Луци и на Козари.

Драган Колунџија

НА БРЕГ САМ
ИЗ МАТЕРЕ
ПАО;
И ПОЖАР,
И ПОКОЉ,
И СМРТ
СА ЊЕГА
УГЛЕДАО.
ЗАШТО ЈЕ
МОРАЛО ДОЋИ
ДО ПОЉУПЦА,
ПРЕ НЕГО

КРВАВИ ВЕТРОВИ
ПРОЋУ,
СУЗНИМ ТЕ ОКОМ
ПИТАМ,
МАЈКО.

У кругу своје породице — сина Игора и супруге Душанке — обиљежава само њихове рођендане, јер тачан датум свог рођења не зна. Изгорио је заједно са матичним књигама на Козари.

Отац Симо, добровољац са Солуна и учесник битке на Кајмакчалану, и мајка Анђа имали су петоро дјеце када се на Горње Водичево под Козаром сручила још једна ратна опасност. Старија дјеца, Радојка и четворогодишњи Драган остали су код куће. У великој офанзиви изгорјела је и њихова кућа, и заселак Трњаци, са својим црвеним крововима, потонуо је у дубоко ћутање. Тада се народ повукао у збјегове према Војскови и када је у долини Мљечанице запријетила опасност од заробљавања, стари и искусни ратник, добар познавалац своје планине, пронашао је скровиште за доста њих, а своју породицу закопао је у земуницу. И тако трчкарајући — „само се пута кроз ватру добро сјећам“ — од изграђеног склоништа у великом брезику до огњишта које је више пута обнављано, Драган је дочекао и крај рата.

Када су 1948, у обновљеној кући Виде Шурлан, Драганове сестре, отворена два одјељења, пошао је у основну школу. Био је у разреду са старијим дјечацима, готово за војску стасалим.

Онда је, изненада, настао преокрет у животу малог Драгана.

Једнога дана, у јесен, када све зажути под Козаром, у кућу је дошао ујак Ђуро, стари рудар, коме су за вријеме рата, у Пољавницама код Босанског Новог, усташе поклате породицу, и у жељи да има некога ближњег крај себе усвојио малог Драгана. Више разреде осмогодишње школе, гимназију, југословенску и свјетску књижевност на Филолошком факултету завршио је у Београду.

Прву пјесму Драгана Колунције, као ученика основне школе „Јосип Панчић“ у Београду, објавио је Младен Ољача, 20. октобра

Затвореник у ружи: Драгомир Драган Колунџија — не зна тачан датум свог рођења — године 1938. у Горњем Водичеву код Босанског Новог, пјесник Козаре, живи и ради у Београду.

{213} 1954, у листу „Омладина“. Пјесма се звала: „Твој глас“. Онда су се просули стихови по многим листовима и часописима, да би 1957. били сабрани у прву збирку: „Затвореник у ружи“.

Те прве његове пјесме су и прве успомене које је донио у Београд са водичевских пашњака. Пјевао је о мајци и ратним страдањима, о вјетровима и прелима под Козаром. Био је то нови звук у поезији која се тада писала у Београду.

Кључ за истинско тумачење Колунџијине поезије налази се у његовом доживљају рата, у горкој судбини козарских збјегова, у дјетињству израђављеном страхом од ратних страхота. Његови стихови испуњени су достојним именима двадесет и осморо Колунџија којима су узели животе у Јасеновцу и на Козари или су на Поглеђеву, са којег је текла крв браће и сестара, помијешани са земљом, ватром и — историјом.

Крајина, а Козара посебно, непресушно је врело Колунџијине поезије. Уткана је у читаво његово стваралаштво, у све његове збирке: „Затвореник у ружи“, „Чувари свјетлости“, „Злато и родитељи“, „Која година, која звезда“, „Поглеђево“, „Орах“, „Тамне војске“, „Остављено светло“, „Звоно за повратак“ и „Очевина“.

Стихови Драгана Колунџије ушли су у многе антологије и преведени на многе свјетске језике.

Милорад Гончин

У дванаестој години, са тек завршеном основном школом, као најстарије дијете у породици Милана и Спасеније Гончин из села Гаћана крај Приједора, морао је, наједном, да одрасте.

Када је устанак подигао људе са јужних падина Козаре и санске долине, у првим борбама око малог рудника, Расавци, на Топића брду и положају у Росуљама, налазио се и Милорадов отац. Онда се, као за тренутак, све утишало. Устаници који су се повукли са фронтова оглашавали су се само ноћу на непријатељским упориштима. Али, са прољећем дошли су партизани и почео је нови живот на слободној територији. Око Мијаковачке партизанске чете окупили су се сви из околних села. Са народом који је окруживао своје борце, и дочекивао их са даровима када су се враћали из акција, увијек су се налазили и најмлађи. Новаку Врањешу, старом одборнику, они су били ослонац у свему, његова десна рука у сакупљању хране и одјеће за борце, у курирским везама и сеоским предстражама.

На таквим борбеним задацима никла је и пионирска организација, а пионирски одред Миљаковаца и Гаћана изабрао је за свог првог команданта Милорада Гончина. Они најагилнији у одреду — Гајо и Раде Врањеш, Милутин Вученовић и Љубан Давидовић — дјечаки скоро истих година, били су и најсмелији. Добро су познавали све стазе и путељке, пријелазе преко ријека и пречице, и често би се, као случајно, нашли у близини партизанског положаја, а у ствари жељели су да се домогну пушке и постану борци. Нису они запостављали ни своје обавезе као пионири — учење о партизанској борби, пјевање и рецитоване на зборовима и приредбама — али су некако више живјели са партизанском четом и њеним акцијама.

Пионири и њихов командант држали су се храбро када оно непријатељ изненада удари, а малобројне партизанске снаге нису могле истовремено да одбране и заштите низ села под Козаром. Ракелиће, Гаћане, Миљаковце, Буснове, Томашицу и Ћелу задесила је тада велика невоља.

Једног мартовског јутра 1942. Милорад је по задатку пошао до партизанске предстраже у Пејићима, али је у Шиљегића потоку упао у клопку. Ту су ухватили и Марка Вилу који је носио ловачку пушку, изболи су га бајонетима и угурали у запаљени сјеник. Онда се један усташа, с ножем у руци, окомотао на малог Милорада. У страху да и њега не убаце у пламен дјечак је почео снажно да се опире и у том рвању расјечен му је лијеви образ. Тада је прискочио домобрански официр и подигао престрављеног дјечака. А када је поново запуцало и усташе заузеле положај за одбрану, Милорад се, низ Шиљегића воћњак, сјурио у поток. Умјесто куће, нашао је згариште. Био је радостан што је мајка са дјецом успјела да побегне у Козару, али и тужан када је под настрешницом, што се још држала, видио своју баку. Пред њом су, заклани, лежали двадесетогодишњи син Бранко и осамнаестогодишњи синовац Миле. Бака је стајала без снаге и гласа и, с погледом у даљину, удисала мирис паљевине. Послије тога ни сама није дуго живјела.

Ослобођењем Приједора, маја 1942, миљаковачки пионирски одред опет је био на окупу. За вријеме офанзиве на Козару, дјечаци су изузетно {215} били активни. Они су помагали, колико су год могли, борцима Прве крајишке бригаде, која је жестоко и упорно тукла непријатеља споља, да би олакшала положај опкољене Козаре. Нешто касније, Милорад Гончин се нашао у батаљону Борка Арсенића, једног од хероја са Козаре. Али, у јек Четврте непријатељске офанзиве, последије жестоких окршаја с дијеловима 718. њемачке дивизије и Трећим горским здругом, Милорада је оборио тифус.

Када се у прољеће 1943. вратио на Козару, дочекао га је његов пионирски одред којег ће још дуго водити у нове битке и побједе. Чедомир Шиљековић, секретар Општинског комитета, саопштио му је тада да је постао члан СКОЈ-а. Убрзо затим стигла је и тужна вијест: у борби за ослобођење Тузле, 29. септембра 1943. године, погинуо му је отац као истакнути борац Друге крајишке бригаде. Ту вијест дуго је скривао пред испаћеном мајком.

Послије скојевског курса, 1944. Милорад се бацио свим својим жаром на рад са омладином.

У ослобођеном Приједору је почео да похађа партизанску гимназију, а 1947. наставио је у Београду. Геодетско војно училиште завршио као први у рангу и Титов питамац. Официр ЈНА у чину потпуковника био је до 1967.

Рано је почео да пише, прво као новинар, а затим као књижевник, романсијер и приповједач.

Записујемо његове књиге редом како су настајале: романи — „Трагом очева“, „Рођен као заробљеник“, „Плави шљемови“, „Врела кота“, „Оклопни воз у Поткозарју“, „Немир“, „Послије школског звона“, „Војвођани“ и „Јачи од смрти“; романсиране биографије хероја — Петра Лековића, Фрање Клуза, Владимира Перића Валтера, Бошка Палковљевића Пинкија, Благоја Паровића, Петра Драпшина, Анке Буторац и Стевана Дукића; збирке приповједака — „Грумен земље козарске“, „Приче из торбака“ и „Одсуство милости“; књижевни записи — „Синови Козаре“, „Најмлађи партизани“ и „У рововима Срема“; драме — „Маркан из Поткозарја“; монографије — „Прва крајишка пролетерска бригада“ (са Стевом Раушом) и „Друга крајишка ударна бригада“.

Његове књиге највише говоре о подвизима младих у народно-ослободилачкој борби и револуцији. Упркос болу и страдању, погибијама и жртвама, из њих зрачи оптимизам који писац носи у свом срцу са узавреле Козаре још из скојевских дана.

За своје књижевно стваралаштво добио је више признања и награда. Али, Четвртојулска, Двадесетседмојулска, двије награде „Драгојло Дудић“ и награда новосадског „Дневника“ њему су најдраже.

Милорад Гончин, рођен 13. фебруара 1930. у Гачанима код Приједора, учесник НОР-а, књижевник, живи и ради у Београду и на Козари.

Драган Жигић

Бенковац у љетно поподне на 35-годишњицу козарске епопеје. Заставе на јарболима лепршају, а пјесме из звучника разгласне станице допиру све до споменика на Мраковици. То омладина из свих наших република и покрајина гради свој кутак, за одмор и рекреацију, своје насеље братства и јединства.

Родно мјесто Драгана Жигића није Бенковац, већ сусједно село Балте. Али, он као да је у дјетињству запамтио само овај пропланак на коме се сада високо уздиже славолук са крупним словима: „ОРА Козара 1977“.

Зато смо данас овдје да чујемо његово сјећање.

— Имао сам седам година када сам се са збјегом народа нашао на Бенковцу 1942. Љетње тихо вријеме, жито пожутјело, а воће узрело. Људи као да су само с пушкама разговарали, а жене су вукле дјецу и завежљаје, све што су могле дограбити у журби напуштајући своје домове пред налетом непријатељске војске. На опкољеном пропланку, људи и стока. Свима се у очи увукао страх, тек понеко дијете заплаче, али се и брзо смири као да осјети непосредну опасност. Авиони су надлијетали, бацали летке и митраљирали. Сјећам се рањених и једног избушеног казана из кога је шикљала вода. Онда је настала ноћ, најдужа коју памтим. У зору су се огласили топови и гранате су падале свуда око нас, по ивици шуме и пропланку под пшеницом. Када се око подне све утишало, изненада, наишли су густе редови војника. Ја сам видео само шљемове у жити. Чула се вика и ударци кундака, шкљоцање оружја и понеки пуцањ, лавез паса и јауци. Свијет је потјеран на цесту, жене с црним марамама и дјецом у наручју, људи погнутих глава — све је то покуљало путем што вијуга доље према Козарцу. Ако је неко застао, а било је доста немоћних и болесних, у њега су пуцали.

На Уријама крај Приједора, у логору ограђеном жицом, мајка је држала на окупу нас четворо дјеце. Најмлађи брат Ратко убрзо јој је умро на рукама. Отац је био у Козари, а најстарија сестра, петнаестогодишња Босиљка, успјела је да се извуче из логора и нешто касније прикључи партизанима.

Послије неколико дана мене су одвојили од мајке и убацили у теретни воз са још стотинак дјеце, највише мојих вршњака, а она је са четворогодишњим Николом остала у логору. Како је два мјесеца касније успјела да изађе из логора и спасе дијете, о томе никад није хтјела да говори.

Сисак 1942. и велика зграда поред Купе. На капији стражар, а двориште је ограђено исплетеном жицом. Ријетки пролазници, кришом од усташа, бацали су нам преко ограде воће у фишецима. Онда су нас усташе преселиле на поље преко моста, у неку бараку испреграђивану даскама. Дјеца, која су могла да се крећу, играла су се дању око неке старе машине. Том мјесту ја нисам прилазио. Бојао сам се старе машине, јер ми се чинило да је то неко чудовиште што прождире дјецу.

Спавали смо по двоје или троје у ограђеном простору, а ноћи су биле хладне. Моја мала шареница од вуне, коју ми је мајка тутнула у руке, по сву ноћ је вучена од једног до другог дјетета све док није {217} поцијепана. Крај мене је, једне ноћи, умро дјечак. Ја нисам смио да га дотакнем. Ујутру су га однијели. Сваког дана долазила су кола са коњском запрегом да покупе мртве.

Загреб 1942, вријеме хладно. И опет једна сива зграда са двориштем. Кроз велику капију ушао је камион са ознаком Црвеног крста и донио мирис свјежег хљеба. Затим Дуго Село, жељезничка станица и доручак, хљеб са мармеладом.

У породици Макар у Андриловцу дочекао сам крај рата. По мене је дошла сестра Босиљка, партизанка, и одвела ме на Козару...

*Никад и нико не може да плати лутања моја
По развалинама рата,
Дјетињство моје украдено.
Пролазећи свијетом у срцу те носим
Козаро моја, тамо далека!*

Први стихови Драгана Жигића, написани 1948, били су снажан протест против рата и његових страхота. Козару, њене хероје и жртве, опјевао је Драган у свакој својој збирци: „Козара, док ватра спава“, „Дио свијета“, „Заточеник свјетлости“ и „Руке над временом“. Овај свијет не може без пјесника. Драган Жигић је пјесник Козаре.

Драган Жигић је пјесник Козаре. Он не зна тачан датум свог рођења године 1935. у Балтиним Барама код Приједора. Живи и ради у Београду.

Бранко Миљуш

Као сликар и графичар издваја се талентом и оригиналношћу свога израза, енергијом и поетском суштином своје форме.

Суштински, његова сањарска умјетност више потврђује, а негира само колико је потребно да се сагради нов маштовити свијет облика.

Позитиван став према умјетности и животу стално је присутан у његовом оригиналном сликарском и графичком циклусу и представља значајан моменат у стварању наше најмлађе умјетничке генерације.

Покренуо је најтананије струне свјежине и надахнућа, проговорио језиком велике дјеце.

Са њим је наше сликарство добило оригиналног и маштовитог умјетника, великих могућности и необичне надарености.

Сликар снажног ликовног осјећаја и талента, и у графици је изградио посебну област, несумњиво оригиналну — само су кратки инсерти из његове умјетничке биографије.

Рођен је 1936. у Драготињи под Козаром. Као најмлађи син Илије Миљуша, жељезничара, у дјетињству је ослушкивао клопарање возова што су и њега, у машти, односила у непознате даљине. Али, кад поче рат, учесташе експлозије и људи дигосе пругу, опусте мала станица и школа изгорје, а усташе су купиле по Приједору жељезничаре и стријељале.

У току офанзиве, у љето 1942, Миљуши су се повукли у Козару. И док је мајка, у збјегу под Мраковицом, привијала уза се малог Бранка и нешто старију Невенку, отац је, као искусни мајстор, подизао партизанске бараке у шуми, магацине за храну и складишта за рањене борце.

Из обруча око Козаре Миљуши нису могли да се пробију. У повлачењу назад, под плуском граната, рањен је и мали Бранко. Отац му је привио боквице на рану, и носио га у наручју, све док му усташе нису показале мјесто у колони коју су тјерали у логор, а дијете је остало са мајком. Крај рата Илија је дочекао у једном од њемачких логора у Норвешкој.

На путу кроз усташке логоре, стално суочавана са новом опасношћу и непосредном смрћу која је косила Козарчане у Церовљанима и Јасеновцу, мајка је само страховала да је не одвоје од дјеце. Да ли пуким случајем или њеном сналажљивошћу — то се није десило. Из логорске каљуге у Гарешници, када им је снага била на измаку, извукла их је и склонила једна славонска породица.

Кад се добро опоравио, Бранко је почео да пјевуши и пјесмицу научену на Козари.

Партизански бацач мина усташама главу снима.

Тек 1943. мајка је успјела да дође у везу са старијим сином Миланом који се одраније налазио у Београду и радио у „Икарусу“. Послије много разних мука, неизвјесности и страха, успјела је да са обоје дјеце стигне до Земуна и пребаци паробродом, илегално, једно по једно, на другу обалу, у Београд.

Са Крајишницима из ослобођеног Београда отишао је и Милан у {219} бригаду. Погинуо је на пробоју сремског фронта, када је мали Бранко већ похађао основну школу, у разреду Миладина Зарића, оног познатог учитеља који је својом храброшћу и вјештином спасао Савски мост који су Нијемци, бјежећи из Београда, намјеравали да дигну у ваздух.

Из шестог разреда Друге мушке гимназије Бранко је конкурсом отишао на Академију за ликовне умјетности коју је успјешно завршио 1958. године у класи Недељка Гвозденовића. Код тога умјетника, и на одсјеку графике Бошка Карановића, завршио је двогодишње постдипломске студије. На специјализацији у Паризу провео је једну годину...

За 18 година умјетничког стварања Миљуш је постигао толико да је његово име упознао најшири круг љубитеља умјетности код нас и у свијету.

Природа је његова опсесија, а човјек са проблемима егзистенције и сталном надом коју носи у себи — основни су мотиви његових дјела. Своје снове и оптимизам уткао је у све циклусе стваралаштва, у уснуле форме и сјетне дјевојке, у пужеве и букете цвијећа, у коцке и предјеле, шкољке и спирале, као линије сталног кретања и обнављања.

Из његових графика, без обзира како се оне зову — Свједок рата или Оплакивање, Игра чекања или Пад Икара, Птичији град или Дрво живота — увијек зраче боје радости. Миљуш је заљубљен у живот и онда када му слике говоре о његовим тужним странама. Такве слике ии графике у боји — „Крвава Козара“, „У спомен хероју Клузу“, „Стријељани жељезничари“, „Дјеца логораши“, „Стрелиште“ и „Крваве степенице“ — посветио је сјећању на своје дјетињство.

Бранко Миљуш је најмлађи умјетник који је награђен на Октобарском салону. Такав је добио и награду „Политике“. У конкуренцији афирмисаних сликара и графичара добитник је 20 разноврсних награда, које други добијају касније, у зрелијем добу свога живота и стваралаштва.

Пред љубитеље ликовне умјетности у земљи и иностранству изишао је са 40 самосталних и 300 колективних изложби (55 међународних, 130 југословенских у иностранству и 120 репрезентативних у земљи).

Богатством свога колорита — плавог, жутог ии црвеног — он поздравља свијет који воли.

Слике су његове празнично расположење.

Поздрав свијету који воли: Бранко Миљуш, рођен 3 марта 1936. у Драготињи код Приједора, сликар и професор на Академији за ликовне умјетности, живи и ради у Београду.

Бранко Миљун: Пад Икара.

Недељко Гога

Међу првим устаницима на Козари, јула 1941, био је и Мирко Гога, а три мјесеца касније, после ослобођења Турјака, дошла је у грбавачку чету и Савка, његова другарица. И док су они свијали партизанско гнијездо под Козаром, два њихова сина, шестогодишњег Васу и четворогодишњег Недељка, чувала је бака, као што се то обично дешава кад млади родитељи некуд отпутују. Али кад је 1942. почела она тешка љетна офанзива и жестоке борбе на Петнаестом километру, надамак њихове куће, и бака је са дјецом морала да се повуче дубље у Козару. На пробоју обруча, на Патрији, отац је погинуо. Ни мајка није прошла. Своје оружје је закопала и дјецу покушала да сакрије у шуми, али у томе није успјела. Заробљени су и спроведени у логор. У Јабланицу бака је умрла.

Када су јој у сабирном логору Млака одузели дјецу, Савка је почела да смишља план за бјекство.

Примјетивши да усташка стража око логора не чува обалу Саве, ријешила је да то искористи. Није дуго оклијевала. Када је једне ноћи киша почела да лије као из кабла, склизнула је у ријеку и запливала. У првом шипражју изишла је на исту обалу и продужила кроз посавску шуму. У славонском селу Врбовљанима остала је само толико колико је требало њеним познаницима да јој прибаве потребне исправе за пут, у потрагу за дјецом.

Био је четвртак, 17. септембар 1942. — добро се сјећа мајка — када је пронашла синове у једној бараци дјечјег логора у Сиску. Васо се још некако држао, али Недељко је био у очајном стању, нити је могао да хода, ни главу држи управно. Са потврдом коју јој је дао Анте Думбовић, чиновник у логору, успјела је да извуче дјецу из Сиска.

На Козари је Савка, као одборница, дочекала крај рата, а нешто касније и колонизацију у Инђији гдје и данас живи.

Основну школу Недељко је завршио у Инђији, а Средњу грађевинску и Школу за ликовне умјетности у Београду.

У Професорској колонији, у једном поткровљу, има атеље. Он је претрпан портретима најдражих, Силвије и Анете, седамнаестогодишњих кћерки — близнакиња, мајке, супруге Вере, аутопортретима, копијама средњевјековних фресака, пејзажима с Козаре и скицама на тему рата који је отео дио његовог дјетињства. У посљедње вријеме га више привлаче вајарство, ситна пластика и дизајн.

Недељко Гога, сликар и вајар, ради тихо и упорно.

Недељко Гога: Против милитаризма

Недељко Гога, рођен 9. јула 1937. у Врбашкој код Босанске Градишке, сликар и вајар, живи и ради у Београду.

Рајко Самарџија

Испод пијаце Зелени венац, у Ломиној улици број 17, у Београду, живи и ствара Рајко Самарџија, сликар који је одавно на себе скренуо пажњу. Његов пространи атеље у једном поткровљу закрчен је штафелајима и тек разапетим платнима што се суше, читавом галеријом слика у које је умјетник уткао своје снове.

Познатија платна, која су убрзала његов ликовни успон, свакако су она у којима је његова кичица, игром свјетлости и сјенке, одсликала „душу“ изабраних мотива. Таква је и она „мртва природа“, у ствари једна обична полица са неколико флаша што се купају у обиљу тонова и градацији освјетљења, изванредном цртежу и вјерно приказаној стварности. Такви су узбудљиви портрети Јапанке, Дон Кихота, Кокете и Обичне дјевојке. Са Човјеком и коњем и Сплаварима на Дрини, као да жели уљем и пастелом да одбрани пригњеченог човјека, да заштити угрожену природу и онај исконски жубор потока и камене громаде знамените Сутјеске.

Истраживао је дуго „оборене кладе“ — визију изобличених људских лешева што плове Савом — и бешумно слагао боје на платно „Сјећања на логор Јасеновац“. У тим траговима црвене боје настала је и Мајка Кнежополка и Аутопортрет, из чијих очију избија туга, неко далеко сјећање.

Рајко Самарџија је прошао кроз многе засједе у животу и научио да крије своје патње. Али, ону тугу у очима, понесену са Козаре судбоносне 1942, његова богата палета морала је да открије.

Рођен је 1930 у Драксенићу крај Босанске Дубице као најмлађи унук Мике Самарџије који је још као дијете дошао из црногорског Грахова и населио се у заселак Чуклинац на обали Уне. Рајко једва памти дједову кућицу од шепера, врт свог дјетињства, али 14. јануар 1942. дубоко се утиснуо у његово памћење.

У рану зору, тога дана, јасеновачке усташе су истјерале читаво село на снијег и почели да убијају — по авлијама, на пртини, у сеоској цркви. Отац Лука успио је да на брзину извуче из кревета сина Рајка и нешто старију кћеркицу Десу и са братовом дјецом убаци у санке. Стриц Стево, одважан и храбар, с коњима у трку, избјегао је тај стравични покољ. Отац, мајка и деведесетотрогодишњи дјед нису могли побјећи. Заклали су их у авлији и кућу спалили. А брат Бранко, партизан, погинуо је тога јутра у борби против усташа на Градини.

Велику офанзиву Рајко је дочекао у селу Клековцима, на партизанском положају у одбрани Козаре. За вријеме једног бомбардовања и сам је рањен — гелер му је расјекао лијеву ногу испод кољена. Рана је зарасла у козарском збјегу.

Половином јула 1942. заробљен је и са осталим народом спроведен у јасеновачки логор. За четрнаест логорских дана јео је само онда када би неки од усташа бацио огризак од јабуке. И тако, све до оне тродневне вожње сточним вагонима, без воде и хране, возом којим је довучен у Славонију. У једној породици чувао је свиње све док се није опоравио. А онда, са сестром Десом, тетком Љубицом и њеном дјецом — Марицом, Јованком и Урошем — прешао је на Козару. Али, {223} у пустом Драксенићу надомак Јасеновца није се могло живјети и њих петоро одлазе у партизане. Новембра 1942. Рајко је распоређен у заштитну чету партизанске болнице у Буковици. Као курир и осматрач околних брежуљака, дежурни или помоћник куvara, у прописно скројеној партизанској униформи, с титовком на

челу, наоружан малом италијанском пушком, провео је читав рат у заштитници ове партизанске болнице на Козари.

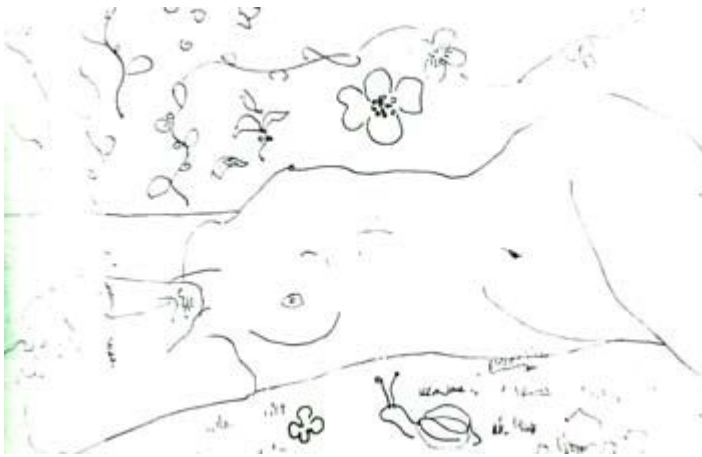
Ослобођење га је затекло у Санском Мосту у коме је постао један од првих питомаца дома ратне сирочади. Док је дељао дрво ножићем и уређивао школске зидне новине, учитељи и васпитачи у дому рано су открили његову склоност за ликовну умјетност. У Херцег-Новом завршио је Средњу умјетничку школу, Академију ликовних умјетности у Београду, у класи Ђорђа Андрејевића Куна, коме дугује сву захвалност што је постао сликар и који га је научио да тако црта све док цртеж не „проговори“. Био је на студијским путовањима у Француској и Италији. Излагао је на многим ликовним манифестацијама у земљи и иностранству. На међународној изложби у бриселској „Палати стољећа“ 1975. добио је Гранд При за своје сликарство.

У свијету који личи на велику сликовницу, живот му је испуњен тихом људском постојаношћу, великом снагом једноставности и присности.

Рајко Самарџија такав је човјек и умјетник.

Рајко Самарџија, један од најмлађих учесника НОР-а, не зна тачан датум рођења 1930. године у Драксенићу код Босанске Дубице, академски сликар, живи и ради у Београду.

Рајко Самарџија: Сјећање.

Радован Крагуљ

Рођен је 1934. у селу Паланчишту под Козаром. Као сликар и графичар припада оној посљератној генерацији наших умјетника који су своје усавршавање довршили у иностранству и прије постали познати у свијету него у својој земљи.

На свој тихи начин, стрпљиво и са запањујућим мајсторством, оловком и пером, Крагуљ је хватао и неуморно биљежио све што би видио. Заљубљен у природу и плодове земље, он црта сеоске мотиве са узбудљивом чедношћу, плаве патлицане и дрвеће, гајбице с јабукама и овце, патке и свиње, краве и човјека.

Својом густо тканом графиком и брижљиво исказаним сликама понудио је нове односе између човјека и ствари, животиња и свега што нас окружује.

Његови бриљантни графички радови налазе се на зидовима Музеја модерне умјетности у Њујорку, Викторија и Алберт музеја у Лондону, Конгресне библиотеке у Вашингтону, париским галеријама и многим другим збиркама широм свијета.

Излагао је на свим меридијанима и добијао висока признања и награде.

Предавао је графику на Кембриџу и Манчестерском колеџу за умјетност и дизајн.

Са дјечачки чистом душом и отвореним срцем кренуо је Радован Крагуљ од Козаре путем на коме га је његова стваралачка снага уздигла до блиставих врхова свјетске умјетности.

Своје доживљаје са тог пута, који су се најдубље урезали у његово памћење, испричао је у Паризу 20. новембра 1978. Ево фрагмената тог сјећања:

— Једна чудесна слика често се формира у мојим мислима. То је она слика коју носим из офанзиве на Козари, када је моја мајка Милева, са нас седморо дјеце, у збјегу тражила заклон од свакојакних страхота и напасти. Мој најстарији брат Стево имао је тада 14 година, а најмлађа сестрица, Гина, била је двогодишња беба и није издржала вријеме козарског збјега. Умрла је на мајчиним рукама. И мој отац Драгоје, који је био жељезничар, нестао је у офанзиви. Ни гроб му никада нисмо пронашли.

Када су борбе јењавале, послије пробоја обруча, свукли су нас са Козаре. Кроз логоре у Церовљанима и Јасеновцу успјевали смо некако да се одржимо на окупу. Али из Сиска мајку одведоше у Њемачку. Тамо је читав рат провела у некој војној фабрици у Келну. О патњама, гладовању, болестима и непрестаном страху од смрти у дјечјем логору Сисак, не могу да говорим без узбуђења, иако је од тада прошло толико времена. Те сцене, које се понекад јаве и у сну, не могу да сликам. Од њих бјежим.

Послије мјесец дана, а можда и више, дошла је у логор једна дивна жена и однијела нашег четворогодишњег Манојла, а нама је било жао што и нас није повела. Много смо плакали. Онда је дошао домобрански официр да нас утјеши. Растужен ваљда нашим јецањем за братом, обећао {225} је да ће и нас извући. И заиста, једног поподнева, извео нас је не само из логора, већ и из града и показао пут према Козари.

Ишли смо дуго странпутицом, увијек подаље од пута и насеља. Свето, Михајло и Перса носили су на смјену трогодишњег Милу, а ја сам прикупљао плодове, брао глогиње, трњине и јабуке дивљакиње. Када смо на неком газу прешли Уну, имали смо срећу да наиђемо на једног воденичара који нас је одвео својој кући. И пошто је још било опасно ићи према нашем селу, знајући да је у Паланчишту извршен, управо тих дана, један од најстрашнијих покоља под Козаром, овај дивни човјек замаскирао нас је у пласт сијена и својом воловском запрегом довезао у Приједор, нашој стрини Викторији.

Када су партизани ослободили Приједор, ишли смо у опустјело Паланчиште, на згариште наше старе куће. Уз помоћ сеоског одбора и стрине Милке преуредили смо наш стари штагаљ који неким случајем није био спаљен и смјестили се у једно одјељење, а у друго привезали кравицу коју нам је поклонила партизанска команда мјеста.

По ослобођењу, 1945, дошла је мајка и довела Манојла кога је пронашла преко Црвеног крста у породици Цвијановић у Сиску. И данас се сјећам тог тренутка када се она појавила са једним ислуженим коњчетом које су јој дали словеначки партизани. У њеном топлом загрљају одједном су ишчезле све патње кроз које сам прошао.

Нова радост била је школа. Са нешто старијим братом и већим бројем друге дјеце, ратне сирочади из Поткозарја, одведен сам у Словенију. Послије четири разреда

основне школе, које сам завршио у Радовљници код Љубљане, одређена ми је подофицирска школа у Пожаревцу коју сам, такође, са успјехом завршио. У четрнаестој години ступио сам на дужност водника. Себе сам тада замишљао као генерала и радовао се сваком изласку с војском у биоскоп. Истовремено, похађао сам и средње-техничку школу и много читао. Моје старјешине, увидјевши колико волим књигу, премјестише ме у рачуноводство. Међутим, сусрет с једним војником, сликарем-аматером, који је сликао као мађионичар, одлучио је моју даљу судбину.

И почео сам да сликам. Цртао сам дјевојке у пролазу, ликове Циганчица са пијаце и своје другове — војнике. Али, када сам нацртао мајора Лабуда, свога команданта како јаше на кози, у пратњи шефа рачуноводства, као Санчо Панса, настала је бура. Одушевљен мојим цртежима и бескрајном жељом да се даље образујем као сликар, много ми је помогао поручник Жокелја, упутивши ме на капетана Ивана Цветка, начелника дома ЈНА у Београду. Од сусрета са тим дивним човјеком почиње ново поглавље у мом животу.

У деветнаестој години конкурисао сам на Академији за ликовне умјетности. И имао сам срећу. По завршетку Академије додељена ми је стипендија британске владе за постдипломске студије у Лондону. Исте године, на изложби графике у Загребу, добио сам награду Југославенске академије знаности и умјетности.

У Лондону, а посебно у предивном Велсу, који ме подсјећао на моје Поткозарје, остао сам пуних четрнаест година и увијек се сјећао како сам као чобанче чувао ситну стоку на пашњацима родног Паланчишта. Предмет мог сликарског интересовања тако су постале домаће животиње и њихово одгајање. Та опсесија не напушта ме ни овдје, у мом париском атељеу...

Иако стално живи у Паризу, Радован Крагуљ редовно излаже у својој земљи.

Заљубљеник у природу и плодове земље: Радован Крагуљ, рођен септембра 1934, у Паланчишту код Приједора, академски сликар и професор, живи и ради у Паризу. Стигне он да оде и на Козару. Ове године је родном Приједору поклонио богату збирку својих графика и вриједних дјела познатих свјетских умјетника за прву умјетничку галерију у Поткозарју.

Радован Крагуљ: „COW AT REST“, оловка 1978. 65×60

Душан Шмитран

Срели смо се на Шестом традиционалном збору пионира Југославије у Јастребарском, 4. јуна 1978, и засадили наша стабла у Спомен-парку „Братство и јединство“. Прво стабло је засадио Никола Видовић, народни херој и командант Четврте кордунашке бригаде, која је, августа 1942, ослободила из усташког логора 727 дјечака и дјевојчица. Сада је то читава шума борова. Пионири из Титовог Велеса и Кршког, Смедерева и Шибеника, Бјеловара и Крагујевца, Поткозарја и Никшића положили су цвијеће испред споменика мајци са дјететом у крилу. Хиљаду цвјетова за вршњаке који су умрли у усташком логору. Свакоме по једна латица.

Михајло Вељић, пуковник, Стојан Буразор, радник и Душан Шмитран, сликар, Козарчани, дуго су стајали пред окамењеним ликом мајке са дјететом. Њихове ријечи, тихе и тешке као камен, враћају нас 36 година уназад, у дане када смо били дјечаци, у једно безумље и мучнину живота иза бодљикавих жица.

Сваки од њих имао је своју ратну причу.

Због узбуђења које увијек доживим у оваквим приликама, нисам био у стању тада да запишем сјећање Душана Шмитрана. Зато сада и листам његов партијски досије

и са пожутјелог листа биографије дословно преносим ријечи које је још као скојевац написао:

„Рођен сам 1935. године у селу Совјаку под Козаром. Моји родитељи, отац Миле и мајка Аница били су сиромашног стања и тешко живјели подижући шесторо дјеце, међу којима сам ја био најмлађи. Управо је требало да пођем у основну школу када је почео рат. Новембра 1941. усташе су убиле мог најстаријег брата двадесетогодишњег Илију. За вријеме офанзиве на Козару, у љето 1942, читаво наше село стрпано је у логор. У Старој Градишки оца су одмах издвојили и никад га више нијесмо видјели. Брата Стеву отјерали су у Њемачку и он је некако преживио рат. Мајку и нас четворо дјеце тјерали су данима преко Јабланца и Млаке све до Јасеновца. Послије неколико дана одвукли су и мајку и она се више није вратила, а нас дјецу — Бору, Здравку, Душанку и мене, — са још много дјеце превукли су оним марвеним вагонима у дјечји логор Јастребарско. Обукли су нас у усташка одијела и раздвојили. Боро се нашао са одраслијим дјечацама у баракама крај самостана, Здравка са дјевојчицама у дворцу Ердеди, а Душанка и ја на циглани у Реци, два километра удаљеној од Јаске. Бору су, августа 1942, ослободили партизани, и Здравка се некако извукла, али нас двоје остали смо у логору све до касне јесени 1942. У ствари, то је био и најтежи период мога дјетињства и не знам ни сам како сам издржао. Сјећам се страха од смрти, окружен умрлом дјецом коју су свако јутро купили из бараке, слагали као цјепанице на велика запрежна кола и некуд одвлачили. Неки су долазили и одводили своју дјецу. По нас није имао ко доћи. Али, једнога дана појавила се у логору стрина Стоја, промућурна и сналажљива жена и са својом дјецом извела и нас. Било је тада тешко пребацивати се на Козару. Мало смо путовали возом, мало запрежним колима и дуго пјешачили. Тако смо и дошли у наше село које је било готово пусто. И наша кућа је била изгорјела, а авлија у коров зарасла. Јака {227} зима и оскудица, честе непријатељске потјере и склањање наше у Козару, све је то било лакше од живота у логору.

Као пионир, дочекао сам крај рата и одмах почео са школовањем у бањалучком дому ратне сирочади. Било нас је из свих крајева Босанске крајине. Послије завршене мале матуре одређен сам у Ваздухопловну техничку школу у Рајловцу, а одатле на службу у Ниш...

Један сусрет са Радомиром Антићем, академским сликаром, одредио је Душанову даљу судбину. Професионални војник открио је у његовом сликарском атељеу други свијет. У њему се разбуктала једна жеља, од школских дана дубоко запретана и љубоморно чувана само као интима. Убрзо затим, одједном су шикнуле из њега цртачке способности, темпераментна линија и богата експресија боја.

У његовом сликарству осјећа се бол, али и радост живота. Јер, Шмитран је у души пјесник. Његове слике из завичаја — „Милошево Брдо“, „Совјак“, „Бијаковац“, „Сјећање“ и читав циклус „Козара“ — са офанзивама и колонама, згариштима и сузама, рађене у црним и пригушено сивим тоновима, изражавају бол, али у исто вријеме пред њима човјек осјећа и сву радост живота. Да ли тај осјећај зрачи из оне

зеленожуте боје, која као да је прикрила сву тугу и зацјелила све ране човјека испод легендарне планине и вратила му срећу и мир или из оног дивног погледа који нам сликар упућује са аутопортрета или портрета „Дјевојчице“ — тешко је рећи.

Душан Шмитран живи у Пули, али најчешће ствара у свом сликарском атељеу који је подигао под Огорелицом, на огњишту свог дјетињства под Козаром.

Душан Шмитран, рођен 21. септембра 1935, у Совјаку код Босанске Градишке, јунак романа Тонета Светине „Вучићи Козаре“, сликар, живи у Пули и ради у атељеу на Козари.

Prezime i ime: *Šmitran Dušan*
Rođeno: *1933* u: *Sovjak*
Občina: _____ kot.: _____ vjera: _____
Ime otca: *Mile* majke: *Ana* rod.: _____
Tko i odkuda doveo diete: *Jallanac 31.7.42*
Gdje i kada smješteno: *asko*

Факсимил картона из усташког логора у Јастребарском.

Душан Шмитран: Портрет дјевојчице

Славко Галић

На традиционалном сусрету Козарчана, учесника легендарне битке, који је одржан у београдском хотелу „Метропол“ 3. јуна 1978, забавним оркестром руководио је мајор Славко Галић, музичар и диригент. Својим земљацима, ратним друговима и пријатељима показао је Славко, те вечери, љепоту звука, чела и саксофона, трубе и кларинета, своје знање и љубав према музици.

Отац Јован, који је са првим устаницима из Врбашке отишао у Козару, као да и није страховао за своју другарицу Јованку и три кћеркице што су остале код куће коју су често гађали из непријатељског упоришта, већ само за сина јединца, 12-годишњег Славка. И када више није могао издржати, јануара 1942. одвео га је у Подградце, у штаб Прве чете Трећег батаљона Козарског одреда и тамо оставио. Када је почела непријатељска офанзива, у лето 1942, Славко је већ био искусан борац и курир. Послије неуспјелог пробоја обруча, када му је отац погинуо, морао је да сакрије своје оружје и врати се у село.

Мајку, непосредно последије порођаја, убиле су усташе, а бригу око новорођенчета, малог Милана, преузела је на себе тетка Ружа Ћелић. С њим се склањала по шикарама, дојила га и чувала и тако избјегла претрес планине и заробљавање. Али Славко и његове сестрице — Анка, Зорка и двогодишња Душанка — нису могле

избјећи логоре. Већ у Старој Градишки дјевојчице су умрле, једна за другом, а Славко је отјеран у Јастребарско.

Када су партизани ослободили дјецу из логора у Јастребарском, повели су и Славка, али он није могао да пјешачи. Из Свете Јане пребачен је у Самобор, а нешто касније у Подравину, гдје престају патње и потуцања. Када се код Анке Савић у Ћуковцу добро опоравио, прешао је у породицу Стјепана и Ђуре Кемеца у Лудбрег и почео да учи стројобраварски занат.

Једнога дана, 1945, када се пред радионицом зауставила партизанска чета која је имала свој дувачки оркестар, Славко се више није одвајао од ње. Труба коју је добио у чети и мјесто у оркестру помогли су му да заборави све невоље кроз које је прошао и ублажи тугу за најдражим.

Био је тужан што као малољетник није имао право гласа на првим изборима, али и неизмјерно срећан када је првог септембра 1946. ушао у загребачку касарну „Зрињски“ и сјео у клупу као питомац Војне музичке школе. Завршио ју је с одличним успјехом годину дана раније од своје генерације. Тако је било и са Музичком академијом — одсјек дириговања — коју је са изванредним успјехом завршио у класи професора Предрага Милошевића. Када је бранио свој дипломски рад, требало је да пред професорима диригује само један став из симфоније. Он је, међутим, поступио друкчије. Пред бројном публиком извео је, напамет, три комплетна дјела музичке класике.

С љубављу и диригентском палицом обишао је многе војне гарнизоне у свим крајевима наше земље и више пута дириговао у иностранству. Добитник је многих награда и диплома, међу којима су двије са међународног семинара у Бечу и највриједније.

Младић с трубом: Славко Галић, рођен 14. новембра 1930, у Врбашкој код Босанске Градишке, музичар — диригент, мајор ЈНА, живи у Београду.

Prezime i ime: *Yale Savo*
Rođeno: *15. 11. 29* u: *Gradiška*
Opština: *Gradiška* kot.: *Gradiškanska*
Ime oca: *Tom* majke: *Tomka* rođ.:
Tko i otkuda doveo djetе: *Logreč - kroz Logreč*
Gdje i kada smješteno: *Karitas 23. 11. 42 Keme*
Stjepan Sudvres - Frankovačka 22

Картон из усташког логора у Сиску са погрешно уписаним именом.

Боро Прпош

Био је сунчан јесењи дан 1978. када сам са Бранком Миљушом, сликаром, и Гојком Шербулом, новинаром, што су као дјеца доживјели рат у својој суровости, изашао на Стеваново брдо под Вриштиком гдје се шуме Просаре и Козаре спајају као да су у загрљају. Дуго сам чекао на овај поновни сусрет. Од рата и нашег дјетињства.

На старом огњишту сада је скромна приземна кућица са двије собе, кухињом и застакљеном верандом са које пуца поглед на пропланке што се губе доље у плаветнилу посавске и лијевчанске измаглице. По башти се просуло јесење цвијеће и кестен узрио па његови плодови капљу са грана и котрљају се утабаном стазом која вијуга према Писарићу.

Тишину шуме ишикљале свуд око домаћинове авлије ремете само звонца на козама што се врзмају по широко ограђеном простору под кестеновима.

За дугачким столом од храстових полутки, у сјенци ораха, сплетоше се наше успомене.

Преживјели из малог села Совјака и данас су опсједнути успоменама из рата који је оставио иза себе 433 жртве, а међу њима и 155 дјеце. То је оно најстрашније што Боро Прпош носи из дјетињства. Лутајући по свијету, покушавао је да заборави те мрачне успомене, дању је некако и успјевао, чинило се, да их потисне, али ноћу су увијек доносиле, са првим сном, призоре кошмара кроз који је прошао.

Као деветогодишњи дјечак, новембра 1941, добио је први снажан ударац кундаком у леђа. Тог кишног поподнева усташе су изненада упале у село и покупиле 164

сељака. Стријељали су их на рјечици Јабланици под Огорелицом. Отац Стево и брат Љубомир, заједно везани, били су избодени бајонетима. На сваки шушањ и пуцањ мајке су склањале дјецу у шуму, скривале се по трњацима. Али у офанзиви 1942. не моглоше се сакрити и избјећи оно најстрашније. У Старој Градишци, Евици Прпош одузеше једину кравицу коју је она вукла за собом са четворо дјеце. Онда су од мајке прво одвојили Михаила и Бору као одраслије. И седмогодишња Ана изгубила се у метежу. Мајци је у рукама остао само трогодишњи Ђуро, али за кратко. Угушен је заједно са мајком, на једном од тавана старе куле која вјековима стоји као сабласт на обали Саве, у Старој Градишци.

Михајло и Боро, браћа, држали су се један за другог и чували се да их не раздвоје на путу пуном неизвјесности кроз сабирне и оне друге логоре — Јабланац, Млака, Јасеновац и Јastreбарско. Како се десило оног августовског дана 1942, када је Четврта кордунашка бригада ослободила 727 дјечака и дјевојчица из логора, да у Жумберку браћа заостану и опет упадну у усташке руке — то Боро сада не може да објасни. Преко Самобора дјечаци су доведени у Завод за глухонијему дјецу, у загребачко прихватилиште које је тада до посљедњег мјеста било испуњено малим Козарчанима. Зима је била када су извучени из овог ужасног сабиралишта у којем се умирало масовно и пребачени у Свети Иван Жабно, у породицу Ивана Тадеја. Једна племенита жена, Иванова мајка, спасила је њихове животе.

Боро Прпош, рођен 15. Јуна 1933, у Совјаку код Босанске Градишке, сликар, послје петнаестогодишњег боравка у Паризу и у Њемачкој, данас живи у сивом родном селу под Козаром.

Prezime i ime: *Prpoš Boro*
 Rođeno: *? 1932 g.* u: *Bozjaku*
 Obćina: kot.: vjera:
 Ime oca: *Stev* majke: *Stev* rođ.:
 Tko i odkuda doveo diete: *31. III - 42 Javl. Zgl. Jaska*
19-IV-42 Zgl. Z.
 Gdje i kada smješteno: *Ladej Ivanu br. 10 Zabu*

Факсимил картона из усташког логора у Јастребарском.

Тако је дошло и љето 1943, а с њим и партизани из Билогоре. За једном малом колоном пошли су и дјечаци. Михајло је добио пушку и постао борац, али после два мјесеца погинуо је у борби код Великог Крижа. У тој офанзиви на Мославину и Билогору и мали Боро је поново пао непријатељу у руке. Шта је даље било, сјећа се као кроз ружан сан. Са народом из околних села угуран је у воз и дотјеран у Јасеновац. Колико је дуго остао у логору, не зна тачно, али оно што је у њему доживио не може да заборави. Био је већ крајње исцрпљен, изнемогао. Ноге су му дрхтале и вид почео да попушта. Неко мутнило навукло му се на очи. Па ипак, са групом дјечака, премлаћен дебелим прутом због сакупљања огулина од кромпира на смјетлишту, морао је да вуче грање од обале Саве до циглане у којој су робијаши стално ложили ватру и крај ње умирали.

Онда му се одједном указао зрачак наде. Са двојицом малишана, у неком фијакеру, као да није био рат, пребачен је у Босанску Дубицу да помаже једном старцу у кућним пословима. Брзо се опоравио.

Када је грануло прољеће, 1944, срећно се провукао крај усташких стража на излазу из града и упутио се према Орахови. Драгоје Мирић, очев пријатељ, показао му је пут до Хајдучког потока у Просари уз који је зачас истрчао у Горњане, тамо где је било његово родно село. Иза паликућа ништа није остало. На старом кућишту само гомила цријепа и ћерпича, све зарасло у травуљину. Утонуло у густо шипражје и коров, ни гробље се више није видјело. Ни једне свјеже хумке. А колико је овдје било дјеце, стоке на пашњацима, момака и дјевојака, зборована и пјесме? Тада се Боро срушио на једну нагорјелу греду и дуго плакао.

Крај рата је дочекао у колиби од прућа код стрине Саве Прпош која је неким чудом преживјела хајку стрељачких стројева.

На дугачком списку ратне сирочади, у љето 1945, нашло се и Борино име. Требиње у Словенији, породица Антонија Шкода, велики комад бијелог хљеба, прве радости

у основној школи и у игри са веселим Словенцима. Индустијска школа у Смедеревској Паланци, по директиви и распореду, али због срчане мане, поново је враћен у Требиње. Омладинска пруга Добој — Бања Лука, добровољно одслужење војног рока, Ново Мјесто и наставак школовања. На Машинском факултету у Љубљани долази до прекретнице. Једна чежња, дубоко запретана у души, избила је као ерупција. Пријатељи са Умјетничке академије у Љубљани са успјехом су представили његове прве аматерске радове у Београду и Риму, и помогли му 1961. да оде у Париз. Ванредне студије вајарства, класичног витража, керамике у Паризу и Келну, ново су поглавље у животу Боре Прпоша.

Пуних десет година, са много одрицања, спреман и да гладује, Боро је живио за своју умјетност која на свој начин одражава и његово расположење донесено из рата као велико бремене тешких сјећања.

Изложбе у Дортмунду, Келну, Верони, Луксембургу, Линцу, Болоњи, Сарбрикену и Сарлуису, његове блиставе, пикантне и fine украсне стаклене композиције, са фасцинирајућим богатством боја, критика је уврстила у највиши ранг савременог сликарства. За најбоље рјешење ентеријера школског центра за европско тржиште, Музеја и банке у Сарлуису, сликар и графичар Боро Прпош добио је прве награде и друга највиша признања. Иступања на великим ликовним манифестацијама и његова изванредна умјетност нашли су се и на малом екрану поред милионима гледалаца Њемачке.

Кад год му се указала прилика, између изложби и других обавеза, долазио је у своје Поткозарје. Под разапетим шатором на старом огњишту, у тишини шуме којом и срне слободно шетају, остајао је Боро све док не би осјетио „да срце хоће да препукне“ и поново бјежао у {232} свијет своје умјетности. Тако, све до прије три године. Тада је на ово брдо дошло њих троје, да се више не врате.

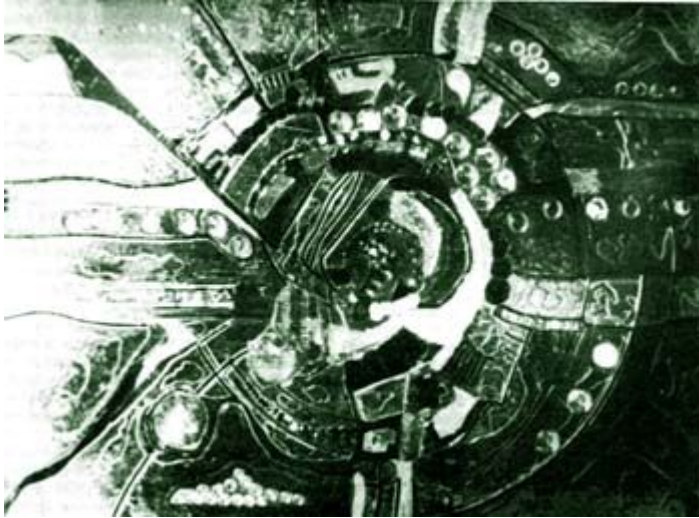
Са Моником, Њемицом француског поријекла, и сином Стеваном што носи дједово име, било је весело поново запалити ватру на старом огњишту, запретати кромпире, онако са љуском, заспати на меком лишћу помијешаном са јеловим иглицама, удисати мирис четинара и слушати пукетање ватре.

У почетку су Совјачани били зачуђени Бориним повратком. А онда су их све троје прихватили и понечем научили.

Сада је овдје све некако друкчије. Моника је научила да меље жито у воденици, да мијеси кукурузу и завија питу исто онако како се то у Совјаку радило вјековима. И дијете је родила у селу. Крај ње су ноћ провеле комшинице вичне послу око породиље и новорођенчета. Лидија је већ проходала, трчи за козама, а када се саплете у траву и падне — смеје се. Стеван је ученик шестог разреда основне школе и помаже ћаћи у многим пословима. Боро је направио праву кућу, велику и свијетлу, са пространим атељеом. Кућа се бијели под Просаром као летњиковац. Издалека се види.

Контуре споменика на Прпошевом брду већ се назиру, као и оног на малом тргу у Градишки. Радови су, у посљедње вријеме, мало застали, јер Боро жури у Сарајево да уљепша, прије почетка зимске олимпијаде, још покоји сквер и друга мјеста гдје ће долазити људи из читавог свијета.

А горе, пропланак под Вриштиком, више није пуст. Пјесма и дјечја граја одјекују шумом.

Боро Прпош: Нококоро — душевно средиште човјека

Војо Бабић

Разиграно дјетињство по тратинама и пропланцима родног Чапњака у Војскови под Козаром и сви они ђачки несташлуци што су реметили мир прастарих липа око средњовековног манастира Моштанице, остали су и за Воју Бабића само далеко сјећање. Рат и окупација нагло су прекинули његово основно школовање у посљедњем разреду онога дана када је моштанички учитељ Бранко Босанац, погружен и тих, ушао у учионицу и својим ђацима, много прије уобичајеног школског распуста, саопштио да се због ратних околности прекида даља настава. Тај дивни човјек и педагог, са супругом Радојком и четворо дјеце — Љубомиром, Ненадом, Срђаном и малом Дивном — подијелио је горку судбину са многим својим ученицима који су маљем убијени у јасеновачком логору.

Чапњак, живописни заселак великог села Војскова, нашао се у самој жижи устанка на Козари. Послије протјеривања жандарма из касарне у Кадином Јеловцу, јула 1941, кроз ослобођену Војскову често су пролазили партизани. У Чапњаку су се и дуже задржавали. Долазили су и др Младен, Шоша, Бошко Шиљековић, ивица Марушић Ратко. По угледу на старије и Војо је почео да се замеће дрвеном пушком и петокраком на капи. Са заносом и усхићењем дјечака помагао је оцу Ради и стрицу Дмитру у пословима око партизанске болнице када је у њиховој авлији и пред кућом Пантелије Међеда, гдје је био житни магацин, врело као у кошници.

Велика љетна офанзива 1942. године са оном злослутном топовском тутњавом и авионима што су са бомбама бацали и летке којима су позивали Козарчане на предају, претворила је Чапњак и његову околину у последњу оазу избјеглог народа из угрожених поткозарских села који се повлачио дубље у планину. Када су гранате почеле да падају по висоравни изнад села, Савка Бабић је покупила својих четворо дјеце, двије кћеркице и два синчића, међу којима је Војо, као најстарији, помагао мајци у свему и са најнужнијим што се могло и морало понијети, прикључила се збијегу чије су колоне већ биле зашле дубоко у Козару. У селу Раковици сустигао их је отац Раде који није могао да одоли својој жељи да још једном види дјецу. Али, када је сутрадан покушао да се провуче до свог склоништа у вртачи Зекановац, било је доцкан. Само неколико дана касније сви су се нашли у логору на Церовљанима крај Хрватске Дубице.

„Памтим тај ниједи и тужни поглед када се опраштао од нас из непрегледне људске ријеке коју су кундацима тјерали према жељезничкој станици“ — сјећа се Војо растанка са оцем.

И тако се по некој неумитној логици, судбина оца пренијела на његово потомство. Једва је упамтио своје родитеље које је у првом свјетском рату покосила шпанска грозница, а сада је иста судбина задесила и његових четворо дјеце. Раде Бабић је 30. јула 1942. дотјеран у њемачко-усташки логор на Сајмишту код Београда и само шест дана касније убијен.

За Савку Бабић и њену дјецу пут од Церовљана до Јасеновца није дуго трајао. Како је то било, сјећа се Војо: „Најстрашније је било {234} када су нас наши спроводници потјерали према обали Саве. Тамо нас је чекала скела која је превлачила робље у Јасеновац или натраг — у Градину. О том озлоглашеном логору моја мајка и ја знали смо доста. При самом његовом помену ја сам се сјетио аветињских костура петорице Јевреја који су у јесен 1941. успјели побјећи са стратишта у Градини и доћи у Војскову. Двојицу од њих примили су у кућу мој отац и стриц. Нама дјеци изгледали су као људи који су тек устали из гроба и дуго смо са страхом одвраћали поглед од њих. Сада смо, како се скела приближавала обали, наједном видјели да сваки човјек у логору, у тој каљузи, тако изгледа. У Јасеновцу је одмах отпочело ново разврставање. Када су одраслије дјечаке усташе почеле да купе, мајка је гурнула испред себе моје сестрице, Ленку и Анкицу, а мене и брата Ману чврсто ухватила за руке. Био је то челични стисак на смрт спремне мајке. Усташа ме вукао на једну, а мајка на другу страну. И захваљујући само њеној чврстој ријешености да надјача усташу, остао сам жив.

На жељезничкој станици у Јасеновцу утјерали су нас у вагоне за стоку, по стотину душа у један вагон. Два дана и двије ноћи трајала је возња до Сирча, подно Папука. Онако измрцварени, послје двадесетак дана потуцања по логорима, доспјели смо у Борце, село на партизанској територији. Народ нас је лијепо дочекао, износио из кућа све што се нашло при руци од хране и нудио нам не скривајући своје узбуђење. Тако је било у сваком селу кроз које смо морали проћи. Али, породицу. Алексе Поповића, у селу Бастајима, никада нећу заборавити. И

чика Алексин сажалив поглед: „шта је овај народ скривио да толико пати, шта је мој мали Војо грдно згријешио?“ — понављао је као рефрен са сузама у очима.

Захваљујући разгранатим партизанским везама између Козаре и Славоније, већ у јесен 1942. вратила се на своје огњиште и Савка Бабић са дјецом. Али, то више није било оно Поткозарје, које су у офанзиви морали да оставе. Умјесто кућа, свуда около, само сабласне слике згаришта. Љетина затрвена, уништена, стока отјерана. У читавом Чапњаку, који је раније имао петнаестак домаћинстава, остала је само понека стаја. Ни људи није било. Офанзиву су преживјели само Драгутин и Гојко Међед и обојица одмах отишли у Пету козарску бригаду и Милан Бабић, Војин стрец, који се изненада разболио и убрзо умро. Тако је Чапњак остао без мушке главе. Жене које су се вратиле из славонских села и млађи свијет морали су да понесу терет живота у опасним ратним условима.

Дан у Чапњаку почињао је јауком. Свуда наоколо разлијегао се болни вапај самотних мајки које су, попут црних птица, полегле по згариштима дозивајући своје најмилије, своју отету дјецу и људе које је прогутала офанзива. А онда се тај јаук постепено почео да претвара у пјесму, јер се живот није могао зауставити. И та пјесма, прожета болом, пратила је Козару до краја рата и још дуго послје њега.

И дјечаци су некако преко ноћи одрасли и ни по чему се нису разликовали од старијих, сем по својој голобрадости. Тако се и Војо увијек истицао на многобројним озбиљним задацима и мало му је времена остајало за игру са вршњацима. Скојевска организација задужила га је, као једног од својих чланова, да ради с пионирима и води један огранак алфаветског течаја у Војскови. Само у јесен 1943. Војо је описменио преко стотину омладинки, млађих жена и пионира. Просвјетни референт народноослободилачког одбора среза Дубичког, Милан Наранчић, обилазећи течај у Војскови написао је за наставника овакву карактеристику: „Озбиљан, савјестан и марљив.“

Пред крај рата Војо Бабић је и сам морао поћи на даље школовање. У Приједору, већ у августу 1945. завршио је први разред гимназије, {235} да би неколико година касније своје школовање окончао на Правном факултету у Сарајеву.

Још као студент писао је поезију. Са његовим именом и његовом поезијом, инспирисаном Козаром, све чешће смо се сусретали на страницама књижевних листова и часописа. У листу „Ослобођење“ и часописима „Живот“ и „Наши дани“ објавио је и низ запажених прозних прилога. Био је то поновни поход на Козару, ону ратну, од које се Војо Бабић никада није ни одвајао. Као зрио и искусан репортер увијек се враћао болним и потресним страницама те никада до краја ишчитане књиге о херојству и трагици козарског народа. И увијек се питао: не превазилази ли Козара мјером доживљеног и преживљеног мјеру људског поимања а тиме и снагу репортерског и литерарног казивања. Јер, оно што је за многе људе, посебно његове колеге по перу, изгледало као „емотивна прегрејаност“ и сушта надреалност, за Воју и његове Козарчане била је то непосредна стварност.

Праву вокацију Војо Бабић ће достићи на пољу драмског стваралаштва. Његову драму „Државни човјек“ наградило је бањалучко Народно позориште 1969. године, а радио-драму „Тераса над ријеком“ емитовале су многе наше и стране радио-станице. На велики успјех код гледалаца наишле су и његове телевизијске драме „Сјеверно од сунца“, „Моба“ и „Скретничар“. За успјешан новинарски рад, прије свега за серију репортажа са тематиком из народноослободилачке борбе и социјалистичке револуције, Удружење новинара Босне и Херцеговине већ му је додијелило највише признање — награду за животно дјело.

У књижевном стваралаштву Војо Бабић не посустаје:

„Чини ми се да сам још увијек на почетку. Тек кад телевизијског гледаоца проведем кроз играну серију оним истим стазама које сам и сам прошао, кад му у свијест утиснем макар дјелић истине о Козари и прикажем ону огромну фреску патњи и страдања нашег херојског народа, сматраћу да сам, макар и скромно, одужио дио свога дуга и завичају, и литератури, и својој новинарској професији.“

Војо Бабић, рођен 1930, у Војскови пад Козаром, књижевник и уредник телевизије Сарајево. Фотографија је из 1947. године.

Симо Турудија

Цвијета Турудија је имала шест синова и само једног унука. Њен Симо, који носи дједово име, унук јединац, баки је посветио пјесму:

Љуљала мајка у колијевци синове
Милу и Милована
Јову и Ђуру
Михаила и Чедомира
Брижно их његовала и испраћала у Козару
Под црвену заставу револуције

Колијевка велика као домовина

Уградила мајка синове као бор стасале
У темеље мира
У срце револуције
Остаде празна колијевка

Колијевка велика као домовина

Са својим Симом, добровољцем у првом свјетском рату, Цвијета је подизала синове на крчевини, у државном забрану. Крампом и мотиком откидала је комад по комад шикаре и претварала је у обрадиву земљу. Храшће је ломило њихова леђа, а жандарми рушили куће по Драготињи подигнуте на „царевини“ и плијенили сиротињу домаћина. Бранећи свој муком стечени посјед у Гороњама, Симо је 1933. године изгубио живот. Судбина оца и петорице његових синова биће истовјетна. Са својом енергичном мајком синови су наставили жилаву борбу за један праведнији свијет као сезонски радници у љубијским и љешњанским рудницима, смјели и одважни штрајкачи, врсни мајстори за оправку пољопривредног алата и разноврсног оружја, агилни чланови „Сељачког кола“ и других напредних друштава.

Са таквим синовима педесетседмогодишња Цвијета нашла се у вртлогу устанка на Козари, испод оног црвеног барјака што је истакнут на једном од висова Вранића с кога неће престати партизански пуцњи до последњег дана рата. И већ првога дана, 28. јула 1941. године, када су се устаници, са сјекирама и гвозденим полугама, бајонетима што су их од колских шина исковали браћа Турудије, рударским цапинима и понеком пушком, сручили на жељезничку пругу, у Горњој Драготињи испод Рељића камена, погинуо је Милован Турудија, други по старини Цвијетин син. Била је то прва жртва у првом устаничком дану. Тада је мајка скинула своју традиционалну бошчу и обукла црнину. У њеној старој кући, километар удаљеној од жељезничке пруге и непријатељског упоришта, укрштале су се партизанске

патроле и диверзантске групе све до прољећа 1942, када су Козарчани потргали 25 километара железничких трачница и одвукли у планину или потопили у вирове ријеке Сане.

Када се велика непријатељска офанзива, у лето 1942. године, сручила као ураган на сваку козарску кућу, у сваку њену авлију и {237} смрт почела да коси све одреда, Цвијета се, окружена нејачи, нашла у мљечаничком збјегу.

Тих дана, када је и небо над Козаром плакало, сјећа се и мали Симо:

„У шуми изнад Мљечанице били смо у неким колибама које су прије нас користили Каравласи што су у јошиковом дрвету дубили здјеле и кашике, правили вретена, преслице и разне друге предмете за покућство. Све наше ствари биле су натопљене кишом. Ако је дан био лијеп, долијетали су авиони, бацали бомбе и митраљезима кресали лиснате гране са трешања које су се од рода биле савиле. И увијек су некога убили. Изранављена стока је рикала, дјеца дречала. Чим су се навукли облаци и прошла опасност од авиона, људи су ложили ватре и постављали котлиће се комадима мяса од убијене стоке. Жене су музле краве, а бака је дијелила млијеко дјечи и рањеницима. Раздијелила је нашу ситну стоку и сву храну што смо од куће понијели. У свим тим невољама она је увијек зрачила својом смирености и прибраности. Једне ноћи била је паклена грмљавина, а ми смо некуда ишли. Пратио сам баку у стопу и када је свануло, све се утишало.“

Било је то оне ноћи када је Први батаљон козарског одреда, под командом Жарка Згоњанина, прокрчио пролаз кроз огњени пакао и извукао из обруча један дио народа из збјега.

С новим ранама на срцу вратила се Цвијета из офанзиве у своју опустошену Драготињу. Када је сазнала за јуначку смрт синова, Ђуре и Михаила, који су погинули на пробоју непријатељског обруча око Козаре, нико није видио њене сузе и нико није чуо њен јавк. У себи је она сама надјачала смрт својих синова. И чинило се да је с њиховом смрћу добила неку нову снагу. Била је стално у покрету. С пуно топлине обраћала се људима, чак и непријатељским војницима из посада у бункерима крај пруге који су често знали да закуцају на њена врата. Тако је било и оне ноћи када је извела до партизанских стража 30 домобранских војника запрћених ратном опремом, врећама соли и лијековима за болнице на Поглеђеву и Витловској. У њеном тајном цепу ушивеном с унутрашње стране прегаче често се нашла порука коју је требало послати у Козару или дотурити партизанским сарадницима у окупираном Приједору. Ишла је на све партизанске зборове и конференције. Својим примјером је подизала друге жене и омладину да у позадини фронта преузму све мушке обавезе.

И када је крајем 1943. сазнала за смрт свог четвртог и најмлађег сина, Чедомира, ћутке је увела курире у кућу и послужила их најљепшим што је имала — погачом и кајмаком. А онда је отишла у воћњак да изљуби шљиве које су њени синови калемили.

Посљедњи пуцњи, у освит слободе, отргли су из њених њедара и петог сина — Јову, замијеника политичког комесара Градишко-лијевчанског партизанског одреда. У тренутку најтежег родитељског бола, Цвијета је, само с дубоким уздахом, прекрила своје очи рукама да јој унук не примијети сузе.

Послије свега, чула се побједничка пјесма. Започели су је млади, дјеца која су израсла на козарском ратишту.

Када се 1945. из њемачког заробљеништва вратио Миле, Цвијетин најстарији и једини син који је преживио рат, испунио је мајци двије жеље: добар дио своје предратне крчевине у Гороњама предао је друштвеном сектору за нова пошумљавања легендарне Козаре и уписао сина јединца у школу, бабиног јединог унука што је с њом прошао све херојске дане Козаре.

Записао је Симо о својој баки и ове редове:

„Задржао сам је у сјећању онакву какву сам је видио у рату.

Симо Турудија, рођен 1934, у селу Драготињи код Приједора, магистар психологије, ради у Савезу синдиката Југославије, живи у Београду.

{238} Имала је велико и племенито срце. Била је мајка свих мојих вршњака, пионира из Драготиње. Нико мање од ње није тражио од живота. Увијек је желила да будем поред ње. Водила ме и у Милића гај 27. јула 1951. године. Тада сам први пут видио Тита на Козари. Добро памтим њену скрушеност када је за своје заслуге у рату примала ордење и друга знамења, као да се желила оправдати ријечима: „Нисам ја, дјецо моја, никакав херој. Ја сам само мајка. Синови моји су хероји што изгибоше бранећи своју земљу од душмана.“

Када је 1964. умрла, у осамдесетој години живота, сахрањена је на партизанском гробљу са почастима које су јој, као заслужном борцу, припадале.

У страхотама рата Симо Турудија је рано сазрио. Основну школу је завршио у родној Драготињи, нижу гимназију у Приједору, а Учитељску школу у Сарајеву. Као учитељ провео је неколико година у крајишким селима, у Бравску, Смољани, Зецовима и Брезичанима. Упоредо је студирао психологију на Филозофском факултету у Београду. Као магистар организационих наука бави се научно-истраживачким радом и високо-школском наставом из области психологије и организације рада, о чему је објавио више студија, приручника, уџбеника и других стручних и научних радова.

Поред науке, његова велика љубав је и књижевно стваралаштво. Симо Турудија је пјесник. Своју поезију још од студентских дана објављује у разним листовима и часописима, а најчешће у зборницима Клуба писаца „Чукарица“ у Београду.

Сјећања из дјетињства и завичаја трајна су инспирација Симе Турдије.

Василије Каран

Упознао сам га недавно у Друштвеном дому „Мејдан“ у Бањалуци на вечери посвећеној литератури о народноослободилачкој борби, а чинило нам се да се одавно познајемо, од нашег раног дјетињства. Са узбуђењем сам пратио излагања Раде Башића, козарског хероја и књижевника, и Ирфана Хорозовића, који су, представљајући „Црвене трагове“, најновији роман Василија Карана, у ствари, говорили о славним данима козарске епопеје. Онда се разговор са аутором, храбрим дјечаком у вријеме Козаре, протегао до дубоко у ноћ.

Биографија Василија Карана је повијест о патњи читаве генерације његових вршњака у којој има превише ратних тема за живот једног дјечака.

Рођен је 1934. године на Поглеђеву, засеоку села Међувођа, које је у рату одмах ушло у пјесму и историју. Са поглеђевачке висоравни на сјеверним падинама Козаре, пуца поглед на читаво Кнежпоље и равну Славонију. Прије рата овдје је тридесетак породица проводило свој мукотрпни живот. Кућа Благоје и Петре

Карана налазила се усред засеока, недалеко од извора Милетинац који је уцртан у све војне карте. Када је окупација дошла и на Поглеђево, њихових четворо дјеце — Василије, Мирко, Ранко и Анка — имали су укупно 14 година. Али то ништа није сметало да се Благоје нађе са свим Поглеђанима на устаничким положајима у јулу 1941. године. „Чуло се срце устало Поглеђево“ — рекао је пјесник. Од тада па све до велике офанзиве на Козару, у лјето 1942, на Поглеђеву је било као у мравињаку. Са његове висоравни, партизанске осматрачнице, гранале су се стазе на Медњак и Витловску, Патрију и Палеж, Широку луку и Равни гај, мјеста што су заједно са Козаром ушла у легенду. У три највеће куће браће Тркуља смјештена је добро организована партизанска болница и читаво село је било ангажовано у лијечењу рана козарских партизана. За Благоја Карана, једног од првих одборника, рањеници су били непрестана брига. Од њих се није одвајао све до оног кобног тренутка када је првих дана јула 1942. године пет стотина рањених козарских партизана доживило најстрашнију судбину.

У офанзиви, 18. јуна 1942, непријатељ је запосјео Мљечаницу и Међувође и земља је затутњила испод Поглеђева. У жестокој борби која је трајала читав дан козарски партизани су разбили усташко-домобранску пуковнију „Анте Павелић“, заробили 80 непријатељских војника, заплијенили 12 митраљеза и један топ, али Поглеђево нису могли одбранити. Тог дана су њемачки авиони, у смјенама, надлијетали Јелов јарак подно Палежа, истресали снопове бомби и митраљирали откривени збјег. Пламен је гутао колибе од грања, обловине и папрати. Преплашена стока се разбјежала, жене падале ничице по земљи, а старији и искуснији људи заклањали се за дебела стабла и забринуто осматрали небо. По одласку авиона дошли су њемачки војници и с упереним пушкама почели да скупљају народ у гомилу. Било их је доста и на коњима.

Петра Каран је упртила синчића Ранка, а својој сестри Марији Лајић тутнула у руке малу Анку, док је Мирко трчкарао за мајком у колони {240} коју су гонили према Мљечаници. Одмах су раставили мушкарце од жена и дјеце и одузели сву њихову сиротињу. Дјевојкама су чак покупили укоснице из плетеница. У том метежу Василије је оклијевао и тако се одвојио од својих најближих. Обазирао се у нади неће ли гдјегод у колони открити оца. Пролазећи испод Поглеђева, видио је смрт изблиза. Усташе су из колоне извукле једног човјека и убиле крај пута. Испод његове бијеле кошуље од лана извирала је свјежа крв. Тада је Василије одлучио да побјегне и потражи оца. Извукао се непримјетно из колоне и шмугнуо у шипражје као преплашени зец. Када се у сутон привукао ближе кући, читаво Поглеђевоје било у пламену. Онда је данима лутао шумарцима, вјешто се скривајући од војника који су стрељачким стројевима претресали сваки грм, хватали стоку и тјерали према Дубичкој цести и одвлачили све што су могли понијети. У Јеловом јарку гдје се налазио збјег, све је било разбацано. Плахте и поњаве покисле, подерани јастуци и расуто перје. Залутали прасци бушкали су празне колијевке.

Свом родном селу Василије се опрезно привлачио неколико пута. Тако је изненада упао у домобранску засједу. Могао је побјећи, али више није знао куда да бјежи. Са још неколико ухваћених људи, које није познавао, камионом је пребачен до

сабирног логора у Церовљанима. На ограђеној пољани крај жељезничке пруге било је много народа, највише жена, дјеце и старијих људи. Из камиона је одмах убачен у вагон што је стајао на колосјеку, пун жена и дјеце. Послије дуге вожње и нешто краћег пјешачења до села Велике Барне код Грубишног Поља, распоређен је у кућу Милеве Маревих. Код ове племените жене остао је до септембра 1942, све до онда када су усташе отјерале у логор и породицу Маревих. Тога јутра је Василије био са стоком у пољу и тако избјегао судбину свих оних сељана из Велике Барне, партизанског села, који су депортовани на присилни рад у Њемачку.

Добро организована народна власт у овим славонским селима омогућила је Василију да се убрзо, са једном групом Босанаца из Великог Грђевца, пребаци на Козару. О свом поновном сусрету са родним огњиштем Василије је записао:

„Са стрепњом сам изишао на Поглеђево. На згаришту наше куће гушио сам се у сузама. Никога није било да ме утјешу. Село је било без људи, без дјеце. Преживјела су само четири човјека. Међу њима и Живко Шпица, стари партизански одборник. У земљу су се завлачили као кртице и тако остали. Јаук жена се понављао свакога дана. Како је која пристизала тако се и оглашавала на свом разореном огњишту. Вратила се и моја мајка Петра са Мирком и Ранком. Сачувала их је, то само она зна како. Двогодишњу Анку није могла сачувати. Умрла јој је на рукама у јасеновачком логору. Ни за гроб јој не знамо. Онако скамењена од туге дуго је стајала на пепелишту наше куће. Личила је на споменик. Тада нас је примио Живко Шпица у своју штаницу да се склонимо од невремена, а у прољеће 1943, радна екипа народноослободилачког одбора подигла нам је кућерак с једном собицом и наложили смо прву ватру на нашем огњишту. Мајка је била много заузета у раду са омладином на прољетној сјетви и другим позадинским обавезама. Имам смо и пионирску организацију чији сам и сам био члан. Наше воће које смо носили у партизанску болницу на Развалинама било је најљепше воће. А када је оспособљена зграда у Међувођу, пошао сам у први разред основне школе. Тада сам и сазнао да су у офанзиви мога оца ухватиле усташе у Мљечаници када су поубијали наше рањенике и да је у логору на Сајмишту скончао у страшним мукама.“

Послије ослобођења земље као најстарија мушка глава у породици, Василије Каран је морао рано да преузме на своја плећа велики терет живота. Тек када је одслужио војни рок, 1954. године, запослио се као физички радник у Шумско-индустријском предузећу „Козара“ у Босанској Дубици и наставио даље школовање. Поред Средње економске {241} и Новинарске школе, завршио је и Педагошку академију — групу за српскохрватски језик и књижевност.

Рано је почео да пише о рату како су га видјеле његове дјечје очи. Отуда за свој први роман „Црвени трагови“ Василије каже: „Док сам писао ове редове, поново сам прошао кроз велику козарску офанзиву. Сањао сам колоне војника с бајонетима на пушкама, дјецу без родитеља, дрхтао од страха и видио смрт изблиза.“ Још два његова романа у рукопису „Паклена варош“ и „Ноћ без граница“ само су наставци сликања оних далеких, а тако блиских ратних дана Козаре, када у

смрти између дјеце и одраслих није било никакве разлике. Такве су и његове збирке приповједака „Черга“, телевизијска серија „Добар дан ратниче“ и монодрама „Тако ти мени, друже одборниче“.

Цјелокупно Караново стваралаштво је исповједна проза и једно свједочанство више о величини наше борбе за слободу.

Хуморескама и афоризмима које објављује у многим југословенским листовима као да жели побјећи из тематике својих романа у један љепши и срећнији свијет.

Из тихе бањалучке улице у Буцаку, Сретена Стојановића број 11, до дубоко у ноћ чују се звуци музике и монотони откуцаји писаће машине. То кћерка Весна, наставник музичког образовања и заљубљеник клавира и флауте, припрема свој уобичајени час, док Василије жури да још једном прекуца посљедњу верзију свог новог романа.

Василије Каран, рођен 1934, на Поглеђеу под Козаром, књижевник, живи и ради у Бањој Луци. Фотографија са одслужења војног рока, 1955. године.

Јован Кесар

„Декунга“ је прва, мало искривљена, њемачка ријеч коју је Јован Кесар упамтио. Чуо је од свог дједа Миле, старог ратника, који је у устанак 1941. отпремио три сина — Саву, Петра и Дмитра, високе и усправне као три јаблана. Користећи своје велико искуство, дјед је знао да одабере права мјеста за скровишта и да их мајсторски уреди за дјецу својих синова. Његове земунице, „декунге“, прекривене травом, грањем и лишћем, с цијевима за довод ваздуха, много пута су им ваљале главе.

Како је то било под Козаром у те страшне дане када је човјек био гоњена звијер — испричала ми је Јованова мајка Пава:

„Ником мије могло бити теже него нама матерама. У рату се све уротило против нас и наше нејачи. Ето, кад год се спомене рат, прво се сјетим дјеце. Када оно мој Сава оде међу првима у борбу, ја остадох са двоје дјеце, Јованом у четвртој и Бориславом у другој години. Знала сам, чини ми се, сваки корак прве диверзантске групе, десетак младића, које с у ноћне акције водили Жарко Згоњанин, Ивица Марушић Ратко и мој Сава. Често су се, тих дана, састајали у нашем воћњаку окупљајући нове борце. Ја сам их служила најљепшим што се нашло у кући. Баш тада сам им офарбала оне војничке униформе, потапајући их у боју направљену од ораховог лишћа и јошикове коре. Испратила сам их и онога дана када су устанике повели на жељезничку пругу. Пуцали су и из можарева што су били код наше цркве у Маринима.

Убрзо затим укрстили су се устанички фронтови преко Пастирева и Вранића. Али, они не потрајаше дуго и формира се партизански логор на Карану. У септембру 1941. у наше Марине дођоше др Младен Стојановић и Осман Карабеговић. Обојица су говорили на великом народном збору. Код маринске цркве спремили смо доста хране и пића за заједнички ручак. Било је лијепо, што само бити може.

Послије тога, послушничвала сам сваки пуцањ и сваку борбу, наслућујући гдје би то могло бити. Моји Кесари се брзо прочуше као храбри борци. И што се више причало о њиховим подвизима, мене је хватао већи страх за дјецу. При сваком испаду непријатеља, а излазили су често из својих упоришта и остављали за собом пустош, бјежала сам са дјецом у шуму. Држала сам се увијек, кад год је то било могуће, партизанских положаја. Онда су Ратко и Сава, са већом групом бораца, отишли са нашег терена. Послије ослобођења Приједора формирана је Прва крајишка бригада. Сава је постављен за замјеника политичког комесара бригаде. Код нас је остао Први батаљон Козарског одреда. Кад год је могао, Жарко Згоњанин је долазио у Марине и обавјештавао о Сави. Увијек ми је доносио ријечи утјехе. Радовала сам му се као свом најрођенијем.

Када је почела велика непријатељска офанзива на Козару и борбе око Марина и Карана, ја покупих моје малишане, нешто хране и покривача, а већ сам била и у шестом мјесецу трудноће, па са народом из Прусаца и Љешљана, Грабашнице и

Марина — у збјег. Све живо било је кренуло у Козару. На нашем путу према Дубичкој цести и Мљечаници пратило нас је велико невријеме. Били смо мокри, озебли. А кад

Јован Кесар, рођен 1937. у Маринима код Босанског Новог, новинар и књижевник, уредник у „Вечерњим новостима“, живи и ради у Београду.

{243} би се вријеме прољепшало, пратили су нас авиони и непрестано тукли. Готово мјесец дана шибан је наш збјег свим могућим недаћама. И могу да кажем да сам се највише страха накупила од авиона. Кад сам чула да се једна жена породила у збјегу, побојала сам се да се то не догоди и мени. Истина, по мом рачуну, било би то рано, али у рату је све могуће. Такве слутње, једног јутра, прекиде мој брат Реља Качавенда, борац чувене Омладинске чете. Улетио је у нашу колибу од грања и рекао да се припремим за пробој из обруча. У том пробоју мој Реља је погинуо. Изгинула је готово цијела његова чета.

У први сутон изишли смо на Пољане у Горњем Јеловцу, а већ је на Патрији, Југовића брду и на Дубичкој цести кључало као у котлу. Никада себи нисам могла да објасним откуда ми снага да трудна пријеђем толику раздаљину са Бором у наручју и вукући за ручицу мога малог Јована. Када смо прелазили преко цесте,

засипали су нас ракетама. Боро је вриштао и тресао се у мом наручју, а ја сам се спотичала преко мртвих око ровова, Јован је ту изгубио ципелице, али ме пратио у стопу и није плакао. Никад није плакао. Тек сутрадан сам видјела да су му ноге кржаве па сам их увила у комаде исјечене поњаве. Причало се да је те ноћи изишло из обруча око десет хиљада људи. Али, ја нисам смјела да останем на Пастиреву већ сам са дјецом кренула за партизанима у још један пробој. Чула сам да Прва крајишка бригада напада непријатеља с леђа па сам пошла у нади да ћу негдје срести Саву. Тако је и било. Видјели смо се, на час, код Мајкић Јапре. Од тог растанка проћи ће готово три године до нашег поновног сусрета.

У Подгрмечу смо се мало окријепили и једне мркле ноћи кренули за Козару. Преко Сане су нас превезли скелом, а када смо се пребацили преко жељезничке пруге, Бори сам руком затварала уста како не би јакнуо и открио нашу колону. Тога јутра унијела сам у кућу, која још није била изгорјела, оба сина и сручила се полумртва у постељу.

Био је крај јула 1942. када су наишле оне посљедње непријатељске „грабље“. Душмани су наступали од Босанског Новог и Добрљина. Њихови стрељачки стројеви, претресајући сваку стопу земље, спуштали су се са падина Козаре. Неко је рекао да купе мушку дјецу, и ја скочих да бјежим са Јованом, који је некако био израстао за своје године. Али, све је било доцкан. Више се није имало куд. Од војске се зацрпила наша висораван. Успјела сам само да Јовану навучем заовину сукњицу и да му главу повежем мојом марамом. Кућу нам, срећом, претресосе домобрани, кратко се задржаше и тако протутње и та опасност, а мене спопадоше порођајни трудови.

Дијете сам родила 10. августа 1942, онога дана када су се почели да окупљају преживјели партизани Козаре и припремају за смотру на Палежу. У кући сам Милана родила, у збјегу подојила, а све тројицу у Козари одгојила“ — каже поносна мајка Пава Кесар.

Јован Кесар је један од многих дјечака којима је рат ускратио радости дјетињства. Научио је да буде јачи од суза и није плакао када је било тешко и опасно. Постао је пионир још док је рат трајао и научио сва слова из партизанског буквара. „Срамота је не знати читати“ — говорила му је баба Анђелија која је, иако неписмена, знала напамет стотине народних пјесама, прича и загонетки. Свог великог тату, прослављеног козарског партизана, видио је у рату само једанпут. И када је отац, у јуну 1945, дошао да га поведе са собом, он је морао да се привикава на њега. У основну школу пошао је у Титовом Ужицу, тамо гдје је отац одвео своју ратну дивизију у први мирнодопски гарнизон. Гимназију и филозофски факултет завршио је у Београду.

И када је, као млади сарадник листа „Борба“, донио у Редакцију своју прву репортажу, уредник му је рекао:

— Ти или ћеш бити велики новинар, или од тебе неће бити ништа.

Јован Кесар је постао врсни хроничар нашег времена и драмски писац.

Књигом „Дјетињство моје украдено“ одужио је дуг својим вршњацима, малим Козарчанима, што су на исти начин као и он, престрашени од смрти којом су били окружени, проживјели ратно дјетињство. Инспирисан је судбином Зоре Скибе, рођене Делић, која је у ратном метежу, као четворогодишња дјевојчица, постала усташка заточеница са логорским бројем око врата. Три пута је „покрштавана“ и дуго преваспитавана у усташком духу „у име Исуса“. Јован Кесар, једноставно, дубоко људски и потресно до суза, испричао је само једну од десетина хиљада судбина козарске дјеце.

Ову аутентичну причу, страшну људску истину Зоре Скибе, наставнице математике у Основној школи „Браћа Шимић“ у Мостару, Кесар је надахнуто преточио у драмски текст. Тако, монодрама, „Дјетињство моје украдено“, у драматизацији и режији Ахмета Обрадовића, коју снагом свог талента брехтовски тумачи Злата Когелник, првакиња Аmaterског позоришта у Приједору, величанствена је сценска ода онима које су сахрањивали у усташким логорима за дјецу, бројећи их на комаде.

Окупиран људским судбинама, новинар по професији, Јован Кесар је написао и више других драмских текстова. Његови комади „Да ли је могуће, другови, да смо сви ми волови?“, „Задужен сам испред фракције да ти скршим вилицу“ и „Суђење партијском секретару Бориславу Борјановићу“ — годинама не силазе са наших позоришних сцена.

Милинко Тороман

Био је дијете када дијете није могао бити.

Милинко Тороман је рођен 3. јуна 1940. године у Доњој Градини, селу које је у рату било у средишту јасеновачког пакла, на самом његовом дну. И рат и први дани мира за њега су били готово истовјетни. Исти по памћењу и траговима који су се утиснули у његову душу. О свом родном селу наслушао се паклених прича од своје мајке Смиље. Говориле су и комшије. Свако је имао своју причу о страхотама што су задесиле ово мирно село на десној обали Саве и самом ушћу Уне и претвориле га у највеће смртиште свих времена. Сви шумски пропланци, њиве и пашњаци, авлије и воћњаци, луке и тукови — 924 хектара земље црнице натопљени су људском крвљу. Овдје су, између двије ријеке, у заједничке гробнице сахрањене стотине хиљада људи, жена и дјеце.

Све је почело у рано јутро 14. јануара 1942. када је једна ојачана група разуларених јасеновачких кољача, коју је предводио Станиша Васиљ, усташки поручник, изненада упала у село. Тога дана се у Градину уселила смрт. Убили су свакога кога су ухватили и куће спалили. Наједном су 54 домаћинства у црно завили. И сва остала огњишта разорили. Од тада, када се год споменуо Јасеновац, увијек је ту

била и Градина. Исто зло их је повезало па су тако остали нераздвојни, упркос широкој ријеци која их раздваја.

Међу ријетким становницима Градине који су, за педаљ бржи од ножа, успјели избјећи покољ и крвавом пртином преко Драксенића и Међеђе, опустошених села, домоћи се првих обронака Просаре које су бранили козарски партизани, била је и Смиља Тороман са четворо своје дјеце. Добринка је тада имала 14, Лепосава 9, Милан 8, и Милинко двије године. Топло огњиште у Бијаковцу мало их је повратило у живот, али није прошло много времена када су са домаћинима Јабланице доживјели судбину козарског збјега заробљеног у великој фашистичкој офанзиви, јуна 1942. године. Пут њиховог страдања водио их је кроз усташке сабирне и концентрационе логоре. Дани проведени у Церовљанима крај Хрватске Дубице били су дуги као вјечност. Мајке су морале својој дјечи заклањати очи да не виде како друге мајке, на киши, у блатњавој каљузи, рађају дјецу и заједно умиру. У Уштици крај Јасеновца, гдје су усташе од родитеља отимале одраслију мушку дјецу за своје јањичаре, Смиља Тороман је добила снажан ударац кундаком у леђа само зашто је застала крај чесме да накваси испуцале и помодреле усне свом малом Милинку. Онда је дуга и бескрајно измучена колона Козарчана неким чудом одлијељена од Јасеновца и под усташком пратњом растурена по славонским селима. У једном документу из усташке архиве: „Дана 14, 15 и 16 српња 1942. допремљено је на подручје ове жупе 16.500 партизанских заробљеника са Козаре махом жена и дјеце и око 15% старијих мушкараца, дакако прљавих и пуних вашију. Сви су они раздијељени у двије групе и смјештени — 8.500 у Грубишно Поље и 8.000 у Гарешници.“

Смиља Тороман са дјецом, распоређена у село Грабовац, мислила је да је оно најгоре прошло. Њено надање је пресјечено у јесен 1942. {246} када су са многобројним Козарчанима поново покупљени и стрпани у њемачко-усташки логор у Сиску.

У непрестаном страху за дјецу, на ивици живота и смрти, издржала је Смиља Тороман у Сиску скоро годину дана. И сачувала своје најмилије. Сузе су јој биле пресушиле од плача за дјецом што су масовно умирала, као да их је куга односила. Сасушена дјечја тјелешца, на којима су се истицале дугачке руке и велике главе, умирала су тихо и у великом броју. И Смиљиној сестри, послје седам мјесеци проведених у логору, умро је мали Ранко, а имао је само десет дана када су га са мајком стрпали у сисачки логор за дјецу.

Повратак преживјелих у Градину био је и жеља и страх. У априлу 1945. године окупила се на згаришту и породица Тороман. Вратио се и отац Радован који је читав рат провео у њемачком заробљеништву. Послије дугог изгнанства, повратак у родно село овако је доживио мали Милинко Тороман: „Коприве више мене, отац пипа изгорјеле зидове. Мајка у здјелици нашла шаку брашна. Таваница пада косо, изгорјела.“

Тумарали су људи, као уклети, по опустошеном селу. Обилазили су узвишења у равници којих раније није било. Никуда се није могло проћи а да се човјек не спотакне о кост убијеног човјека. И подивљала ријека, као увијек у прољеће, подривала је земљу и подизала љешеве из муља. Када се повлачила, остављала је по спрудовима испране људске кости.

Преживјели из Градине прво су пребројали мртве, своје комшије: 346 палих као жртве усташког терора, међу њима и 93 дјеце. Погинуло је и 50 партизанских бораца. Али, све мртве у свом селу нису могли пребројати. То није могао нико. Ни она комисија за испитивање ратних злочина што је, откривајући још свјеже гробнице, исписала крваву хронику усташких злочина у Доњој Градини крај Јасеновца. Тада је на овом простору, заклоњеном од свијета, с једне стране опкољеног Уном, с двије стране Савом, а са четврте, према Козари, дубоком траншејом ровова и више од 50 бункера од бетона, откривено 190 огромних гробница, попут оне што је заузела простор од 480 квадратних метара површине, са дубином од три метра. У ове велике јаме усташе су слагале своје жртве и у стојећем ставу, колико их је год могло стати, и онда чекићем и окованим маљем — тукли у потиљак. Кућа Пере Вујкића, заштићена високом бодљикавом жицом, постала је „сабласна кућа“, јер је у току читавог рата била посљедња чекаоница на путу за стратиште. Из куће Остоје Крњајића, „куће лелека“, одјекивали су крици. У њој су људи свлачени до голе коже и тако наги, жицом повезани, вучени до гробница ископаних на њивама Јеле Раствовац и Гине Божичић. У њиховим баштама трава није расла. Од жестине људске крви и земља је била отврдла као цемент. Ту је и она велика просторија са смочницом у којој су зазидани људи, у самртним мукама, остајали до посљедњег ропца. На мјесту званом Челинка још стоји „Крвава крушка“, а на ливадама Лимана „Крвава дјечја врба“ под којом су гробнице поклане дјеце. И зелене оазе Шиба, Бјељевине и Куњеваче, прекривене су гробницама.

И она стара топола на обали Уне, горостасни феномен природе, није могла да издржи терет рата и све оне људе што су, на њој објешени, морали да умру. Скрхана „Топола уздаха“, пала 1978. године, сада је подигнута на жељезне носаче изнад великих вода и као споменик за вјечност конзервирана. Више нема трагова оних чудесних ложишта што су се протезала обалом ријеке и реда великих казана у којима су кувани људи. Нема ни оне уске жељезничке пруге са вагонетима што су до савске обале превозили искуване људске кости од којих су правили сапун. Само један казан се још чува у сарајевском музеју револуције као ниједи свједок о људском злу и људској патњи. Нема више ни {247} скеле што је са Граница превозила преко Саве ниједи спровод пуних четрдесет мјесеци, дању и ноћу. Скела са челичном сајлом, разапетом преко ријеке, била је уско грло масовне смрти у Градини, у којој су и убице доживљавале слом нерава. О непрекидном покољу људи у Градини, о безименим гробницама и данас се говори са ужасом.

Милинко Тороман, стасао до дјетињства када се највише памти, дуго је бјежао из загрљаја сјећања на своје родно село. Онда је, једног дана, морао да запише: „Читава моја генерација је рођена у невријеме. Као да нас је неко на силу истјерао

напоље. Бјежећи од усташа по Просари и Козари, мајка ме је до јаука стискала уз груди. Посртала је и падала, испадао сам јој из руку, једва ме је налазила у мраку и лишћу. Много касније, веома лијепо и узбудљиво, причала је о рату и бјежању, о мртвима у нашем селу и усташама. Њен језик је био скоро библијски, садржајан и широк, топао као у нашим народним пјесмама које је одлично знала и често их говорила побожно, са пуно озбиљности и шарма старих пјевача и приповједача. Често је то причање о рату прелазило у чист племенит јецај какав би пожелела свака национална литература. Моја супруга Лепосава и данас каже: „Боже, како је лијепо и узбудљиво причала твоја мајка. Ко зна шта би била, да је школована“.

Требало је да прођу читаве деценије у сновима што ускраћују животне радости па да Милинко Тороман, са већ изграђеном биографијом, мукотрпном и гордом, проговори стиховима горке поезије. На једном мјесту он каже: „Годинама ме заокупљала тема дјетета — логораша. О том ратном ужасу пропјевао сам послјије четрдесет година, тек кад сам осјетио и животну и пјесничку зрелост. Многи моји вршњаци из дјетињства, умотани у крваве пелене, ногу танких као сламке, очију сузних од туге и глади, бачени су живи наглавачке у јасеновачку пећ, у којој се раније пекла цигла, бачени су високо у ваздух и дочекани на нож, згњечени су под црним цокулама и гусеницама тенкова, задављени у Сави.“

Милинко Тороман представио се својим читаоцима, готово истовремено, са три поетске збирке. „Биолошка бајка“ (1980) његов је првенац. Саткана на богатој традицији народних бајки, приповједака и легенди, указала је на његов оригинални пјеснички таленат и једно неисцрпно врело његове поезије. Друга његова збирка „Балканска бајка“ (1982) пуна је живота, иако о смрти пјева. Она је животна бајка, поема о животу и његовом трајању, саткана од лирских симбола као од зрна бисера, сва у сликама. Истовремено она пјева о беспримјерном страдању и борби људи са Козаре, о смрти што на Козари гине. Дијете — жртва скоро је централна тема „Балканске бајке“ којом је пјесник изразио велику тугу и насликао ужас у очима дјетета. Она је, у исто вријеме, обрачун са окупатором и његовим слугама, она је радост и понос побједе. Трећа збирка, „Кућни дух“ (1982) је лирска бајка, препуна древних савјета из народне мудрости. Читава збирка стихова као да је изречена у једном даху језиком народног пјевача.

И нове збирке револуционарне поезије, „Смрт је мртва“ и „Јасеновачке тужбалице“ већ су припремљене за штампу.

Добитник је више награда и признања међу којима су њему најдраже књижевне награде: „Драгојло Дудић“ за његовање и развијање револуционарних традиција и награда „Блажо Шћепановић“ додијељена у знак посебне љубави према књижевности.

Милинко Тороман, професор руског језика, живи у Шапцу са супругом Лепосавом, наставницом, и сином Татомиром. Сваку нову генерацију својих ученика одведе он на Козару. Уз пут сврате и у Јасеновац. Ђацима у Градини не говори о својој судбини.

Милинко Тороман, рођен 1940, у Доњој Градини код Босанске Дубице, професор руског језика, живи и ради у Шапцу. Фотографија је из дјечјег логора у Сиску, 1943. године.

Ранко Рисојевић

Најмлађи је у кругу пјесника што су, због дивних дарова своје поезије, на страницама ове књиге.

Рођен је 8. августа 1943. године у селу Календерима, недалеко од Босанске Костајнице, када су се дјеца под Козаром ријетко рађала. Његово родно село, послје велике фашистичке офанзиве, разрушено и спаљено, без људи и сватова, са женама у црнини, подсјећало је на трагедију што је пријетила свим живим створовима на земљи.

Мајка је, тога дана, своје првенче родила у дрвеној зградици, а већ сутрадан, под митраљеском ватром, морала је да га доји у земуници, скривеној у думачи шумовитих предјела Пастирева.

Отац није видио свога сина јединца нити је плач његов чуо. Када је одрастао, син је оцу посветио ове стихове:

*Мој отац је био мрак,
ријечи у мраку, клупко сна.
По дану није га било,
можда тек поглед неки,
можда тек умор понекад.*

*Мој отац је био прича
увијек друкчијег краја.
Зрна граха на црном столу,
глас тавана пред спавање:
Ко гроба нема, жив је!*

*Мој отац је био успаванка
цреповима на срушеној кући.
Мајка га је преносила,
од стола до кревета,
од свог срца до мог срца.*

Остоја Рисојевић, отац, имао је 21 годину када је доживио априлски слом и капитулацију бивше југословенске војске. Његов пук су заробили Нијемци, али он је успио побјећи и из Бијељине, пјешке, доћи у своје Календере. У првим данима устанка под Козаром, 30. јула 1941, Остоја је, с карабином у руци, јуришао на непријатељско упориште у Босанској Костајници. У строју прве Баљске партизанске чете, коју је предводио Ранко Шипка, херој Козаре, стајао је усправно међу најистакнутијим борцима, бомбашима и пушкомитраљесцима. За вријеме непријатељске офанзиве у љето 1942. када је цијела Козара била у покрету према Дубичкој цести, предводио је десетину у пробоју обруча, а 19. августа 1942. године на смотри преживјелих бораца, када је Скендер Куленовић врх Палежа претворио у грмљавину стихова, Остоја је стајао на челу партизанског вода у Четвртој чети Првог батаљона козарског партизанског одреда „Др Младен Стојановић“. У легендарном строју на Палежу стајала је, тога дана, и Драгица Рисојевић, рођена Мирчетић, млада и лијепа жена која ће годину дана касније, усред ратног вихора, родити сина Ранка.

Ранко Рисојевић, рођен 1943, у Календерима код Босанске Костајнице, књижевник и уредник у НИГРО „Глас“, живи и ради у Бањој Луци. На фотографији као извиђач, Плитвице 1957. године.

{249} О времену Козаре и тим данима настао је, много касније, и овај запис Ранка Рисојевића:

„У сумраку, давних дана у Костајници, сједили смо, моја мајка и ја, уз прозор и разговарали. Она се сјећала још давнијег дана, на Палежу, строја бораца и дивног младића који је страшним гласом читао пјесму од чијих су стихова сузе фрцале из очију. Прича ми мајка, говори стихове, зна цијелу пјесму напамет, и ја се губим, мислим о непознатом ми оцу, о крви, о Срђану, Мрђану и Млађену и давим се у јецајима. За свима њима.“

Готово из свечаног строја, са Палежа, Пета козарска бригада је кренула на славни борбени пут, на Бихаћ и Крупну, на ломљење „Постава Југозапад“ што је бункерима и бодљикавом жицом одвајао Подкозарје од Подгрмеча и осталих дијелова Босанске крајине, на смотре Четврте крајишке дивизије коју је извршио Тито, у четврту непријатељску офанзиву, у битку за рањенике.

У грмечким сметовима, иако крајње исцрпљени непрестаним борбама Козарчани су својим грудима штитили мразом оковани збјег од 15 хиљада родитеља, ситне дјеце и омладине из подгрмечких села. Тако је било и оне ноћи, 11. фебруара 1943. када је педесет јунака, збијених један до другог, са исто толико пушкомитраљеза и сноповима бомби прегазило 370 пук 369 њемачке дивизије који се био ушанчио на друму код Бенаковца. У тој ураганској ватри пали су Остоја Рисојевић и његов млађи брат Микан. Био је то њихов посљедњи јуриш.

Претешка је била 1943. година. Читава села под Козаром су била без мушке радне снаге. Цјелокупан живот је почивао на фронту жена и омладине, на козарској удовици која је мушкарца замијенила у свему, чак и у косидби. У жаришту свих активности на извршавању задатака које су наметали горки дани рата, стајала је и Драгица Рисојевић, млада мајка и комуниста. А када се завршио рат и скинута крв с напаћеног лица земље, остала је дубока рана на грудима села Календера: преко двије стотине становника нестало је под ударцима фашистичког терора. Убијено је и 38 дјеце, читав један разред. Од стотину бораца, 53 су погинула у партизанским биткама.

Мајка сама, са својом материнском љубављу и нежном женском снагом, дивни пратилац дјетињства, учинила је све што је било у њеној моћи да стасање сина без оца не остави дубље трагове на попришту његовог малог срца.

Ранко Рисојевић је то најљепше изразио у свом најновијем роману, „Дјечаци са Уне.“ То је узбудљиви свијет његових успомена и мајчиних прича, то су дружења са дјечацима који су, као и он, остали без једног или оба родитеља, то су њихове несташне игре по костајничкој тврђави и на ријеци бисерне љепоте. „То дивно дјечје братство моје су најдраже успомене из дјетињства. Не питајући за националност и вјеру, живели смо заједно и дијелили оно мало хране што су тада могле да сакупе наше матере“ — записао је Рисојевић.

За вријеме школовања Рисојевић је промијенио више мјеста у земљи. Из партизанског буквара, у Босанској Костајници, научио је прва слова, у Загребу је упознао кајкавски говор, у Панчеву похађао гимназију, а на сарајевском Природно-математичком факултету дипломирао студиј математике и физике. Касније је годинама предавао ове предмете у бањалучким средњим школама.

Још као студент објавио је збирку стихова, „Вид таме“. Онда су настале књиге поезије, сустижући једна другу: „Време и врт“, „Тако, понекад“, „Босанске елегике“, „Истрпи ово драгање“ и „Снови о вјечном“. Са овим књигама, збиркама стихова, Рисојевић је открио свој пјеснички дар и представио се као свестрано плодан писац. Из његовог обимног прозног стваралаштва издвајамо, прије свега, роман „Насљедна болест“, збирке приповједака „Слике за утјеху“ и „Приче из новина“. {250} Поред ових, чисто литерарних дјела, објавио је и књигу „Велики математичари“ и Биографију композитора Владе Милошевића, човјека који нам је подарио право благо — на хиљаде прикупљених и транскрибованих народних пјесама из Босанске крајине које су објављене у пет књига. За честе и увијек

пријатне сусрете са старим професором, Рисојевић каже: „Разговори са Милошевићем попуњавају у мојој свијести она затамњена мјеста сјећања, која другим сретним људима освијетли већ у дјетињству њихов отац.“

Ранко Рисојевић је аутор више радио-игара за дјецу и разних других текстова из разних области умјетности.

У својим књигама поезије и прозе, као и у многим есејима, расутим по часописима, Рисојевић се смјело враћа стварним животним проблемима и „поезији живота“. Тај пут је кружни, од сложености књига које су се прве јавиле до једноставности прозе што је особито изражено у најновијем роману „Дјечаци са Уне“.

У есеју „Нова пјесма о Козари“ Рисојевић се пита: „Ако пјесника нешто опсједа, из те опсједнутости можда ће настати пјесма. Је ли Козара такав мотив који опсједа пјесника рођеног после рата? Тешко. Ма колико нас се тицала патња тих људи, она нам поетски данас мало говори. Шећемо падинама Козаре, све је питамо — о чему је оно говорио Скендер, питамо се. Сједнемо под дрво на неком ћувику — гдје је наша патња? Патње нема. Ту смо ми, ту наше срндаћко срце. Ту треба бити искрен и пјевати о себи. Нека пјева зачуђеност што је ту, на том мјесту могло тако бити.“

И настала је нова пјесма о Козари:

*На пијуку се једном птица,
тако мала, анђелак,
смјестила, и душу моју
огрнула као перје своје
и свога порода наду.*

*На крампу, ту, у озону
Козаре, гдје јауче сјекира
кад дирне дрво, и гдје
јауче дрво кад га прст
такне — анђелак, птица,
без страха јер душу моју
око себе и свог порода
огрнула је и не пјева
него сањари, о трави,
кроз коју лијећу њена
снажна крила.*

*Отресају се латице, спада
полен по души мојој,
по крампу, на коме
почивају двије меке, двије
њежне, додирујући душу моју,*

*дјевојачке руке, електришући
скоро вече, растварајући стварност.*

Ранко Рисојевић живи и ради у Бања Луци. Уредник је универзитетске књиге у издавачкој кући „Глас“. Књиге су њему стална лектира. Чита их незајажљиво, све одреда, нове и старе. Музику слуша можда више од свега. Стигне он да „прошестари“ и вољеним градом, обронцима Козаре и родним Пастиревом.

У кругу породице — супруге Мире, сина Владимира и кћеркице Татјане — роје се стихови као пахуљице. У том гнијезду његово срце је увијек срећно, попут „срца грлице“.

Миливој Родић

Трагајући за Козарчанима који су рат доживјели као дјеца, а касније, у миру, нашли у умјетничком стварању оно што им је у дјетињству било ускраћено, сазнао сам и за Миливоја Родића, неуморног истраживача и сакупљача, стручног и научног обрађивача живе поетске ријечи и народне, партизанске пјесме, настале на козарском бојишту слободе.

Иако смо се упознали на Мраковици, октобра 1977, срели смо се као стари познаници. Било је то на научном скупу „Козара у народно-ослободилачкој борби и социјалистичкој револуцији“ на који су дошли историчари и истраживачи, научни радници и писци, стари партизани и борци славних битака, организатори устанка и народне власти, Народног фронта и Антифашистичког фронта жена, омладине и пионира, Скоја и Комунистичке партије, да говоре о оној Козари на којој је свако дрво рањено, о Козари, колијевци братства и јединства, о масовном хероизму њених бораца и беспримјерном страдању козарског народа. Низала су се саопштења и реферати, један за другим. Тема је било напретек и нових сазнања о битним карактеристикама народног устанка на Козари и снази партизанског одреда „Др Младен Стојановић“, њемачком окупатору и усташком терору, великој фашистичкој офанзиви и козарским збјеговима, масовним злочинима, сабирним и концентрационим логорима начичканим око Козаре, партизанским бригама и општенородном фронту у позадини, мемоарској грађи и презентацији козарске епопеје у музејским поставкама и школским уџбеницима, о мјесту Козаре у ослободилачком рату и њеном задивљујућем доприносу коначној побједи.

При крају дводневног рада, за говорницу свечане сале новог хотела „Козара“ на Мраковици, изишао је и Миливој Родић и, с осмјехом на лицу, обратио се присутнима. Учинило ми се да је прочитао само наслов своје теме: „Народноослободилачка борба у партизанској поезији Козарчана“, а онда, као да није више читао, већ све оне свијетле странице стравичне и пркосне козарске историје проткао стиховима што су настајали на самом изворишту догађаја, из душе и срца козарског народа.

Борбена и револуционарна традиција козарског народа сеже у далеку прошлост. Од давнина је Козара позната као бедем отпора и бастион слободе. Ратничку збиљу и незапамћени хероизам њених људи за вријеме народноослободилачке борбе 1941-1945, непрестано је пратила пјесма. Тада су, о њеном непресушном оптимизму, упркос болу, страдањима, погибијама и страхотним жртвама, о њеном духу и пркосу, бунту и отпору, подвизима и јунацима, о Титу, испјевани најљепши народни стихови нашег језика.

Издажући присутнима своју тему, Родић се трудио, или се мени само тако учинило, да својим избором, стручним и научним коментарима, не повриједи ни једну изговорену поетску ријеч о Козари и Козарчанима, ни једну пјесму и стих које је морао да наведе као илустрацију и пјеснички докуменат Козаре и њеног путоказа до слободе.

Козарска партизанска пјесма најавила је бурне догађаје и готово хроничарски пратила сва важнија збивања од првог устаничког пуцња {252} до последњег дана рата. С пјесмом и колом које има кораке само напријед усмјерене, Козара је ушла у легенду.

И ја осјећам неодољиву потребу да наведем уз овај прилог макар неколико стихова из оне велике прегршти којом је Миливој Родић озарио овај значајни скуп на Козари.

*Запјеваћу што је мени воља
Нек се знаде да сам из Кнеипоља
Не бојим се ни бога ни краља
Ни три пара кнежичких жандара
Док се земља око Сунца креће
Козара се покорити неће
Сред Козаре тврде плоче
Партизанска борба поче
Ту је борбу Младен диг'о
И народну жељу стиго
Ја и драги једне вјере нисмо
Ми кујемо братство и јединство
Што ваљало пушку припасало
Само смеће око куће шеће
Иде Младен води партизане
Развео их на све четири стране
Херојска се борба разиграла
Козара се славом овјенчала
Нас два брата оба ратујемо
Не плач' мајко, ако погинемо
Ми смо браћа испод Козарице
Гдје не рађа мајка издајнице
Ми смо браћа, ми смо и другови*

Ко јабука кад се располови
Познају се браћа Козарчани
По пјевању и по јуришању
Нећу жалит своје крви
За слободу пролићу је први
Козара је од велика чуда
Пролетере разбацала свуда
Петокрака зашто си црвена
Зато што си у крви стечена
Лијено ли је моје јање носи
Титовка му на гаравој коси
Друже Тито, наше росно цвијеће
Цио народ за тобом се креће
Коју би' ја пјесму запјевала
Кад Партију не би спомињала
Друг је Тито издо наређење
Сви у борбу за ослобођење
Козарско се коло не окрене
Да у њему Тита не спомене
Ја сам Тита лијено даровала
Два му сина у бригаду дала
Друже Тито јабуко од злата
Дала сам ти сва четири брата
Митраљезу чауре ти жуте
Ја се уздам у Тита и у те
Пјесму пјевам кад ми крвца лије
Све у славу Тита и Партије
Козара је пет бригада дала
Три момака двије дјевојака
Козара је све од себе дала
Прве борце до Тита маршала
Ој, Козаро, дивно опјевана
У најтежем часу насмијана
Ој, Козаро, не треба ти кише
Хероји те крвљу натопише
Ја сам своје закопала јање
У Козари под јелово грање
Свуд гробови у зреломе жити
А Козара заклиње се Титу
Друже Тито, ми ти се кунемо
Да са твога пута не скренемо
Нек сви знаду да је то речено
Чуваћемо у крви стечено
Чуваћемо тековине драге
Уздамо се у властите снаге
Домовини вјерни ћемо бити

*Ако треба живот положити
Кнешпоље је ватром попаљено
Али никад јармом поробљено
По Козари дијете пуже
Па ми вели здраво друже
Здраво друже мили брате
Има л' овдје мога тате
Здраво друже партизане
Има л' овде моје нане
Нема, нема, драго дијете
Убише их Швабе клете*

Иако са раздаљине деценија и година расутих по нашем памћењу, стихови нам остадоше у души готово исти онакви какви су били у тренутку свога рађања. И данас, овдје на Мраковици, проговорише снагом изворне свјежине народног изобиља о неуништивости живота и поезије, његове вјерне пратилице.

Посљедњи стихови, које је Миливој Родић казао са говорнице, запљуштали су као пун шаржер метака испаљен по дјечи на Козари, иако их је он изговорио, некако друкчије и мекше. Јер, Родић је као седмогодишњи дјечак, из малог села Јутрогоште, само километар удаљене од

Миливој Родић, рођен 1935. у селу Доња Јутрогошта под Козаром, професор и доктор југословенске књижевности, живи и ради у Тузли. Фотографија из 1954. године са одслужења војног рока.

{253} Дубичке цесте преко које се Козара, у великој фашистичкој офанзиви у љето 1942. пробијала из пакленог обруча, добро упамтио и збјег када је сва Козара у збјег била претворена.

Његова мајка Мара са четворо ситне дјеце није могла проћи кроз обруч, већ се морала вратити у Козару. Најтеже јој је било са седмомјесечним синчићем Вељком. Неке жене су је наговарале да остави њега једнога, а спасава преосталих троје, али је мајка одлучно одговорила да, ако треба гинути — гинуће заједно. Претрес Козаре стрељачким стројевима и оне чудесне „грабље“ са псима трагачима преживјела је на стрмој градинској коси испод Витловске. Мирко Родић, одборник, помогао им је да се сакрију. У неким рупчагама затрпаним грањем, претурили су преко главе своја најтежа три дана у животу. Мала Миланка је плакала и мајка је морала да јој ставља крпу на уста, а Вељко је био добар и није плакао. (Данас је Вељко Родић, беба из козарске офанзиве, историчар и један од директора Националног парка „Козара“). И тако, провлачећи се кроз „иглене уши“, мајка се са

својим маленима још дуго верала по шумарцима Планинице, кувала дјеци „варицу“, а они су снивали топле погаче и покајмачене пите. Тек августа 1942, када су се на Палежу окупили преживјели козарски борци, вратила се у спепељену Јутрогшту.

Како је то било и Миливој се живо сјећа:

„Завукли смо се у половину куће моје баке Стајке, у ствари, у онај дио који, неким случајем, није био изгорио. Иначе, све куће у нашем селу тада су спаљене, њих двадесетак, укупно. Била је пустош коју је тешко описати. Само су чопори паса кидисали и на дјecu што су помагала одраслима да сахране мртве којих је било на сваком кораку. Тако је и мога оца Косту, вјероватно, неко закопао. Њега су ухватиле усташе у Кривој Ријеци и са групом Козарчана одвукле у логор на Сајмишту. Сами смо морали да преживимо рат. Били смо дјеца, а ипак, зрели и озбиљни као старци. Када су нам одборници, 1944. године, подигли зградицу од брвана, да се од зиме склонимо, постао сам члан и пионирске организације. Имао сам дрвену пушку и „титовку“ са петокраком. Рајко Слијепац, скојевац, био је наш командир. Играли смо се рата и држали стражу код гробља. Такмичили смо се у берби воћа, брању кукуруза и сакупљању ораха и љешника за партизанску болницу која није била далеко од нашег села. У јесен 1944. године пошао сам у партизанску школу. За вријеме наставе у једној сеоској кући у Ушивцу, јер је прва школа била изгорјела, наша учитељица, Брана Зец, држала је на столу параболу, да нас брани од фашиста, ако затреба. Прва слова научио сам и са кућних врата премазаних чађу које је учитељица исписивала неким бијелим каменчићима. У пионирској организацији и на зборовима у Кнешпољу, заволио сам народну поезију, приче и пјесме о нашој борби и револуцији, а у партизанској основној школи — учитељски позив.“

Миливој Радић се даље школовао у домовима ратне сирочади и разним интернатима, као и већина његових вршњака испод Козаре. Гимназију и учитељску школу завршио је у Бањалуци, а Вишу педагошку академију у Сарајеву. Онда је, дуги низ година, био учитељ у Миској Глави код Љубије и наставник у основној школи у Босанском Шамцу. Сада ради као педагошки савјетник у Заводу за образовање у Тузли. Студије југословенске књижевности на Филолошком факултету у Београду завршио је ванредно као што је одбранио и докторску дисертацију „Револуционарна и партизанска народна поезија Босне и Херцеговине“ на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу.

До сада је објавио преко 200 стручних и научних радова из области народног стваралаштва и неколико обимних књига и публикација од којих се посебно издвајају: „Народне партизанске пјесме са Козаре“, лијепа и узбудљива „пјесмарица ђацима и свима који воле своју {254} земљу и њену слободу, буквар и читанка за хиљаде читалаца“; „Пламене звијезде“ су права панорама народних пјесама о жени у борби и револуцији, а „Сунце иза горе“ — читаво богатство револуционарних пјесама са тла Босне и Херцеговине. И његова репрезентативна

публикација народних пјесама о Титу, збирка је најљепших стихова о неугаслој легенди наше револуције.

Миливој Родић је са задивљујућом упорношћу истраживача сакупио и преко двије хиљаде народних пјесама о нашој борби и социјалистичкој револуцији.

Ту поезију што вијековима довије из дубине народа, он и данас сакупља са истом оном љубављу са каквом је та поезија и настајала „из главе цијелог народа“, како је то још Његош рекао.

БИЛАНС ЗЛОЧИНА НАД ДЈЕЦОМ КОЗАРЕ

Требало је да прође више од три деценије да се коначно утврди стравични списак смрти дјеце са подручја Козаре: имена убијене дјеце и имена њихових родитеља, у којима су мјестима и када рођена, гдје су и када страдала.

Ево биланса тог злочина који су извршили усташки и њемачки крвници. За четири ратне године, од априла 1941. до априла 1945, из 219 козарских села и градова убијено је и на друге начине уморено 11.194 дјеце. Најмлађа су била у пеленама и колијевкама, а најстарија су имала 14 година. На најсвирепији начин угашен је живот 6.302 дјечака и 4.874 дјевојчица. За њих 18 није било могуће утврдити име и пол. Убијена су прије крштења.

По узрасту, убијено је 738 четрнаестогодишњака, 819 тринаестогодишњака, 567 дванаестогодишњака, 799 једанаестогодишњака, 390 десетогодишњака, 580 деветогодишњака, 444 осмогодишњака, 555 седмогодишњака, 692 шестогодишњака, 737 петогодишњака, 791 четворогодишњака, 934 трогодишњака, 1.013 двогодишњака, 951 једногодишњака. Превремена смрт највише је покосила дојенчад. Њих 1.195 имало је тада само неколико дана или неколико мјесеци. Просјечна старост 11.194 убијених дјечака и дјевојчица била је 6,5 година.

По националном саставу најтрагичније су прошли Срби — 10.775. убијених. На другом мјесту су Роми — 310; убијено је 73 малих Муслимана, 15 Јевреја, 12 Хрвата, док се за деветоро дјеце није могла утврдити национална припадност.

За млади нараштај Козаре најкобнија је била 1942. година. Тада је убијено 9.443 дјеце. Масакр је учињен у току и послје велике битке на овој планини, која је Козару претворила у легенду. Године 1941. убијено је 212 дјеце, 1943. страдало је 673, а годину дана касније 799. Дјеца са Козаре су гинула и у 1945. години. У посљедњим мјесецима рата, када је непријатељ бјежао из наше земље, убијено је 103 малишана.

Највише дјеце са Козаре прогутало је јасеновачко стратиште. У Старој Градишки, Јабланцу, Млаки, Уштици и Јасеновцу — 5.683; у логорима за дјецу (Горња Ријека, Јастребарско, Сисак), у транспортима, загребачким прихватиштима и болницама — 3.254; у покољима извршеним у родним мјестима и у збјеговима на Козари и Грмечу страдало је 1.195 дјеце; од 16.500 Козарчана протјераних у Славонију, Мославину и Билогору усташе су убиле 700 малишана; у логору на Сајмишту код Земуна животе је изгубило 234, док се из њемачких душегупки није вратило 19 дјеце.

За извјестан број дјеце са Козаре није било могуће утврдити мјеста њиховог страдања нити хумке гдје су покопана.

Какве је размјере имао злочин над дјецом Козаре може се видјети и из ових примјера: на територији општине Босанска Градишка пред рат је живјело 48.000 становника. Сваки четврти (11.595) пао је као жртва нацистичког и усташког терора. Међу њима је било 4.444 дјеце. Какав је масакр почињен над најмлађим нараштајем ове општине показују примјери из неколико њених села: Бистрица, 272, Врбашка 264, Гашница 380, Горњи Подградци 487, Јабланица 403, Мокрице (мало ромско село) 216, Требовљани 243, Турјак 487, и тако редом сатрвен је најмлађи нараштај из 50 поткозарских села општине Босанска Градишка.

Општина Босанска Дубица по броју жртава држи примат у другом свјетском рату. Од 33.000 становника, колико је имала уочи рата, сваки други је жртва усташког и њемачког безумља — 14.287. Међу њима је 4.149 дјеце. Ако се укупном броју жртава дода и 3.404 погинула борца народноослободилачког рата, онда је дубичка општина смањена за 53 процента свога становништва. Статистичари су утврдили да је у легендарном Кнежпољу потпуно уништено 513 сеоских домаћинстава, из којих нико није преживио ни по мушкој ни по женској линији, и да је дубичка општина тек осамдесетих година достигла предратни број становника.

Списак смрти невиних најдубља је рана на лицу Козаре.

Поменимо их с поштом.

ОПШТИНА БАЊА ЛУКА **660 убијених**

БАЊА ЛУКА **28 убијених**

Бајагиловић Мује Мехмед, 1928-1944. Бања Лука
Бегановић Алије Екрем, 1938-1941. Јасеновац
Бегановић Алије Ибрахим, 1931-1941. Јасеновац
Бегановић Алије Ђулага, 1928- 1941. Јасеновац
Бегановић Алије Мухамед, 1933- 1941. Јасеновац
Бегановић Алије Осман, 1935-1941. Јасеновац
Бегановић Дервиша Хамида, 1927-1944. Јасеновац
Вучек Анте Љубица, 1943-1944. Бања Лука
Вулић Јована Душан, 1928-1942. Криваја
Зеленика Бошка Смиља, 1933-1942. Дракулић
Коњик Ђорђа Саво, 1928-1944. Градишка
Којић Ратка Гордана, 1941-1942. Дракулић
Којић Ратка Вера, 1940-1942. Дракулић

Леви Софије Дудо, 1927-1941. Стара Градишка
Мемии Мустафе Реџеп, 1931-1945. Јасеновац
Мишић Јове Станоје, 1929-1942. Понир
Милашиновић Душана Љубица, 1932-1944. Бања Лука
Милашиновић Душана Душанка, 1930-1944. Бања Лука
Милашиновић Душана Мила, 1941-1944. Бања Лука
Милашиновић Душана Лазо, 1936-1944. Бања Лука
Милашиновић Душана Јово, 1934-1944. Бања Лука
Монтиљас Самоила Кармела, 1938-1941. Стара Градишка
Петковић Стеве Богдан, 1933-1944. Бања Лука
Петковић Стеве Милан, 1935-1944. Бања Лука
Продановић Стојана Јелена, 1927-1945. Лепоглава
Розенраух Адолфа Сушана, 1935-1942. Стара Градишка
Станковић Јована Босиљка, 1929-1942. Дракулић
Шобот Јове Добрила, 1930-1943. Љесковица-Дрвар

ДРАГОЧАЈ

1 убијено

Топић Томе Иво, 1928-1942. Драгочај

ДРАКУЛИЋ

294 убијених

Амићић Николе Анка, 1933-1942. Дракулић
Амићић Николе Славка, 1934-1942. Дракулић
Амићић Николе Бранка, 1935-1942. Дракулић
Амићић Николе Милан, 1936-1942. Дракулић
Амићић Николе Миро, 1937-1942. Дракулић
Амићић Николе Стево, 1941-1942. Дракулић
Блаженовић Јована Урош, 1928-1942. Дракулић
Блаженовић Јована Светозар, 1931-1942. Дракулић
Блаженовић Јована Цвијо, 1938-1942. Дракулић
Блаженовић Јована Милан, 1933-1942. Дракулић
Блаженовић Јована Миља, 1935-1942. Дракулић
Бркић Луке Даница, 1929-1942. Дракулић
Бркић Тривуна Јованка, 1939-1942. Дракулић
Бркић Луке Јока, 1937-1942. Дракулић
Бркић Луке Митар, 1932-1942. Дракулић
Бркић Луке Стојан, 1935-1942. Дракулић
Бркић Луке Душан, 1940-1942. Дракулић
Бркић Тривуна Маринко, 1929-1942. Дракулић
Брковић Ђорђе Милован, 1933-1942. Дракулић
Брковић Ђорђе Петар, 1935-1942. Дракулић
Брковић Ђорђе Рада, 1937-1942. Дракулић
Брковић Ђорђе Љубица, 1931-1942. Дракулић

Брковић Илије Пантелија, 1930-1942. Дракулић
Брковић Илије Стево, 1936-1942. Дракулић
Брковић Симе Млађен, 1936-1942. Дракулић
Брковић Симе Јово, 1938-1942. Дракулић
Брковић Митра Мирко, 1936-1942. Дракулић
Брковић Саве Бранко, 1936-1942. Дракулић
Брковић Саве Васо, 1934-1942. Дракулић
Брковић Илије Радојка, 1932-1942. Дракулић
Брковић Илије Миољка, 1934-1942. Дракулић
Брковић Илије Стевка, 1938-1942. Дракулић
Брковић Симе Драгица, 1940-1942. Дракулић
Брковић Митра Душанка, 1932-1942. Дракулић
Брковић Митра Стоја, 1940-1942. Дракулић
Брковић Саве Ђуја, 1928-1942. Дракулић
Брковић Саве Мара, 1930-1942. Дракулић
Брковић Саве Мира, 1932-1942. Дракулић
Брковић Саве Босиљка, 1938-1942. Дракулић
Вукобрат Јове Гордана, 1941-1941. Дракулић
Вукобрат Јове Љубомир, 1936-1942. Дракулић
Вукобрат Јове Милорад, 1938-1942. Дракулић
Вукобрат Јове Марија, 1934-1942. Дракулић
Вуковић Ђуре Недељко, 1927-1942. Дракулић
Гламочан Вида Станка, 1932-1942. Дракулић
Гламочан Милана Милева, 1932-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Радојка, 1931-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Гордана, 1935-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Василија, 1940-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Јованка, 1937-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Сава, 1928-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Милан, 1929-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Борислав, 1933-1942. Дракулић
Гламочанин Ђурђа Станислав, 1935-1942. Дракулић
Гламочанин Косте Остоја, 1932-1942. Дракулић
Гламочанин Косте Слободан, 1936-1942. Дракулић
Гламочанин Милоша Гојко, 1938-1942. Дракулић
Гламочанин Уроша Владо, 1940-1942. Дракулић
Гламочанин Стеве Алекса, 1929-1942. Дракулић
Гламочанин Милоша Петар, 1936-1942. Дракулић
Гламочанин Стеве Тодора, 1927-1942. Дракулић
Гламочанин Стеве Анка, 1930-1942. Дракулић
Гламочанин Стеве Ковиљка, 1932-1942. Дракулић
Гламочанин Стеве Госпа, 1935-1942. Дракулић
Гламочанин Уроша Петра, 1938-1942. Дракулић
Гламочанин Милоша Радмила, 1933-1942. Дракулић
Гламочанин Милоша Јелена, 1935-1942. Дракулић
Гламочанин Милоша Зорка, 1940-1942. Дракулић

Ђуричић Остоје Јела, 1939-1942. Дракулић
Камбер Милоша Ђуро, 1932-1942. Дракулић
Камбер Милоша Стево, 1932-1942. Дракулић
{260} Камбер Милоша Саво, 1937-1942. Дракулић
Камбер Милоша Стеванија, 1936-1942. Дракулић
Камбер Милоша Милица, 1930-1942. Дракулић
Камбер Бошка Саво, 1938-1942. Дракулић
Камбер Бошка Марко, 1940-1942. Дракулић
Камбер Митра Синиша, 1937-1942. Дракулић
Камбер Цвије Гојко, 1932-1942. Дракулић
Камбер Митра Марко, 1932-1942. Дракулић
Камбер Цвије Радојка, 1930-1942. Дракулић
Камбер Цвије Анкица, 1935-1942. Дракулић
Камбер Митра Љубица, 1930-1942. Дракулић
Камбер Митра Даринка, 1935-1942. Дракулић
Карановић Стевана Драго, 1927-1942. Дракулић
Карановић Лазе Илија, 1928-1942. Дракулић
Карановић Стевана Рајко, 1929-1942. Дракулић
Карановић Стевана Драгољуб, 1931-1942. Дракулић
Карановић Стевана Јово, 1933-1942. Дракулић
Карановић Милана Рајко, 1929-1942. Дракулић
Карановић Милана Душан, 1933-1942. Дракулић
Карановић Милана Боро, 1935-1942. Дракулић
Карановић Милана Рада, 1931-1942. Дракулић
Карановић Милана Нада, 1937-1942. Дракулић
Каталина Симе Јелена, 1931-1942. Дракулић
Каталина Душана Мара, 1927-1942. Дракулић
Каталина Душана Стамена, 1929-1942. Дракулић
Каталина Душана Смиљка, 1931-1942. Дракулић
Каталина Душана Дара, 1933-1942. Дракулић
Каталина Симе Тихомир, 1928-1942. Дракулић
Каталина Симе Светозар, 1930-1942. Дракулић
Каталина Симе Богољуб, 1933-1942. Дракулић
Каталина Симе Драгослав, 1937-1942. Дракулић
Каталина Симе Јово, 1941-1942. Дракулић
Кочић Ђуре Митар, 1930-1942. Дракулић
Кочић Милана Јово, 1927-1942. Дракулић
Кочић Ђуре Драгица, 1928-1942. Дракулић
Кочић Ђуре Милица, 1932-1942. Дракулић
Кочић Ђуре Босиљка, 1934-1942. Дракулић
Кочић Ђуре Савка, 1936-1942. Дракулић
Курузовић Душана Бранка, 1937-1942. Дракулић
Курузовић Душана Радмила, 1939-1942. Дракулић
Курузовић Душана Милан, 1934-1943 Дракулић
Курузовић Душана Симеун, 1932-1942. Дракулић
Курузовић Душана Рајко, 1930-1942. Дракулић

Курузовић Николе Момир, 1927-1942. Дракулић
Курузовић Николе Јованка, 1929-1942. Дракулић
Курузовић Николе Драгица, 1931-1942. Дракулић
Курузовић Петра Љубица, 1928-1942. Дракулић
Курузовић Петра Вида, 1929-1942. Дракулић
Курузовић Петра Јелена, 1934-1942. Дракулић
Курузовић Петра Данка, 1937-1942. Дракулић
Курузовић Петра Данило, 1937-1942. Дракулић
Курузовић Милана Млађен, 1932-1942. Дракулић
Курузовић Милана Александар, 1937-1942. Дракулић
Курузовић Милана Јованка, 1928-1942. Дракулић
Курузовић Милана Радмила, 1930-1942. Дракулић
Курузовић Рајка Бранко, 1930-1942. Дракулић
Курузовић Рајка Љубан, 1939-1942. Дракулић
Михајловић Митра Душан, 1931-1942. Дракулић
Михајловић Митра Љубица, 1938-1942. Дракулић
Митровић Тодора Милева, 1937-1942. Дракулић
Митровић Цвије Анка, 1935-1942. Дракулић
Митровић Митра Љубица, 1934-1942. Дракулић
Митровић Цвије Никола, 1936-1942. Дракулић
Митровић Тодора Милан, 1933-1942. Дракулић
Митровић Тодора Саво, 1934-1942. Дракулић
Митровић Тривуна Петар, 1931-1942. Дракулић
Митровић Ђуре Крстан, 1936-1942. Дракулић
Митровић Ђуре Драго, 1938-1942. Дракулић
Митровић Душана Неђељко, 1938-1942. Дракулић
Митровић Душана Предраг, 1940-1942. Дракулић
Митровић Ђуре Ненад, 1940-1942. Дракулић
Митровић Тривуна Радојка, 1927-1942. Дракулић
Митровић Тривуна Госпава, 1929-1942. Дракулић
Митровић Вида Душан, 1928-1942. Дракулић
Митровић Вида Велимир, 1930-1942. Дракулић
Митровић Вида Петар, 1932-1942. Дракулић
Митровић Вида Коста, 1934-1942. Дракулић
Митровић Илије Бранко, 1929-1942. Дракулић
Митровић Илије Милорад, 1931-1942. Дракулић
Митровић Илије Јованка, 1927-1942. Дракулић
Перић Илије Милица, 1932-1942. Дракулић
Перић Илије Ђуро, 1938-1942. Дракулић
Плавшић Петра Анђа, 1929-1942. Дракулић
Перић Илије Мика, 1928-1942. Дракулић
Пиљагић Стојана Невенка, 1930-1942. Дракулић
Пиљагић Стојана Милисавка, 1932-1942. Дракулић
Пиљагић Стојана Јовица, 1928-1942. Дракулић
Пиљагић Стојана Стеван, 1935-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Драгица, 1928-1942. Дракулић

Пиљагић Милоша Душанка, 1935-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Радојка, 1937-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Мира, 1934-1942. Дракулић
Пиљагић Јакова Стојанка, 1939-1942. Дракулић
Пиљагић Јелке Смиљана, 1934-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Милица, 1930-1942. Дракулић
Пиљагић Томе Драгица, 1940-1942. Дракулић
Пиљагић Томе Стоја, 1938-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Милан, 1930-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Милорад, 1932-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Богдан, 1940-1942. Дракулић
Пиљагић Митра Владо, 1939-1942. Дракулић
Пиљагић Јакова Остоја, 1935-1942. Дракулић
Пиљагић Душана Милутин, 1932-1942. Дракулић
Пиљагић Јелке Дојчин, 1937-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Здравко, 1928-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Рајко, 1932-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Душан, 1936-1942. Дракулић
Пиљагић Томе Тихомир, 1937-1942. Дракулић
Пиљагић Томе Стево, 1939-1942. Дракулић
Пиљагић Миле Драгољуб, 1932-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Остоја, 1938-1942. Дракулић
Пиљагић Милоша Мара, 1940-1942. Дракулић
Пиљагић Јове Душан, 1935-1942. Дракулић
Радиновић Петра Илија, 1932-1942. Дракулић
Радиновић Петра Ђуро, 1937-1942. Дракулић
Радиновић Петра Сава, 1928-1942. Дракулић
Савановић Петра Мићо, 1936-1942. Дракулић
Савановић Петра Јово, 1938-1942. Дракулић
Савановић Јована Томинко, 1932-1942. Дракулић
Савановић Петра Стоја, 1940-1942. Дракулић
Савановић Цвије Боса, 1927-1942. Дракулић
Смиљанић Николе Љубица, 1930-1942. Дракулић
{261} Смиљанић Николе Илија, 1928-1942. Дракулић
Смиљанић Младена Спасоје, 1934-1942. Дракулић
Смиљанић Младена Стојан, 1932-1942. Дракулић
Смиљанић Младена Милан, 1930-1942. Дракулић
Смиљанић Младена Љубица, 1927-1942. Дракулић
Смиљанић Станка Душанка, 1928-1942. Дракулић
Смиљанић Остоје Рада, 1935-1942. Дракулић
Смиљанић Остоје Нада, 1933-1942. Дракулић
Станковић Милана Милосава, 1928-1942. Дракулић
Станковић Милана Недељка, 1933-1942. Дракулић
Станковић Милана Драгица, 1940-1942. Дракулић
Станковић Раде Милева, 1931-1942. Дракулић
Станковић Раде Стојан, 1934-1942. Дракулић

Станковић Раде Љепосава, 1937-1942. Дракулић
Станковић (Раде) без имена, 1942-1942. Дракулић
Станковић Јове Стојанка, 1938-1942. Дракулић
Станковић Јове Гордана, 1940-1942. Дракулић
Станковић Јове Вукосава, 1941-1942. Дракулић
Станковић (Ратка) без имена, 1941-1942. Дракулић
Станковић Јове Остоја, 1936-1942. Дракулић
Станковић Васе Душан, 1927-1942. Дракулић
Станковић Луке Неђељка, 1927-1942. Дракулић
Станковић Луке Ковиљка, 1929-1942. Дракулић
Станковић Луке Вида, 1931-1942. Дракулић
Станковић Луке Мара, 1934-1942. Дракулић
Станковић Луке Јованка, 1936-1942. Дракулић
Станковић Луке Марија, 1938-1942. Дракулић
Станковић Луке Добрила, 1940-1942. Дракулић
Станковић Васе Душанка, 1927-1942. Дракулић
Станковић Косте Мара, 1927-1942. Дракулић
Станковић Косте Драгица, 1934-1942. Дракулић
Станковић Косте Босиљка, 1940-1942. Дракулић
Станковић Јове Мара, 1937-1942. Дракулић
Станковић Петра Јока, 1936-1942. Дракулић
Станковић Петра Милосавка, 1939-1942. Дракулић
Станковић Петра Босиљка, 1937-1942. Дракулић
Станковић Петра Милева, 1940-1942. Дракулић
Станковић Косте Милан, 1928-1942. Дракулић
Станковић Косте Драго, 1930-1942. Дракулић
Станковић Косте Бранко, 1932-1942. Дракулић
Станковић Јове Митар, 1930-1942. Дракулић
Станковић Јове Добрислав, 1932-1942. Дракулић
Станковић Јове Душан, 1935-1942. Дракулић
Станковић Јове Живко, 1939-1942. Дракулић
Станковић Петра Маринко, 1937-1942. Дракулић
Станковић Милана Јово, 1940-1942. Дракулић
Станковић Милана Бранко, 1931-1942. Дракулић
Станковић Милана Васкрсија, 1935-1942. Дракулић
Станковић Васе Радомир, 1936-1942. Дракулић
Станковић Васе Љубомир, 1938-1942. Дракулић
Станковић Васе Небојша, 1940-1942. Дракулић
Станковић Милана Недељко, 1927-1942. Дракулић
Станковић Милана Милосав, 1928-1942. Дракулић
Станковић Станка Никола, 1929-1942. Дракулић
Станковић Ристе Јован, 1930-1942. Дракулић
Станковић Милана Петко, 1932-1942. Дракулић
Станковић Милана Станко, 1934-1942. Дракулић
Стијаковић Станка Мирко, 1928-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Бранко, 1930-1942. Дракулић

Стијаковић Теодора Радислав, 1931-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Петар, 1934-1942. Дракулић
Стијаковић Столе Предраг, 1931-1942. Дракулић
Стијаковић Столе Петар, 1933-1942. Дракулић
Стијаковић Ђурђа Славко, 1930-1942. Дракулић
Стијаковић Ђурђа Душан, 1933-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Драгица, 1928-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Даринка, 1932-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Душанка, 1936-1942. Дракулић
Стијаковић Теодора Радмила, 1939-1942. Дракулић
Стијаковић Столе Даринка, 1928-1942. Дракулић
Стијаковић Столе Јованка, 1936-1942. Дракулић
Стијаковић Столе Душанка, 1939-1942. Дракулић
Стијаковић Ђурђа Зорка, 1929-1942. Дракулић
Стијаковић Тодора Милена, 1932-1942. Дракулић
Столић Ристе Душанка, 1930-1942. Дракулић
Столић Ристе Стоја, 1937-1942. Дракулић
Столић Пане Здравка, 1934-1942. Дракулић
Столић Ђурђа Гордана, 1941-1942. Дракулић
Столић Пане Милан, 1928-1942. Дракулић
Столић Пане Миленко, 1930-1942. Дракулић
Столић Пане Здравко, 1932-1942. Дракулић
Столић Николе Спасоје, 1927-1942. Дракулић
Столић Ристе Душан, 1928-1942. Дракулић
Столић Ђурђа Мирко, 1935-1942. Дракулић
Столић Ђурђа Угљеша, 1938-1942. Дракулић
Тодориновић Миле Владимир, 1929-1942. Дракулић
Тодориновић Миле Даринка, 1934-1942. Дракулић
Тодориновић Миле Вукосава, 1928-1942. Дракулић
Тодоровић Миле Владимир, 1928-1942. Дракулић
Торбица Милоша Никола, 1940-1942. Дракулић
Торбица Милоша Лука, 1933-1942. Дракулић
Тунић Дамјана Перо, 1936-1942. Дракулић
Тунић (Дамјана) без имена, 1941-1942. Дракулић
Тунић Дамјана Милица, 1938-1942. Дракулић
Чушић Ђуре Светко, 1928-1942. Дракулић
Чушић Илије Боррслав, 1928-1942. Дракулић
Чушић Косте Милан, 1934-1942. Дракулић
Чушић Косте Маринко, 1935-1942. Дракулић
Чушић Косте Јелена, 1927-1942. Дракулић
Чушић Косте Љубица, 1929-1942. Дракулић
Чушић Илије Душанка, 1938-1942. Дракулић

ИВАЊСКА

27 убијених

Големовић Нада, 1933-1942. Ивањска
Милаковић Новака Милан, 1936-1942. Ивањска
Милаковић Милана Стака, 1934-1942. Ивањска
Милаковић Манојла Госпава, 1935-1942. Ивањска
Милаковић Радомира Мирко, 1931-1942. Ивањска
Милаковић Милоша Миленка, 1937-1942. Ивањска
Милаковић Симе Душан, 1937-1942. Ивањска
Милаковић Раде Миле, 1932-1942. Ивањска
Милаковић Раде Момир, 1935-1942. Ивањска
Милаковић Раде Бране, 1937-1942. Ивањска
Милаковић Раде Митра, 1930-1942. Ивањска
Милаковић Млађена Драгица, 1930-1942. Ивањска
Милаковић Млађена Витомир, 1932-1942. Ивањска
Милаковић Млађена Љубица, 1935-1942. Ивањска
Милаковић Обрада Зорка, 1933-1942. Ивањска
Милаковић Обрада Љубо, 1935-1942. Ивањска
{262} Милаковић Васкрсије Светко, 1929-1942. Ивањска
Милаковић Васкрсије Саво, 1932-1942. Ивањска
Милаковић Васкрсије Анђелка, 1927-1942. Ивањска
Милаковић Васкрсије Даница, 1935-1942. Ивањска
Милаковић Владе Петра, 1938-1942. Ивањска
Милаковић Владе Рајко, 1936-1942. Ивањска
Милаковић Чеде Милован, 1932-1942. Ивањска
Милаковић Гојка Ново, 1933-1942. Ивањска
Милаковић Гојка Миле, 1931-1942. Ивањска
Рачић Ђорђа Жарко, 1930-1942. Ивањска
Рачић Стојана Душанка, 1936-1942. Ивањска

МОТИКЕ

207 убијених

Брковић Мирка Милица, 1941-1942. Мотике
Брковић Мирка Нада, 1935-1942. Мотике
Брковић Мирка Јованка, 1940-1942. Мотике
Брковић Мирка Љубо, 1939-1942. Мотике
Брковић Лазара Марица, 1934-1942. Мотике
Васић Ђорђа Раде, 1934-1942. Мотике
Васић Ђурђа Томислав, 1938-1942. Мотике
Васић Ђурђа Боро, 1938-1942. Мотике
Васић Ђурђа Борислав, 1934-1942. Мотике
Васић Станка Госпава, 1936-1942. Мотике
Васић Лазара Стоја, 1931-1942. Мотике
Васић Лазара Мира, 1935-1942. Мотике
Васић Милоша Мара, 1935-1942. Мотике
Васић Ристе Стојан, 1928-1942. Мотике
Васић Душана Рајко, 1928-1942. Мотике
Васић Владе Милорад, 1936-1942. Мотике
Васић Душана Јово, 1930-1942. Мотике
Васић Душана Душанка, 1932-1942. Мотике
Васић Владе Радојка, 1938-1942. Мотике
Васић Владе Зорка, 1939-1942. Мотике
Васић Стеве Душанка, 1929-1942. Мотике
Васић Ђурђа Љубица, 1930-1942. Мотике
Васић Ђурђа Даница, 1938-1942. Мотике
Васић Ђурђа Петар, 1934-1942. Мотике
Васић Ђурђа Бошко, 1927-1942. Мотике
Васић Милана Стојић, 1932-1942. Мотике
Васић Милана Мирослав, 1935-1942. Мотике
Васић Цвије Никола, 1934-1942. Мотике
Васић Цвије Госпава, 1938-1942. Мотике
Васић Милана Радојка, 1936-1942. Мотике
Васић Ђорђа Драгица, 1937-1942. Мотике
Васић Митра Даница, 1928-1942. Мотике
Васић Ђорђа Мирко, 1930-1942. Мотике
Васић Ђорђа Милорад, 1932-1942. Мотике
Кнежевић Спасоје Госпа, 1937-1942. Мотике
Кнежевић Спасоје Мара, 1939-1942. Мотике
Кнежевић Спасоје Раде, 1935-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Милорад, 1940-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Душан, 1927-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Петар, 1927-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Мирко, 1931-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Марица, 1938-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Зорка, 1927-1942. Мотике
Ковачевић Тривуна Драгица, 1935-1942. Мотике
Малешевић Раде Драгослава, 1939-1942. Мотике

Малешевић Душана Драгица, 1935-1942. Мотике
 Малешевић Раде Мирјана, 1940-1942. Мотике
 Малешевић Петка Радосава, 1938-1942. Мотике
 Малешевић Раде Љепосава, 1934-1942. Мотике
 Малешевић Пеје Цвијета, 1935-1942. Мотике
 Малешевић Пере Милорад, 1928-1942. Мотике
 Малешевић Васа Млађен, 1931-1942. Мотике
 Малешевић Васа Драгољуб, 1939-1942. Мотике
 Малешевић Васа Вукосава, 1933-1942. Мотике
 Малешевић Васа Славко, 1929-1942. Мотике
 Малешевић Пеје Тихомир, 1938-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Милош, 1927-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Тривун, 1938-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Љубомир, 1933-1942. Мотике
 Стијаковић Стојке Саво, 1941-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Спасенија, 1940-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Мира, 1935-1942. Мотике
 Стијаковић Јове Госпава, 1930-1942. Мотике
 Стијаковић Милана Љубица, 1931-1942. Мотике
 Стијаковић Милана Десанка, 1938-1942. Мотике
 Стијаковић Милана Петра, 1935-1942. Мотике
 Стијаковић Ђуре Остоја, 1927-1942. Мотике
 Стијаковић Ђуре Славко, 1928-1942. Мотике
 Стијаковић Милана Стојко, 1929-1942. Мотике
 Стијаковић Милана Симо, 1936-1942. Мотике
 Стијаковић Ђуре Марко, 1938-1942. Мотике
 Стијаковић Ђорђа Славко, 1929-1942. Мотике

Стијаковић Илије Ђуро, 1930-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Петар, 1935-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Мирко, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Пеје Богдан, 1930-1942. Мотике
Стијаковић Пеје Стојан, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Душан, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Саво, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Коста, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Данило, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Вељко, 1940-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Новак, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Лазе Петар, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Младена Ратко, 1941-1942. Мотике
Стијаковић Јоше Ненад, 1941-1942. Мотике
Стијаковић Лазе Добрила, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Младена Десанка, 1935-1942. Мотике
Стијаковић Јоше Марица, 1937-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђе Драгиња, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Миле Анђа, 1929-1942. Мотике
Стијаковић Младена Анкица, 1930-1942. Мотике
Стијаковић Миле Душанка, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Михајла Раденка, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Јоше Драгица, 1928-1942. Шарговац
Стијаковић Ђорђа Драгица, 1932-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Симеуна, 1931-1942. Мотике
Стијаковић (Млађена) без имена, 1941-1942. Мотике
Стијаковић Ђуре Гордана, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Ђуре Зора, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Младена Томинка, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Новак, 1929-1942. Мотике
Стијаковић Младена Драган, 1928-1942. Мотике
Стијаковић Младена Илија, 1934-1942. Мотике
Стијаковић (Ђуре) без имена, 1941-1942. Мотике
Стијаковић (Михајла) без имена, 1941-1942. Мотике
{264} Стијаковић Глиге Милорад, 1940-1942. Мотике
Стијаковић Миле Мићо, 1937-1942. Мотике
Стијаковић Које Јека, 1927-1942. Мотике
Стијаковић Које Зорка, 1940-1942. Мотике
Стијаковић Које Грозда, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Васкрсије Ђуро, 1929-1942. Мотике
Стијаковић Које Ђиро, 1929-1942. Мотике
Стијаковић Васкрсије Рајко, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Васкрсије Драго, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Милоша Мирко, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Милан, 1937-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Васкрсија, 1935-1942. Мотике

Стијаковић Станоје Душан, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Вид, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Илије Драган, 1940-1942. Мотике
Стијаковић Илије Божо, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Илије Симо, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Илије Рајко, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Луке Новак, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Луке Цвијета, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Радосава, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Станоје Милева, 1941-1942. Мотике
Стијаковић Боже Живко, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Раде Милош, 1941-1942. Мотике
Стијаковић Раде Драган, 1940-1942. Мотике
Стијаковић Раде Панте, 1937-1942. Мотике
Стијаковић Раде Митар, 1932-1942. Мотике
Стијаковић Раде Млађен, 1930-1942. Мотике
Стијаковић Раде Стоја, 1927-1942. Мотике
Стијаковић Раде Госпа, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Раде Љубица, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Цвије Ђуја, 1929-1942. Мотике
Стијаковић Николе Душанка, 1927-1942. Мотике
Стијаковић Боже Славка, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Боже Невенка, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Цвије Стојан, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Николе Цвијета, 1934-1942. Мотике
Стијаковић Николе Марија, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Цвије Драгољуб, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Цвије Ненад, 1935-1942. Мотике
Стијаковић Цвије Лазар, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Николе Рајко, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Николе Новак, 1932-1942. Мотике
Стијаковић Илије Душан, 1939-1942. Мотике
Стијаковић Илије Љубо, 1933-1942. Мотике
Стијаковић Боже Раде, 1936-1942. Мотике
Стијаковић Панте Драган, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђа Бранко, 1931-1942. Мотике
Стијаковић Панте Милош, 1930-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђе Доста, 1935-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђе Мира, 1938-1942. Мотике
Стијаковић Ђорђе Лазарка, 1933-1942. Мотике
Тодић Раде Цвијета, 1937-1942. Мотике
Тодић Раде Зорка, 1935-1942. Мотике
Тодић Богдана Мира, 1940-1942. Мотике
Тодић Вакрсија Миљка, 1929-1942. Мотике
Тодић Вакрсија Јованка, 1937-1942. Мотике
Тодић Ђорђе Марица, 1932-1942. Мотике

Тодић Тривуна Славка, 1934-1942. Мотике
Тодић Ђуре Љуба, 1933-1942. Мотике
Тодић Тривуна Госпа, 1930-1942. Мотике
Тодић Душана Грозда, 1938-1942. Мотике
Тодић Ђорђа Марко, 1940-1942. Мотике
Тодић Тривуна Милан, 1928-1942. Мотике
Тодић Васкрсије Саво, 1928-1942. Мотике
Тодић Стојке Драган, 1928-1942. Мотике
Тодић Стојана Златомир, 1938-1942. Мотике
Тодић Стојана Глиго, 1940-1942. Мотике
Тодић Стојке Милош, 1930-1942. Мотике
Тодић Ђорђа Слободан, 1934-1942. Мотике
Тодић Раде Манојло, 1933-1942. Мотике
Тодић Станоје Бранислав, 1935-1942. Мотике
Тодић Станоје Милан, 1930-1942. Мотике
Тодић Раде Мирко, 1941-1942. Мотике
Тодић Петра Цвијета, 1938-1942. Мотике
Тодић Станоје Грозда, 1928-1942. Мотике
Тодић Станоје Илинка, 1927-1942. Мотике
Тодић Станоје Душанка, 1932-1942. Мотике
Тодић Петра Драгица, 1941-1942. Мотике
Тодић Косте Драгојла, 1932-1942. Мотике
Тодић Нике Добрила, 1939-1942. Мотике
Тодић Петка Милева, 1938-1942. Мотике
Тодић Петка Даница, 1941-1942. Мотике
Тодић Петка Босиљка, 1939-1942. Мотике
Тодић Петка Радојка, 1937-1942. Мотике
Тодић Петка Стака, 1932-1942. Мотике
Тодић Митра Доста, 1928-1942. Мотике
Тодић Петка Гојко, 1930-1942. Мотике
Тодић Петка Светко, 1935-1942. Мотике
Тодић Николе Душанка, 1939-1942. Мотике
Тодић Петка Славка, 1941-1942. Мотике
Тодић Ђуре Мара, 1940-1942. Мотике
Тодић Ђуре Љуба, 1938-1942. Мотике
Тодић Ђуре Мира, 1937-1942. Мотике
Тодић Ђуре Грозда, 1939-1942. Мотике
Тодић Васкрсије Стојан, 1928-1942. Мотике
Тодић Ђуре Милорад, 1936-1942. Мотике
Тодић Мирка Ђурађ, 1938-1942. Мотике
Тодић Мирка Душан, 1935-1942. Мотике
Тодић Мирка Мира, 1938-1942. Мотике
Тодић Млађена Андрија, 1940-1942. Мотике

ПИСКАВИЦА

50 убијених

Ђуђић Тривуна Драгојла, 1928-1942. Пискавица
Ђурђић Љубомира Љубица, 1937-1942. Пискавица
Ђурђић Тривуна Зорка, 1937-1942. Пискавица
Ђурђић Љубомира Петар, 1938-1942. Пискавица
Ђурђић Љубомира Рајко, 1930-1942. Пискавица
Ђурђић Николе Драгутин, 1941-1942. Пискавица
Ђурђић Николе Драгиња, 1932-1942. Пискавица
Ђурђић Николе Славка, 1934-1942. Пискавица
Ђурђић Николе Миљка, 1936-1942. Пискавица
Ђурђић Николе Милка, 1937-1942. Пискавица
Зрнић Богољуба Маринко, 1938-1942. Пискавица
Кевић Михајла Душанка, 1938-1942. Пискавица
Милошевић Велибора Небојша, 1930-1942. Пискавица
Милошевић Ћире Томо, 1935-1942. Пискавица
Милошевић Милоша Марија, 1937-1942. Пискавица
Милошевић Милоша Момир, 1935-1942. Пискавица
Милошевић Бошка Радивоје, 1937-1942. Пискавица
Милошевић Бошка Славко, 1939-1942. Пискавица
Милошевић Бошка Здравко, 1940-1942. Пискавица
Милошевић Раде Васкрсија, 1932-1942. Пискавица
Милошевић Жарка Славка, 1939-1942. Пискавица
Милошевић Владе Зора, 1937-1942. Пискавица
Милошевић Владе Доста, 1938-1942. Пискавица
Милошевић Владе Стојна, 1940-1942. Пискавица
Милошевић Косте Томо, 1937-1942. Пискавица
Милошевић Косте Јово, 1938-1942. Пискавица
Милошевић Косте Драгица, 1928-1942. Пискавица
Милошевић Косте Невенка, 1940-1942. Пискавица
Милошевић Светка Ружа, 1930-1942. Пискавица
Милошевић Светка Деса, 1932-1942. Пискавица
Милошевић Светка Марија, 1941-1942. Пискавица
Милошевић Радана Јерка, 1935-1942. Пискавица
Милошевић Васкрсије Деса, 1932-1942. Пискавица
Милошевић Васкрсије Војин, 1939-1942. Пискавица
Милошевић Светка Коста, 1934-1942. Пискавица
Милошевић Јована Стојко, 1937-1942. Пискавица
Милошевић Јована Миодраг, 1934-1942. Пискавица
Милошевић Јована Бјелица, 1938-1942. Пискавица
Поповић Вида Стоја, 1934-1942. Пискавица
Шутиловић цвије Драгутин, 1932-1942. Пискавица
Шутиловић Саве Нада, 1937-1942. Пискавица
Шутиловић Саве Гина, 1938-1942. Пискавица
Шутиловић Цвије Јованка, 1940-1942. Пискавица
Шутиловић Пане Зора, 1939-1942. Пискавица
Шутиловић Цвије Петар, 1939-1942. Пискавица
Шутиловић Пане Мирко, 1941-1942. Пискавица

Шутиловић Драгића Драгојла, 1939-1942. Пискавица
Шутиловић Пале Видосава, 1930-1942. Пискавица
Шутиловић Пере Петра, 1931-1942. Пискавица
Шутиловић Цвије Руџа, 1928-1942. Пискавица

РАДОСАВСКА

3 убијена

Грујић Ристе Милена, 1933-1942. Радосавска
Грујић Раде Милорад, 1933-1942. Радосавска
Раковић Светка Илија, 1933-1942. Радосавска

ШАРГОВАЦ

50 убијених

Милаковић Рајка Зорка, 1936-1942. Шарговац
Милаковић Рајка Душанка, 1934-1942. Шарговац
Милаковић Рајка Добрила, 1938-1942. Шарговац
Милаковић Рајка Боро, 1932-1942. Шарговац
Тодориновић Гојка Ђуђа, 1936-1942. Шарговац
Тодориновић Гојка Томислав, 1939-1942. Шарговац
Тодориновић Гојка Милан, 1941-1942. Шарговац
Тодориновић Станоја Мирко, 1930-1942. Шарговац
Тодориновић Гојка Ковиљка, 1937-1942. Шарговац
Тодориновић Гојка Мира, 1933-1942. Шарговац
Тодориновић Станоја Милан, 1935-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Радојка, 1934-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Милица, 1932-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Руџица, 1928-1942. Шарговац
Тодориновић Станоја Јованка, 1929-1942. Шарговац
Тодориновић Станоја Петра, 1936-1942. Шарговац
Тодориновић Станоја Стана, 1939-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Стојка, 1936-1942. Шарговац
Тодориновић Марка Мара, 1937-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Душанка, 1940-1942. Шарговац
Тодориновић Гаје Милан, 1927-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Миливоје, 1935-1942. Шарговац
Тодориновић Симе Жарко, 1939-1942. Шарговац
Тодориновић Миле Владо, 1929-1942. Шарговац
Шешић Душана Коста, 1938-1942. Шарговац
Шешић Милана Недељко, 1928-1942. Шарговац
Шешић Ђорђе Љубо, 1928-1942. Шарговац
Шешић Душана Симо, 1932-1942. Шарговац
Шешић Душана Мићо, 1930-1942. Шарговац
Шешић Милана Славко, 1932-1942. Шарговац
Шешић Душана Ђуро, 1935-1942. Шарговац

Шешић Ђорђа Бранко, 1935-1942. Шарговац
Шешић Ђорђа Стојан, 1933-1942. Шарговац
Шешић (Ђуре) без имена, 1941-1942. Шарговац
Шешић (Вида) без имена, 1942-1942. Шарговац
Шешић Душана Стана, 1941-1942. Шарговац
Шешић Душана Стојанка, 1941-1942. Шарговац
Шешић Душана Гордана, 1939-1942. Шарговац
Шешић Душана Љубица, 1937-1942. Шарговац
Шешић Милана Даринка, 1930-1942. Шарговац
Шешић Милана Невенка, 1936-1942. Шарговац
Шева Станка Мирко, 1929-1942. Шарговац
Шева Станка Вида, 1927-1942. Шарговац
Шева Станка Мара, 1934-1942. Шарговац
Шева Стевана Госпа, 1938-1942. Шарговац
Шева Раде Радмила, 1937-1942. Шарговац
Шева Раде Анка, 1935-1942. Шарговац
Шева Раде Ђуја, 1933-1942. Шарговац
Шева Стевана Мира, 1940-1942. Шарговац
Шева Раде Томислав, 1939-1942. Шарговац
{266}

ОПШТИНА БОСАНСКА ДУБИЦА

4149 убијених

АГИНЦИ

40 убијених

Будимир Вује Сава, 1940-1942. Бјеловар
Будимир Срете Зорка, 1941-1943. Сисак
Бокан Милана Ђуро, 1930-1942. Грубишно Поље
Бокан Лазе Микан, 1932-1942. Грубишно Поље
Бокан Лазе Миле, 1934-1942. Јасеновац
Бокан Лазе Милан, 1932-1942. Јасеновац
Ватреш Рајка Здравко, 1941-1942. Сисак
Ватреш Благоје Срето, 1940-1942. Јасеновац
Ватреш Милована Стојан, 1936-1942. Јасеновац
Ватреш Драгоје Душан, 1928-1942. Козара
Кондић Миле Вујо, 1929-1942. Јасеновац
Личанин Бранка Анка, 1942-1942. Гарешница
Мирић Мирка Драган, 1930-1942. Гарешница
Мирић Милана Стана, 1938-1942. Сисак
Мирић Милана Мићо, 1929-1942. Козара
Мирић Миле Вукашин, 1929-1942. Козара
Орлић Миће Ђуро, 1932-1942. Јасеновац

Пекић Раде Ђујо, 1935-1942. Козара
Пекић Милоша Љубан, 1935-1942. Сисак
Пекић Ђуре Раде, 1935-1942. Козара
Пекић Раде Урош, 1929-1942. Грубишно Поље
Пекић Раде Радосава, 1933-1942. Козара
Пекић Николе Бошко, 1938-1942. Јасеновац
Пекић Душана Милош, 1927-1942. Јасеновац
Пекић Бошка Микан, 1936-1942. Бјеловар
Пекић Стојана Душан, 1935-1943 Агинци
Пекић Стојана Ана, 1938-1942. Сисак
Пекић Славка Рајка, 1936-1942. Велик Грђевац
Пилиповић Марка Дујо, 1942-1943. Агинци
Пилиповић Николе Анкица, 1942-1943 Бјеловар
Пилиповић Мирка Душан, 1942-1943 Бјеловар
Симатовић Душана Радослава, 1939-1942. Сисак
Танић Драгутина Мика, 1935-1942. Јастребарско
Танић Драгутина Мара, 1937-1942. Јастребарско
Танић Драгутина Драго, 1942-1942. Јастребарско
Тркуља Вује Миља, 1939-1942. Гарешница
Тркуља Вује Милоја, 1941-1942. Гарешница
Ћурчија Душана Анка, 1937-1942. Јасеновац
Ћурчија Душана Радомир, 1940-1943 Загреб
Ћурчија Владе Душан, 1930-1942. Бјеловар

БАБИНАЦ

23 убијених

Боројевић Гавре Бранка, 1934-1942. Јастребарско
Боројевић Гавре Славка, 1936-1942. Јастребарско
Боројевић Гавре Милорад, 1938-1942. Јастребарско
Боројевић Гавре Перса, 1940-1942. Јастребарско
Вукмировић Косте Перса, 1934-1942. Дарувар
Вукмировић Марка Радојка, 1941-1942. Јасеновац
Гачић Пере Милош, 1939-1942. Дарувар
Гачић Симе Дмитар, 1927-1942. Јасеновац
Гачић Симе Стоја, 1936-1942. Козара
Злојутро Драгоје Раде, 1927-1942. Козара
Каран Саве Милорад, 1927-1942. Козара
Мухарем Томе Рајко, 1942-1942. Дарувар
Мухарем Томе Радојка, 1938-1942. Дарувар
Радојчић Милоша Душанка, 1936-1942. Козара
Станић Лазара Рајко, 1941-1942. Дарувар
Трамошљанин Пане Милош, 1929-1942. Јасеновац
Чолић Остоје Небојша, 1935-1942. Козара
Чилић Остоје Душан, 1936-1942. Козара
Чолић Остоје Боса, 1924-1942. Козара

Чолић Мирка Милџа, 1940-1942. Јасеновац
Чолић Мирка Стоја, 1941-1942. Јасеновац
Чолић Боже Ранко, 1942-1943. Грубишно Поље
Чолић Јове Милош, 1932-1943. Угљаник

БАЧВАНИ

30 убијених

Злокапа Симе Драган, 1940-1942. Бачвани
Злокапа Мирка Љубан, 1939-1942. Бачвани
Злокапа Лазе Босилџа, 1937-1942. Бјеловар
Злокапа Душана Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Злокапа Илије Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Злокапа Милана Десанка, 1928-1942. Бачвани
Злокапа Душана Микан, 1937-1942. Јасеновац
Кеча Манојла Павле, 1941-1942. Бјеловар
Кеча Пере Славка, 1935-1944. Бачвани
Кеча Пере Милинко, 1937-1942. Јасеновац
Кеча Боже Небојша, 1941-1942. Јасеновац
Кеча Ђурђе Раде, 1928-1942. Земун
Кос Микана Милџа, 1940-1942. Сисак
Кос Пане Ђурађ, 1928-1942. Земун
Кос Стеве Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Кос Сретеније Божо, 1929-1942. Земун
Кос Микана Маринко, 1938-1942. Сисак
Марјановић Јована Сава, 1938-1942. Јасеновац
Марјановић Мирка Драго, 1938-1942. Гарешница
Марјановић Јове Свето, 1939-1942. Јасеновац
Марјановић Јове Нада, 1940-1942. Јасеновац
Марин Лазе Стоја, 1942-1942. Јасеновац
Петрак Илије Мара, 1938-1942. Јасеновац
Петрак Илије Станко, 1940-1942. Јасеновац
Поповић Љубана Сава, 1940-1942. Угљаник
Кос Стева Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Кос Петра Роса, 1930-1942. Јасеновац
Кос Бранка Раде, 1939-1942. Јасеновац
Петрак Илије Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Злокапа Ђурђа Милџа, 1944-1944. Бачвани

БИЈАКОВАЦ

130 убијених

Бабић Остоје Милутин, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Марка Михајло, 1929-1942. Земун
Бабић Станоја Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Лазе Драгутин, 1929-1942. Стара Градишка

Бабић Мирка Грозда, 1928-1942. Стара Градишка
Бабић Мирка Миља, 1931-1942. Стара Градишка
Бабић Мирка Петра, 1935-1942. Стара Градишка
Бабић Мирка (близанци) 1942-1942. Јасеновац
Бабић Марка Радосава, 1939-1942. Стара Градишка
Бабић Бранка дијете безимено, 1942-1942. Стара Градишка
Бабић Раде Јованка, 1928-1942. Стара Градишка
Бабић Раде Милан, 1931-1942. Стара Градишка
Бабић Драгоје Остоја, 1938-1942. Стара Градишка
Бабић Микајла Драгомир, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Бранка Радосава, 1939-1943 Валпово
Бабић Остоје Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Љубомира Милинка, 1938-1942. Пуцари
Бабић Дмитра Божо, 1942-1943. Пакрац
Бабић Ђорђије Станојко, 1935-1943 Пакрац
Бабић Ђорђије Милица, 1942-1943. Пакрац
Бабић Милана Драгиња, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Марка Петар, 1938-1942. Стара Градишка
Бабић Савана Саво, 1928-1942. Стара Градишка
Бабић Глиге Марија, 1938-1942. Челинац
Бабић Остоје Здравко, 1932-1942. Славонија
Бабић Славка Милинко, 1940-1942. Загреб
Бабић Глиге Роса, 1935-1942. Славонија
Бабић Паје Зорка, 1927-1942. Сисак
Бабић Мирка Душанка, 1936-1942. Стара Градишка
Бабић Николе Миља, 1938-1942. Стара Градишка
Бабић Глиге Рајко, 1939-1942. Славонија
Бабић Николе Гојко, 1934-1942. Стара Градишка
Бабић Василије Миља, 1935-1942. Славонија
Бабић Василије Јованка, 1939-1942. Славонија
Бабић Савана Милан, 1930-1942. Стара Градишка
Бабић Остоје Савка, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Остоје Радојка, 1931-1942. Јасеновац
Бабић Остоје Милован, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Раде Зорка, 1939-1942. Славонија
Бабић Славка Милорад, 1936-1942. Загреб
Бабић Ђуре Стоја, 1938-1942. Славонија
Бабић Љубомира Милинко, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Јове Милан, 1929-1942. Јасеновац
Бабић Раде Стана, 1939-1942. Сисак
Баришић Николе Ратко, 1941-1942. Стара Градишка
Баришић Николе Милоја, 1933-1942. Стара Градишка
Баришић Николе Савка, 1936-1942. Стара Градишка
Баришић Николе Ђурађ, 1937-1942.
Баришић Душана Милутин, 1939-1942. Сисак
Бијелић Раде Божо, 1938-1942. Сисак

Благојевић Николе Драган, 1934-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Боро, 1936-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Милован, 1938-1942. Јасеновац
Благојевић Душана Анка, 1935-1942. Јасеновац
Благојевић Душана Десанка, 1937-1942. Јасеновац
Благојевић Душана Роса, 1938-1942. Јасеновац
Благојевић Јандра Марјан, 1929-1942. Церовљани
Благојевић Ђорђе Милутин, 1932-1942. Церовљани
Благојевић Ђорђе Раде, 1935-1942. Церовљани
Бронза Марјана Здравко, 1941-1945. Војскова
Бронза Марјана Драго, 1939-1944. Бијаковац
Водогаз Миле Марија, 1929-1942. Стара Градишка
Водогаз Миле Загорка, 1937-1942. Стара Градишка
Вучковић Луке Драгиња, 1932-1942. Јасеновац
Вучковић Луке Милорад, 1940-1942. Јасеновац
Вучковић Луке Саво, 1942-1942. Јасеновац
Вучковић Петра Милутин, 1937-1942. Јасеновац
Вучковић Петра Драгутин, 1939-1942. Јасеновац
Вучковић Луке Зорка, 1928-1942. Јасеновац
Вучковић Луке Раде, 1930-1942. Јасеновац
Вучковић Луке Јован, 1930-1942. Јасеновац
Гајић Станоје Мирко, 1928-1942. Церовљани
Грић Спасоје Милица, 1934-1942. Славонија
Илишевић Станоје Ђуро, 1928-1942. Земун
Јанковић Раде Роса, 1941-1942. Јасеновац
Јанковић Остоје Мирко, 1928-1942. Земун
Јанковић Мирка Милица, 1940-1942. Дубраве
Јанковић Николе Стево, 1942-1942. Гарешница
Јанковић Јандре Марица, 1938-1942. Сисак
Јанковић Остоје Мирко, 1932-1942. Сисак
Јанковић Марка Душан, 1927-1942. Церовљани
Јовић Стојана Мика, 1927-1942. Славонија
Кочић Луке Санојка, 1936-1942. Бијаковац
Кочић Луке Миле, 1936-1942. Стара Градишка
Кочић Луке Ратко, 1940-1942. Стара Градишка
Кочић Луке Раде, 1940-1942. Стара Градишка
Кочић Боже Јованка, 1928-1942. Бијаковац
Ковачевић Вида Милева, 1929-1942. Славонија
Којић Марка Раде, 1928-1942. Земун
Којић Стојана Саво, 1927-1942. Земун
Кос Остоје Бранко, 1930-1943. Бијаковац
Лазендић Павла Гојко, 1931-1943. Земун
Лазендић Павла Невенка, 1935-1943. Славонија
Лазендић Павла Гојко, 1934-1942. Славонија
Лукић Ђуре Стојка, 1937-1942. Јасеновац
Матаруга Стојана Живко, 1934-1942. Стара Градишка

Матаруга Стојана Милинко, 1938-1942. Стара Градишка
Матаруга Боже Душанка, 1930-1942. Стара Градишка
Матаруга Боже Јелисавка, 1932-1942. Стара Градишка
Матаруга Боже Мира, 1934-1942. Стара Градишка
Матаруга Раде Милица, 1941-1942. В. Грђевац
Матаруга Душана Остоја, 1935-1943. Јасеновац
Матаруга Душана Марица, 1934-1943. Јасеновац
Матаруга Душана Милован, 1938-1943. Јасеновац
Матаруга Душана Олга, 1942-1943. Јасеновац
Матаруга Раде Божо, 1941-1942. Поточани
Матаруга Душана Миле, 1932-1942. Славонија
Матаруга Стојана Милутин, 1928-1942. Стара Градишка
Матаруга Душана Марија, 1927-1942. Јасеновац
Матаруга Ђорђе Олга, 1931-1942. Сисак
Матаруга Стојана Драгутин, 1930-1942. Стара Градишка
Матаруга Остоје Милка, 1928-1942. Јасеновац
Мандић Мирка Живко, 1937-1943. Бијаковац
Марјановић Драгоје Бранко, 1927-1944. Земун
Марјановић Драгоје Ранко, 1935-1944. Земун
Марјановић Станка Милован, 1936-1944. Сисак
Марјановић Станка Вид, 1938-1944. Сисак
Марјановић Драгоје Радослава, 1932-1944. Славонија
Параш Миле Раде, 1936-1942. Пакрац
Ромић Раде Миља, 1937-1942. Сисак
Ромић Раде Милица, 1939-1942. Сисак
Ромић Раде Ратко, 1941-1942. Сисак
Шљивар Милорада Бранко, 1935-1943. Сисак
Шљивар Раде Љубомир, 1931-1942. Бијаковац
Шљивар Раде Милан, 1933-1942. Сисак
Шљивар Милорада Живко, 1935-1942. Бијаковац
Шљивар Раде Милка, 1941-1942. Бијаковац
Ђукић Остоје Рајко, 1927-1942. Стара Градишка
Ђукић Остоје Савка, 1928-1942. Стара Градишка

БЈЕЛАЈЦИ

26 убијених

Благојевић Марка Госпава, 1928-1942. Бјелајци
Благојевић Миља, 1931-1942. Јасеновац
Благојевић Зора, 1939-1942. Јасеновац
Благојевић Микаило, 1929-1942. Јасеновац
Булић Станка, Драган, 1930-1942. Јасеновац
Булић Раде, 1927-1942. Јасеновац
Булић Мирко, 1929-1942. Јасеновац
Булић Бранко, 1942-1942. Јасеновац

Булић Стојан, 1936-1942. Јасеновац
Булић Гроза, 1939-1942. Јасеновац
Граховац Милка, 1929-1942. Јасеновац
Дрвеница Јована Остоја, 1937-1942. Сисак
Ђерић Мирка Босиљка, 1935-1941. Бјелајци
Кошпић Радосава Михајло, 1930-1942. Јасеновац
Кошпић Милана Милорад, 1940-1944. Гарешница
Кошпић Микаило, 1928-1942. Бос. Дубица
Кошпић Остоје Јово, 1928-1942. Јасеновац
Ристић Нике Милан, 1931-1942. Јасеновац
Стојнић Маријан, 1930-1942. Јасеновац
Цвијетић Милана Душан, 1929-1942. Јасеновац
Цвијетић Остоје Миле, 1929-1942. Јасеновац
Цвијетић Остоје Ђуро, 1930-1942. Јасеновац
Цвијетић Мирка Бранко, 1942-1942. Гарешница
Цвијетић Мирка Милорад, 1939-1943. Бјеловар
Шипка Симе Ратко, 1940-1942. Бјеловар
Шипка Босиљка, 1936-1942. Јасеновац

БОЖИЋИ

60 убијених

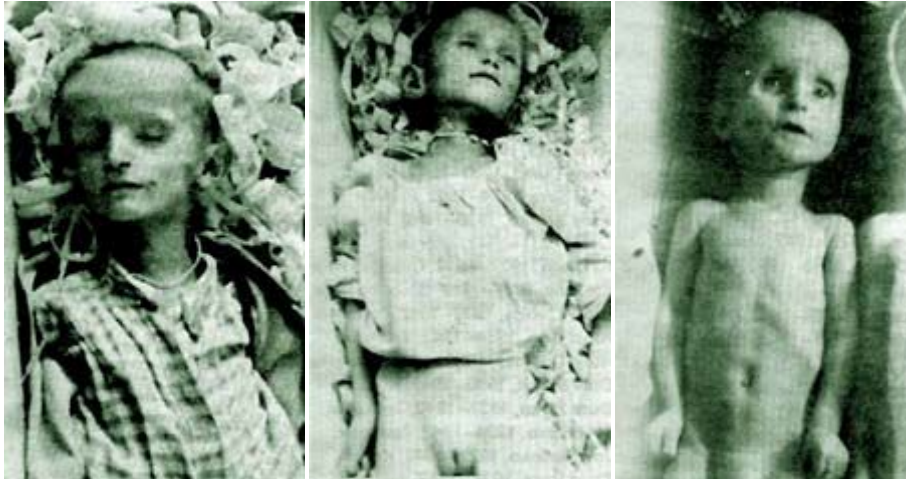
Ацић Остоје Драгиња, 1938-1942. Гарешница
Ацић Душана Милан, 1939-1942. Божичи
Бера Миле Радован, 1928-1942. Јасеновац
Влајсевић Милана Бошко, 1929-1942. Јасеновац
Влајсевић Милана Владо, 1930-1942. Бос. Дубица
Влајсевић Милана Невенка, 1939-1942. Козара
Грбић Ђуре Миле, 1929-1942. Јасеновац
Грбић Ђуре Живка, 1927-1942. Сисак
Ђико Душана Мара, 1939-1942. Козара
Ивошевић Игњатије Душанка, 1928-1942. Козара
Кесич Боже Мирко, 1928-1942. Козара

Кесић Боже Милутин, 1931-1942. Козара
Кесић Раде Љубан, 1941-1942. Загреб
Кнежевић Јована Илија, 1930-1942. Ђаково
Коруга Јанка Драгица, 1940-1944. Х. Дубица
Кос Ђокана Раде, 1929-1942. Јасеновац
Кос Јове Милош, 1939-1942. Козара
Маринковић Драгоје Војка, 1932-1942. Јасеновац
Маринковић Милинка Милан, 1938-1945. Велика Трнава
Маринковић Миленка Драгутин, 1939-1945. Велика Трнава
Мандић Миле Владе, 1929-1942. Козара
Миланковић Косте Анђа, 1932-1942. Јасеновац
Миланковић Косте Јела, 1934-1942. Јасеновац
Миланковић Косте Стана, 1936-1942. Јасеновац
Миланковић Косте Радован, 1938-1942. Јасеновац
Миланковић Душана Перса, 1931-1942. Гарешница
Миланковић Душана Анка, 1937-1942. Гарешница
{269} Миланковић Божо, 1930-1942. Јасеновац
Милеуснић Николе Анка, 1929-1942. Јасеновац
Мрђевица Бранка Смиља, 1937-1943. Божићи
Петковић Миле Боса, 1936-1942. Јасеновац
Петковић Миле Милка, 1939-1942. Јасеновац
Петковић Миле Милош, 1941-1942. Јасеновац
Петковић Стојана Владо, 1937-1942. Јасеновац
Петковић Стојана Чедомир, 1939-1942. Јасеновац
Продановић Станка Јандре, 1930-1942. Јасеновац
Продановић Симе Дарко, 1938-1942. Јасеновац
Радмановић Милан, 1942-1942. Јасеновац
Радмановић Лазе Живко, 1927-1942. Земун
Радмановић Лазе Жарко, 1928-1942. Земун
Радановић Слака Милан, 1937-1942. Јасеновац
Радмановић Смиља, 1939-1942. Јасеновац
Радмановић Ранко, 1942-1942. Јасеновац
Радуловић Миле Васо, 1940-1942. Јасеновац
Радуловић Станка Сока, 1937-1942. Сисак
Радуловић Станка Јандре, 1933-1942. Сисак
Радуловић Раде Божо, 1939-1942. Славонија
Радуловић Раде Рајко, 1937-1942. Славонија
Радуловић Миле Коса, 1938-1942. Сисак
Радуловић Стевана Бранко, 1928-1942. Земун
Сучевић Микајла Милка, 1940-1943. Гуњевци
Таталовић Миле Смиља, 1934-1945. Козара
Трбојевић Милана Душан, 1927-1942. Јасеновац
Тркуља Драгутина Милојка, 1940-1943. Гарешница
Угрица Стеве Миле, 1929-1942. Јасеновац
Угрица Илије Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Угрица Јандре Владо, 1939-1944. Славонија

Угрица Саве Милица, 1930-1942. Божићи
Шкондрић Боже Вид, 1937-1942. Козара
Шкондрић Миле Милинко, 1938-1943. Божићи

БРЕКИЊА

90 убијених

Бањац Јове Зорка, 1928-1944. Сисак
Бањац Илије Миља, 1931-1942. Јасеновац
Бањац Илије Драгоја, 1935-1942. Земун
Бањац Николе Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Бањац Николе Деса, 1936-1942. Јасеновац
Бањац Стеве Невенка, 1938-1942. Јасеновац
Бањац Жарка Козарка, 1941-1942. Козара
Бањац Николе Јово, 1928-1942. Грубишно Поље
Бањац Николе Бошко, 1930-1942. Грубишно Поље
Бањац Стојана Милорад, 1928-1942. Козара
Бањац Жарка Драгиња, 1936-1942. Јасеновац
Бањац Мирка Миленко, 1929-1942. Сисак
Бањац Мирка Милош, 1931-1942. Загреб
Бањац Пере Боса, 1936-1942. Јасеновац
Бањац Јове Саван, 1928-1942. Јасеновац
Бркић Остоје Ранко, 1941-1942. Козара
Бркић Мирка Рајко, 1934-1942. Стара Градишка
Буразор Милана Милорад, 1940-1942. Козара
Буразор Драгоје Милка, 1928-1942. Козара
Буква Срете Даринка, 1940-1942. Козара
Буква Пере Рајко, 1940-1942. Брекиња
Буква Милана Васо, 1929-1942. Земун
Буква Симе Радојка, 1940-1943. Козара

Глигорић Стеве Перса, 1938-1942. Јасеновац
Глигорић Стеве Вукосава, 1940-1942. Јасеновац
Глигорић Милоша Радован, 1936-1942. Х. Дубица — кречане
Глигорић Милоша Марица, 1938-1942. кречане Х. Дубица
Глигорић Милоша Остоја, 1940-1942. кречане Х. Дубица
Глигорић Милоша Зорка, 1941-1942. кречане Х. Дубица
Дрљић Душана Мирко, 1941-1942. Брекиња
Жујић Бошка Мира, 1940-1942. Јасеновац
Жујић Стојана Мићо, 1932-1943. Вировитица
Жујић Раде Јанко, 1941-1942. Козара
Жујић Николе Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Жујић Симе Милинко, 1934-1942. Јасеновац
Зеџ Светка Бошко, 1937-1942. Сисак
Зеџ Светка Рајко, 1930-1942. Сисак
Зеџ Светка Саван, 1937-1942. Јасеновац
Зеџ Светка Милан, 1939-1942. Сисак
Јерић Драгоје Миле, 1939-1942. Јасеновац
Јерић Раде Рајко, 1940-1942. Козара
Јерић Драгоје Невенка, 1939-1942. Јасеновац
Јерић Симе Милинко, 1941-1942. Сисак
Јерић Ђуре Љубомир, 1939-1942. Брекиња
Јерић Јанка Стана, 1928-1942. Јасеновац
Јерић Симе Борко, 1939-1942. Сисак
Ковачић Симе Благоја, 1940-1942. Јасеновац
Ковачић Симе Здравко, 1938-1942. Јасеновац
Котаран Душана Живко, 1940-1942. Бреиња
Малбашић Раде Јозо, 1942-1942. Јасеновац
Малбашић Остоје Здравко, 1940-1942. Сисак
Малбашић Боже Милена, 1930-1942. Јасеновац
Малбашић Драгоје Милинко, 1928-1942. Јасеновац
Милић Љубана Душанка, 1939-1942. Брекиња
Милић Ратка Анка, 1941-1942. Козара
Милић Николе Раде, 1927-1942. Земун
Милић Јована Драго, 1939-1942. Сисак
Милић Милорада Радован, 1928-1942. Козара
Милић Милорада Сава, 1939-1942. Козара
Милић Милорада Ђорђе, 1930-1942. Козара
Милић Милорада Боса, 1934-1942. Козара
Милић Милорада Дара, 1935-1942. Козара
Милић Јована Миле, 1928-1942. Јасеновац
Милић Бошка Стево, 1942-1943. Брекиња
Милић Милорада Радојка, 1941-1942. Сисак
Родић Жарка Драгиња, 1940-1942. Сисак
Родић Жарка Милка, 1940-1942. Јасеновац
Русмир Микајла Ђуја, 1934-1942. Сл. Пожега
Русмир Микајла Милан, 1939-1942. Сисак

Тороман Љубана Милош, 1940-1942. Загреб
Тороман Љубана Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Тороман Љубана Раде, 1929-1942. Бјеловар
Тороман Љубана Душан, 1938-1942. Загреб
Тороман Душана Милка, 1932-1942. Сисак
Томаш Пане Никола, 1941-1942. Сисак
Томаш Душана Драгољуб, 1937-1942. Сисак
Томаш Душана Благоја, 1939-1942. Јасеновац
Томаш Душана Козарка, 1942-1942. Козара
Трубарац Радомира Милинко, 1942-1942. Јасеновац
Трубарац Раде Миодраг, 1940-1942. Козара
Трубарац Душана Зорка, 1941-1942. Јасеновац
Трубарац Миле Даница, 1930-1943. Брекија
Трубарац Миле Милутин, 1934-1943. Козара
Трубарац Раде Миодраг, 1938-1942. Јасеновац
Трубарац Раде Милка, 1935-1942. Јасеновац
Трубарац Ђуре Анђа, 1939-1942. Јасеновац
Трубарац Ђуре Боса, 1940-1942. Јасеновац
Тороман Микајла Ратко, 1942-1942. Козара
Тороман Микајла Драгица, 1937-1942. Козара
Трубарац Милоша Милка, 1941-1942. Козара

ВЕЛИКО ДВОРИШТЕ

87 убијених

Бакић Стоја, 1927-1942. Јасеновац
Босиочић Стојана Миља, 1939-1942. Х. Дубица
Босиочић Стојана Пава, 1940-1942. Јасеновац
Босиочић Стојана Миља, 1939-1942. Јасеновац,
Босиочић Стојана Пава, 1940-1942. Х. Дубица
Босиочић Остоје Невенка, 1936-1942. Хрв. Дубица.
Босиочић Остоје Анка, 1930-1942. Хрв. Дубица.
Босиочић Стојана Никола, 1938-1942. Јасеновац
Босиочић Босиљка, 1940-1942. Козара
Будимир Раде Радомир, 1934-1942. Грубишно Поље
Будимир Раде Вукосава, 1934-1942. Грубишно Поље
Будимир Мирка Стоја, 1938-1942. Грубишно Поље
Буразор Марјана Ђурађ, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Пере Мира, 1942-1942. Грубишно Поље
Буразор Остоје Милка, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Благоје Мика, 1930-1942. Приједор
Буразор Марјана Ђурађ, 1930-1942. Козара
Буразор Благоје Сава, 1934-1942. Приједор
Дрљача Љубана Бранко, 1939-1942. Јасеновац
Ећим Ђује Деса, 1931-1942. Јасеновац
Ећим Стојана Драго, 1927-1942. Грубишно Поље

Јајчанин Симе Пане, 1927-1942. Грубишно Поље
Комосор Остоје Љубица, 1930-1942. Јасеновац
Комосор Остоје Деса, 1934-1942. Јасеновац
Комосор Остоје Душанка, 1930-1942. Јасеновац
Ковачевић Ђуре Стојан, 1939-1942. Козара
Ковачевић Ђуре Живко, 1937-1942. Јасеновац
Ковачевић Јове Стево, 1934-1942. Јасеновац
Ковачевић Јове Милинко, 1927-1942. Козара
Ковачевић Стеве Раде, 1928-1942. Јасеновац
Кокановић Милана Милка, 1938-1942. Козара
Кос Симе Стоја, 1927-1942. Козара
Кос Симе Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Кос Луке Љуба, 1940-1942. Јасеновац
Кос Луке Живана, 1930-1942. Јасеновац
Кос Миле Милинко, 1930-1942. Јасеновац
Кос Миле Милош, 1933-1942. Јасеновац
Кос Миле Милица, 1941-1942. Сисак
Кос Милорада Милинко, 1936-1942. Јасеновац
Кос Илије Драго, 1937-1942. Грубишно Поље
Кос Стеве Раде, 1929-1942. Јасеновац
Кос Савана Драган, 1940-1942. Велики Грђевац
Кос Ђурђа Миле, 1931-1942. Јасеновац
Кос Петра Госпава, 1929-1942. Козара
Кос Милоша Мирко, 1933-1942. Јасеновац
Кос Милорада Драгутин, 1929-1942. Јасеновац
Кос Лазе Драгољуб, 1927-1942. Козара
Кос Пере Живко, 1928-1942. Јасеновац
Малбашић Остоје Мира, 1937-1942. Јасеновац
Малбашић Остоје Триво, 1935-1942. Јасеновац
{271} Малбашић Остоје Милица, 1928-1942. Козара
Малбашић Светозара Ђуран, 1934-1942. Јасеновац
Малбашић Светозара Миља, 1940-1942. Јасеновац
Малбашић Милорад, 1929-1942. Козара
Мазалица Стеве Милорад, 1930-1942. Грубишно Поље
Мазалица Пане Дева, 1939-1942. Козара
Мазалица Микана Перса, 1937-1942. Козара
Мазалица Бранка Здравка, 1939-1942. Сисак
Мазалица Бранка Душанка, 1940-1942 Вел. Двориште
Новаковић Здравко, 1927-1942. Бос. Дубица
Параш Николе Гојко, 1934-1942. Јасеновац
Параш Николе Анђа, 1942-1942. Грубишно Поље
Параш Саве Милан, 1930-1942. Козара
Параш Саве Стојан, 1940-1942. Дарувар
Параш Микајла Драгољуб, 1939-1942. Јасеновац
Параш Микајла Милинко, 1938-1942. Јасеновац
Параш Николе Милинко, 1932-1942. Јасеновац

Пралица Симе Милош, 1939-1942. Јасеновац
Пралица Пере Јанко, 1942-1942. Јасеновац
Пузавац Милана Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Пузавац Милана Миља, 1937-1942. Јасеновац
Пузавац Милана Драго, 1940-1942. Козара
Раниловић Спасоје Јово, 1938-1942. Јасеновац
Стојковић Миле Гордана, 1942-1942. Јасеновац
Стојковић Миле Милан, 1939-1942. Јасеновац
Тадић Драгоје Драго, 1942-1943. Грубишно Поље
Трубарац Владо, 1927-1942. Јасеновац
Трубарац Десимира Радомир, 1927-1942. Козара
Тубица Марка Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Тубица Марка Душан, 1929-1942. Јасеновац
Тубица Марка Анђа, 1930-1942. Јасеновац
Тубица Марка Миља, 1933-1942. Козара
Тубица Јове Драгољуб, 1929-1942. Јасеновац
Тубица Марка Роса, 1931-1942. Јасеновац
Тубица Бранка Млађо, 1937-1942. Јасеновац
Тубица Бранка Раде, 1939-1942. Јасеновац
Буразор Стеве Роса, 1940-1942. Сисак

ВЕРИЈА

45 убијених

Алавук Станко, 1935-1942. Јасеновац
Алавук Роса, 1928-1943. Јасеновац
Вурин Миле, 1939-1942. Јасеновац
Вурин Радован, 1942-1942. Јасеновац
Вурин Ратко, 1942-1942. Јасеновац
Вурин Николе Васо, 1928-1942. Козара
Вурин Николе Душан, 1931-1942. Јасеновац
Вурин Николе Стево, 1933-1942. Јасеновац
Вурин Душана Никола, 1934-1942. Сисак
Вурин Душана Мирко, 1937-1942. Сисак
Вурин Душана Ратко, 1942-1942. Сисак
Грбић Раде Божо, 1941-1942. Сисак
Грбић Никола, 1928-1942. Земун
Грбић Јока, 1928-1942. Јасеновац
Грбић Душана Урош, 1928-1942. Грубишно Поље
Грбић Душана Милутин, 1935-1942. Козара
Грбић Јована Милош, 1927-1942. Јасеновац
Грбић Симе Живко, 1937-1942. Загреб
Грбић Јована Вукосава, 1930-1942. Грубишно Поље
Дерикућа Миле Станко, 1930-1942. Грубишно Поље
Драгичевић Драгоје Рајко, 1927-1942. Јасеновац
Драгичевић Грозда, 1941-1942. Јасеновац

Заклан Раде Саван, 1942-1942. Дарувар
Јелача Симе Ђуро, 1927-1942. Церовљани
Кордић Милутин, 1940-1942. Јасеновац
Кордић Илије Вида, 1942-1943 Загреб
Ловрић Невенка, 1939-1942. Јасеновац
Ловрић Милинко, 1940-1942. Козара
Ловрић Смиља, 1939-1942. Козара
Ловрић Дмитра Војко, 1927-1942. Јасеновац
Ловрић Душана Миле, 1929-1942. Јасеновац
Ловрић Јела, 1937-1942. Козара
Репajiћ Стево, 1938-1942. Јасеновац
Ручнов Деса, 1927-1942. Бос. Дубица
Савић Божо, 1927-1942. Јасеновац
Тирамац Луке Мирко, 1927-1942. Гарешница
Тирамац Радојка, 1931-1942. Јасеновац
Тимарац Мара, 1933-1942. Јасеновац
Тимарац Сава, 1935-1942. Јасеновац
Томас Роса, 1928-1942. Јасеновац
Томас Миле, 1942-1943. Јасеновац
Шекерац Младена Раде, 1941-1942. Бјеловар
Шекерац Благоје Славко, 1927-1942. Бјеловар
Шекерац Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Шекерац Младена Миле, 1933-1943. Загреб

ВРИОЦИ

31 убијених

Бижић Стевана Илија, 1929-1942. Глина
Бижић Стевана Душан, 1939-1942. Сисак
Бижић Стевана Радојка, 1942-1942. Сисак
Бижић Митра Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Бижић Владе Остоја, 1940-1942. Козара
Бижић Владе Милко, 1941-1942. Козара
Бижић Милана Саван, 1940-1942. Козара
Бижић Драгоје Нада, 1937-1942. Козара
Врањеш Саве Никола, 1932-1942. Грубишно Поље
Врањеш Милана Љуба, 1937-1942. Козара
Врањеш Николе Марко, 1939-1942. Јасеновац
Грбић Боже Никола, 1929-1942. Козара
Грбић Ѓњатије Давид, 1927-1942. Земун
Грбић Петра Душанка, 1938-1932. Јасеновац
Косановић Миле Душан, 1928-1942. Земун
Косановић Владе Драго, 1939-1942. Сисак
Косановић Владе Драгица, 1939-1942. Сисак
Марин Симе Никола, 1928-1942. Сисак
Мирпић Војина Анђа, 1935-1942. Јасеновац

Мирић Војина Никола, 1938-1942. Јасеновац
Мирић Војина Милорад, 1934-1942. Јасеновац
Мирић Ђуре Божо, 1938-1942. Стара Градишка
Пралица Микајла Ненад, 1932-1942. Кречане
Пралица Манојла Вука, 1929-1942. Кречане
Репацић Боже Станко, 1930-1942. Јасеновац
Репацић Ђуре Драгица, 1928-1942. Јасеновац
Ручнов Милоша Чедо, 1938-1942. Јасеновац
Ручнов Милоша Јелена, 1937-1942. Јасеновац
Ручнов Лазе Саве, 1942-1942. Козара
Ручнов Марка Рајко, 1940-1942. Цервољани
Тепић Ђуре Драгутин, 1927-1942. Земун

ВЛАШКОВЦИ

44 убијених

Буразор Марка Раде, 1942-1944. Влашковци
Буразор Душана Драгољуб, 1941-1943. Влашковци
Дугајлић Пере Раде, 1928-1942. Јасеновац
Дугајлић Пере Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Дугајлић Јована Стана, 1931-1942. Грубишно Поље
Дугајлић Јована Милка, 1932-1942. Грубишно Поље
Дугајлић Јована Сава, 1934-1942. Грубишно Поље
Дугајлић Јована Миља, 1936-1942. Грубишно Поље
Дугајлић Микана Милка, 1938-1942. Влашковци
Дугајлић Микана Вукосава, 1932-1942. Влашковци
Дугајлић Радосава, 1939-1943. Јасеновац
Ђаковић Драгоје Милорад, 1939-1943. Влашковци
Ђаковић Николе Симо, 1929-1942. Земун
Котур Јована Милка, 1941-1942. Козара
Котур Јована Драгиња, 1939-1942. Велики Зденци
Котур Милана Ратко, 1942-1943. Влашковци
Лазич Ђуре Ратко, 1942-1943. Липик
Лазич Ђуре Стево, 1940-1943. Оџинци
Лазич Мирка Вуко, 1938-1943. Суња
Лазич Ђорђа Милева, 1940-1942. Козара
Лазич Стојана Радосава, 1938-1942. Козара
Миланковић Пере Стево, 1936-1942. Јасеновац
Миланковић Раде Душан, 1930-1942. Козара
Миланковић Милоша Перо, 1940-1943. Влашковци
Миланковић Ђуре Станко, 1930-1943. Славонија
Миланковић Миле Јела, 1928-1942. Козара
Пекић Милинка Стана, 1927-1942. Јасеновац
Пекић Милана Вера, 1929-1942. Јасеновац
Пекић Милана Марија, 1930-1942. Јасеновац
Пекић Ђоке Госпава, 1938-1942. Грубишно Поље

Пекић Ђоке Радојка, 1940-1942. Грубишно Поље
Пекић Ђоке Марија, 1935-1942. Грубишно Поље
Пекић Милана Мићо, 1937-1942. Јасеновац
Пекић Милоша Миља, 1933-1942. Грубишно Поље
Пекић Милана Милош, 1930-1942. Земун
Пекић Милана Милева, 1932-1942. Јасеновац
Пекић Рајка Раде, 1934-1942. Јасеновац
Скробић Симе Бошко, 1939-1945. Влашковци
Скробић Душана Раде, 1940-1942. Козара
Скробић Раде Симо, 1930-1942. Јасеновац
Скробић Маријана Стево, 1931-1942. Јасеновац
Цикота Ђуре Миља, 1939-1942. Гарешница
Шипка Ђоке Милка, 1941-1942. Козара
Шипка Ђоке Милорад, 1930-1942. Гарешница

ВОЈСКОВА

97 убијених

Бабић Љубоје Драгомир, 1928-1942.
Бабић Дмитра Радован, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Дмитра Љубо, 1942-1942. Дарувар
Бањац Владе Анђа, 1935-1942. Гарешница
Бањац Савана Милан, 1930-1943. Војскова
Бањац Миле Миља, 1928-1942. Козара
Бањац Миле Мира, 1930-1942. Козара
Бањац Светозара Мићо, 1927-1942. Козара
Бањац Симе Стојан, 1938-1942. Козара
Бањац Симе Радојка, 1938-1942. Козара
Бањац Јове Миле, 1936-1942. Јасеновац
Бањац Миле Сава, 1930-1942. Јасеновац
Бањац Остоје Лука, 1927-1942. Земун
Бањац Драгоје Мика, 1931-1942. Јасеновац
Бањац Миле Обрад, 1927-1942. Козара
Вукота Симе Алекса, 1937-1942. Козара
Вукота Петра Миља, 1937-1942. Јасеновац
Вукота Петра Љубан, 1937-1942. Козара
Вукота Симе Стојка, 1938-1942. Козара
Вукота Стеве Милица, 1934-1942. Јасеновац
Гога Миле Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Драгојевић Благоје Сава, 1927-1942. Јасеновац
Драгојевић Благоје Душан, 1929-1942. Јасеновац
Драгојевић Благоје Милева, 1931-1942. Јасеновац
Злојутро Гојка Невенка, 1932-1942. Сисак
Злојутро Гојка Рајко, 1940-1942. Сисак
Злојутро Стојана Новак, 1933-1942. Јасеновац
Злојутро Стојана Савка, 1936-1942. Јасеновац

Злојутро Косте Стана, 1931-1942. Земун
Злојутро Остоје Лепа, 1937-1943. Сл. Пожега
Злојутро Маријана Илинка, 1928-1942. Козара
Злојутро Јована Роса, 1933-1942. Сл. Пожега
Злојутро Јована Боро, 1936-1942. Сл. Пожега
Злојутро Јована Радојка, 1934-1942. Сл. Пожега
Злојутро Које Милорад, 1937-1942. Јасеновац
Злојутро Остоје Стојан, 1938-1942. Јасеновац
Злојутро Петра Нико, 1929-1942. Јасеновац
Злојутро Јована Милка, 1932-1942. Јасеновац
Злојутро Косте Микаило, 1935-1942. Јасеновац
Злојутро Микаила Велимир, 1929-1942. Козара
Злојутро Пантелије Слободан, 1942-1942. Стара Градишка
Злојутро Марка Стана, 1935-1942. Јасеновац
Злојутро Косте Мара, 1929-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Драгиња, 1932-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Мићо, 1938-1942. Јасеновац
Злојутро Петра Бошко, 1931-1942. Јасеновац
Злојутро Ноке Стојан, 1937-1942. Козара
Злојутро Ноке Марија, 1927-1942. Јасеновац
Лукић Ђоке Симо, 1928-1942. Козара
Лукић Ђокана Спасоје, 1928-1942. Козара
Лукић Рајка Милица, 1930-1942. Јасеновац
Лукић Ђокана Зора, 1932-1942. Јасеновац
Међед Милорада Савка, 1941-1942. Козара
Међед Боже Новак, 1934-1942. Јасеновац
Међед Боже Милутин, 1930-1942. Козара
Међед Боже Стево, 1936-1942. Јасеновац
Међед Ђурђа Милан, 1933-1942. Јасеновац
Међед Нике Раде, 1930-1943. Слав. Брод
Међед Мирка Душан, 1928-1942. Јасеновац
Међед Микана Милан, 1938-1942. Козара
Међед Николе Милка, 1939-1942. Козара
Међед Михајла Савка, 1930-1942. Јасеновац
Међед Боже Влатко, 1928-1942. Земун
Међед Стојана Стојанка, 1941-1942. Козара
Међед Николе Мирко, 1928-1942. Земун
Међед Васе Бранко, 1930-1942. Земун
Међед Илије Спасоја, 1928-1942. Јасеновац
Међед Стојана Остоја, 1940-1942. Козара
Међед Николе Душан, 1929-1942. Козара
Милешић Благоје Саво, 1930-1942. Јасеновац
{273} Милешић Павла Бранко, 1929-1942. Јасеновац
Милешић Косте Милева, 1939-1942. Јасеновац
Милешић Раде Милева, 1937-1942. Осијек
Поповић Боже Миле, 1929-1942. Земун

Поповић Боже Милева, 1932-1942. Козара
Поповић Боже Новак, 1938-1942. Јасеновац
Пузавац Славка Вељко, 1927-1942. Земун
Рељановић Новака Милан, 1928-1942. Земун
Рељановић Мирка Лазо, 1930-1942. Јасеновац
Рељановић Милана Душан, 1932-1942. Јасеновац
Рељановић Герасима Ђуро, 1928-1942. Земун
Рељановић Миле Марко, 1929-1942. Козара
Рељановић Алекса Јела, 1930-1942. Сл. Пожега
Рељановић Новака Маријан, 1940-1942. Сл. Пожега
Секулић Ђуре Милева, 1939-1942. Земун
Секулић Ђуре Раде, 1941-1942. Земун
Секулић Васе Радојка, 1939-1942. Јастребарско
Секулић Васе Никола, 1928-1942. Земун
Слијепчевић Ристе Милинко, 1930-1942. Земун
Слијепчевић Драгоје Станко, 1932-1942. Јасеновац
Суботић Миле Савка, 1941-1942. Јасеновац
Чађо Ристе Павао, 1930-1942. Земун
Чађо Симе Бранко, 1933-1942. Козара
Чађо Мирка Милинко, 1927-1942. Козара
Чађо Михајла Гојко, 1939-1942. Јасеновац
Чађо Душана Живко, 1934-1942. Земун
Бањац Бранка Стоја, 1942-1942. Сисак

ГОРЊА ГРАДИНА

31 убијених

Бабић Мирка Ковиљка, 1941-1942. Трновица
Бабић Мирка Бранко, 1930-1942. Козара
Бабић Стојана Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Богдан Душана Доста, 1942-1942. Г. Градина
Гвозден Јована Љубан, 1942-1942. Јасеновац
Гороња Миле Илинка, 1934-1942. Г. Градина
Гороња Марка Миљка, 1941-1942. Козара
Гороња Миле Љубан, 1927-1942. Козара
Гороња Марка Ђуро, 1939-1942. Козара
Гороња Ђуре Миладин, 1928-1942. Козара
Грбић Николе Срђан, 1928-1942. Кожара
Грбић Тривуна Даница, 1928-1942. Јасеновац
Драгић Раде Љуба, 1938-1942. Јасеновац
Драгић Раде Перса, 1940-1942. Јасеновац
Драгић Раде Милан, 1941-1942. Јасеновац
Ђукић Душана Раде, 1928-1942. Јасеновац
Ећим Јована Вељко, 1938-1942. Козара
Ећим Јована Душан, 1940-1942. Козара
Максимовић Миле Милева, 1940-1942. Јасеновац

Саџак Павла Драгомир, 1939-1942. Козара
Саџак Павла Драгомир, 1936-1942. Јасеновац
Саџак Павла Тихомир, 1937-1942. Козара
Стореба Срета Беба, 1939-1942. Г. Градина
Стореба Сретка Деса, 1935-1942. Јасеновац
Тешинић Ђуре Пане, 1927-1942. Г. Градина
Тица Косте Милка, 1941-1942. Јасеновац
Шарић Миле Петар, 1942-1942. Козара
Шарић Миле Мирко, 1940-1942. Јасеновац
Шурлан Николе Радмила, 1940-1942. Јасеновац
Гороња Тривуна Милка, 1940-1942. Горња Градина
Сторебра Јована Којо, 1929-1942. Горња Градина

ГОРЊОСЕЛЦИ

68 убијених

Балта Павла Бранко, 1940-1942. Горњоселци
Балта Миле Душан, 1931-1942. Јасеновац
Деспотовић Остоје Никола, 1933-1942. Козара
Деспотовић Јован, 1937-1942. Јасеновац
Злојутро Мирка Драгољуб, 1939-1942. Стара Градишка
Злојутро Миле Чедомир, 1940-1942. Козара
Злојутро Ђуре Неђо, 1937-1943.
Злојутро Бранка Деса, 1941-1942. Горњоселци
Злојутро Пане Драгољуб, 1941-1942. Стара Градишка
Злојутро Мирка Коса, 1929-1945. Стара Градишка
Злојутро Душана Мирко, 1941-1943. Горњоселци
Злојутро Марка Милан, 1937-1942. Сисак
Злојутро Мирка Велимир, 1927-1942. Земун
Злојутро Мирка Драгомир, 1939-1942. Стара Градишка
Злојутро Дмитра Радосава, 1930-1942. Јасеновац.
Злојутро Ђуро, 1934-1942. Јасеновац
Злојутро Милка, 1935-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Стојан, 1935-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Душан, 1932-1942. Јасеновац
Злојутро Миле Божо, 1941-1942. Козара
Злојутро Миће Славко, 1928-1942. Јасеновац
Злојутро Васе Миле, 1927-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Стојан, 1927-1942. Јасеновац
Злојутро Остоје Милан, 1930-1942. Јасеновац
Злојутро Остоје Бранко, 1932-1942. Јасеновац
Злојутро Павла Божо, 1937-1942. Стара Градишка
Злојутро Павла Раде, 1939-1942. Јасеновац
Злојутро Павла Владе, 1934-1942. Стара Градишка
Злојутро Пане Перса, 1935-1942. Стара Градишка
Злојутро Јован, 1940-1942. Јасеновац

Злојутро Јован, 1939-1942. Јасеновац
Злојутро Симе Славко, 1930-1942. Јасеновац
Злојутро Павла Нада, 1940-1942. Стара Градишка
Злојутро Марка Марија, 1939-1942. Сисак
Злојутро Марка Ратко, 1941-1942. Сисак
Зорић Ђорђа Милорад, 1940-1942. Сисак
Зорић Ђурђа Витомир, 1938-1942. Сисак
Ивановић Душана Даница, 1941-1941. Горњоселци
Ивановић Душана Милинко, 1940-1941 Горњоселци
Ивановић Душана Јелка, 1928-1942. Сисак
Ивановић Бранка Милка, 1941-1942. Загреб
Јанковић Станка Божо, 1940-1942. Сисак
Јанковић Јована Остоја, 1937-1942. Горњоселци
Јанковић Васе Ангелина, 1940-1942. Козара
Јанковић Стојана Милан, 1932-1942. Козара
Јанковић Васе Милинко, 1930-1942. Бјеловар
Јанковић Ђуре Драгиња, 1927-1942. Бос. Дубица
Јанковић Јована Миља, 1929-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Милан, 1927-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Милован, 1931-1942. Јасеновац
Котур Станка Милинко, 1932-1944. Јасеновац
Котур Станка Душан, 1934-1942. Козара
Котур Остоје Милинка, 1936-1942. Козара
Котур Бошка Ратко, 1940-1942. Козара
{274} Маринковић Пере Славко, 1928-1942. Јасеновац
Продановић Љубоје Јелена, 1940-1942. Бјеловар
Продановић Љубоје Светко, 1931-1942. Бјеловар
Продановић Мирка Милован, 1934-1943. Јасеновац
Продановић Ђорђа Богољуб, 1937-1942. Јасеновац
Продановић Милана Ђуро, 1933-1942. Јасеновац
Продановић Милана Ђуро, 1929-1942. Јасеновац
Продановић Петра Никола, 1928-1942. Јасеновац
Продановић Петра Гојко, 1930-1942. Јасеновац
Продановић Милана Мирко, 1941-1942. Сисак
Продановић Живко, 1935-1942. Јасеновац
Тимарац Славка Милан, 1938-1942. Козара
Тркуља Симе Ђуро, 1927-1942. Јасеновац

ГЛАВИНАЦ

23 убијених

Влајнић Милана Рајко, 1927-1942. Јасеновац
 Влајнић Пана Стојан, 1927-1942. Јасеновац
 Драгељ Милана Рајко, 1940-1944. Славонија
 Котур Јована Стево, 1927-1942. Јасеновац
 Котур Јована Душанка, 1929-1942. Јасеновац
 Котур Јована Млађан, 1933-1942. Јасеновац
 Котур Јована Љубица, 1935-1942. Јасеновац
 Котур Павла Милан, 1927-1942. Јасеновац
 Котур Павла Милован, 1929-1942. Јасеновац
 Котур Павла Даринка, 1931-1942. Јасеновац
 Ковачевић Ређе Богдан, 1942-1943. Јасеновац
 Ковачевић Ређе Милена, 1940-1942. Козара
 Секулић Ђуре Саво, 1927-1942. Јасеновац
 Секулић Љубомира Милан, 1941-1942. Славонија
 Тороман Ђуре Драгоја, 1927-1942. Јасеновац
 Тороман Рајка Дрена, 1940-1942. Загреб
 Тороман Стојана Пантелија, 1927-1943. Драксенић
 Тороман Стојана Илија, 1927-1943. Драксенић
 Тороман Алексе Миле, 1928-1942. Јасеновац
 Тороман Милана Драго, 1940-1942. Славонија
 Тороман Милана Чедо, 1939-1944. Просара
 Тороман Лазе Љубица, 1930-1943. Просара
 Тороман Лазе Миља, 1932-1943. Просара
 Тороман Лазе Никола, 1942-1943. Просара
 Тороман Илије Велинка, 1929-1943. Просара
 Тороман Илије Велимир, 1927-1942. Јасеновац
 Тороман Нике Милинко, 1940-1942. Славонија
 Тороман Саве Зора, 1938-1942. Славонија
 Шпица Раде Јелена, 1927-1943. Драксенић
 Шпица Милорада Гојко, 1942-1943. Просара

Шпица Милорада Гина, 1939-1943. Просара
Шпица Рајка Живко, 1937-1943. Просара

ГУЊЕВЦИ

88 убијених

Баришић Раде Ратко, 1941-1942. Сисак
Блануша Раде Мирко, 1930-1942. Бос. Дубица
Богуновић Николе Гојко, 1931-1942. Земун
Богуновић Николе Роса, 1936-1944. Гуњевци
Видовић Пере Љубан, 1938-1942. Јасеновац
Видовић Ђоке Гојко 1927-1942. Јасеновац
Видовић Милана Милоја, 1927-1942. Јасеновац
Видовић Петра Грозда, 1936-1942. Гуњевци
Видовић Петра Нада, 1939-1942. Јасеновац
Видовић Мирка Душан, 1927-1942. Земун
Видовић Јоше Стојка, 1929-1942. Сисак
Вукмир Боже Милка, 1933-1942. Јасеновац
Вукмир Боже Душан, 1934-1942. Јасеновац
Вукмир Боже Ана, 1936-1942. Јасеновац
Гога Милоша Гојко, 1928-1942. Гуњевци
Гога Михајла Грозда, 1937-1942. Пакрац
Гога Раде Мирко, 1929-1942. Јасеновац
Гога Милоша Перса, 1927-1942. Гуњевци
Гога Милоша Марија, 1930-1942. Гуњевци
Гога Раде Јован, 1929-1942. Земун
Гога Милоша Ратко, 1931-1942. Гуњевци
Деспот Станка Драгиња, 1936-1942. Јасеновац
Деспот Милана Милинко, 1934-1942. Јасеновац
Деспот Рајка Бошко, 1936-1942. Земун
Деспот Станка Стоја, 1930-1942. Стара Градишка

Деспот Станка Недељко, 1932-1942. Стара Градишка
Димић Милана Драгица, 1931-1942. Јасеновац
Димић Милана Марица, 1942-1942. Сисак
Димић Раде Мирко, 1940-1942. Сисак
Димић Милана Перо, 1930-1942. Јасеновац
Димић Остоје Владе, 1927-1942. Земун
Крњајић Миће Мирко, 1933-1942. Јасеновац
Крњајић Пере Алекса, 1929-1942. Хрв. Дубица
Крњајић Теодора Живко, 1934-1942. Јасеновац
Крњајић Миће Марија, 1931-1942. Гуњевци
Крњајић Пантелије Душанка, 1927-1942. Гуњевци
Крњајић Јове Слободанка, 1930-1942. Стара Градишка
Крњајић Јове Љепосавка, 1932-1942. Стара Градишка
Крњајић Јове Радован, 1934-1942. Стара Градишка
Лазих Миле Јово, 1940-1942. Јасеновац
Матаруга Миле Ратко, 1942-1942. Сисак
Матаруга Миле Драгутин, 1936-1942. Сисак
Матаруга Милана Добрила, 1938-1942. Сисак
Матаруга Ђуре Милинко, 1939-1942. Јасеновац
Матаруга Ђуре Јела, 1940-1942. Сисак
Маричић Вучена Рајко, 1927-1942. Земун
Мисирача Милоје Боса, 1927-1943. Гуњевци
Мисирача Милоје Радосава, 1939-1942. Сисак
Миљановић Јове Илија, 1932-1942. Јасеновац
Милошевић Станка Раде, 1940-1942. Земун
Милошевић Милисав Ратко, 1940-1942. Стара Градишка
Милошевић Јове Милан, 1934-1942. Земун
Милошевић Ђуре Тимотија, 1934-1942. Бјеловар
Мршић Милована Душанка, 1940-1942. Загреб
Мршић Миљеги Милева, 1934-1942. Сисак
Мршић Раде Бранко, 1928-1942. Земун
Новаковић Јована Перо, 1928-1942. Јасеновац
Обућина Савана Перса, 1928-1942. Бос. Дубица
Обућина Савана Невенка, 1938-1942. Бос. Дубица
Обућина Душана Милка, 1937-1942. Сисак
Обућина Душана Марија, 1935-1942. Сисак
Обућина Душана Милена, 1934-1942. Сисак
Обућина Савана Урош, 1930-1942. Земун
Обућина Савана Стојан, 1927-1942. Земун
Обућина Миће Милан, 1932-1942. Јасеновац
Обућина Савана Боса, 1934-1942. Бос. Дубица
Обућина Савана Стана, 1940-1942. Јасеновац
Пилиповић Милоша Ђуро, 1930-1942. Јасеновац
Пилиповић Михајла Милорад, 1932-1942. Јасеновац
Пилиповић Миленка Томо, 1927-1945. Јасеновац
Пилиповић Миленка Мира, 1936-1945. Јасеновац

Пилиповић Миленка Драгољуб, 1938-1945. Јасеновац
Пилиповић Илије Душанка, 1940-1942. Загреб
Рокић Милована Саво, 1934-1943. Дарувар
Рокић Бранка Милка, 1940-1942. Славонија
Секулић Саве Војин, 1927-1942. Јасеновац
Стамболија Милана Радован, 1931-1942. Сисак
Чук Бранкова Мара, 1940-1942. Јасеновац
Ћук Милоша Марко, 1941-1942. Сисак
Џакула Станка Душан, 1928-1942. Земун
Џакула Симе Радован, 1935-1942. Јасеновац
Џакула Симе Радосава, 1935-1942. Јасеновац
Шаркан Миле Невенка, 1928-1942. Стара Градишка
Шаркан Миле Десанка, 1930-1942. Стара Градишка
Шаркан Миле Нада, 1935-1942. Стара Градишка
Шаркан Илије Рајко, 1934-1942. Стара Градишка
Шаркан Илије Мара, 1935-1942. Стара Градишка
Шаркан Илије Божо, 1933-1942. Стара Градишка

ДЕМИРОВАЦ

216 убијених

Бабић Марка Милан, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Раде Витомир, 1938-1942. Бос. Дубица
Бабић Раде Милица, 1934-1942. Бос. Дубица
Бабић Раде Мара, 1936-1942. Бос. Дубица
Бабић Милана Љубомир, 1937-1942. Бос. Дубица
Бабић Милана Даница, 1936-1942. Бос. Дубица
Бабић Лазе Мирко, 1936-1942. Бос. Дубица
Бабић Лазе Љубица, 1938-1942. Бос. Дубица
Балта Стојана Мирко, 1940-1942. Козара
Балта Стојана Коса, 1934-1942. Козара
Балта Стојана Милан, 1938-1942. Козара
Балта Стојана Милева, 1941-1942. Козара
Батић Лазе Живко, 1927-1942. Земун
Батић Лазе Јагода, 1929-1942. Јасеновац
Батић Лазе Мика, 1934-1942. Јасеновац
Батић Милица, 1940-1942. Јасеновац
Бјеловук Рајко, 1933-1942. Јасеновац
Бјеловук Милица, 1934-1942. Јасеновац
Бјеловук Раде, 1938-1942. Јасеновац
Будимир Јове Милица, 1931-1942. Стара Градишка
Будимир Јове Јела, 1935-1942. Стара Градишка
Будимир Јове Перса, 1930-1942. Стара Градишка
Глигић Илије Драго, 1936-1942. Сисак
Глигић Илије Сава, 1941-1942. Сисак
Даниловић Милоша Младен, 1934-1942.

Даниловић Милоша Милован, 1936-1942. Драксенић
Даниловић Милоша Милован, 1935-1942. Демировац
Даниловић Милоша Младен, 1933-1942. Демировац
Даниловић Мика, 1929-1942. Јасеновац
Даниловић Милица, 1931-1942. Јасеновац
Даниловић Савка, 1939-1942. Јасеновац
Димић Марјана Богдан, 1939-1945.
Димић Марјана Миља, 1942-1942. Сл. Пожега
Драгаш Миће Смиља, 1935-1942. Демировац
Ђаковић Стеве Симо, 1933-1942. Новска
Ђаковић Стеве Симо, 1928-1942. Козара
Ђаковић Драгица, 1929-1942. Јасеновац
Заклан Бошка Милка, 1942-1942. Дубраве
Јанковић Гојка Душанка, 1937-1942. Јасеновац
Јанковић Гојка Милица, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Мара, 1935-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Марица, 1933-1942. Јасеновац
Јанковић Душана Марица, 1942-1942. Сисак
Јанковић Стеве Милинко, 1932-1942. Јасеновац
Јанковић Стеве Славко, 1941-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Живко, 1937-1942. Сисак
Јанковић Стојана Зора, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић Милица, 1930-1942. Јасеновац
Јанковић Ковиљка, 1937-1942. Јасеновац
Јанковић Марка Милан, 1938-1942. Демировац
Јанковић Мирка Љубомир, 1930-1942. Демировац
Јанковић Мирка Љубица, 1936-1942. Демировац
Јанковић Стојана Сава, 1927-1942. Јасеновац
Јанковић Даница, 1941-1942. Јасеновац
Јанковић Јагода, 1942-1942. Јасеновац
Јанковић Гојка Живко, 1936-1942. Јасеновац
Јанковић Душана Мирко, 1938-1942. Сисак
Јанковић Симеуна Владе, 1935-1943. Јасеновац
Јанковић Симеуна Никола, 1932-1942. Јасеновац
Јанковић Симеуна Лепа, 1937-1942. Јасеновац
Јанковић Симеуна Богданка, 1930-1942. Јасеновац
Јанковић Стојана Нада, 1939-1942. Стара Градишка
Јанковић Мирка Љубица, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић Мирка Милан, 1942-1942. Јасеновац
Јанковић Стеве Рајко, 1932-1942. Јасеновац
Јанковић Ранко, 1932-1942. Јасеновац
Јанковић Стеве Божо, 1938-1942. Јасеновац
Јанковић Лазе Радован, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић Гојка Милан, 1935-1942. Јасеновац
Јанковић Јела, 1937-1942. Јасеновац
Јелисавац Марка Милка, 1928-1942. Јасеновац

Ковачевић Ђоке Деса, 1939-1942. Демировац
Ковачевић Милинко, 1935-1942. Јасеновац
Ковачевић Милица, 1927-1942. Јасеновац
Ковачевић Милорада Илија, 1930-1942. Стара Градишка
Ковачевић Милорада Радосава, 1940-1942. Стара Градишка
Ковачевић Николе Драгољуб, 1941-1942. Стара Градишка
Којић Милована Ранко, 1931-1942. Јасеновац
Којић Милована Радосава, 1932-1942. Јасеновац
Којић Милована Мирко, 1936-1942. Јасеновац
Лешковић Васе Милица, 1934-1943. Дубраве
Лешковић Стана, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Милан, 1930-1942. Јасеновац
Лукић Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Лукић Милован, 1934-1942. Јасеновац
Марчета Стојана Нада, 1937-1942. Стара Градишка
Марчета Симеуна Радован, 1928-1942. Јасеновац
Марчета Симеуна Јагода, 1931-1942. Јасеновац
Марчета Симеуна Јелена, 1933-1942. Јасеновац
Марчета Стојана Нада, 1939-1942. Демировац
Марчета Мирка Живко, 1938-1942. Славонија
Марчета Мирка Урош, 1938-1942. Славонија
Марић Драгоје Јела, 1936-1942. Сисак
Мисирача Бранка Мара, 1931-1942. Драксенић
Мисирача Бранка Ђуро, 1935-1942. Драксенић
Мисирача Бранка Невенка, 1937-1942. Драксенић
{277} Мисирача Пере Грозда, 1930-1942. Дренов Бок
Мисирача Пере Милка, 1937-1942. Јасеновац
Мисирача Пере Душанка, 1939-1942. Јасеновац
Мисирача Јове Милинко, 1929-1942. Дарувар
Мисирача Рајка Недељко, 1942-1942. Сл. Пожега
Мирић Стеве Миле, 1928-1942. Земун
Мирић Дане Милош, 1938-1942. Дубраве
Мирић Мирка Зора, 1940-1942. Дубраве
Мирић Дмитра Јела, 1939-1942. Дубраве
Мирић Пане Миле, 1939-1942. Козара
Мирић Милан, 1930-1942. Јасеновац
Момчиловић Ђуре Душанка, 1930-1942. Дарувар
Мунижаба Ратко, 1930-1942. Јасеновац
Мунижаба Рајко, 1932-1942. Јасеновац
Мунижаба Драго, 1933-1942. Јасеновац
Павковић Гојка Мара, 1932-1942. Славонија
Павковић Гојка Коса, 1935-1942. Славонија
Павковић Гојка Марко, 1933-1942. Славонија
Павковић Млађен, 1931-1942. Јасеновац
Павковић Драго, 1932-1942. Јасеновац
Павковић Слободан, 1933-1942. Јасеновац

Павковић Милован, 1934-1942. Јасеновац
Павковић Ана, 1928-1942. Јасеновац
Папић Које Марија, 1940-1942. Јасеновац
Папић Ђоке Драгоја, 1941-1943. Кутијево
Петровић Бранка Мика, 1937-1942. Подравска Слатина
Петровић Бранка Милка, 1941-1942. Подравска Слатина
Петровић Коса, 1933-1942. Подравска Слатина
Петровић Владе Нада, 1938-1942. Јасеновац
Петровић Николе Вука, 1937-1942. Јасеновац
Петровић Николе Живко, 1927-1942. Јасеновац
Поповић Станка Милан, 1937-1942. Јасеновац
Поповић Стојана Дара, 1936-1942. Јасеновац
Поповић Стојана Радосава, 1938-1942. Јасеновац
Поповић Стојана Зора, 1941-1942. Јасеновац
Поповић Станка Савка, 1936-1942. Јасеновац
Поповић Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Пралица Јове Алекса, 1927-1942. Јасеновац
Пралица Милорада Ранко, 1941-1942. Демировац
Пралица Саве Милан, 1929-1942. Јасеновац
Пралица Милорада Мара, 1938-1942. Демировац
Пралица Мићо, 1939-1942. Јасеновац
Прибић Миле Љубан, 1927-1942. Бос. Дубица
Прибић Ђуре Милан, 1929-1942. Јасеновац
Прибић Душана Лепа, 1928-1942. Јасеновац
Прибић Миле Мане, 1929-1942. Земун
Прибић Петра Миле, 1938-1942. Дубраве
Прибић Петра Мара, 1940-1942. Дубраве
Рашић Рајка Јово, 1937-1945. Јасеновац
Рашић Бранка Нада, 1941-1945. Јасеновац
Рашић Мирка Рајко, 1930-1942. Драксенић
Рашић Мирка Ђуро, 1937-1942. Драксенић
Рашић Лепа, 1935-1942. Јасеновац
Рашић Мишка Мара, 1939-1942. Јасеновац
Рашић Милана Душан, 1928-1942. Поповача
Рашић Ђуро, 1935-1942. Јасеновац
Рашић Живко, 1934-1942. Јасеновац
Рашић Радован, 1938-1942. Јасеновац
Рашић Душан, 1936-1942. Јасеновац
Рашић Даница, 1939-1942. Јасеновац
Рашић Мирка Милка, 1938-1942. Јасеновац
Рашић Олга, 1930-1942. Јасеновац
Рашић Јанко, 1929-1942. Јасеновац
Рашић Душанка, 1928-1942. Земун
Рашић Рајка Божо, 1934-1942. Јасеновац
Рашић Илија, 1936-1942. Јасеновац
Рашић Рајка Милован, 1935-1942. Јасеновац

Рашим Смиља, 1936-1942. Јасеновац
Рашић Ђуре Милош, 1933-1942. Јасеновац
Рашић Ђуре Милица, 1928-1942. Јасеновац
Рачић Мирка Перо, 1927-1942. Јасеновац
Рашић Марица, 1927-1942. Земун
Рашић Даница, 1929-1942. Јасеновац
Рашић Мирка Нада, 1942-1944. Јасеновац
Радмановић Рајка, Ранко, 1939-1942. Демировац
Радмановић Бошко, 1928-1942. Земун
Радмановић Марка Мара, 1932-1942. Сл. Пожега
Радмановић Марка Бранко, 1933-1942. Јасеновац
Радмановић Марка Милан, 1935-1942. Јасеновац
Радмановић Марка Стојан, 1937-1942. Јасеновац
Радмановић Раде, 1940-1942. Јасеновац
Радмановић Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Радужко Сава, 1934-1942. Јасеновац
Репajiћ Мирка Коса, 1934-1942. Х. Дубица
Репajiћ Николе Мирко, 1928-1942. Х. Дубица
Репajiћ Владе Ранко, 1935-1942. Јасеновац
Репajiћ Стојана Миле, 1941-1942. Х. Дубица
Репajiћ Стојана Милутин, 1942-1942. Х. Дубица
Репajiћ Николе Мирко, 1929-1942. Бос. Дубица
Репajiћ Душанка, 1930-1942. Јасеновац
Репajiћ Илије Богданка, 1927-1942. Јасеновац
Трубарац Марјана Миља, 1940-1942. Козара
Трубарац Станка Слободанка, 1931-1942. Јасеновац
Трубарац Станка Стана, 1940-1942. Јасеновац
Трубарац Милорада Ранко, 1941-19. Пакрац
Трубарац Гојко, 1927-1942. Јасеновац
Трубарац Маријана Ранко, 1929-1942. Јасеновац
Хрњак Петра Божо, 1942-1942. Подравска Слатина
Хрњак Лазе Даница, 1931-1942. Демировац
Хрњак Илије Милутин, 1927-1942. Јасеновац
Хрњак Илије Милка, 1927-1942. Дубраве
Хрњак Ђуре Марко, 1938-1942. Дубраве
Хрњак Ђуре Илија, 1940-1942. Дубраве
Хрњак Ђуре Милан, 1942-1942. Дубраве
Хрњак Станка Душан, 1929-1942. Бос. Дубица
Челица Гојко, 1930-1942. Јасеновац
Челица Бошко, 1931-1942. Јасеновац
Челица Славко, 1933-1942. Јасеновац
Челица Слободанка, 1935-1942. Јасеновац
Човић Петра Мира, 1940-1942. Демировац
Човић Петра Стана, 1942-1942. Демировац
Шпица Милан, 1942-1942. Земун
Шпица Мишо, 1927-1942. Јасеновац

Шуица Мица, 1937-1942. Јасеновац
Шуица Радосава, 1939-1942. Јасеновац
Шумоња Гојко, 1927-1942. Јасеновац
Шумоња Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Хрњак Петра Ратко, 1939-1942. Подравска Слатина
{278} Хрњак Петра Радосава, 1941-1942. Подравска Слатина
Шакран Миће Цвијета, 1929-1942. Демировац

ДИЗДАРЛИЈЕ

29 убијених

Викала Раде Љубица, 1941-1942. Диздарлије
Викало Миле Рада, 1930-1942. Козара
Вујановић Млађена Бранко, 1939-1942. Јастребарско
Вујановић Остоје Јела, 1936-1942. Диздарлије
Вукелја Милана Мира, 1936-1942. Гарешница
Вукелја Милана Ковиљка, 1933-1942. Гарешница
Граховац Дмитра Душан, 1942-1942. Сисак
Граховац Станка Илија, 1928-1942. Јасеновац
Граховац Стојана Бошко, 1939-1942. Диздарлије
Граховац Стојана Гојко, 1941-1942. Диздарлије
Граховац Миле Бранко, 1927-1942. Јасеновац
Јелчић Јанка Љубан, 1927-1942. Јасеновац
Стојаковић Рајка Ратко, 1941-1943 Стара Градишка
Стојаковић Цвије Рада, 1942-1942. Козара
Стојаковић Бошка Вељко, 1939-1942. Јасеновац
Стојаковић Павла Милан, 1940-1942. Јасеновац
Стојаковић Остоје Бранко, 1928-1942. Гарешница
Стојаковић Остоје Владе, 1930-1942. Јасеновац
Стојаковић Цвије Миља, 1937-1942. Славонија
Стојаковић Павла Роса, 1930-1942. Козара
Ћурић Косте Гојко, 1940-1942. Козара
Ћурић Косте Недељко, 1939-1942. Козара
Ћурић Јоше Микаило, 1941-1942. Јасеновац
Црногорац Јанка Немања, 1929-1944. Сисак
Црногорац Јанка Стојан, 1935-1942. Јасеновац
Црногорац Милоша Миља, 1940-1942. Дарувар
Чекић Николе Милош, 1929-1942. Диздарлије
Чекић Николе Свето, 1934-1942. Гарешница
Чекић Николе Невенка, 1937-1943. Диздарлије

ДОЊА ГРАДИНА

65 убијених

Божих Николе Тома, 1940-1943. Пакрац
Вукић Рајка Томо, 1933-1942. Јасеновац

Букић Мара, 1937-1942. Јасеновац
Букић Николе Велько, 1930-1942. Славонска Пожега
Букић Ђуре Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Букић Дуке Душан, 1938-1942. Славонска Пожега
Ђукић Миле Мина, 1927-1942. Јасеновац
Жабић Пере Стево, 1936-1942. Стара Градишка
Жабић Пере Душанка, 1928-1942. Стара Градишка
Жабић Пере Миланка, 1930-1942. Стара Градишка
Жабић Дмитра Љубан, 1929-1942. Јасеновац
Жабић Душан, 1935-1942. Јасеновац
Жабић Маринко, 1933-1942. Јасеновац
Живковић Милана Јованка, 1941-1942. Стара Градишка
Живковић Милана Вукосава, 1939-1942. Стара Градишка
Живковић Милана Јевросима, 1938-1942. Сара Градишка
Живковић Милана Душанка, 1937-1942. Стара Градишка
Живковић Милана Јела, 1933-1942. Стара Градишка
Живковић Милана Васо, 1935-1942. Славонска Пожега
Живковић Симе Велинка, 1932-1942. Стара Градишка
Живковић Симе Милица 1927-1942.
Живковић Јове Иванка, 1936-1942. Козара
Живковић Мирка Видосава, 1930-1942. Славонска Пожега
Живковић Мирка Стоја, 1939-1942. Козара
Корица Митра Витомир, 1938-1942. Липик
Корица Милоша Милџа, 1941-1943. Пакрац
Корица Митра Срђан, 1939-1942. Јасеновац
Корица Нада, 1929-1942. Јасеновац
Корица Раде, 1931-1942. Јасеновац
Корица Рајка Угљеша, 1927-1942. Јасеновац
Корица Милоша Микаило, 1936-1942. Пакрац
Корица Милоша Перса, 1933-1942. Стара Градишка
Корица Душана Станко, 1929-1942. Јасеновац
Корица Драгоје Спаса, 1939-1942. Новска
Крњајић Васе Ратко, 1941-1942. Славонска Пожега
Мећава Бошка Милица, 1939-1942. Бос. Костајница
Мећава Ђоке Богдан, 1940-1942. Земун
Милошевић Драгоје Мирко, 1935-1942. Стара Градишка
Милошевић Драгољуба Милка, 1941-1942. Стара Градишка
Милошевић Љубомира Пелка, 1928-1942. Јасеновац
Милошевић Драгоје Милан, 1930-1942. Стара Градишка
Милошевић Драгоје Љубомир, 1932-1942. Јасеновац
Милошевић Марко, 1930-1942. Јасеновац
Милошевић Марка Божо, 1928-1942. Јасеновац
Милошевић Јове Млађен, 1930-1942. Јасеновац
Милошевић Драгоје Бранка, 1928-1942. Јасеновац
Милошевић Милоша Нада, 1938-1942. Јасеновац
Милошевић Драгоје Мила, 1928-1942. Јасеновац

Милошевић Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Миливојац Васе Анђа, 1927-1942. Стара Градишка
Миливојац Васе Љуба, 1929-1942. Стара Градишка
Миливојац Васе Милица, 1931-1942. Стара Градишка
Миливојац Васе Миле, 1938-1942. Стара Градишка
Миљуш Јела, 1928-1942. Јасеновац
Миљуш Милош, 1932-1942. Јасеновац
Пјевић Станка Спасоја, 1938-1942. Козара
Пуђа Раде Љубан, 1931-1942. Јасеновац
Пуђа Раде Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Пуђа Мирка Драгољуб, 1938-1942. Липик
Рокић Пере Љубан, 1935-1943. Славонска Пожега
Рокић Пере Даница, 1936-1942. Сисак
Рокић Пере Милинко, 1931-1942. Јасеновац
Рокић Пере Вељко, 1930-1942. Јасеновац
Станковић Душана Мирко, 1942-1942. Липик
Шпановић Вукашин, 1930-1942. Јасеновац

ДОЊИ ЈЕЛОВАЦ

60 убијених

Батар Радојка, 1937-1942. Козара
Батос Уроша Радомир, 1940-1942. Доњи Јеловац
Батос Бошко, 1933-1942. Јасеновац
Батос Мићо, 1935-1942. Јасеновац
Батос Стеве Миља, 1937-1942. Козара
Балабан Илије Стево, 1937-1942. Козара
Балабан Драгутина Чедомир, 1928-1942. Јасеновац
Балабан Јована Срето, 1927-1942. Козара
Вучен Ђорђа Милинко, 1939-1942. Доњи Јеловац
{279} Вучен Милана Милена, 1940-1942. Козара
Вучен Драгоје Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Вучен Пантелије Стевка, 1930-1942. Доњи Јеловац
Вучен Милана Милка, 1942-1942. Козара
Вучен Милана Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Вучен Миленко, 1927-1942. Јасеновац
Вучен Роса, 1929-1942. Јасеновац
Вучен Душанка Драгица, 1941-1942. Доњи Јеловац
Вучен Драгоје Љубан, 1932-1942. Јасеновац
Вучен Драгоје Вукосава, 1935-1942. Доњи Јеловац
Вучен Војкана Станко, 1938-1942. Јасеновац
Вучен Милева, 1941-1942. Јасеновац
Гњатовић Љубан, 1927-1942. Земун
Добријевић Микајла Стојан, 1937-1942. Доњи Јеловац
Добријевић Микајла Марица, 1942-1942. Доњи Јеловац
Зец Зорка, 1938-1942. Јасеновац

Зеџ Пере Ђорђе, 1930-1942. Козара
Зеџ Пере Милош, 1927-1942. Козара
Илић Владе Перса, 1933-1942. Козара
Илић Остоја Радојка, 1941-1942. Јасеновац
Илић Зорка, 1927-1942. Јасеновац
Маџура Љубана Анка, 1940-1943.
Маџура Микана Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Маџура Микана Стана, 1929-1942. Славонија
Маџар Љубана Радојка, 1939-1942. Сисак
Пилиповић Миле Тоде, 1928-1942. Дарувар
Пилиповић Душан, 1937-1942. Јасеновац
Пилиповић Гојко, 1927-1942. Јасеновац
Тубин Рајко, 1935-1942. Јасеновац
Тубин Спасоја, 1938-1942. Јасеновац
Ђургуз Душана Милинко, 1927-1942. Јасеновац
Ђургуз Милана Драгутин, 1938-1942. Јасеновац
Ђургуз Милана Смиља, 1934-1942. Јасеновац
Ђургуз Милана Миља, 1936-1942. Јасеновац
Чађо Милана Миодраг, 1941-1942. Доњи Јеловац
Чађо Стеве Смиља, 1941-1942. Бос. Костајница
Чађо Васе Стевка, 1940-1942. Козара
Чађо Дмитра Ранко, 1927-1942. Х. Дубица
Чађо Љубана Пава, 1936-1942. Доњи Јеловац
Чађо Анка, 1939-1942. Јасеновац
Чађо Миља, 1938-1942. Јасеновац
Чађо Млађо, 1930-1942. Јасеновац
Чађо Томе Чедо, 1940-1942. Славонија
Чађо Мићо, 1928-1942. Јасеновац
Чађо Дмитра Милинко, 1932-1942. Доњи Јеловац
Чађо Радована Срето, 1927-1942. Јасеновац
Чупућ Васе Станко, 1927-1942. Козара
Чађо Стева Перса, 1936-1942. Јеловац
Чађо Стеве Мирко, 1938-1942. Костајница
Вучен Стеве Божидар, 1940-1942. Козара
Маџура Драгољуба Срето, 1939-1942. Козара

ДОЊА СЛАБИЊА

56 убијених

Будимир Остоје Богдан, 1927-1942. Земун
Будимир Раде Дмитар, 1927-1942. Костајница
Будимир Раде Васо, 1929-1942. Земун
Будимир Остоје Урош, 1930-1942.
Вујановић Ђуре Цвијо, 1929-1942.
Вујановић Марјана Живко, 1940-1942. Загреб
Драгаш Душана Савка, 1936-1944. Слабиња

Ђаковић Васа Милан, 1927-1942. Козара
Јеличић Јанка Љубан, 1927-1942. Козара
Каран Дмитра Пантелија, 1928-1942. Јасеновац
Кос Срдоје Божо, 1930-1942. Јасеновац
Кондић Цвије Анка, 1938-1942. Јасеновац
Кондић Цвије Савка, 1940-1942. Јасеновац
Кондић Славка Мира, 1941-1942. Јасеновац
Кондић Славка Миља, 1940-1942. Јасеновац
Кондић Милева, 1941-1942. Козара
Кондић Милица, 1937-1942. Козара
Кондић Цвије Ратко, 1940-1942. Козара
Кондић Стаке Милан, 1935-1942. Јасеновац
Кондић Бојане Симо, 1931-1942. Козара
Мацура Војина Милка, 1938-1942. Јасеновац
Милановић Косте Саван, 1930-1942. Славонија
Милановић Косте Савка, 1931-1942. Славонија
Милановић Косте Стево, 1933-1942. Славонија
Милановић Косте Даринка, 1935-1942. Славонија
Милановић Косте Радојка, 1939-1942. Славонија
Милановић Косте Мирко, 1937-1942. Славонија
Пилиповић Милоша Живко, 1930-1942. Козара
Поповић Пере Слободан, 1936-1943 Слабиња
Секулић Цвије Марко, 1928-1942. Јасеновац
Слијепац Милоша Ранко, 1941-1942. Јасеновац
Слијепац Микана Благоја, 1933-1942. Бос. Дубица
Слијепац Драгоја, 1930-1942. Јасеновац
Чекић Здравка, 1941-1942. Козара
Чекић Стоја, 1939-1942. Козара
Чекић Милана Живко, 1937-1942. Јасеновац
Чекић Душана Бошко, 1934-1942. Јасеновац
Чекић Стеве Коса, 1932-1942. Јасеновац
Чекић Стојана Борко, 1928-1942. Јасеновац
Вујановић Ђуре Раде, 1936-1944. Слабиња
Вујановић Марка Никола, 1930-1942. Козара
Вујановић Марка Милена, 1932-1944. Слабиња
Вујановић Пере Грујо, 1933-1944. Слабиња
Поповић Станка Сока, 1940-1942. Слабиња
Вујановић Михајла Савка, 1936-1942. Слабиња
Балабан Боже Милутин, 1941-1942. Слабиња
Балабан Марка Савка, 1936-1945. Слабиња
Балабан Марка Милка, 1938-1945. Слабиња
Балабан Марка Мира, 1940-1945. Слабиња
Балабан Марка Милош, 1943-1945. Слабиња
Драгаш Мирка Миља, 1940-1942. Козара
Пилиповић Остоје Савка, 1936-1943 Слабиња
Пилиповић Остоје Ратко, 1938-1943. Слабиња

Драгаш Марка Љепосава, 1936-1942. Слабиња
Чекић Мирка Здравко, 1941-1942. Слабиња
Чекић Мирка Драгана, 1938-1943. Слабиња

ДОЊА ЈУТРОГОШТА

26 убијених

Булић Љубана Коса, 1930-1942. Козара
Булић Љубана Драго, 1933-1942. Козара
Булић Љубана Јован, 1936-1942. Козара
Булић Нике Невенка, 1939-1942. Козара
Булић Мирка Милан, 1941-1942. Козара
{280} Булић Ђорђа Коса, 1929-1942. Бос. Дубица
Булић Радојка, 1936-1942. Јасеновац
Радоњић Јове Микаило, 1941-1942. Козара
Радоњић Светозара Пава, 1941-1942. Козара
Родић Миле Анка, 1937-1942. Козара
Родић Миле Ранко, 1939-1942. Козара
Родић Мирка Војислав, 1938-1942. Сисак
Родић Мирка Милева, 1928-1942. Јасеновац
Родић Илије Остоја, 1930-1942. Земун
Родић Пере Раде, 1941-1942. Доња Јутрогоста
Родић Јоже Невенка, 1938-1942. Козара
Родић Стојана Мирко, 1939-1942. Козара
Родић Стојана Мира, 1939-1942. Козара
Родић Станко, 1932-1942. Јасеновац
Родић Пере Миле, 1938-1942. Козара
Црнобрња Душана Сава, 1938-1942. Козара
Булић Савана Милан, 1940-1942. Козара
Булић Савана Невенка, 1941-1942. Козара
Булић Мирка Душанка, 1941-1942. Козара
Родић Душана Раде, 1930-1942. Козара
Родић Милана Милена, 1940-1944. Доња Јутрогоста

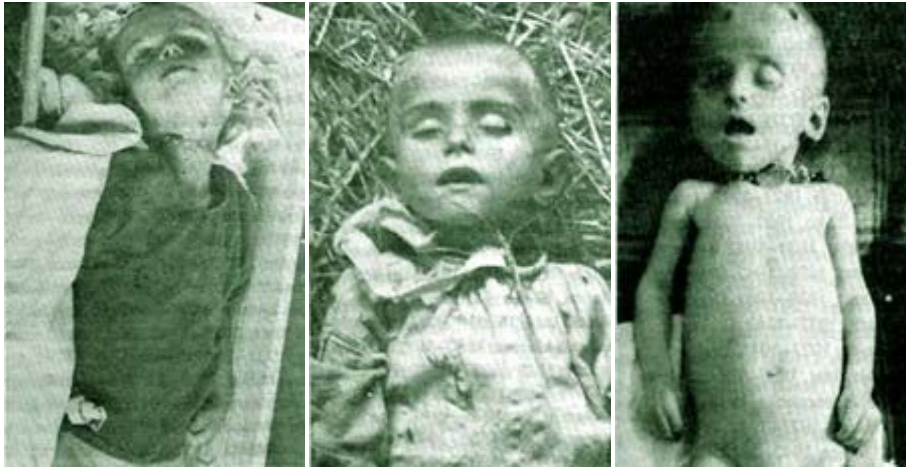
ДРАКСЕНИЋ

241 убијених

Арнаут Рајка Миливој, 1938-1942. Драксенић
 Бањац Станка Недељко, 1929-1942. Славонска Пожега
 Бјелчић Здравка Живко, 1938-1942. Бос. Дубица
 Бјелчић Драгоје Мирко, 1938-1942. Драксенић
 Бјелчић Драгоје Милан, 1931-1942. Драксенић
 Бјелчић Драгоје Марица, 1936-1942. Драксенић
 Бјелчић Драгоје Милица, 1932-1942. Драксенић
 Бјелчић Драгоје Бранко, 1928-1942. Драксенић
 Бјелчић Стеве Благоја, 1927-1941. Драксенић
 Бјелчић Драгоје Урош, 1929-1942. Драксенић
 Благојевић Петра Милоја, 1941 -1942. Сисак
 Благојевић Петра Драган, 1938-1942. Сисак
 Благојевић Милоша Радован, 1930-1943. Драксенић
 Благојевић Остоје Раде, 1928-1943. Драксенић
 Благојевић Остоје Лазо, 1936-1942. Драксенић
 Боровица Пере Десанка, 1939-1942. Бос. Дубица
 Боровница Пере Петко, 1941-1942. Бос. Дубица
 Брекић Милан, 1938-1942. Јасеновац
 Брекић Марко, 1940-1942. Јасеновац
 Будимир Остоје Рајко, 1928-1942. Драксенић
 Будимир Остоје Јела, 1936-1942. Драксенић
 Будимир Остоје Јелисавка, 1930-1942. Драксенић
 Будимир Остоје Василија, 1934-1942. Драксенић
 Велисав Мирка Даринка, 1938-1942. Јасеновац
 Видовић Павла Милован, 1928-1942. Јасеновац
 Влајнић Милована Јован, 1928-1942. Јасеновац
 Влајнић Мирка Слободанка, 1938-1942. Земун
 Влајнић Љубомира Миле, 1942-1943. Јасеновац
 Влајнић Владе Босиљка, 1938-1943. Драксенић
 Влајнић Марјана Коста, 1938-1942. Драксенић

Влајнић Митра Милинко, 1930-1942. Јасеновац
 Влајнић Митра Миле, 1932-1942. Земун
 Влајнић Марка Саво, 1928-1942. Драксенић
 Влајнић Василије Јоцо, 1936-1942. Церовљани
 Влајнић Милоје Живко, 1940-1942. Драксенић
 Влајнић Василије Миља, 1928-1942. Церовљани

Влајнић Благоје Здравко, 1938-1942. Драксенић
 Влајнић Мирка Драгутин, 1930-1942. Земун
 Влајнић Митра Радосава, 1928-1942. Јасеновац
 Влајнић Остоје Мирко, 1940-1942. Драксенић
 Влајнић Остоје Марко, 1938-1942. Драксенић
 Влајнић Гроздана, 1928-1942. Јасеновац
 Влајнић Рајко, 1928-1942. Земун
 Влајнић Марка Милан, 1927-1942. Драксенић
 Влајнић Марка Нада, 1936-1942. Драксенић
 Влајнић Мира, 1938-1942. Јасеновац
 Влајнић Мара, 1927-1942. Јасеновац
 Влајнић Миле Душанка, 1928-1942. Драксенић
 Влајнић Станка Ковиљка, 1928-1942. Драксенић
 Влајнић Савана Љубиша, 1928-1942. Земун
 Вребац Милоша Милица, 1942 — 1942. Јасеновац
 Вребац Миће Илија, 1930-1942. Јасеновац
 Вребац Миће Јово, 1927-1942. Земун
 Гога Томе Милојка, 1936-1942. Јасеновац
 Гога Проке Стана, 1938-1942. Сисак
 Гога Ђоке Коса, 1927-1942. Сисак
 Гога Невенка, 1932-1942. Јасеновац
 Гога Живко, 1936-1942. Јасеновац
 Гога Радована Маријан, 1928-1942. Драксенић
 Гога Радована Милорад, 1930-1942. Драксенић
 Грбавац Николе Пане, 1928-1942. Драксенић
 Грбавац Николе Борка, 1932-1942. Драксенић
 Грбавац Николе Бранко, 1935-1942. Драксенић

Грбавац Стеве Милисав, 1930-1942. Земун
Грбавац Радована Урош, 1929-1942. Земун
Грбавац Јове Рајко, 1928-1942. Јасеновац
Грбавац Марка Нада, 1938-1942. Стара Градишка
Грбавац Марка Момчило, 1936-1942. Стара Градишка
Грбавац Микајла Зора, 1941-1942. Драксенић
Грбавац Мирка Коса, 1941-1942. Стара Градишка
Грбавац Илије Слободанка, 1929-1942. Славонија
Грбавац Љубе Саво, 1928-1942. Земун
Губић Боже Бранко, 1931-1942. Јасеновац
Губић Милоша Бранко, 1934-1942. Јасеновац
Губић Милоша Милован, 1940-1942. Јасеновац
Губић Милана Љупка, 1940-1942. Јасеновац
Димитрић Угљеша, 1935-1942. Јасеновац
Додик Боже Душанка, 1940-1942. Драксенић
Злојутро Милоша Живко, 1937-1943. Славонија
Злојутро Милоша Миле, 1938-1943. Славонија
Злојутро Станка Љуба, 1931-1944. Гуњевци
Злојутро Стојана Милош, 1938-1942. Земун
Злојутро Славка Деса, 1936-1944. Гуњевци
Злојутро Милоша Марица, 1927-1942. Славонија
Јарић Ђоке Мара, 1927-1942. Драксенић
Јајћанин Добрила, 1932-1942. Јасеновац
Јајћанин Никола, 1934-1942. Земун
Јајћанин Миће Бранко, 1932-1943. Јасеновац
Кецман Василије Бранко, 1927-1942. Драксенић
Кецман Василије Милинко, 1929-1942. Драксенић
Кецман Василије Перо, 1938-1942. Драксенић
Кецман Василије Даница, 1935-1942. Драксенић
Кецман Василије Милица, 1937-1942. Драксенић
Клинцов Богдана Даница, 1936-1942. Јасеновац
Ковачевић Станка Нада, 1942-1942. Драксенић
Ковачевић Станка Остоја, 1937-1942. Драксенић
Ковачевић Милан, 1930-1942. Јасеновац
{282} Ковачевић Душана Милица, 1927-1942. Јасеновац
Ковачевић Душана Милован, 1933-1942. Јасеновац
Ковачевић Душана Лепа, 1936-1942. Јасеновац
Ковачевић Ђуре Благоја, 1927-1942. Јасеновац
Крњајић Марка Стоја, 1932-1942. Драксенић
Крњајић Стеве Милица, 1930-1942. Јасеновац
Крњајић Стеве Остоја, 1938-1942. Јасеновац
Крњајић Стеве Стана, 1935-1942. Јасеновац
Крњајић Марка Благоја, 1930-1942. Јасеновац
Крњајић Марка Мика, 1930-1942. Драксенић
Крњајић Љубица, 1929-1942. Јасеновац
Крњајић Марка Стојан, 1937-1942. Драксенић

Крњајић Роса, 1939-1942. Јасеновац
Крњајић Стеве Ана, 1935-1942. Јасеновац
Лакобрија Илије Нада, 1937-1942. Х. Дубица
Лончар Ђуре Драгоја, 1935-1942. Земун
Лончар Лазо, 1929-1942. Јасеновац
Лончар Милош, 1936-1942. Јасеновац
Лончар Нада, 1938-1942. Јасеновац
Лончар Деса, 1940-1942. Јасеновац
Лукач Илије Драгослав, 1933-1942. Церовљани
Лукач Уроша Живко, 1941-1942. Драксенић
Лукач Стојана Мика, 1929-1943. Драксенић
Љубић Томе Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Маринковић Остоје Душан, 1929-1943. Драксенић
Маринковић Остоје Марко, 1939-1942. Драксенић
Маринковић Симе Милинко, 1930-1942. Драксенић
Малешевић Ђуро, 1928-1942. Земун
Мандић Савана Милош, 1941-1942. Драксенић
Марић Пере Марко, 1930-1942. Драксенић
Милошевић Драгоје Милан, 1928-1942. Драксенић
Милошевић Драгоје Милица, 1930-1942. Драксенић
Милошевић Драгоје Љубан, 1932-1942. Драксенић
Мисирача Миле Душан, 1927-1942. Земун
Мисирача Миле Мара, 1929-1942. Јасеновац
Петраковић Станка Милош, 1928-1942. Драксенић
Петраковић Ђоке Перо, 1941-1942. Сисак
Петраковић Милана Миливој, 1932-1942. Драксенић
Петраковић Милана Мирко, 1934-1942. Драксенић
Петраковић Стојана Живко, 1931-1942. Јасеновац
Петраковић Ђоке Милица, 1939-1942. Сисак
Петраковић Микајла Бранко, 1927-1942. Јасеновац
Петраковић Миле Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Петраковић Стојана Миле, 1929-1942. Јасеновац
Петраковић Милана Живко, 1940-1942. Драксенић
Пјевац Марка Ђуро, 1928-1942. Земун
Премасунац Миле Ратко, 1941-1943. Драксенић
Премасунац Миле Мара, 1935-1943. Драксенић
Премасунац Николе Радован, 1933-1943. Драксенић
Премасунац Миле Коса, 1935-1943. Драксенић
Премасунац Јованка, 1937-1943. Јасеновац
Премасунац Миле Миља, 1938-1943. Драксенић
Премасунац Миће Милан, 1936-1942. Драксенић
Пушибрк Милоша Живко, 1938-1943. Јасеновац
Пушибрк Радована Рајко, 1927-1945. Бос. Дубица
Пушибрк Јове Милоја, 1927-1942. Јасеновац
Рашић Јандре, 1930-1942. Јасеновац
Рашић Милована Милица, 1930-1942. Јасеновац

Рашић Милована Стоја, 1932-1942. Јасеновац
Рашић Симе Миле, 1928-1942. Јасеновац
Рашић Милована Нада, 1933-1942. Јасеновац
Рашић Мирка Данка, 1932-1943. Церовљани
Радмановић Перо, 1935-1942. Јасеновац
Раљић Николе Стоја, 1928-1942. Јасеновац
Радек Рајка Невенка, 1939-1942. Стара Градишка
Радек Бранко, 1938-1942. Јасеновац
Радек Рајка Ранко, 1937-1942. Нова Градишка
Рокић Милана Петра, 1935-1942. Драксенић
Рокић Милана Милева, 1937-1942. Драксенић
Рокић Дмитра Дмитра, 1937-1942. Сисак
Рокић Ђуре Милка, 1938-1942. Драксенић
Рокић Раде Милџа, 1927-1942. Драксенић
Рокић Обрена Милица, 1940-1942. Драксенић
Рокић Милоша Љубица, 1935-1942. Драксенић
Рокић Ђуре Мара, 1927-1942. Драксенић
Рокић Деса, 1931-1942. Јасеновац
Рокић Јована Мирко, 1928-1942. Драксенић
Рокић Јована Милан, 1930-1942. Драксенић
Рокић Стојана Младоја, 1928-1942. Драксенић
Рокић Стојана Марија, 1931-1942. Драксенић
Рокић Милоша Драгоја, 1928-1942. Драксенић
Рокић Милоша Мирко, 1934-1942. Драксенић
Рокић Милоша Стево, 1936-1942. Драксенић
Рокић Милоша Грозда, 1938-1942. Драксенић
Рокић Марка Мара, 1929-1942. Драксенић
Савковић Јове Милан, 1940-1942. Загреб
Савковић Душана Младен, 1927-1942. Драксенић
Савковић Драгоје Стојан, 1928-1942. Земун
Савковић Милоша Милица, 1930-1942. Јасеновац
Савковић Милоша Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Савковић Милоша Станко, 1935-1942. Јасеновац
Савковић Ђурђа Љуба, 1937-1942. Јасеновац
Савковић Ђурђа Љубан, 1935-1942. Јасеновац
Савковић Ђурђа Реља, 1940-1942. Јасеновац
Савковић Марица, 1927 — 1942. Јасеновац
Савковић Николе Миле, 1928-1942. Драксенић
Самарџија Стеве Љубица, 1930-1942. Земун
Самарџија Стеве Милан, 1927-1942. Земун
Самарџија Стеве Милован, 1938-1942. Земун
Самарџија Јове Рајко, 1928-1942. Јасеновац
Самарџија Јове Никола, 1930-1942. Јасеновац
Секулић Душана Љиљана, 1937-1942. Славонска Пожега
Секулић Ђуре Милица, 1927-1942. Славонска Пожега
Секулић Јелена, 1937-1942. Јасеновац

Секулић Ђоке Милица, 1927-1942. Славонска Пожега
Свињаров Александра Мирко, 1928-1942. Драксенић
Тороман Лазе Љубица, 1930-1942. Церовљани
Тороман Лазе Миља, 1932-1942. Церовљани
Тороман Милоша Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Тривић Миле Драгиња, 1930-1942. Драксенић
Тривић Миле Драгоја, 1928-1942. Драксенић
Трубарац Раде Дмитрија, 1927-1942. Јасеновац
Угреновић Стојана Живко, 1931-1942. Јасеновац
Угреновић Јове Мирко, 1934-1942. Јасеновац
Цикота Стојана Симо, 1927-1942. Драксенић
Цикота Стојана Ђуро, 1939-1942. Драксенић
Цикота Марка Раде, 1932-1942. Драксенић
Цикота Марка Рајко, 1927-1942. Драксенић
Црногорац Драгоје Петар, 1936-1944. Бјеловар
Црногорац Драгоје Слободанка, 1932-1944. Бјеловар
Чађо Симеуна Милева, 1927-1942. Драксенић
Чађо Симеуна Љубица, 1940-1942. Драксенић
{283} Шормаз Остоје Перо, 1927-1942. Земун
Шормаз Душана Милица, 1935-1942. Х. Дубица
Шормаз Душана Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Шувак Милоша Мирко, 1928-1942. Земун
Шувак Милоша Марија, 1929-1942. Драксенић
Шувак Милоша Стојан, 1927-1942. Драксенић
Шуман Милица Драгиња, 1932-1942. Стара Градишка
Шуман Милована Ангелина, 1930-1942. Стара Градишка
Шуман Милована Сава, 1942-1942. Стара Градишка
Шуман Душана Јелисавка, 1934-1942. Јасеновац
Шуман Душана Симеун, 1932-1942. Јасеновац
Шуман Манојле Миља, 1928-1942. Јасеновац
Шуман Манојле Коса, 1933-1942. Јасеновац
Шуман Душана Симо, 1930-1943. Јасеновац
Шуман Перса, 1937-1942. Јасеновац
Шуман Милева, 1929-1942. Јасеновац
Шуман Манојла Марија, 1931-1942. Јасеновац
Шуман Манојла Вукосава, 1933-1942. Јасеновац
Шуман Манојла Бранко, 1927-1942. Земун
Шуман Манојла Рајко, 1938-1942. Јасеновац
Шуман Миле Невенка, 1928-1942. Пакрац
Шуман Миле Љепосава, 1932-1942.

ДУБИЦА

51 убијених

Ајваз Смаила Ибрахим, 1929-1945. Брчко
Бижић Дарко, 1938-1944. Сисак

Бижић Пино, 1940-1944. Сисак
Босанац Немања, 1934-1942. Јасеновац
Босанац Недељко, 1936-1942. Јасеновац
Босанац Дивна, 1938-1942. Јасеновац
Босанац Љиљана, 1940-1942. Јасеновац
Вујасиновић Ђорђа Невенка, 1927-1943. Берлин
Гојић Боже Петар, 1937-1942. Стара Градишка
Гојић Боже Мира, 1938-1942. Стара Градишка
Граховац Милана Ана, 1941-1942. Зеница
Граховац Милана Мирко, 1939-1942. Зеница
Драчина Драгана Брано, 1938-1942. Шибеник
Драчина Мирка Милена, 1937-1945. Стара Градишка
Драчина Николе Недељко, 1927-1942. Стара Градишка
Драгишић Гојка Бошко, 1940-1942. Стара Градишка
Здјелар Ђорђо, 1928-1942. Београд
Јајчанин Рада, 1929-1942. Јасеновац
Јелисавац Бранко, 1930-1944 Јасеновац
Кеча Милоша Борислав, 1929-1944. Јасеновац
Кос Момир, 1932-1943 Јасеновац
Латић Рифата Хусеин, 1932-1944. Бос. Дубица
Маревих Душанка, 1939-1944. Јасеновац
Маревих Никола, 1940-1944. Јасеновац
Маревих Милка, 1938-1944. Јасеновац
Мисаљевић Вељка Срђо, 1927-1943. Берлин
Орлов Глигора Никола, 1928-1941. Бос. Дубица,
Орнек Стјепана Ивица, 1936-1943. Јасеновац
Орнек Мије Љерка, 1932-1943. Јасеновац
Орнек Стјепана Весна, 1941-1943. Јасеновац
Пајић Нада, 1928-1943. Јасеновац
Пајић Драго, 1930-1943. Јасеновац
Пезић Мујаге Решад, 1928-1942. Сисак
Пузигаћа Бошко Борислав, 1940-1942. Стара Градишка
Радека Невенка, 1928-1941. Бос. Дубица
Радека Нада, 1934-1941. Бос. Дубица
Радуловић Јове Владо, 1940-1944. Х. Дубица
Рашуо Јована Милица, 1938-1942. Стара Градишка
Рашуо Јована Јевросима, 1940-1942. Стара Градишка
Рончевић Беба, 1931-1942. Јасеновац
Рончевић Симо, 1934-1943. Јасеновац
Слијепчевић Никола, 1927-1942. Јасеновац
Слијепчевић Срето, 1930-1942. Јасеновац
Тренк Драго, 1932-1943. Јасеновац
Тренк Алојза Олга, 1927-1942. Јасеновац
Ћејван Хасана Фадил, 1929-1944. Бос. Дубица
Ћејван Османа Сулејман, 1930-1943. Бос. Дубица
Ћејван Беба, 1936-1942. Јасеновац

Шашић Хазима Хазим, 1933-1945. Бос. Дубица
Шкорић Боже Никола, 1940-1942. Х. Дубица
Шкорић Боже Ратко, 1942-1942. Х. Дубица

ЈАСЕЊЕ

42 убијених

Алавук Миле Живко, 1939-1943. Јасење
Алавук Драгоје Милинко, 1940-1943. Козара
Алавук Ђуре Раде, 1940-1943. Козара
Алавук Милана Рада, 1940-1942. Липок
Алавук Миле Драгоја, 1939-1942. Јасеновац
Алавук Уроша Остоја, 1939-1942. Сисак
Алавук Мирка Стојан, 1941-1942. Козара
Алавук Драгоје Зора, 1939-1942. Козара
Алавук Јове Бранко, 1942-1942. Козара
Бакић Ђурана Живко, 1927-1942. Јасеновац
Бакић Стеве Милка, 1941-1942. Јасеновац
Бакић Стеве Петар, 1936-1942. Сисак
Бакић Стеве Драгица, 1932-1942. Сисак
Бакић Симе Милинко, 1933-1942. Сисак
Бијелић Маријана Бошко, 1937-1942. Сисак
Бијелић Маријана Мирко, 1938-1942. Сисак
Бијелић Остоје Пане, 1928-1942. Козара
Бијелић Стеве Драгољуб, 1941-1942. Пакрац
Бијелић Марјана Борко, 1937-1942. Сисак
Буразор Стојана Милинко, 1930-1942. Јасење
Вребац Станка Јово, 1939-1942. Козара
Вребац Марка Бошко, 1934-1942. Козара
Вребац Стеве Драгица, 1940-1942. Козара
Вребац Дане Ђуро, 1932-1942. Козара
Вребац Станка Веселко, 1936-1942. Козара
Вребац Дане Војин, 1927-1942. Јасеновац
Вребац Стеве Роса, 1940-1943. Велики Зденци
Закић Јове Милинко, 1930-1942. Козара
Закић Јове Никола, 1929-1942. Бјеловар
Закић Јове Божо, 1938-1942. Јасеновац
Закић Стеве Раде, 1928-1942. Јасеновац
Закић Стеве Радосава, 1930-1942. Јасеновац
Лазић Живка Раде, 1939-1942. Јасење
Лазић Душана Ђуро, 1930-1942. Јасеновац
Лазић Душана Милинко, 1932-1942. Јасеновац
Савић Петра Маринко, 1938-1942. Козара
Савић Миле Ристе, 1927-1942. Земун
Савић Миле Деса, 1936-1942. Сисак
Савић Миле Новка, 1938-1942. Сисак

{284} Тубица Јове Мирко, 1937-1942. Сисак
Тубица Јове Милица, 1933-1942. Сисак
Тубица Ђорђије Милорад, 1927-1942. Козара

ЈОХОВА

54 убијених

Арсенић Марка Роса, 1932-1943. Јохова
Арсенић Миле Милка, 1930-1942. Новска
Арсенић Стеве Стана, 1927-1943. Пакрац
Арсенић Симе Миле, 1933-1942. Славонија
Арсенић Милана Милош, 1927-1942. Јохова
Арсенић Ђурана Перса, 1935-1942. Јасеновац
Арсенић Ђурана Мара, 1939-1942. Јасеновац
Арсенић Милана Остоја, 1941-1942. Јасеновац
Арсенић Драгица, 1941-1944. Јохова
Балабан Мирка Милош, 1928-1942. Земун
Боројевић Косте Душан, 1940-1942. Дарувар
Бундало Јована Стоја, 1929-1942. Банова Јаруга
Бурсаћ М. Анка, 1941-1942. Јасеновац
Бурсаћ М.Пане, 1942-1942. Јасеновац
Бурсаћ М. Ђорђе, 1939-1942. Јасеновац
Бурсаћ М. Перо, 1942-1942. Јасеновац
Бурсаћ Љ. Миља, 1928-1942. Земун
Бурсаћ Љ. Мирко, 1939-1942. Земун
Вујановић Милана Раде, 1930-1942. Јасеновац
Вујановић Пане Душан, 1929-1943. Славонија
Вукелја Мира, 1936-1942. Јохова
Вукелја Миодраг, 1938-1944. Јохова
Гајић Д. Мирко, 1939-1942. Козара
Гајић П. Босилка, 1940-1942. Козара
Глушица Милана Дмитар, 1931-1942. Јастребарско
Касабашић Ђоке Стоја, 1935-1942. Дарувар
Касабашић Ђоке Душанка, 1940-1942. Гарешница
Касабашић Николе Сава, 1937-1942. Јохова
Касабашић Јована Стево, 1940-1942. Јохова
Касабашић Николе Миља, 1940-1942. Х. Дубица
Касабашић Николе Ђуро, 1938-1942. Славонија
Касабашић Стојана Спасоја, 1937-1943. Славонија
Касабашић Николе Миле, 1929-1942. Славонија
Касабашић Милана Деса, 1941-1942. Јастребарско
Касабашић Милана Марко, 1939-1942. Вировитица
Каран Душана Вељко, 1929-1942. Козара
Каран Душана Мика, 1931-1942. Козара
Кнежевић Милана Милинко, 1939-1942. Јастребарско
Кнежевић Милана Милена, 1939-1942. Јасеновац

Кнежевић Милана Милорад, 1936-1942. Јасеновац
Кнежевић Милана Милева, 1939-1942. Јасеновац
Милинковић Јанка Душанка, 1941-1942. Поповац
Милиновић Јанка Марко, 1930-1942. Поповац
Милиновић Станка Милка, 1935-1942. Новска
Милиновић Миле Радосава, 1940-1942. Славонија
Милиновић Раде Остоја, 1939-1943. Бјеловар
Милиновић М. Миља, 1940-1942. Јасеновац
Милиновић М. Мирјана, 1942-1942. Јасеновац
Ручнов Ђуре Ана, 1937-1942. Сисак
Ручнов Ђуре Коса, 1938-1942. Сисак
Станић Марка Душан, 1930-1942. Јастребарско
Станић Станка Остоја, 1928-1942. Земун
Томаш Симе Роса, 1940-1942. Церовљани
Чешљар М. Душан, 1928-1942. Земун

ЈОШИК

24 убијених

Арнаут Остоје Милица, 1934-1942. Јасеновац
Арнаут Остоје Недељко, 1935-1942. Јасеновац
Арнаут Остоје Милан, 1932-1942. Сисак
Арнаут Остоје Милован, 1930-1942. Сисак
Влајнић Савана Љубиша, 1930-1942. Сисак
Влајнић Томе Славица, 1932-1944. Х. Дубица
Ковач Тоде Радмила, 1940-1944. Јасеновац
Лакобрија Илије Нада, 1938-1944. Јасеновац
Мандић Ђорђије Анка, 1930-1945. Јошик
Мандић Ђорђије Милан, 1932-1942. Јошик
Мирковић Николе Борислав, 1938-1944. Х. Дубица
Митрашиновић Миће Благоја, 1929-1944. Х. Дубица
Ољача Стојана Драгутин, 1927-1942. Стара Градишка
Ољача Стојана Милева, 1930-1942. Стара Градишка
Ољача Ђурђија Милош, 1928-1942. Бос. Дубица
Пилиповић Милана Милица, 1928-1944. Х. Дубица
Пилиповић Милана Пава, 1937-1944. Х. Дубица
Пилиповић Милана Душан, 1939-1944. Х. Дубица
Ракић Миле Саван, 1932-1942. Јасеновац
Тимарац Славко Милан, 1938-1942. Сисак
Хрњак Николе Радосава, 1930-1942. Сисак
Хрњак Николе Радован, 1933-1942. Сисак
Хрњак Николе Милинко, 1938-1942. Сисак
Шаркан Илије Милован, 1932-1942. Јасеновац

КЛЕКОВЦИ

190 убијених

Алавук Живка Бранко, 1942-1942. Козара
Алавук Марка Лепа, 1930-1943. Козара
Бањац Ђоке Боса, 1927-1942. Јасеновац
Бањац Ђоке Стана, 1930-1942. Јасеновац
Бањац Ђоке Миља, 1937-1942. Јасеновац
Бањац Раде Јела, 1927-1942. Земун
Бањац Раде Мика, 1929-1942. Земун
Бањац Марјана Милева, 1935-1942. Јасеновац
Бањац Ђоке Деса, 1928-1942. Земун
Бањац Милана Душан, 1930-1942. Славонска Пожега
Бањац Милана Невенка, 1932-1942. Славонска Пожега
Бањац Милана Миливој, 1934-1942. Славонска Пожега
Бањац Милана Анка, 1936-1942. Славонска Пожега
Бањац Милана Ратко, 1940-1942. Славонска Пожега
Бањац Марјана Гојко, 1935-1942. Јасеновац
Бањац Марјана Марица, 1937-1942. Јасеновац
Бањац Милана Стоја, 1939-1942. Козара
Бањац Драгоје Марица, 1930-1942. Јасеновац
Бига Бранко, 1927-1942. Јасеновац
Благојевић Пантелије Милева, 1938-1942. Славонска Пожега
Будимир Милоша Живка, 1937-1942. Јасеновац
Будимир Милоша Коса, 1940-1945. Јасеновац
Бубека Дмитар, 1928-1942. Земун
Варићак Светозар, 1928-1942. Земун
Варићак Милоша Душан, 1928-1942. Јасеновац
Варићак Милоша Анђа, 1930-1942. Јасеновац
Варићак Милоша Анка, 1931-1942. Јасеновац
Варићак Љубица, 1934-1942. Јасеновац
Варићак Милоша Радосава, 1939-1942. Јасеновац
{285} Варићак Драгоје Светозар, 1928-1942. Јасеновац
Видовић Миле Милка, 1927-1942. Јасеновац
Видовић Мира, 1936-1942. Јасеновац
Вукадиновић Милка, 1941-1942. Јасеновац
Вујасиновић Мирко, 1931-1942. Јасеновац
Вујасиновић Миољка, 1928-1942. Јасеновац
Вујасиновић Миле, 1929-1942. Јасеновац
Вујасиновић Милан, 1934-1942. Јасеновац
Вујасиновић Момчило, 1935-1942. Јасеновац
Вујасиновић Јован, 1937-1942. Јасеновац
Вујасиновић Смиља, 1936-1942. Јасеновац
Вујасиновић Мика, 1934-1942. Јасеновац
Вујасиновић Миља, 1930-1942. Јасеновац
Грбић Смиља, 1938-1942. Јасеновац
Грбић Перса, 1935-1942. Јасеновац
Грбић Роса, 1938-1942. Јасеновац
Грбић Нада, 1939-1942. Јасеновац

Драгаш Јове Бранко, 1929-1942. Земун
Драгаш Никола, 1935-1942. Јасеновац
Драгаш Симе Анка, 1934-1942. Јасеновац
Драгаш Симе Душанка, 1937-1942. Јасеновац
Драгаш Симе Невенка, 1940-1942. Јасеновац
Драгаш Симе Слободан, 1936-1942. Јасеновац
Драгаш Душана Милан, 1927-1942. Јасеновац
Драгаш Душана Ђуро, 1931-1942. Јасеновац
Драгаш Душана Гојко, 1933-1942. Јасеновац
Драгаш Душана Милка, 1936-1942. Јасеновац
Драгаш Душана Милинко, 1938-1942. Јасеновац
Илић Уроша Стоја, 1941-1942. Јасеновац
Илић Уроша Нада, 1939-1942. Јасеновац
Илић Василије Ковиљка, 1939-1942. Славонска Пожега
Илић Уроша Деса, 1929-1942. Славонска Пожега
Илић Уроша Коса, 1927-1942. Славонска Пожега
Илић Милица, 1931-1942. Јасеновац
Илић Симе Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Илић Добрила, 1927-1942. Јасеновац
Илић Василија Стоја, 1927-1942. Земун
Илић Љуба, 1928-1942. Јасеновац
Илић Милена, 1931-1942. Јасеновац
Јанковић Стоја, 1928-1945. Јасеновац
Јанковић Ђоке Милица, 1936-1942. Јасеновац
Јанковић Ђоке Љубо, 1938-1942. Јасеновац
Јанковић Ђоке Милорад, 1939-1942. Јасеновац
Јанковић Ђоке Гојко, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић Милована Марица, 1927-1942. Грубишино Поље
Јанковић Милована Љубица, 1928-1942. Грубишино Поље
Јанковић Милована Миле, 1930-1942. Грубишино Поље
Јанковић Милована Милорад, 1929-1942. Грубишино Поље
Јанковић Милована Лепосава, 1932-1942. Грубишино Поље
Јањуз Ђоке Гојко, 1928-1942. Земун
Јањуз Ђоке Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Качавенда Милош, 1927-1942. Земун
Качавенда Мирко, 1929-1942. Земун
Качавенда Урош, 1932-1942. Јасеновац
Качавенда Лепа, 1935-1942. Јасеновац
Качавенда Миља, 1938-1942. Јасеновац
Качавенда Стана, 1940-1942. Јасеновац
Којић Симе Лепа, 1927-1942. Јасеновац
Којић Симе Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Којић Ђорђа Живка, 1927-1942. Јасеновац
Којић Милица, 1930-1942. Јасеновац
Којановић Миће Живко, 1927-1942. Јасеновац
Којановић Миће Срето, 1927-1942. Јасеновац

Којановић Мијајла Милан, 1929-1942. Јасеновац
Козарац Миле Босилка, 1938-1944. Крековци
Козарац Боже Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Козарац Боже Марјан, 1927-1942. Јасеновац
Крњајић Јела, 1932-1942. Јасеновац
Крњајић Милош, 1933-1942. Јасеновац
Крњајић Милорад, 1935-1942. Јасеновац
Крњајић Јове Перо, 1940-1942. Јасеновац
Латиновић Симе Славко, 1928-1942. Јасеновац
Латиновић Ђуре Лепа, 1939-1942. Дарувар
Ловрић Сретко, 1927-1942. Јасеновац
Ловрић Ратко, 1929-1942. Јасеновац
Ловрић Станко, 1933-1942. Јасеновац
Ловрић Нада, 1935-1945. Јасеновац
Ловрић Милка, 1938-1945. Јасеновац
Ловрић Војин, 1936-1942. Јасеновац
Ловрић Станка, 1940-1942. Јасеновац
Ловрић Саво, 1930-1942. Јасеновац
Маринковић Рајка Бранко, 1931-1942. Јасеновац
Маринковић Рајка Живко, 1935-1942. Јасеновац
Маринковић Рајка Марко, 1927-1942. Јасеновац
Маринковић Миле Милан, 1938-1944. Клековци
Маринковић Миле Ђурађ, 1937-1944. Клековци
Маринковић Миле Стоја, 1927-1944. Клековци
Маринковић Никола, 1930-1942. Јасеновац
Маринковић Мица, 1935-1942. Јасеновац
Мандић Миле Владимир, 1929-1942. Јасеновац
Мандић Милана Милош, 1938-1942. Јасеновац
Мандић Милана Душан, 1936-1942. Јасеновац
Марчић Стана, 1928-1942. Јасеновац
Марчић Живко, 1930-1943. Јасеновац
Марчић Радосава, 1932-1942. Јасеновац
Марчић Перса, 1936-1942. Јасеновац
Марчић Пилип, 1941-1942. Козара
Марчић Реља, 1938-1942. Јасеновац
Марчић Миља, 1928-1942, Јасеновац
Миљановић Савана Савка, 1940-1942. Загреб
Миљановић Пере Живко, 1941-1942. Дарувар
Миљановић Савана Деса, 1940-1942. Сисак
Миљановић Савана Савка, 1939-1942. Сисак
Миљановић Душана Радомир, 1938-1942. Сисак
Миљановић Манише Деса, 1939-1944. Клековци
Миљановић Савана Слободанка, 193-1942. Загреб
Милошевић Дара, 1933-1942. Јасеновац
Милошевић Здравко, 1937-1942. Јасеновац
Милошевић Невенка, 1939-1942. Јасеновац

Милановић Милоје Мирослава, 1930-1942. Јасеновац
Милановић Радосава, 1928-1942. Јасеновац
Милановић Мара, 1930-1942. Јасеновац
Милановић Анка, 1940-1942. Јасеновац
Милановић Војислав, 1941-1942. Јасеновац
Митрашиновић Остоје Раде, 1928-1942. Јасеновац
Петковић Ратка Реља, 1941-1942. Стара Градишка
Петковић Милица, 1932-1942. Јасеновац
Петковић Мирко, 1934-1942. Јасеновац
Петковић Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Петковић Мира, 1938-1942. Јасеновац
Петковић Марко, 1941-1942. Јасеновац
Петковић Стеванија, 1931-1945. Клековци
{286} Петковић Марија, 1935-1945. Клековци
Петковић Војин, 1934-1945. Клековци
Петковић Боро, 1938-1945. Клековци
Петковић Стоја, 1940-1945. Клековци
Петковић Реља, 1940-1942. Јасеновац
Плавањац Грозда, 1927-1945. Клековци
Плавањац Љуба, 1938-1945. Клековци
Пралица Уроша Љуба, 1934-1942. Клековци
Пралица Уроша Мирко, 1936-1942. Клековци
Пралица Уроша Душанка, 1938-1942. Клековци
Рапајић Стојана Марко, 1934-1942. Јасеновац
Рапајић Јагода, 1930-1942. Јасеновац
Рапајић Љуба, 1932-1942. Јасеновац
Рапајић Невенка, 1934-1942. Јасеновац
Рапајић Босиљка, 1936-1942. Јасеновац
Рапајић Рајко, 1929-1942. Јасеновац
Рапајић Смиља, 1932-1942. Јасеновац
Рељић Мирка Радован, 1942-1942. Јасеновац
Рељић Мирка Љубица, 1931-1942. Јасеновац
Рељић Мирка Миле, 1928-1942. Х. Дубица
Рељић Мирка Коса, 1935-1942. Јасеновац
Рељић Мирка Саво, 1933-1942. Јасеновац
Рељић Анђа, 1942-1942. Козара
Станић Рајко, 1928-1942. Земун
Станић Никола, 1930-1942. Јасеновац
Станић Радован, 1933-1942. Јасеновац
Тољега Бранка Нада, 1933-1942. Јасеновац
Тољега Бранка Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Тољега Бранка Драгиња, 1938-1942. Јасеновац
Тољага Бранка Ана, 1939-1942. Јасеновац
Тољага Бранка Јован, 1941-1942. Јасеновац
Хрњак Драган, 1935-1942. Јасеновац
Хрњак Саван, 1937-1942. Јасеновац

Црногорац Боже Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Црногорац Боже Љубомир, 1929-1942. Јасеновац
Шујица Мирка Савка, 1936-1942. Славонска Пожега
Џакула Јована Милан, 1934-1942. Земун
Џакула Јована Душан, 1939-1942. Х. Дубица
Бубека Мирка Стоја, 1937-1942. Јасеновац

КОМЛЕНАЦ

80 убијених

Буразор Стеве Љубица, 1942-1943. Комленац
Буразор Марка Срето, 1927-1942. Земун
Буразор Јове Љубица, 1939-1942. Загреб
Буразор Косте Милан, 1934-1942. Грубишно Поље
Буразор Косте Миливој, 1937-1942. Грубишно Поље
Буразор Косте Милка, 1938-1942. Грубишно Поље
Буразор Ђуре Радован, 1927-1942. Бјеловар
Буразор Ђуре Вељко, 1935-1942. Комленац
Буразор Марка Радован, 1942-1942. Козара
Буразор Раде Раде, 1942-1942. Х. Дубица — посмрче
Буразор Николе Бранко, 1933-1942. Х. Дубица
Буразор Раде Милутин, 1939-1941. Комленац
Буразор Раде Душанка, 1937-1942. Х. Дубица
Буразор Остоје Славко, 1942-1942. Козара
Буразор Михајла Милка, 1939-1943. Комленац
Буразор Михајла Радојка, 1941-1942. Славонија
Буразор Ђуре Чедо, 1939-1942. Загреб
Буква Пере Миле, 1942-1942. Козара
Буква Милоша Милош, 1941-1942. Козара — посмрче
Вребац Драгутина Боса, 1932-1942. Грубишно Поље
Вребац Драгутина Млађан, 1935-1942. Грубишно Поље
Вребац Драгутина Лепа, 1937-1942. Грубишно Поље
Вребац Марка Невенка, 1939-1945. Козара
Вребац Драгутина Душанка, 1939-1942. Грубишно Поље
Гајић Стеве Зора, 1930-1942. Грубишно Поље
Гајић Стеве Миља, 1932-1942. Грубишно Поље
Гајић Стеве Рајко, 1935-1942. Грубишно Поље
Гајић Стеве Раде, 1936-1942. Грубишно Поље
Гајић Стеве Миле, 1941-1942. Грубишно Поље
Гајић Милана Коста, 1927-1942. Земун
Гајић Милана Љуба, 1937-1942. Комленац
Гајић Пере Мирко, 1934-1942. Х. Дубица-кречане
Гајић Пере Милица, 1938-1942. Х. Дубица
Гајић Пере Стеве, 1941-1942. Х. Дубица
Граховац Миле Спасоја, 1939-1942. Козара
Граховац Љубана Милош, 1941-1942. Комленац

Граховац Николе Милан, 1930-1944. Комленац
Граховац Николе Невенка, 1942-1942. Дубовац код Окучана
Грбић Николе Радмила, 1941-1943. Комленац
Грбић Николе Илија, 1943-1943. Читлук
Јанковић Раде Перо, 1930-1942. Грубишно Поље
Јанковић Миће Маринко, 1930-1942. Грубишно Поље
Каурин Боже Миле, 1927-1942. Грубишно Поље
Каурин Мирка Милинко, 1928-1942. Јасеновац
Каурин Мирка Милутин, 1930-1942. Јасеновац
Кондић Милана Радојка, 1941-1942. Славонија
Лемић Луке Раде, 1927-1942. Грубишно Поље
Лемић Луке Савка, 1939-1942. Сисак
Лемић Мирка Миле, 1930-1942. Грубишно Поље
Мавић Илије Стојан, 1927-1942. Бос. Дубица
Мавић Јове Нада, 1940-1942. Козара
Мавић Пере Роса, 1941-1942. Грубишно Поље
Пралица Стеве Марко, 1937-1942. Загреб
Пралица Стеве Милка, 1939-1942. Загреб
Пралица Милинка Милош, 1939-1942. Грубишно Поље
Пралица Милинка Марко, 1942-1942. Грубишно Поље
Пралица Милинка Милка, 1942-1942. Грубишно Поље-близанци
Премасунац Бошка Босиљка, 1941 — 1942. Јасеновац
Премасунац Тривуна Јово, 1929-1942. Грубишно Поље
Премасунац Пере Гојко, 1937-1942. Грубишно Поље
Премасунац Пере Милица, 1939-1942. Грубишно Поље
Премасунац Пере Бранко, 1942-1942. Грубишно Поље
Премасунац Микана Ратко, 1940-1942. Козара
Премасунац Стеве Раде, 1927-1942. Земун
Премасунац Стојана Стеве, 1935-1942. Грубишно Поље
Премасунац Пере Љубан, 1940-1942. Загреб
Премасунац Мирка Миља, 1930-1942. Х. Дубица
Премасунац Илије Боја, 1936-1942. Козара
Премасунац Илије Никола, 1942-1943. Козара
Стрика Пере Миљка, 1939-1942. Сисак
Тепић Пере Роса, 1930-1942. Сисак
Тепић Остоје Душанка, 1932-1942. Грубишно Поље
Тепић Остоје Радосава, 1934-1942. Грубишно Поље
Тепић Остоје Мићо, 1937-1942. Грубишно Поље
Тепић Остоје Радован, 1941-1942. Грубишно Поље
Тица Милоша Милутин, 1929-1942. Грубишно Поље
Тица Милоша Зора, 1936-1942. Загреб
Ћибић Стеве Анђа, 1942-1942. Сисак
Ћибић Стеве Костадин, 1939-1942. Грубишно Поље
Црнобрња Косте Радмила, 1940-1942. Сисак

КОШУЋА

75 убијених

Бакић Остоје Милинко, 1939-1942. Козара
Бањац Миле Анка, 1941-1942. Кошућа
Бањац Стојана Станко, 1927-1942. Гарешница
Бањац Миле Душанка, 1938-1942. Пакрац
Буразор Миле Мара, 1929-1942. Пакрац
Буразор Миле Душанка, 1934-1942. Пакрац
Буразор Луке Милан, 1942-1942. Јасеновац
Буразор Мирка Ненад, 1942-1942. Козара
Буразор Светка Драгица, 1939-1942. Новска
Буразор Милана Милинко, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Миле Мара, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Миле Милан, 1935-1942. Јасеновац
Буразор Милана Душан, 1937-1942. Јасеновац
Буразор Миле Милинко, 1936-1942. Пакрац
Буразор Милана Мирко, 1942-1942. Јасеновац
Вукмирица Јована Десанка, 1933-1942. Јасеновац
Вукмирица Јована Боса, 1934-1942. Јасеновац
Каран Стеве Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Каран Јована Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Каран Јована Спасоја, 1937-1942. Козара
Каран Јована Радован, 1935-1942. Козара
Каран Луке Смиља, 1929-1942. Сисак
Каран Луке Душанка, 1941-1942. Сисак
Каран Јована Босиљка, 1939-1943. Новска
Каран Благоје Анка, 1940-1942. Новска
Каран Симе Раде, 1939-1942. Загреб
Каран Милутина Стојан, 1936-1942. Козара
Каран Јована Душан, 1937-1942. Козара
Каран Марјана Владо, 1939-1942. Новска
Каран Симе Мика, 1937-1942. Славонија
Каран Симе Милица, 1939-1942. Славонија
Каран Симе Јованка, 1928-1943. Њемачка
Каран Стеве Душан, 1938-1942. Јасеновац
Каран Симе Рајко, 1938-1942. Козара
Каран Јована Спасоја, 1938-1942. Јасеновац
Каран Симе Стака, 1935-1942. Славонија
Личанин Симе Милинко, 1935-1942. Загреб
Личанин Љубана Ружа, 1939-1942. Јасеновац
Личанин Милана Душанка, 1936-1942. Козара
Миљатовић Миле Марко, 1939-1942. Гарешница
Миљатовић Миле Благоја, 1928-1942. Земун
Плавањац Јована Лука, 1930-1942. Козара
Плавањац Јована Роса, 1931-1942. Јасеновац

Плавањац Јована Стана, 1932-1942. Козара
Плавањац Јована Сава, 1932-1942. Јасеновац
Плавањац Јована Дара, 1938-1942. Јасеновац
Поповић Љубана Стоја, 1939-1943. Славонија
Поповић Стојана Деса, 1940-1942. Загреб
Поповић Душана Милинко, 1929-1942. Јасеновац
Поповић Душана Милка, 1940-1942. Пакрац
Родић Милана Милева, 1940-1942. Славонија
Родић Милана Милица, 1939-1942. Славонија
Слијепчевић Љубана Невенка, 1940-1942. Јасеновац
Тркуља Благоје Душанка, 1939-1942. Козара
Тркуља Мирка Босиљка, 1941-1942. Липик
Тркуља Душана Перса, 1941-1942. Јасеновац
Тркуља Јове Јованка, 1940-1942. Јасеновац
Тркуља Јове Бошко, 1933-1942. Козара
Тркуља Остоје Драгомир, 1932-1942. Козара
Тркуља Јовице Алекса, 1942-1942. Кошућа
Тркуља Стоја, 1937-1942. Јасеновац
Тркуља Душана Миља, 1939-1942. Јасеновац
Тркуља Љубомира Невенка, 1937-1942. Јасеновац
Тркуља Љуба, 1938-1942. Козара
Тркуља Микајла Десанка, 1935-1942. Славонија
Тркуља Микајла дијете без имена, 1942-1942. Козара
Тркуља Микајла Десанка, 1937-1942. Новска
Тркуља Луке Ана, 1937-1942. Славонија
Тркуља Мирка Боја, 1937-1942. Јасеновац
Тркуља Љубомира Невенка, 1937-1942. Јасеновац
Тркуља Остоје Драгиња, 1933-1942. Козара
Тркуља Стевана Мићан, 1940-1942. Славонија
Турудија Душана Деса, 1940-1942. Славонија
Шепица Живка Ратко, 1941-1942. Новска
Шепица Живка Милинко, 1936-1942. Новска

КРИВА РИЈЕКА

6 убијених

Јањош Душана Миља, 1939-1942. Козара
Јањош Душана Живко, 1940-1942. Козара
Родић Душана Божо, 1927-1942. Козара
Ступар Пере Миља, 1930-1942. Козара
Тубић Ђурђа Живко, 1927-1942. Земун
Маринц Јованке Мика, 1939-1942. Крива Ријека

КОТУРЕВИ

54 убијених

Балта Раде Ратко, 1941-1942. Бос. Дубица
Балта Савана Стојан, 1932-1942. Славонија
Балта Микана Милован, 1934-1942. Котуреви
Балта Јове Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Балта Ђуре Драгомир, 1939-1941. Котуреви
Балта Раде Бранко, 1938-1942. Велики Зденци
Балта Раде Анка, 1935-1942. Новска
Берић Стојана Симо, 1928-1942. Котуреви
Берић Мирка Раде, 1930-1942. Јасеновац
Булић Ђурађа Живко, 1930-1942. Козара
Касалица Стојана Милка, 1942-1942. Сисак
Касалица Савана Јованка, 1935-1942. Сисак
Котур Дмитра Младен, 1938-1942. Котуреви
Котур Ђуре Остоја, 1941-1942. Котуреви
Котур Милана Никола, 1927-1942. Козара
Котур Драгоје Марија, 1935-1942. Сисак
Котур Живка Перса, 1936-1942. Сисак
Котур Живка Миладин, 1938-1942. Сисак
Котур Миле Никола, 1935-1944. Котуреви
Котур Раде Милан, 1932-1942. Котуреви
Котур Живка Ратко, 1940-1942. Козара
Котур Живка Перса, 1940-1942. Козара
{288} Котур Драгоје Ратко, 1940-1942. Сисак
Кондић Симе Биљана, 1939-1941. Котуреви
Кондић Симе Мира, 1941-1941. Котуреви
Мисирача Миће Ратко, 1936-1944. Козара
Мисирача Павла Драже, 1934-1943. Котуреви
Мисирача Миле Марко, 1928-1942. Јасеновац
Мисирача Пане Ратко, 1941-1942. Котуреви
Мисирача Пане Анка, 1940-1942. Котуреви
Мисирача Раде Даница, 1939-1942. Сисак
Мисирача Миће Ратко, 1940-1942. Сисак
Мисирача Павла Петар, 1939-1942. Сисак
Пајић Миле Коста, 1929-1942. Јасеновац
Петровић Симе Пане, 1928-1942. Котуреви
Петровић Раде Јово, 1933-1941. Котуреви
Петровић Раде Зора, 1935-1941. Котуреви
Ратковић Спасоје Мићо, 1930-1942. Јасеновац
Савић Ж. Симе Миљка, 1927-1943. Котуреви
Савић Ђоке Милован, 1927-1942. Јасеновац
Савић Драгоје Бранко, 1937-1943. Сисак
Савић Савана Милан, 1940-1943. Котуреви
Савић Миће Перо, 1938-1942. Сисак
Савић Драгоје Бранко, 1939-1942. Котуреви
Савић Миће Живојин, 1936-1942. Сисак
Савић Јошка Станко, 1927-1942. Котуреви

Скробић Миле Перса, 1939-1942. Јасеновац
 Скоробић Миле Душан, 1939-1942. Сисак
 Станојевић Благоје Вукашин, 1936-1943. Котуреви
 Станојевић Раде Микајло, 1940-1942. Сисак
 Станојевић Раде Стојан, 1939-1942. Сисак
 Станојевић Милана Анка, 1939-1943. Котуреви
 Станојевић Стојана Божо, 1932-1942. Славонија
 Станојевић Раде Анка, 1941-1941. Сисак

КАДИН ЈЕЛОВАЦ

55 убијених

Болта Драгоје Душан, 1930-1942. Јасеновац
 Власјевић Мирка Славко, 1927-1942. Јасеновац
 Власјевић Милана Милутин, 1930-1942. Јасеновац
 Власјевић Мирка Славко, 1927-1942. Јасеновац
 Вученовић Николе Раде, 1929-1942. Јасеновац
 Вученовић Стеве Милан, 1934-1942. Јасеновац
 Гавриловић Бошка Перо, 1939-1942. Јасеновац
 Гавриловић Бошка Мирко, 1941-1942. Јасеновац
 Гавриловић Рајка Смиља, 1941-1942. Грубишно Поље
 Гавриловић Николе Милутин, 1930-1942. Земун
 Дрвеница Драгоје Перо, 1927-1942. Јасеновац
 Дрвеница Стојана Раде, 1929-1942. Земун
 Змијањац Пане Раде, 1927-1942. Јасеновац
 Коњевић Вељка Боро, 1934-1942. Јасеновац
 Коњевић Јована Живко, 1928-1942. Јасеновац
 Коњевић Станка Владо, 1928-1942. Јасеновац
 Кукић Ђуре Миле, 1928-1942. Јасеновац
 Кукић Драгоје Симо, 1927-1942. Јасеновац

Кукић Драгоје Раде, 1927-1942. Јасеновац
Кукић Драгоје Бранко, 1931-1942. Јасеновац
Кукић Стојана Милош, 1939-1942. Кадин Јеловац
Кукић Стојана Милка, 1940-1942. Кадин Јеловац
Кукић Милоша Грозда, 1934-1944. Кадин Јеловац
Кукић Милоша Вукашин, 1938-1944. Кадин Јеловац
{289} Кукић Ђуре Живко, 1930-1942. Јасеновац
Лазић Раде Душан, 1928-1942. Јасеновац
Лазић Стојана Милан, 1928-1942. Земун
Марић Пере Стојан, 1934-1942. Јасеновац
Марић Душана Богољуб, 1928-1942. Јасеновац
Мрњевица Милош Милинко, 1939-1942. Гарешница
Орлић Владе Остоја, 1928-1942. Јасеновац
Орлић Милорада Никола, 1939-1942. Кадин Јеловац
Петровић Милоша Стојан, 1929-1942. Зденци
Петровић Драгана Ненад, 1932-1942. Јасеновац
Петровић Драгана Предраг, 1934-1942. Јасеновац
Петровић Драгоје Ђуро, 1929-1942. Славонија
Петрић Светозара Вељко, 1939-1942. Јасеновац
Петрић Светозара Миладин, 1930-1942. Јасеновац
Пралица Јефте Боса, 1938-1942. Гарешница
Пралица Остоје Манојло, 1930-1942. Јасеновац
Пралица Јефте Босиљка, 1936-1942. Јасеновац
Пралица Љубана Милован, 1935-1942. Јасеновац
Прица Мирка Јово, 1938-1942. Јасеновац
Прица Јове Стеван, 1933-1942. Јасеновац
Прица Стеве Ђуро, 1938-1942. Јасеновац
Прица Ђуре Гојко, 1927-1942. Бос. Дубица
Радаковић Стојана Раде, 1930-1942. Јасеновац
Тркуља Косте Милан, 1937-1944. Кадин Јеловац
Тркуља Косте Душан, 1939-1944. Кадин Јеловац
Тркуља Николе Миле, 1930-1942. Јасеновац
Ћупурдија Пере Славко, 1928-1942. Јасеновац
Ћенагџија Милана Симо, 1928-1942. Гарешница
Шпан Милана Владо, 1928-1942. Јасеновац
Шукунда Јове Вида, 1939-1942. Јасеновац
Шукунда Милоша Деса, 1936-1942. Гарешница

МАГЛАЈЦИ

31 убијених

Бувач Мирка Раде, 1932-1942. Јасеновац
 Бувач Јована Мирко, 1927-1942. Земун
 Бувач Милоша Ратко, 1942-1943. Гарешница
 Бувач Мирка Драго, 1930-1942. Јасеновац
 Врбан Драгана Мирко, 1927-1942. Јасеновац
 Врбан Драгана Милинко, 1932-1942. Јасеновац
 Врбан Ђуро, 1932-1942. Јасеновац
 Врбан Анка, 1934-1942. Јасеновац
 Врбан Драгоје Стево, 1931-1942. Земун
 Врбан Милан, 1928-1942. Земун
 Врбан Милка, 1928-1942. Јасеновац
 Врбан Јована Радомир, 1936-1942. Јасеновац
 Врбан Симе Невенка, 1937-1942. Јасеновац
 Врбан Јована Божидар, 1934-1942. Јасеновац
 Ћерић Стеве Никола, 1930-1942. Јасеновац
 Лакобрија Милан, 1932-1942. Јасеновац
 Лакобрија Миља, 1934-1942. Јасеновац
 Лакобрија Мирко, 1936-1942. Јасеновац
 Лакобрија Никола, 1938-1942. Јасеновац
 Лакобрија Илија, 1940-1942. Козара
 Лакобрија Милан, 1931-1942. Јасеновац
 Лакобрија Милка, 1931-1942. Јасеновац
 Лакобрија Драгутина Милан, 1927-1942. Јасеновац
 Лакобрија Драгутина Бранко, 1930-1942. Јасеновац
 Павић Ђорђа Перо, 1928-1942. Јасеновац
 {290} Пајић Михајла Милан, 1937-1942. Јасеновац
 Пајић Михајла Бранко, 1941-1942. Јасеновац
 Станић Пане, 1930-1942. Јасеновац
 Тркуља Микана Миле, 1927-1942. Јасеновац
 Тркуља Мирка Маријан, 1940-1942. Јасеновац
 Тркуља Милана Марјан, 1939-1942. Гарешница

МАЛО ДВОРИШТЕ

44 убијених

Бабић Уроша Бранко, 1928-1942. Земун
Бабић Миле Драгиња, 1928-1942. Славонија
Бајалица Светозара Милан, 1938-1942. Грубишно Поље
Бајалица Свете Невенка, 1935-1942. Грубишно Поље
Бијелић Мирка Драган, 1937-1942. Новска
Бјелајац Бранка Радојка, 1941-1942. Мало Двориште
Бјелајац Бранка Драгољуб, 1942-1942. Славонија
Борисевић Боже Милка, 1928-1942. Грубишно Поље
Борисевић Боже Коса, 1930-1942. Грубишно Поље
Борисевић Милана Милош, 1929-1942. Грубишно Поље
Борисевић Жарка Бранко, 1931-1942. Приједор
Бућма Луке Перо, 1928-1942. Бјеловар
Бућма Микана Здравко, 1928-1942. Земун
Бућма Јована Љубан, 1927-1942. Славонија
Бућма Мирка Стојан, 1934-1942. Кнежица
Бућма Радомира Стојан, 1937-1942. Славонија
Дрљић Боже Вела, 1941-1942. Козара
Дрљић Јове Анка, 1937-1942. Јасеновац
Дрљић Стеве Рајко, 1927-1942. Јасеновац
Дрљић Марка Миле, 1928-1942. Јасеновац
Ећим Сретка Симо, 1939-1942. Козара
Ећим Сретка Смиља, 1940-1942. Славонија
Ећим Ђуре Лазо, 1927-1942. Јасеновац
Кецман Стеве Милан, 1927-1942. Јасеновац
Кесић Пере Коса, 1939-1942. Новска
Кесић Ђуре Васо, 1936-1942. Славонија
Кесић Ђуре Здравко, 1939-1942. Новска
Малинић Милана Живка, 1939-1942. Новска
Малинић Милана Живко, 1939-1942. Новска
Малинић Мирка Здравко, 1931-1942. Јасеновац
Павић Танасије Сава, 1939-1942. Сисак
Пралица Симе Остоја, 1927-1942. Земун
Пралица Душана Миља, 1941-1943. Дарувар
Пралица Љубана Стево, 1928-1942. Јасеновац
Пралица Мирка Бошко, 1934-1942. Јасеновац
Пралица Анђелка Рада, 1930-1942. Јасеновац
Пралица Мирка Миља, 1930-1942. Козара
Пралица Љубана Коса, 1936-1942. Јасеновац
Пралица Анђелка Невенка, 1932-1942. Јасеновац
Тица Бранка Сава, 1936-1942. Дарувар
Тица Бранка Драго, 1942-1942. Дарувар
Тица Љубана Живко, 1942-1943. М. Двориште

Тица Љубана Влајко, 1940-1943. Липик
Шикман Боже Ненад, 1941-1942. Јасеновац

МИРКОВАЦ

131 убијених

Бањац Душана Никола, 1928-1942. Бјеловар
Бањац Драгоје Дара, 1927-1942. Козара
Бањац Милутина Радован, 1936-1942. Козара
Бањац Милутина Деса, 1938-1942. Козара
Бањац Милутина Раде, 1938-1942. Козара
Бокан Боже Петра, 1938-1942. Сисак
Бокан Васе Сава, 1927-1942. Козара
Босиочић Раде Радосава, 1941-1942. Бјеловар
Босиочић Раде Драгоја, 1931-1944. Мирковац
Босиочић Раде Јелисавка, 1927-1943. Козара
Буразор Микајла Ђуро, 1929-1942. Грубишно Поље
Буразор Владе Млађо, 1927-1942. Земун
Буразор Ратка Милена, 1937-1942. Козара
Буразор Милана Радмила, 1934-1944. Козара
Буразор Владе Маринко, 1942-1942. Гарешница
Буразор Владе Милинко, 1942-1942. Гарешница
Буразор Ратка Душанка, 1938-1942. Гарешница
Вејић Милана Раде, 1940-1943. Мирковац
Вејић Милана Миља, 1942-1943. Мирковац
Вејић Раде Маринко, 1942-1942. Козара
Гајић Стевана Срето, 1933-1942. Липик
Гајић Стевана Ненад, 1936-1942. Мирковац
Гајић Душана Љубан, 1929-1942. Козара
Гајић Васе Драгољуб, 1927-1942. Јасеновац
Гајић Срете Ђуро, 1941-1942. Мирковац
Гајић Здравка Раде, 1928-1942. Грубишно Поље
Гајић Здравка Милка, 1938-1942. Грубишно Поље
Гајић Симе Миле, 1928-1942. Јасеновац
Гајић Мирка Саван, 1939-1942. Новска
Гајић Мирка Гојко, 1940-1942. Новска
Гајић Стевана Ненад, 1936-1942. Козара
Гајић Душана Драгиња, 1940-1942. Загреб
Гајић Милана Радмила, 1930-1942. Грубишно Поље
Гајић Милана Дева, 1934-1942. Грубишно Поље
Гајић Милана Милка, 1932-1942. Грубишно Поље
Гајић Милана Анка, 1935-1942. Грубишно Поље
Гајић Милана Владе, 1936-1942. Грубишно Поље
Гвозден Љубана Роса, 1941-1942. Новска
Гвозден Јована Милорад, 1937-1942. Мирковац
Гвозден Тоде Љепосава, 1937-1942. Козара

Гвозден Бранка Здравка, 1939-1942. Јасеновац
Гвозден Микајла Милинко, 1938-1942. Сисак
Гвозден Тоде Нада, 1928-1942. Козара
Гвозден Тоде Милка, 1930-1942. Козара
Гвозден Пере Ђуја, 1935-1942. Јасеновац
Гвозден Јована Мићо, 1930-1942. Мирковац
Гвозден Микаила Љуба, 1928-1942. Јасеновац
Гвозден Љубана Велимир, 1937-1943. Јасеновац
Гвозден Тоде Стоја, 1930-1942. Козара
Гвозден Бранка Здравка, 1939-1942. Јасеновац
Достица Васе Јован, 1935-1942. Козара
Достица Пере Љубан, 1938-1942. Козара
Достица Пере Пава, 1931-1942. Козара
Достица Пере Милева, 1929-1942. Козара
Достица Пере Миља, 1932-1942. Козара
Достица Пере Рајко, 1927-1942. Јасеновац
Достица Алексе Глишо, 1928-1942. Земун
Достица Васе Миле, 1929-1942. Бјеловар
Дјенадија Душана Милинко, 1939-1942. Козара
Дјенадија Микајла Миља, 1930-1942. Козара
Дјенадија Остоје Бранка, 1934-1942. Гарешница
Дјенадија Остоје Душанка, 1936-1942. Гарешница
Дјенадија Остоје Милка, 1937-1942. Гарешница
Дјенадија Остоје Милинко, 1942-1943. Гарешница
Дјенадија Драгољуба Чедо, 1939-1942. Козара
Ећим Михајла Стево, 1936-1942. Јасеновац
Ећим Јована Милка, 1937-1942. Козара
Ећим Јована Раде, 1940-1942. Пакрац
Ећим Јована Стоја, 1940-1942. Козара
Ећим Душана Вукашин, 1938-1942. Новска
Ећим Душана Бошко, 1927-1942. Јасеновац
Ећим Михајла Роса, 1935-1942. Јасеновац
{291} Ећим Јована Бошко, 1939-1942. Пакрац
Ећим Михајла Здравко, 1934-1942. Јасеновац
Ећим Михајла Миља, 1934-1942. Јасеновац
Ећим Јована Драгољуб, 1935-1942. Пакрац
Ећим Михајла Јосип, 1937-1942. Јасеновац
Ећим Драгоја, 1933-1942. Јасеновац
Ећим Милана Роса, 1938-1942. Јасеновац
Ећим Милана Мирко, 1937-1942. Јасеновац
Ећим Јована Милинко, 1930-1942. Јасеновац
Ећим Боже Илија, 1927-1942. Пакрац
Ећим Михајла Ана, 1938-1942. Јасеновац
Ећим Михајла Пава, 1940-1942. Козара
Ећим Љубана Здравка, 1941-1942. Козара
Ећим Драгоје Петра, 1933-1942. Козара

Јандрић Јована Мићо, 1927-1942. Козара
Кавеција Милоша Радомир, 1936-1942. Козара
Кавеција Бошка Милка, 1942-1942. Грубишно Поље
Кавеција Бошка Радосава, 1942-1942. Грубишно Поље
Кавеција Срете Љуба, 1941-1942. Козара
Кавеција Милоша Стево, 1940-1943. Козара
Лазих Миле Перса, 1931-1942. Мирковац
Лазих Миле Вука, 1935-1943. Сисак
Раца Милана Милош, 1936-1942. Сисак
Раца Милана Миља, 1938-1942. Сисак
Ручнов Стојана Драгиња, 1930-1943. Мирковац
Ручнов Нина, 1930-1942. Јасеновац
Ручнов Милоша Савка, 1941-1942. Загреб
Саблић Стојана Миле, 1927-1942. Козара
Семиз Милоша Миља, 1940-1942. Козара
Семиз Радована Милка, 1940-1942. Загреб
Семиз Мирко, 1941-1942. Козара
Семиз Владе Драгиња, 1933-1942. Јасеновац
Ћурин Душана Милинко, 1940-1942. Пакрац
Ћурин Мирка Драгиња, 1937-1942. Пакрац
Ћурин Мирка Миливој, 1939-1942. Козара
Ћурин Мирка Урош, 1935-1942. Козара
Ћурин Мирка Драган, 1934-1942. Пакрац
Ћурин Мирка Стана, 1932-1942. Козара
Ћурин Светка Раде, 1939-1942. Козара
Ћурин Марка Недељко, 1940-1942. Козара
Ћурин Мирка Боро, 1938-1942. Козара
Црномарковић Михајла Драгица, 1939-1942. Сисак
Црномарковић Милана Драган, 1935-1942. Сисак
Црномарковић Милана Бошко, 1937-1942. Сисак
Црномарковић Милинка Милка, 1938-1942. Козара
Црномарковић Милинка Мира, 1937-1942. Козара
Црномарковић Које Михајло, 1942-1942. Вировитица
Чупић Остоје Милка, 1939-1942. Гарешница
Чупић Бошка Радомир, 1940-1942. Писаница
Чупић Драгоје Благоја, 1930-1942. Козара
Чупић Драгоје Раде, 1932-1942. Козара
Чупић Драгоје Драгољуб, 1935-1942. Козара
Чупић Драгоје Радоја, 1937-1942. Козара
Гвозден Симе Рајко, 1941-1942. Козара
Гвозден Симе Госпава, 1939-1942. Козара
Бокан Боже Зорка, 1939-1942. Козара
Буразор Мирка Мирјана, 1939-1942. Грубишно Поље
Буразор Мирка Божо, 1942-1942. Козара
Буразор Милана Радмила, 1929-1944. Мирковац

МЕЂУВОЂЕ

137 убијених

Аћимовић Милорад, 1930-1942. Јасеновац
Аћимовић Стана, 1927-1942. Јасеновац
Аћимовић Живка, 1941-1942. Козара
Аћимовић Станка Анка, 1940-1942. Козара
Аћимовић Миле Срето, 1929-1942. Козара
Аћимовић Миле Вељко, 1931-1942. Јасеновац
Аћимовић Миле Перо, 1938-1942. Сисак
Аћимовић Мирка Милорад, 1929-1942. Земун
Бакић Симе Владе, 1928-1942. Земун
Бакић Пане Љубица, 1941-1942. Козара
Бакић Раде Милинко, 1927-1942. Јасеновац
Бакић Алекса, 1939-1942. Јасеновац
Бакић Зора, 1940-1942. Козара
Бараћ Бранко, 1940-1942. Јасеновац
Бараћ Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Перо, 1933-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Боса, 1935-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Смиља, 1937-1942. Јасеновац
Благојевић Николе Светозар, 1938-1942. Јасеновац
Блажетић Пере Драгољуб, 1939-1942. Козара
Богуновић Васе Живка, 1940-1942. Међувође
Богуновић Миљка, 1940-1944. Међувође
Богуновић Радомир, 1940-1942. Козара
Буразор Станка Јован, 1927-1942. Земун
Буразор Станка Миле, 1931-1942. Међувође
Буразор Милорада Лепосава, 1939-1942. Сисак
Буразор Ђурђа Ружа, 1939-1942. Сисак
Буразор Миће Мика, 1941-1942. Јасеновац
Буразор Милана Драгоја, 1929-1942. Јасеновац
Буразор Мирка Раде, 1941-1942. Бјеловар
Буразор Ђорђа Милан, 1938-1942. Сисак
Буразор Ђорђа Миља, 1936-1942. Сисак
Буразор Ђорђа Душанка, 1940-1942. Сисак
Буразор Станко, 1930-1942. Јасеновац
Буразор Смиља, 1928-1942. Јасеновац
Буразор Драгоје Ратко, 1941-1942. Ст. Градишка
Буразор Остоје Живка, 1929-1942. Јасеновац
Буразор Раде Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Буразор Пантелије Војка, 1935-1942. Јасеновац
Буразор Николе Јованка, 1938-1942. Јасеновац
Буразор Николе Анка, 1936-1942. Јасеновац
Буразор Јованка, 1936 -1942. Јасеновац
Буразор Раде Милорад, 1939-1942. Јасеновац

Буразор Мирка Милорад, 1942-1944. Козара
Буразор Ранко, 1942-1943. Међувође
Вујчић Славка Предраг, 1938-1942. Јасеновац
Вујчић Славка Ненад, 1940-1942. Јасеновац
Вујчић Ђуре Драгољуб, 1939-1942. Гарешница
Вукмирица Илије Милоја, 1930-1942. Јасеновац
Вукмирица Илије Милка, 1932-1942. Јасеновац
Вукмирица Пане Боса, 1931-1942. Грубишно Поље
Вукмирица Петра Саван, 1937-1942. Јасеновац
Вукмирица Петра Маринко, 1940-1942. Јасеновац
Грујичић Срете Ђуро, 1940-1942. Загреб
Грујичић Стојана Драгомир, 1941-1942. Сисак
Грујичић Мирка Стево, 1929-1942. Јасеновац
Грујичић Марка Јован, 1928-1942. Земун
Грујичић Стојана Ранко, 1941-1942. Сисак
{292} Грујичић Срете Предраг, 1940-1942. Сисак
Грујичић Раде Миле, 1930-1942. Јасеновац
Грујичић Раде, 1934-1942. Јасеновац
Грујичић Срђо, 1940-1942. Козара
Грујичић Милан, 1941-1942. Козара
Дерикућа Савана Анка, 1933-1942. Грубишно Поље
Дерикућа Савана Станка, 1935-1942. Славонија
Дерикућа Савана Милан, 1938-1942. Бјеловар
Драчина Љубана Милош, 1931-1942. Козара
Драчина Душана Марко, 1929-1942. Јасеновац
Драчина Душана Вука, 1938-1942. Бјеловар
Дјапа Николе Васо, 1927-1942. Земун
Дјапа Николе Милош, 1928-1942. Земун
Дјапа Раде Илија, 1928-1942. Грубишно Поље
Дјапа Раде Мика, 1938-1942. Сисак
Дјапа Раде Милка, 1940-1942. Сисак
Дјапа Раде Никола, 1940-1942. Грубишно Поље
Дјапа Душана Мирко, 1939-1942. Сисак
Дјапа Симе Рајко, 1941-1942. Сисак
Јајчанин Милинка Мира, 1940-1942. Козара
Јајчанин Николе Илија, 1928-1942. Земун
Јајчанин Николе Благоја, 1930-1942. Земун
Јајчанин Николе Којо, 1932-1942. Земун
Катић Јована Благоја, 1939-1942. Козара
Каран Луке Душанка, 1942-1942. Сисак
Каран Луке Смиља, 1939-1942. Сисак
Кос Косте Благоја, 1928-1942. Земун
Кос Косте Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Кос Јовице Радосава, 1937-1943. Козара
Кос Јовице Смиља 1939-1942. Козара
Кос Јовице Боривој, 1934-1943. Козара

Кос Јовице Радивој, 1934-1943. Козара
Кос Пере Милка, 1940-1943. Козара
Кос Миља, 1940-1942. Козара
Латиновић Васе Симо, 1929-1942. Бјеловар
Латиновић Мићо, 1927-1942. Бос. Дубица
Латиновић Мирко, 1933-1942. Јасеновац
Латиновић Јована Боса, 1939-1942. Сисак
Латиновић Здравка, 1940-1942. Јасеновац
Латиновић Боже Милорад, 1930-1942. Бјеловар
Миљатовић Миле Спасоја, 1928-1942. Јасеновац
Миљатовић Раде Благоја, 1929-1942. Јасеновац
Миљатовић Симе Мирко, 1935-1942. Бјеловар
Миљатовић Милоша Дара, 1940-1942. Сисак
Милановић Вељка Добрила, 1940-1942. Загреб
Петковић Душана Боро, 1933-1943. Козара
Пуача Николе Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Ручнов Лазе Гојко, 1938-1942. Слав. Пожега
Ручнов Лазе Драгана, 1941-1942. Слав. Пожега
Селак Мирка Марија, 1927-1942. Козара
Станковић Милана Сава, 1941-1943. Јасеновац
Станковић Бошка Ненад, 1941-1943. Јасеновац
Тркуља Стевана Милена, 1940-1942. Гарешница
Тркуља Бошко, 1928-1942. Бос. Дубица
Тркуља Пане Раде, 1936-1942. Козара
Тркуља Пане Милан, 1941-1942. Сисак
Тркуља Пава, 1930-1942. Јасеновац
Тркуља Василија, 1940-1942. Козара
Трубарац Николе Рајко, 1941-1942. Јастребарско
Трубарац Николе Бранко, 1938-1942. Јастребарско
Трубарац Јована Милинко, 1941-1942. Грубишно Поље
Трубарац Павла Станко, 1938-1942. Јасеновац
Трубарац Павла Стана, 1938-1942. Јасеновац
Трубарац Триве Радован, 1940-1942. Јасеновац
Трубарац Триве Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Трубарац Боже Милинко, 1942-1942. Сисак
Трубарац Јована Милорад, 1939-1942. Грубишно Поље
Трубарац Лука, 1930-1942. Козара
Трубарац Радован, 1930-1942. Јасеновац
Трубарац Раде, 1930-1942. Јасеновац
Трубарац Триве Јован, 1937-1942. Јасеновац
Ћирић Душана Јован, 1940-1942. Грубишно Поље
Ћирић Веселка Милан, 1940-1942. Грубишно Поље
Ћирић Микајла Георгина, 1938-1942. Јасеновац
Ћирић Микајла Драгоја, 1941-1942. Јасеновац
Ћирић Слободан, 1939-1942. Јасеновац
Ћирић Маринко, 1938-1942. Јасеновац

Тирић Душана Милка, 1937-1942. Грубишно Поље
Узелац Боже Никола, 1940-1942. Јасеновац

МЕЂЕЋА

278 убијених

Алаша Радосава Дрена, 1940-1942. Стара Градишка
Алаша Марка Владимир, 1932-1942. Бос. Дубица
Алаша Станка Живко, 1928-1942. Земун
Бабић Николе Благоја, 1928-1942. Земун
Батајић Илије Босилка, 1937-1942. Међеђа
Батајић Илије Милован, 1930-1942. Међеђа
Батајић Илије Душан, 1928-1942. Међеђа
Батајић Мирка Славко, 1933-1942. Јасеновац
Батајић Мирка Милица, 1941-1942. Јасеновац
Батајић Николе Лепа, 1932-1942. Јасеновац
Батајић Милорада Слободанка, 1931-1942. Бос. Дубица
Батајић Маријан, 1936-1942. Јасеновац
Батајић Јагода, 1939-1942. Јасеновац
Батајић Слободанка, 1929-1942. Јасеновац
Баруџија Милана Нада, 1941-1943. Сл. Пожега
Баруџија Остоје Ана, 1937-1942. Сисак
Баруџија Бранка Марко, 1938-1942. Славонија
Баруџија Милана Љуба, 1937-1942. Славонија
Баруџија Симе Остоја, 1927-1942. Земун
Баруџија Остоје Зорка, 1936-1942. Сисак
Баруџија Остоје Стојан, 1927-1942. Пакрац
Баруџија Остоје Стево, 1938-1942. Сисак
Бижић Душана Небојша, 1938-1943. Пакрац
Бижић Рајка Деса, 1928-1942. Пакрац
Бижић Рајка Невенка, 1929-1942. Пакрац
Бижић Рајка Богданка, 1937-1942. Пакрац
Бижић Рајка Стоко, 1936-1942. Пакрац
Бјелотонић Николе Славко, 1932-1942. Јасеновац
Бјелотонић Милана Лепа, 1933-1942. Ст. Градишка
Бјелотонић Николе Марица, 1931-1942. Ст. Градишка
Бокан Јове Јела, 1928-1942. Јасеновац
Бокан Јове Мирко, 1929-1942. Јасеновац
Брекић Јове Ђурађ, 1927-1942. Јасеновац
Бундало Илије Десанка, 1928-1942. Њемачка
Бундало Мирка Момчило, 1939-1942. Ст. Градишка
Бундало Саве Милџа, 1930-1943. Сл. Пожега
Бундало Саве Живко, 1938-1942. Јасеновац
Бундало Саве Лепа, 1935-1942. Сл. Пожега
Видовић Михајла Ђуро, 1938-1942. Пакрац
Видовић Михајла Госпава, 1940-1942. Липик

Видовић Мирка Бранко, 1934-1942. Јасеновац
Вукмир Љубана Раде, 1936-1942. Пакрац
Вукмир Љубана Радосава, 1934-1942. Пакрац
Гачић Милана Миливој, 1929-1942. Славонија
Гачић Андрија, 1933-1942. Јасеновац
Гачић Роса, 1933-1942. Јасеновац
Гачић Радојка, 1935-1942. Јасеновац
Гачић Пантелија Боро, 1929-1942. Јасеновац
Грачић Пантелије Вукосава, 1930-1942. Јасеновац
Галоња Рајка Мира, 1932-1942. Славонија
Галоња Рајка Веселинка, 1930-1942. Јасеновац
Галоња Милица, 1932-1942. Јасеновац
Галоња Остоја, 1934-1942. Јасеновац
Галоња Ђоко, 1936-1942. Јасеновац
Галоња Миладин, 1937-1942. Јасеновац
Гога Симеуна Милан, 1931-1942. Међеђа
Гога Симеуна Симеун, 1934-1942. Међеђа
Гога Симеуна Стоја, 1937-1942. Међеђа
Грбавац Милан, 1939-1942. Јасеновац
Даница Стеве Петар, 1928-1942. Јасеновац
Даница Драгоје Милан 1937-1944. Сл. Пожега
Даница Драгоје Мирко, 1935-1942. Сл. Пожега
Додик Миле Рајко, 1940-1942. Сл. Пожега
Додик Милана Петар, 1935-1942. Јасеновац
Додик Милана Живко, 1930-1942. Јасеновац
Додик Милисава Мара, 1940-1942. Ст. Градишка
Додик Милана Здравко, 1929-1942. Јасеновац
Драгељ Мирко, 1935-1942. Земун
Драгељ Лепосава, 1937-1942. Јасеновац
Жехар Микајла Петар, 1935-1942. Козара
Жехар Микајла Миле, 1933-1942. Јасеновац
Жехар Микајла Милка, 1937-1942. Козара
Жехар Микајла Јован, 1933-1942. Козара
Змијањац Пантелије Миле, 1930-1942. Јасеновац
Змијањац Пантелије Мићо, 1932-1942. Јасеновац
Змијањац Пантелије Милка, 1934-1942. Јасеновац
Змијањац Стеве Милица, 1929-1942. Јасеновац
Змијањац Стеве Јована, 1935-1942. Јасеновац
Змијањац Ђуке Бошко, 1934-1942. Пакрац
Змијањац Стеве Нада, 1935-1942. Јасеновац
Змијањац Саве Милица, 1937-1942. Јасеновац
Јанковић Милан, 1935-1942. Козара
Кесић Стеве Душанка, 1941-1942. Загреб
Кесић Ђуре Милован, 1928-1942. Бос. Дубица
Кесић Кристина, 1935-1942. Јасеновац
Кесић Мирко, 1936-1942. Јасеновац

Кесић Стеве Милица, 1937-1942. Јасеновац
Којић Слободанка, 1930-1942. Јасеновац
Којић Милица, 1934-1942. Јасеновац
Комадина Ђурђа Милован, 1928-1942. Сл. Пожега
Комадина Станка Веселинка, 1930-1942. Пакрац
Комадина Марка Милица, 1939-1942. Јасеновац
Комадина Ђурђа Ранко, 1929-1942. Сл. Пожега
Комадина Ђурђа Мица, 1938-1942. Пакрац
Комадина Станка Даница, 1939-1942. Јасеновац
Комадина Станка Симо, 1928-1942. Јасеновац
Комадина Станка Стево, 1930-1942. Јасеновац
Комадина Станка Душанка, 1935-1942. Јасеновац
Комадина Јове Ђуро, 1932-1942. Јасеновац
Комадина Милана Радосава, 1938-1942. Међеђа
Комадина Милана Милинко, 1938-1942. Јасеновац
Комадина Мирко, 1927-1942. Земун
Комадина Милан, 1933-1942. Јасеновац
Комадина Веселинка, 1929-1942. Јасеновац
Комадина Милован, 1929-1942. Јасеновац
Комадина Милана Гојко, 1936-1942. Међеђа
Комадина Марица, 1928-1942. Јасеновац
Ковачевић Дмитра Милица, 1940-1942. Сл. Пожега
Ковачевић Симе Гојко, 1937-1942. Пакрац
Ковачевић Миља, 1938-1942. Јасеновац
Кос Ратко, 1941-1942. Козара
Крејић Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Крњајић Милана Миле, 1933-1942. Пакрац
Крњајић Милана Милка, 1931-1942. Пакрац
Крњајић Милана Живко, 1935-1942. Пакрац
Крњајић Милана Милинко, 1939-1942. Пакрац
Крњајић Милана Рајко, 1937-1942. Пакрац
Лончар Томе Љубица, 1941-1943. Липик
Лончар Жарка Никола, 1941-1942. Сл. Пожега
Лончар Ђоке Станко, 1934-1942. Јасеновац
Лончар Николе Душанка, 1938-1942. Сисак
Лончар Илије Грозда, 1929-1942. Јасеновац
Лончар Бошко, 1939-1942. Јасеновац
Лончар Ђоке Мирко, 1932-1942. Земун
Лончар Душана Ранко, 1930-1942. Јасеновац
Лончар Лазе Милинко, 1941-1942. Загреб
Лончар Јефте Никола, 1931-1942. Дарувар
Лончар Живко, 1939-1942. Јасеновац
Лончар Милана Милутин, 1939-1942. Сисак
Лончар Николе Душан, 1941-1942. Сисак
Лукић Милана Рајко, 1928-1942. Јасеновац
Лукач Илије Љубица, 1936-1942. Дарувар

Љубојевић Милка, 1938-1942. Јасеновац
Матаруга Дмитра Ђуро, 1939-1942. Пакрац
Матаруга Стоке Драго, 1941-1942. Славонија
Матаруга Гојка Слободан, 1937-1942. Пакрац
Матаруга Гојка Перо, 1938-1942. Пакрац
Матаруга Дмитра Лука, 1938-1942. Пакрац
Матаруга Милинко, 1934-1942. Јасеновац
Матаруга Васо, 1936-1942. Јасеновац
Матаруга Столе Милан, 1927-1942. Јасеновац
Матаруга Дмитра Симо, 1940-1942. Пакрац
Матаруга Милована Радован, 1930-1942. Ст. Градишка
Матаруга Милана Ана, 1928-1942. Ст. Градишка
Матаруга Милан, 1930-1942. Јасеновац
Матаруга Даница, 1932-1942. Јасеновац
Матаруга Марко, 1939-1942. Јасеновац
Матаруга Ана, 1927-1942. Јасеновац
Матаруга Милован, 1931-1942. Јасеновац
Мартинковић Марјана Милан, 1936-1942. Пакрац
Маринковић Марјана Даница, 1937-1942. Пакрац
Маринковић Марјана Бошко, 1939-1942. Пакрац
Марчић Пантелије Анђа, 1929-1942. Сл. Пожега
Марчић Јове Стојан, 1927-1942. Сл. Пожега
Марчић Милана Мара, 1927-1942. Сисак
Марчић Милинко, 1931-1942. Јасеновац
Марчић Остоје Никола, 1938-1942. Загреб
Марчић Остоје Милка, 1939-1942. Загреб
{294} Марчић Јове Мирко, 1937-1942. Сисак
Марчић Филипа Реља, 1937-1942. Јасеновац
Марчић Уроша Милена, 1930-1942. Ст. Градишка
Марељ Николе Милка, 1941-1942. Просара
Марељ Николе Милица, 1939-1942. Просара
Милановић Коса, 1928-1942. Јасеновац
Милановић Михајла Стоја, 1936-1942. Вараждин
Милановић Николе Јагода, 1941-1942. Загреб
Милановић Николе Јевросима, 1938-1942. Загреб
Михојлица Николе Радмила, 1941-1942. Пакрац
Миливојац Саво, 1930-1942. Јасеновац
Милеуснић Стојана Бошко, 1939-1942. Пакрац
Милеуснић Перице Љубица, 1939-1942. Сл. Пожега
Милеуснић Стојана Даница, 1939-1942. Сл. Пожега
Милеуснић Ђуре Зорка, 1938-1942. Пакрац
Милеуснић Марка Милка, 1937-1942. Ст. Градишка
Милеуснић Дане Радивој, 1927-1942. Земун
Милеуснић Дане Драгица, 1938-1942. Сл. Пожега
Милеуснић Дане Радивојла, 1927-1942. Сл. Пожега
Мутић Ђорђа Бранко, 1927-1942. Јасеновац

Мутић Ђорђа Марко, 1929-1942. Јасеновац
Мутић Ђорђа Слободан, 1930-1942. Јасеновац
Његован Николе Михајло, 1939-1942. Пакрац
Његован Николе Милица, 1941-1942. Пакрац
Његован Јована Душанка, 1941-1942. Земун
Обућина Коса, 1930-1942. Јасеновац
Обућина Јово, 1937-1942. Јасеновац
Обућина Ана, 1939-1942. Јасеновац
Обућина Милан, 1928-1942. Земун
Петровић Стојана Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Петровић Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Почуч Стојана Нада, 1939-1942. Сл. Пожега
Почуч Стојана Млађен, 1941-1942. Сл. Пожега
Почуч Стојана Дмитар, 1937-1942. Сл. Пожега
Почуч Анка, 1932-1942. Јасеновац
Почуч Мирко, 1942-1942. Козара
Почуч Никола, 1932-1942. Јасеновац
Пушибрк Мирко, 1935-1942. Јасеновац
Радојчић Милка, 1929-1942. Јасеновац
Радојчић Миле, 1935-1942. Јасеновац
Радојчић Анка, 1932-1942. Јасеновац
Радојчић Стоја, 1932-1942. Јасеновац
Радојчић Љубица, 1935-1942. Јасеновац
Радовић Пере Даница, 1940-1942. Славонија
Радовић Николе Радосава, 1937-1942. Сл. Пожега
Радовић Љубица, 1928-1942. Јасеновац
Радовић Милана Милинко, 1938-1942. Сл. Пожега
Рељић Марјана Рајко, 1940-1942. Славонија
Рељан Мирка Симо, 1934-1942. Јасеновац
Рељан Душко, 1939-1942. Козара
Родић Остоја, 1935-1942. Јасеновац
Рокић Илинка, 1928-1942. Јасеновац
Ружичић Николе Милан, 1938-1943. Сл. Пожега
Ружичић Перса, 1927-1942. Јасеновац
Ружичић Милка, 1929-1942. Јасеновац
Ружичић Боса, 1930-1942. Јасеновац
Ружичић Бранко, 1932-1942. Јасеновац
Ружичић Стојка, 1934-1942. Јасеновац
Ружичић Милка, 1928-1942. Јасеновац
Ружичић Ковиљка, 1932-1942. Јасеновац
Ружичић Маријан, 1934-1942. Јасеновац
Ружичић Роса, 1927-1942. Јасеновац
Ружичић Живко, 1927-1942. Земун
Ружичић Владимир, 1930-1942. Јасеновац
Ружичић Драгић, 1932-1942. Јасеновац
Ружичић Ранко, 1934-1942. Јасеновац

Ружичић Ковиљка, 1937-1942. Јасеновац
Ружичић Стојана Драгиња, 1941-1942.
Савић Уроша Даринка, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Васе Даница, 1930-1942. Пакрац
Стојнић Васе Драгомир, 1938-1942. Пакрац
Стојнић Васе Васо, 1929-1942. Пакрац
Сумрак Марјана Јела, 1939 -1942. Јасеновац
Сумрак Миће Љубица, 1934-1942. Сл. Пожега
Сумрак Миће Рајко, 1939-1942. Сл. Пожега
Сумрак Миће Љубомир, 1937-1942. Сл. Пожега
Сумрак Миће Стево, 1932-1942. Сл. Пожега
Тривић Рајка Илија, 1941-1942. Дарувар
Тривић Марјана Миленко, 1938-1942. Сл. Пожега
Тривић Марјана Миољка, 1936-1942. Сл. Пожега
Тривић Васе Обрад, 1935-1943. Међеђа
Тривић Лазе Веселинка, 1927-1942. Пакрац
Тривић Босиљка, 1929-1942. Јасеновац
Тривић Васе Мирко, 1928-1942. Сл. Пожега
Тривић Милчина Илија, 1930-1942. Земун
Тривић Ружа, 1930-1942. Јасеновац
Тривић Ненад, 1927-1942. Земун
Тривић Предраг, 1929-1942. Земун
Тривић Тихомир, 1929-1942. Земун
Тривић Живко, 1930-1942. Јасеновац
Тривић Јово, 1927-1942. Земун
Тривић Јевросима, 1927 - 1942. Бос. Дубица
Тривић Миладин, 1936-1942. Јасеновац
Тривић Рајка Душанка, 1937-1942. Дарувар
Тривић Рајка Милица, 1939-1942. Дарувар
Тривић Драгић, 1930-1942. Јасеновац
Трамошљанин Живко, 1929-1942. Јасеновац
Трамошљанин Марица, 1928-1942. Јасеновац
Трамошљанин Софија, 1930-1942. Јасеновац
Трамошљанин Милан, 1932-1942. Јасеновац
Трамошљанин Илија, 1935-1942. Јасеновац
Ћопић Витомир, 1942-1942. Козара
Ћуврк Стојана Симеун, 1938-1942. Липик
Ћуврк Милан, 1935-1942. Јасеновац
Ћургуз Светозара Милош, 1935-1944. Пакрац
Ћургуз Светозара Милица, 1936-1942. Пакрац
Ћургуз Светозара Милинко, 1938-1944. Пакрац
Угреновић Пере Радосава, 1931-1942. Јасеновац
Цркаљ Драгомир, 1930-1942. Јасеновац
Шашић Илије Раде, 1929-1944. Сисак
Шашић Илије Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Шашић Милутина Живко, 1930-1942. Јасеновац

Шкарић Миће Лука, 1938-1942. Земун
Шкарић Илије Деса, 1940-1942. Јасеновац
Шкарић Илије Гојко, 1928-1942. Јасеновац
Шкондрић Стеве Милка, 1939-1942. Сисак
Шувак Илија, 1936-1942. Јасеновац
Шувак Милена, 1935-1942. Јасеновац
Шувак Петра Милан, 1938-1942. Јасеновац

МЉЕЋАНИЦА

79 убијених

Бабић Стоја, 1927-1942. Јасеновац
Бабић Перо, 1929-1942. Јасеновац
Бувач Станка Милка, 1934-1942. Козара
Бувач Станка Боса, 1935-1942. Козара
Бувач Станка Драго, 1940-1942. Козара
Буразор Ђукан, 1930-1942. Јасеновац
Буразор Петар, 1936-1942. Јасеновац
Буразор Милка, 1938-1942. Јасеновац
Буразор Васо, 1939-1942. Јасеновац
Дошен Ђоке Мирко, 1939-1943. Сисак
Ђурић Лука, 1936-1942. Јасеновац
Ђурић Ђоке Невенка, 1934-1942. Јасеновац
Ђурић Ђоке Бранка, 1937-1942. Јасеновац
Живанић Илије Миленко, 1941-1942. Загреб
Жујић Николе Остоја, 1928-1942. Јасеновац
Јајчанин Жарка Јованка, 1930-1942. Козара
Јајчанин Жарка Стана, 1934-1942. Козара
Јањуз Владе Бранислав, 1928-1942. Ст. Градишка
Кнежевић Раде Миља, 1928-1942. Сисак
Кнежевић Станка Милан, 1939-1942. Козара
Кнежевић Светка Милош, 1938-1943. Бјеловар
Кнежевић Радована Драгољуб, 1937-1943. Бјеловар
Кнежевић Радована Танкосава, 1941-1942. Козара
Кнежевић Ђорђа Милка, 1939-1942. Козара
Кнежевић Миле Никола, 1939-1942. Козара
Кнежевић Недељко, 1937-1942. Јасеновац
Кнежевић Драгица, 1939-1942. Јасеновац
Кнежевић Драган, 1941-1942. Козара
Кнежевић Вука, 1940-1942. Јасеновац
Керкез Косте Милинко, 1927-1942. Гарешница
Милановић Остоја, 1936-1942. Јасеновац
Милановић Илије Зорка, 1937-1942. Новска
Милановић Станка Босиљка, 1932-1942. Новска
Милановић Бошка Велинка, 1941-1942. Гарешница

Милановић Савана Драго, 1940-1942. Загреб
Милановић Бранка Милка, 1939-1942. Новска
Мијатовић Стеве Невенка, 1936-1942. Козара
Пекић Рајко, 1936-1942. Јасеновац
Милановић Босилка, 1936-1942. Јасеновац
Милановић Невенка, 1940-1942. Козара
Милановић Вела, 1941-1942. Козара
Милановић Анђелка, 1929-1943. Славонија
Милановић Лука, 1935-1943. Славонија
Милановић Ђорђе, 1940-1942. Козара
Солдат Новка, 1936-1942. Јасеновац
Солдат Симе Милан, 1941-1943. Гарешница
Солдат Стоја, 1928-1942. Јасеновац
Трамошљанин Уроша Радован, 1929-1941. Мљечаница
Трамошљанин Уроша Боса, 1940-1941. Мљечаница
Трамошљанин Николе Рајко, 1939-1943. Мљечаница
Трамошљанин Николе Милинко, 1941-1943. Бјеловар
Трамошљанин Николе Деса, 1942-1942. Козара
Трамошљанин Анка, 1939-1942. Јасеновац
Трамошљанин Ранко, 1936-1942. Јасеновац
Трамошљанин Ђоке Милева 1932-1942. Козара
Трамошљанин Ђоке Пантелија, 1937-1942. Бјеловар
Трамошљанин Ђоке Милка, 1939-1942. Козара
Трубарац Милана Боро, 1941-1942. Козара
Трубарац Ђорђа Славко, 1932-1942. Козара
Трубарац Лазе Ратко, 1941-1943. Козара
Трубарац Радована Томо, 1939-1942. Козара
Трубарац Ђорђе Никола, 1927-1942. Козара
Трубарац Лазе Милинко, 1929-1942. Јасеновац
Трубарац Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Трубарац Рајко, 1938-1942. Јасеновац
Трубарац Стеве Новко, 1933-1942. Земун
Трубарац Стеве Перса, 1940-1942. Козара
Трубарац Миле, 1940-1942. Козара
Трубарац Тихомир, 1939-1942. Јасеновац
Ћирић Раде Маринко, 1940-1943. Мљечаница
Ћирић Раде Рајко, 1941-1943. Мљечаница
Ћирић Ђоке Вука, 1938-1943. Мљечаница
Ћирић Ђоке Невенка 1935-1942. Јастребарско
Ћирић Ђоке Бранко, 1939-1942. Јастребарско
Ћосић Јована Милинко, 1939-1942. Козара
Ћосић Љубана Милка, 1939-1942. Гарешница
Ћосић Љубана Војка, 1942-1942. Гарешница
Ћосић Благоје, 1938-1942. Земун
Ћосић Вујо, 1940-1942. Козара

МРАЗОВЦИ

60 убијених

Вилић Драгоје Десанка, 1931-1942. Гарешница
Вилић Драгоје Госпава, 1937-1942. Јасеновац
Вилић Стојана Милан, 1939-1942. Козара
Вилић Мирка Анка, 1938-1942. Козара
Драгићевић Мирка Милутин, 1941-1942. Козара
Драгичевић Раде Радојка, 1940-1942. Козара
Драгичевић Ђуре Драгољуб, 1940-1942. Козара
Драгичевић Боже Гојко, 1939-1942. Козара
Драгичевић Боже Миља, 1942-1942. Козара
Драгичевић Боже Миладин, 1937-1942. Козара
Драгичевић Драгоје Петар, 1936-1942. Козара
Драгичевић Михајла Савка, 1938-1942. Мразовци
Драгичевић Михајла Душанка, 1936-1944. Мразовци
Драгичевић Михајла Бошко, 1940-1942. Грубишно Поље
Драгичевић Боже Милка, 1934-1942. Козара
Драгичевић Боже Госпава, 1928-1942. Загреб
Драгичевић Марка Миле, 1934-1942. Козара
Драгичевић Мирка Стоја, 1940-1942. Козара
Драгичевић Ђурана Миле, 1933-1942. Козара
Драгичевић Јована Здравко, 1927-1942. Козара
Драгичевић Драгоје Мирко, 1929-1942. Загреб
Драгичевић Марка Миле, 1937-1942. Козара
Драгичевић Марка Јово, 1939-1942. Козара
Драгичевић Мирка Марица, 1937-1942. Козара
Драгичевић Мирка Саван, 1937-1942. Козара
Драгичевић Марка Драгица, 1940-1942. Козара
Драгичевић Мирка Урош, 1939-1942. Козара
Драгичевић Боже Сава, 1940-1943. Јасеновац
Драгичевић Пере Драгоја, 1937-1943. Грубишно Поље
Ећим Милана Госпава, 1939-1942. Загреб
Ећим Милана Миле, 1941-1942. Загреб
Лазих Станка Милош, 1927-1942. Јасеновац
Лазих Станка Милинко, 1930-1942. Јасеновац
Марчић Милана Госпава, 1940-1942. Гарешница
Марчић Јована Бранко, 1942-1942. Славонија
{296} Марчић Васе Душанка, 1942-1942. Козара
Марчић Васе Михајло, 1931-1942. Гарешница
Марчић Васе Микајло, 1934-1943. Јасеновац
Марчић Васе Госпава, 1936-1943. Јасеновац
Марчић Раде Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Марчић Раде Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Пекић Остоје Мирко, 1942-1942. Козара
Ручнов Душана Драгица, 1942-1942. Козара

Ручнов Рајка Милка, 1942-1942. Јасеновац
 Ручнов Пере Драгољуб, 1927-1942. Јасеновац
 Ручнов Душана Госпава, 1940-1942. Јасеновац
 Ручнов Рајка Милица, 1941-1942. Јасеновац
 Ручнов Раде Слободан, 1938-1942. Јасеновац
 Ручнов Раде Слободанка, 1937-1942. Јасеновац
 Ручнов Раде Жарко, 1939-1942. Јасеновац
 Тадић Драгоје Радован, 1940-1942. Јасеновац
 Црљеница Мирка Љуба, 1942-1942. Јасеновац
 Чешљар Михајла Роса, 1942-1942. Јасеновац
 Чешљар Милана Драгица, 1939-1942. Јасеновац
 Шиљак Ђурђа Марко, 1928-1942. Јасеновац
 Шиљак Ђурђа Милорад, 1934-1942. Јасеновац
 Шиљак Саве Љубан, 1932-1942. Козара
 Шиљак Мирка Радојка, 1938-1942. Козара
 Шиљак Мирка Нада, 1940-1942. Козара
 Шиљак Саве Раде, 1929-1942. Козара

МУРАТИ

37 убијених

Викало Ђурђа Ана, 1930-1942. Мурати
 Викало Симе Сава, 1927-1942. Грубишно Поље
 Викало Симе Ђуро, 1929-1942. Јасеновац
 Викало Душана Миља, 1941-1942. Козара
 Викало Миле Здравко, 1940-1942. Козара
 Јовичић Теодора Милка, 1942-1942. Сисак
 Јовичић Милана Радојка, 1940-1942. Јасеновац
 Каурин Остоје Драгољуб, 1928-1942. Јасеновац
 Каурин Михајла Мирко, 1935-1942. Мурати
 Каурин Живка Миле, 1942-1945. Мурати

Каурин Михајла Младен, 1942-1942. Новска
Каурин Михајла Босилка, 1938-1942. Новска
Каурин Ђурђа Миле, 1941-1942. Козара
Каурин Славка Јован, 1942-1943. Мурати
Каурин Лазе Милосава, 1937-1942. Стригова
Каурин Лазе Милутин, 1941-1942. Мурати
Каурин Милоша Нада, 1937-1942. Козара
Каурин Михајла Милка, 1937-1942. Козара
Каурин Марка Стојан, 1941-1942. Козара
Каурин Бошка Сања, 1942-1942. Дарувар
Мандић Павла Милџа, 1928-1943. Мурати
Марин Жарка Здравка, 1930-1944. Мурати
Мајкић Љубомир, 1927-1942. Јасеновац
Малбашић Душана Бошко, 1940-1942. Јасеновац
Малбашић Драгутина Драган, 1938-1942. Јасеновац
Мухарем Благоје Драгица, 1938-1943. Бјеловар
Њежић Драгутина Стоја, 1934-1942. Ст. Градишка
Њежић Јована Милева, 1941-1942. Јасеновац
Њежић Љубана Мирко, 1939-1942. Бјеловар
Њежић Љубана Драган, 1942-1943. Мурати
Њежић Љубана Брацо, 1942-1942. Бјеловар
Стрика Станка Пава, 1941-1942. Сисак
Стрика Јакова Рајко, 1927-1942. Костајница
Стрика Мирка Младен, 1937-1942. Козара
Стрика Давида Драган, 1939-1942. Козара
Стрика Давида Коса, 1937-1942. Новска
Стрика Мирка Раде, 1939-1942. Козара

НОВОСЕЛЦИ

32 убијених

Бакић Јове Перо, 1927-1941. Новоселци
Баруџија Драгоје Миља, 1942-1942. Гарешница
Башић Драгутина Милутин, 1928-1942. Гарешница
Башић Стојана Милош, 1928-1942. Гарешница
Башић Душана Раде, 1935-1942. Гарешница
Башић Раде Милош, 1927-1942. Земун
Бундало Миће Драгољуб, 1929-1942. Гарешница
Бундало. Миће Драгиња, 1940-1942. Козара
Глигорић Јанка Раде, 1938-1943. Јасење
Глигорић Јанка Милка, 1935-1943. Јасење
Глигорић Јанка Милинко, 1940-1943. Јасење
Дозет Боже Ђурица, 1940-1942. Козара
Дозет Петра Петар, 1930-1942. Јасеновац
Лукач Душана Душанка, 1930-1942. Козара
Лукач Душана Мирко, 1927-1942. Козара
Лукач Душана Милош, 1928-1942. Козара
Лукић Антуна Мира, 1927-1942. Козара
Николић Илије Душанка, 1939-1942. Ст. Градишка
Раковић Стојана Милка, 1931-1943. Гарешница
Раковић Стојана Недељко, 1941-1943. Гарешница
Столић Остоје Здравко, 1938-1942. Козара
Ђурић Душана Мира, 1941-1942. Дарувар
Ђурић Пере Илија, 1930-1942. Јасеновац
Челица Савана Љубан, 1927-1942. Јасеновац
Челица Мићо, 1927-1941. Новоселци
Челица Пере Илија, 1928-1942. Јасеновац
Челица Раде Светко, 1927-1942. Грубишно Поље
Челица Драгоје Никола, 1927-1942. Славонија
Челица Савана Стана, 1938-1942. Јасеновац
Челица Пере Милан, 1939-1942. Славонија
Челица Савана Перо, 1941-1942. Јасеновац
Челица Савана Миле, 1939-1942. Козара

ОЦИНЦИ

31 убијених

Бакић Милана Мара, 1939-1942. Гарешница
Бановић Симе Милорад, 1927-1942. Грубишно Поље
Бувач Раде Боса, 1930-1942. Козара
Бувач Станка Милка, 1935-1942. Пакрац
Буразор Миће Рајко, 1939-1942. Бос. Дубица
Буразор Ранко, 1938-1942. Јасеновац
Буразор Раде Перо, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Станка Рада, 1942-1942. Козара.
Буразор Драгиња, 1939-1942. Јасеновац
Буразор Илије Благоја, 1930-1942. Јасеновац

Буразор Мирка Милинко, 1930-1942. Пакрац
Буразор Душана Пава, 1931-1942. Козара
Буразор Душана Милинко, 1934-1942. Козара
Буразор Ђоке Вукашин, 1935-1942. Гарешница
Буразор Љубана Бошко, 1938-1942. Козара
Буразор Раде Драгица, 1941-1943. Сисак
Врсјако Милорада Ратко, 1942-1942. Козара
Јажица Пере Раде, 1927-1942. Земун
Јажица Раде Благоја, 1940-1943. Оџинци
Јежица Милана Перо, 1939-1942. Гарешница
Јажица Раде Душанка, 1942-1942. Дарувар
Кос Душана Радован, 1934-1943. Козара
Кос Пере Рајко, 1941-1942. Козара
Кос Душана Рада, 1942-1942. Славонија
Чикота Стојана Никола, 1927-1942. Јасеновац
Цикота Марко, 1938-1942. Јасеновац
Цикота Уроша Милан, 1938-1942. Козара
Цикота Уроша Стојка, 1941-1942. Оџинци
Цикота Раде Мара, 1940-1942. Славонија
Цикота Пере Јела, 1940-1942. Славонија
Цикота Миле Милџа, 1927-1942. Козара

ПАРНИЦЕ

32 убијених

Бокић Милована Анкица, 1939-1942. Јасеновац
Бакић Милована Босилка, 1936-1942. Јасеновац
Вејновић Симе Пантелија, 1930-1942. Земун
Вејновић Мирка Милош, 1930-1942. Гарешница
Вејновић Душана Љубица, 1930-1942. Парнице
Вејновић Миле Милица, 1934-1942. Парнице
Вејновић Миле Марко, 1937-1942. Парнице
Вејновић Душана Мићо, 1928-1942. Парнице
Драгичевић Миле Бранко, 1927-1942. Бјеловар
Драгичевић Миле Зорка, 1942-1942. Сисак
Милутиновић Драгоје Стево, 1938-1942. Гарешница
Мршић Ђуре Драгиња, 1927-1942. Јасеновац
Мршић Ђуре Јела, 1931-1942. Јасеновац
Мршић Ђуре Босилка, 1929-1942. Јасеновац
Мршић Маре Драган, 1942-1943. Гарешница
Мршић Ђуре Душанка, 1931-1944. Хрв. Дубица
Мршић Ђуре Јованка, 1933-1945. Јасеновац
Ракић Јове Вукица, 1935-1942. Јасеновац
Ракић Јове Душан, 1932-1942. Јасеновац
Ракић Јове Ђуро, 1928-1942. Гарешница
Ракић Боже Марица, 1937-1945. Гарешница

Радуловић Драгоје Стево, 1938-1942. Јасеновац
Радуловић Стеве Стевка, 1942-1945. Гарешница
Радуловић Стеве Роса, 1938-1944. Гарешница
Русић Драгоје Илија, 1941-1942. Бос. Градишка
Русић Драгоје Љубица, 1936-1942. Бос. Градишка
Русић Драгоје Анка, 1934-1942. Бос. Градишка
Русић Мира, 1935-1942. Јасеновац
Русић Нада, 1933-1942. Јасеновац
Ћурић Здравка Милица, 1938-1943. Бос. Дубица
Ћурић Здравка Марко, 1936-1943. Бос. Дубица
Ћурић Здравка Љубица, 1933-1943. Бос. Дубица

ПОБРЋАНИ

79 убијених

Босиочих Миће Милинко, 1941-1945. Ст. Градишка
Босиочих Драгутина Петар, 1930-1942. Јасеновац
Босиочих Невенка, 1940-1942. Козара
Босиочих Петар, 1928-1942. Бос. Дубица
Босиочих Рајко, 1928-1942. Бос. Дубица
Босиочих Милана Даница, 1930-1942. Јасеновац
Бурсаћ Пане Здравко, 1930-1942. Јасеновац
Бурсаћ Раде Борко, 1928-1942. Јасеновац
Бурсаћ Раде Милка, 1934-1942. Јасеновац
Бурсаћ Раде Миља, 1942-1942. Новска
Бурсаћ Раде Милинко, 1942-1942. Новска
Бурсаћ Раде Драган, 1940-1942. Јасеновац
Бурсаћ Раде Драгиња, 1938-1942. Јасеновац
Бурсаћ Љубана Миља, 1928-1942. Јасеновац
Бурсаћ Љубана Невенка, 1934-1942. Јасеновац
Бурсаћ Љубана Милинко, 1936-1942. Јасеновац
Бурсаћ Љубана Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Бурсаћ Ђорђе, 1941-1942. Козара
Бурсаћ Милан, 1942-1942. Козара
Бурсаћ Бранка Јока, 1940-1942. Јасеновац
Бурсаћ Брана, 1940-1942. Јасеновац
Бурсаћ Перо, 1942-1942. Козара
Бурсаћ Милинко, 1928-1942. Јасеновац
Бурсаћ Ђурађ, 1942-1942. Козара
Бурсаћ Здравко, 1930-1942. Јасеновац
Вучићевих Михајла Душанка, 1941-1942. Козара
Вучићевих Вукосава Деса, 1938-1944. Побрђани
Гајић Миле, 1927-1942. Бос. Дубица
Гајић Пава, 1941-1943. Побрђани
Гајић Драгутина Мирко, 1940-1943. Грубишно Поље
Гајић Боса, 1940-1943. Побрђани

Костић Пере Раде, 1930-1942. Ст. Градишка
Костић Пере Вукашин, 1933-1942. Козара
Костић Пере Роса, 1936-1942. Козара
Костић Никола, 1931-1942. Јасеновац
Костић Миле, 1933-1942. Јасеновац
Марјановић Мирка Милан, 1941-1942. Побрђани
Марјановић Миле, 1929-1942. Јасеновац
Марјановић Стево, 1927-1942. Земун
Николић Ђурђа Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Николић Ђурђа Јово, 1928-1942. Јасеновац
Николић Перо, 1940-1942. Јасеновац
Николић Милош, 1932-1942. Јасеновац
Николић Душанка, 1941-1942. Јасеновац
Николић Милка, 1940-1942. Јасеновац
Николић Миле, 1940-1942. Јасеновац
Николић Стево, 1938-1943. Побрђани
Пралица Ђуро, 1933-1942. Јасеновац
Пралица Босиљка, 1937-1943. Побрђани
Раниловић Миле Јанко, 1942-1942. Јасеновац
Раниловић Миле Милосава, 1940-1942. Јасеновац
Раниловић Стеве Дара, 1936-1943. Гарешница
Раниловић Милка, 1940-1942. Јасеновац
Раниловић Стојан, 1942-1942. Козара
Родић Марка Ранко, 1941-1942. Јасеновац
Родић Миле, 1940-1942. Јасеновац
Томаш Остоје Љубан, 1928-1942. Јасеновац
Томаш Јефте Драгољуб, 1928-1942. Јасеновац
Томаш Остоје Драгомир, 1940-1942. Јасеновац
Томаш Илије Драгутин, 1941-1942. Побрђани
Томаш Благоје Невенка, 1937-1942. Јасеновац
Томаш Благоје Анка, 1940-1942. Јасеновац
Томаш Јована Бошко, 1930-1942. Јасеновац
Томаш Зора, 1942-1943. Побрђани
Тривић Милоша Слободан, 1940-1942. Велики Грђевац
Тривић Душана Стојан, 1928-1942. Јасеновац
{299} Тривић Душана Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Тривић Добрила, 1939-1942. Јасеновац
Тривић Благоје Босиљка, 1936-1942. Сисак
Тривић Благоје Милорад, 1938-1942. Сисак
Ђурић Савка, 1941-1942. Јасеновац
Ђургуз Ђуја, 1939-1942. Јасеновац
Ђургуз Душана Бранко, 1931-1942. Јасеновац
Ђургуз Душана Маринко, 1940-1942. Јасеновац
Ђургуз Милана Миља, 1943-1943. Бос. Костајница
Ђургуз Милана Мирко, 1940-1942. Јасеновац

Ђургуз Драгутина Урош, 1942-1942. Окучани
Чешљар Мирка Душан, 1929-1942. Козара

ПУЦАРИ

88 убијених

Арнаут Мирка Стана, 1932-1945. Пуцари
Арнаут Марка Јелисавка, 1932-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Марко, 1936-1942. Јасеновац
Арнаут Михајла Марија, 1935-1943. Пуцари
Арнаут Михајла Перса, 1930-1942. Јасеновац
Арнаут Марка Грозда, 1933-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Милован, 1938-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Гојко, 1930-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Лука, 1938-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Драгутин, 1939-1942. Јасеновац
Арнаут Марјана Петар, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Марјана Љубица, 1941-1942. Славонија
Бабић Милана Вукосава, 1940-1942. Козара
Бабић Душана Василија, 1939-1942. Јасеновац
Бањац Марјана Стојан, 1940-1942. Сисак
Бањац Јове Душанка, 1930-1942. Јасеновац
Бањац Јове Чедо, 1933-1942. Јасеновац
Баришић Паје Мирко, 1942-1942. Козара
Благојевић Пантелије Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Богуновић Деса, 1930-1942. Јасеновац
Глигић Душана Марија, 1937-1942. Славонија
Глигић Душана Марија, 1932-1942. Јасеновац
Глигић Теше Милинко, 1928-1942. Земун
Глигић Драгоје Ђуро, 1933-1942. Козара
Глигић Душана Стојан, 1939-1942. Козара
Глигић Миља, 1933-1942. Јасеновац
Димић Мирка Ратко, 1941-1942. Јасеновац
Димић Драгутина Милинко, 1933-1942. Јасеновац
Димић Мирка Радосава, 1930-1942. Јасеновац
Јовић Ратка Богдан, 1940-1943. Славонија
Лукић Рајка Милица, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Рајка Јован, 1933-1942. Јасеновац
Лукић Рајка Бошко, 1934-1942. Јасеновац
Лукић Ђуре Стојка, 1936-1942. Јасеновац
Лукић Лазе Вајка, 1935-1942. Јасеновац
Лукић Лазе Остоја, 1930-1942. Сисак
Лукић Лазе Стана, 1932-1942. Сисак
Лукић Лазе Рајко, 1936-1942. Сисак
Марић Миле Милинко, 1938-1942. Јасеновац
Марић Миле Дмитар, 1936-1942. Јасеновац

Марић Миле Савка, 1939-1942. Јасеновац
Мазалица Милана Раде, 1928-1942. Јасеновац
Маричић Милана Љубан, 1937-1942. Земун
Маричић Милана Ратко, 1939-1942. Земун
Мишић Дане Анђа, 1927-1942. Јасеновац
Мишић Илије Милева, 1941-1942. Гарешница
Милисављевић Јове Ратко, 1940-1942. Дарувар
Милисављевић Јове Велинка, 1938-1942. Дарувар
Милисављевић Јове Даница, 1936-1942. Дарувар
Милисављевић Јове Мирко, 1942-1942. Козара
Милисављевић Јове Слободанка, 1937-1942. Јасеновац
Мршић Драгиња, 1938-1942. Јасеновац
Плавшић Михајла Милан, 1928-1942. Земун
Плавшић Михајла Перса, 1942-1943. Пуцари
Рађеновић Марка Косана, 1937-1942. Јасеновац
Самарџија Раде Милан, 1927-1942. Земун
Самарџија Мирка Стојан, 1941-1942. Земун
Сировина Васе Микаило, 1932-1942. Јасеновац
Сировина Миле Стојан, 1939-1943. Пуцари
Сировина Радована Душанка, 1929-1942. Јасеновац
Сировина Радована Милка, 1927-1942. Јасеновац
Тепић Ђоке Рајко, 1928-1942. Бос. Дубица
Тепић Драгутина Ратко, 1941-1942. Гарешница
Тепић Симеуна Марица, 1941-1942. Јасеновац
Тепић Мирка Стојка, 1941-1942. Козара
Топић Боже Војислав, 1933-1942. Јасеновац
Топић Боже Смиља, 1937-1942. Јасеновац
Топић Боже Живко, 1930-1942. Земун
Топић Милана Марица, 1931-1944. Славонија
Топић Милана Душанка, 1928-1942. Славонија
Топић Стојана Милинко, 1932-1942. Јасеновац
Трубарац Живка Остоја, 1932-1942. Јасеновац
Трубарац Раде Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Трубарац Николе Вукосава, 1940-1942. Славонија
Трубарац Раде Мирко, 1928-1942. Земун
Трубарац Душана Стана, 1941-1942. Славонија
Трубарац Микајла Милинко, 1933-1942. Козара
Трбојевић Симе Чедо, 1928-1942. Земун
Трбојевић Раде Маријан, 1936-1942. Јасеновац
Трбојевић Миле Стојка, 1937-1942. Јасеновац
Трбојевић Миле Милица, 1928-1942. Јасеновац
Трбојевић Миле Душан, 1935-1942. Јасеновац
Трбојевић Раде Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Трбојевић Марка Гојко, 1939-1942. Сисак
Рађеновић Марка Коса, 1935-1942. Сисак
Рађеновић Марка Ратко, 1938-1942. Сисак

Тепић Радована Нада, 1935-1942. Сисак
Тепић Радована Марко, 1937-1942. Сисак

РАКОВИЦА

60 убијених

Бабић Миле Гавро, 1935-1942. Земун
Бабић Миле Марица, 1937-1942. Земун
Бабић Ноке Стојан, 1931-1942. Јасеновац
Бабић Миле Остоја, 1940-1942. Земун
Бабић Цвије Драгољуб, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Марка Драгољуб, 1937-1942. Дубрава
Бабић Живка Милка, 1929-1942. Јасеновац
Бабић Живка Милица, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Живка Милован, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Никола, 1940-1942. Јасеновац
Безбрадица Стеве Радојка, 1942-1942. Јасеновац
Безбрадица Ђуре Рајко, 1929-1942. Козара
Безбрадица Стеве Милица, 1927-1942. Јасеновац
Бијелић Ђуре Реља, 1934-1942. Ст. Градишка
Бијелић Душан, 1936-1942. Јасеновац
Бијелић Божо, 1939-1942. Јасеновац
Бијелић Лепа, 1929-1942. Јасеновац
Бијелић Владе Лепосава, 1930-1944. Хрв. Дубица
Врсајко Луке Милица, 1931-1944. Хрв. Дубица
Врсајко Васо, 1929-1942. Земун
Врсајко Драгиња, 1940 - 1942. Јасеновац
Вуковић Симе Зорка, 1930-1942. Јасеновац
Вуковић Симе Јованка, 1934-1942. Јасеновац
Вуковић Симе Марија, 1931-1942. Јасеновац
Гргић Роса, 1941-1942. Козара
Гргић Драгица, 1941-1942. Јасеновац
Дошлић Михајла Радојка, 1938-1942. Земун
Дошлић Остоје Радосава, 1928-1942. Јасеновац
Дошлић Ђурђа Мићо, 1932-1942. Козара
Дошлић Михајла Остоја, 1941-1942. Јасеновац
Злојутро Миле Драгиња, 1941-1942. Подрав. Слатина
Злојутро Миће Стево, 1940-1942. Подрав. Слатина
Злојутро Радосава, 1938 -1942. Јасеновац
Злојутро Марко, 1936-1942. Јасеновац
Мазалица Милица, 1927-1942. Јасеновац
Миљевић Ђуре Бранко, 1930-1942. Козара
Миљевић Лепа, 1941-1942. Јасеновац
Миљевић Ратко, 1940-1942. Јасеновац
Миљевић Мара, 1942-1942. Козара
Миљевић Јелисава, 1938-1942. Јасеновац

Миљевић Миле, 1940-1942. Јасеновац
Миљевић Пантелије Јела, 1940-1942. Земун
Миљевић Гина, 1940-1942. Јасеновац
Раилић Станоје Михајло, 1932-1942. Дарувар
Стајчић Раде Душан, 1933-1942. Сл. Пожега
Стајчић Раде Остоја, 1931-1942. Јасеновац
Стајчић Милица, 1939-1942. Сл. Пожега
Стајчић Урош, 1930-1942. Јасеновац
Стајчић Симо, 1941-1944. Подрав. Слатина
Стајчић Раде Ђурађ, 1933-1942. Козара
Стајчић Мирко, 1927-1942. Земун
Стајчић Вида, 1938-1942. Јасеновац
Стајчић Раде Остоја, 1930-1942. Јасеновац
Стајчић Раде Зора, 1937-1942. Јасеновац
Кочић Ђуре Јово, 1927-1942. Јасеновац
Кочић Марка Радосава, 1936-1942. Подрав. Слатина
Стојчић Милана Вида, 1938-1942. Подрав. Слатина
Злојутро Миле Остоја, 1938-1942. Подрав. Слатина
Злојутро Миле Радосава, 1940-1942. Подрав. Слатина
Грић Раде Драгица, 1941-1942. Подрав. Слатина

СЈЕВЕРОВЦИ

52 убијених

Бијелић Драгоје Вукосава, 1941-1942. Пакрац
Бијелић Ђуре Ратко, 1941-1942. Подр. Слатина
Бијелић Ђорђије Миле, 1927-1942. Јасеновац
Бијелић Симе Јока, 1935 -1942. Јасеновац
Бијелић Симе Ђуја, 1937-1942. Козара
Бијелић Симе Мићо, 1940-1942. Козара
Бијелић Боса, 1941-1942. Козара
Бијелић Панте Милица, 1941-1942. Дубраве
Бијелић Ђуре Нада, 1943-1944. Подрав. Слатина
Бијелић Драгоја Анка, 1940-1943. Подрав. Слатина
Граховац Боже Гојко, 1939-1942. Подрав. Слатина
Граховац Симеуна Марко, 1940-1942. Подрав. Слатина
Граховац Михајла Марко, 1940-1942. Подрав. Слатина
Граховац Драгоје Јованка, 1929-1942. Стара Градишка
Зелић Павла Нада, 1929-1942. Козара
Зелић Славка Миле, 1942-1942. Подрав. Слатина
Зелић Анка, 1939-1942. Јасеновац
Зелић Илије Марија, 1941-1942. Подрав. Слатина
Зелић Мирко, 1941-1942. Козара
Јосиповић Марјана Гојко, 1939-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Раде Анка, 1941-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Милоша Јела, 1939-1942. Јасеновац

Јосиповић Павла Рајко, 1941-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Миле Стојанка, 1938-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Миле Душанка, 1939-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Миле Милка, 1941-1942. Подрав. Слатина
Јосиповић Душана Јелисавка, 1941 -1942. Подрав. Слатина
Кнежевић Мирка Марија, 1927-1942. Козара
Кнежевић Мирка Владо, 1929-1942. Јасеновац
Кнежевић Глиге Панте, 1936-1942. Подрав. Слатина
Кнежевић Глиге Драгомир, 1938-1942. Подрав. Слатина
Кнежевић Владимира Миладин, 1939-1942. Подрав. Слатина
Кнежевић Владимира Раде, 1941-1942. Подрав. Слатина
Лајић Радована Ранко, 1940-1942. Подрав. Слатина
Лајић Панте Раде, 1942-1942. Подрав. Слатина
Лукић Драгутина Благоја, 1938-1942. Подрав. Слатина
Лукић Саване Госпава, 1940-1942. Подрав. Слатина
Лукић Раде Милован, 1935-1942. Подравска Слатина
Лукић Раде Илија, 1937-1942. Подравска Слатина
Лукић Раде Смиља, 1941-1942. Подравска Слатина
Лукић Раде Драгиња, 1934-1942. Подравска Слатина
Лукић Стојана Војица, 1940-1942. Козара
Лукић Драгутина Милорад, 1942-1942. Подравска Слатина
Лукић Драгутина Зорка, 1939-1942. Подравска Слатина
Лукић Милована Чедо, 1941-1942. Козара
Мијатовић Миле Рајко, 1940-1942. Подравска Слатина
Мијатовић Раде Милинко, 1941-1942. Подравска Слатина
Мијатовић Глиге Боса, 1927-1942. Козара
Мијатовић Миле Јела, 1941-1942. Подравска Слатина
Мијатовић Ђурђа Даринка, 1940-1942. Подравска Слатина
Стојчић Миле Гина, 1933-1942. Загреб
Стојчић Миле Миља, 1941-1941. Загреб

СКЉУЧАНИ

63 убијених

Бановић Саве Марко, 1930-1942. Јасеновац
Баруџија Пантелије Душан, 1930-1942. Козара
Баруџија Милана Радосава, 1933-1942. Грубишно Поље
Баруџија Михајла Владе, 1935-1942. Јасеновац
Баруџија Милана Душан, 1931-1942. Грубишно Поље
Баруџија Симе Чедо, 1939-1944. Скљочани
Баруџија Милана Браниславка, 1939-1942. Грубишно Поље
Баруџија Милана Перо, 1941-1942. Гарешница
Баруџија Симе Драгица, 1940-1944. Козара
Баруџија Илије Томо, 1928-1942. Јасеновац
Добрић Милоша Анка, 1927-1942. Јасеновац
Јањуз Милана Јово, 1928-1942. Земун

{301} Јањуз Миле Зорка, 1928-1942. Јасеновац
Јањуз Михајла Раде, 1929-1942. Јасеновац
Јањуз Николе Илија, 1929-1942. Сисак
Јањуз Николе Станко, 1930-1942. Сисак
Јањуз Стеве Пане, 1930-1942. Јасеновац
Јањуз Стеве Лука, 1927-1942. Јасеновац
Јањуз Бранка Бранка, 1942-1942. Сисак
Јањуз Николе Маријан, 1928-1942. Јасеновац
Јањуз Миле Марица, 1941-1942. Сисак
Јањуз Бранка Слободанка, 1940-1942. Козара
Јањуз Николе Станко, 1931-1942. Загреб
Јањуз Николе Пава, 1937-1942. Сисак
Јањуз Јове Драгоја, 1938-1943. Козара
Јањуз Милана Владимир, 1927-1942. Јасеновац
Јањуз Миле Марица, 1939-1942. Јасеновац
Јањуз Милана Марица, 1942-1942. Сисак
Јањуз Николе Рајко, 1939-1942. Сисак
Кљајић Остоје Живко, 1927-1942. Јасеновац
Кљајић Василија, 1941-1942. Козара
Кљајић Марица, 1940-1942. Козара
Кљајић Мирка Милка, 1927-1942. Сисак
Кљајић Драгица, 1937-1942. Јасеновац
Кљајић Косте Милинко, 1939-1942. Јасеновац
Кљајић Анђа, 1940-1943. Јасеновац
Кљајић Миће Миле, 1928-1943. Козара
Кљајић Миће Перса, 1931-1943. Скључани
Кљајић Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Кљајић Мићо, 1936-1942. Јасеновац
Кукавица Ђуре Божо, 1929-1942. Гарешница
Кукавица Ђуре Миле, 1928-1942. Гарешница
Кукавица Илије Славко, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица Раде Милан, 1928-1942. Јасеновац
Лакобрија Дмитра Бошко, 1928-1942. Јасеновац
Лакобрија Милош, 1940-1942. Јасеновац
Лакобрија Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Марић Милана Радомир, 1928-1941. Босанска Дубица
Маринковић Марјана Микаило, 1928-1942. Јасеновац
Милеуснић Милоша Владо, 1929-1942. Гарешница
Милеуснић Буде Грозда, 1927-1942. Сисак
Милосављевић Милана Перо, 1929-1942. Земун
Поповић Остоје Милан, 1929-1942. Козара
Радаковић Ђоке Жарко, 1941-1942. Славонија
Радаковић Анка, 1937-1942. Јасеновац
Станковић Милана Душан, 1929-1942. Скључани
Станковић Милана Милоја, 1939-1942. Славонија
Стојнић Мирка Ђоко, 1940-1942. Јасеновац

Тимарац Маце Божо, 1930-1942. Козара
Ћорић Живка Пане, 1942-1942. Гарешница
Ћорић Живка Босиљка, 1941-1942. Козара
Ћорић Ратка Душан, 1941-1944. Козара
Цвијић Уроша Љубица, 1942-1942. Славонија

СРЕФЛИЈЕ

122 убијених

Бањац Панте Милан, 1927-1942. Јасеновац
Бањац Николе Станко, 1930-1942. Јасеновац
Бањац Луке Сретко, 1930-1942. Јасеновац
Борјановић Мирка Душан, 1940-1942. Јасеновац
Борјановић Мирка Перса, 1936-1942. Јасеновац
Борјановић Мирка Деса, 1938-1942. Јасеновац
Буразор Петра Стојанка, 1940-1942. Јасеновац
Буразор Милана Лепа, 1939-1942. Јасеновац
Буразор Милана Владе, 1936-1942. Јасеновац
Буразор Милана Миладин, 1938-1942. Јасеновац
Буразор Стојанка, 1939-1942. Јасеновац
Димић Дмитра Драган, 1933-1942. Јасеновац
Димир Дмитра Анка, 1927-1942. Јасеновац
Димић Раде Остоја, 1928-1942. Јасеновац
Димић Душана Олга, 1940-1942. Гарешница
Димић Раде Коса, 1930-1942. Гарешница
Димић Бошко, 1937-1942. Јасеновац
Дракулић Стевана Буда, 1928-1942. Јасеновац
Дракулић Милан, 1932-1942. Јасеновац
Драгаш Тоде Коса, 1932-1944. Козара
Јекић Драгоје Спасоја, 1929-1942. Јасеновац
Јекић Марка Јанко, 1928-1942. Јасеновац
Јекић Марка Симеун, 1929-1942. Јасеновац
Јекић Марка Милка, 1932-1942. Јасеновац
Јекић Марка Милан, 1932-1942. Јасеновац
Јекић Марица, 1928-1942. Јасеновац
Јекић Босиљка, 1929-1942. Јасеновац
Качар Васе Милан, 1929-1942. Земун
Коњевић Јована Љубомир, 1928-1942. Јасеновац
Коњевић Микана Живко, 1927-1942. Јасеновац
Крњајић Драгица, 1933-1942. Јасеновац
Крњајић Милица, 1936-1942. Јасеновац
Крнета Рајка Милка, 1932-1942. Јасеновац
Крнета Рајка Сава, 1940-1942. Јасеновац
Крнета Милоша Томислав, 1936-1942. Сисак
Крнета Милоша Лепа, 1939-1942. Сисак
Крнета Јове Милка, 1939-1942. Босанска Дубица

Крнета Мије Милош, 1929-1942. Јасеновац
Крнета Живко, 1939-1942. Јасеновац
Крнета Драгоје Драгиња, 1937-1942. Сисак
Крнета Драгоје Нада, 1942-1942. Сисак
Крнета Мара, 1932-1942. Јасеновац
Крнета Рајка Смиља, 1930-1942. Јасеновац
Крнета Анђелко, 1937-1942. Јасеновац
Крнета Рајко, 1938-1942. Јасеновац
Крнета Милоша Борка, 1932-1942. Сисак
Крнета Василије Стојанка, 1928-1943. Осиек
Крнета Милоша Бранко, 1932-1942. Сисак
Крнета Јована Смиља, 1940-1944. Босанска Дубица
Крнета Марко, 1938-1942. Јасеновац
Крнета Марта, 1938-1942. Јасеновац
Кукић Ђуре Живко, 1928-1942. Јасеновац
Кукић Бранка Здравко, 1938-1942. Сисак
Марељ Драгана Гојко, 1927-1943. Козара
Марељ Миле Анка, 1927-1942. Сисак
Марељ Дујо, 1929-1942. Јасеновац
Марељ Перса, 1927-1942. Јасеновац
Марељ Нада, 1938-1942. Јасеновац
Марељ Лепа, 1940-1942. Козара
Марељ Милана Душан, 1927-1942. Уштица
Марић Милана Љубомир, 1941-1942. Јасеновац
Марић Љубомира Бранко, 1932-1942. Јасеновац
Марић Љубомира Нада, 1939-1942. Јасеновац
Марић Љубомира Љубомир, 1941-1942. Грубишно Поље
Милошевић Савена Милка, 1938-1942. Јасеновац
Милошевић Радојка, 1936-1942. Јасеновац
Мијатовић Марка Чедо, 1927-1942. Земун
Мијатовић Милована Богдан, 1930-1942. Јасеновац
Мијатовић Вукашин, 1939-1942. Јасеновац
Милосављевић Стојана Милинко, 1929-1942. Јасеновац
Милосављевић Стојана Марица, 1933-1942. Јасеновац
Миљуш Драгутин, 1935-1942. Јасеновац
Миљуш Јованка, 1931-1942. Јасеновац
Миљуш Грозда, 1933-1942. Јасеновац
Миљуш Браниславка, 1935-1942. Јасеновац
Ожеговић Душана Никола, 1928-1942. Земун
Ожеговић Милана Перо, 1927-1942. Земун
Ожеговић Милана Марко, 1933-1942. Јасеновац
Ожеговић Драгоја, 1929-1942. Јасеновац
Петровић Душана Божо, 1942-1942. Јасеновац
Петровић Душана Живко, 1938-1942. Јасеновац
Петровић Стојана Бранко, 1932-1942. Јасеновац
Петровић Теше Бранко, 1929-1942. Јасеновац

Петровић Стеве Рајко, 1932-1942. Јасеновац
Петровић Боро, 1939-1942. Јасеновац
Петровић Живко, 1940-1942. Козара
Плавњац Пане Милан, 1930-1942. Јасеновац
Продановић Милана Богољуб, 1940-1942. Јасеновац
Самарџија Васе Вукица, 1930-1942. Јасеновац
Секулић Бранко, 1933-1942. Јасеновац
Секулић Марјана Стана, 1928-1942. Јасеновац
Секулић Марјана Смиља, 1930-1942. Јасеновац
Секулић Марка Деса, 1932-1942. Земун
Трубарац Бошко, 1938-1942. Јасеновац
Ћесто Стојана Миља, 1935-1942. Јасеновац
Ћесто Милован, 1930-1942. Јасеновац
Ћесто Симе Душан, 1927-1942. Земун
Ћесто Вељко, 1927-1942. Бос. Дубица
Ћесто Милка, 1929-1942. Јасеновац
Ћесто Боже Чедо, 1938-1942. Јасеновац
Ћесто Ђуре Милош, 1927-1942. Земун
Ћесто Станка Милан, 1937-1942. Јасеновац
Ћесто Милинка Нада, 1939-1944. Бос. Дубица
Шпан Јованка Бранко, 1928-1942. Земун
Штакић Стеве Милосава, 1939-1944. Козара
Штакић Петра Јован, 1934-1944. Козара
Штакић Петра Драган, 1939-1944. Козара
Штакић Петра Перса, 1932-1942. Козара
Штакић Николе Лазар, 1927-1942. Гарешница
Штакић Боже Раде, 1940-1942. Јасеновац
Штакић Вује Боро, 1939-1942. Јасеновац
Штакић Николе Гојко, 1932-1942. Јасеновац
Штакић Вује Грозда 1929-1942. Јасеновац
Штакић Вује Ђуро, 1935-1942. Јасеновац
Штакић Вује Анђелија, 1928-1942. Јасеновац
Штакић Рајка, 1933-1942. Јасеновац
Штакић Алексе Боса, 1929-1942. Јасеновац
Штакић Боже Стојан, 1934-1942. Јасеновац
Штакић Стеве Душанка, 1936-1942. Козара
Штакић Смиља, 1941-1944. Срефлије
Штакић Негослава Илија, 1941-1942. Јасеновац

СУВАЈА

45 убијених

Бига Љубана Невенка, 1939-1942. Х. Дубица-Церовљани
Бижић Стојана Боро, 1932-1942. Церовљани
Бижић Стојана Пане, 1933-1942. Церовљани
Бижић Стојана Деса, 1934-1942. Церовљани

Бижић Саве Ратко, 1941-1942. Велики Грђевац
Бижић Станка Млађен, 1928-1942. Велики Грђевац
Бижић Стојана Перо, 1927-1942. Јасеновац
Бижић Бранка Нада, 1941-1942. Сисак
Бижић Васе Савка, 1928-1942. Загреб
Бижић Миље Десанка, 1941-1942. Козара
Бижић Марка Љуба, 1934-1943. Суваја
Бижић Мирка Јагода, 1936-1942. Суваја
Бошчанин Станка Милош, 1927-1942. Грубишно Поље
Бошчанин Дмитра Драган, 1939-1943. Славонија
Бошчанин Дмитра Мара, 1933-1943. Суваја
Вучичевић Ђуре Раде, 1928-1942. Велики Зденци
Вучичевић Велимира Стоја, 1939-1942. Загреб
Вучичевић Драгоје Невенка, 1939-1942. Козара
Вучичевић Драгоје Слободанка, 1941-1942. Козара
Јерић Мирка Радојка, 1938-1942. Јасеновац
Јерић Драгоје Бошко, 1927-1942. Велики Грђевац
Јерић Раде Васо, 1941-1942. Загреб
Јерић Драгоје Раде, 1929-1942. Велики Грђевац
Јерић Љубана Бранко, 1940-1943. Суваја
Јерић Милана Ђуро, 1927-1944. Суваја
Јерић Раде Слободан, 1940-1942. Јасеновац
Поповић Милоша Рајко, 1938-1942. Славонија
Поповић Мирка Милорад, 1939-1942. Велики Грђевац
Поповић Мирка Видосава, 1932-1942. Велики Грђевац
Поповић Милоша Рајко, 1937-1942. Велики Грђевац
Поповић Пере Момчило, 1930-1942. Сисак
Поповић Радована Раде, 1940-1942. Загреб
Поповић Ж. Пере Анђа, 1940-1943. Суваја
Радић Микана Милош, 1930-1942. Суваја
Радић Мирка Милорад, 1935-1942. Велики Грђевац
Радић Милана Драган, 1927-1942. Јасеновац
Радић Милана Владе, 1933-1942. Јасеновац
Радић Остоје Раде, 1929-1942. Велики Грђевац
Рељић Владе Милутин, 1927-1942. Земун
Рељић Николе Радојка, 1940-1942. Церовљани
Рељић Владе Милорад, 1933-1942. Велики Грђевац
Слијепчевић Станка Пане, 1929-1942. Гарешница
Слијепчевић Јове Момчило, 1929-1942. Гарешница
Томас Марка Гојко, 1937-1942. Славонија
Томас Марка Недељка, 1942-1942. Славонија

СТРИГОВА

38 убијених

Бјелановић Лазе Бранко, 1939-1942. Козара
Бјелановић Лазара Нада, 1937-1942. Козара
Глигић Јована Мирко, 1927-1942. Козара
Глигић Василије Милан, 1927-1942. Приједор
Зеџ Остоје Борислав, 1936-1942. Дарувар
Зеџ Рајка Винка, 1938-1941. Стригова
Зеџ Рајка Радинка, 1941-1941. Стригова
Јандрић Бошка Сава, 1928-1942. Бос. Градишка
Јандрић Бошка Анка, 1930-1942. Бос. Градишка
Јандрић Бошка Миле, 1932-1942. Бос. Градишка
Јандрић Душана Душанка, 1933-1942. Јасеновац
Јандрић Бошка Рајка, 1938-1942. Бос. Градишка
Јандрић Бошка Драгоја, 1941-1942. Бос. Градишка
{303} Јандрић Бошка Божо, 1937-1942. Бос. Градишка
Мандић Љубана Дујо, 1942-1942. Приједор
Мандић Драгана Маринко, 1942-1942. Грубишно Поље
Мандић Милана Владе, 1932-1942. Бос. Градишка
Мандић Милана Душан, 1935-1942. Бос. Градишка
Мандић Ђорђа Стево, 1941-1942. Земун
Мандић Љубана Живко, 1935-1942. Приједор
Пралица Душана Родољуб, 1941-1942. Приједор
Пралица Илије Мирко, 1938-1942. Костајница
Пралица Душана Љубомир, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Душана Боро, 1933-1944. Стригова
Тадић Стевана Милка, 1940-1942. Козара
Тадић Микана Божо, 1940-1942. Стригова
Тубић Теодора Невенка, 1940-1942. Козара
Тубић Марко, 1927-1942. Јасеновац
Тубић Вука, 1930-1942. Јасеновац
Тубић Остоје Милева, 1927-1942. Ст. Градишка
Тубић Остоје Јово, 1930-1942. Ст. Градишка
Тубић Остоје Десанка, 1932-1942. Ст. Градишка
Тубић Остоје Драго, 1935-1942. Ст. Градишка
Тубић Даница, 1931-1942. Јасеновац
Шипка Драгана Радослав, 1941-1942. Ст. Градишка
Шипка Драгана Драгослав, 1938-1942. Ст. Градишка
Шипка Драгана Богољуб, 1936-1942. Ст. Градишка
Шипка Уроша Вујо, 1938-1942. Ст. Градишка

ТУКЉУЧАНИ

44 убијених

Боројевић Стеве Рајко, 1929-1942. Сисак
Боројевић Милана Милорад, 1929-1942. Гарешница
Кондић Милоје Невенка, 1940-1943. Сисак
Кондић Миле Владе, 1927-1942j Јасеновац

Кондић Милорада Милан, 1929-1942. Бјеловар
Кондић Јована Остоја, 1929-1942. Козара
Кондић Милоје Милош, 1938-1942. Сисак
Кондић Раде Радосава, 1940-1942. Сисак
Кондић Босиљка, 1928-1942. Јасеновац
Кондић Остоје Бошко, 1929-1942. Јасеновац
Кондић Томе Деса, 1938-1942. Сисак
Кондић Душана Живко, 1939-1942. Сисак
Кондић Марјана Богдан, 1929-1942. Сисак
Кос Бошка Ратко, 1940-1943. Сисак
Кос Бошка Радосава, 1939-1943. Сисак
Кос Бошка Никола, 1937-1943. Сисак
Кос Милана Драга, 1931-1942. Козара
Кос Бошка Милош, 1933-1942. Сисак
Кос Бошка Јово, 1935-1942. Сисак
Кос Бошка Никола, 1936-1942. Јасеновац
Кос Стевана Стево, 1938-1942. Козара
Кос Стевана Радојка, 1940-1942. Козара
Кос Ђукана Саван, 1929-1942. Јасеновац
Кос Ђурана Драгоја, 1927-1942. Јасеновац
Кос Драгоје Млађо, 1936-1942. Грубишно Поље
Кос Светка Свето, 1938-1942. Јасеновац
Кос Милана Миља, 1933-1942. Козара
Кос Раде Рајко, 1939-1942. Козара
Марјановић Илије Вељко, 1929-1942. Јасеновац
Марјановић Николе Миле, 1929 -1942. Козара
Марјановић Луке Драгољуб, 1942-1942. Козара
Марјановић Симе Дујо, 1930-1942. Козара
Марјановић Стеве Роса, 1929-1942. Јасеновац
Пралица Бошка Драган, 1939-1942. Козара
Пралица Драгоје Миле, 1941-1942. Козара
Пралица Драгоје Милан, 1939-1942. Козара
Пралица Марка Милош, 1927-1942. Сисак
Пралица Остоје Босиљка, 1931-1942. Козара
Пралица Драгоје Невенка, 1929-1942. Јасеновац
Пралица Драгоје Пава, 1930-1942. Јасеновац
Пузигаћа Марка Љуба, 1929-1942. Сисак
Рауш Милоша Перо, 1928-1942. Сисак
Рауш Стојана Љуба, 1939-1942. Козара
Томаш Станка Роса, 1933-1942. Грубишно Поље

УШИВАЦ

42 убијених

Гаћеша Пере Милош, 1930-1942. Јасеновац
Гаћеша Пере Душанка, 1929-1942. Јасеновац

Гаћеша Душана Богољуб, 1932-1942. Грубишно Поље
Дашић Милана Гојко, 1927-1942. Јасеновац
Дашић Милана Милева, 1929-1942. Јасеновац
Дашић Милана Мирко, 1931-1942. Јасеновац
Дашић Милана Алекса, 1933-1942. Јасеновац
Дашић Милана Вукашин, 1935-1942. Јасеновац
Зеџ Симе Здравко, 1927-1942. Јасеновац
Зеџ Симе Анђа, 1929-1942. Јасеновац
Зеџ Васе Милош, 1930-1942. Јасеновац
Зеџ Душана Драшко, 1939-1942. Јасеновац
Зеџ Душана Стојанка, 1940-1942. Козара
Карлица Миле Коса, 1934-1942. Јасеновац
Карлица Миле Деса, 1937-1942. Јасеновац
Кнежевић Симе Сава, 1941-1942. Јасеновац
Кнежевић Пане Перо, 1929-1942. Јасеновац
Кнежевић Пане Милица, 1935-1942. Јасеновац
Кнежевић Пане Милинко, 1939-1942. Загреб
Кнежевић Пане Јованка, 1941-1942. Јасеновац
Петровић Миле Коста, 1927-1942. Јасеновац
Петровић Миле Невенка, 1942-1942. Јасеновац
Петровић Стане Стоја, 1942-1942. Јасеновац
Петровић Стојана Милош, 1936-1942. Јасеновац
Петровић Стојана Милан, 1938-1942. Јасеновац
Петровић Стојана Стојанка, 1940-1942. Јасеновац
Петровић Ристе Радмила, 1937-1942. Јасеновац
Ступар Љубана Радинка, 1940-1942. Јасеновац
Ступар Михајла Милош, 1928-1942. Јасеновац
Ступар Душана Милинко, 1929-1942. Јасеновац
Ступар Душана Стоја, 1933-1942. Јасеновац
Тубин Рајка Вера, 1933-1942. Јасеновац
Тубин Рајка Славко, 1937-1942. Јасеновац
Тубин Рајка Велинка, 1939-1942. Јасеновац
Тубин Мирка Нада, 1929-1942. Јасеновац
Тубин Мирка Радосава, 1934-1942. Јасеновац
Тубин Ђурана Невенка, 1934-1942. Јасеновац
Тубин Ђурана Микан, 1937-1942. Јасеновац
Тубин Ђурана Стојанка, 1942-1942. Јасеновац
Тубин Ђурана Борислав, 1937-1942. Јасеновац
Шкара Јове Анка, 1932-1942. Новска
Гаћеша Пере Боко, 1938-1942. Грубишно Поље
{304}

ФУРДЕ

16 убијених

Бабић Станка Коса, 1935-1944. Фурде
 Бабић Станка Ана, 1928-1944. Фурде
 Бабић Станка Ана, 1928-1944. Фурде
 Дрвеница Раде Милан, 1927-1942. Бос. Дубица
 Дрвеница Раде Живко, 1934-1942. Сисак
 Дрвеница Милана Мићо, 1929 -1942. Јасеновац
 Дрвеница Јована Остоја, 1938-1942. Сисак
 Дрвеница Љубе Раде, 1940-1942. Сисак
 Дрвеница Раде Жарко, 1930-1942. Сисак
 Дрвеница Душана Драгоја, 1940-1942. Сисак
 Зубовић Душана Ранка, 1930-1942. Јасеновац
 Русић Стојана Нада, 1937-1942. Ст. Градишка
 Русић Стојана Мира, 1934-1942. Ст. Градишка
 Стојнић Николе Бранко, 1930-1942. Сисак
 Стојнић Благоје Милинко, 1927-1943. Земун
 Стојнић Јове Госпава, 1929-1942. Сисак
 Стојнић Николе Остоја, 1928-1942. Земун

ХАЦИБАИР

40 убијених

Ацић Пере Деса, 1941-1942. Козара
 Ацић Јове Мара, 1939-1942. Козара
 Ацић Драгоје Драгољуб, 1940-1942. Козара
 Ацић Драгоје Гина, 1939-1942. Козара
 Ацић Миле Анка, 1937-1943. Козара
 Барић Станка Боса, 1927-1942. Њемачка
 Бига Миле Душан, 1929-1942. Хр. Дубица
 Босиоћић Ђорђа Радоја, 1930-1942. Козара
 Делић Душана Алекса, 1934-1942. Козара
 Делић Милоша Љубица, 1941-1942. Козара

Дозет Раде Стана, 1939-1942. Козара
Кукић Милоша Славко, 1936-1945. Кадин Јеловац
Кукић Стојана Ранка, 1941-1942. Кадин Јеловац
Пећанац Пере Љубан, 1934-1942. Козара
Пећанац Пере Душан, 1936-1942. Козара
Пећанац Пере Љубица, 1938-1942. Козара
Пећанац Пере Симо, 1940-1942. Бјелајци
Пећанац Пере Смиља, 1932-1943. Козара
Пећанац Пере Живко, 1936-1942. Козара
Пећанац Пере Станиша, 1939-1942. Козара
Прица Јована Госпава, 1927 -1942. Козара
Ракић Станише Милка, 1939-1942. Козара
Таталовић Воје Душанка, 1930-1942. Козара
Тонковић Боже Мићо, 1939-1942. Козара
Тркуља Остоје Петар, 1928 -1942. Гарешница
Тркуља Остоје Душан, 1930-1942. Гарешница
Тркуља Јове Драгољуб, 1934-1942. Козара
Тркуља Јове Мирко, 1935-1942. Козара
Тркуља Јове Саван, 1939-1942. Козара ^
Тркуља Јове Драгица, 1938-1942. Козара
Тркуља Јове Анкица, 1936-1942. Козара
Тркуља Стојана Радован, 1938-1942. Козара
Тркуља Јове Раде, 1927-1942. Бос. Дубица
Тркуља Јове Живко, 1936-1942. Бос. Дубица
Чортан Милутина Раде, 1930-1942. Козара
Чортари Милутина Душан, 1927-1942. Козара
Чортан Милутина Дара, 1936-1942. Козара
Шкорић Боже Никола, 1940-1942. Славонија
Шкорић Боже Ратко, 1942-1942. Славонија
Коруга Јанка Миља, 1939-1942. Јасеновац

ХАЈДЕРОВЦИ

44 убијених

Балабан Бранка Драгица, 1938-1942. Козара
Балабан Раде Здравка, 1939-1942. Јасеновац
Балабан Ђорђе Милка, 1937-1942. Козара
Балабан Љубана Анка, 1939-1942. Загреб
Балабан Ђорђе Триво, 1929-1943. Земун
Балабан Николе Лепа, 1935-1943. Јасеновац
Балабан Раде Станко, 1936-1942. Јасеновац
Балабан Ђорђе Драган, 1935-1942. Јасеновац
Балабан Љубана Деса, 1937-1942. Јасеновац
Балабан Љубана Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Балабан Васе Дара, 1935-1942. Јасеновац
Балабан Љубана Драган, 1935-1942. Јасеновац
Балабан Николе Стеванија, 1938-1942. Јасеновац
Балабан Васе Здравка, 1935-1942. Јасеновац
Балабан Љубана Миљка, 1940-1942. Загреб
Ђенадија Љубана Радомир, 1937-1942. Сисак
Ђенадија Љубан Милорад, 1939-1942. Сисак
Ђенадија Душана Ратко, 1942-1942. Козара
Кикић Ђурана Душанка, 1931-1942. Козара
Кикић Ђурана Ана, 1937-1942. Козара
Костаран Остоје Видосава, 1939-1942. Загреб
Милановић Бранка Милан, 1934-1942. Козара
Милановић Драгоје Душанка, 1936-1942. Козара
Милановић Бранка Анка, 1938-1942. Козара
Милановић Бранка Боса, 1939-1942. Козара
Милановић Бранка Миља, 1937-1942. Козара
Милошевић Павла Здравка, 1939-1942. Јасеновац
Милошевић Павла Душан, 1940-1942. Јасеновац
Милошевић Павла Ранко, 1940-1942. Јасеновац
Милошевић Павла Гина, 1935-1942. Јасеновац
Милошевић Павла Деса, 1930-1942. Сисак
Милошевић Бошка Бранка, 1937-1942. Сисак
Милошевић Бошка Милинко, 1939-1942. Сисак
Милошевић Пере Вајка, 1938-1942. Козара
Поповић Милорада Вида, 1939-1942. Грубишино Поље
Радишић Мирка Маринко, 1937-1942. Козара
Радишић Душана Благоја, 1940-1942. Козара
Радишић Мирка Милинко, 1941-1942. Хајдеровци
Тишма Милоша Босиљка, 1940-1942. Јасеновац
Трубарац Ђуре Спасоја, 1927-1942. Козара
Трубарац Мирка Винка, 1931-1941. Козара
Трубарац Мирка Љубомир, 1937-1942. Козара
Трубарац Раде Даница, 1941-1942. Козара
Трубарац Мирка Милка, 1929-1942. Козара

ЧЕЛЕБИНЦИ

72 убијених

Ацић Николе Љубан, 1927-1942. Козара
Бокан Симе Небојша, 1934-1942. Велики Грђевац
Бокан Остоје Драгоја, 1927-1942. Земун
Бокан Остоје Радован, 1931-1942. Х. Дубица
Бокан Миле Љубомир, 1928-1942. Бјеловар
Бокан Симе Мирко, 1937-1942. Велики Грђевац
{306} Бокан Милан, 1942-1942. Козара
Бокан Раде Драган, 1941-1942. Козара
Бокан Раде Драгица, 1938-1942. Загреб
Бокан Николе Илија, 1940-1942. Козара
Бокан Остоје Анђа, 1939-1942. Козара
Венћер Стојана Љубан, 1927-1942. Козара
Венћер Стојана Душан, 1932-1942. Грубишно Поље
Венћер Стојана Бато, 1942-1942. Козара
Влаховић Савана Милинко, 1940-1943. Челебинци
Вујић Јанка Душан, 1931-1942. Бјеловар
Вујичић Николе Мирко, 1932-1942. Загреб
Вукмировић Марјана Бранко, 1929-1942. Дарувар
Вукмировић Милана Здравко, 1939-1943. Челебинци
Вукмировић Марјана Зора, 1940-1943. Челебинци
Вуковић Николе Милош, 1928-1942. Козара
Гајић Ђуре Симо, 1938-1942. Дарувар
Делић Остоје Вукашин, 1940-1942. Челебинци
Делић Милорада Милован, 1941-1942. Сисак
Делић Гаје Милан, 1939-1942. Козара
Делић Остоје Душанка, 1940-1942. Козара
Делић Остоје Драгица, 1942-1943. Челебинци
Ивковић Ђуре Милоја, 1940-1942. Сисак
Ивковић Пере Мирко, 1941-1942. Сисак
Ивковић Пере Славка, 1940-1942. Сисак
Кличковић Илије Велимир, 1928-1942. Земун
Кнежевић Милутина Драган, 1941-1942. Козара
Кнежевић Ж. Мирка Сава, 1938-1942. Јасеновац
Кнежевић Милутина Маринко, 1938-1942. Бјеловар
Кнежевић Милинко, 1942-1942. Козара
Кнежевић Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Кнежевић Никола, 1942-1942. Козара
Кос Милана Миља, 1932-1943. Челебинци
Кос Томе Стојанка, 1932-1942. Грубишно Поље
Кос Станка Маринко, 1938-1942. Сисак
Кос Станка Милинко, 1939-1942. Сисак
Кос Микајла Милош, 1927-1942. Земун
Кос Јове Миле, 1928-1942. Грубишно Поље

Кос Томе Милорад, 1930-1942. Грубишно Поље
Кос Стојана Роса, 1932-1942. Грубишно Поље
Кос Милана Савка, 1930-1942. Грубишно Поље
Кос Милана Драго, 1928-1942. Грубишно Поље
Кос Нада, 1941-1942. Козара
Кос Средоја Ђуја, 1927-1942. Јасеновац
Кос Илије Никола, 1927-1942. Грубишно Поље
Кос Ђуре Милош, 1942-1942. Козара
Кос Стојана Невенка, 1941-1942. Бјеловар
Кос Стојана Рајко, 1936-1942. Челебинци
Кос Ђуре Милка, 1937-1942. Челебинци
Кос Мира, 1941-1942. Козара
Кос Цвијета, 1937-1942. Јасеновац
Кос Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Кос Милоје Босилка, 1942-1942. Козара
Кос Косте Љубомир, 1938-1942. Челебинци
Павлица Милана Рајко, 1927-1942. Јасеновац
Петровић Јове Љепосава, 1940-1942. Загреб
Петровић Јове Станко, 1928-1942. Грубишно Поље
Петровић Јове Рајко, 1929-1942. Грубишно Поље
Петровић Јове Милорад, 1931-1942. Грубишно Поље
Раниловић Стеван, 1927-1942. Јасеновац
Рељић Стевана Стево, 1927-1942. Јасеновац
306Рељић Владе Миља, 1938-1942. Јасеновац
Шевиш Душана Милорад, 1932-1942. Бјеловар
Кос Сретка Драгутин, 1942-1942. Козара
Рељић Владе Нада, 1937-1942. Загреб
Вучичевић Васе Крстина, 1940-1941. Челебинци
Кнежевић Вељка Ђуро, 1936-1942. Бјеловар

ЧИТЛУК

86 убијених

Благојевић Станка Љубан, 1927-1942. Козара
Вуклиш Мирка Дара, 1939-1942. Козара
Вуклиш Цвије Ружа, 1942-1942. Козара
Вуклиш Цвије Ђуја, 1942-1942. козара
Вуклиш Цвије Ружица, 1941-1942. Козара
Вуклиш Цвије Ђуја, 1941-1942. Козара
Грбић Чеде Боса, 1941-1942. Козара
Грбић Драгана Љепосава, 1941-1942. Јасеновац
Грбић Бошка Ранко, 1931-1942. Земун
Грбић Бошка Радомир, 1938-1942. Земун
Грбић Бошка Божана, 1942-1942. Козара
Грбић Милош, 1932-1942. Козара
Грбић Чеде Стево, 1936-1942. Бјеловар

Грубљешић Стојана Милинко, 1940-1942. Сисак
Грубљешић Стојана Нада, 1939-1942. Сисак
Дрљић Миле Милан, 1941-1942. Јасеновац
Дрљић Станка Драгоја, 1929-1942. Јасеновац
Дрљић Пере Здравко, 1927-1942. Јасеновац
Дрљић Саве Драгоја, 1928-1942. Јасеновац
Дрљић Стојана Вељко, 1931-1942. Јасеновац
Дрљић Љубана Брацо, 1941-1942. Козара
Ђенадија Раде Милена, 1937-1942. Новска
Ђенадија Драгоје Коса, 1930-1942. Пакрац
Ђенадија Драгоје Драгољуб, 1941-1942. Козара
Ђенадија Пере Петар, 1933-1942. Козара
Ђенадија Душана Душан, 1927-1942. Јасеновац
Ђенадија Милана Бошко, 1937-1942. Јасеновац
Ђенадија Јове Миле, 1938-1943. Јасеновац
Јандрић Микана Љуба, 1935-1941. Читлук
Јандрић Микана Вукашин, 1937-1941. Читлук
Јандрић Микана Ружица, 1940-1941. Читлук
Јандрић Милана Сава, 1930-1941. Читлук
Јандрић Душана Вукосава, 1927-1941. Читлук
Јандрић Милана Стоја, 1931-1941. Читлук
Јандрић Илије Мирко, 1927-1941. Читлук
Кравић Миле Радосава, 1938-1941. Читлук
Кравић Миле Милосава, 1939-1941. Читлук
Кравић Миле Мирко, 1935-1941. Читлук
Кравић Миле Тоде, 1936-1941. Читлук
Кордић Јована Милан, 1928-1942. Земун
Кордић Јована Милева, 1936-1942. Козара
Кордић Јована Боро, 1937-1942. Козара
Кордић Јована Милка, 1939-1942. Козара
Лотиња Симе Коса, 1941-1942. Новска
Марин Микана Радомир, 1939-1942. Козара
Марин Јове Милорад, 1927-1942. Х. Костајница
Марин Микана Ранко, 1941-1942. Јасеновац
Марин Станка Ђуја, 1927-1943. Приједор
Марин Миле Никола, 1927-1942. Земун
Марин Марка Никола, 1927-1942. Јасеновац
Мијук Милоша Здравко, 1930-1944. Читлук
Мијук Пере Нада, 1941-1942. Козара
Мијук Љубана Душанка, 1941-1942. Јасеновац
Мијук Љубана Миља, 1938-1942. Јасеновац
Мијук Ђуре Милинко, 1940-1942. Козара
Мијук Милана Милош, 1939-1942. Козара
Мијук Пере Стојанка, 1940-1942. Новска
Мијук Славка Анка, 1936-1942. Козара
Мијук Марка Драгоја, 1928-1942. Јасеновац

Мијук Марка Бранка, 1930-1942. Јасеновац
Мијук Марка Бранко, 1939-1942. Јасеновац
Мијук Косте Ђуро, 1930-1942. Јасеновац
Мијук Милана Витомир, 1940-1942. Козара
Мијук Славка Марко, 1940-1942. Јасеновац
Мијук Остоје Тихомир, 1934 -1942. Јасеновац
Мијук Миће Миливој, 1937-1942. Бјеловар
Новаковић Марка Никола, 1927-1941. Вршац
Пралица Стеве Миља, 1938-1942. Јасеновац
Секулић Душана Ратко, 1939-1942. Јасеновац
Сердар Драгана Доста, 1933-1942. Јасеновац
Сердар Драгана Миљка, 1932-1942. Јасеновац
Сердар Боже Коста, 1942-1942. Славонија
Сердар Косте Павле, 1939-1942. Н. Грабовац
Слијепац Ђурђа Микан, 1927-1945. Славонија
Слијепац Стојана Роса, 1941-1943. Славонија
Слијепац Николе Маринко, 1928-1942. Козара
Солдат Ђурана Драгољуб, 1940-1942. Јасеновац
Солдат Станише Ратка, 1942-1942. Читлук
Сузић Милоша Здравко, 1939-1942. Читлук
Сузић Милоша Бранко, 1938-1943. Читлук
Сузић Миле Драгомир, 1930-1942. Славонија
Сузић Миле Остоја, 1927-1942. Јасеновац
Тешинић Јове Мира, 1940-1942. Козара
Шипка Милинка Ранко, 1941-1942.
Шипка Симе Пава, 1927-1942. Читлук

ШЕВАРЛИЈЕ

105 убијених

Викало Остоје Милош, 1927-1942. Јасеновац
Долинић Ђуке Драган, 1940-1942. Шеварлије
Долинић Ђурђа Анка, 1927-1944. Шеварлије
Долинић Ђурђа Остоја, 1931-1944. Шеварлије
Долинић Пане Савка, 1928-1944. Шеварлије
Долинић Ђ. Радосава, 1928-1944. Шеварлије
Долинић Ђ. Вукосава, 1933-1944. Шеварлије
Долинић Ђурђа Стана, 1935-1944. Шеварлије
Долинић Ђурђа Миља, 1937-1944. Шеварлије
Дрљић Васе Спасоја, 1929-1942. Козара
Јакшић С. Љубан, 1938-1944. Шеварлије
Јакшић С. Вука, 1936-1944. Шеварлије
Јакшић Д. Миле, 1927-1944. Шеварлије
Јакшић Антонија Радомир, 1935-1942. Шеварлије
Јакшић Душана Сава, 1928-1944. Шеварлије
Јакшић Душана Радојка, 1938-1942. Јасеновац

Јакшић Станоје Коса, 1935-1942. Јасеновац
Јакшић Стевана Остоја, 1939-1944. Шеварлије
Јакшић Пане Остоја, 1927-1942. Велики Грђевац
Јакшић Душана Анка, 1929-1944. Шеварлије
Јакшић Душана Миља, 1930-1944. Шеварлије
Јакшић Душана Илија, 1927-1944. Шеварлије
Кеча Ђурђа Мирко, 1937-1942. Јасеновац
Кеча Ђурђа Раде, 1928-1942. Јасеновац
Крњајић Д. Душан, 1937-1944. Шеварлије
Крњајић Маринка Ратко, 1941-1942. Велики Грђевац
Крњајић Стојана Душанка, 1940-1942. Новска
Крњајић Пере Мира, 1942-1942. Козара
Крњајић Спасоје Божо, 1929-1943. Козара
Крњајић Саве Божо, 1928 -1942. Јасеновац
Крњајић Васа Драго, 1935-1942. Козара
Крњајић Васа Миомир, 1932-1942. Козара
Крњајић Пере Ратко, 1941-1942. Козара
Малинић Стеве Раде, 1935-1944. Шеварлије
Малинић Станка Стоја, 1939-1942. Козара
Малинић Станка Радомир, 1935-1942. Козара
Малинић Станка Радојка, 1933-1942. Козара
Малинић Симе Милка, 1928-1942. Јасеновац
Малинић Пане Никола, 1937-1944. Шеварлије
Малинић Стеве Драгица, 1931-1944. Шеварлије
Малинић Стеве Божо, 1940-1944. Шеварлије
Малинић Стеве Љубан, 1928-1944. Шеварлије
Малинић Марка Мара, 1936-1944. Шеварлије
Малинић Стеве Гојко, 1929-1944. Шеварлије
Малинић Марка Милан, 1936-1944. Шеварлије
Малинић Марка Златко, 1940-1944. Шеварлије
Малинић Миле Коса, 1927-1944. Шеварлије
Малинић Пане Тонка, 1930-1944. Шеварлије
Малинић Остоје Боса, 1935-1944. Шеварлије
Малинић.Никола, 1927-1944. Шеварлије
Малинић. Миља, 1942-1944.Шеварлије
Малинић. Мирко, 1939-1944. Шеварлије
Малинић М. Миља, 1934-1944. Шеварлије
Малинић М. Милка, 1938-1944. Шеварлије
Милиновић Д. Стана, 1942-1944. Шеварлије
Милиновић Миле Миленко, 1927-1942. Јасеновац
Миљатовић С. Стана, 1935-1944. Шеварлије
Миљатовић М. Илија, 1937-1944. Шеварлије
Миљатовић Марка Дојчин, 1942-1942. Козара
Миљатовић Марка Невенка, 1940-1944. Славонија
Миљатовић Марка Анђелка, 1933-1942. Козара
Миљатовић Миле Милева, 1943-1944. Шеварлије

Миљатовић Пере Љубан, 1934-1942. Велики Грђевац
Миљатовић Пере Вељко, 1941-1942. Сисак
Миљатовић Марка Пава, 1936-1942. Козара
Миљатовић Миле Радојка, 1937-1944. Шеварлије
Миљатовић Пере Милан, 1928-1942. Земун
Миљатовић Марка Симо, 1927-1942. Земун
Миљатовић Миле Микаило, 1928-1942. Земун
Миљатовић Спасоје Светозар, 1927-1942. Земун
Миљатовић Станка Јованка, 1930-1942. Јасеновац
Миљатовић Пере Раде, 1927-1942. Козара
Миросав Јанка Томо, 1940-1942. Козара
Миросав Д. Даница, 1940-1944. Шеварлије
Миросав Б. Мика, 1942-1944. Шеварлије
Миросав Ј. Мика, 1937-1944. Шеварлије
Миросав Ј. Нада, 1937-1944. Шеварлије
Остојић Драгутина Драган, 1937-1944. Шеварлије
Остојић Драгутина Љубан, 1938-1944. Шеварлије
Остојић Драгоје Анка, 1939-1944. Шеварлије
Остојић Милоша Љубан, 1927-1942. Јасеновац
Остојић Драгоје Вукосава, 1938-1942. Јасеновац
Остојић Милоша Божидар, 1929-1942, Јасеновац
Остојић Милана Милица, 1935-1942. Јасеновац
Остојић М. Душанка, 1933-1944. Шеварлије
Остојић М. Божо, 1940-1944. Шеварлије
Ћибић Бошка Милош, 1942-1942. Јасеновац
Ћибић Љубана Душанка, 1939-1943. Славонија
Ћибић Душана Стана, 1941-1942. Славонија
Ћибић Милана Роса, 1939-1943. Шеварлије
Ћибић Н. Невенка, 1938-1944. Шеварлиј
Чекић Николе Бранко, 1939-1942. Козара
Чекић Б. Мирко, 1939-1944. Шеварлије
Чекић Ћ. Љубица, 1938-1942. Јасеновац
Чекић Ћ. Мира, 1934-1942. Јасеновац
Чекић Марка Невенка, 1942-1942. Шеварлије
Чекић Ћурђа Цвијета, 1928-1942. Јасеновац
Чекић Ћурђа Стоја, 1930-1942. Јасеновац
Чекић Ћурђа Љубан, 1937 - 1942. Јасеновац
Чекић Ћурђа Ћуја, 1934-1942. Јасеновац
Штековић Јефте Душан, 1928-1942. Козара
Штековић Остоје Бранко, 1929-1942. Козара

ШПИЉА

15 убијених

Вукмировић Стојана Чедо, 1927-1943. Кречане
Вукмировић Стојана Васко, 1936-1943. Кречане

Затезало Милутин, 1930-1942. Бос. Дубица
Затезало Симе Душан, 1933-1942. Дубица
Мирић Васе Божо, 1937-1942. Дубица
Мирић Војина Милорад, 1935-1943. Дубица
Мирић Војина Никола, 1939-1943. Дубица
Мирић Дане Анђа, 1937-1945. Дубица
Поповић Драгана Саван, 1930-1942. Јасеновац
Поповић Дмитра Момчило, 1929-1942. Кречане
Поповић Дмитра Стоко, 1932-1942. Кречане
Поповић Дмитра Милка, 1936-1942. Кречане
Поповић Дмитра Милан, 1934-1942. Кречане
Поповић Драгана Драгица, 1941- 1942. Бјеловар
Репajiћ Боже Славко, 1929-1942. Јасеновац

ОПШТИНА БОСАНСКА ГРАДИШКА

4.444 убијених

БАТАР

37 убијених

Алиловић Ашима Шефка, 1932-1943. Стара Градишка
Алиловић Ашима Ибро, 1934-1943. Стара Градишка
Алиловић Ашима Расим, 1936-1943. Стара Градишка
Алиловић Ашима Ифета, 1938-1943. Стара Градишка
Алиловић Ашима Хава, 1940-1943. Стара Градишка
Качавенда Милана Мирко, 1939-1941. Стара Градишка
Качавенда Милана Драгиња, 1940-1941. Стара Градишка
Качавенда Живка Бошко, 1941-1942. Јасеновац
Мајданац Боре Милован, 1938-1942. Батар
Омеровић Бајре Аиша, 1940-1943. Стара Градишка
Омеровић Бајре Сафет, 1941-1943. Стара Градишка
Омеровић Бибера Фата, 1936-1943. Стара Градишка
Омеровић Бибера Шефко, 1935-1943. Стара Градишка
Пашић Н. Каде, 1934-1943. Стара Градишка
Придорац Раме Сафет, 1938-1943. Стара Градишка
Придорац Раме Расим, 1939-1943. Стара Градишка
Придорац Раме Касим, 1941-1943. Стара Градишка
Суљић Салка Мехо, 1927-1944. Струг
Хасановић Оме Надир, 1933-1943. Стара Градишка
Хасановић Оме Аиша, 1934-1943. Стара Градишка
Хасановић Оме Ибро, 1937-1943. Стара Градишка
Хасановић Оме Ибреша, 1940-1943. Стара Градишка
Хасановић Ибреша Ибрахим, 1929-1943. Стара Градишка
Хасановић Ибреша Мемет, 1940-1943. Стара Градишка
Хасановић Махмут Хаснија, 1940-1943. Стара Градишка
Хасановић Махмут Махмут, 1941-1943. Стара Градишка

Хасановић Ибреша Хава, 1938-1943. Стара Градишка
Хасановић Ибреша Салко, 1940-1943. Стара Градишка
Хасановић Ибреша Бисера, 1941-1943. Стара Градишка
Хусић Суљо Махмут, 1928-1943. Стара Градишка
Хусић Махо Мехо, 1937-1943. Стара Градишка
Хусић Шемсе Расим, 1935-1943. Стара Градишка
Хусић Шемсе Низа, 1932-1943. Стара Градишка
Хусић Шемсе Афиза, 1940-1943. Стара Градишка
Хусић Бајре Фатима, 1941-1943. Стара Градишка
Хусић Бајре Сенија, 1934-1943. Јасеновац
Шарић Галеше Фата, 1933-1943. Стара Градишка

БЕРЕК

2 убијених

Сладојевић Лазо Мира, 1941-1942. Костајница
Стојчић Драгимира Остоја, 1940-1942. Стара Градишка

БИСТРИЦА

272 убијених

Агић Р. Драгиња, 1932-1942. Јасеновац
Агић Р. Раде, 1936-1942. Јасеновац
Ааић Р. Грозда, 1938-1942. Јасеновац
Агић Р. Душан, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Ђ. Десенка, 1936-1942. Стара Градишка
{309} Бабић М. Љубица, 1929-1942. Стара Градишка
Бабић М. Љубомир, 1932-1942. Стара Градишка
Бабић М. Славко, 1937-1942. Стара Градишка
Бабић Тривуна Света, 1932-1942. Јасеновац
Бакић Н. Милка, 1936-1942. Славонска Пожега
Бакић Н. Коса, 1938-1942. Славонска Пожега
Бакић Н. Боја, 1939-1942. Славонска Пожега
Бакић Н. Савка, 1941-1942. Славонска Пожега
Бакић Марка Ђуро, 1933-1942. Јасеновац
Бакић М. Никола, 1935-1942. Јасеновац
Бакић Марка Павле, 1936-1942. Јасеновац
Бакић Марка Илија, 1937-1942. Јасеновац
Бакић Драгоје Мира, 1936-1942. Велики Струг
Бакић Јована Драгиња, 1927-1942. Јасеновац
Бакић Јована Јела, 1928-1942. Јасеновац
Бакић Ј. Млађо, 1932-1942. Јасеновац
Бакић Ј. Зора, 1934-1942. Стара Градишка
Бакић С. Тривуна 1931-1942. Стара Градишка
Бакић Васе Душан, 1932-1942. Стара Градишка
Бакић Васе Цвијета, 1942-1942. Стара Градишка

Бакић С. Марија, 1938-1942. Јасеновац
Бакић Ђ. Мирко, 1941-1942. Стара Градишка
Бакић Тривуна Станко, 1931-1942. Млака
Бакић Миће Боса, 1940-1942. Градина
Батић Милана Раде, 1935-1942. Стара Градишка
Батић Манојла Милош, 1928-1942. Јасеновац
Батић Симе Симо, 1940-1942. Стара Градишка
Батић Б. Лепосава, 1941-1942. Стара Градишка
Благојевић Ђуре Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Божих Николе Милан, 1930-1942. Јасеновац
Божих Н. Драгиња, 1932-1942. Јасеновац
Божин Н. Васо, 1939-1942. Јасеновац
Бркић Мије Стојан, 1930-1942. Стара Градишка
Бркић Николе Роса, 1927-1942. Бистрица
Бркић Николе Коса, 1929-1942. Бистрица
Бркић Николе Милан, 1931-1942. Бистрица
Вилић Илије Милка, 1935-1942. Јабланац
Вилић Илије Стојан, 1937-1942. Јабланац
Вилић Р. Стојанка, 1937-1942. Јасеновац
Влаисављевић Н. Остоја, 1932-1942. Јасеновац
Влаисављевић Н. Ана, 1935-1942. Јасеновац
Влаисављевић Н. Сава, 1938-1942. Јасеновац
Влаисављевић Н. Савка, 1938-1942. Јасеновац
Врачар Н. Никола, 1942-1942. Стара Градишка
Вујић С. Раде, 1939-1942. Стара Градишка
Вујић О. Илија, 1935-1942. Стара Градишка
Вујић О.Васо, 1941-1942. Стара Градишка
Вујић Ђуре Миле, 1938-1942. Стара Градишка
Вујић Б. Милка, 1930-1942. Стара Градишка
Вукотић К. Драгиња, 1938-1942. Бистрица
Вучић Николе Марко, 1933-1942. Јасеновац
Голуб М. Рајко, 1928-1943. Драгељи
Голуб С. Цвијета, 1934-1942. Стара Градишка
Голуб С. Драгољуб, 1937-1942. Стара Градишка
Голуб Николе Драгоја, 1940-1942. Стара Градишка
Голуб Николе Симеуна, 1936-1942. Стара Градишка
Голуб Николе Симо, 1938-1942. Стара Градишка
Голуб Стевана Роса, 1940-1942. Стара Градишка
Голуб Стевана Мара, 1939-1942. Велика Струга
Голуб Стојана Радојка, 1930-1942. Славонска Пожега
Голуб Цвије Анђа, 1932-1942. Стара Градишка
Голуб Цвије Савка, 1936-1942. Стара Градишка
Голуб Цвије Милан, 1942-1942. Стара Градишка
Голуб Симеуна Савка, 1929-1942. Славонска Пожега
Голуб Љ. Гојко, 1939-1942. Славонска Пожега
Голуб Д. Зора, 1940-1942. Славонска Пожега

Голуб В. Милан, 1941-1942. Кутјево
Голуб Ј. Никола, 1938-1942. Славонска Пожега
Гускић Љубомира Стана, 1928-1942. Славонска Пожега
Гускић Љубомира Владо, 1932-1942. Славонска Пожега
Гускић Љубомира Богдан, 1936-1942. Славонска Пожега
Десанчић Мирка Здравко, 1933-1943. Бистрица
Десанчић Мирка Драгомир, 1938-1942. Сисак
Десанчић Милана Зорка, 1934-1942. Јасеновац
Ђорђевић М. Госпава, 1937-1942. Јасеновац
Звијерац Уроша Роса, 1927-1942. Јабланац
Звијерац Уроша Милорад, 1931-1942. Јабланац
Звијерац Раде Живко, 1935-1942. Сисак
Звијерац Раде Живка, 1935-1942. Славонска Пожега
Звијерац Свете Неђо, 1935-1942. Славонска Пожега
Звијерац Свете Стево, 1937-1942. Славонска Пожега
Звијерац Душана Ана, 1927-1942. Велика Струга
Звијерац Душана Милош, 1940-1942. Велика Струга
Звијерац Раде Ранко, 1930-1942. Јасеновац
Звијерац Раде Цвијета, 1932-1942. Јасеновац
Звијерац Раде Љубица, 1931-1942. Јасеновац
Звијерац Раде Милан, 1932-1942. Јасеновац
Звијерац Раде Цвијо, 1939-1942. Јасеновац
Звијерац Раде Војин, 1940-1942. Јасеновац
Звијерац Милана Мирко, 1933-1943. Велика Струга
Звијерац Милана Ана, 1938-1943. Велика Струга
Звијерац Милана Сава, 1939-1943. Велика Струга
Злојутро Д. Љубица, 1941-1943. Бистрица
Злојутро Милана Раде, 1937-1944. Бистрица
Злојутро Лазара Милка, 1932-1942. Славонска Пожега
Злојутро Лазара Милорад, 1934-1942. Славонска Пожега
Злојутро Лазара Никола, 1936-1942. Славонска Пожега
Злојутро Лазара Богдан, 1941-1942. Славонска Пожега
Зубер Боже Душанка, 1930-1943. Бистрица
Илишевић Милована Анка, 1938-1944. Јасеновац
Јанковић Никола Стеван 1931-1942. Млака
Јанковић Никола Мара, 1938-1942. Млака
Јанковић Ђоке Свето, 1934-1942. Сисак
Јанковић Ђоке Војо, 1935-1942. Сисак
Јанковић Ђоке Мира, 1936-1942. Сисак
Јанковић Ђоке Зора, 1938-1942. Сисак
Јанковић Ђоке Мирко, 1942-1942. Сисак
Јанковић Јове Лепосава, 1935-1942. Сисак
Јанковић Јове Љубица, 1936-1942. Сисак
Јанковић Стеве Ђуја, 1929-1942. Стара Градишка
Јанковић Миле Саво, 1931-1942. Јасеновац
Јанковић Миле Ана, 1938-1942. Сисак

Качавенда Николе Слободан, 1939-1942. Сисак
Кукавица Мирка Драгутин, 1938-1942. Стара Градишка
Кукавица С. Никола, 1938-1942. Стара Градишка
Куколеча П. Владо, 1940-1942. Коштарица
Куколеча П. Стојан, 1941-1942. Коштарица
Кукољ М. Драгомир, 1938-1942. Стара Градишка
Лајић Милоша Живко, 1935-1942. Стара Градишка
Лајић Пане Даница, 1940-1942. Стара Градишка
Лајић Станоје Милан, 1935-1942. Бистрица
{310} Лајић Станоје Љубинко, 1937-1942. Бистрица
Лајић Станоје Невенка, 1938-1942. Бистрица
Лајић Бранка Нада, 1942-1942. Бистрица
Лајић Бранка Маријан, 1936-1942. Бистрица
Лајић Б. Сретоја, 1937-1942. Бистрица
Лајић Б. Милка, 1936-1942. Сисак
Лајић Благоје Богдан, 1938-1942. Сисак
Лајић Милана Илија, 1939-1942. Велика Струга
Лајић Ђуре Мара, 1931-1942. Славонска Пожега
Лајић Ђуре Бошко, 1932-1942. Јасеновац
Лајић Ђуре Стево, 1941-1942. Јасеновац
Лајић Јована Боса, 1937-1942. Велика Струга
Лајић Јове Олга, 1940-1943. Велики Струг
Лајић Луке Савка, 1938-1942. Велики Струг
Лајић Луке Стево, 1940-1942. Велики Струг
Лајић Миле Милка, 1938-1942. Стара Градишка
Лајић Љубе Милка, 1938-1943. Стара Градишка
Лајић Љубе Михајло, 1939-1943. Стара Градишка
Лајић Јована Јања, 1940-1943. Стара Градишка
Лајић Душана Радосава, 1936-1943. Стара Градишка
Лајић Душана Савка, 1939-1943. Стара Градишка
Лајић Стојана Савка, 1927-1943. Стара Градишка
Стајић Стојана Јелена, 1935-1943. Стара Градишка
Лајић Стојана Живко, 1938-1943. Стара Градишка
Лајић Стојана Милка, 1939-1943. Стара Градишка
Лајић Пере Грозда, 1934-1943. Јасеновац
Лајић Пере Никола, 1942-1942. Јасеновац
Лајић Рајка Саво, 1937-1942. Јасеновац
Лајић Јована Ранко, 1939-1942. Стара Градишка
Лајић Јована Станко, 1941-1942. Стара Градишка
Лајић В. Драгица, 1936-1942. Стара Градишка
Лендић Ђоке Гојко, 1936-1942. Сисак
Лендић Ђоке Боја, 1936-1942. Сисак
Лендић Ђоке Савка, 1939-1942. Сисак
Лендић Милоша Дева, 1927-1942. Јасеновац
Лендић Дмитра Радојка, 1935-1942. Сисак
Лендић Дмитра Раде, 1942-1942. Сисак

Лендић М. Милка, 1930-1942. Стара Градишка
Лендић Спасоје Милица, 1940-1942. Сисак
Лендић Петра Милан, 1938-1942. Сисак
Мацура Ј. Милка, 1940-1942. Стара Градишка
Мацура М. Саво, 1935-1942. Стара Градишка
Мацура Милана Остоја, 1936-1942. Велика Струга
Мацура М. Милка, 1927-1942. Стара Градишка
Мацура М. Стоја, 1940-1942. Стара Градишка
Миљановић Раде Живка, 1928-1942. Јабланац
Миљановић Раде Саво, 1933-1942. Сисак
Миљановић Раде Петра, 1936-1942. Сисак
Миљановић Раде Мара, 1938-1942. Сисак
Пашајлић Милоша Веселка, 1927-1942. Славонска Пожега
Пашајлић С. Живко, 1931-1942. Јасеновац
Пашајлић Ђуре Стево, 1938-1942. Јасеновац
Пашајлић Ђуре Здравко, 1939-1942. Јасеновац
Пашајлић Ђуре Маријан, 1939-1942. Јасеновац
Пашајлић Станоје Душанка, 1932-1942. Славонска Пожега
Пејић Дејана Босиљка, 1939-1942. Бистрица
Петровић Триве Зора, 1931-1942. Суња
Радић Симе Милан, 1928-1942. Јасеновац
Радић Симе Рајко, 1931-1942. Јасеновац
Радић Симе Мирко, 1934-1942. Стара Градишка
310Радић Илије Љубинко, 1935-1942. Славонска Пожега
Радић Илије Милка, 1938-1942. Славонска Пожега
Радић Илије Петра, 1940-1942. Славонска Пожега
Радић Д. Петар, 1941-1942. Стара Градишка
Радонић Николе Ђоко, 1940-1944. Бистрица
Радловић М. Мира, 1940-1942. Јасеновац
Ракас Стојана Љубица, 1938-1942. Гређани
Савић Стојана Госпава, 1931-1942. Јасеновац
Савић Раде Грозда, 1934-1942. Славонска Пожега
Савић Раде Милка, 1935-1942. Славонска Пожега
Савић Раде Нада, 1936-1942. Славонска Пожега
Савић Раде Урош, 1938-1942. Јасеновац
Савић Раде Драго, 1942-1942. Славонска Пожега
Савић М. Тина, 1940-1942. Јасеновац
Савић Р. Роса, 1940-1942. Млака
Селак Н. Станоја, 1932-1942. Јасеновац
Селак Т. Станко, 1936-1942. Јасеновац
Ситничкић Михајла Перо, 1937-1942. Јасеновац
Скопљак Јове Станко, 1940-1942. Јасеновац
Сремац Томе Марија, 1938-1942. Велика Струга
Сремац Раде Јока, 1942-1942. Бистрица
Сремац Стевана Милка, 1936-1942. Сисак
Сремац Стевана Милован, 1938-1942. Сисак

Сремац Стевана Зорка, 1940-1942. Сисак
Татић Милана Никола, 1939-1942. Велика Струга
Турудија Милана Мићо, 1928-1942. Јасеновац
Турудија Милана Раде, 1930-1942. Јасеновац
Турудија Милана Перса, 1934-1942. Јасеновац
Турудија Милана Ратко, 1940-1942. Јасеновац
Турудија Пеје Стојан, 1930-1942. Јасеновац
Турудија Пеје Бранко, 1935-1942. Јасеновац
Турудија Јована Васо, 1928-1942. Јасеновац
Турудија Луке Мира, 1940-1942. Јасеновац
Турудија Ђуре Ђуја, 1928-1942. Стара Градишка
Турудија Ђуре Боја, 1942-1942. Стара Градишка
Чалић И. Јованка, 1928-1942. Стара Градишка
Чикић Милана Зорка, 1933-1942. Славонска Пожега
Чекић М. Зорка, 1933-1942. Јасеновац
Чекић Марка Грозда, 1934-1942. Јасеновац
Чекић М. Роса, 1940-1942. Јасеновац
Шврака Бранка Раде, 1936-1942. Стара Градишка
Шврака Бранка Ђуро, 1940-1942. Стара Градишка
Шврака Николе Раде, 1931-1944. Стара Градишка
Шврака Николе Живка, 1934-1942. Стара Градишка
Шврака Марка Раде, 1935-1943. Јасеновац
Шврака Марка Радивој, 1939-1943. Јасеновац
Шврака Милана Анка, 1928-1942. Стара Градишка
Шврака Милана Живко, 1939-1942. Коштарица
Шврака Јове Зорка, 1937-1942. Стара Градишка
Шврака Душана Миља, 1928-1942. Коштарица
Шврака Душана Јаков, 1938-1942. Коштарица
Шврака Душана Драгомир, 1940-1942. Коштарица
Шврака Душана Драгица, 1941-1942. Коштарица
Шврака Пере Стоја, 1940-1942. Коштарица
Шврака Јове Милева, 1932-1942. Стара Градишка
Шврака Саве Мира, 1939-1942. Јасеновац
Шврака Станка Милица, 1941-1942. Јасеновац
Шврака Бошка Стана, 1938-1942. Јасеновац
Шврака Бошка Тривуна, 1941-1942, Јасеновац
Шврака Миле Јован, 1938-1942. Сисак
Шврака Миле Мирко, 1940-1942. Сисак
Шврака Илије Анка, 1930-1942. Стара Градишка
Шврака Илије Ваја, 1936-1942. Стара Градишка
Шврака Д. Боса, 1936-1942. Стара Градишка
Шврака Душана Милка, 1938-1942. Стара Градишка
Шврака В. Нада, 1941-1942. Стара Градишка
Шврака Саве Савка, 1936-1942. Јастребарско
Шврака Саве Мирослав, 1939-1942. Стара Градишка
Шврака Г. Младен, 1937-1942. Стара Градишка

Шербула Васе Јованка, 1930-1942. Славонска Пожега
Шербула Васе Душан, 1932-1942. Славонска Пожега
Шербула Васе Петар, 1933-1942. Славонска Пожега
Шербула Васе Мира, 1938-1942. Славонска Пожега
Шћрбула Васе Јово, 1940-1942. Славонска Пожега
Шербула Л. Стоја, 1932-1942. Јасеновац
Шербула Душана Вида, 1928-1942. Јасеновац
Шербула Душана Милош, 1937-1942. Јасеновац
Шербула Спасоје Грозда, 1928-1942. Велика Струга
Шербула Спасоје Ђуро, 1930-1942. Велика Струга
Шербула Спасоје Мирко, 1938-1942. Велика Струга
Шербула Мирка Перо, 1937-1942. Славонска Пожега
Шпановић О. Станко, 1937-1942. Јасеновац
Шувак М. Савка, 1942-1942. Стара Градишка
Шујица Јована Гојко, 1938-1942. Бистрица

БОК ЈАНКОВАЦ

1 убијено

Топић Жере Живко, 1931-1944. Стара Градишка

БОСАНСКА ГРАДИШКА

83 убијених

Бабић Љ. Радојка, 1934-1944. Стара Градишка
Бјелић Ђуре Радојка, 1932-1944. Стара Градишка
Бјелић Ђуре Бранко, 1934-1944. Стара Градишка
Бјелић Ђуре Мирјана, 1938-1944. Стара Градишка
Божич Млађе Слободан, 1933-1944. Стара Градишка
Божич Млађе Бранко, 1935-1944. Стара Градишка
Бокан Млађена Перо, 1934-1944. Стара Градишка
Бралић Милорада Небојша, 1939-1942. Стара Градишка
Гвозденовић Владе Раде, 1929-1944. Стара Градишка
Герак Михајла Антун, 1927-1944. Стара Градишка
Гргич Љубе Недељка, 1927-1944. Стара Градишка
Десанчић Ђорђа Зора, 1934-1942. Јасеновац
Десанчић Ђорђа Нада, 1938-1942. Јасеновац
Дубарић Нађе Касим, 1928-1944. Стара Градишка
Дубичанац Хусе Ахмет, 1927-1944. Стара Градишка
Ђукић Стеве Марко, 1929-1944. Стара Градишка
Ђукић Н. Нада, 1937-1944. Стара Градишка
Ђурић Драгутина Душко, 1940-1944. Стара Градишка
Елијан Јакова Аница, 1930-1942. Стара Градишка
Елијан Јакова Јустина, 1932-1942. Стара Градишка
Зелковић Богдана Богдана, 1934-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Богољуб, 1929-1944. Стара Градишка

Јагодић Јове Слободан, 1932-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Војислав, 1936-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Нада, 1937-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Владо, 1939-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Смиља, 1940-1944. Стара Градишка
Јагодић Јове Никица, 1941-1944. Стара Градишка
Јовановић Ј. Нада, 1933-1944. Стара Градишка
Јовановић Ј. Славко, 1939-1944. Стара Градишка
Катана Јове Олга, 1928-1944. Стара Градишка
Катана Јове Ангелина, 1930-1944. Стара Градишка
Катана Јове Мира, 1931-1944. Стара Градишка
Катана Јове Слободан, 1943-1944. Стара Градишка
Конић Сеида Енвер, 1934-1945. Окучани
Костадиновић Јове Даринка, 1928-1944. Стара Градишка
Костадиновић Јове Загорка, 1932-1944. Стара Градишка
Костадиновић Јове Божидар, 1934-1944. Стара Градишка
Костадиновић Јове Коста, 1936-1944. Стара Градишка
Костадиновић Јове Божана, 1937-1944. Стара Градишка
Костадиновић Јове Марјана, 1939-1944. Стара Градишка
Лукић Бошка Перо, 1931-1944. Стара Градишка
Лукић Бошка Гојко, 1934-1944. Стара Градишка
Мицић Ђуре Ковиљка, 1928-1944. Стара Градишка
Мицић Васе Велинка, 1939-1944. Стара Градишка
Некић Мехе Сафета, 1935-1944. Стара Градишка
Некић Мехе Емин, 1936-1944. Стара Градишка
Некић Мехе Емира, 1940-1944. Стара Градишка
Остролучанин Николе Нова, 1937-1944. Стара Градишка
Павић Милана Недељко, 1938-1944. Стара Градишка
Папо Јозеф Тина, 1930-1941. Стара Градишка
Папо Јозеф Гидо, 1932-1941. Стара Градишка
Папо Јозеф Еника, 1933-1941. Стара Градишка
Пезић Шерифа Суљо, 1930-1943. Босанска Градишка
Петковић Милана Арсен, 1937-1944. Стара Градишка
Петковић Милана Угљеша, 1940-1944. Стара Градишка
Плетић Хасана Рукија, 1929-1942. Босанска Градишка
Радивојац Пере Драган, 1928-1944. Стара Градишка
Радивојац Пере Дара, 1935-1944. Стара Градишка
Радивојац Ј. Мира, 1929-1944. Стара Градишка
Радић Стојана Јелена, 1929-1944. Босанска Градишка
Радић Стојана Дара, 1931-1944. Босанска Градишка
Раца Д. Миленко, 1931-1944. Стара Градишка
Рачић Лазе Драго, 1933-1944. Стара Градишка
Симић М. Верица, 1938-1944. Стара Градишка
Слијепчевић Николе Милја, 1933-1944. Стара Градишка
Слијепчевић Николе Смиља, 1933-1944. Стара Градишка
Сувајац Ђорђе Којо, 1934-1944. Стара Градишка

Сувајац Ђорђе Велинка, 1935-1944. Стара Градишка
Сувајац Ђорђе Мира, 1937-1944. Стара Градишка
Тимарац Славка Олга, 1927-1941. Босанска Градишка
Тимарац Славка Ранка, 1930-1944. Стара Градишка
Тимарац Славка Радојка, 1933-1944. Стара Градишка
Тимарац Славка Мирјана, 1934-1944. Стара Градишка
Тољагић Раде Милка, 1939-1944. Стара Градишка
Тољагић Раде Војо, 1942-1944. Стара Градишка
Томић Стеве Стојанка, 1929-1944. Стара Градишка
Хнип Васе Александар, 1934-1944. Босанска Градишка
Хнип Васе Оргинија, 1937-1944. Босанска Градишка
Хнип Васе Никола, 1939-1944. Босанска Градишка
Шпирић Јове Мирко, 1941-1944. Стара Градишка
Шпицер Адолфа Едита, 1927-1943. Стара Градишка
Шпицер Адолфа Ото, 1929-1943. Стара Градишка

БОСАНСКА ОРУБИЦА

7 убијених

Бараћ С. Божо, 1930-1944. Босанска Орубица
Вучковац Марка Мирко, 1928-1944. Стара Градишка
Вучковац Марка Марко, 1928-1944. Њемачка
Јелић Николе Божо, 1930-1944. Стара Градишка
Јелић М. Божо, 1929-1944. Босанска Орубица
Липовац Стојана Драгутин, 1929-1944. Стара Градишка
Тороман Милована Бранко, 1929-1944. Стара Градишка

БУКОВАЦ

3 убијених

Брајић Ђуре Бранко, 1935-1945. Буковац
Маглић Марка Милан, 1940-1942. Стара Градишка
Маглић Стоје Васо, 1933-1943. Буковац

БУКВИК

2 убијених

Думенција М. Савка, 1940-1942. Млака
Думенција Стеве Сава, 1940-1943. Стара Градишка

ВАКУФ

8 убијених

Граорац Стеве Живко, 1928-1942. Јасеновац
Леж Ђорђе Рајко, 1929-1944. Косјерово

Паспал Ђурђа Панте, 1927-1944. Јасеновац
Пивач Мује Махо, 1935-1943. Т. Вакуф
Пивач Мује Сакиб, 1937-1943. Т. Вакуф
Пивач Хаџера Хусеин, 1943-1943. Т. Вакуф
Црнојевић Хаџера Сакиб, 1938-1943. Т. Вакуф
Црнојевић Хаџера Осман, 1940-1943. Т. Вакуф

ВИЛУСИ

20 убијених

Блесић Јово Драго, 1932-1942. Млака
Глувић Бранка Радојка, 1930-1945. Вилуси
Граорац Нике Гојко, 1931-1945. Нова Топола
Граорац Стеве Славко, 1931-1945. Нова Топола
Гргић Миће Јованка, 1938-1944. Вилуси
Гркавац Благоје Неђо, 1929-1942. Сеферовци
Дукић Павла Рајко, 1927-1943. Њемачка
Илић Милана Душан, 1933-1944. Вилуси
Јотић Ђурђа Милош, 1928-1944. Вилуси
Кузмановић Илије Остоја, 1930-1942. Млака
Кузмановић Илије Мирко, 1937-1942. Стара Градишка
Кузмановић Илије Вакрсија, 1939-1942. Јасеновац
Кузмановић Пантелије Милован, 1936-1942. Јасеновац
Кузмановић Пантелије Марија, 1942-1942. Стара Градишка
Лепојевић Милана Урош, 1928-1942. Јасеновац
Љепојевић Милана Душан, 1930-1942. Јасеновац
Малоча Милана Душан, 1931-1944. Вилуси
Павловић Љубе Зорка, 1939-1944. Машићи
Стојчић Милана Влајко, 1930-1944. Јасеновац
Стојковић Бранка Момчило, 1928-1944. Стара Градишка

ВРБАШКА

264 убијених

Бабић Марка Љубица, 1930-1942. Стара Градишка
Бабић Марка Љубомир, 1933-1942. Стара Градишка
Бабић Марка Славко, 1935-1942. Стара Градишка
Бабић Николе Саво, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Николе Живко, 1936-1942. Јастребарско
Бабић Илије Милош, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Душана Милка, 1937-1942. Стара Градишка
Бабић Душана Борислав, 1929-1942. Стара Градишка
Бабић Ћире Милка, 1938-1942. Јастребарско
Бабић Ћире Душанка, 1940-1942. Јастребарско
Балабан Милана Љубица, 1929-1942. Јабланац
Балта Васе Цвијета, 1932-1945. Сисак
Балта Миле Лепосава, 1938-1942. Стара Градишка
Балта Миле Раде, 1939-1942. Стара Градишка
Балта Ђуре Ђоко, 1936-1942. Сисак
Балта Ђуре Вељко, 1938-1942. Сисак
Балта Јове Живко, 1928-1942. Јасеновац
Балта Јове Живка, 1929-1942. Млака
Балта Милана Слободанка, 1929-1942. Млака
Балта Миле Стоја, 1938-1942. Стара Градишка
Балта Мирка Смиљана, 1928-1942. Млака
Балта Мира Милован, 1937-1942. Стара Градишка
Бањац Ђоке Василије, 1934-1942. Стара Градишка
Бањац Ђоке Илија, 1935-1942. Стара Градишка
Барач Славка Божо, 1930-1944. Орубица
Бијелић Николе Роса, 1936-1942. Врбашка
Борјановић Триве Зорка, 1928-1942. Стара Градишка
Борјановић Триве Борка, 1932-1942. Стара Градишка
Борјановић Јове Драго, 1941-1942. Стара Градишка
Видовић Станоје Босиљка, 1938-1942. Јасеновац
Видовић Миле Славко, 1940-1942. Јасеновац
Влајнић Петра Гојко, 1928-1942. Јасеновац
Влајнић Петра Остоја, 1931-1942. Врбашка
Врбац Милована Нада, 1929-1942. Стара Градишка
Вребац Милована Мара, 1939-1942. Стара Градишка
Вранић Јове Јован, 1930-1942. Стара Градишка
Вранић Јове Петра, 1932-1942. Стара Градишка
Вранић Јове Ђуро, 1939-1942. Стара Градишка
Врачар Илије Милан, 1936-1942. Јасеновац
Врачар Илије Драгољуб, 1938-1942. Јасеновац
Врачар Јована Петра, 1932-1942. Стара Градишка
Врачар Јована Софија, 1934-1942. Стара Градишка
Врачар Јована Јованка, 1935-1942. Стара Градишка
Врачар Јована Ђуро, 1939-1942. Стара Градишка
Вуколић Јовице Перо, 1928-1942. Јасеновац
Вуколић Јовице Радосава, 1930-1942. Јасеновац

Вученовић С. Милка, 1939-1942. Стара Градишка
Галић Јована Анка, 1935-1942. Јасеновац
Галић Јована Зорка, 1937-1942. Јасеновац
Галић Јована Душанка, 1939-1943. Јасеновац
Граорац Николе Анка, 1928-1944. Врбашка
Граорац Николе Милева, 1930-1944. Врбашка
Десанчић Остоје Рајко, 1927-1942. Јасеновац
Десанчић Остоје Љубица, 1930-1942. Стара Градишка
Десанчић Остоје Милош, 1933-1942. Стара Градишка
Десанчић Остоје Живка, 1935-1942. Стара Градишка
Ђурђевић Миле Милева, 1932-1942. Јасеновац
Ђурђевић Миле Драгица, 1936-1942. Јасеновац
Ђурђевић Милоша Рајко, 1929-1942. Јасеновац
Ђурђевић Милоша Радомир, 1937-1942. Јасеновац
Ђурђевић Милоша Милан, 1939-1942. Јасеновац
Злојутро Јове Ђоко, 1939-1942. Сисак
Злојутро Марка Ђуро, 1935-1942. Јасеновац
Злојутро Марка Сретоја, 1939-1942. Јасеновац
Злојутро Мирка Илија, 1940-1942. Стара Градишка
Злојутро Марка Мира, 1941-1942. Стара Градишка
Злојутро Михајла Ваја, 1934-1942. Јасеновац
Злојутро Михајла Даница, 1939-1942. Јасеновац
Илишевић Васе Василије, 1929-1944. Јасеновац
Илишевић Михаила Љубица, 1938-1943. Јасеновац
Илишевић Михаила Марица, 1940-1942. Млака
Илишевић Васе Василије, 1941-1942. Јастребарско
Илишевић Станка Мирко, 1932-1942. Славонска Пожега
Илишевић Станка Вида, 1935-1942. Славонска Пожега
Илишевић Милована Анка, 1938-1942. Јасеновац
Илишевић Миле Босиљка, 1927-1942. Млака
Илишевић Миле Радојка, 1930-1942. Млака
Илишевић Миле Видосава, 1932-1942. Млака
Илишевић Миле Драгољуб, 1934-1942. Млака
Илишевић Симеуна Љубица, 1929-1942. Стара Градишка
Илишевић Душана Милева, 1930-1942. Стара Градишка
Илишевић Остоје Драго, 1939-1942. Јасеновац
Илишевић Остоје Вељко, 1940-1942. Јасеновац
Јовановић Јове Радомир, 1937-1942. Бистрица
Кљајић Ристе Михаило, 1935-1942. Јасеновац
Кљајић Милана Зорка, 1928-1942. Стара Градишка
Кљајић Милана Драган, 1931-1942. Стара Градишка
Кљајић Остоје Богдан, 1934-1942. Сисак
Кљајић Остоје Лазо, 1939-1942. Јабланац
Кљајић Остоје Јово, 1940-1942. Славонска Пожега
Кљајић Луке Бранко, 1935-1942. Славонска Пожега
Кљајић Луке Михаило, 1936-1942. Славонска Пожега

Кљајић Луке Јованка, 1941-1942. Кутјево
Кљајић Милана Јованка, 1931-1942. Млака
Кљајић Милана Здравко, 1938-1942. Стара Градишка
Кљајић Симе Милош, 1940-1942. Јабланац
Кљајић Глиге Милка, 1938-1942. Млака
Кљајић Глиге Василије, 1940-1942. Млака
Кљајић Јове Стоја, 1927-1942. Јасеновац
Кљајић Јове Душан, 1928-1942. Јасеновац
Кнежевић Јове Милан, 1927-1942. Стара Градишка
Кнежевић Јове Криста, 1937-1942. Стара Градишка
Кнежевић Јове Драгиња, 1939-1942. Стара Градишка
Кнежевић Јове Мирко, 1941-1942. Стара Градишка
Кнежевић Јове Савка, 1942-1942. Стара Градишка
Кнежевић Лазе Милка, 1927-1942. Стара Градишка
Кнежевић Лазе Бранко, 1935-1942. Стара Градишка
Кнежевић Лазе Вид, 1936-1942. Стара Градишка
Кнежевић Лазе Јово, 1938-1942. Стара Градишка
Кнежевић Лазе Милан, 1941-1942. Стара Градишка
Крунић Милоша Драгомир, 1939-1942. Стара Градишка
Крунић Рајка Стевка, 1939-1942. Стара Градишка
Крунић Рајка Манојло, 1941-1942. Стара Градишка
Крунић Рајка Дане, 1941-1944. Стара Градишка
Крунић Остоје Јаков, 1929-1942. Јасеновац
Крунић Остоје Рада, 1931-1942. Јастребарско
Крунић Јове Богдан, 1929-1942. Јасеновац
Крунић Илије Зорка, 1934-1942. Струг
Крунић Илије Неда, 1937-1942. Струг
Крунић Гојка Љубица, 1934-1942. Струг
Крунић Гојка Ковиљка, 1939-1942. Струг
Крунић Саве Драгиња, 1931-1942. Јасеновац
Крунић Саве Живко, 1938-1942. Јасеновац
Лајић Раде Милка, 1941-1942. Јасеновац
Лајић Миле Илија, 1938-1942. Јасеновац
Лајић Пане Мирко, 1935-1942. Славонска Пожега
Лајић Николе Стана, 1932-1942. Јасеновац
Лајић Драгоје Вељко, 1936-1942. Јастребарско
Лајић Драгоје Савка, 1940-1942. Јастребарско
Лајић Драгоје Вељко, 1936-1942. Јастребарско
Лајић Драгоје Савка, 1940-1942. Јастребарско
Лендић Јована Вајо, 1934-1942. Стара Градишка
Лендић Јована Светозар, 1937-1942. Стара Градишка
Лендић Јована Љубица, 1939-1942. Стара Градишка
Лендић Триве Богдан, 1930-1942. Млака
Лендић Триве Вељко, 1937-1942. Млака
Лендић Триве Божидар, 1940-1942. Млака
Малбашић Николе Мирко, 1931-1942. Петровац

Малбашић Николе Радосава, 1934-1942. Славонска Пожега
Малбашић Николе Вукосава, 1936-1942. Славонска Пожеги
Малбашић Николе Мара, 1938-1942. Славонска Пожега
Малбашић Николе Михајло, 1940-1942. Славонска Пожега
Малбашић Михајла Зорка, 1927-1942. Славонска Пожега
Мандић Остоје Петар, 1937-1942. Стара Градишка
Мандић Остоје Милка, 1939-1942. Стара Градишка
Мандић Ђуре Мара, 1934-1942. Стара Градишка
Мандић Милана Мара, 1934-1942. Пашковци
Марић Луке Јово, 1937-1942. Стара Градишка
Марић Луке Мишо, 1939-1942. Стара Градишка
Марић Луке Никола, 1940-1942. Стара Градишка
Марић Миле Јела, 1937-1942. Јасеновац
Марић Миле Вида, 1939-1942. Јасеновац
Марић Милана Владо, 1928-1942. Стара Градишка
Марић Луке Михајло, 1930-1942. Сисак
Марић Васе Станоја, 1934-1942. Сисак
Марић ллије Милка, 1942-1942. Стара Градишка
Мацура Милана Милка, 1939-1942. Стара Градишка
Миливојац Саве Милева, 1937-1944. Стара Градишка
Миливојац Саве Ружа, 1939-1944. Стара Градишка
Миливојац Николе Марија, 1927-1942. Јасеновац
Нинић ДушанаСтојан, 1931-1942. Стара Градишка
Нинић Душана Перо, 1942-1942. Стара Градишка
НинковићОстоје Милка, 1940-1942. Стара Градишка
Павић Марка Милена, 1930-1942. Стара Градишка
Павић Марка Драгиња, 1932-1942. Стара Градишка
Павић Марка Боја, 1935-1942. Стара Градишка
Павић Марка Мара, 1937-1942. Стара Градишка
Павић Стојана Милка, 1930-1942. Јасеновац
Павић Панте Петар, 1936-1942. Сисак
Павић Душана Остоја, 1935-1942. Јасеновац
Павић Душана Гојко, 1937-1942. Јасеновац
Павић Душана Стево, 1939-1942. Јасеновац
Павић Душана Раде, 1941-1942. Јасеновац
Павић Саве Живко, 1927-1943. Стара Градишка
Павић Остоје Љубомир, 1939-1942. Стара Градишка
Павић Остоје Јован, 1941-1942. Стара Градишка
Павић МиркаКоса, 1939-1942. Млака
Павић Блаже Гојко, 1929-1942. Јасеновац
Павић Панте Новак, 1936-1942. Млака
Павић Панте Споменка, 1937-1942. Стара Градишка
Павић Михајла Милан, 1930-1944. Врбашка
Павић Михајла Милева, 1932-1944. Врбашка
Прскало Остоје Живка, 1940-1942. Млака
Прскало Остоје Живко, 1942-1943. Млака

Прскало Јована Милева, 1939-1942. Славонска Пожега
Пролић Глиге Милева, 1939-1942. Стара Градишка
Пролић Глиге Богдан, 1937-1942. Стара Градишка
Пролић Глиге Невенка, 1938-1942. Стара Градишка
{314} Пролић Глиге Перо, 1940-1942. Стара Градишка
Пролић Глиге Ратко, 1942-1942. Стара Градишка
Пролић Цвије.Миле, 1928-1942. Јасеновац
Пролић Цвије Ружа, 1937-1942. Млака
Пролић Милана Анка, 1927-1942. Славонска Пожега
Пролић Милана Мирко, 1928-1942. Славонска Пожега
Пролић Милана Живко, 1930-1942. Славонска Пожега
Радмановић Николе Дамјанка, 1927-1942. Врбашка
Радмановић Николе Љубица, 1929-1942. Врбашка
Радмановић Николе Милка, 1931-1942. Врбашка
Радмановић Милана Драгица, 1939-1942. Врбашка
Радмановић Милана Драгиња, 1939-1942. Врбашка
Радмановић Милана Љубомир, 1940-1942. Врбашка
Рончевић Триве Милка, 1942-1942. Славонска Пожега
Рончевић Стеве Вида, 1929-1942. Јасеновац
Савановић Петра Мира, 1939-1942. Стара Градишка
Савић Глиге Милка, 1939-1942. Сисак
Сандаљ Милана Миливој, 1927-1942. Јасеновац
Солдат Раде Љубо, 1929-1942. Сисак
Солдат Миле Љубица, 1935-1942. Стара Градишка
Солдат Миле Драгоја, 1937-1942. Стара Градишка
Станковић Милоша Ђуја, 1935-1942. Славонска Пожега
Станковић Милоша Роса, 1938-1942. Славонска Пожега
Станковић Остоје Миладин, 1932-1942. Славонска Пожега
Стојаковић Остоје Душанка, 1930-1942. Славонска Пожега
Стојаковић Остоје Миленко, 1934-1942. Славонска Пожега
Стојаковић Петра Остоја, 1929-1944. Јасеновац
Стојаковић Петра Мирко, 1930-1943. Сисак
Стојнић Станка Анка, 1934-1942. Јасеновац
Стојнић Станка Душанка, 1935-1942. Млака
Суботић Бошка Јелена, 1941-1942. Млака
Суботић Марка Стоја, 1941-1942. Врбашка
Суботић Михајла Ђуја, 1932-1942. Врбашка
Суботић Михајла Ђука, 1934-1942. Врбашка
Суботић Душана Остоја, 1929-1942. Врбашка
Суботић Душана Милџа, 1931-1942. Врбашка
Суботић Душана Драгољуб, 1934-1942. Врбашка
Суботић Душана Гордана, 1936-1942. Врбашка
Суботић Милана Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Суботић Милана Невенка, 1937-1942. Млака
Суботић Милка Јања, 1932-1942. Млака
Суботић Мирка Стево, 1935-1942. Стара Градишка

Суботић Михајла Роса, 1937-1942. Стара Градишка
Суботић Станоје Ђорђе, 1928-1942. Јасеновац
Суботић Станоје Мира, 1931-1942. Подградци
Суботић Јове Роса, 1930-1942. Стара Градишка
Суботић Јове Милка, 1933-1942. Стара Градишка
Суботић Ђуре Милош, 1941-1942. Славонска Пожега
Суботић Николе Ђуро, 1931-1942. Стара Градишка
Суботић Николе Љубица, 1929-1944. Врбашка
Суботић Благоје Ковиљка, 1934-1942. Стара Градишка
Суботић Благоје Боја, 1936-1942. Стара Градишка
Суботић Благоје Жарко, 1939-1942. Стара Грађишка
Суботић Глиге Милан, 1937-1942. Сисак
Суботић Глиге Милка, 1938-1942. Стара Градишка
Суботић Глиге Драгица, 1940-1942. Стара Градишка
Суботић Остоје Мирјана, 1936-1942. Славонска Пожега
Суботић Остоје Јела, 1937-1942. Славонска Пожега
Суботић Боре Божо, 1931-1942. Јасеновац
Татић Саве Дара, 1939-1942. Стара Градишка
Челић Милоша Милка, 1934-1943. Јасеновац
Челић Милоша Веселка, 1936-1942. Јасеновац
Челић Остоје Драгомир, 1936-1942. Стара Градишка
Челић Остоје Драгица, 1939-1942. Стара Градишка
Чикић Милоша Живко, 1937-1942. Стара Градишка
Чикић Василија Душанка, 1936-1942. Стара Градишка
Чикић Василија Зорка, 1936-1942. Стара Градишка
Чикић Василија Боја, 1940-1942. Стара Градишка
Шврака Павла Илија, 1940-1942. Јабланац
Шврака Лазе Ђуја, 1932-1942. Бистрица
Шиник Јефта Јелена, 1933-1942. Стара Градишка
Шиник.Николе Јово, 1936-1942. Загреб
Шпановић Илије Павле, 1942-1942. Стара Градишка
Шпановић Лазе Остоја, 1940-1942. Стара Градишка
Шпановић Воје Милка, 1941-1942. Стара Градишка

ГАШНИЦА

380 убијених

Аралица П. Мирјана, 1940-1942. Сисак
 Бабић Раде Мила, 1929-1942. Јасеновац
 Бабић Раде Петар, 1935-1942. Јасеновац
 Бабић Раде Коса, 1937-1942. Јасеновац
 Бабић Раде Јела, 1939-1942. Јасеновац
 Бабић Л. Стојан, 1927-1942. Стара Градишка
 Бабић Ј. Стојка, 1929-1942. Орахова
 Бабић П. Мирко, 1934-1942. Јасеновац
 Бабић П. Марко, 1941-1942. Јасеновац
 Балаћ Јање Зорка, 1927-1943. М. Брдо
 Балаћ Р. Душан, 1927-1942. Стара Градишка
 Балаћ Р. Саво, 1928-1942. Стара Градишка
 Бјелајац М. Милка, 1937-1942. Сисак
 Бјелајац М. Мира, 1940-1942. Сисак
 Бјелајац М. Милош, 1935-1942. Сисак
 Бјеловук В. Милан, 1927-1942. Јасеновац
 Бјеловук М. Ранко, 1940 -1942. Јасеновац
 Бјелотолић М. Милутин, 1931-1942. Сисак
 Бјелотолић М. Перса, 1934-1942. Сисак
 Бјелотолић М. Миладин, 1935-1942. Сисак
 Бјелотолић О. Мирко, 1927-1942. Јасеновац
 Бјелотолић О. Босиљка, 1930-1942. Јасеновац
 Бјелотолић О. Петра, 1932-1942. Јасеновац
 Бјелотолић О. Драгомир, 1935-1942. Јасеновац
 Буловић Николе Лепосава, 1928-1942. Стара Градишка
 Буловић Д. Даница, 1939-1942. Сисак
 Буловић М. Мара, 1930-1942. Сисак
 Буловић М. Мирко, 1933-1942. Сисак
 Буловић Н. Момчило, 1941-1942. Сисак
 Видовић Т. Лука, 1938-1942. Славонска Пожега
 Видовић Т. Мара, 1940-1942. Славонска Пожега
 Видовић С. Миладин, 1935-1942. Славонска Пожега
 Видовић С. Даница, 1938-1942. Јасеновац
 Видовић М. Душан, 1937-1942. Гашница

Видовић М. Ђуро, 1938-1942. Сисак
Видовић Л. Ранко, 1939-1942. Славонска Пожега
Влајисављевић Јове Ваја, 1928-1942. Стара Градишка
Влајисављевић Јове Драго, 1932 - 1942. Јасеновац
Врачар М. Стево, 1928-1942. Стара Градишка
Врачар Л. Госпава, 1927-1942. Јасеновац
Врачар Л. Ружа, 1929-1942. Јасеновац
Врачар Л. Милован, 1932-1942. Сисак
Врачар Л. Милка, 1935-1942. Сисак
{316} Врачар Л. Марко, 1937-1942. Сисак
Врачар Л. Бранко, 1939-1942. Стара Градишка
Врачар М. Десанка, 1937-1942. Сисак
Врачар Милоша Макивија, 1935-1942. Сисак
Врачар Манојла Ђуро, 1927-1942. Јасеновац
Врачар Луке Живко, 1928-1942. Јасеновац
Врачар Луке Мара, 1931-1942. Јасеновац
Врачар Луке Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Врачар М. Остоја, 1929-1942. Сисак
Врачар М. Анђа, 1931-1942. Сисак
Врачар Милоша Стево, 1935-1942. Сисак
Врачар М. Госпава, 1937-1942. Стара Градишка
Врачар Милоша Ђурђија, 1939-1942. Стара Градишка
Врачар Д. Душанка, 1935-1942. Стара Градишка
Врачар Д. Никола, 1939-1942. Сисак
Галић Н. Нико, 1937-1942. Јасеновац
Галић Н. Милка, 1942-1942. Јасеновац
Галић Д. Остоја, 1937-1942. Сисак
Галић Д. Раде, 1942-1942. Славонска Пожега
Галић Д. Ратко, 1942-1942. Славонска Пожега
Галић С. Драгиња, 1936-1942. Славонска Пожега
Галић С. Перса, 1940-1942. Славонска Пожега
Гојковић Лазе Миле, 1927-1942. Стара Градишка
Гојковић Л. Борислав, 1938-1942. Сисак
Гојковић Л. Војислав, 1940-1942. Сисак
Гојковић Р. Мирко, 1938-1942. Сисак
Гојковић Р. Деса, 1941-1942. Сисак
Гојковић Милоша Бошко, 1929-1942. Сисак
Гојковић Милоша Ранко, 1933-1942. Сисак
Гојковић М. Мирко, 1931-1942. Сисак
Гојковић М. Петар, 1935-1942. Сисак
Гојковић М. Милосава, 1935-1942. Сисак
Гојковић Павла Душан, 1927-1942. Стара Градишка
Гојковић Павла Драгиња, 1931-1942. Стара Градишка
Гојковић П. Милован, 1938-1942. Стара Градишка
Гојковић Николе Јела, 1928-1942. Стара Градишка
Гојковић Николе Грозда, 1931-1942. Стара Градишка

Гојковић Н. Љубица, 1937-1942. Сисак
Гојковић Н. Ранко, 1939-1942. Сисак
Гојковић Ђ. Бошко, 1935-1942. Млака
Гојковић Ђ. Радослав, 1939-1942. Млака
Голић Драгоје Остоја, 1938-1942. Јабланац
Голић Драгоје Раде, 1942-1942. Јабланац
Голић Драгоје Ратко, 1942-1942. Јабланац
Голић Ђорђе Јоцо, 1928-1942. Стара Градишка
Голић Ђорђе Живко, 1931-1942. Стара Градишка
Голић Ђорђе Петар, 1933-1942. Стара Градишка
Голић Ђорђе Дара, 1935-1942. Стара Градишка
Голић Ђорђе Зорка, 1937-1942. Стара Градишка
Голић Т. Милка, 1931-1942. Стара Градишка
Голић Теодора Остоја, 1935-1942. Стара Градишка
Голић Теодора Мирко, 1938-1942. Стара Градишка
Голић Јована Марија, 1930-1942. Јасеновац
Голић Јована Миле, 1931-1942. Јасеновац
Голић Јована Драгиња, 1935-1942. Јасеновац
Голић Стевке Милка, 1936-1942. Стара Градишка
Голић Стевке Љубица, 1940-1942. Стара Градишка
Голић Лазара Мирко, 1939-1942. Стара Градишка
Голић Лазара Перса, 1939-1942. Стара Градишка
Голић С. Анка, 1927-1942. Стара Градишка
316 Голић С. Гојко, 1935-1942. Стара Градишка
Голић Р. Милан, 1935-1942. Сисак
Голић Р. Бранко, 1937-1942. Сисак
Голић Р. Перса, 1939-1942. Сисак
Голић С. Стоја, 1933-1942. Стара Градишка
Голуб М. Госпава, 1933-1942. Јасеновац
Голуб М. Марија, 1936-1942. Јасеновац
Голуб М. Анка, 1938-1942. Јасеновац
Голуб Јована Никола, 1939-1942. Јасеновац
Грђић Душана Зорка, 1931-1944. Орахова
Грђић Д. Љубица, 1937-1942. Орахова
Грђић Д. Милан, 1939-1944. Орахова
Грђић Д. Драган, 1941-1944. Орахова
Грђић В. Драган, 1936-1944. Гашница
Грђић В. Драгица, 1939-1942. Стара Градишка
Грђић М. Марица, 1930-1942. Сисак
Грђић Михајла Јела, 1931-1942. Сисак
Грђић М. Коса, 1933-1942. Сисак
Грђић М. Мирко, 1939-1944. Гашница
Грђић М. Милош, 1941-1944. Гашница
Даниловић Д. Јованка, 1929-1942. Јасеновац
Даниловић Д. Марија, 1931-1942. Јасеновац
Даниловић Остоје Ратко, 1942-1944. Гашница

Даниловић Миће Лепосава, 1932-1944. Гашница
Даниловић Николе Драгомир, 1928-1942. Стара Град
Даниловић Остоје Стоја, 1941-1942. Стара Градишка
Драгишић М. Предраг, 1940-1942. Стара Градишка
Драгојарац С. Анка, 1935-1942. Јасеновац
Звијерац С. Саво, 1939-1942. Стара Градишка
Змијањац Станка Никола, 1935-1942. Сисак
Змијањац Станка Душан, 1937-1942. Јасеновац
Змијањац Станка Љубинко, 1939-1942. Јасеновац
Змијањац Марка Славко, 1929-1942. Јасеновац
Змијањац С. Радивој, 1940-1942. Јасеновац
Јанковић С. Стоја, 1930-1942. Сисак
Јанковић С. Никола, 1932-1942. Сисак
Јанковић С. Анка, 1942-1942. Сисак
Јанковић М. Раде, 1940-1942. Сисак
Јанковић С. Миле, 1932-1942. Стара Градишка
Јанковић Р. Љубинко, 1936-1942. Сисак
Јанковић Р. Боса, 1941-1942. Сисак
Јанковић В. Анђа, 1940-1942. Стара Градишка
Калајџија С. Миле, 1927-1942. Стара Градишка
Калајџија Саве Драгомир, 1928-1942. Стара Градишка
Кнежевић Д. Саво, 1927-1942. Сисак
Кнежевић Д. Димитрије, 1934-1942. Сисак
Кнежевић Д. Јово, 1935-1942. Сисак
Кнежевић М. Мирко, 1940-1942. Сисак
Козарац М. Радосава, 1938-1942. Јасеновац
Котур С. Душан, 1929-1942. Гашница
Котур С. Вука, 1938-1942. Сисак
Котур С. Саја, 1938-1942. Славонска Пожега
Котур С. Никола, 1940-1942. Славонска Пожега
Котур М. Миља, 1935-1942. Јасеновац
Котур М. Милан, 1937-1942. Јасеновац
Кукавица Раде Душан, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица Бојке Сава, 1938-1942. Јасеновац
Кукавица С. Милосава, 1940-1942. Јасеновац
Кукавица С. Стоја, 1941-1942. Јасеновац
Кукавица П. Радосава, 1933-1944. М. Брдо
Кукавица М. Душанка, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица М. Тиосава, 1933-1942. Јасеновац
Кукавица М. Гроза, 1936-1942. Јасеновац
Кукавица Душана Савка, 1933-1942. Јасеновац
Кукавица М. Љубица, 1938-1942. Јасеновац
Кукавица С. Ђорђија, 1933-1942. Јасеновац
Кукавица С. Драган, 1934-1942. Јасеновац
Кукавица Н. Милан, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица Н. Милица, 1935-1942. Јасеновац

Кукавица Милана Драгутин, 1937-1942. Јасеновац
Кукавица Мирка Милка, 1941-1942. Јасеновац
Кукавица Николе Илија, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица И. Љубица, 1930-1944. Гашница
Кукавица Душана Раде, 1928-1942. Стара Градишка
Кукавица Душана Боса, 1930-1942. Стара Градишка
Кукавица Душана Милка, 1932-1942. Стара Градишка
Кукавица М. Бранко, 1935-1942. Стара Градишка
Кукавица Љубоје Милан, 1927-1942. Стара Градишка
Кукавица Љубоје Марија, 1929-1942. Стара Градишка
Кукавица Љубоје Петар, 1936-1942. Стара Градишка
Кукавица Љубоје Невенка, 1932-1942. Стара Градишка
Кукавица Милана Милева, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица М. Перса, 1936-1942. Јасеновац
Кукавица М.Госпава, 1938-1942. Стара Градишка
Кукавица М. Госпава, 1935-1942. Јасеновац
Кукавица Љ. Раде, 1930-1942. Јасеновац
Кукавица Љ. Саво, 1932-1942. Јасеновац
Кукавица Н. Милка, 1941-1942. Јасеновац
Кукавица М. Мирослав, 1930-1942. Јасеновац
Кукавица М. Мира 1932-1942. Јасеновац
Кукавица М. Милутин, 1934-1942. Стара Градишка
Кукавица Остоје Мара, 1929-1942. Јасеновац
Кукавица Милана Стојко, 1929-1942. Јасеновац
Кукавица С. Бошко, 1941-1942. Јасеновац
Кукавица О. Раде, 1930-1944. Гашница
Кукавица О. Стево, 1932-1944. Гашница
Кукавица С. Милан, 1940-1942. Јасеновац
Кукавица Т. Ђуја, 1929-1942. Јасеновац
Кукавица Манојла Саво, 1932-1942. Стара Градишка
Кукавица Манојла Стево, 1934-1942. Стара Градишка
Лисица М. Ђорђија, 1936-1942. Стара Градишка
Лисица Ђ. Ђуро, 1942-1942. Стара Градишка
Мавијић Драгоје Нада, 1936-1942. Стара Градишка
Мавијић Драгоје Ђуја, 1928-1942. Стара Градишка
Мандић Николе Илија, 1934-1942. Славонска Пожега
Мандић Д. Драгица, 1930-1942. Славонска Пожега
Мандић М. Нада, 1937-1942. Јасеновац
Мандић Милана Грозда, 1938-1942. Јасеновац
Мандић М. Мира, 1941-1942. Јасеновац
Мандић Ђ. Мирко, 1930-1942. М. Брдо
Мандић Ђоке Здравко, 1935-1944. М. Брдо
Мандић Ђ. Милан, 1937-1942. Јасеновац
Мандић Милана Мара, 1938-1942. Гашница
Мандић Стоке Мирко, 1930-1942. Стара Градишка
Мандић Стоке Момчило, 1933-1942. Стара Градишка

Мандић Стоке Здравко, 1936-1942. Стара Градишка
Мандић С. Драган, 1941-1942. Јасеновац
Мандић М. Јованка, 1928-1942. Јасеновац
Маринковић Николе Стоја, 1936-1942. Сисак
Маринковић Николе Рајко, 1939-1942. Сисак
Маринковић Симеуна Васо, 1932-1942. Сисак
Маринковић Милана Ђуро, 1933-1942. Стара Градишка
Маринковић М. Саво, 1935-1942. Стара Градишка
Маринковић Милана Миља, 1936-1942. Стара Градишка
Маринковић М. Љубица, 1938-1942. Стара Градишка
Маринковић Симеуна Стоја, 1929-1942. Јасеновац
Маринковић Лазе.Коса, 1930-1944. Гашница
Маринковић Лазе Ђуро, 1933-1942. Стара Градишка
Маринковић Н. Недељко, 1939-1942. Сисак
Маринковић Н. Милан, 1940-1942. Стара Градишка
Марковић П. Невенка, 1933-1942. Јасеновац
Марковић П. Цвијета, 1941-1942. Сисак
Мијић М. Милан, 1932-1942. Стара Градишка
Мијић М. Милка, 1934-1942. Стара Градишка
Мијић М. Љубомир, 1940-1942. Стара Градишка
Мијић М. Љубица, 1941-1942. Стара Градишка
Мијић Д. Бранка, 1928-1942. Јасеновац
Мијић Д. Никола, 1931-1942. Јасеновац
Мијић Д. Радосава, 1932-1942. Јасеновац
Мијић Мирка Душан, 1929-1942. Јасеновац
Мутић Ђ. Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Мутић Ђ. Рајка, 1932-1942. Јасеновац
Пралица Пере Миле, 1930-1942. Сисак
Пралица Пере Мирко, 1933-1942. Сисак
Пралица Пере Милка, 1939-1942. Сисак
Премасунац Б. Боја, 1940-1942. Стара Градишка
Пурета М. Драгоја, 1928-1942. Јасеновац
Пурета М. Васо, 1930-1942. Сисак
Пурета М. Грозда, 1936-1942. Сисак
Пурета Стоке Стоја, 1928-1942. Стара Градишка
Пурета С. Драго, 1936-1942. Сисак
Пурета С. Живко, 1938-1942. Сисак
Пурета Н. Стевка, 1927-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Стајка, 1929-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Мирко, 1931-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Ана, 1933-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Миле, 1935-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Раде, 1937-1942. Стара Градишка
Пурета Н. Ђуро, 1939-1942. Стара Градишка
Пурета П. Стана, 1930-1942. Сисак
Пурета П. Милка, 1932-1942. Сисак

Пурета П. Вукосава, 1938-1942. Сисак
Пурета В. Петар, 1939-1942. Стара Градишка
Пурета В. Милан, 1941-1942. Стара Градишка
Радак Миће Грозда, 1930-1942. Стара Градишка
Радак Миће Лепосава, 1933-1942. Стара Градишка
Радак Миће Гојко, 1935-1942. Стара Градишка
Радак Миће Стеван, 1938-1942. Стара Градишка
Радак Уроша Милан, 1941-1942. Стара Градишка
Радић С. Раде, 1937-1942. Јасеновац
Радић С. Милош, 1939-1942. Јасеновац
Радић П. Радосава, 1940-1942. Јасеновац
Радић С. Милан, 1936-1942. Јасеновац
Ракас Н. Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Ракас Н. Ранко, 1939-1942. Јасеновац
Савић Н. Невенка, 1937-1942. Јасеновац
Савић Н. Ана, 1939-1942. Јасеновац
Савић Манојле Драгољуб, 1931-1942. Јасеновац
Савић Манојле Ранко, 1936-1942. Јасеновац
Савић Манојле Слободанка, 1939-1942. Јасеновац
Савић Саве Петар, 1929-1942. Јасеновац
Савић С. Јованка, 1935-1942. Јасеновац
Савић С. Радосава, 1938-1942. Јасеновац
Савић С. Даница, 1932-1942. Јасеновац
Савић С. Богдан, 1935-1942. Јасеновац
Савић С. Грозда, 1937-1942. Јасеновац
Савић Б. Веселка, 1938-1942. Стара Градишка
Савић П. Гојко, 1935-1942. Јасеновац
Савић П. Ана, 1937-1942. Јасеновац
Савић П. Боса, 1941-1942. Јасеновац
Савић Љубе Саво, 1929-1942. Стара Градишка
Савић Љ. Стоја, 1935-1942. Јасеновац
Савић Љ. Милан, 1937-1942. Јасеновац
Савић Драгоје Здравко, 1928-1942. Јасеновац
Савић М. Ненад, 1936-1942. Сисак
Савић М. Невенка, 1939-1942. Сисак
Савић М. Грозда, 1941-1942. Сисак
Савић Р. Милорад, 1938-1942. Сисак
Савић Р. Милан, 1939-1942. Сисак
Савић С. Перса, 1930-1942. Стара Градишка
Савић Р. Драгиња, 1937-1944. М. Брдо
Савић Р. Ранко, 1938-1944. М. Брдо
Савић Р. Душанка, 1941-1944. М. Брдо
Савић В. Драгутин, 1930-1942. Јасеновац
Сладојевић Милана Милош, 1927-1942. Јасеновац
Сладојевић Милована Ђоко, 1929-1942. Јасеновац
Совиљ Мирка Бранко, 1930-1942. Јасеновац

Совиљ Мирка Загорка, 1938-1942. Сисак
Совиљ Мирка Стоја, 1940-1942. Сисак
Совиљ М. Јованка, 1937-1942. Јасеновац
Совиљ М. Јелена, 1939-1942. Јасеновац
Совиљ Ђорђије Марија, 1930-1942. Стара Градишка
Совиљ Ђорђије Радосава, 1933-1942. Стара Градишка
Совиљ Ђорђије Вукосава, 1935-1942. Стара Градишка
Совиљ О. Петар, 1936-1942. Стара Градишка
Совиљ О. Михаило, 1938-1942. Стара Градишка
Столић М. Илинка, 1927-1942. Јасеновац
Столић М. Милка, 1930-1942. Јасеновац
Столић М. Стево, 1930-1942. Стара Градишка
Столић М. Милка, 1935-1942. Сисак
Суботић С. Остоја, 1935-1942. Јасеновац
Тадић П. Милева, 1937-1942. Јасеновац
Тадић Пере Лепосава, 1938-1942. Јасеновац
Тадић П. Мирко, 1940-1942. Јасеновац
Тадић П. Никола, 1941-1942. Јасеновац
Тепић Ј. Милан, 1929-1942. Јасеновац
Тепић Д. Миленко, 1929-1942. Јасеновац
Тепић Д. Ђоко, 1938-1942. Јасеновац
Тепић М. Микаило, 1940-1942. Славонска Пожега
Тепић Н. Ненад, 1941-1942. Славонска Пожега
Тинтар М. Мирко, 1938-1942. Славонска Пожега
Тинтар М. Драгица, 1940-1942. Славонска Пожега
Тошић О. Михаило, 1934-1942. Јасеновац
Тошић О. Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Тошић О. Нада, 1939-1942. Јасеновац
Тривић П. Никола, 1928-1942. Јасеновац
Ћириловић Џ. Марија, 1930-1942. Јасеновац
Чикић Миле Светозар, 1927-1942. Јасеновац
Чикић Миле Душанка, 1930-1942. Стара Градишка
Чикић Миле Веселка, 1932-1942. Сисак
Чикић Миле Нада, 1940-1942. Сисак
Чикић Л. Миладин, 1936-1942. Сисак
Чикић Милана Марко, 1936-1942. Стара Градишка
Чикић Моме Живка, 1930-1942. Стара Градишка
Чикић Л. Душанка, 1937-1942. Јасеновац
Чикић Миле Ружа, 1930-1942. Стара Градишка
Чикић Саве Боро, 1940-1942. Стара Градишка
Чикић Милана Мирко, 1936-1942. Сисак
Чикић Милана Драгиња, 1939-1942. Сисак
Чикић Пере Јованка, 1928-1942. Стара Градишка
Чикић Пере Ђоко, 1930-1942. Јасеновац
Чикић Пере Мирко, 1933-1942. Сисак
Чикић Пере Марко, 1935-1942. Сисак

Чикић Пере Лепосава, 1938-1942. Сисак
Шврака М. Бошко, 1930-1942. Јасеновац
Шербула Марка Станко, 1931-1942. Јасеновац
Шербула Марка Гојко, 1938-1942. Јасеновац
Шербула М. Михаило, 1935-1942. Стара Градишка
Шербула М. Миља, 1939-1942. Стара Градишка
Шербула Марка Милица, 1941-1942. Стара Градишка
Шербула Мирка Стоја, 1934-1942. Стара Градишка
Шувак Јове Милка, 1930-1942. Стара Градишка
Шувак Јове Душан, 1932-1942. Стара Градишка
Шувак Јове Стојан, 1934-1942. Стара Градишка
Шувак Јове Бошко, 1936-1942. Стара Градишка
Шувак С. Слободанка, 1940-1942. Стара Градишка
Шувак Миле Милан, 1927-1942. Јасеновац
Шувак Ђоке Анђа, 1929-1942. Стара Градишка
Шувак Ђоке Драгиња, 1933-1942. Стара Градишка
Шувак Д. Стоја, 1942-1942. Јасеновац
Шувак М. Госпава, 1937-1942. Јасеновац
Шувак Милана Миља, 1939-1942. Јасеновац
Шувак В. Никола, 1930-1942. Јасеновац
Шувак Весе Стеван, 1927-1942. Стара Градишка
Шувак Милована Милка, 1939-1942. Стара Градишка
Шувак Марка Миле, 1933-1942. Копривница
Шувак Марка Милица, 1936-1942. Копривница
Шувак Милоша Бранка, 1929-1942. Стара Градишка

ГОРЊА ЈУРКОВИЦА

97 убијених

Бабић Косте Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Бабић Косте Душан, 1929-1942. Јасеновац
Бабић Косте Славко, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Косте Зорка, 1942-1942. Јасеновац
Бабић Глиге Драго, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Глиге Мирко, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Глиге Милан, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Глиге Марко, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Голуба Савка, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Раде Веселко, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Раде Нада, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Ћорђије Радован, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Ћорђије Богдан, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Ћорђије Петар, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Весе Ненад, 1937-1942. Сисак
Бабић Миће Мирко, 1938-1942. Сисак
Бабић Миће Савка, 1941-1942. Сисак

Бабић Милована Душанка, 1939-1942. Сисак
Бабић Милована Костадин, 1939-1942. Сисак
Бабић Остоје Милутин, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Остоје Благоја, 1930-1942. Јасеновац
Гајић Михајла Милош, 1941-1942. Јасеновац
Гајић Васе Драгутин, 1931-1942. Шимићи
Гајић Душана Гојко, 1941-1942. Стара Градишка
Гајић Томе Лепосава, 1927-1942. Јасеновац
Гајић Илије Никола, 1937-1942. Сисак
Гајић Илије Стојан, 1939-1942. Сисак
Гајић Миле Остоја, 1939-1942. Млака
Гајић Стојана Јово, 1930-1942. Горња Јурковица
Гајић Л. Веселка, 1936-1942. Стара Градишка
Гајић Д. Петра, 1942-1942. Сисак
Гајић Д. Нада, 1940-1942. Сисак
Гајић Илије Душанка, 1939-1942. Јасеновац
Галић Раде Мирко, 1942-1942. Сисак
Галић Раде Веселка, 1928-1942. Јасеновац
Галић Раде Ђурађ, 1942-1942. Јасеновац
Галић Михајла Види, 1938-1942. Јасеновац
Галић Остоје Вида, 1927-1942. Славонска Пожега
Галић Остоје Милан, 1938-1942. Славонска Пожега
Јокић Мирка Остоја, 1940-1942. Јасеновац
Јокић Миће Мирко, 1935-1942. Јасеновац
Јокић Миће Милосава, 1939-1942. Јасеновац
Јокић Вида Видосава, 1939-1942. Јасеновац
Лалош Стеве Милева, 1927-1942. Јасеновац
Лалош Т. Драгица, 1932-1942. Сисак
Лалош Васе Дмитар, 1935-1942. Сисак
Лалош Васе Десимир, 1937-1942. Сисак
Лалош М. Младен, 1942-1942. Славонска Пожега
Лалош М. Стојан, 1940-1942. Славонска Пожега
Лалош Душана Милан, 1942-1942. Славонска Пожега
Лалош Мирка Милутин, 1940-1942. Славонска Пожега
Лалош Милана Мирко, 1941-1942. Славонска Пожега
Лалош В. Игњатија, 1935-1942. Славонска Пожега
Лалош В. Десанка, 1937-1942. Славонска Пожега
Лалош Владе Мирко, 1941-1942. Славонска Пожега
Лалош Пиље Драго, 1928-1942. Јасеновац
Лалош Васе Мирко, 1934-1942. Славонска Пожега
Лалош Владе Вида, 1937-1942. Славонска Пожега
Лалош Владе Пиљо, 1942-1942. Славонска Пожега
Лалош Васкрсије Стојан, 1935-1942. Миљевићи
Лалош Васкрсије Милош, 1941-1942. Славонска Пожега
Лалош Васе Гојко, 1935-1942. Славонска Пожега
Лалош Васе Милан, 1937-1942. Славонска Пожега

Мајсторовић Р. Вида, 1935-1942. Јасеновац
Мајсторовић Милана Васкрсија, 1927-1942. Јасеновац
Мајсторовић Д. Радојка, 1929-1942. Јасеновац
Мајсторовић Ј. Драгољуб, 1927-1942. Јасеновац
Мајсторовић Мирка Веселка, 1933-1942. Јасеновац
Мајсторовић Ђуре Видосава, 1929-1942. Горња Јурковица
Мајсторовић С. Миљка, 1941-1942. Јасеновац
Мајсторовић Владе Невенка, 1942-1942. Јасеновац
Мајсторовић С. Веселка, 1939-1942. Јасеновац
Мајсторовић Остоје Веселка, 1939-1942. Сисак
Мајсторовић Јована Сава, 1940-1942. Сисак
Мајсторовић Луке Васо, 1931-1942. Јасеновац
Мајсторовић Луке Петар, 1934-1942. Јасеновац
Мајсторовић Луке Бранко, 1941-1942. Млака
Мајсторовић Ђоке Драго, 1937-1942. Јасеновац
Мајсторовић Ђоке Ђурађ, 1939-1942. Јасеновац
Мајсторовић Мирка Михајло, 1928-1942. Сисак
Мајсторовић Мирка Видосава, 1932-1942. Сисак
Петровић Драгоја Зора, 1939-1942. Јабланац
Петровић Благоја Вукосава, 1941-1942. Плетерница
Спасојевић Душана Миља, 1936-1942. Сисак
Спасојевић Душана Невенка, 1937-1942. Сисак
Спасојевић Душана Милорад, 1939-1942. Сисак
Спасојевић Душана Роса, 1942-1942. Сисак
Спасојевић Васе Остоја, 1927-1942. Јасеновац
Спасојевић Васе Видосава, 1940-1942. Јасеновац
Спасојевић Михаила Босиљка, 1930-1942. Јасеновац
Спасојевић Душана Зора, 1937-1942. Јасеновац
Спасојевић Душана Раде, 1942-1942. Јасеновац
Спасојевић Луке Миљка, 1939-1942. Јасеновац
Спасојевић Луке Владо, 1937-1942. Јасеновац
Спасојевић Луке Ненад, 1941-1942. Јасеновац
Спасојевић Стојана Душан, 1942-1942. Јасеновац

ГОРЊИ КАРАЈЗОВЦИ

6 убијених

Башић Милана Данило, 1932-1944. Горњи Карајзовци
Добраш Благоје Слободан, 1927-1944. Стара Градишка
Котараш Које Рајко, 1927-1944. Стара Градишка
Стајчић Остоје Савка, 1929-1944. Стара Градишка
Стајчић Остоје Рада, 1931-1944. Стара Градишка
Стајчић Остоје Божана, 1942-1944. Стара Градишка

ГОРЊИ ПОДГРАДЦИ

487 убијених

Бабић Л. Госпава, 1937-1942. Јабланац
Бабић Славка Дара, 1931-1942. Јасеновац
Бабић Славка Смиља, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Славка Ружица, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Славка Недељко, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Славка Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Љубе Момир, 1936-1942. Стара Градишка
Бабић Љубе Богољуб, 1939-1942. Стара Градишка
Бабић Стојана Мара, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Ђуре Бранко, 1938-1942. Јабланац
Бабић Ђуре Даница, 1939-1942. Јабланац
Бабић Спасоје Вукосава, 1937-1942. Костајница
Бабић Спасоје Драгутин, 1938-1942. Костајница
Бабић Илије Душанка, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Илије Даница, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Милана Никола, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Милана Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Д. Милутин, 1930-1942. Стара Градишка
Бабић Д. Бранка, 1933-1942. Стара Градишка
Бабић Д. Нада, 1935-1942. Стара Градишка
Балабан Милана Љубица, 1929-1942. Јабланац
Бјелајац Боже Милка, 1942-1942. Сисак
Бјеловук Р. Драгица, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Р. Ђорђо, 1932-1942. Јасеновац
Бркић Рајка Вида, 1940-1942. Стара Градишка
Бркић Милоша Драгиња, 1933-1942. Јасеновац
Бркић Милоша Лазар, 1937-1942. Јасеновац
Бркић Милоша Божидар, 1941-1942. Јасеновац
Бркић Душана Мара, 1941-1942. Јасеновац
Бркић Пантелије Видосава, 1933-1942. Јасеновац
Верих Драгоје Боро, 1930-1942. Јасеновац
Верих С. Зорка, 1941-1942. Јасеновац
{320} Вујић Игњатије Радосава, 1931-1942. Стара Градишка
Вујић Игњатије Миливој, 1933 -1942. Сисак
Вујић Игњатије Зорка, 1938-1942. Сисак
Вујић Игњатије Боро, 1940-1942. Сисак
Вујић Павле Босиљка, 1930-1942. Струга
Вујић Драгоје Стојана, 1932-1942. Јасеновац
Вујић Драгоје Зорка, 1939-1942. Јасеновац
Вујић Драгоје Роса, 194-1942. Јасеновац
Вујић Љубоје Драгољуб, 1940-1942. Сисак
Вујић Драгоје Невенка, 1936-1942. Стара Градишка
Вујић Драгоје Урош, 1939-1942. Стара Градишка
Вујић Триве Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Вујић Триве Миле, 1939-1942. Јасеновац
Вујић Триве Миленко, 1940-1942. Јасеновац

Вујић Ђокана Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Вујић Милана Божић, 1940-1942. Сисак
Вујић Симеуна Војин, 1930-1942. Стара Градишка
Вујић Симеуна Мира, 1936-1942. Стара Градишка
Вујић М. Боро, 1928-1942. Јасеновац
Вујић М. Анђелија, 1930-1942. Јасеновац
Вујић М. Савка, 1932-1942. Јасеновац
Вујић М. Даница, 1934-1942. Јасеновац
Вујић Р. Милош, 1936-1942. Стара Градишка
Вујић Р. Петар, 1938-1942. Стара Градишка
Вујић Р. Саво, 1940-1942. Стара Градишка
Вујић П. Бранко, 1934-1942. Стара Градишка
Вујић П. Бранка, 1934-1942. Стара Градишка
Вујић А. Стоја, 1929-1942. Стара Градишка
Вујић М. Бранка, 1938-1942. Стара Градишка
Вујић М. Душанка, 1940-1942. Стара Градишка
Вукотић Остоје Славко, 1927-1942. Сисак
Вучковац Микана Урош, 1927-1942. Јасеновац
Вучковац Микана Иван, 1929-1942. Стара Градишка
Вучковац Миливоја Видосава, 1939-1942. Стара Градишка
Вучковац Мирка Бранка, 1939-1942. Јасеновац
Вучковац М. Милка, 1942-1942. Јасеновац
Вучковац Стевана Гојко, 1938-1943. Горњи Подградци
Гајић Манојла Савка, 1935-1942. Стара Градишка
Гајић Манојла Јела, 1935-1942. Стара Градишка
Гајић Милорада Нада, 1941-1942. Стара Градишка
Гајић Милана Стоја, 1930-1942. Стара Градишка
Гајић Милана Стојанка, 1936-1942. Јасеновац
Гајић Милана Драгиња, 1941-1942. Јасеновац
Гајић Јована Љубица, 1935-1942. Јасеновац
Гајић Јована Цвијета, 1940-1942. Јасеновац
Гајић Душана Драгоја, 1928-1942. Јасеновац
Гиговић Станоје Симеун, 1927-1942. Јасеновац
Гиговић Станоје С. Цвијета, 1929-1942. Јасеновац
Глишић Нике Стоја, 1928-1942. Јасеновац
Глишић Нике Нада, 1938-1942. Јасеновац
Дакић Љубе Нада, 1941-1942. Стара Градишка
Ђорђевић Ђ. Ђорђевић, 1927-1942. Стара Градишка
Ђорђевић С. Раде, 1937-1942. Јасеновац
Зељковић Спасоје Драгомир, 1931-1942. Јасеновац
Зељковић Милоша Зорка, 1927-1942. Јасеновац
Зељковић Милоша Бранка, 1936-1942. Јасеновац
Зељковић Милана Миљка, 1937-1942. Јасеновац
Зељковић Милана Марица, 1939-1942. Јасеновац
Зељковић Б. Мирко, 1942-1942. Стара Градишка
Злојутро Бошка Стево, 1931-1942. Стара Градишка

Злојутро Бошка Милан, 1937-1942. Јабланац
Злојутро Бошка Милева, 1939-1942. Јабланац
Зрнић Симеуна Милка, 1928-1942. Стара Градишка
Зрнић Симеуна Владо, 1930-1942. Стара Градишка
Зрнић Милорада Станко, 1930-1942. Стара Градишка
Зрнић Милорада Милка, 1931-1942. Стара Градишка
Зрнић Милорада Зорка, 1936-1942. Стара Градишка
Зрнић Лазе Боса, 1936-1942. Млака
Зрнић Драгоје Милош, 1929-1942. Јабланац
Зрнић Драгоје Миливој, 1932-1942. Јабланац
Зрнић Миле Милан, 1928-1942. Јасеновац
Зрнић Радована Роса, 1928-1942. Јабланац
Зрнић Радована Бранка, 1930-1942. Велики Струг
Зрнић Радована Савка, 1933-1942. Велики Струг
Зрнић Радована Лепосава, 1938-1943. Велики Струг
Зрнић Пантелије Илија, 1942-1942. Велики Струг
Зрнић Станоје Вида, 1940-1942. Јабланац
Зрнић Милована Боро, 1934-1942. Јабланац
Зрнић Милована Јања, 1939-1942. Јабланац
Зрнић Драгоје Цвијета, 1928-1942. Јабланац
Зрнић Драгоје Нада, 1936-1942. Јабланац
Зрнић Саве Вукосава, 1927-1942. Стара Градишка
Зрнић Саве Бранко, 1931-1942. Стара Градишка
Зрнић Саве Душан, 1933-1942. Стара Градишка
Зрнић Саве Ратко, 1942-1942. Стара Градишка
Зрнић Радована Драгиња, 1941-1942. Јабланац
Зрнић М. Коса, 1937-1942. Јабланац
Зрнић Славка Миливој, 1937-1942. Млака
Зрнић Славка Ранко, 1938-1942. Млака
Зрнић Лазе Перса, 1938-1942. Млака
Зрнић Лазе Ранко, 1939-1942. Млака
Зрнић Лазе Илија, 1940-1942. Млака
Зрнић Станоје Младен, 1941-1942. Јабланац
Зрнић Д. Перо, 1936-1942. Стара Градишка
Зрнић Д. Саво, 1940-1942. Стара Градишка
Зрнић Милана Марија, 1940-1942. Сисак
Ивановић Милоша Бранка, 1937-1942. Млака
Ивановић М. Милан, 1939-1942. Стара Градишка
Ивановић Ђоке Саво, 1932-1942. Стара Градишка
Ивановић Ђоке Милка, 1937-1942. Сисак
Ивановић Ђоке Гојко, 1939-1942. Сисак
Ивановић Ђоке Смиља, 1940-1942. Сисак
Ивановић Д. Микајло, 1939-1942. Сисак
Ивановић Ђоке Јања, 1937-1942. Сисак
Ивановић Ђоке Раде, 1938-1942. Сисак
Ивановић Ђоке Младен, 1941-1942. Сисак

Ивановић Лазе Боро, 1939-1942. Јасеновац
Ивановић Милоша Ранко, 1939-1942. Стара Градишка
Ивановић Милоша Бранка, 1936-1942. Стара Градишка
Иветић Радована Љубица, 1940-1942. Стара Градишка
Иветић Душана Стево, 1941-1942. Јасеновац
Хичевић П. Стеван, 1938-1942. Стара Градишка
Илишевић Пере Јованка, 1939-1942. Јабланац
Илишевић Пере Милка, 1942-1942. Јабланац
Кишевић Остоје Милован, 1941-1942. Јабланац
Илишевић Остоје Драгица, 1939-1942. Јабланац
Јакић Спасоје Босиљка, 1942-1942. Млака
Јањетовић Милоша Владо, 1941-1942. Сисак
Јањетовић Миле Јован, 1939-1942. Сисак
Јањетовић Миле Марица, 1940-1942. Сисак
Јањетовић Петра Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Јерић Д. Игњатија, 1928-1942. Јасеновац
Јерић Д. Милутин, 1930-1942. Јасеновац
{321} Јерић Д. Дара, 1932-1942. Јасеновац
Јерић Д. Даница, 1934-1942. Јасеновац
Јерић Д. Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Јерић П. Раде, 1928-1942. Јасеновац
Јерић П. Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Јерић Ц. Марко, 1927-1942. Јасеновац
Јерић Ц. Ђорђо, 1929-1942. Јасеновац
Јерић Ц. Игњатија, 1931-1942. Јасеновац
Јерић Ц. Миољка, 1942-1942. Јасеновац
Јерић В. Радислав, 1939-1942. Јасеновац
Јерић В. Драган, 1941-1942. Јасеновац
Јовановић Милоша Бранка, 1937-1942. Млака
Јовановић Милоша Милан, 1939-1942. Млака
Кнежевић Јована Јелка, 1937-1942. Сисак
Кнежевић Јована Илија, 1939-1942. Сисак
Кнежевић Јована Анка, 1941-1942. Сисак
Кнежевић Раде Босиљка, 1938-1942. Јабланац
Кнежевић Маркана Нада, 1940-1942. Горњи Подградци
Кнежевић С. Радосава, 1940-1942. Јасеновац
Колар И. Боро, 1932-1942. Јасеновац
Колар И. Лазо, 1934-1942. Јасеновац
Колар И. Саво, 1936-1942. Јасеновац
Колар И. Милутин, 1938-1942. Јасеновац
Колар И. Госпава, 1940-1942. Јасеновац
Лакобрија Миле Марија, 1928-1942. Јасеновац
Лукић Радована Милутин, 1928-1942. Јасеновац
Лукић Радована Милорад, 1931-1942. Јасеновац
Лукић Радована Радивој, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Косте Милош, 1936-1942. Јасеновац

Лукић Милоша Крсте, 1936-1942. Јасеновац
Малетић Милоша Рада, 1928-1942. Јасеновац
Малетић Душана Бранко, 1932-1942. Сисак
Малетић Милована Сава, 1927-1942. Јабланац
Малетић Драгоје Гојко, 1935-1942. Јасеновац
Малетић Симе Перо, 1932-1942. Јабланац
Малетић Драгоје Живко, 1937-1942. Јасеновац
Малетић Драгоје Владо, 1941-1942. Јасеновац
Малетић Марка Вељко, 1941-1942. Јабланац
Малетић Пере Рада, 1929-1942. Јабланац
Малетић Пере Коса, 1931-1942. Јабланац
Малетић Душана Мира, 1940-1942. Јасика
Малетић Душана Нада, 1940-1942. Јасика
Малинић Д. Драгољуб, 1929-1942. Стара Градишка
Малинић Д. Коса, 1931-1942. Стара Градишка
Нинковић Драгоје Нада, 1936-1942. Јасеновац
Нинковић Драгоје Брана, 1938-1942. Јасеновац
Нинковић Д. Мирко, 1941-1942. Јасеновац
Нинковић Д. Живко, 1942-1942. Сисак
Нинковић М. Борислава, 1940-1942. Сисак
Нинковић Пантелије Радојица, 1938-1942. Сисак
Нинковић Пантелије Жарко, 1940-1942. Сисак
Нинковић Пантелије Крсто, 1942-1942. Сисак
Новаковић Раде Зорка, 1930-1944. Врбашка
Павловић Јована Драгољуб, 1932-1942. Јабланац
Павловић Јована Гојко, 1934-1942. Јабланац
Павловић Јована Миленко, 1935-1942. Јабланац
Павловић Јована Ратко, 1936-1942. Јабланац
Панић Михајла Јованка, 1928-1942. Стара Градишка
Панић Михајла Михајло, 1936-1942. Стара Градишка
Панић Раде Гојко, 1939-1942. Јасеновац
Панић Раде Даница, 1941-1942. Јасеновац
Панић Игњатије Саво, 1933-1942. Стара Градишка
Панић Игњатије Васо, 1935-1942. Стара Градишка
Панић Игњатије Гојко, 1937-1942. Стара Градишка
Панић Игњатије Радислав, 1939-1942. Стара Градишка
Панић Васе Јован, 1930-1942. Јасеновац
Панић Васе Роса, 1932-1942. Јасеновац
Панић Васе Веселка, 1934-1942. Јасеновац
Панић Васе Петар, 1936-1942. Јасеновац
Панић Васе Савка, 1938-1942. Јасеновац
Панић Ђорђије Милка, 1928-1942. Јасеновац
Панић Ђорђије Јованка, 1930-1942. Јасеновац
Панић Ђорђије Лазо, 1932-1942. Јасеновац
Панић Николе Драгица, 1941-1942. Јасеновац
Панић Стеве Анка, 1930-1942. Јабланац

Панић Стеве Вида, 1935-1942. Јабланац
Панић Милана Радосава, 1929-1942. Јабланац
Панић Илије Драгутин, 1927-1942. Јасеновац
Панић Милована Драгица, 1939-1942. Јасеновац
Панић Милована Боса, 1940-1942. Јасеновац
Панић Тривуна Миле, 1929-1942. Стара Градишка
Панић Марка Станоја, 1932-1942. Стара Градишка
Паспаљ Радована Миливој, 1934-1942. Јасеновац
Паспаљ Радована Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Паспаљ Радована Видосава, 1939-1942. Јасеновац
Паспаљ Радована Савка, 1941-1942. Јасеновац
Пејић Стојана Мирко, 1927-1942. Млака
Пејић Стојана Драгица, 1929-1942. Млака
Пејић Стојана Боро, 1932-1942. Млака
Пејић Стојана Даница, 1936-1942. Млака
Пејић Милутина Боса, 1938-1942. Јасеновац
Пејић Милутина Веселка, 1939-1942. Јасеновац
Пејић Луке Радојица, 1929-1942. Јасеновац
Пејић Станка Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Пејић Станка Миле, 1936-1942. Јасеновац
Пејић Мирка Никола, 1938-1942. Сисак
Пејић Марка Драгоја, 1941-1942. Сисак
Пејић Станоје Марко, 1938-1942. Сисак
Пејић Осте Лепа, 1928-1942. Јасеновац
Пејић Л. Миљка, 1928-1942. Јасеновац
Пејић М. Стојна, 1936-1942. Јасеновац
Пејић М. Лазо, 1939-1942. Јасеновац
Пејић М. Милка, 1937-1942. Јасеновац
Пејић С. Драгољуб, 1938-1942. Јасеновац
Пејић С. Младен, 1940-1942. Јасеновац
Пејић Косте Борислав, 1929-1942. Јасеновац
Пејић Васе Крсте, 1940-1942. Јасеновац
Пејић С. Грозда, 1940-1942. Јасеновац
Пејић Д. Младен, 1941-1942. Јасеновац
Пејић Мирка Богдан, 1939-1942. Сисак
Поповић Ђ. Богдо, 1933-1942. Јасеновац
Поповић Ђ. Роса, 1935-1942. Јасеновац
Поповић Ђ. Милица, 1939-1942. Јасеновац
Поповић Ђ. Милка, 1941-1942. Јасеновац
Поповић Ј. Зора, 1928-1942. Јасеновац
Пропош М. Стана, 1928-1942. Јасеновац
Пропош М. Јела, 1930-1942. Јасеновац
Пропош М. Душан, 1934-1942. Јасеновац
Радуловић Боже Коса, 1930-1942. Јасеновац
Рајшић Адама Милка, 1930-1942. Јасеновац
Рајшић Пере Зорка, 1927-1942. Млака

Ристић Цвије Младен, 1942-1942. Млака
{322} Секи З. Језел, 1939-1942. Босанска Градишка
Срдић Н. Бранко, 1939-1942. Стара Градишка
Срдић Н. Драгутин, 1942-1942. Стара Градишка
Средојевић Драгоје Марија, 1931-1942. Пожаревац
Средојевић Уроша Драгољуб, 1936-1942. Јасеновац
Средојевић Јована Јованка, 1927-1942. Струга
Средојевић Јована Драгољуб, 1929-1942. Јасеновац
Средојевић Јована Драгица, 1933-1942. Јасеновац
Средојевић Јована Владо, 1939-1942. Јасеновац
Средојевић Јована Васо, 1940-1942. Јасеновац
Средојевић Ђ. Савка, 1930-1942. Стара Градишка
Средојевић Спасоје Коса, 1927-1942. Стара Градишка
Средојевић Спасоје Љубица, 1929-1942. Стара Градишка
Средојевић Спасоје Драго, 1933-1942. Стара Градишка
Средојевић С. Дара, 1938-1942. Стара Градишка
Средојевић С. Милена, 1940-1942. Стара Градишка
Средојевић Боже Драго, 1933-1942. Стара Градишка
Средојевић Боже Јово, 1936-1942. Стара Градишка
Средојевић Милана Драгољуб, 1928-1942. Стара Градишка
Средојевић Милана Вука, 1929-1942. Велики Струг
Средојевић Милана Симо, 1931-1942. Стара Градишка
Средојевић Марка Драгутин, 1928-1942. Стара Градишка
Старчевић Јована Цвијо, 1931-1942. Сисак
Старчевић Јована Бранко, 1938-1942. Јастребарско
Старчевић Марка Ристо, 1937-1942. Јасеновац
Старчевић Пере Раде, 1936-1942. Јасеновац
Старчевић Милана Даница, 1928-1942. Стара Градишка
Старчевић П. Нада, 1939-1942. Сисак
Старчевић Душана Нада, 1938-1942. Јасеновац
Старчевић Душана Ковиљка, 1939-1942. Јасеновац
Старчевић Гиге Драгица, 1939-1942. Јасеновац
Старчевић М. Боро, 1928-1942. Сисак
Суботић М. Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Суботић Миле Милка, 1934-1942. Јасеновац
Суботић Ђокана Љубица, 1935-1942. Сисак
Суботић Ђокана Миливој, 1939-1942. Сисак
Суботић Ђокана Драгица, 1940-1942. Сисак
Суботић Ђокана Стевка, 1942-1942. Сисак
Суботић Милана Лазар, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Милана Нада, 1941-1942. Јасеновац
Сукић У. Милан, 1927-1942. Стара Градишка
Татић Павла Милева, 1940-1942. Сисак
Тенџерић Боје Владо, 1928-1942. Јастребарско
Тенџерић Боже Стоја, 1927-1942. Јасеновац
Тенџерић Боже Милутин, 1928-1942. Јасеновац

Тенџерић Б. Милева, 1930-1942. Јасеновац
Тенџерић Б. Марија, 1934-1942. Јасеновац
Тенџерић Б. Симеуна, 1937-1942. Јасеновац
Тенџерић Љубомира Драгомир, 1928-1942. Јасеновац
Тенџерић Љубомира Бранко, 1930-1942. Лисковац
Тенџерић Љубомира Милан, 1933-1942. Јасеновац
Тенџерић Љубомира Смиља, 1934-1942. Јабланац
Тенџерић Љубомира Славица, 1937-1942. Јабланац
Тенџерић Љубе Коса, 1927-1942. Стара Градишка
Тенџерић Љубе Бора, 1928-1942. Стара Градишка
Тенџерић Љубе Мица, 1929-1942. Стара Градишка
Тенџерић Љубе Борислава, 1930-1942. Стара Градишка
Тенџерић Љубе Јелисава, 1932-1942. Стара Градишка
Тенџерић Љубе Ружица, 1935-1942. Стара Градишка
Тенџерић Васе Милан, 1936-1942. Јабланац
Тенџерић Васе Живко, 1939-1942. Јабланац
Тенџерић Ђоке Лазо, 1930-1942. Јабланац
Тенџерић Ђорђије Алекса, 1931-1942. Јабланац
Тенџерић Ђорђије Илија, 1934-1942. Јабланац
Тенџерић Ђ. Божана, 1937-1942. Јабланац
Тенџерић Миле Радован, 1929-1942. Јасеновац
Тенџерић Миле Бранка, 1933-1942. Јасеновац
Тенџерић Миле Радивој, 1936-1942. Јасеновац
Тенџерић Миле Видосава, 1939-1942. Јасеновац
Тенџерић Милутина Мирко, 1942-1942. Славонска Пожега
Тенџерић Ђурђа Рада, 1930-1942. Стара Градишка
Тенџерић Ђуре Драгољуб, 1940-1942. Стара Градишка
Тенџерић Р. Гојко, 1939-1942. Јасеновац
Тенџерић Д. Веселка, 1928-1942. Јасеновац
Тенџерић Д. Радивој, 1929-1942. Јасеновац
Тенџерић Д. Милева, 1930-1942. Јасеновац
Тенџерић Боже Милка, 1930-1942. Јасеновац
Тенџерић Боже Нада, 1934-1942. Јасеновац
Тенџерић Боже Драгица, 1937-1942. Јасеновац
Тенџерић Л. Петра, 1934-1942. Јасеновац
Тенџерић Л. Славко, 1936-1942. Јасеновац
Тенџерић Ј. Станоја, 1939-1942. Јасеновац
Тенџерић Ј. Коса, 1941-1942. Јасеновац
Тенџерић С. Никола, 1938-1942. Јасеновац
Тенџерић С. Бранко, 1940-1942. Јасеновац
Ћирић Петра Мара, 1928-1942. Јасеновац
Ћирић П. Станка, 1932-1942. Стара Градишка
Ћирић Петра Марица, 1935-1942. Јасеновац
Ћирић Љубе Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Ћирић Љубе Михајло, 1938-1942. Јасеновац
Ћирић Драже Мара, 1940-1942. Јасеновац

Ћирић Војислава Нада, 1939-1942. Јасеновац
Ћирић Милоша Перо, 1938-1942. Стара Градишка
Ћирић Милоша Анђа, 1941-1942. Стара Градишка
Ћирић Васкрсије Лука, 1931-1942. Јасеновац
Ћирић Васкрсије Борислава, 1935-1942. Јасеновац
Ћирић Василије Славко, 1928-1942. Јасеновац
Ћирић Василије Лука, 1931-1942. Јасеновац
Ћирић Василије Борислава, 1935-1942. Јасеновац
Ћирић Пантелије Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Ћирић Пантелије Мара, 1928-1942. Јасеновац
Ћирић Косте Босиљка, 1933-1942. Јабланац
Ћирић Косте Рада, 1935-1942. Јасеновац
Ћирић Косте Радојка, 1938-1942. Стара Градишка
Ћирић Душана Душанка, 1937-1942. Млака
Ћирић Ђурђа Пава, 1929-1942. Јасеновац
Ћирић Пере Илија, 1928-1942. Јабланац
Ћирић Пере Бранка, 1930-1942. Јабланац
Ћирић Пере Владо, 1932-1942. Јабланац
Ћирић Пере Бранко, 1934-1942. Јабланац
Ћирић Стеве Милош, 1939-1942. Јабланац
Ћирић Стеве Миленко, 1940-1942. Јабланац
Ћирић Спасоје Милутин, 1927-1942. Јабланац
Ћирић Јакова Видосава, 1938-1942. Јасеновац
Ћирић Јакова Душан, 1940-1942. Јасеновац
Ћирић Пеје Бранко, 1939-1942. Јасеновац
Ћирић Пеје Душанка, 1940-1942. Јасеновац
Ћирић Михаила Коста, 1939-1942. Јасеновац
Ћирић Милована Милка, 1928-1942. Сисак
Ћирић Милована Даница, 1932-1942. Сисак
{323} Ћирић Миле Бранка, 1936-1942. Јабланац
Ћирић Миле Мара, 1938-1942. Јабланац
Ћирић Милутина Бранислав, 1941-1942.
Ћирић Богдана Радослав, 1936-1942. Млака
Ћирић Богдана Миљка, 1939-1942. Млака
Ћвијић Милована Перо, 1937-1942. Сисак
Ћвијић Милована Милан, 1939-1942. Сисак
Ћвијић Милована Лука, 1941-1942. Сисак
Ћирић Ђорђије Јелица, 1929-1942. Јасеновац
Ћирић Ђорђије Здравко, 1931-1942. Јасеновац
Ћирић Душана Коса, 1935-1942. Млака
Чекић Д. Веселка, 1938-1942. Јасеновац
Чикић Михајла Милка, 1931-1942. Славонска Пожега
Шестић С. Миодраг, 1940-1942. Стара Градишка
Шеткић Луке Радосава, 1928-1942. Јабланац
Шеткић Луке Миливој, 1940-1942. Јабланац
Шиник Бранка Радосава, 1932-1942. Јасеновац

Шиник Бранка Спасоје, 1934-1942. Јасеновац
Шиник Бранка Милка, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Бранка Зорка, 1941-1942. Јасеновац
Шиник Илије Видосава, 1934-1942. Јасеновац
Шиник Илије Драгослав, 1936-1942. Јасеновац
Шиник Илије Рајко, 1938-1942. Јасеновац
Шиник Цвије Јово, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Игњатије Божана, 1937-1942. Сисак
Шиник Игњатије Драгутин, 1941-1942. Сисак
Шиник Јована Драгомир, 1928-1942. Стара Градишка
Шиник Јована Душанка, 1933-1942. Стара Градишка
Шиник Јована Косана, 1935-1942. Стара Градишка
Шиник Јована Босиљка, 1937-1942. Стара Градишка
Шиник Стевана Јованка, 1940-1942. Сисак
Шиник Марка Зорка, 1936-1942. Јасеновац
Шиник Теодора Марица, 1931-1942. Јасеновац
Шиник Миле Богдо, 1931-1942. Стара Градишка
Шиник Остоје Миливој, 1938-1942. Сисак
Шиник Остоје Невенка, 1940-1942. Сисак
Шиник Мире Мира, 1929-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Драгутин, 1940-1942. Јабланац
Шиник Јована Јела, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Љубе Војислав, 1937-1942. Стара Градишка
Шиник Љубе Перо, 1941-1942. Стара Градишка
Шиник Љубе Живко, 1941-1942. Стара Градишка
Шиник Уроша Драгутин, 1933-1942. Стара Градишка
Шиник Уроша Миленко, 1938-1942. Стара Градишка
Шиник Уроша Милан, 1939-1942. Стара Градишка
Шиник Уроша Слободан, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Д. Мирослава, 1936-1942. Стара Градишка
Шиник Д. Зорка, 1938-1942. Стара Градишка
Шиник Ристе Бранко, 1930-1942. Стара Градишка
Шиник Љубе Миливој, 1937-1942. Сисак
Шиник Миле Даница, 1930-1942. Стара Градишка
Шиник Миле Миливој, 1933-1942. Стара Градишка
Шиник Миле Десанка, 1935-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Вида, 1931-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Ратко, 1932-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Божидар, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Јованка, 1940-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Савка, 1941-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Даница, 1929-1942. Стара Градишка
Шиник М. Рајко, 1938-1942. Стара Градишка
Шиник Милана Мирко, 1930-1942. Стара Градишка
Шиник О. Зора, 1937-1942. Стара Градишка
Шиник В. Зорка, 1939-1942. Стара Градишка

Шиник В. Марко, 1941-1942. Стара Градишка
 Шиник С. Милован, 1929-1942. Стара Градишка
 Шиник С. Милан, 1927-1942. Стара Градишка
 Шиник Милована Ранко, 1938-1942. Сисак
 Шиник Јована Нада, 1939-1942. Стара Градишка
 Шиник Јована Роса, 1940-1942. Стара Градишка
 Шиник С. Мара, 1936-1942. Стара Градишка
 Шиник С. Драгоја, 1938-1942. Стара Градишка
 Шиник С. Дева, 1940-1942. Стара Градишка
 Шиник К. Живко, 1940-1942. Стара Градишка
 Шиник Н. Анка, 1937-1942. Стара Градишка
 Шиник Н. Јованка, 1939-1942. Стара Градишка
 Шиник Ђ. Вида, 1931-1942. Јасеновац
 Шиник С. Стојна, 1928-1942. Јасеновац
 Шиник С. Саво, 1933-1942. Јасеновац
 Шиник С. Милка, 1937-1942. Сисак
 Шиник Л. Лазо, 1939-1942. Сисак
 Шиник С. Младен, 1932-1942. Јасеновац
 Шиник С. Ђоко, 1938-1942. Стара Градишка
 Шиник Душана Марко, 1931-1942. Стара Градишка
 Шиник Душана Здравка, 1938-1942. Стара Градишка
 Шиник Л. Гојко, 1927-1942. Стара Градишка
 Шпицтајн Леона Инка, 1933-1941. Стара Градишка
 Шпицтајн Леона Гидо, 1935-1941. Стара Градишка
 Шушњар Р. Нада, 1931-1942. Стара Градишка
 Шушњар Р. Даница, 1936-1942. Стара Градишка
 Шушњар Р. Савка, 1938-1942. Стара Градишка

ГРБАВЦИ

91 убијених

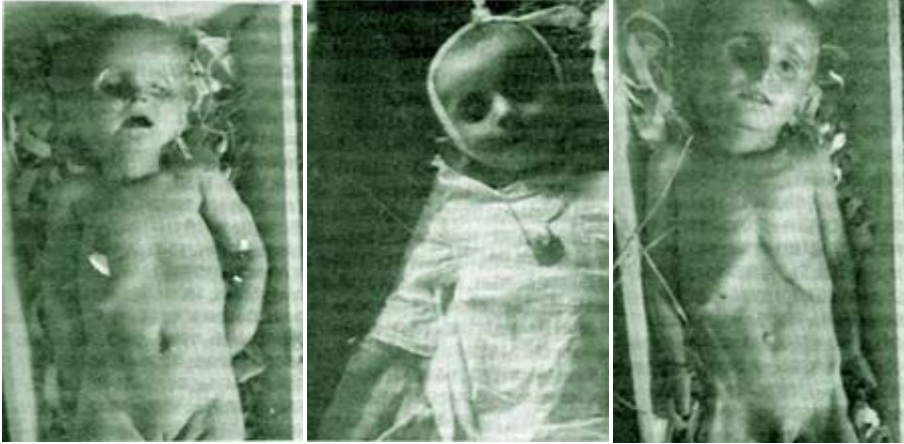
Бабчић Станоје Милија, 1934-1942. Сисак
 Бабчић Станоје Јово, 1937-1942. Сисак
 Бабчић Станоје Мира, 1938-1942. Сисак

Баврлић Саве Јелка, 1927-1943. Драгељи
Благојевић Милоша Петар, 1930-1942. Сисак
Благојевић Уроша Милица, 1939-1942. Сисак
Богојевић Станка Младен, 1927-1942. Грбавци
Богојевић Станка Драго, 1929-1942. Грбавци
Бошковић Миће Вида, 1937-1942. Сисак
Бошковић Миће Мира, 1939-1942. Сисак
Бојанић Душана Јованка, 1932-1942. Јасеновац
Видачковић Ђуре Мирко, 1936-1942. Сисак
Видачковић Ђуре Станко, 1938-1942. Сисак
Глишић Павла Марија, 1928-1942. Грбавци
Гагић М. Миле, 1942-1943. Грбавци
Гогоић Милана Мићо, 1941-1943. Грбавци
Грандић Ђурђа Љубица, 1936-1942. Стара Градишка
Драгишић Радована Драго, 1932-1942. Стара Градишка
Змијањац Михајла Стоја, 1928-1944. Подградци
Змијањац Драгоје Јованка, 1936-1943. Стара Градишка
Зорић Михајла Јока, 1930-1942. Стара Градишка
Зрнић Раде Милутин, 1931-1942. Стара Градишка
Илисић Стојана Мара, 1927-1942. Стара Градишка
Јањанин Мире Драган, 1931-1942. Сисак
Јевтенић Миле Драган, 1934-1942. Стара Градишка
Јевтенић Миле Станоја, 1935-1942. Стара Градишка
Јевтенић Миле Милева, 1938-1942. Стара Градишка
{324} Јевтенић Васе Нада, 1930-1942. Стара Градишка
Јокић Јанка Јованка, 1938-1942. Стара Градишка
Малешевић Остоје Милош, 1931-1942. Горњи Подградци
Матаругић Михајла Миле, 1937-1944. Грбавци
Матавуљ Ђоке Боро, 1940-1942. Стара Градишка
Матаругић Мирка Миле, 1940-1942. Стара Градишка
Матаругић Јове Милован, 1936-1942. Сисак
Матаругић Теодора Бошко, 1929-1942. Стара Градишка
Матаругић Теодора Раде, 1936-1942. Стара Градишка
Матаругић Теодора Мара, 1937-1942. Стара Градишка
Матаругић Јована Миља, 1938-1942. Стара Градишка
Матаругић Јове Десанка, 1939-1942. Стара Градишка
Матаругић Микаила Драгиња, 1936-1942. Стара Градишка
Матаругић Теодора Миља, 1940-1942. Стара Градишка
Матаругић Михаила Веселка, 1938-1942. Сисак
Мирковић Бошка Владо, 1928-1943. Козара
Мирковић Бошка Миљка, 1937-1943. Козара
Милаковић Пантелије Јово, 1934-1942. Сисак
Милаковић Пантелије Мира, 1936-1942. Сисак
Мишић Ђурђе Крсте, 1941-1942. Грбавци
Нинић Лазара Мирко, 1939-1942. Сисак
Новаковић Раде Зорка, 1930-1943. Врбашка

Новаковић Раде Цвијо, 1938-1942. Врбашка
Пејић Остоје Веселка, 1935-1942. Стара Градишка
Радић Милана Зорка, 1929-1942. Кијевци
Рашковић Стеве Зорка, 1938-1942. Стара Градишка
Рашковић Миће Јово, 1928-1944. Горњи Подградци
Самарџија Томе Мирко, 1939-1942. Сисак
Самарџија Јове Видосава, 1936-1942. Стара Градишка
Сладојевић Вида Драгољуб, 1936-1944. Грбавци
Сладојевић Вида Остоја, 1940-1944. Грбавци
Сладојевић Вида Нада, 1942-1944. Грбавци
Станић Тривуна Радован, 1928-1942. Јастребарско
Станојевић Милана Ружа, 1934-1942. Стара Градишка
Станојевић Милана Миле, 1936-1942. Стара Градишка
Станојевић Мирка Бранка, 1938-1942. Стара Градишка
Француз Цвије Мирко, 1939-1942. Стара Градишка
Француз Цвије Марија, 1934-1942. Сисак
Цвијић Лазара Петар, 1927-1942. Стара Градишка
Цвијић Михајла Дева, 1936-1942. Сисак
Цвијић Михајла Мира, 1938-1942. Сисак
Цвијић Луке Микајло, 1941-1942. Стара Градишка
Чинић Драгоје Момчило, 1939-1942. Сисак
Чинић Милана Јока, 1937-1942. Сисак
Чинић Раде Стевка, 1934-1942. Сисак
Чинић Раде Митра, 1936-1942. Сисак
Чекић Милана Цвијо, 1939-1942. Сисак
Чекић Теодора Перо, 1929-1942. Копривница
Чекић Томе Коса, 1935-1942. Стара Градишка
Чекић Јове Петар, 1928-1942. Стара Градишка
Чекић Јове Вида, 1941-1942. Стара Градишка
Чекић Теодора Јово, 1929-1942. Стара Градишка
Чекић Теодора Стана, 1932-1942. Стара Градишка
Чекић Јове Ђуро, 1936-1942. Стара Градишка
Шиник Милована Ратко, 1941-1942. Стара Градишка
Шестић Михајла Ратко, 1941-1942. Стара Градишка
Шмитран Раде Драгутин, 1930-1942. Стара Градишка
Шмитран Драгомира Невенка, 1942-1942. Стара Градишка
Шукало Дамјана Љубица, 1930-1942. Стара Градишка
Шукало Дамјана Владо, 1932-1942. Стара Градишка
Шукало Станоје Здрава, 1932-1942. Грбавци
Шукало Станоје Стајка, 1934-1944. Грбавци
{325} Шукало Станоје Ратко, 1938-1944. Грбавци
Шукало Станоје Јован, 1936-1944. Грбавци

ГРЕДА

1 убијено

Суботић Лазе Слободан, 1943-1944. Стара Градишка

ДОЊА ЈУРКОВИЦА

25 убијених

Врховац Драже Радмила, 1939-1942. Јасеновац
 Гајић Милана Богдан, 1928-1942. Јасеновац
 Гајић Марка Мира, 1934-1942. Јасеновац
 Гајић Марка Бранко, 1938-1942. Јасеновац
 Гајић Љубе Зоран, 1937-1942. Јасеновац
 Гајић Љубе Небојша, 1941-1942. Јасеновац
 Гајић Петра Душан, 1930-1942. Јасеновац
 Гајић Петра Драгутин, 1932-1942. Јасеновац
 Гајић Васе Остоја, 1927-1942. Јасеновац
 Гајић Васе Милутин, 1930-1942. Јасеновац
 Дакић Васе Васо, 1937-1942. Јасеновац
 Дакић Васе Рајко, 1939-1942. Јасеновац
 Дакић Васе Радмила, 1941-1942. Јасеновац
 Дакић Ђорђије Боса, 1933-1942. Стара Градишка
 Дакић Ђорђије Пантелија, 1936-1942. Стара Градишка
 Дакић Љубе Небојша, 1941-1942. Јасеновац
 Дакић Љубе Нада, 1941-1942. Јасеновац
 Карапетровић Д. Лепосава, 1939 -1942. Јасеновац
 Салдум М. Милан, 1939-1942. Јасеновац
 Салдум Крсте Бјелица, 1937-1942. Стара Градишка
 Станишљевић Димитрије Миле, 1938-1942. Јасеновац
 Станишљевић Димитрије Гојко, 1940-1942. Јасеновац
 Станишљевић Д. Лазар, 1939-1942. Јасеновац
 Стојчић Теодора Милан, 1929-1942. Јасеновац
 Стојчић Ј. Остоја, 1942-1942. Јасеновац

ДОЊА ДОЛИНА

2 убијених

Бакић Стеве Радмила, 1938-1944. Доња Долина
Бакић Стеве Игњатија, 1931-1944. Доња Долина

ДОЊИ КАРАЈЗОВЦИ

5 убијених

Бајић Спасоје Милован, 1928-1944. Стара Градишка
Вучетић С. Стојан, 1936-1945. Доњи Карајзовци
Дардић Панте Брана, 1936-1943. Доњи Карајзовци
Илић Марка Мирко, 1931-1943. Доњи Карајзовци
Шобота В. Душанка, 1935-1943. Петошеви

ДОЊИ ПОДГРАДЦИ

169 убијених

Антић Васе Драгица, 1941-1942. Јасеновац
Антић Стевана Остоја, 1936-1942. Јасеновац
Антић Стевана Милан, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Драже Милутин, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Драже Бранка, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Драже Нада, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Михајла Миља, 1938-1942. Јасеновац
Бабић Остоје Миљка, 1940-1942. Јасеновац
Богуновић Ђорђије Невенка, 1931-1943. Јасеновац
Богуновић Милана Милутин, 1928-1942. Стара Градишка
Бојанић Пере Боса, 1941-1942. Млака
Бојанић Пере Божана, 1942-1942. Млака
Бралић Раде Жарко, 1937-1942. Млака
Бралић Раде Милош, 1936-1942. Млака
Бралић Јована Нада, 1937-1942. Јасеновац
Бралић Јована Драгиња, 1939-1942. Јасеновац
Вељић Богдана Милутин, 1936-1942. Млака
Вељић Богдана Драгутин, 1938-1942. Млака
Вељић Бошка Коса, 1934-1942. Млака
Вељић Бошка Роса, 1936-1942. Млака
Видовић Душана Михајло, 1942-1942. Стара Градишка
Даниловић Благоје Вида, 1932-1942. Јасеновац
Даниловић Благоје Остоја, 1939-1942. Јасеновац
Десанчић Николе Васо, 1934-1942. Славонска Пожега
Десанчић Николе Коса, 1936-1942. Славонска Пожега
Десанчић Николе Саво, 1938-1942. Славонска Пожега
Десанчић Стеве Бранко, 1927-1942. Јасеновац
Дојчиновић Стојана Драгица, 1941-1944. Доњи Подградци

Дојчиновић Стоје Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Дојчиновић Стоје Бранка, 1930-1942. Јасеновац
Дојчиновић П. Милутин, 1935-1942. Млака
Дојчиновић Драгоје Миљка, 1936-1942. Млака
Дојчиновић Благоје Никола, 1929-1942. Јасеновац
Ђорђић Јове Драган, 1936-1942. Јасеновац
Ђорђић Јове Мара, 1940-1942. Јасеновац
Ђорђић Јове Милан, 1938-1942. Млака
Ђорђић Јове новорођенче, 1942-1942. Јасеновац
Ђорђић Јове Милош, 1937-1942. Млака
Ђорђић С. Никола, 1928-1942. Јасеновац
Ивановић Ђ Саво, 1934-1942. Јасеновац
Илисић Д. Остоја, 1934-1942. Јасеновац
Мисић Д. Милева, 1936-1942. Јасеновац
Мисић Д. Мара, 1938-1942. Јасеновац
Јањетовић Василије Јела, 1935-1942. Млака
Јањетовић Василије Драгољуб, 1937-1942. Млака
Јањетовић Василије Милутин, 1939-1942. Млака
Јањетовић Петра Нада, 1938-1942. Млака
Јањетовић Јована Видосава, 1933-1942. Млака
Јањетовић Јована Живко, 1935-1942. Млака
Јањетовић Јована Перо, 1937-1942. Млака
Јањетовић Станоје Миленко, 1935-1942. Славонска Пожега
Јањетовић Станоја Јања, 1937-1942. Славонска Пожега
Јањетовић Станоје Љубица, 1940-1942. Славонска Пожега
Јањетовић Милана Никола, 1938-1942. Млака
Јањетовић Михајла Јован, 1939-1942. Млака
Јањетовић Михајла Милева, 1942-1942. Млака
Јањетовић Остоје Душанка, 1936-1942. Млака
Јањетовић Остоје Анка, 1940-1942. Млака
Јањетовић Нике Милутин, 1935-1942. Јасеновац
Јањетовић Михајла Марија, 1936-1942. Јасеновац
Калинић Николе Миља, 1930-1942. Млака
Калинић Николе Милош, 1934-1942. Млака
Ковачевић Н. Милева, 1934-1942. Млака
Калинић Ђорђије Веселка, 1936-1942. Млака
Калинић Ђ. Мирко, 1936-1942. Млака
Калинић Ђорђије Душан, 1939-1942. Млака
Калинић Пере Милосава, 1935-1942. Млака
Калинић Пере Жарко, 1937-1942. Млака
Калинић Пере Младен, 1939-1942. Млака
Каран Илије Драгица, 1932-1942. Јасеновац
Кевић Михајла Роса, 1938-1942. Млака
Кевић Михајла Драгиња, 1940-1942. Млака
Кевић Стојана Живко, 1933-1942. Јасеновац
Кевић Стојана Миленко, 1937-1942. Јасеновац

Кевић Васа Вука, 1930-1942. Јасеновац
Кевић Васа Драгиња, 1932-1942. Јасеновац
Кевић Милана Боса, 1941-1942. Јасеновац
Кевић Николе Миливој, 1940-1942. Јасеновац
Кевић Ћ. Веселка, 1939-1942. Јасеновац
Кевић Уроша Милан, 1928-1942. Јасеновац
Кевић Уроша Душанка, 1941-1942. Јасеновац
Кевић Ђуре Драган, 1939-1942. Јасеновац
Кљајић Милана Даница, 1934-1942. Млака
Кљајић Михајла Милка, 1936-1942. Чатрња
Кљајић Благоје Зорка, 1935-1942. Сисак
Кљајић Благоје Роса, 1936-1942. Сисак
Кљајић Благоје Стојан, 1937-1942. Сисак
Кљајић М. Драган, 1935-1942. Сисак
Лукић Станоје Невенка, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Станоје Грозда, 1940-1942. Јасеновац
Лукић Остоје Милутин, 1938-1942. Јасеновац
Малетић С. Перо, 1933-1942. Млака
Малетић Симе Стево, 1935-1942. Млака
Малетић Симе Миле, 1937-1942. Млака
Малетић Симе Милка, 1938-1942. Млака
Малетић Симе Мирко, 1941-1942. Млака
Малетић Тривуна Остоја, 1933-1942. Славонска Пожега
Малетић Тривуна Стајка, 1936-1942. Славонска Пожега
Малетић Драгоје Милутин, 1936-1942. Млака
Малешевић Милоша Богдан, 1930-1942. Млака
Малешевић Милоша Зора, 1939-1942. Млака
Малешевић Милана Мира, 1936-1942. Млака
Малешевић Јове Илија, 1928-1942. Млака
Мирковић Васа Никола, 1931-1942. Млака
Мирковић Васа Боро, 1933-1942. Млака
Мирковић Васа Анка, 1936-1942. Млака
Мирковић Васа Бранка, 1938-1942. Млака
Мирковић Бошка Владо, 1931-1942. Млака
Мирковић Бошка Милка, 1939-1942. Млака
Мирковић Душана Стоја, 1935-1944. Доњи Подградци
Мирковић Душана Милева, 1938-1944. Доњи Подградци
Мирковић Миле Мара, 1935-1944. Доњи Подградци
Мирковић Миле Мирко, 1937-1942. Доњи Подградци
Мирковић Миле Роса, 1939-1944. Доњи Подградци
Мирковић Јове Веселка, 1940-1942. Јабланац
Николић Милана Душанка, 1927-1942. Јабланац
Николић Милана Боса, 1930-1941. Јабланац
Поповић Стојана Душанка, 1927-1943. Доња Јурковица
Поповић Николе Никола, 1927-1942. Млака
Поповић Милорада Мара, 1938-1942. Млака

Поповић Стеве Војислав, 1927-1942. Млака
Поповић Стеве Жарко, 1929-1942. Млака
Поповић Драгутина Богдан, 1939-1942. Млака
Поповић Драгутина Бранка, 1941-1942. Млака
Поповић Николе Саво, 1938-1942. Млака
Поповић С. Милош, 1937-1942. Млака
Поповић Станка Љубо, 1938-1942. Млака
Поповић Станка Вида, 1940-1942. Млака
Пуљаревић Душана Душанка, 1936-1942. Млака
Пуљаревић Душана Илија, 1938-1942. Млака
Пуљаревић Душана Милева, 1939-1942. Млака
Пуљаревић Душана Бојо, 1940-1942. Млака
Пуљаревић Душана Младен, 1941-1942. Млака
Пуљаревић Стевана Јела, 1938-1942. Млака
Пуљаревић Стевана Милан, 1940-1942. Млака
Пуљаревић Бранка Младен, 1940-1942. Млака
Пуљаревић Бранка Перса, 1941-1942. Млака
Пуљаревић Павла Љубица, 1938-1942. Млака
Пуљаревић Ристе Драгиња, 1939-1942. Млака
Радуловић Николе Драгиња, 1927-1944. Доњи Подградци
Радуловић Николе Милош, 1936-1944. Доњи Подградци
Радуловић Николе Мирко, 1939-1944. Доњи Подградци
Ситнички Станоје Драгица, 1938-1944. Доњи Подградци
Ситнички Станоје Милован, 1940-1944. Доњи Подградци
Ситнички Станоје Станко, 1942-1944. Доњи Подградци
Ситнички Станоје новорођенче, 1944-1944. Доњи Подградци
Ситнички Лазара Гојко, 1936-1942. Млака
Ситнички Лазара Вида, 1937-1942. Млака
Ситнички Лазара Драгутин, 1938-1942. Млака
Ситнички Лазара Марица, 1939-1942. Млака
Ситнички Лазара Марко, 1942-1942. Млака
Ситнички Михаила Перо, 1936-1942. Млака
Ситнички Михаила Мара, 1938-1942. Млака
Слијепчевић Филипа Љубо, 1932-1942. Јасеновац
Слијепчевић Филипа Петар, 1934-1942. Јасеновац
Слијепчевић Филипа Зора, 1936-1942. Јасеновац
Слијепчевић В. Наталија, 1932-1942. Јасеновац
Слијепчевић Васе Душан, 1941-1942. Јасеновац
Слијепчевић Милоша Милован, 1932-1942. Јасеновац
Слијепчевић Милоша Божо, 1932-1942. Јасеновац
Слијепчевић Милоша Милан, 1938-1942. Јасеновац
Слијепчевић Милоша Стоја, 1940-1942. Јасеновац
Слијепчевић Михаила Лепа, 1940-1942. Јасеновац
Суботић Милутина Вида, 1933-1942. Јабланица
Ћирић Лазе Ћуја, 1936-1942. Јасеновац
Ћирић Лазе Ратко, 1938-1942. Јасеновац

Шушњар Јове Даница, 1930-1942. Стара Градишка
Шушњар Јове Нада, 1931-1942. Стара Градишка
Шушњар Јове Савка, 1938-1942. Стара Градишка

ДРАГЕЉИ

86 убијених

Ацић Микајла Миле, 1933-1943. Драгељи
Ацић Микајла Стана, 1936-1943. Драгељи
Ацић Микајла Милка, 1939-1943. Драгељи
Алексић Петра Нада, 1930-1942. Драгељи
Алексић Петра Милош, 1939-1942. Стара Градишка
Алексић Петра Мира, 1940-1942. Стара Градишка
Бабић Косте Илија, 1933-1942. Млака
Бабић Косте Живко, 1937-1942. Млака
Бијелић Милана Радован, 1929-1944. Врбашка
Бјеловук Милана Бранко, 1932-1943. Драгељи
Бјеловук Милана Здравко, 1934-1943. Драгељи
Бјеловук Милана Јованка, 1935-1943. Драгељи
Бјеловук Милана Драган, 1937-1943. Драгељи
Бјеловук Милана Стево, 1939-1943. Драгељи
Галић Бранка Душанка, 1939-1942. Јасеновац
Галић Ђуре Раде, 1936-1942. Јасеновац
Галић Ђуре. Милан, 1940-1942. Јасеновац
Галић Саве Симо, 1929-1942. Јасеновац
Галић Саве Марко, 1934-1943. Драгељи
Галић Саве Вељко, 1940-1942. Јасеновац
Галић Саве Рајко, 1942-1942. Јасеновац
Галић Лазе Здравко, 1930-1943. Драгељи
Галић Лазе Боса, 1938-1943. Драгељи
Галић Марка Јован, 1938-1943. Драгељи
Галић Марка Милорад, 1939-1943. Драгељи
Галић Стојана Милорад, 1932-1943. Драгељи
Галић Стеве Жарко, 1935-1943. Драгељи
Кољанин Милована Зорка, 1938-1942. Млака
Кољанин Милована Мара, 1939-1942. Млака
Кољанин Ђоке Драгиња, 1934-1942. Јасеновац
Кољанин Ђ. Остоја, 1939-1942. Млака
Кољанин М. Гојко, 1938-1942. Стара Градишка
Кољанин М. Видосава, 1934-1942. Стара Градишка
Кољанин Д. Мирко, 1939-1943. Драгељи
Котур Николе Милан, 1928-1942. Јасеновац
Котур Николе Љубо, 1929-1943. Драгељи
Мраковић Илије Коста, 1941-1942. Јасеновац
Мраковић Илије Божо, 1942-1942. Јасеновац
Никић Богдана Вука, 1930-1942. Млака

Никић Богдана Мирко, 1932-1942. Млака
Никић Богдана Владо, 1938-1943. Јасеновац
Нинић Драгана Вука, 1928-1943. Драгељи
Нинић Драгана Илија, 1934-1943. Драгељи
Нинић Мирка Миља, 1937-1942. Јасеновац
Нинић Мирка Ратко, 1941-1942. Јасеновац
Обрадовић Милана Милева, 1930-1943. Драгељи
Обрадовић Милана Драгомир, 1932-1943. Драгељи
Обрадовић Милана Драган, 1934-1943. Драгељи
Обрадовић Милана Радосава, 1937-1943. Драгељи
Обрадовић Јове Вукосава, 1930-1942. Јасеновац
Обрадовић Јове Миленко, 1933-1942. Јасеновац
Петрушић Уроша Стана, 1940-1942. Сисак
Суботић Нике Раде, 1941-1943. Драгељи
Суботић Нике Јованка, 1942-1942. Драгељи
Сузић Илије Драгица, 1930-1942. Јасеновац
Сузић Илије Мирко, 1934-1942. Јасеновац
Тривић Васе Гојко, 1935-1943. Драгељи
Тривић Васе Раде, 1937-1943. Драгељи
Тривић Васе Рада, 1939-1943. Драгељи
Тривић Васе Миља, 1940-1942. Сисак
Тривић Марка Слободан, 1937-1943. Драгељи
Тривић Марка Смиља, 1939-1943. Драгељи
Тривић М. Рада, 1938-1943. Драгељи
Тривић Милана Вида, 1932-1942. Стара Градишка
Тривић Милана Станоја, 1934-1942. Стара Градишка
Тривић Милана Вељко, 1935-1942. Сисак
Тривић Милана Душанка, 1937-1942. Сисак
Тривић Милана Сава, 1939-1942. Сисак
Тривић Милана Аница, 1941-1942. Сисак
Угреновић Бошка Љубо, 1927-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Миленко, 1929-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Милева, 1931-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Смиља, 1932-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Здравко, 1933-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Микајло, 1934-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Зора, 1935-1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Деса, 1936 -1942. Јасеновац
Угреновић Бошка Милан, 1936-1942. Јасеновац
Чикић Саве Бранислав, 1939-1943. Драгељи
Шврака Симе Гојко, 1938-1943. Драгељи
Шврака Симе Петар, 1939-1943. Сисак
Шврака Косте Марија, 1939-1942. Млака
Шмитран Милана Нико, 1932-1942. Стара Градишка

Шмитран Милана Драгутин, 1934-1942. Стара Градишка
Шмитран М. Богдан, 1937-1942. Стара Градишка

ДУБРАВЕ

38 убијених

Алимановић Мехмеда Муса, 1937-1944. Стара Градишка
Алимановић Мехмеда Салкан, 1938-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Мухира, 1938-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Касим, 1940-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Шахида, 1942-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Месуд, 1944-1944. Стара Градишка
Дедић К. Бајро, 1937-1944. Стара Градишка
Дедић К. Хаша, 1939-1944. Стара Градишка
Дедић К. Пепо, 1941-1944. Стара Градишка
Дедић К. Расим, 1934-1944. Стара Градишка
Дедић Ибре Смајо, 1931-1944. Стара Градишка
Дедић Ибре Када, 1933-1944. Стара Градишка
Дедић Ибре Ибро, 1935-1944. Стара Градишка
Дедић С. Шефка, 1927-1944. Стара Градишка
Машић К, Мина, 1933-1944. Стара Градишка
Машић К. Бисера, 1935-1944. Стара Градишка
Машић К. Екрем, 1937-1944. Стара Градишка
Халиловић Надира Расим, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић Надира Осман, 1939-1944. Стара Градишка
Халиловић Надира Ибро, 1941-1944. Стара Градишка
Халиловић Надира Рамо, 1943-1944. Стара Градишка
Халиловић Рамадана Ћибо, 1932-1944. Стара Градишка
Халиловић Рамадана Неџиб, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Р. Меиса, 1936-1944. Стара Градишка
Халиловић Рамадана Рамадан, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић С. Бехија, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Салкан, 1930-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Салкија, 1932-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Калија, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Низа, 1936-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Фатима, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Бисера, 1940-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Тима, 1942-1944. Стара Градишка
Халиловић Алије Хасан, 1944-1944. Стара Градишка
Халиловић Салка Емира, 1939-1944. Стара Градишка
Халиловић Салка Сенка, 1941-1944. Стара Градишка
Халиловић Калије Есма, 1933-1944. Стара Градишка
Халиловић Калије Бајро, 1935-1944. Стара Градишка

ЕЛЕЗАГИЋИ

11 убијених

Ђукић Милана Стојан, 1934-1942. Славонска Пожега
Ђукић Милана Ђорђо, 1936-1942. Славонска Пожега
Јордановић Милана Даница, 1938-1944. Стара Градишка
Јордановић М. Стево, 1940-1944. Стара Градишка
Јордановић Милана Лазо, 1942-1944. Стара Градишка
Клинцов Стеве Душанка, 1932-1942. Славонска Пожега
Милаковић Душана Стевка, 1938-1942. Славонска Пожега
Милаковић Душана Миле, 1939-1942. Славонска Пожега
Милаковић Д. Јово, 1940-1942. Славонска Пожега
Нинковић Илије Нада, 1931-1942. Елезагићи
Станишљевић Илије Момир, 1932-1942. Елезагићи

ЖЕРАВИЦА

4 убијених

Павковић Милана Милева, 1928-1944. Стара Градишка
Павковић Милана Јелка, 1929-1944. Стара Градишка
Павковић Милана Љуба, 1931-1944. Стара Градишка
Павковић Милана Нада, 1938-1944. Стара Градишка

ЈАБЛАНИЦА

403 убијених

Бабић Милеве Павле, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Марка Марица, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Марка Зорка, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Марка Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Марка Милосава, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Марка Спасоја, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Николе Бранко, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Николе Милутин, 1938-1942. Јасеновац
Бабић Милана Стојан, 1938-1942. Јасеновац
Бабић Милана Остоја, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Ђорђије Јања, 1930-1942. Јасеновац
Бабић Ђорђије Ана, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Ђорђије Зорка, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Милана Славко, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Стојана Миља, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Стојана Радован, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Милована Вукосава, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Милована Душан, 1937-1942. Јасеновац

Бабић Милана Стоја, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Ђорђије Мирко, 1930-1942. Стара Градишка
Бабић Ђорђије Милутин, 1933-1942. Стара Градишка
Бабић Ђорђије Миља, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Ђорђије Вајка, 1937-1942. Стара Градишка
Бабић Ђорђије Ратко, 1939-1942. Стара Градишка
Бабић Раде Миладин, 1928-1942. Земун
Бабић Радована Зорка, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Радована Миља, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Радована Вида, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Радована Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Милутина Марија, 1940-1942. Јасеновац
Бабић Милутина Вида, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Николе Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Раде Станка, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Раде Анка, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Раде Грозда, 1938-1942. Јасеновац
Бабић Ике Душан, 1931-1942. Стара Градишка
Бабић Ике Ана, 1933-1942. Стара Градишка
Бабић Ике Вука, 1935-1942. Стара Градишка
Бабић Ике Рајко, 1937-1942. Стара Градишка
Бабић Станка Симо, 1930-1942. Стара Градишка
Бабић Станка Радосава, 1932-1942. Стара Градишка
Бабић Станка Ђурађ, 1935-1942. Стара Градишка
Бабић Ђорђије Душанка, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Уроша Боро, 1935-1942. Јасеновац
Бабић Уроша Миле, 1938-1942. Јасеновац
Бабић Остоје Јелена, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Николе Боро, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Лазара Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Бабић Лазара Душанка, 1929-1942. Јасеновац
Бабић Лазара Миливој, 1931-1942. Јасеновац
Бабић Лазара Стајка, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Лазара Грозда, 1935-1942. Јасеновац
Бабић М. Петар, 1928-1942. Јасеновац
Бабић М. Славко, 1933-1942. Јасеновац
Бакић Илије Радојка, 1931-1942. Стара Градишка
Бањац Николе Вида, 1928-1942. Јасеновац
Бањац Петра Коса, 1930-1942. Јасеновац
Бањац Пантелије Милан, 1938-1942. Јасеновац
Бањац Илије Душан, 1933-1942. Стара Градишка
Бањац Илије Анка, 1935-1942. Стара Градишка
Бањац Илије Бранко, 1937-1942. Стара Градишка
Бањац Пантелије Мирко, 1931-1942. Јасеновац
Бањац Пантелије Милан, 1933-1942. Јасеновац
Бањац Пантелије Анка, 1935-1942. Јасеновац

Бањац Пантелије Вида, 1937-1942. Јасеновац
Батић П. Вид, 1938-1942. Јасеновац
Батић М. Вида, 1937-1942. Јасеновац
Батић Стевана Бошко, 1927-1942. Јасеновац
Батић Милорада Јелисавка, 1937-1942. Јасеновац
Батић Савана Миља, 1929-1942. Стара Градишка
Батић Теодора Коста, 1932-1942. Јабланица
Батић Драгутина Драгољуб, 1934-1942. Јасеновац
Батић Драгутина Ђуро, 1939-1942. Јасеновац
Батић Н. Петра, 1934-1942. Јасеновац
Батић А. Мирко, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Саве Марко, 1927-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Савка, 1939-1942. Стара Градишка
Бјеловук Николе Невенка, 1927-1942. Стара Градишка
Бјеловук Николе Панте, 1934-1942. Стара Градишка
Бјеловук Николе Марица, 1937-1942. Стара Градишка
Бјеловук Панте Драган, 1933-1942. Јасеновац
Бјеловук Ђуре Остоја, 1928-1942. Стара Градишка
Бјеловук Стоке Зорка, 1930-1942. Стара Градишка
Бјеловук Стоке Јово, 1932-1942. Стара Градишка
Бјеловук Стоке Стевка, 1934-1942. Стара Градишка
Бјеловук Стоке Живка, 1938-1942. Стара Градишка
Бјеловук Осте Ђурађ, 1933-1942. Јасеновац
Бјеловук Осте Дмитар, 1934-1942. Јасеновац
Бјеловук Осте Рада, 1936-1942. Јасеновац
Бјеловук Осте Драгица, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Радована Вукосава, 1928-1942. Јасеновац
Бјеловук Радована Јованка, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Радована Бранко, 1930-1942. Стара Градишка
Бјеловук Илије Даница, 1933-1942. Стара Градишка
Бјеловук Јове Вајка, 1930-1942. Стара Градишка
Бјеловук Станка Вида, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Милана Десанка, 1937-1942. Стара Градишка
Бјеловук Милана Миленко, 1938-1942. Стара Градишка
Бјеловук Косте Милан, 1928-1942. Јасеновац
Бјеловук Стевана Драгомир, 1933-1942. Јасеновац
Бјеловук Стевана Живко, 1935-1942. Јасеновац
Бјеловук Стевана Даница, 1937-1942. Јасеновац
Бјеловук Драгоје Душан, 1937-1942. Јасеновац
Бјеловук Драгоје Нада, 1939-1942. Јасеновац
Бјеловук Ристе Миљка, 1927-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Мирко, 1929-1942. Јасеновац
Бјеловук Ристе Зорка, 1931-1942. Јасеновац
Бјеловук Ристе Урош, 1934-1942. Јасеновац
Бјеловук Васе Боро, 1936-1942. Јасеновац
Бјеловук Живка Мирко, 1936-1942. Јасеновац

Бјеловук Живка Маринко, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Живка Миладин, 1940-1942. Јасеновац
Бјеловук Станка Микајло, 1934-1942. Јасеновац
Бјеловук Станка Невенка, 1936-1942. Јасеновац
Бјеловук Милоша Драгомир, 1928-1942. Јасеновац
Бјеловук Милоша Илија, 1935-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Стево, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Даница, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Владо, 1934-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Петар, 1936-1942. Јасеновац
Бјеловук Саве Марица, 1936-1942. Јасеновац
Бјеловук Саве Марко, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Тоде Драгомир, 1931-1942. Јасеновац
Бјеловук Тоде Гојко, 1933-1942. Јасеновац
Бјеловук Тоде Анка, 1935-1942. Јасеновац
Бјеловук Тоде Радосава, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Никола, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Нико, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Мирка Миливој, 1937-1942. Јасеновац
Бјеловук Павла Анка, 1928-1942. Јасеновац
Бјеловук Павла Перо, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Павла Ђоко, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Бранка Милош, 1938-1942. Јасеновац
Бјеловук Раде Станојка, 1930-1942. Сисак
Бјеловук Раде Слободан, 1939-1942. Загреб
Бјеловук Раде Мирко, 1941-1942. Загреб
Бјеловук Јове Стево, 1940-1942. Сисак
Босиљчић Миле Душан, 1930-1942. Стара Градишка
Босиљчић Миле Петар, 1932-1942. Стара Градишка
Босиљчић Миле Симо, 1934-1942. Стара Градишка
Босиљчић Миле Вида, 1936-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Зорка, 1929-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Мирко, 1931-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Марко, 1933-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Петар, 1935-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Вида, 1937-1942. Стара Градишка
Буковица Пере Павао, 1939-1942. Стара Градишка
Буковица Душана Рајко, 1930-1942. Стара Градишка
Буковица Душана Милутин, 1932-1942. Стара Градишка
Буковица Душана Драгутин, 1934-1942. Стара Градишка
Буковица Душана Радислав, 1936-1942. Стара Градишка
Васиљевић Милутина Стоја, 1938-1942. Јасеновац
Васиљевић Милутина Радојка, 1939-1942. Јасеновац
Васиљевић Милутина Милутин, 1940-1942. Јасеновац
Видовић Душана Мирко, 1938-1942. Стара Градишка
Видовић Душана Ђорђија, 1940-1942. Стара Градишка

Видовић Милоша Миливој, 1931-1942. Стара Градишка
Видовић Милоша Драгоја, 1933-1942. Стара Градишка
Видовић Милоша Милован, 1935-1942. Стара Градишка
Видовић Милоша Дара, 1939-1942. Стара Градишка
Видовић Ђуре Госпава, 1928-1942. Стара Градишка
Видовић Раде Радомир, 1929-1942. Стара Градишка
Видовић Раде Радосава, 1932-1942. Стара Градишка
Видовић Раде Драгомир, 1935-1942. Стара Градишка
Водогаз Миле Марица, 1936-1942. Јасеновац
Водогаз Миле Загорка, 1938-1942. Јасеновац
Водогаз Николе Микајло, 1937-1942. Јасеновац
Водогаз Николе Стојка, 1941-1942. Јасеновац
Водогаз Василије Зорка, 1939-1942. Јасеновац
Водогаз Милутина Зорка, 1940-1942. Јасеновац
Водогаз Драгутина Стоја, 1939-1942. Јасеновац
Вујић Михаила Миле, 1932-1942. Јасеновац
Вујић Михаила Марко, 1938-1942. Јасеновац
Вујић Лазе Вида, 1939-1942. Јасеновац
Грбић Душана Стевка, 1938-1942. Босанска Дубица
Гргић Лазе Стоја, 1927-1942. Стара Градишка
Гргић Лазе Милош, 1929-1942. Стара Градишка
Гргић Лазе Милутин, 1931-1942. Стара Градишка
Гргић Лазе Рајко, 1932-1942. Јасеновац
Гргић Миле Вида, 1929-1942. Стара Градишка
Гргић Миле Јован, 1932-1942. Стара Градишка
Гргић Миле Бранко, 1927-1942. Стара Градишка
Гргић Миле Миленко, 1932-1942. Јасеновац
Гргић Миле Мирко, 1934-1942. Стара Градишка
Гргић Б. Миле, 1931-1942. Стара Градишка
Дабић Пере Нада, 1932-1942. Стара Градишка
Дончић Стојана Микаило, 1927-1942. Стара Градишка
Дончић Стојана Миле, 1929-1942. Стара Градишка
Дончић Стеве Симо, 1929-1942. Јасеновац
Дончић Милана Вукосава, 1930-1942. Стара Градишка
Дончић Милана Видосава, 1935-1942. Стара Градишка
Дончић Милана Ана, 1940-1942. Стара Градишка
Драгичевић Марка Ратко, 1928-1942. Стара Градишка
Драгичевић Марка Миле, 1930-1942. Стара Градишка
Драгичевић Марка Вида, 1932-1942. Стара Градишка
Драгичевић Марка Вајка, 1934-1942. Стара Градишка
Драгичевић Марка Стоја, 1936-1942. Стара Градишка
Драгичевић М. Душан, 1928-1942. Стара Градишка
Ђаковић Михајла Раде, 1930-1942. Стара Градишка
Ђаковић Михајла Роса, 1932-1942. Стара Градишка
Ђаковић Михајла Душан, 1934-1942. Стара Градишка
Ђаковић Михајла Ружа, 1936-1942. Стара Градишка

Злојутро Богдана Дара, 1931-1942. Јасеновац
Јанковић М. Роса, 1928-1942. Стара Градишка
Јездих Раде Марко, 1927-1942. Земун
Ковачевић Остоје Радосава, 1933-1942. Јасеновац
Ковачевић Остоје Драгутин, 1935-1942. Јасеновац
Ковачевић Остоје Гроза, 1940-1942. Јасеновац
Ковачевић Ђорђије Милош, 1933-1942. Јасеновац
Ковачевић Ђорђије Никола, 1934-1942. Јасеновац
Ковачевић Ђорђије Нада, 1935-1942. Стара Градишка
Косановић Манојле Драгиња, 1927-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Петар, 1930-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Душан, 1932-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Вида, 1934-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Мирко, 1936-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Зорка, 1936-1942. Стара Градишка
Косановић Раде Милутин, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Уроша Стево, 1932-1942. Стара Градишка
Котур Уроша Бошко, 1934-1942. Стара Градишка
Котур Уроша Радосава, 1936-1942. Стара Градишка
Котур Уроша Радмила, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Уроша Невенка, 1940-1942. Стара Градишка
Котур Благоје Гроза, 1935-1942. Стара Градишка
Котур Благоје Бранко, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Ђоке Стојна, 1929-1942. Стара Градишка
Котур Ђоке Боро, 1932-1942. Стара Градишка
Котур Ђоке Пантелија, 1936-1942. Стара Градишка
Котур Срђана Коса, 1930-1942. Стара Градишка
Котур Срђана Живко, 1936-1942. Стара Градишка
Котур Петра Добримир, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Петра Витомир, 1940-1942. Стара Градишка
Котур Петра Мито, 1941-1942. Стара Градишка
Котур Теодора Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Котур Милутина Јелисавка, 1940-1942. Јасеновац
Котур Триве Вељко, 1932-1942. Стара Градишка
Котур Триве Марија, 1935-1942. Стара Градишка
Котур Триве Вида, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Ђорђа Милка, 1935-1942. Стара Градишка
Котур Милана Коса, 1928-1942. Јасеновац
Котур Милана Душан, 1931-1942. Јасеновац
Котур Милана Василије, 1935-1942. Јасеновац
Котур Милана Ђорђија, 1937-1942. Јасеновац
Котур Ђорђа Миљка, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Петра Петар, 1930-1942. Стара Градишка
Котур Петра Вида, 1932-1942. Стара Градишка
Котур Петра Цвијета, 1934-1942. Стара Градишка
Котур Петра Миладин, 1936-1942. Стара Градишка

Котур Д. Младен, 1941-1942. Јасеновац
Личанин Јована Марица, 1938-1942. Јасеновац
Личанин Душана Драгутин, 1931-1942. Јасеновац
Личанин Душана Остоја, 1935-1942. Јасеновац
Личанин Душана Божо, 1938-1942. Јасеновац
Личанин Душана Мара, 1940-1942. Јасеновац
Лукић Стеве Мара, 1941-1942. Јасеновац
Лукић Милоша Драгољуб, 1929-1942. Стара Градишка
Лукић Милоша Стоја, 1935-1942. Стара Градишка
Лукић Милоша Стојка, 1939-1942. Стара Градишка
Лукић Драгомира Душанка, 1939-1942. Стара Градишка
Лукић Драгомира Душан, 1941-1942. Стара Градишка
Лукић Ђурђа Марица, 1929-1942. Стара Градишка
Лукић Николе Јелена, 1927-1942. Јасеновац
Лукић Николе Милка, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Пере Ранко, 1930-1942. Орахова
Лукић Пере Грозда, 1938-1942. Орахова
Лукић Пере Драгиња, 1941-1942. Орахова
Лукић Јована Радислав, 1935-1942. Јасеновац
Лукић Јована Радмила, 1937-1942. Јасеновац
Лукић Јована Бранислава, 1939-1942. Јасеновац
Лукић Драгоје Борислав, 1935-1942. Јасеновац
Лукић Стеве Милан, 1936-1942. Јабланац
Лукић П. Марта, 1938-1942. Орахова
Лукић Марјана Радојка, 1930-1942. Стара Градишка
Лукић Марјана Станка, 1932-1942. Стара Градишка
Лукић Марјана Десанка, 1935-1942. Стара Градишка
Лукић Марјана Веселка, 1937-1942. Стара Градишка
Лукић Спасоје Стоја, 1932-1942. Јасеновац
Лукић Марка Драгица, 1941-1942. Јасеновац
Лукић Остоје Јован, 1928-1942. Јасеновац
Лукић Остоје Милан, 1929-1942. Земун
Љепојевић Саве Марица, 1935-1942. Сисак
Љепојевић Саве Драгомир, 1936-1942. Сисак
Љепојевић Саве Марко, 1939-1942. Сисак
Љепојевић Милована Душан, 1928-1942. Јасеновац
Љубичић Ђуре Душан, 1930-1942. Стара Градишка
Љубишић Душана Милица, 1939-1942. Јасеновац
Љубишић Душана Десанка, 1940-1942. Јасеновац
Љубишић Јове Милан, 1934-1942. Стара Градишка
Љубишић Симе Радосава, 1928-1942. Стара Градишка
Љубишић Симе Даница, 1930-1942. Стара Градишка
Љубишић Пере Никола, 1936-1942. Стара Градишка
Љубишић Пере Вида, 1938-1942. Стара Градишка
Љубишић Јове Владо, 1928-1942. Стара Градишка
Љубишић Јове Марко, 1930-1942. Стара Градишка

Љубишић Јове Јања, 1932-1932. Стара Градишка
Љубишић Ђуре Перо, 1932-1942. Стара Градишка
Љубишић Ђуре Анка, 1934-1942. Стара Градишка
Љубишић Ђуре Раде, 1936-1942. Стара Градишка
Малетић Д. Ранка, 1930-1942. Стара Градишка
Малетић Д. Бранка, 1932-1942. Стара Градишка
Малетић Д. Бранко, 1934-1942. Стара Градишка
Малетић Д. Младен, 1936-1942. Стара Градишка
Мајсторовић Ђоке Ненад, 1932-1942. Јасеновац
Мисимовић Марка Тихомир, 1927-1942. Стара Градишка
Мисимовић Гојка Душан, 1939-1942. Јасеновац
Мисимовић Душана Мира, 1937-1942. Јасеновац
Мисимовић Миле Никола, 1937-1942. Подградци
Мисимовић Миле Деса, 1939-1942. Подградци
Момчиловић Дмитра Перса, 1930-1942. Јасеновац
Момчиловић Дмитра Душан, 1932-1942. Јасеновац
Момчиловић Ђуре Рајко, 1932-1942. Стара Градишка
Момчиловић Ђуре Жарко, 1934-1942. Стара Градишка
Момчиловић Ђуре Вида, 1936-1942. Стара Градишка
Перишић Николе Даринка, 1928-1942. Јасеновац
Поповић Пере Драгутин, 1930-1942. Стара Градишка
Поповић Пере Десанка, 1932-1942. Стара Градишка
Поповић Ђуре Драгиња, 1931-1942. Стара Градишка
Поповић Ђуре Васо, 1934-1942. Јасеновац
Поповић Ђуре Радомир, 1935-1942. Јасеновац
Поповић Ђуре Перса, 1939-1942. Јасеновац
Поповић Љубана Родољуб, 1932-1942. Јабланица
Поповић Љубана Драгољуб, 1934-1942. Јабланица
Поповић Љубана Марија, 1937-1942. Јабланица
Поповић Љубана Властимир, 1939-1942. Јабланица
Поповић Љубана Десанка, 1942-1942. Јабланица
Рудић Васе Десанка, 1941-1942. Јасеновац
Радић Ђуре Миља, 1940-1942. Јасеновац
Радиновић Љ. Вида, 1934-1942. Јабланица
Радиновић Љ. Микајло, 1936-1942. Јабланица
Радиновић Љубомира Урош, 1941-1942. Јабланица
Радиновић Р. Драгољуб, 1938-1942. Јабланица
Рузнов С. Вида, 1930-1942. Стара Градишка
Рузнов С. Михајло, 1941-1942. Стара Градишка
Рузнов В. Ђуро, 1932-1942. Стара Градишка
Савковић Николе Раде, 1936-1942. Јасеновац
Савковић Николе Милева, 1938-1942. Јасеновац
Савковић Милана Ратко, 1940-1942. Јасеновац
Савковић Марка Миле, 1935-1942. Стара Градишка
Стојнић С. Живко, 1930-1942. Земун
Стојнић Дане Милан, 1929-1942. Јасеновац

Стојнић Дане Милутин, 1931-1942. Јасеновац
Стојнић Васе Драган, 1930-1942. Јасеновац
Стојнић Васе Петра, 1940-1942. Јасеновац
Стојнић Васе Петар, 1940-1942. Јасеновац
Стојнић Ристе Душан, 1938-1942. Јасеновац
Стојнић Боже Душан, 1927-1942. Босанска Дубица
Стојнић Боже Миле, 1929-1942. Босанска Дубица
Стојнић Боже Милорад, 1931-1942. Босанска Дубица
Стојнић Душана Симо, 1938-1942. Јасеновац
Стојнић М. Ђоко, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Душана Драгоја, 1930-1942. Јасеновац
Стојнић Душана Стојка, 1932-1942. Јасеновац
Стојнић Стојана Здравко, 1930-1942. Јасеновац
Стојнић Стојана Невенка, 1935-1942. Јасеновац
Стојнић Панте Миладин, 1936-1942. Јасеновац
Стојнић Панте Јово, 1938-1942. Јасеновац
Стојнић Панте Бранко, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Стеве Раде, 1927-1942. Јасеновац
Ступар Стојана Драгиња, 1928-1942. Стара Градишка
Ступар Стојана Мирослав, 1930-1942. Стара Градишка
Ћујић Ћуре Нада, 1930-1942. Стара Градишка
Ћујић Ћуре Милан, 1934-1942. Стара Градишка
Црљеница Симе Драган, 1927-1942. Стара Градишка
Црљеница Симе Гојко, 1929-1942. Стара Градишка
Црљеница Симе Вида, 1931-1942. Стара Градишка
Црљеница Симе Зорка, 1933-1942. Стара Градишка
Шешум Душана Драгослав, 1938-1942. Сисак
Шешум Драгутина Остоја, 1939-1942. Јасеновац
Шљивар Милорада Радислав, 1938-1942. Јасеновац
Шпањић Ђурђа Младен, 1934-1942. Сисак
Шпањић Ђурђа Јелена, 1937-1942. Сисак
Шпањић Ђурђа Дара, 1941-1942. Сисак
Шпањић Душана Слободан, 1939-1942. Сисак
Шпањић Миле Живко, 1935-1942. Сисак
Шпањић Миле Бранко, 1937-1942. Сисак
Шпањић Миле Владо, 1939-1942. Сисак
Шпањић Живка Миодраг, 1933-1942. Јасеновац
Шпањић Миће Јока, 1932-1942. Стара Градишка
Шпањић Миће Јела, 1934-1942. Јасеновац
Шпањић Миће Здравко, 1938-1942. Јасеновац
Шпањић Жарка Бранко, 1932-1942. Стара Градишка
Шпањић Жарка Бранка, 1934-1942. Стара Градишка
Шпањић Жарка Раде, 1938-1942. Стара Градишка
Шпањић Остоје Марија, 1932-1942. Јасеновац
Шпањић Остоје Мира, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Драгутина Ранко, 1935-1942. Јасеновац

Шпањић Драгоје Марија, 1928-1942. Јасеновац
Шпањић Миле Анка, 1937-1942. Јасеновац
Шпањић Миле Зорка, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Јанка Вида, 1937-1942. Јасеновац
Шпањић Милана Љубомир, 1931-1942. Јасеновац
Шпањић Милана Душанка, 1933-1942. Јасеновац
Шпањић Милана Радосава, 1935-1942. Јасеновац
Шпањић Милана Мира, 1937-1942. Јасеновац
Шпањић Милана Милосава, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Ђурђа Миља, 1933-1942. Јасеновац
Шпањић Ђурђа Миљка, 1935-1942. Јасеновац
Шпањић Ђурђа Дара, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Ђоке Јелка, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Косте Боса, 1939-1942. Јасеновац
Шпањић Милоша Мара, 1928-1942. Стара Градишка
Шпањић Милоша Петар, 1930-1942. Јасеновац
Шумоња Душана Боро, 1938-1942. Јасеновац

ЈАЗОВАЦ

9 убијених

Добраш Здравка Дара, 1938-1942. Јасеновац
Добраш Здравка Боро, 1940-1942. Јасеновац
Добраш Здравка Небојша, 1942-1942. Јасеновац
Дојчиновић Остоје новорођенче, 1942-1942, Јазовац
Лекић Ђорђа Момчило, 1929-1942, Стара Градишка
{332} Љубојевић Драгана Вера, 1935-1942. Јасеновац
Поповић М. Дара, 1941-1943. Јазовац
Пухар Које Раде, 1928-1944. Елезагићи
Шкорић Миле Милорад, 1927-1944. Јазовац

КИЈЕВЦИ

118 убијених

Ацић Ристе Милева, 1927-1942. Јасеновац
Ацић Јове Бранко, 1931-1942. Јасеновац
Ацић Јове Миља, 1936-1942. Јасеновац
Ацић Јове Петра, 1938-1942. Јасеновац
Ацић Станка Богдан, 1927-1942. Јасеновац
Ацић Васе Милорад, 1939-1942. Јасеновац
Ацић Васе Зорка, 1941-1942. Јасеновац
Ацић Ђуре Зорка, 1930-1942. Сисак
Божић Јове Миле, 1940-1942. Јасеновац
Божић Драгана Савка, 1940-1942. Јасеновац
Бошковић Нике Миле, 1929-1944. Кијевци
Видачковић Остоје Зорка, 1928-1942. Јасеновац

Видачковић Остоје Здравка, 1930-1942. Јасеновац
Видачковић Остоје Миља, 1932-1942. Јасеновац
Видачковић Остоје Роса, 1935-1942. Јасеновац
Видачковић Остоје Драгољуб, 1937-1942. Стара Градишка
Видачковић Остоје Саван, 1940-1942. Јасеновац
Видачковић Триве Петра, 1930-1942. Млака
Видачковић Триве Милева, 1933-1942. Млака
Видачковић Драгоје Сава, 1941-1942. Јасеновац
Гагић Јове Живка, 1939-1942. Јасеновац
Гагић Боже Здравка, 1930-1942. Јасеновац
Гагић Боже Здравко, 1932-1942. Јасеновац
Гагић Боже Миле, 1934-1942. Јасеновац
Гагић Боже Мира, 1936-1942. Јасеновац
Гагић Илије Илија, 1939-1942. Јасеновац
Грлуша Лазара Остоја, 1928-1942. Јасеновац
Грујчић Вида Драгица, 1932-1942. Јасеновац
Грујчић Вида Радомир, 1933-1942. Јасеновац
Грујчић Вида Бранка, 1938-1942. Јасеновац
Давидовић Станка Ђуја, 1927-1942. Јасеновац
Давидовић Остоје Бранко, 1939-1942. Сисак
Дакић Стојана Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Дакић Вида Саво, 1939-1942. Јасеновац
Дакић Васе Момчило, 1936-1942. Јасеновац
Добраш Лазара Драгутин, 1934-1942. Млака
Добраш Лазара Драгољуб, 1936-1942. Млака
Ђурђевић Миле Здравко, 1927-1942. Стара Градишка
Ђурђевић Миле Станко, 1928-1942. Јасеновац
Ђурђевић Јове Драгутин, 1934-1942. Стара Градишка
Ђурђевић Васе Костадин, 1928-1942. Сисак
Ђурђевић Васе Младен, 1940-1942. Стара Градишка
Ђурђевић Јове Дара, 1929-1942. Јасеновац
Ђурђевић Петра Стојка, 1931-1942. Сисак
Ђурђевић Петра Стојан, 1932-1942. Јасеновац
Ђурђевић Петра Радосава, 1939-1942. Сисак
Ђурђевић Петра Ратко, 1941-1942. Сисак
Ђурђевић Р. Милосава, 1941-1942. Сисак
Ђурић Јове Дара, 1929-1942. Стара Градишка
Ђурђевић Р. Радосава, 1939-1942. Сисак
Зрнић Остоје Бранка, 1939-1942. Јасеновац
Зрнић Остоје Веселка, 1941-1942. Јасеновац
Зрнић Славка Здравко, 1938-1942. Јасеновац
Зрнић Славка Јелка, 1939-1942. Јасеновац
Хисић Јове Стака, 1932-1942. Сисак
Илисић Јове Ђуро, 1935-1942. Сисак
Илисић Јове Бранко, 1936-1942. Сисак
Киклић Остоје Драгомир, 1927-1942. Кијевци

Киклић Остоје Миле, 1928-1942. Кијевци
Ковачевић Јове Васо, 1930-1942. Јасеновац
Кучук Драгоје Госпава, 1933-1942. Јасеновац
Кучук Петра Живка, 1933-1942. Јасеновац Кучук
Петра Мира, 1934-1942. Јасеновац Кучук
Петра Љубица, 1936-1942. Јасеновац Кучук
Милоша Пава, 1933-1942. Јасеновац
Латинчић Остоје Драгица, 1938-1942. Сисак
Латинчић Гојка Миодраг, 1936-1942. Јасеновац
Мајданац Стевана Вукосава, 1935-1942. Млака
Мајданац Стевана Живко, 1937-1942. Млака
Мајданац Радована Савка, 1934-1942. Јасеновац
Мајданац Радована Смиља, 1936-1942. Стара Градишка
Мајданац Радована Душанка, 1938-1942. Стара Градишка
Мајданац Уроша Бора, 1937-1942. Јасеновац
Миловановић Марка Видоја, 1939-1942. Сисак
Миловановић Марка Бранко, 1941-1942. Сисак
Стојнић Саве Драгутин, 1927-1942. Јасеновац
Стојнић Саве Дамјана, 1927-1942. Кијевци
Стојнић Миле Ковиљка, 1940-1942. Јасеновац
Стојнић Лазе Милорад, 1939-1942. Земун
Стојнић Лазе Младен, 1941-1942. Стара Градишка
Стојнић Драгоје Ранка, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Петра Драгица, 1929-1942. Јасеновац
Стојнић Петра Бранка, 1930-1942. Јасеновац
Стојнић Петра Коса, 1932-1942. Јасеновац
Стојнић Петра Веса, 1934-1942. Јасеновац
Стојнић Раде Миољка, 1937-1942. Јасеновац
Ћосић Петра Саво, 1941-1942. Стара Градишка
Чекић Весе Јован, 1938-1942. Јасеновац
Чекић Марка Видосава, 1937-1942. Јасеновац
Шиник Боже Марко, 1938-1942. Јасеновац
Шиник Остоје Васа, 1939-1942. Стара Градишка
Шокчевић Лазара Остоја, 1934-1942. Сисак
Шокчевић Лазара Веса, 1935-1942. Јасеновац
Шокчевић Рајка Видосава, 1936-1942. Јасеновац
Шокчевић Богдана Живка, 1940-1942. Јасеновац
Шокчевић Луке Анка, 1932-1942. Јасеновац
Шокчевић Теде Веселка, 1932-1942. Јасеновац
Шокчевић Теде Драгољуб, 1934-1942. Јасеновац
Шокчевић Теде Вида, 1936-1942. Јасеновац
Шокчевић Теде Вукосава, 1938-1942. Јасеновац
Шокчевић Теде Миља, 1940-1942. Јасеновац
Шокчевић Јове Милован, 1928-1942. Јасеновац
Шокчевић Јове Василија, 1930-1942. Јасеновац
Шокчевић Јове Марко, 1936-1942. Јасеновац

Шокчевић Јове Славко, 1939-1942. Јасеновац
Шокчевић Јове Драгица, 1940-1942. Јасеновац
Шокчевић Д. Илија, 1937-1942. Стара Градишка
Шокчевић Д. Јованка, 1941-1942. Стара Градишка
Шокчевић Марка Славко, 1938-1942. Ријека
Шокчевић Марка Богдан, 1939-1942. Ријека
Шокчевић Остоје Живка, 1930-1945. Суња
Шокчевић Осте Раде, 1932-1945. Суња
Шокчевић Осте Владо, 1935-1945. Суња
Шокчевић Остоје Славко, 1937-1945. Суња
Шокчевић Вељка Драгица, 1941-1942. Ријека
Шокчевић Уроша Савка, 1937-1942. Јасеновац

Шокчевић Уроша Зорка, 1938-1942. Сисак
Шокчевић Уроша Ружа, 1940-1942. Сисак

ЛАМИНЦИ БРЕЗИЦИ

3 убијених

Поповић Стојана Здравко, 1927-1944. Ламинци Брезици
Томић Остоје Љубо, 1934-1944. Стара Градишка
Тубин М. Милан, 1944-1944. Ламинци Брезици

ЛУЖАНИ

8 убијених

Вранић Василије Богдан, 1928-1945. Бјеловар
Миљановић Остоје Бранко, 1937-1945. Батар
Рончевић Недељка Мирко, 1939-1942. Сисак
Рончевић Недељка Драгица, 1941-1942. Сисак
Рончевић Стојана Миле, 1937-1943. Сисак
Рончевић Стојана Драган, 1939-1942. Сисак
Цвијић Остоје Јелена, 1934-1942. Стара Градишка
Цвијић Остоје Стоја, 1936-1942. Стара Градишка

МАЧКОВАЦ

1 убијено

Раца Душана Милева, 1931-1944. Стара Градишка

МАШИЋИ

31 убијених

Бајић Драгоје Радомир, 1934-1942. Јасеновац
Бајић Драгоје Милорад, 1936-1942. Јасеновац
Бајић С. Јованка, 1939-1942. Стара Градишка
Боснић Митра Драгоја, 1927-1942. Стара Градишка
Видовић Бранка Гојко, 1930-1944. Загреб
Вранић Симе Босиљка, 1927-1942. Дубица
Вранић С. Милорад, 1930-1942. Подградци
Вранић С. Мира, 1933-1942. Стара Градишка
Вранић С. Славко, 1935-1942. Стара Градишка
Вранић Саве Милован, 1937-1942. Подградци
Вранић Саве Миљка, 1939-1942. Стара Градишка
Вранић Саве Стоја, 1940-1942. Подградци
Вранић Милана Радојка, 1930-1942. Стара Градишка
Вранић Милана Бранко, 1933-1942. Јасеновац
Вранић Милана Мирко, 1936-1942. Јасеновац
Вранић Милана Смиља, 1937-1942. Јасеновац
Вујковић Остоје Рајко, 1930-1944. Стара Градишка
Кесић Душана Милорад, 1930-1942. Стара Градишка
Кесић Душана Милева, 1932-1942. Стара Градишка
Кесић Душана Драго, 1934-1942. Стара Градишка
Кесић Душана Лазо, 1938-1942. Стара Градишка
Кесић Стојана Бранко, 1928-1942. Њемачка
Кесић Стојана Мирко, 1931-1942. Стара Градишка
Кесић Стојана Бошко, 1939-1942. Стара Градишка
Кукрић Данила Илија, 1930-1944. Загреб
Кукулеча Петра Владо, 1940-1942. Машићи
Кукулеча Петра Драгиња, 1942-1942. Машићи
Кутлача Васе Бранко, 1930-1944. Машићи
Ратковић Стојана Савка, 1931-1942. Стара Градишка
Ратковић Стојана Јово, 1941-1942. Стара Градишка
Реметић П. Зора, 1939-1944.

МИЛОШЕВО БРДО

194 убијених

Бабић Милоша Вука, 1937-1942. Јасеновац
 Бабић Милана Живко, 1928-1942. Јасеновац
 Бабић Милана Остоја, 1937-1942. Јасеновац
 Бабић Милана Миља, 1939-1942. Јасеновац
 Бабић Милана Марија, 1931-1942. Јасеновац
 Бабић Станоје Станка, 1927-1942. Јасеновац
 Бабић Васа Мара, 1939-1942. Стара Градишка
 Бабић Васа Драгутин, 1940-1942. Стара Градишка
 Бабић Милоша Вукосава, 1939-1942. Јасеновац
 Бабић Даке Лазо, 1935-1942. Јабланац
 Бабић Даке Мара, 1937-1942. Јабланац
 Бабић Душана Мирослава, 1940-1942. Стара Градишка
 Бабић Јакова Мара, 1927-1942. Јасеновац
 Бабић Јакова Роса, 1931-1944. Милошево Брдо
 Бабић Јована Драгица, 1940-1942. Сисак
 Бабић Станка Љубица, 1927-1942. Јасеновац
 Бабић Станка Зорка, 1929-1942. Јасеновац
 Бабић Станка Михајло, 1937-1942. Сисак
 Бабић И. Ана, 1938-1942. Сисак
 Бабић Љубе Гордана, 1935-1942. Стара Градишка
 Бабић Љубе Бранко, 1939-1942. Стара Градишка
 Бабић Остоје Радосава, 1927-1942. Стара Градишка
 Бабић Алексе Душанка, 1938-1942. Сисак
 Бабић Богдана Боро, 1927-1942. Јасеновац
 Бабић Богдана Војо, 1929-1942. Стара Градишка
 Бабић Богдана Љубо, 1933-1942. Стара Градишка
 Бабић Богдана Милан, 1935-1942. Стара Градишка
 Бабић Васа Владо, 1937-1942. Сисак
 Бабић Илије Ана, 1938-1942. Стара Градишка
 Бјелајац Јевте Миља, 1930-1942. Стара Градишка
 Бјелајац Јевте Роса, 1933-1942. Стара Градишка
 Видовић Михајла Вукосава, 1928-1942. Стара Градишка
 Видовић Боже Данко, 1938-1942. Стара Градишка
 Видовић Боже Боро, 1939-1942. Стара Градишка

Видовић Богдана Данко, 1938-1942. Јасеновац
 Видовић Богдана Боро, 1939-1942. Јасеновац
 Вукотић Јове Јованка, 1927-1942. Јасеновац
 Вукотић Петра Драгољуб, 1939-1942. Стара Градишка
 Вукотић Петра Косана, 1941-1942. Стара Градишка
 Вукотић Богдана Љубица, 1930-1942. Јасеновац
 Вукотић Богдана Јован, 1932-1942. Јасеновац
 Вукотић Богдана Боро, 1934-1942. Јасеновац
 Вукотић Богдана Драгица, 1937-1942. Јасеновац
 Вукотић Мирка Савка, 1935-1942. Јасеновац
 Вукотић Мирка Грозда, 1936-1942. Јасеновац
 Вукотић Мирка Деса, 1939-1942. Јасеновац
 Вукотић Мирка Вида, 1941-1942. Јасеновац
 Глигић Пере Госпава, 1938-1942. Славонска Пожега
 Глигић Пере Ката, 1940-1942. Стара Градишка
 Глигић Милутина Славко, 1936-1942. Славонска Пожега
 Глигић Милутина Илија, 1940-1942. Славонска Пожега
 Глигић Милутина Јефто, 1941-1942. Славонска Пожега

Глигић Илије Анка, 1931-1942, Стара Градишка
 Глигић Тривуна Јован, 1932-1942. Јасеновац
 Глигић Симе Васа, 1939-1942. Стара Градишка
 Глигић Пантелије Зорка, 1936-1942. Стара Градишка
 Грандић Драгоје Драго, 1942-1942. Стара Градишка
 Грандић Ђурђа Стево, 1937-1942. Сисак
 Граховац Лазе Милорад, 1938-1942. Сисак
 Граховац Стојана Стоја, 1935-1942. Јабланац
 Даниловић Милоша Марија, 1939-1942. Стара Градишка
 Деспотовић Стеве Саво, 1937-1942. Стара Градишка
 Деспотовић Стеве Драгица, 1939-1942. Стара Градишка
 Деспотовић Миле Славко, 1928-1942. Јасеновац
 Драгишић Спасоје Миља, 1934-1944. Милошево Брдо
 Драгишић Спасоје Миљан, 1937-1944. Милошево Брдо
 Драгишић Јована Миодраг, 1935-1944. Милошево Брдо

Драгишић Миле Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Драгишић Миле Јелка, 1940-1942. Стара Градишка
Ђенадор Миле Душан, 1936-1942. Сисак
Ђенадор Петра Драган, 1937-1942. Сисак
Ђенадор Петра Драгица, 1939-1942. Сисак
Ђенадор Петра Савка, 1941-1942. Сисак
Ђурић Веселка Петар, 1938-1942. Стара Градишка
Ђурић Веселка Ристан, 1938-1942. Стара Градишка
Ђурић Веселка Јово, 1940-1942. Стара Градишка
Змијањац Боже Јефто, 1935-1942. Сисак
Змијањац Боже Зорка, 1939-1942. Сисак
Змијањац Јове Мирко, 1928-1942. Јасеновац
Змијањац Јове Рајко, 1930-1942. Јасеновац
Змијањац Јове Бранко, 1932-1942. Јасеновац
Змијањац М. Славко, 1929-1942. Јасеновац
Змијањац С. Мирко, 1937-1942. Јасеновац
Змијањац С. Милан, 1939-1942. Јасеновац
Зрнић Васе Ђурађ, 1935-1942. Стара Градишка
Зрнић Васе Милан, 1936-1942. Стара Градишка
Зрнић Васе Душанка, 1938-1942. Стара Градишка
Зрнић Васе Здравка, 1940-1942. Стара Градишка
Зрнић Васе Анка, 1942-1942. Стара Градишка
Календар С. Душан, 1930-1942. Стара Градишка
Котур Михајла Миладин, 1933-1942. Стара Градишка
Котур Михајла Мирко, 1938-1942. Стара Градишка
Котур Гојка Савка, 1939-1942. Сисак
Котур Милоша Бошко, 1927-1942. Стара Градишка
Котур Душана Миља, 1936-1942. Стара Градишка
Котур Стеве Драган, 1940-1942. Стара Градишка
Котур Стеве Ковиљка, 1942-1942. Стара Градишка
Кочић Марјана Госпава, 1932-1942. Јабланац
Кљајић Милоша Вука, 1932-1942. Милошево Брдо
Лајић Павла Живка, 1929-1942. Јасеновац
Лајић Павла Стана, 1933-1942. Стара Градишка
Лајић Павла Гроза, 1940-1942. Сисак
Лајић Миле Илија, 1930-1942. Стара Градишка
Лајић Миле Рајко, 1935-1942. Стара Градишка
Лајић Миле Петар, 1937-1942. Стара Градишка
Лакобрија Илије Милорад, 1927-1942. Јасеновац
Лакобрија Илије Даринка, 1929-1942. Јасеновац
Лакобрија Илије Урош, 1935-1942. Јасеновац
Лакобрија Милована Деса, 1940-1942. Стара Градишка
Лакобрија Милована Бранко, 1940-1942. Стара Градишка
Лакобрија Лазара Невенка, 1933-1942. Јасеновац
Лакобрија Лазара Милка, 1935-1942. Јасеновац
Лакобрија Лазара Драгица, 1938-1942. Јасеновац

Лукић Милана Станоја, 1937-1942. Сисак
Лукић Јована Миља, 1933-1942. Јасеновац
Лукић Стевана Мара, 1936-1942. Сисак
Лукић Илије Мирко, 1937-1942. Стара Градишка
Лукић Илије Миља, 1940-1942. Стара Градишка
Лукић Благоје Боја, 1930-1942. Стара Градишка
Лукић Благоје Зорка, 1932-1942. Стара Градишка
Лукић Благоје Војислав, 1939-1942. Стара Градишка
Лукић Живка Славко, 1941-1942. Стара Градишка
Лукић Душана Грозда, 1937-1942. Сисак
Лукић Душана Савка, 1939-1942. Сисак
Лукић Душана Саво, 1941-1942. Сисак
Лукић Миле Коса, 1928-1942. Јасеновац
Лукић Остоје Вељко, 1938-1942. Сисак
Лукић Стевана Живка, 1940-1942. Костајница
Лукић Стевана Ратко, 1942-1942. Костајница
Миливојац Живка Ранко, 1939-1942. Јабланац
Миливојац Живка Драгутин, 1940-1942. Јабланац
Миливојац Милоша Тривуна, 1930-1942. Млака
Миливојац Милоша Мара, 1941-1942. Јабланац
Миљановић Милана Драгутин, 1940-1942. Загреб
Миљановић Станка Нада, 1931-1942. Стара Градишка
Пурета Михајла Драгица, 1937-1942. Млака
Пурета Михајла Милош, 1939-1942. Млака
Прелић Јована Рада, 1934-1942. Псуњ
Прелић Милоша Рајко, 1934-1942. Јасеновац
Прелић Милоша Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Прелић Милоша Перса, 1938-1942. Јасеновац
Прелић Мирка Мара, 1939-1942. Стара Градишка
Прелић Мирка Стана, 1941-1942. Стара Градишка
Прелић Миле Бошко, 1927-1942. Јасеновац
Прелић Миле Владо, 1931-1942. Јасеновац
Прелић Остоје Драгица, 1935-1942. Сисак
Прелић Остоје Даница, 1939-1942. Сисак
Прелић Милана Раде, 1937-1942. Сисак
Прелић Милана Саво, 1939-1942. Сисак
Савић Љубомира Трико, 1935-1942. Стара Градишка
Савић Мирка Гина, 1937-1942. Сисак
Савић Мирка Драгица, 1940-1942. Сисак
Савић Бошка Славица, 1940-1942. Стара Градишка
Савић Бошка Љубица, 1939-1942. Сисак
Суботић Ј. Марко, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Ј. Светозар, 1941-1942. Јасеновац
Суботић Јање Милка, 1940-1942. Сисак
Суботић Стеве Лазар, 1941-1942. Стара Градишка
Суботић Миле Роса, 1928-1942. Јасеновац

Суботић Миле Анка, 1933-1942. Јасеновац
Суботић Алексе Мара, 1929-1942. Јабланац
Суботић Љубе Саво, 1940-1942. Јабланац
Суботић Михајла Ацо, 1931-1942. Јасеновац
Суботић Михајла Симеун, 1936-1942. Стара Градишка
Суботић Михајла Слободан, 1937-1942. Стара Градишка
Суботић Михајла Роса, 1939-1942. Стара Градишка
Суботић Уроша Драго, 1937-1942. Стара Градишка
Суботић Стојана Милка, 1936-1942. Стара Градишка
Суботић Стојана Драгица, 1940-1942. Стара Градишка
Суботић Илије Бранко, 1928-1942. Славонска Пожега
Суботић Илије Стана, 1935-1942. Славонска Пожега
Суботић Илије Мара, 1927-1942. Славонска Пожега
Суботић Илије Милка, 1939-1942. Славонска Пожега
Суботић Илије Миља, 1940-1942. Славонска Пожега
{336} Стајчић Драгомира Драгица, 1938-1942. Стара Градишка
Стајчић Панте Станоја, 1937-1942. Стара Градишка
Стајчић Милорада Влајко, 1930-1942. Стара Градишка
Стајчић Бранка Анка, 1939-1942. Стара Градишка
Стајчић Бранка Стоја, 1940-1942. Стара Градишка
Стајчић Мирка Миле, 1930-1942. Стара Градишка
Стајчић Мирка Боро, 1932-1942. Стара Градишка
Стајчић Мирка Богдан, 1935-1942. Стара Градишка
Тошић Остоје Живко, 1929-1942. Јасеновац
Тошић Остоје Јела, 1936-1942. Јасеновац
Тошић Остоје Славко, 1938-1942. Јасеновац
Угреновић Душана Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Угреновић Душана Савка, 1934-1942. Јасеновац
Угреновић Душана Миља, 1934-1942. Јасеновац
Угреновић Јована Бошко, 1927-1941. Јабланица
Угреновић М. Жарко, 1940-1942. Сисак
Угреновић Марка Миле, 1938-1942. Стара Градишка
Угреновић Марка Петар, 1940-1942. Сисак
Шиник Стојана Душан, 1937-1942. Славонска Пожега

МИЉЕВИЋИ

33 убијених

Боројевић Душана Милош, 1932-1942. Јасеновац
Гајић Љубе Милутин, 1935-1942. Јасеновац
Гајић Љубе Миљка, 1937-1942. Јасеновац
Гајић Љубе Милева, 1939-1942. Јасеновац
Гајић Миле Јелка, 1937-1942. Млака
Гајић Васкрсије Савка, 1938-1942. Млака
Гајић Васкрсије Здравка, 1941-1942. Млака
Граорац Милутина Стоја, 1930-1943. Миљевићи

Дукић Душана Здравка, 1937-1942. Миљевићи
Дукић Јована Мирко, 1938-1942. Миљевићи
Дукић Јована Миљка, 1940-1942. Миљевићи
Иваштанин Вељка Вида, 1935-1942. Јасеновац
Иваштанин Вељка Тривун, 1936-1942. Јасеновац
Иваштанин Вељка Милан, 1938-1942. Јасеновац
Јокић Г. Јела, 1927-1941. Миљевићи
Јокић Ј. Душанка, 1928-1941. Миљевићи
Карапетровић Стеве Рајко, 1941-1942. Славонска Пожега
Карапетровић Стојана Стоја, 1927-1944. Марибор
Пилиповић Саве Вида, 1938-1942. Стара Градишка
Пилиповић Саве Драгица, 1940-1942. Стара Градишка
Пилиповић Драгоје Јела, 1933-1942. Јасеновац
Пилиповић Драгоје Душан, 1940-1942. Јасеновац
Пилиповић Микана Мара, 1935-1942. Јасеновац
Пилиповић Микана Душанка, 1937-1945. Јасеновац
Пилиповић Микана Јован, 1942-1942. Млака
Ристић Миле Драго, 1941-1942. Јасеновац
Ристић Цвије Јока, 1936-1942. Славонска Пожега
Ристић Цвије Цвијета, 1938-1942. Славонска Пожега
Ристић Бранка Вида, 1929-1942. Славонска Пожега
Ристић Бранка Дмитра, 1934-1942. Славонска Пожега
Тодоровић Милоша Мира, 1938-1944. Миљевићи
Шокчевић Милоша Стоја, 1941-1942. Стара Градишка
Шокчевић Мирка Драган, 1941-1942. Стара Градишка

МОКРИЦЕ

216 убијених

Алимановић Ибрахима Мирсада, 1936-1944. Стара Градишка
Алимановић Ибрахима Махмут, 1938-1944. Стара Градишка
Алимановић Ибрахима Рамо, 1940-1944. Стара Градишка
Алимановић Ибрахима Тофко, 1942-1944. Стара Градишка
Алимановић Алије Галеша, 1928-1944. Стара Градишка
Алимановић Бајре Дервиша, 1931-1944. Стара Градишка
Алимановић Бајре Када, 1932-1944. Стара Градишка
Алимановић Мухе Мухо, 1930-1944. Стара Градишка
Алимановић Омера Муса, 1937-1944. Стара Градишка
Алимановић Омера Расим, 1939-1944. Стара Градишка
Алимановић Омера Хаснија, 1941-1944. Стара Градишка
Алимановић Омера Кемо, 1943-1944. Стара Градишка
Алимановић Омера Сафета, 1944-1944. Стара Градишка
Алимановић Мусе Кемал, 1941-1944. Стара Градишка
Алимановић Мусе Кадира, 1943-1944. Стара Градишка
Бегановић Реџе Фата, 1931-1944. Стара Градишка
Бегановић Реџе Кадир, 1933-1944. Стара Градишка

Бегановић Реџе Селим, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Реџе Зека, 1937-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Сафет, 1933-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Мина, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Јемка, 1937-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Када, 1939-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Хаџиша, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Мирсада, 1943-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Кадифа, 1944-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Бајро, 1934-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Јемка, 1936-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахмета Ибро, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Алије Гара, 1931-1944. Стара Градишка
Бегановић Алије Мујо, 1933-1944. Стара Градишка
Бегановић Алије Шефка, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Фата, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Хатија, 1943-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Ибро, 1944-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Екрем, 1933-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Сафет, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Смајо, 1937-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Када, 1939-1944. Стара Градишка
Бегановић С. Муса, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахме Феџа, 1927-1944. Стара Градишка
Бегановић Ахме Самиз, 1929-1944. Стара Градишка
Бегановић Ариф Низа, 1939-1944. Стара Градишка
Бегановић Ариф Азиз, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Ариф Шерифа, 1943-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Шефка, 1933-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Кадира, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Суље Касим, 1937-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Ибрахим, 1935-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Када, 1937-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Месуд, 1939-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Салко, 1941-1944. Стара Градишка
Бегановић Беге Јемка, 1943-1944. Стара Градишка
Бегановић Сабида Мина, 1933-1944. Стара Градишка
Бегановић Сабида Ибро, 1935-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Салко, 1933-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Муса, 1935-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Касим, 1937-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Малке, 1939-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Шабан, 1941-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Ибро, 1943-1944. Стара Градишка
Дедић Ибрахима Када, 1944-1944. Стара Градишка
Дедић Бајре Семка, 1941-1944. Стара Градишка

Дедић Бајре Када, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Хашим, 1933-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Аиша, 1935-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Сафет, 1937-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Калија, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Хајка, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Бајре Смајо, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Османа Касим, 1936-1944. Стара Градишка
Кахрић Османа Бајро, 1938-1944. Стара Градишка
Кахрић Османа Сафет, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Османа Мирсада, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Мејмеда Захида, 1938-1944. Стара Градишка
Кахрић Мехмеда Минка, 1940-1944. Стара Градишка
Кахрић Мехмеда Салко, 1942-1944. Стара Градишка
Кахрић Мехмеда Мирсад, 1944-1944. Стара Градишка
Кахрић Муре Фејзо, 1928-1944. Стара Градишка
Кахрић Муре Касим, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Муре Надир, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Муре Фата, 1934-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Ферида, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Касим, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Шехра, 1935-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Месуд, 1937-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Сафет, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Низа, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Селе, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Калије Када, 1944-1944. Стара Градишка
Кахрић Беге Михра, 1931-1944. Стара Градишка
Кахрић Беге Ханча, 1933-1944. Стара Градишка
Кахрић Беге Фатима, 1935-1944. Стара Градишка
Кахрић Беге Када, 1937-1944. Стара Градишка
Кахрић Паше Сенка, 1927-1944. Стара Градишка
Кахрић Паше Сајо, 1929-1944. Стара Градишка
Кахрић Паше Када, 1931-1944. Стара Градишка
Кахрић Хасана Хаја, 1940-1944. Стара Градишка
Кахрић Хасана Бисера, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Хасана Дервиша, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Хасан Касим, 1944-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Ферид, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Надир, 1934-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Кадира, 1936-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Сенка, 1938-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Касим, 1940-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Сенан, 1942-1944. Стара Градишка
Кахрић Касима Сафета, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић С. Кадир, 1928-1944. Стара Градишка

Кахрић Авде Бисера, 1928-1944. Стара Градишка
Кахрић Авде Муса, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Авде Сафета, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Авде Сенка, 1934-1944. Стара Градишка
Кахрић Авде Низа, 1936-1944. Стара Градишка
Кахрић Хакије Фадила, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Хакије Када, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Хакије Смајо, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Хакије Минка, 1944-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибре Смајо, 1928-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибре Бего, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибре Када, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Б. Хајро, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Б. Селим, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Боса, 1928-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Касим, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Мехо, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Када, 1934-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Кадира, 1931-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Јемка, 1933-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Када, 1935-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Бајро, 1937-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Хаиша, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Јенка, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Омера Беба, 1942-1944. Стара Градишка
Кахрић Кадира Мухо, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Кадира Када, 1943-1944. Стара Градина
Кахрић Кадира Ибреша, 1944-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Смајо, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Када, 1939-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Селе, 1941-1944. Стара Градишка
Кахрић Ибреше Сафет, 1943-1944. Стара Градишка
Кахрић Алије Бајро, 1930-1944. Стара Градишка
Кахрић Алије Низа, 1932-1944. Стара Градишка
Кахрић Алије Амиз, 1934-1944. Стара Градишка
Кахрић Алије Фата, 1936-1944. Стара Градишка
Кахрић Алије Бего, 1938-1944. Стара Градишка
Машић Омера Сафета, 1941-1944. Стара Градишка
Машић Омера Низа, 1943-1944. Стара Градишка
Омеровић Шерифа Кадира, 1937-1944. Стара Градишка
Омеровић Шерифа Мина, 1939-1944. Стара Градишка
Омеровић Шерифа Салкан, 1941-1944. Стара Градишка
Омеровић Шерифа Ибрахим, 1943-1944. Стара Градишка
Омеровић Шерифа Емин, 1944-1944. Стара Градишка
Омеровић Раме Низа, 1936-1944. Стара Градишка
Омеровић Раме Шериф, 1938-1944. Стара Градишка

Омеровић Раме Кила, 1940-1944. Стара Градишка
Омеровић Раме Сафета, 1942-1944. Стара Градишка
Омеровић Раме Смајо, 1944-1944. Стара Градишка
Ризвановић Ахме Бура, 1931-1944. Стара Градишка
Ризвановић Ахме Пуза, 1933-1944. Стара Градишка
Ризвановић Ахме Када, 1935-1944. Стара Градишка
Ризвановић Ахме Расим, 1937-1944. Стара Градишка
Суљић Салка Салко, 1937-1944. Стара Градишка
Суљић Салка Калија, 1939-1944. Стара Градишка
Суљић Салка Месуд, 1941-1944. Стара Градишка
Суљић Салка Салим, 1943-1944. Стара Градишка
Суљић Ибре Омер, 1927-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Салке Шефка, 1928-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Салке Авдо, 1930-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Суље Мишко, 1941-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Суље Када, 1943-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Суље Надир, 1944-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Арифа Алија, 1937-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Арифа Наза, 1939-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Арифа Касим, 1941-1944. Стара Градишка
Ферхатовић Арифа Сафет, 1943-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Сафета, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Кадира, 1936-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Муса, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Кадуша, 1940-1944. Стара Градишка
Халиловић Омера Бего, 1933-1944. Стара Градишка
Халиловић Омера Мина, 1935-1944. Стара Градишка
Халиловић Омера Салко, 1937-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Бего, 1930-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Авдо, 1932-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Салкан, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Кадир, 1936-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Шефко, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Беба, 1939-1944. Стара Градишка
Халиловић Гиге Махмут, 1930-1944. Стара Градишка
Халиловић Гиге Адем, 1932-1944. Стара Градишка
Халиловић Гиге Сабид, 1934-1944. Стара Градишка
Халиловић Гиге Шехида, 1936-1944. Стара Градишка
Халиловић Гиге Зеха, 1938-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Бајро, 1942-1944. Стара Градишка
Халиловић Паше Шехра, 1944-1944. Стара Градишка
Халиловић Хадира Мина, 1936-1944. Стара Градишка
Шарић Алије Кадир, 1928-1944. Стара Градишка
Шарић Раме Мишко, 1928-1944. Стара Градишка
Шарић Бајре Кемо, 1942-1944. Стара Градишка
Шарић Бајре Када, 1944-1944. Стара Градишка

Шарић А. Шиша, 1933-1944. Стара Градишка
Шарић А. Када, 1933-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Халида, 1928-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Бајро, 1930-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Сафет, 1932-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Алија, 1934-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Смајо, 1936-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Хајиша, 1938-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Фатима, 1940-1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Муса, 1942 -1944. Стара Градишка
Шарић Махмута Ибро, 1944-1944. Стара Градишка
Шарић Мишка Бисера, 1933-1944. Стара Градишка
Шарић Мишка Кадира, 1935-1944. Стара Градишка
Шарић Мишка Касим, 1937-1944. Стара Градишка

НОВА ТОПОЛА 1 убијено

Сладојевић Богдана Владо, 1932-1945. Стара Градишка

НАСИП

4 убијених

Тољагић Раде Мирко, 1938-1945. Стара Градишка
Тољагић Раде Милка, 1940-1945. Стара Градишка
Тољагић Раде Војо, 1943-1945. Стара Градишка
Шпирић Јове Мирко, 1942-1944. Струг

ОРАХОВА

131 убијених

Бабић Милована Станко, 1940-1942. Јабланац
Бабић Саве Милка, 1939-1942. Јасеновац
Бабић Саве Милан, 1941-1942. Јасеновац
Бабић Ђуре Ваја, 1932-1942. Стара Градишка
Бабић Ђуре Љубица, 1934-1942. Стара Градишка
Борјановић Стана Анђа, 1933-1942. Јасеновац
Борјановић Станка Дмитар, 1928-1942. Јасеновац
Борјановић Станка Ружа, 1932-1942. Јасеновац
Бунгуровић Салка Мујо, 1930-1942. Јасеновац
Врачар Васа Марко, 1940-1942. Јасеновац
Врачар П. Гојко, 1936-1942. Јасеновац
Врачар Петра Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Врачар П. Мара, 1939-1942. Јасеновац
Врачар П. Марко, 1939-1942. Јасеновац
Давидовић Николе Милан, 1930-1942. Јасеновац
Давидовић Николе Милена, 1932-1942. Јасеновац

Давидовић Николе Теодор, 1934-1942. Јасеновац
Давидовић Н. Ружа, 1936-1942. Јасеновац
Давидовић Николе Јованка, 1932-1942. Јасеновац
Закић Ј. Стана, 1929-1942. Јасеновац.
Закић Ј. Милан, 1935-1942. Јасеновац
Закић И. Милан, 1936-1942. Јасеновац
Закић И. Мара, 1937-1942. Јасеновац
Кахрић Е. Хасан, 1935-1943. Јабланац
Кочић Милована Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Кочић Милована Милева, 1940-1942. Јасеновац
Љиљак С. Драгица, 1934-1942. Јасеновац
Љиљак Стеве Раде, 1936-1942. Јасеновац
Љиљак Стеве Милан, 1938-1942. Јасеновац
Љиљак Стеве Мара, 1939-1942. Јасеновац
Мартиновић Ђуре Милан, 1936-1942. Јасеновац
Мартиновић Ђуре Марко, 1938-1943. Јасеновац
Мартиновић Ђуре Гина, 1939-1942. Јасеновац
Момчиловић Ђуре Милка, 1928-1942. Јасеновац
Момчиловић Милоша Стоја, 1938-1942. Јасеновац
Момчиловић Миладина Милка, 1935-1942. Јасеновац
Момчиловић Миладина Сава, 1936-1942. Јасеновац
Мирић Стеве Боса, 1930-1942. Јасеновац
Мирић Стеве Бошко, 1932-1942. Стара Градишка
Мирић Стеве Владо, 1934-1942. Сисак
Мирић Душана Миленко, 1939-1942. Сисак
Мирић Душана Госпава, 1941-1942. Јабланац
Мирић Милоша Милена, 1933-1944. Јасеновац
Мирић Милоша Миља, 1935-1944. Јабланица
Мирић Драгутина Милош, 1927-1942. Јабланица
Мирић Милоша Радосава, 1937-1942. Јасеновац
Мирић Милоша Ана, 1938-1942. Јасеновац
Мирић Милоша Мирко, 1942-1942. Јасеновац
Мирић Михајла Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Мирић Михајла Мара, 1935-1942. Јасеновац
Мирић Раде Васо, 1928-1942. Јасеновац
Мирић Р. Миља, 1930-1942. Јасеновац
Мирић Раде Стојан, 1933-1942. Јасеновац
Мирић Раде Стево, 1935-1942. Јасеновац
Мирић Раде Драго, 1938-1942. Јасеновац
Мирић П. Мирко, 1942-1942. Орахова
Мирковић Матије Ружа, 1929-1942. Јасеновац
Мирковић М. Веселка, 1940-1942. Јасеновац
Мирковић М. Ранко, 1942-1942. Јасеновац
Миловановић Петра Јованка, 1936-1942. Јасеновац
Миловановић Петра Мара, 1938-1942. Јасеновац
Момчиловић Миладина Зорка, 1934-1942, Јасеновац

Момчиловић Миладина Ружа, 1937-1942. Јасеновац
Момчиловић Миладина Милан, 1939-1942. Јасеновац
Момчиловић Милоша Рајко, 1939-1942. Јасеновац
Момчиловић Ђуре Драгиња, 1928-1942. Јасеновац
Момчиловић Ђ. Ружа, 1930-1942. Јасеновац
Момчиловић Пере Душанка, 1929-1942. Јасеновац
Момчиловић Пере Стево, 1932-1942. Јасеновац
Момчиловић Пере Милутин, 1935-1942. Јасеновац
Момчиловић Душана Драган, 1940-1942. Јасеновац
Момчиловић Раде Коста, 1938-1942. Јасеновац
Момчиловић Раде Светозар, 1940-1942. Јасеновац
Неимаровић Р. Милан, 1927-1942. Јасеновац
Неимаровић Б. Драго, 1937-1942. Јасеновац
Неимаровић Б. Милена, 1938-1942. Јасеновац
Неимаровић Б. Зденка, 1940-1942. Јасеновац
Неимаровић Боже Бранко, 1932-1944. Јасеновац
Палија Петра Миља, 1939-1942. Јасеновац
{339} Палија Петра Госпава, 1941-1942. Јасеновац
Прица Јакова Даница, 1931-1942. Јасеновац
Прица Јакова Милица, 1938-1942. Јасеновац
Прица Николе Ружа, 1928-1942. Јасеновац
Прица Николе Милева, 1929-1942. Јасеновац
Прица Николе Сока, 1931-1942. Јасеновац
Прица Николе Ана, 1933-1942. Јасеновац
Прица Николе Љубица, 1935-1942. Јасеновац
Прица Николе Анђа, 1937-1942. Јасеновац
Прица Вида Милева, 1927-1942. Јасеновац
Прица Драгоје Дане, 1928-1942. Јасеновац
Прица Драгоје Милан, 1930-1942. Јасеновац
Прица Драгоје Милка, 1932-1942. Јасеновац
Прица Драгоје Перса, 1935-1942. Јасеновац
Прица Недељке Ранко, 1942-1942. Јасеновац
Прица Миле Недељко, 1931-1942. Јасеновац
Прица Мирка Десанка, 1934-1942. Јасеновац
Прица С. Марко, 1940-1942. Јасеновац
Прица М. Ваја, 1928-1942. Јасеновац
Прица Мирка Новак, 1932-1942. Јасеновац
Прица Мирка Пава, 1936-1942. Јасеновац
Пухар Стеве Миленко, 1936-1942. Јасеновац
Пухар Стеве Јанко, 1937-1942. Јасеновац
Ратковић Јове Нада, 1928-1942. Јасеновац
Скопљак Стојана Богдан, 1933-1942. Јасеновац
Скопљак Стојана Стојан, 1933-1942. Јасеновац
Скопљак Стојана Милка, 1935-1942. Јасеновац
Скопљак Стојана Грозда, 1937-1942. Јасеновац
Скопљак Стојана Душан, 1939-1942. Јасеновац

Скопљак М. Роса, 1938-1942. Јасеновац
Скопљак М. Коса, 1940-1942. Јасеновац
Скопљак Б. Раде, 1934-1942. Јасеновац
Скопљак Б. Анка, 1937-1942. Јасеновац
Хрњак Николе Душан, 1935-1942. Јасеновац
Хрњак Николе Миле, 1937-1942. Јасеновац
Хрњак Николе Мира. 1939-1942. Јасеновац
Шувак Мирка Рајко, 1930-1942. Јасеновац
Шувак Мирка Криста, 1934-1942. Јасеновац
Шувак Мирка Јован, 1935-1942. Јасеновац
Шувак Миле Милан, 1939-1942. Јасеновац
Шувак Миле Десанка, 1940-1942. Јасеновац
Шувак С. Душанка, 1928-1942. Јасеновац
Шувак Стевана Невенка, 1930-1942. Јасеновац
Шувак Милоша Стојан, 1930-1942. Јасеновац
Шувак Илије Раде, 1928-1945. Јасеновац
Шувак Лазе Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Шувак Лазе Стајка, 1930-1942. Јасеновац
Шувак Лазе Марија, 1932-1942. Јасеновац
Шувак Василије Лука, 1933-1942. Јасеновац
Шувак П. Милан, 1939-1942. Јасеновац

ПЕТРОВО СЕЛО

1 убијено

Буцек Антона Михал, 1935-1943. Петрово Село

РОГОЉИ

16 убијених

Видовић Стеве Милан, 1936-1942. Јасеновац
Ђурић Милана Душанка, 1936-1942. Подградци
Јањић Ђуке Вељко, 1934-1942. Јасеновац
Јањић Ђуке Душанка, 1939-1942. Горњи Подградци
Костадиновић Вице Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Костадиновић Вице Јово, 1940-1942. Јасеновац
Мајданац Васе Милорад, 1939-1944. Батар
Марјановић Милана Зора, 1929-1942. Јасеновац
Марјановић Стојана Раде, 1938-1942. Јасеновац
Марјановић Стојана Мара, 1940-1942. Јасеновац
Пеулић Ј. Теодор, 1935-1942. Стара Градишка
Хрваћанин Милана Вељко, 1937-1942. Стара Градишка
Хрваћанин Милана Милева, 1939-1942. Јасеновац
Цвјетковић Мирка Стојанка, 1936-1942. Јасеновац
Цвјетковић Мирка Угљеша, 1938-1942. Јасеновац
Цвјетковић Мирка Душанка, 1940-1942. Јасеновац

РОМАНОВЦИ

41 убијених

Баштинац Теде Боса, 1932-1942. Млака
Баштинац Теде Миља, 1934-1942. Млака
Баштинац Теде Мара, 1936-1942. Млака
Баштинац Теде Јово, 1938-1942. Млака
Баштинац Теде Радојка, 1940-1942. Млака
Баштинац Миле Стоја, 1937-1942. Јасеновац
Баштинац Нике Невенка, 1928-1942. Јасеновац
Врањеш Петра Стојан, 1927-1944. Јасеновац
Врањеш Петра Ђуро, 1928-1944. Јасеновац
Врањеш Марка Никола, 1928-1944. Јасеновац
Ђуричић Милана Стојан, 1934-1942. Јастребарско
Ђурчић Милана Стоја, 1936-1942. Млака
Ђурчић Милана Мира, 1938-1942. Млака
Ђурчић Милана Момир, 1940-1942. Млака
Ерцег Стеве Столе, 1940-1942. Млака
Ерцег Даринка, 1941-1942. Горњи Подградци
Каран Стојана Боса, 1942-1945. Јасеновац
Ковачевић Николе Панте, 1927-1942. Млака
Лаботић Остоје Богдан, 1928-1943. Млака
Латинчић Данила Живко, 1934-1942. Јасеновац
Латинчић Данила Зорка, 1936-1942. Јасеновац
Латинчић Данила Десанка, 1938-1942. Јасеновац
Латинчић Данила Мира, 1940-1942. Јасеновац
Латинчић Данила Слободан, 1941-1942. Јасеновац
Љепојевић Р. Ненад, 1941-1945. Романовци
Маслар Миле Стево, 1928-1944. Стара Градишка
Макић Николе Перо, 1928-1944. Стара Градишка
Макић Николе Саво, 1927-1942. Романовци
Миљановић Живка Мира, 1941-1942. Романовци
Мусић Дмитра Илија, 1932-1942. Јасеновац
Њежић Уроша Невенка, 1938-1942. Јасеновац
Њежић Душана Лабуд, 1938-1942. Јасеновац
Њежић Душана Милева, 1940-1942. Јасеновац
Опачић Митоша Лука, 1928-1942. Земун
Пејашиновић Миле Гојко, 1927-1942. Млака
Перишић Теде Стево, 1928-1944. Стара Градишка
Рађевић Р. Стеван, 1942-1942. Млака
Татић Лазара Остоја, 1927-1942. Јасеновац
Чавић Јована Јово, 1927-1942. Јасеновац
Чавић Јована Милорад, 1936-1942. Јасеновац
Чавић Јована Стевка, 1942-1942. Јасеновац

РОВИНЕ

22 убијених

Алимановић Салка Ибрахим, 1940-1944. Јасеновац
Бегановић Нисе Мина, 1942-1944. Струг
Бегановић Б. Низа, 1928-1944. Струг
Машић Салке Фатима, 1928-1944. Стара Градишка
{340} Машић Салке Тара, 1930-1944. Стара Градишка
Машић Салке Златка, 1932-1944. Стара Градишка
Машић Салке Хаџера, 1934-1944. Стара Градишка
Машић Салке Умија, 1937-1942. Стара Градишка
Поповић Стојана Стојанка, 1928-1944. Ровихе
Спасојевић Л. Милан, 1928-1944. Стара Градишка
Хусић Б. Емка, 1928-1944. Јасеновац
Хусић П. Фејза, 1927-1944. Јасеновац
Хусић П. Зулфа, 1929-1944. Јасеновац
Хусић П. Када, 1931-1944. Јасеновац
Хусић П. Мујо, 1933-1944. Јасеновац
Хусић П. Емира, 1935-1944. Јасеновац
Хусић П. Мухарем, 1937-1944. Јасеновац
Хусић Беге Хакија, 1928-1944. Јасеновац
Хусић Беге Рамо, 1931-1944. Јасеновац
Хусић Беге Кадир, 1940-1944. Јасеновац
Шарић Махмута Ибреша, 1934-1944. Јасеновац
Шарић Махмута Бајро, 1936 -1944. Јасеновац

СЕФЕРОВЦИ

5 убијених

Васић Саве Драгиња, 1928 - 1944. Јасеновац
Вучковић Томе Боса, 1928-1945. Сеферовци
Ђурђевић Симе Славко, 1932-1944. Сеферовци
Церовић Бранка Богдан, 1927-1944. Јасеновац
Церовић Бранка Богдан, 1927-1944. Јасеновац

СОВЈАК

154 убијених

Бабић Радована Бранка, 1927-1942. Јасеновац
Бабић Радована Милева, 1932-1942. Јасеновац
Бабић Миле Радован, 1928-1942. Стара Градишка
Бабић Милана Миладин, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Миладина Младен, 1941-1942, Јасеновац
Бабић Милоша Мирко, 1934-1942. Јасеновац
Бабић Лазе Милан, 1927-1942. Јасеновац
Бабић Лазе Савка, 1934-1942. Јасеновац

Бабић Лазе Стојна, 1936-1942. Јасеновац
Бабић Марка Грозда, 1937-1942. Јасеновац
Бабић Милана Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Бјелајац Васе Грозда, 1936-1942. Сисак
Бјелајац Васе Драгиња, 1939-1942. Сисак
Бјелајац Саве Радомир, 1935-1941. Јастребарско
Бјелајац Боже Урош, 1929-1942. Јасеновац
Бјелајац Пере Вељко, 1937-1942. Јасеновац
Бјелајац Боже Анка, 1937-1942. Јасеновац
Бјелајац Стеве Мирко, 1941-1942. Сисак
Бјелајац Јована Никола, 1938-1942. Јастребарско
Бјелајац Раде Невенка, 1938-1942. Јабланац
Бјелајац Раде Милан, 1940-1942. Јасеновац
Бјелајац Михајла Дара, 1934-1942. Јастребарско
Бјелајац Михајла Миливој, 1939-1942. Јастребарско
Бјелајац Мирка Анка, 1928 -1942. Јасеновац
Бјелајац Мирка Марија, 1930-1942. Јасеновац
Бјелајац Мирка Коса, 1937-1942. Јасеновац
Бјелајац Стојана Војо, 1941-1942. Загреб
Борјановић Стојана Лепа, 1940-1942. Сисак
Борјановић Ј. Јаков, 1928 -1942. Јасеновац
Борјановић Раде Драгоја, 1928-1942. Стара Градишка
Борјановић Раде Мира, 1932-1942. Јасеновац
Борјановић Раде Милан, 1942-1942. Јасеновац
Борјановић Спасоје Вука, 1930-1942. Јасеновац
Борјановић Душана Мира, 1941-1942. Јасеновац
Борјановић Павла Ђуја, 1927-1942. Јасеновац
Борјановић Мирка Бошко, 1936-1942. Сисак
Борјановић Милана Вукосава, 1928-1942. Јасеновац
Борјановић Милутина Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Борјановић Д. Петар, 1927-1942. Јасеновац
Видовић Томе Раде, 1928-1942. Јасеновац
Видовић Пилипа Стојан, 1930-1942. Стара Градишка
Видовић Пиље Веселка, 1930-1942. Јасеновац
Гојковић Благоје Миладин, 1930-1942. Јасеновац
Гојковић Благоје Душанка, 1932-1942. Јасеновац
Гојковић Остоје Владо, 1930-1942. Јасеновац
Гојковић Остоје Вука, 1930-1942. Јасеновац
Гојковић Остоје Петар, 1937-1942. Јасеновац
Гојковић Ђуре Ранко, 1931-1942. Сисак
Гојковић Ђуре Бошко, 1932-1942. Сисак
Гојковић Ђуре Роса, 1937-1942. Сисак
Гојковић Лазе Михајло, 1942-1942. Славонска Пожега
Гојковић Новке Нада, 1938-1942. Јасеновац
Гојковић Илије Панте, 1928-1942. Јасеновац
Гојковић Михајла Василија, 1940-1942. Јасеновац

Гојковић Новке Ана, 1939-1942. Славонска Пожега
Гојковић Стојана Драгиња, 1940-1942. Славонска Пожега
Гончин Милована Драгиња, 1934-1942. Јасеновац
Гончин Милована Боја, 1936-1942. Јабланац
Гончин Драгољуба Радосава, 1941-1942. Слабоштина
Гончин Душана Милка, 1941-1942. Хрватска Дубица
Гончин Стеве Милан, 1927-1944. Јасеновац
Гончин Стеве Коса, 1934-1942. Велики Струг
Гончин Стеве Павле, 1940-1942. Велики Струг
Гончин Живка Никола, 1939-1942. Велики Струг
Гончин Милоша Спасоја, 1927-1942. Слабоштина
Гончин Милоша Лазо, 1929-1942. Слабоштина
Гончин Милоша Ковиљка, 1932-1942. Слабоштина
Гончин Милоша Нико, 1934-1942. Слабоштина
Гончин Милоша Микаило, 1936-1942. Слабоштина
Гончин Ђорђе Косана, 1930-1942. Славонска Пожега
Гончин Ђорђе Зорка, 1941-1942. Славонска Пожега
Гончин Василије Владо, 1928-1942. Јасеновац
Гончин Василије Јован, 1936-1943. Стара Градишка
Калинић Николе Драгутин, 1931-1942. Стара Градишка
Калинић Николе Невенка, 1936-1942. Стара Градишка
Календар Миле Драгоја, 1928-1942. Јасеновац
Календар Миле Деса, 1933-1942. Јасеновац
Календар Миле Крсте, 1934-1943. Сисак
Календар Милоша Стево, 1936-1942. Сисак
Календар Милоша Мара, 1937-1942. Сисак
Календар Душана Душан, 1932-1942. Јасеновац
Календар Марјана Милан, 1933-1942. Сисак
Календар Томе Живко, 1941-1942. Јасеновац
Календар Ђ. Стоја, 1938-1942. Стара Градишка
Календар Д. Стојан, 1937-1942. Јасеновац
Календар Д. Нада, 1935-1942. Јасеновац
Календар М. Милан, 1942-1942. Млака
Каран Уроша Мара, 1939-1942. Јасеновац
Котур Стојана Цвијета, 1928-1942. Јасеновац
{341} Котур С. Стоја, 1931-1942. Јасеновац
Котур С. Драже, 1933-1943. Јасеновац
Лајић Панте Дара, 1934-1942. Јасеновац
Лајић Мирка Стојанка, 1942-1942. Јасеновац
Лукић С. Лепа, 1928-1942. Јасеновац
Лукић Стојана Роса, 1930-1942. Јасеновац
Лукић Стојана Радосава, 1932-1942. Јасеновац
Лукић Стојана Станка, 1933-1942. Јасеновац
Лукић Стојана Мара, 1935-1942. Јасеновац
Лукић Стојана Рајко, 1941-1942. Јасеновац
Малешевић Душана Невенка, 1938-1942. Јасеновац

Малешевић Душана Маријан, 1941-1942. Јасеновац
Милошевић Остоје Живко, 1937-1942. Јасеновац
Милошевић Остоје Невенка, 1939-1942. Јасеновац
Милошевић Остоје Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Милошевић Илије Нада, 1933-1942. Млака
Милошевић Бранка Душанка, 1930-1942. Струга
Милошевић Бранка Саво, 1933-1942. Чатрња
Милошевић Бранка Вида, 1935-1942. Чатрња
Милошевић Уроша Драгомир, 1940-1942. Јасеновац
Милошевић Јакова Славко, 1937-1942. Јабланац
Милошевић Јакова Нико, 1940-1942. Сисак
Милошевић Јакова Никола, 1939-1942. Млака
Милошевић Илије Микаило, 1937-1942. Млака
Мисимовић Р. Радосава, 1936-1942. Млака
Мисимовић Миле Никола, 1936-1943. Јасеновац
Мисимовић Миле Деса, 1938-1942. Доњи Подградци
Мисимовић Стојана Видосава, 1932-1942. Јасеновац
Мисимовић С. Милан, 1934-1943. Јасеновац
Прпош Стеве Михајло, 1927-1942. Јастребарско
Прпош Стеве Ђуро, 1939-1942. Хрватска Дубица
Прпош Остоје Марица, 1941-1942. Сисак
Прпош Лазара Душан, 1928-1943. Јасеновац
Прпош Павла Станоја, 1929-1942. Суња
Прпош Павла Радосава, 1934-1942. Суња
Прпош Павла Рада, 1934-1942. Суња
Прпош Петра Благоја, 1928-1942. Јабланац
Прпош С. Михаило, 1928-1942. Јасеновац
Прпош П. Цвијета, 1933-1943. Цигленик
Прпош П. Рајко, 1936-1943. Цигленик
Радић Милана Радосава, 1933-1942. Јасеновац
Радић Милана Раде, 1933-1942. Јасеновац
Радић Милана Нада, 1937-1942. Стара Градишка
Радић Милана Остоја, 1939-1942. Сисак
Раца Марка Драгица, 1937-1942. Јасеновац
Раца Марка Радојка, 1938-1942. Славонска Пожега
Раца Илије Симо, 1930-1942. Славонска Пожега
Раца Стеве Рајко, 1940-1942. Јасеновац
Средојевић Уроша Стојан, 1930-1942. Јасеновац
Средојевић Уроша Вука, 1937-1942. Јасеновац
Средојевић Мирка Гојко, 1936-1942. Јасика
Средојевић Мирка Јела, 1941-1942. Славонска Пожега
Средојевић Боже Остоја, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Симе Смиља, 1937-1942. Сисак
Тимарац Станоје Грозда, 1940-1942. Сисак
Тимарац Марјана Радосава, 1935-1942. Сисак
Тимарац Марјана Радислав, 1937-1942. Сисак

Тимарац Марјана Невенка, 1938-1942. Сисак
Тимарац М. Роса, 1939-1942. Сисак
Тимарац С. Рајко, 1936-1942. Млака
Тимарац С. Миљка, 1938-1942. Млака
Тимарац С. Љубо, 1934-1942. Млака
Чекић Славка Гојко, 1939-1942. Млака
Чекић Славка Јока, 1941-1942. Млака
Шмитран Симе Миља, 1935-1942. Јасеновац

СРЕДЊА ЈУРКОВИЦА

39 убијених

Бабић Стојана Савка, 1931-1942. Јасеновац
Бабић Стојана Марко, 1933-1942. Јасеновац
Бабић Стојана Зорка, 1937-1942. Јасеновац
Бојанић Глиге Драгутин, 1933-1942. Јасеновац
Бојанић С. Миливој, 1939-1942. Јасеновац
Вилендечић Јове Смиља, 1934-1942. Јасеновац
Вилендечић Јове Драгутин, 1936-1942. Јасеновац
Вилендечић Јове Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Вилендечић Јове Стојка, 1939-1942. Јасеновац
Вилендечић Симе Вида, 1939-1942. Млака
Вилендечић Илије Драгоја, 1938-1942. Јастребарско
Вилендечић Илије Драгиња, 1940-1942. Млака
Ковачевић Васе Милутин, 1929-1942. Јасеновац
Ковачевић Васе Видосава, 1931-1942. Јасеновац
Козић Јована Ненад, 1942-1942. Стара Градишка
Љубичић Остоје Мирославка, 1941-1942. Јасеновац
Љубичић Илије Радојка, 1942-1942. Јасеновац
Љубичић Мирка Небојша, 1942-1942. Јасеновац
Љубичић Р. Миља, 1935-1942. Јасеновац
Љубичић Раде Михаило, 1937-1942. Јасеновац
Љубичић Раде Веселка, 1941-1942. Јасеновац
Маркелић М. Савка, 1929-1942. Јасеновац
Михаљчић Теде Милева, 1935-1942. Средња Јурковица
Михаљчић Косте Симеун, 1932-1942. Сисак
Михаљчић Косте Радојка, 1933-1942. Сисак
Михаљчић Косте Рајко, 1939-1942. Сисак
Михаљчић Драгутина Видосава, 1939-1942. Јасеновац
Михаљчић Драгутина лија, 1942-1942. Јасеновац
Михаљчић Драгутина Мира, 1942-1942. Јасеновац
Михаљчић Остоје Живко, 1939-1942. Јасеновац
Михаљчић Остоје Милорад, 1940-1942. Јасеновац
Михаљчић Микана Анђа, 1937-1942. Јасеновац
Михаљчић О. Мирко, 1941-1942. Стара Градишка
Савановић Раде Здравка, 1936-1942. Јасеновац

Савановић Раде Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Савановић Раде Савка, 1942-1942. Јасеновац
Савановић Саве Нада, 1938-1942. Јасеновац
Савановић Гојка Бранко, 1942-1942. Јасеновац
Савановић Пантелије Анђа, 1935-1942. Јасеновац

ТРЕБОВЉАНИ

243 убијених

Бјеловук Д. Роса, 1930-1942. Млака
Бјеловук Остоје Живка, 1929-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Стево, 1927-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Стана, 1929-1942. Јасеновац
Бјеловук Јована Јања, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Петра Милева, 1930-1942. Јасеновац
Бјеловук Петра Богдан, 1932-1942. Јасеновац
Бјеловук Петра Драго, 1937-1942. Сисак
{342} Бјеловук Петра Нада, 1939-1942. Јасеновац
Бјеловук Васе Милан, 1927-1942. Јасеновац
Врсајко Милоша Радосава, 1933-1942. Јасеновац
Врсајко Милоша Милан, 1936-1942. Јасеновац
Врсајко Милоша Милорад, 1937-1942. Јасеновац
Врсајко Милоша Миленко, 1940-1942. Јасеновац
Врсајко М. Зорка, 1941 -1942. Јасеновац
Врсајко Јована Милан, 1930-1942. Јасеновац
Врсајко Миле Мара, 1939-1942. Сисак
Вујић Н. Милош, 1928-1942. Јасеновац
Вукота Душана Миља, 1933-1942. Славонска Пожега
Вукота Душана Драгољуб, 1939-1942. Стара Градишка
Вукота Т. Милан, 1942-1942. Славонска Пожега
Вукота Дмитра Раде, 1928-1942. Јасеновац
Вукота Дмитра Мирко, 1930-1942. Стара Градишка
Вукота Дмитра Радослава, 1931-1942. Стара Градишка
Вукота Дмитра Стојка, 1933-1942. Стара Градишка
Вукота Дмитра Миладин, 1939-1942. Стара Градишка
Вукота Д. Перса, 1941-1942. Стара Градишка
Вукота Симе Никола, 1930-1942. Славонска Пожега
Вукота Симе Миља, 1932-1942. Славонска Пожега
Вукота Стеве Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Вукота Стојана Светозар, 1931-1942. Јасеновац
Вукота Стојана Раде, 1933-1942. Јасеновац
Вукота Стојана Перо, 1937-1942. Јасеновац
Вукота Ј. Милан, 1933-1942. Јасеновац
Вукота Пере Остоја, 1932-1942. Струг
Вукота Пере Раде, 1935-1942. Струг
Вукота Петра Раде, 1937-1942. Струг

Вукота Пере Драгица, 1939-1942. Струг
Гајић Томе Томо, 1931-1942. Стара Градишка
Гајић Марка Милан, 1934-1942. Стара Градишка
Гајић Марка Вида, 1936-1942. Стара Градишка
Гајић Николе Невенка, 1937-1942. Јабланац
Гајић М. Богдан, 1937-1942. Сисак
Гајић М. Бора, 1939-1942. Сисак
Гиговић М. Илија, 1931-1942. Стара Градишка
Гиговић Бранка Миле, 1930-1942. Сисак
Гиговић Бранка Љубица, 1939-1942. Млака
Гиговић Раде Гојко, 1931-1942. Јасеновац
Гиговић Раде Бранко, 1933-1942. Јасеновац
Гиговић Раде Вељко, 1935-1942. Јасеновац
Гиговић Р. Ђоко, 1938-1942. Јасеновац
Гиговић Раде Стака, 1941-1942. Јасеновац
Гиговић М. Илија, 1931-1942. Стара Градишка
Гиговић Остоје Драгољуб, 1935-1942. Јасеновац
Гиговић Н. Ненад, 1935-1942. Јасеновац
Гиговић Л. Бошко, 1936-1942. Јасеновац
Гиговић Л. Роса, 1937-1942. Јасеновац
Граховац Благоје Неђо, 1929-1942. Козара
Гускић Симеуна Миле, 1932-1942. Јабланац
Гускић Симеуна Стоја, 1933-1942. Јабланац
Гускић Симеуна Раде, 1936-1942. Јабланац
Гускић Симеуна Јела, 1937-1942. Јабланац
Гускић Симеуна Марко, 1940-1942. Јабланац
Гускић С. Миладин, 1940-1942. Сисак
Гускић Спасоје Милован, 1941-1942. Сисак
Гускић С. Милка, 1942-1942. Сисак
Гускић Саве Зорка, 1938-1942. Јабланац
Гускић Саве Здравка, 1941-1942. Јасеновац
Гускић Н. Марко, 1929-1942. Млака
Гускић Илије Боро, 1932-1942. Стара Градишка
Гускић Илије Остоја, 1935-1942. Стара Градишка
Гускић Илије Стајка, 1939-1942. Стара Градишка
Гускић Илије Нико, 1940-1942. Стара Градишка
Гускић Илије Павле, 1941-1942. Јасеновац
Гускић Вељка Анка, 1941-1942. Стара Градишка
Гускић Спасоје Милован, 1941-1942. Јабланац
Гускић Д. Стојка, 1929-1942. Стара Градишка
Гускић Драгоје Васо, 1936-1942. Славонска Пожега
Гускић Драгоје Миладин, 1937-1942. Стара Градишка
Гускић Драгоје Мара, 1938-1942. Славонска Пожега
Гускић Раде Радојка, 1934-1942. Славонска Пожега
Гускић Раде Ковиљка, 1935-1942. Славонска Пожега
Гускић Раде Душанка, 1937-1942. Славонска Пожега

Гускић Стеве Бранка, 1940-1942. Славонска Пожега
Гускић Стеве Милан, 1941-1942. Загреб
Гускић Раде Остоја, 1938-1942. Славонска Пожега
Гускић Раде Бранко, 1939-1942. Славонска Пожега
Гускић Миле Босиљка, 1929-1942. Стара Градишка
Гускић М. Марко, 1929-1942. Стара Градишка
Гускић Милана Милева, 1938-1942. Млака
Гускић С. Жарко, 1938-1942. Славонска Пожега
Гускић Саве Здравко, 1941-1942. Загреб
Драгишић Јована Јелена, 1935-1942. Сисак
Драгишић Јована Зорка, 1938-1942. Сисак
Драгишић Јована Славко, 1941-1942. Сисак
Драгишић Милана Боја, 1930-1942. Сисак
Драгишић Милана Стоја, 1941-1942. Сисак
Драгишић Бранка Драгољуб, 1940-1942. Чаглић
Драгишић Бранка Драгиња, 1941-1942. Чаглић
Добраш И. Милева, 1928-1942. Стара Градишка
Добраш И. Невенка, 1930-1942. Стара Градишка
Ђермановић Петра Ранко, 1927-1942. Земун
Ђермановић Петра Босиљка, 1929-1942. Јасеновац
Злојутро Илије Славко, 1940-1942. Јасеновац
Зрнић Драгоје Душан, 1939-1942. Јасеновац
Зрнић Остоје Мирко, 1940-1942. Млака
Кевић Ђуре Драгица, 1942-1942. Стара Градишка
Кецман С. Анђелија, 1937-1942. Јасеновац
Кецман С. Недељко, 1939-1942. Јасеновац
Котур П. Стајка, 1928-1942. Стара Градишка
Котур П. Марица, 1930-1942. Стара Градишка
Лајић Бранка Маринко, 1940-1942. Стара Градишка
Лајић Бранка Слободан, 1941-1942. Стара Градишка
Лајић М. Дмитар, 1927-1942. Јасеновац
Лајић М. Даница, 1930-1942. Јасеновац
Лајић М. Анка, 1932-1942. Јасеновац
Лајић М. Здравко, 1934-1942. Јасеновац
Лајић М. Душанка, 1938-1942. Јасеновац
Миливојац Петра Мирко, 1938-1942. Коштарица
Миливојац Петра Милош, 1939-1942. Коштарица
Миливојац Живка Драгољуб, 1939-1942. Сисак
Миливојац Живка Ранко, 1937-1942. Стара Градишка
Миливојац Д. Миља, 1928-1942. Стара Градишка
Милошевић Стеве Зорка, 1934-1942. Стара Градишка
Милошевић Стеве Мирко, 1938-1942. Јасеновац
Мијаиловић Д. Илија, 1933-1942. Млака
Миљановић Д. Видосава, 1935-1942. Млака
Миљановић О. Ненад, 1938-1942. Млака
Миљановић Душана Босиљка, 1930-1942. Коштарица

Миљановић Душана Драгутин, 1934-1942. Коштарица
{343} Миљановић Душана Ђуро, 1936-1942. Коштарица
Миљановић Раде Роса, 1927-1942. Славонска Пожега
Миљановић Раде Зорка, 1930-1942. Славонска Пожега
Миљановић Милана Илија, 1937-1942. Коштарица
Миљановић Милана Миља, 1938-1942. Коштарица
Остојић Д. Стојан, 1927-1942. Јасеновац
Панић С. Дара, 1929-1942. Славонска Пожега
Панић С. Живко, 1936-1942. Славонска Пожега
Панић Ц. Урош, 1927-1942. Стара Градишка
Панић Цвије Здравко, 1933-1942. Стара Градишка
Панић Михајла Јелена, 1935-1942. Стара Градишка
Поповић Остоје Савка, 1932-1942. Јасеновац
Поповић Остоје Стајка, 1934 -1942. Јасеновац
Поповић Остоје Гојко, 1936-1942. Јасеновац
Поповић Остоје Влајко, 1938-1942. Јасеновац
Поповић Остоје Милан, 1940-1942. Јасеновац
Поповић Милана Радован, 1928-1942. Стара Градишка
Поповић Милана Остоја, 1931-1942. Јасеновац
Поповић Милана Владо, 1933-1942. Млака
Поповић Милана Живка, 1936-1942. Струга
Поповић Милоша Зорка, 1940-1942. Славонска Пожега
Поповић Јакова Видосава, 1931-1942. Стара Градишка
Поповић Јакова Тиосава, 1935-1942. Сисак
Поповић Стеве Ђуро, 1930-1942. Сисак
Поповић С. Јања, 1938-1942. Сисак
Поповић Стеве Милан, 1932-1942. Сисак
Поповић С. Анка, 1934-1942. Сисак
Поповић Милована Вид, 1937-1942. Сисак
Поповић Милована Мара, 1940-1942. Славонска Пожега
Поповић Стевана Јован, 1941-1942. Јасеновац
Поповић Стојана Остоја, 1935-1942. Стара Градишка
Поповић Пере Саво, 1938-1942. Стара Градишка
Поповић Илије Спасоја, 1936-1942. Петриња
Поповић Стевана Јован, 1941-1942. Јасеновац
Поповић О. Драгица, 1928-1942. Јасеновац
Поповић О. Станоја, 1936-1942. Јасеновац
Поповић О. Слободан, 1937-1942. Јасеновац
Поповић О. Бранко, 1938-1942. Јасеновац
Поповић О. Роса, 1940-1942. Јасеновац
Пуљаревић Пиље Милош, 1939-1942. Јасеновац
Пуљаревић Пиље Миља, 1940-1942. Јасеновац
Пуљаревић П. Зорица, 1939-1942. Јасеновац
Пуљаревић П. Миодраг, 1940-1942. Јасеновац
Рустих Анке Видосава, 1936-1942. Славонска Пожега
Рустих Нике Видосава, 1933-1942. Сисак

Рустих Нико Милева, 1939-1942. Јасеновац
Селак М. Драгомир, 1935-1942. Јасеновац
Селак М. Нада, 1937-1942. Јасеновац
Селак С. Мара, 1941-1942. Млака
Селак Саве Марија, 1941-1942. Млака
Селак П. Раде, 1935-1942. Стара Градишка
Селак Стеве Јованка, 1938-1942. Стара Градишка
Селак Триве Милош, 1939-1942. Јасеновац
Селак С. Остоја, 1941-1942. Јасеновац
Селак Саве Борка, 1936-1942. Млака
Селак Саве Гојко, 1937-1942. Млака
Селак Саве Марија, 1941-1942. Јасеновац
Селак С. Мара, 1941-1942. Јасеновац
Селак М. Ранка, 1935-1942. Јасеновац
Слијепчевић Стевана Мара, 1938-1942. Стара Градишка
Слијепчевић Стевана Радосава, 1939-1942. Стара Градишка
Слијепчевић М. Бранко, 1940-1942. Стара Градишка
Старчевић Уроша Петар, 1942-1942. Стара Градишка
Старчевић Милана Урош, 1938-1942. Стара Градишка
Стојаковић Ђ. Зорка, 1931-1942. Јасеновац
Стојаковић Ђ. Милка, 1939-1942. Јасеновац
Стојаковић Ђ. Марија, 1941-1942. Јасеновац
Стојаковић Остоје Милка, 1931-1942. Млака
Стојаковић Остоје Госпава, 1935-1942. Млака
Стојаковић Остоје Зорка, 1940-1942. Млака
Стојаковић Ђуре Драго, 1937-1942. Славонска Пожега
Стојаковић Марка Госпава, 1929-1942. Стара Градишка
Стојаковић Марка Славко, 1934-1942. Стара Градишка
Стојаковић Раде Мара, 1929-1942. Стара Градишка
Стојаковић Раде Илија, 1933-1942. Стара Градишка
Стојаковић Ј. Савка, 1928-1942. Јасеновац
Стојаковић Ј. Здравко, 1932-1942. Јасеновац
Стојаковић Ј. Нада, 1934-1942. Јасеновац
Стојаковић Ј. Урош, 1936-1942. Јасеновац
Стојаковић Ненад, 1937-1942. Јасеновац
Тодић Јове Милена, 1941-1942. Стара Градишка
Тодић Јове Драгиња, 1940-1942. Стара Градишка
Топић О. Десанка, 1930-1942. Јабланац
Топић О. Душанка, 1932-1942. Јабланац
Топић О. Боро, 1938-1942. Јабланац
Топић Јове Милка, 1928-1942. Стара Градишка
Топић Ј. Драгица, 1940-1942. Стара Градишка
Топић Б. Милош, 1931-1942. Јасеновац
Чикић Михајла Милка, 1930-1942. Славонска Пожега
Чикић Михајла Миладин, 1939-1942. Славонска Пожега
Чикић Михајла Госпава, 1939-1942. Славонска Пожега

Чикић Илије Миле, 1929-1942. Славонска Пожега
 Чикић Илије Нада, 1940-1942. Славонска Пожега
 Чикић Илије Мара, 1941-1942. Славонска Пожега
 Чикић М. Никола, 1931-1942. Стара Градишка
 Чикић М. Грозда, 1941-1942. Стара Градишка
 Шеткић Стојана Савка, 1936-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Стојана Марија, 1941-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Јове Видосава, 1938-1942. Јасеновац
 Шеткић Јове Госпава, 1937-1942. Јасеновац
 Шеткић Николе Ратко, 1942-1942. Стара Градишка
 Шеткић Јована Стојан, 1930-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Јована Миља, 1934-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Јована Саво, 1935-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Јована Раде, 1941-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Боже Раде, 1928-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Боже Миле, 1930-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Боже Живка, 1932-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Боже Стоја, 1938-1942. Славонска Пожега
 Шеткић Д. Драгомир, 1934-1942. Јасеновац
 Шеткић Д. Милош, 1936-1942. Јасеновац
 Шеткић Д. Драган, 1938-1942. Јасеновац
 Шеткић Н. Здравка, 1935-1942. Јасеновац

ТУРЈАК

487 убијених

Ацић Косте Драгоја, 1932-1942. Јасеновац
 Ацић Милоша Вид, 1935-1942. Јасеновац
 Ацић Милоша Драгољуб, 1939-1942. Јасеновац
 Ацић Васе Вељко, 1928-1942. Јасеновац
 Ацић Васе Бранка, 1939-1942. Млака

Ацић Пере Даринка, 1934-1942. Сисак
 Ацић Пере Никола, 1936-1942. Сисак

Ацић Пере Даница, 1938-1942. Јасеновац
Ацић Пере Славко, 1942-1942. Стара Градишка
Ацић Теде Стево, 1930-1942. Дубица
Ацић Милутина Стоја, 1942-1942. Млака
Ацић Драгана Вукосава, 1939-1942. Јасеновац
Ацић Алексе Милорад, 1928-1942. Јасеновац
Ацић Дмитра Милорад, 1938-1942. Јасеновац
Ацић Мирка Радојка, 1935-1942. Сисак
Ацић Мирка Милош, 1938-1942. Сисак
Ацић Које Васо, 1929-1942. Стара Градишка
Ацић Косте Стево, 1932-1942. Стара Градишка
Ацић Косте Петра, 1935-1942. Стара Градишка
Ацић Косте Мила, 1938-1942. Стара Градишка
Ацић Косте Миле, 1940-1942. Стара Градишка
Ацић Дмитра Јока, 1930-1942. Ацићи
Ацић Дмитра Драго, 1934-1942. Ацићи
Ацић Дмитра Микан, 1936-1942. Ацићи
Ацић Дмитра Милка, 1939-1942. Ацићи
Ацић Миле Мила, 1928-1942. Босанска Градишка
Ацић Пере Милош, 1929-1942. Стара Градишка
Ацић Пере Јованка, 1937-1942. Стара Градишка
Ацић Васе Петар, 1933-1942. Јасеновац
Ацић Васе Јово, 1935-1942. Јасеновац
Ацић Раде Мића, 1935-1942. Сисак
Ацић Раде Васо, 1937-1942. Сисак
Ацић Т. Стевка, 1927-1942. Стара Градишка
Ацић Дмитра Станоја, 1936-1942. Јасеновац
Ацић Дмитра Станко, 1936-1942. Јасеновац
Ацић Пере Дамјан, 1936-1942. Јасеновац
Ацић Косте Стоја, 1932-1942. Сисак
Ацић Миле Вида, 1936-1942. Стара Градишка
Ацић Миле Драгоја, 1939-1942. Стара Градишка
Ацић Душана Стоја, 1932-1942. Јастребарско
Ацић Душана Јован, 1936-1942. Јастребарско
Бојанић Цвије Алекса, 1928-1942. Јасеновац
Бојанић Цвије Војин, 1930-1942. Јасеновац
Бојанић Милоша Радмила, 1939-1942. Јасеновац
Бојанић Вида Микајло, 1928-1942. Јасеновац
Бојанић Јове Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Бојанић Остоје Драгица, 1942-1942. Јасеновац
Бојанић Остоје Вид, 1936-1942. Јасеновац
Бојанић Савана Вида, 1935-1942. Јасеновац
Бојанић Марка Мара, 1935-1942. Стара Градишка
Бојанић Марка Никола, 1936-1942. Сисак
Бојанић Мирка Милан, 1928-1942. Јасеновац
Бојанић Михајла Љубо, 1940-1942. Сисак

Борковић Микана Михајло, 1928-1942. Јасеновац
 Борковић Микана Милан, 1932-1942. Славонска Пожега
 Борковић Блаже Радислав, 1935-1942. Јасеновац
 Борковић Јована Јово, 1936-1942. Јасеновац
 Борковић Блаже Вида, 1937-1942. Млака
 Борковић Остоје Илија, 1939-1942. Јасеновац
 Борковић Остоје Милица, 1940-1942. Јасеновац
 Борковић Остоје Стана, 1940-1942. Јасеновац
 Борковић Бранка Госпова, 1940-1942. Загреб
 Борковић Стојана Стоја, 1934-1942. Босанска Дубица
 Борковић Стојана Душанка, 1937-1942. Сисак
 Борковић Стојана Нада, 1939-1942. Сисак
 Борковић Стојана Ранко, 1942-1942. Сисак

Борковић Васе Душанка, 1929-1942. Јасеновац
 Борковић Васе Радојка, 1930-1942. Стара Градишка
 Борковић Пантелије Душан, 1927-1942. Турјак
 Борковић Пантелије Ратомир, 1930-1942. Стара Градишка
 Борковић Пантелије Милица, 1937-1942. Стара Градишка
 Борковић Пантелије Ненад, 1937-1942. Јасеновац
 Борковић Пантелије Милутин, 1941-1942. Сисак
 Борковић Саве Ђурађ, 1935-1942. Сисак
 Борковић Саве Ратко, 1941-1942. Сисак
 Борковић Милоша Бранко, 1938-1942. Јасеновац
 Борковић Миле Бранко, 1937-1942. Јасеновац
 Борковић Миле Илија, 1939-1942. Јасеновац
 Борковић Миле Милица, 1930-1942. Јасеновац
 Борковић Пиље Зорка, 1928-1942. Јасеновац
 Борковић Пиље Милосава, 1932-1942. Јасеновац
 Борковић Пиље Новак, 1936-1942. Јасеновац
 Борковић Пиље Ђурађ, 1939-1942. Јасеновац
 Борковић Пиље Милан, 1941-1942. Јасеновац
 Борковић Михајла Славка, 1939-1942. Јасеновац
 Борковић Владе Видосава, 1938-1942. Млака

Борковић Милоша Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Борковић Миле Илија, 1939-1942. Јасеновац
Борковић Миле Милица, 1940-1942. Јасеновац
Борковић Миле Ружа, 1940-1942. Сисак
Борковић Станка Стоја, 1939-1942. Јасеновац
Борковић Стојана Марија, 1933-1942. Турјак
Борковић Стојана Петра, 1936-1942. Сисак
Борковић Душана Невенка, 1929-1942. Млака
Борковић Илије Бранко, 1932-1942. Сисак
Борковић Илије Душан, 1934-1942. Сисак
Борковић Илије Боро, 1936-1942. Сисак
Борковић Илије Слободан, 1940-1942. Сисак
Борковић Дамјана Зорка, 1937 -1942. Јасеновац
Борковић Васе Лазар, 1938-1942. Млака
Борковић Васе Василија, 1940-1942. Млака
Борковић Боже Бранка, 1936-1942. Јасеновац
Борковић Раде Василија, 1930-1942. Подградци
Борковић Раде Миљка, 1937-1942. Јасеновац
Борковић Стојана Душан, 1935-1942. Јастребарско
Борковић Стојана Тривун, 1940-1942. Јасеновац
Борковић Теше Мара, 1929-1942. Сисак
Борковић Теше Миљка, 1933-1942. Сисак
Борковић Миле Радојка, 1937-1942. Јасеновац
Борковић Миле Миљка, 1939-1942. Јасеновац
Борковић Михајла Стана, 1936-1942. Сисак
Борковић Михајла Перса, 1938-1942. Сисак
Борковић Р. Радивој, 1940-1942. Стара Градишка
Борковић Глиге Цвијета, 1934-1942. Млака
Борковић Глиге Петар, 1937-1942. Млака
Борковић Глиге Миле, 1939-1942. Млака
Борковић Милоша Мара, 1927-1942. Стара Градишка
Борковић Милоша Милева, 1934-1942. Стара Градишка
Борковић Милоша Марија, 1940-1942. Стара Градишка
Борковић Гојка Миле, 1940-1942. Стара Градишка
Грубешкић Миле Алекса, 1929-1942. Јасеновац
Грубешкић Миле Марија, 1931-1942. Јасеновац
Грубешкић Симе Остоја, 1928-1942. Јасеновац
Грубешкић Симе Бјелица, 1936-1942. Јасеновац
Грубешкић Симе Вида, 1938-1942. Јасеновац
Грубешкић Симе Радојка, 1940-1942. Јасеновац
Грубешкић Душана Миољка, 1930 -1942. Јасеновац
{346} Гончин Симеуна Бранко, 1938-1942. Сисак
Гончин Симеуна Михаило, 1940-1942. Сисак
Грубешкић Уроша Зора, 1935-1942. Ријека
Грубешкић Уроша Госпава, 1937-1942. Јасеновац
Грубешкић Саве Стеван, 1928-1942. Аушвиц

Грубешиић Саве Вида, 1935-1942. Аушвиц
Грубешиић Саве Мирко, 1938-1942. Аушвиц
Грубешиић Остоје Анка, 1937-1942. Сисак
Грубешиић Остоје Лазар, 1939-1942. Јасеновац
Грубешиић Пеје Остоја, 1937-1942. Јасеновац
Грубешиић Пеје Стојанка, 1938-1942. Сисак
Грубешиић Пеје Здравка, 1939-1942. Јасеновац
Грубешиић Милана Богдан, 1936-1942. Јасеновац
Грубешиић Николе Здравко, 1939-1942. Стара Градишка
Грубешиић Ристе Боро, 1939-1942. Стара Градишка
Грубешиић Мирка Славко, 1937-1942. Стара Градишка
Грубешиић Мирка Вида, 1939-1942. Стара Градишка
Грубешиић Микана Ратко, 1937-1942. Сисак
Грубешиић Милана Мићо, 1940-1942. Славонска Пожега
Дамјановић Јове Лука, 1938-1942. Јасеновац
Драгојевић Луке Ђорђија, 1935-1942. Сисак
Драгојевић Остоје Живко, 1936-1942. Јасеновац
Драгојевић Остоје Илија, 1938-1942. Јасеновац
Драгојевић Миле Богдан, 1928-1942. Турјак
Драгојевић Миле Видосава, 1936-1942. Јасеновац
Драгојевић Васе Грозда, 1934-1942. Јасеновац
Звонар Цвије Ратко, 1930-1942. Јасеновац
Звонар Цвије Слободан, 1934-1942. Јасеновац
Звонар Цвије Стоја, 1938-1942. Јасеновац
Зрнић Миле Милка, 1938-1942. Стара Градишка
Зрнић Миле Павле, 1940-1942. Стара Градишка
Зрнић Миле Веселка, 1931-1942. Јасеновац
Зрнић Новака Роса, 1930-1942. Млака
Зрнић Новака Милан, 1937-1942. Сисак
Зрнић Милана Радосава, 1935-1942. Јасеновац
Зрнић Милана Невенка, 1932-1942. Јасеновац
Зрнић Николе Јово, 1929-1942. Стара Градишка
Зрнић Николе Дара, 1932-1942. Сисак
Зрнић Стојана Драгиња, 1930-1942. Стара Градишка
Зрнић Стојана Милош, 1933-1942. Сисак
Зрнић Душана Милица, 1935-1942. Сисак
Зрнић Душана Јово, 1937-1942. Сисак
Зрнић Душана Живко, 1939-1942. Јасеновац
Зрнић Душана Славко, 1940-1942. Јасеновац
Зрнић Васе Јован, 1929-1942. Стара Градишка
Зрнић Васе Дара, 1932-1942. Сисак
Зрнић Благоје Милан, 1937-1942. Сисак
Зрнић Благоје Сава, 1939-1942. Стара Градишка
Јевтенић Станка Славко, 1933-1942. Стара Градишка
Јевтенић Станка Марко, 1935-1942. Стара Градишка
Јевтенић Станка Мира, 1937-1942. Стара Градишка

Јевтенић Станка Стана, 1939-1942. Стара Градишка
Јокић Пиље Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Милована Ратко, 1940-1942. Јасеновац
Јокић Станоје Марија, 1938-1942. Јасеновац
Јокић Илије Десанка, 1936-1942. Сисак
Јокић Николе Мирко, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Николе Љубица, 1938-1942. Јасеновац
Јокић Миће Душанка, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Миће Радојка, 1939-1942. Јасеновац
Јокић Станоје Милан, 1927-1942. Сисак
Јокић Станоје Васо, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Војина Душан, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Милана Петра, 1928-1942. Јасеновац
Јокић Станка Живко, 1934-1942. Млака
Јокић Станка Радојка, 1937-1942. Млака
Јокић Станка Нада, 1939-1942. Млака
Јокић Дмитра Стојан, 1933-1942. Млака
Јокић Дмитра Милорад, 1935-1942. Јасеновац
Јокић Дмитра Стеван, 1940-1942. Млака
Јокић Дмитра Анђа, 1942-1942. Јасеновац
Јокић Стевана Вида, 1936-1942. Стара Градишка
Јокић Стевана Јово, 1940-1942. Стара Градишка
Јокић Микаила Богдан, 1928-1942. Јасеновац
Јокић Микаила Јованка, 1930-1942. Јасеновац
Јокић Микаила Стевка, 1934-1942. Јасеновац
Јокић Микаила Ненад, 1936-1942. Јасеновац
Јокић Микаила Нада, 1938-1942. Јасеновац
Јокић Микаила Роса, 1940-1942. Јасеновац
Јокић Јована Душанка, 1928-1942. Миљевићи
Јокић Голуба Јела, 1927-1942. Миљевићи
Јокић Микана Јелисава, 1930-1942. Јасеновац
Јокић Милана Петра, 1930-1942. Стара Градишка
Јокић Теодора Благоја, 1940-1942. Јасеновац
Јокић Стевана Даница, 1940-1942. Млака
Јокић Стојића Милан, 1933-1942. Јасеновац
Јокић Рајка Милица, 1940-1942. Стара Градишка
Јокић Спасоје Даринка, 1939-1942. Млака
Јокић Спасоје Митра, 1939-1942. Козара
Јокић Остоје Перо, 1937-1942. Јасеновац
Јокић Остоје Вида, 1939-1942. Јасеновац
Јокић Глиге Марија, 1928-1942. Шимићи
Ковачевић Драгоје Милан, 1927-1942. Јасеновац
Ковачевић Драгоје Станко, 1938-1942. Сисак
Ковачевић Драгоје Живко, 1939-1942. Сисак
Ковачевић Драгоје Ратомир, 1940-1942. Сисак
Ковачевић Мије Станко, 1938-1942. Јасеновац

Ковачевић Петра Милан, 1931-1942. Сисак
Ковачевић Миће Милован, 1931-1942. Јасеновац
Ковачевић Миће Вида, 1935-1942. Млака
Ковачевић Миће Роса, 1937-1942. Млака
Ковачевић Васе Стоја, 1935-1942. Јасеновац
Ковачевић Васе Даница, 1937-1942. Јасеновац
Ковачевић Васе Јово, 1939-1942. Јасеновац
Ковачевић Марка Васо, 1936-1942. Јасеновац
Ковачевић Марка Боро, 1938-1942. Јасеновац
Ковачевић Марка Љубица, 1940-1942. Јасеновац
Ковачевић Петра Милан, 1931-1942. Сисак
Ковачевић Савана Момчило, 1927-1942. Стара Градишка
Ковачевић Савана Бранко, 1930-1942. Стара Градишка
Ковачевић Савана Вида, 1938-1942. Стара Градишка
Ковачевић Душана Мирко, 1935-1942. Јасеновац
Кучук Ивана Савка, 1937 -1942. Јасеновац
Липовац Јове Зорка, 1933-1942. Турјак
Липовац Јове Марија, 1936-1942. Турјак
Липовац Јове Мирко, 1940-1942. Турјак
Липовац Јове Милан, 1942-1942. Турјак
Липовац Драгоје Илија, 1938-1942. Сисак
Липовац Петра Марта, 1934-1942. Стара Градишка
Липовац Петра Анка, 1936-1942. Стара Градишка
Липовац Петра Дамјан, 1938-1942. Сисак
Липовац Петра Јованка, 1940-1942. Јасеновац
Липовац Глиге Стоја, 1927-1942. Турјак
Липовац Николе Петар, 1937-1942. Јасеновац
Липовац Николе Јованка, 1939-1942. Јасеновац
Мандић Љубе Лука, 1940-1942. Сисак
Мирјанић Спасоје Јованка, 1938-1942. Јасеновац
Мирјанић Спасоје Ђуро, 1939-1942. Сисак
Мирјанић Остоје Миливој, 1940-1942. Стара Градишка
Мирјанић Петра Коса, 1938-1942. Јасеновац
Мирјанић Драгоје Петра, 1936-1942. Загреб
Мирјанић Драгоје Милан, 1937-1942. Загреб
Мирјанић Драгоје Петар, 1938-1942. Загреб
Мирјанић Драгоје Ђуро, 1939-1942. Загреб
Мирјанић Тривуна Марија, 1941-1942. Стара Градишка
Мирјанић Лазара Гојко, 1941-1942. Стара Градишка
Мирјанић Стеве Јова, 1939-1942. Млака
Мирјанић Симе Стево, 1942-1942. Стара Градишка
Мирјанић Драгутина Зорка, 1937-1942. Ријека код Јаске
Мирјанић Драгутина Невенка, 1940-1942. Ријека код Јаске
Пепић Раде Здравко, 1940-1942. Загреб
Пепић Илије Видосава, 1940-1942. Ријека
Пролић Васе Цвијета, 1927-1942. Јасеновац

Пролић Остоје Драган, 1931-1942. Стара Градишка
Прелић Остоје Вида, 1939-1942. Стара Градишка
Пролић Остоје Ратко, 1941-1942. Стара Градишка
Пролић Остоје Радојица, 1941-1942. Јасеновац
Пролић Остоје Милан, 1942-1942. Турјак
Пролић Остоје Миланка, 1942-1942. Турјак
Пећанин Драгоје Даринка, 1933-1942. Млака
Пећанин Драгоје Милан, 1937-1942. Јасеновац
Пећанин Марка Михајло, 1929-1942. Јасеновац
Пећанин Триве Марта, 1938-1942. Стара Градишка
Пећанин Триве Владо, 1940-1942. Стара Градишка
Пећанин Саве Коста, 1939-1942. Јазовац
Савановић Симе Драгица, 1930-1942. Јасеновац
Савановић Симе Душан, 1937-1942. Јасеновац
Савановић Симе Софија, 1938-1942. Јасеновац
Савановић Симе Јован, 1939-1942. Јасеновац
Савановић Симе Јованка, 1939-1942. Јасеновац
Самарџија Пиље Ђурађ, 1927-1942. Стара Градишка
Самарџија Пиље Видосава, 1932-1942. Млака
Самарџија Пиље Зорка, 1929-1942. Млака
Самарџија Пиље Стоја, 1936-1942. Сисак
Самарџија Пиље Миољка, 1937-1942. Сисак
Самарџија Пиље Петра, 1930-1942. Сисак
Самарџија Станка Миља, 1927-1942. Јасеновац
Самарџија Станка Рада, 1933-1942. Јасеновац
Самарџија Станка Вида, 1936-1942. Сисак
Самарџија Станка Живка, 1939-1942. Јасеновац
Самарџија Станка Ратко, 1940-1942. Јасеновац
Самарџија Дмитра Драгиња, 1935-1942. Сисак
Самарџија Дмитра Петра, 1937-1942. Млака
Самарџија Станоје Драгиња, 1928-1942. Јасеновац
Самарџија Станоје Марија, 1941-1942. Јасеновац
Самарџија Богдана Анка, 1941-1942. Јасеновац
Самарџија Милоша Милева, 1929-1942. Млака
Самарџија Милоша Раде, 1933-1942. Млака
Самарџија Милоша Бранко, 1936-1942. Сисак
Самарџија Милоша Савка, 1937-1942. Јасеновац
Самарџија Милоша Мићо, 1937-1942. Млака
Самарџија Милоша Стајка, 1939-1942. Славонска Пожега
Самарџија Милоша Станоја, 1942-1942. Славонска Пожега
Самарџија Мирка Драже, 1932-1942. Сисак
Самарџија Мирка Јово, 1936-1942. Сисак
Самарџија Мирка Петра, 1940-1942. Јасеновац
Самарџија Стојића Јован, 1935-1942. Сисак
Самарџија Стојића Вид, 1941-1942. Јасеновац
Самарџија Милана Анка, 1927-1942. Јасеновац

Самарџија Милана Марија, 1929-1942. Јасеновац
Самарџија Милана Петра, 1928-1942. Јасеновац
Самарџија Даке Веселка, 1928-1942. Сисак
Самарџија Весе Драган, 1927-1942. Јасеновац
Самарџија Редe Веселка, 1928-1942. Славонска Пожега
Самарџија Раде Стана, 1939-1942. Сисак
Самарџија Раде Петар, 1931-1942. Сисак
Самарџија Раде Богдан, 1940-1942. Славонска Пожега
Самарџија Раде Јованка, 1941-1942. Славонска Пожега
Самарџија Миле Станко, 1930-1942. Сисак
Самарџија Саве Вакрсија, 1935-1942. Стара Градишка
Самарџија Саве Милорад, 1935-1942. Јасеновац
Самарџија Саве Перса, 1936-1942. Јасеновац
Самарџија Саве Босиљка, 1937-1942. Јасеновац
Самарџија Саве Ненад, 1939-1942. Јасеновац
Самарџија Томе Милица, 1934-1942. Сисак
Самарџија Томе Јаков, 1935-1942. Сисак
Самарџија Томе Петар, 1938-1942. Сисак
Самарџија Триве Радојка, 1942-1942. Јасеновац
Самарџија Остоје Вукосава, 1937-1942. Јасеновац
Самарџија Остоје Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Слијепчевић Раде Смиља, 1939-1942. Сисак
Слијепчевић Остоје Дара, 1937-1942. Млака
Слијепчевић Саве Роса, 1942-1942. Стара Градишка
Слијепчевић Душана Даница, 1930-1942. Јасеновац
Слијепчевић Душана Михајло, 1935-1942. Јасеновац
Слијепчевић Душана Смиља, 1939-1942. Јасеновац
Слијепчевић Милоша Зора, 1938-1942. Јасеновац
Слијепчевић Лазара Невенка, 1938-1942. Млака
Слијепчевић Лазара Нада, 1940-1942. Млака
Слијепчевић Душана Мара, 1932-1942. Турјак
Слијепчевић Душана Марко, 1942-1942. Турјак
Слијепчевић Драгољуба Рада, 1935-1942. Јасеновац
Станишљевић Војина Душан, 1933-1942. Стара Градишка
Станишљевић Ђуре Вида, 1939-1942. Јасеновац
Станишљевић Ђуре Љубица, 1941-1942. Јасеновац
Станишљевић Лазара Милка, 1930-1942. Турјак
Станишљевић Игњатије Ратко, 1930-1942. Словенија
Станишљевић Ђорђе Марица, 1940-1942. Јасика
Станишљевић Јове Лазар, 1933-1942. Стара Градишка
Станишљевић Остоје Зорка, 1930-1942. Јасеновац
Станисављевић Вида Видосава, 1938-1942. Јасеновац
Станишљевић Вида Радојка, 1940-1942. Јасеновац
Станишљевић Драгоје Милан, 1938-1942. Стара Градишка
Станишљевић Павла Видосава, 1933-1942. Јасеновац
Станишљевић Павла Љубо, 1935-1942. Подградци

Станишљевић Станка Бранко, 1938-1942. Јасеновац
Станишљевић Гојка Милован, 1939-1942. Јасеновац
Станишљевић Глиге Смиља, 1933-1944. Суња
Станишљевић Глиге Бранко, 1937-1944. Суња
Станишљевић Глиге Даринка, 1940-1942. Јабланац
Станишљевић Остоје Нада, 1940-1942. Сисак
Станишљевић Илије Јованка, 1940-1942. Сисак
Станишљевић Остоје Саво, 1935-1942. Јастребарско
Станишљевић Остоје Вида, 1939-1942. Јастребарско
{348} Станишљевић Игњатије Васо, 1939-1942. Стара Градишка
Станишљевић Игњатије Јован, 1940-1942. Подградци
Станишљевић Остоје Сава, 1940-1942. Сисак
Станишљевић Саве Слободан, 1939-1942. Сисак
Станишљевић Милана Томислав, 1935-1942. Јасеновац
Стојаковић Стеве Миљка, 1937-1942. Јасеновац
Стојаковић Стеве Млађан, 1939-1942. Јасеновац
Стојаковић Милана Перса, 1937-1942. Стара Градишка
Стојаковић Милана Душанка, 1939-1942. Стара Градишка
Стојнић Пантелије Петар, 1932-1942. Јасеновац
Стојнић Пантелије Мара, 1940-1942. Јасеновац
Стојнић Пантелије Стоја, 1941-1942. Турјак
Стојнић Душана Нада, 1935-1942. Славонска Пожега
Стојнић Петра Бранко, 1939-1942. Сисак
Стојнић Остоје Милан, 1940-1942. Турјак
Стојнић Ђуре Ваја, 1928-1942. Турјак
Стојнић Рајка Богдан, 1934-1942. Јасеновац
Стојнић Ратка Гојко, 1936-1942. Јасеновац
Стојнић Рајка Петра, 1939-1942. Јасеновац
Стојнић Раде Анка, 1940-1942. Јасеновац
Стојнић Душана Ваја, 1936-1942. Сисак
Стојнић Милутина Здравко, 1937-1942. Сисак
Стојнић Милутина Мара, 1939-1942. Сисак
Стојнић Милана Стојан, 1935-1942. Јасеновац
Стојнић Милана Богољуб, 1938-1942. Јасеновац
Стојнић Косте Гојко, 1936-1942. Стара Градишка
Стојнић Косте Драгољуб, 1939-1942. Јасеновац
Стојнић Драгоје Станко, 1935-1942. Јасеновац
Стојнић Драгоје Бранко, 1937-1942. Јасеновац
Стојнић Драгоје Бранка, 1939-1942. Јасеновац
Стојнић Драгоје Десанка, 1941-1942. Јасеновац
Стојнић Душана Бранка, 1939-1942. Стара Градишка
Стојнић Душана Слободан, 1941-1942. Славонска Пожега
Стојнић Драже Бранко, 1939-1942. Јасеновац
Стојнић Микана Вида, 1930-1942. Јасеновац
Стојнић Ђорђе Душан, 1938-1942. Загреб
Стојнић Раде Миољка, 1937-1942. Сисак

Суботић Ђоке Миле, 1936-1942. Јасеновац
Суботић Ђоке Петра, 1937-1942. Јасеновац
Трифуновић Арсе Раде, 1938-1942. Сисак
Трифуновић Арсе Миле, 1939-1942. Сисак
Трифуновић Арсе Невенка, 1942-1942. Славонска Пожега
Узелац Душана Миливој, 1930-1942. Стара Градишка
Узелац Душана Лука, 1936-1942. Стара Градишка
Узелац Душана Боро, 1938-1942. Стара Градишка
Узелац Душана Никола, 1939-1942. Стара Градишка
Узелац Душана Милош, 1940-1942. Стара Градишка
Чекић Јове Ђурађ, 1937-1942. Јасеновац
Чекић Јове Драгиња, 1940-1942. Јасеновац
Чекић Миле Живко, 1940-1942. Јасеновац
Чупић Вида Савка, 1929-1942. Турјак
Чупић Вида Илија, 1936-1943. Турјак
Чупић Миле Драгоја, 1939-1943. Турјак
Чупић Луке Остоја, 1932-1943. Грбавци
Чупић Раде Марта, 1935-1942. Јасеновац
Чупић Раде Илија, 1940-1942. Јасеновац
Шокчевић Васкрсије Јован, 1936-1942. Јасеновац
Шокчевић Милана Драгиња, 1934-1942. Јастребарско
Шокчевић Милана Цвијо, 1937-1942. Јастребарско
Шокчевић Милана Лазо, 1937-1942. Јастребарско
Шокчевић Душана Илија, 1941-1942. Јастребарско
Шокчевић Мирка Славко, 1940-1942. Млака
Шокчевић Симеуна Михајло, 1939-1942. Стара Градишка
Шокчевић Ђурђа Јован, 1933-1942. Сисак
Шокчевић Ђурђа Стајка, 1940-1942. Млака
Шмитран Михајла Вукосава, 1937-1942. Доњи Подградци
Шмитран Остоје Љепосава, 1936-1942. Горњи Подградци
Шмитран Љубе Даница, 1939-1942. Јасеновац
Шмитран Љубе Зора, 1941-1942. Јасеновац
Шмитран З. Зора, 1941-1942. Млака
Шмитран Лазе Спасенија, 1931-1942. Јасеновац
Шмитран Лазе Спасоја, 1931-1942. Јасеновац
Шмитран Лазе Милица, 1933-1942. Јасеновац
Шмитран Лазе Вукосава, 1937-1942. Јасеновац
Шмитран Лазе Гојко, 1937-1942. Јасеновац
Шмитран Лазе Ратко, 1941-1942. Јасеновац
Шмитран Остоје Роса, 1934-1942. Јасеновац
Шмитран Микајла Бранко, 1930-1942. Јасеновац
Шмитран Микајла Душан, 1935-1942. Јасеновац
Шмитран Микајла Бранка, 1940-1942. Јасеновац
Шмитран Бранка Остоја, 1935-1942. Козара
Шмитран Мирка Невенка, 1938-1942. Јасеновац
Шмитран Милана Саво, 1930-1942. Јасеновац

Шмитран Милана Мара, 1932-1942. Јасеновац
Шмитран Милана Владо, 1935-1942. Козара
Шмитран Милана Душан, 1937-1942. Козара
Шмитран Марка Радован, 1930-1942. Јасеновац
Шмитран Марка Коса, 1939-1942. Јасеновац
Шмитран Стојана Миља, 1938-1942. Славонска Пожега
Шмитран Стеве Бранка, 1936-1942. Јастребарско
Шмитран Ћире Петар, 1934-1942. Јасеновац
Шукало Јована Цвијета, 1930-1942. Стара Градишка
Шукало Јована Савка, 1935-1942. Млака
Шукало Јована Раде, 1940-1942. Млака
Шукало Боже Миле, 1935-1942. Сисак
Шукало Дамјана Љубица, 1929-1942. Стара Градишка
Шукало Дамјана Владо, 1930-1942. Јастребарско
Шукало Дамјана Здравко, 1932-1942. Јастребарско
Шукало Миле Мара, 1935-1942. Славонска Пожега
Шукало Миле Јово, 1935-1942. Славонска Пожега
Шукало Миле Перо, 1937-1942. Славонска Пожега
Шукало Миле Владо, 1939-1942. Славонска Пожега
Шукало Симеуна Мира, 1933-1942. Стара Градишка
Шукало Симеуна Јока, 1937-1942. Стара Градишка
Шукало Симеуна Макивија, 1939-1942. Стара Градишка
Шукало Јована Бошко, 1937-1942. Сисак
Шукало Јована Милан, 1939-1942. Сисак
Шукало Николе Живка, 1941-1942. Јасеновац
Шукало Марка Живка, 1942-1942. Јасеновац
Шукало Теодора Петар, 1928-1942. Јасеновац
Шукало Душана Вида, 1935-1942. Јасеновац
Шукало Душана Ратко, 1936-1942. Јасеновац
Шукало Душана Босиљка, 1938-1942. Јасеновац
Шукало Душана Стоја, 1938-1942. Јасеновац
Шукало Душана Савка, 1939-1942. Јасеновац
Шукало Радомира Остоја, 1935-1942. Јасеновац

ЦЕРОВЉАНИ

29 убијених

Врањеш Лазе Живко, 1938-1942. Стара Градишка
Ђукић Милана Перо, 1934-1944. Церовљани
Ђукић Остоје Бранко, 1936-1944. Церовљани
Зрнић Петра Јово, 1936-1942. Јасеновац
Зрнић Петра Бранко, 1938-1942. Јасеновац
Зрнић Петра Стојан, 1940-1942. Јасеновац
Зрнић Остоје Душан, 1942-1942. Јасеновац
Зрнић Остоје Раде, 1942-1942. Јасеновац
Ковачевић Т. Миљка, 1939-1942. Стара Градишка

Матић О. Душан, 1927-1942. Церовљани
Миловановић Марка Мирко, 1940-1942. Стара Градишка
Миловановић Марка Видоје, 1940-1942. Стара Градишка
Пјанић Николе Анка, 1936-1942. Славонска Пожега
Пјанић Николе Милан, 1941-1942. Млака
Пјанић Мирка Младен, 1942-1942. Јасеновац
Радивојац Милована Остоја, 1929-1943. Церовљани
Радивојац Милована Раде, 1934-1943. Церовљани
Радивојац Милована Милан, 1939-1942. Стара Градишка
Радивојац Васе Јово, 1939-1942. Млака
Радивојац Марка Драгица, 1927-1942. Стара Градишка
Радивојац Марка Васо, 1928-1942. Стара Градишка
Радивојац Марка Јелена, 1930-1942. Стара Градишка
Радивојац Марка Стојан, 1935-1942. Стара Градишка
Радивојац Марка Живко, 1937-1942. Стара Градишка
Сладојевић Миле Јово, 1940-1942. Јасеновац
Сладојевић Вукосаве Богдан, 1927-1942. Стара Градишка
Суботић Бранка Мара, 1937-1942. Јасеновац
Суботић Бранка Живка, 1937-1942. Јасеновац
Суботић Бранка Бранка, 1939-1942. Јасеновац

ЦИМИРОТИ

105 убијених

Блесић Марка Драгица, 1932-1943. Цимироти
Блесић Марка Миленко, 1937-1942. Јасеновац
Ђурић Марјана Младен, 1936-1942. Стара Градишка
Ђурић Марјана Драго, 1938-1942. Стара Градишка
Ђурнић Мирка Стоја, 1938-1942. Цимироти
Ђурнић Нике Остоја, 1936-1942. Јасеновац
Видачковић Милана Јока, 1932-1943. Цимироти
Видачковић Милана Љубица, 1933-1943. Цимироти
Видачковић Милана Петра, 1934-1943. Цимироти
Видачковић Милана Марко, 1935-1943. Цимироти
Видачковић Милана Васо, 1934-1943. Цимироти
Видачковић Милана Петра, 1936-1943. Цимироти
Видачковић Милана Игњатија, 1938-1943. Цимироти
Видачковић Пере Милева, 1940-1943. Цимироти
Видачковић Душана Живко, 1934-1942. Јасеновац
Видачковић Душана Мирко, 1935-1942. Јасеновац
Видачковић Душана Бранко, 1936-1942. Јасеновац
Видачковић Љубе Живка, 1931-1943. Цимироти
Видачковић Стојана Бранка, 1937-1942. Јасеновац
Видачковић Стојана Саво, 1938-1942. Јасеновац
Видачковић Стојана Јово, 1939-1942. Јасеновац
Видачковић Вељка Радомир, 1936-1943. Петровац

Видачковић Вељка Зора, 1941-1942. Млака
Видачковић Николе Драго, 1938-1942. Јасеновац
Гибача Остоје Владо, 1928-1942. Јасеновац
Гибача Остоје Зорка, 1932-1942. Јасеновац
Гибача Милована Перса, 1932-1944. Петрово Село
Гибача Уроша Милан, 1928-1942. Јасеновац
Гибача Уроша Перо, 1935-1942. Јасеновац
Јањанин Јове Дудо, 1928-1943. Цимироти
Јањанин Јове Милица, 1936-1943. Цимироти
Јањанин Миле Бранко, 1931-1943. Цимироти
Јањанин Миле Миља, 1935-1942. Стара Градишка
Јањанин Миле Мара, 1937-1943. Цимироти
Јањанин Миле Васо, 1939-1943. Стара Градишка
Јањанин Луке Вида, 1927-1943. Цимироти
Јањанин Мике Марија, 1938-1942. Јасеновац
Јањанин Вељка Марко, 1934-1942. Јасеновац
Јањанин Вељка Савка, 1938-1942. Јасеновац
Јањанин Гојка Милорад, 1939-1942. Јасеновац
Јањанин М. Драган, 1933-1942. Јасеновац
Јањанин Душана Јово, 1939-1942. Стара Градишка
Љољић Ђуре Мара, 1932-1942. Јасеновац
Љољић Ђуре Милка, 1937-1942. Јасеновац
Љољић Ђуре Јово, 1939-1942. Јасеновац
Љољић Ђуре Милена, 1940-1942. Јасеновац
Миљановић Ћире Милан, 1928-1942. Јасеновац
Миљановић Ћире Марија, 1929-1942. Јасеновац
Миљановић Ћире Ђорђо, 1934-1942. Јасеновац
Миљановић Николе Илинка, 1933-1943. Драгељи
Миљановић Николе Ђорђо, 1938-1943. Цимироти
Миљановић Милана Станоја, 1932-1942. Јасеновац
Миљановић Милана Вељко, 1939-1942. Јасеновац
Миљановић Стевана Петар, 1937-1942. Јасеновац
Миљановић Стевана Вељко, 1930-1942. Јасеновац
Миљановић Стевана Стоја, 1940-1942. Јасеновац
Миљановић Јове Госпава, 1937-1942. Јасеновац
Милановић Јове Ковиљка, 1939-1942. Јасеновац
Прерад Милоша Војислав, 1941-1943. Цимироти
Прерад Марка Драгица, 1935-1943. Цимироти
Прерад С. Милка, 1931-1943. Цимироти
Прерад Станка Ђуја, 1933-1943. Цимироти
Радић Мирка Драгица, 1936-1942. Јасеновац
Радић Мирка Милош, 1938-1942. Јасеновац
Радић Мирка Милева, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Миће Славко, 1935-1942. Јасеновац
Суботић Саве Здравко, 1940-1942. Јасеновац
Суботић Бранка Мара, 1936-1942. Јасеновац

Суботић Бранка Дара, 1938-1942. Јасеновац
Суботић Михајла Грујо, 1928-1942. Стара Градишка
Суботић Михајла Славко, 1935-1942. Стара Градишка
Суботић Мирка Стоја, 1936-1942. Јасеновац
Суботић Мирка Вукосава, 1937-1942. Стара Градишка
Суботић Мирка Душан, 1938-1942. Стара Градишка
Суботић Мирка Душанка, 1939-1942. Стара Градишка
Суботић Станоје Дојчин, 1934-1942. Стара Градишка
Суботић Станоје Здравка, 1933-1942. Стара Градишка
Суботић Станоје Зора, 1936-1942. Стара Градишка
Суботић Станоје Милан, 1939-1942. Стара Градишка
Суботић Лазара Зорка, 1935-1942. Стара Градишка
Суботић Рајка Миле, 1938-1942. Јасеновац
Суботић Јована Живка, 1936-1942. Јасеновац
Суботић Димитрије Живка, 1928-1942. Јасеновац
Суботић Димитрије Даница, 1938-1942. Јасеновац
Суботић Димитрије Веселка, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Миле Нада, 1937-1942. Стара Градишка
Суботић Миле Марко, 1939-1942. Јасеновац
Суботић Јовице Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Суботић Миће Славко 1935-1942. Стара Градишка
Шиник Јована Станоја, 1937-1942. Јасеновац
Шиник Влајка Славко, 1936-1942. Јасеновац
Шиник Влајка Милена, 1940-1942. Јасеновац
Шиник Богдана Боја, 1938-1942. Сисак
Шиник Богдана Јован, 1938-1942. Сисак
{350} Шиник Уроша Мира, 1934-1942. Јасеновац
Шиник Уроша Боса, 1936-1942. Јасеновац
Шиник Мирка Живко, 1937-1942. Сисак
Шиник Мирка Марко, 1939-1942. Сисак
Шиник Луке Владо, 1927-1942. Јасеновац
Шиник Ђурђа Милан, 1927-1942. Јасеновац
Шиник Ђурђа Јока, 1929-1942. Јасеновац
Шиник Станоје Вељко, 1936-1942. Јасеновац
Шиник Станоје Бранка, 1937-1942. Јасеновац
Шиник Василије Петар, 1934-1942. Јасеновац
Шиник Василије Рајко, 1936-1942. Млака

ЧАТРЊА

20 убијених

Борковић Јована Милош, 1930-1942. Јасеновац
Гојковић Петра Богдан, 1932-1944. Чатрња
Ковачевић Милоша Миле, 1928-1942. Јасеновац
Ковачевић Гојка Драгица, 1939-1942. Јасеновац
Ковачевић Мите Боро, 1942-1944. Стара Градишка

Костић Стевана Мирко, 1927-1942. Јасеновац
Мачкић Мирка Сава, 1939-1942. Јасеновац
Обрадовић Пиље Душанка, 1930-1942. Стара Градишка
Обрадовић Пиље Миља, 1932-1942. Стара Градишка
Обрадовић Пиље Дмитар, 1935-1942. Стара Градишка
Стокић Мирка Драгоја, 1928-1942. Јасеновац
Стокић Мирка Бранко, 1929-1942. Јасеновац
Стокић Мирка Милева, 1930-1942. Јасеновац
Стокић Мирка Живко, 1930-1943. Стара Градишка
Стокић Мирка Илија, 1932-1942. Јасеновац
Тулемија О. Мирко, 1930-1942. Јасеновац
Шобота Петра Стоја, 1929-1944. Козара
Шобота Петра Мира, 1931-1944. Козара
Шобота Петра Љубо, 1933-1944. Козара
Шобота Петра Сока, 1935-1944. Козара

ШАШКИНОВЦИ

28 убијених

Васиљевић Нике Драгиња, 1938-1942. Јабланац
Васиљевић Нике Драгољуб, 1940-1942. Млака
Гајић Михајла Радојка, 1933-1942. Јасеновац
Гајић Д. Савка, 1938-1942. Славонска Пожега
Гајић Д. Милан, 1940-1942. Славонска Пожега
Галоња Гојка Душан, 1941-1942. Сисак
Галоња Рајка Љубица, 1942-1942. Стара Градишка
Локић Микана Драгомир, 1934 -1942. Јасеновац
Локић Мирка Михајло, 1937-1942. Јасеновац
Локић М. Остоја, 1940-1942. Јасеновац
Локић В. Вида, 1939-1942. Јасеновац
Локић Стојана Драгољуб, 1937-1942. Јасеновац
Локић Стојана Милутин, 1940-1942. Јасеновац
Локић Ђурђа Љубица, 1938-1942. Ријека
Локић Ђурђа Предраг, 1939-1942. Ријека
Локић Лазара Остоја, 1942-1942. Јасеновац
Локић Бранка Милан, 1940-1942. Јасеновац
Локић Љубе Госпава, 1941-1942. Јасеновац
Касагић Светозара Босилка, 1928-1942. Јасеновац
Касагић Лазара Михајло, 1935-1942. Јасеновац
Ковачевић Васе Микаило, 1935-1942. Сисак
Ковачевић Васе Роса, 1937-1942. Сисак
Ковачевић Васе Зорка, 1939-1942. Стара Градишка
Кољанин Глиге Остоја, 1941-1942. Јабланац
Кољанин Николе Остоја, 1932-1942. Јасеновац
Кољанин Николе Милан, 1941-1942. Ријека
Кољанин Николе Милева, 1941-1942. Ријека

Савановић Алексе Миља, 1934-1942. Јасеновац

ОПШТИНА БОСАНСКИ НОВИ

779 убијених

АХМЕТОВЦИ

5 убијених

Богун Млађена Остоја, 1940-1942. Сисак
Богун Милана Јованка, 1942-1942. Сисак
Богун Драгана Даринка, 1934-1942. Козара
Болта Млађена Милован, 1939-1942. Козара
Босанчић Јове Драгољуб, 1931-1942. Козара

БЛАГАЈ ДЕРВИШИ

11 убијених

Лазаревић Рајка Драгомир, 1939-1942. Дубица
Лазаревић Рајка Милош, 1940-1942. Дубица
Лазаревић Лазе Јованка, 1931-1942. Козара
Лазаревић Пере Јованка, 1938-1942. Пакрац
Лазаревић Пере Боја, 1934-1942. Пакрац
Лончина Драгана Рајко, 1941-1941. Благај
Лончина Дмитра Млађан, 1930-1942. Козара
Лукић Миће Душан, 1929-1942. Славонски Брод
Николић Јована Драгица, 1929-1942. Козара
Рахимић Мухарема Алија, 1929-1944. Благај
Хузејровић Мухарема Хасиб, 1930-1943. Благај

БОСАНСКА КОСТАЈНИЦА

22 убијених

Боројевић Марка Мара, 1929-1943. Њемачка
Дукић Душана Никола, 1927-1941. Хрватска Костајница
Кантар Милана Невенка, 1928-1944. Костајница
Каран Мирка Милорад, 1941-1944. Костајница
Каран Мирка Анка, 1937-1944. Костајница
Каран Рајка Смиљка, 1928-1944. Костајница
Каран Рајка Босиљка, 1927-1944. Костајница
Кондић Миле Драган, 1936-1942. Градишка
Кондић Лазе Стана, 1927-1942. Стара Градишка
Новљаковић Хасана Абдулах, 1927-1944. Костајница
Палија Драгомира Даница, 1927-1944. Ческа

Предојевић Марка Мара, 1929-1944. Њемачка
Русмир Дмитра Ковиљка, 1929-1942. Градишка
Русмир Дмитра Ђуја, 1935-1942. Градишка
Русмир Дмитра Милева, 1933-1942. Градишка
Филиповић Јове Даница, 1929-1942. Хрватска Костајница
Филиповић Јове Здравка, 1932-1942. Хрватска Костајница
Филиповић Јове Вељко, 1937-1942. Хрватска Костајница
Хрваћанин Николе Васо, 1927-1941. Костајница
Хрваћанин Николе Саво, 1934-1941. Костајница
Чулић Васа Ана, 1929-1942. Козара
Чулић Михајла Страхиња, 1927-1942. Козара

БОСАНСКИ НОВИ

29 убијених

Башић Раде Васо, 1932-1945. Јасеновац
Бибић Стевана Бранко, 1933-1943. Балтине Баре
Бјелајац Мирка Драгица, 1940-1941. Босански Нови
Берберовић Сулејмана Мујо, 1930-1945. Босански Нови
Војновић Јовице Стево, 1929-1943. Грмеч
Вуксан Тоде Саво, 1928-1943. Босански Нови
Давидовић Миле Здравко, 1933-1945. Јасеновац
Дрљача Косте Душанка, 1928-1944. Јасеновац
Ерцег Пере Васо, 1940-1943. Босански Нови
Зорић Саве Стојан, 1928-1945. Јасеновац
Зорић Ђорђа Душан, 1928-1945. Јасеновац
Кадић Ибрахима Хамдија, 1928-1945. Босански Нови
Комић Ибрахима Мухарем, 1930-1945. Босански Нови
Карамбеговић Хусеина Танија, 1943-1945. Босански Нови
Крњајић Миле Мира, 1935-1943. Грмеч
Личина Лазе Милан, 1941-1942. Босански Нови
Личина Симе Вељко, 1940-1941. Босански Нови
Мустић Хусеина Сулејман, 1934-1945. Босански Нови
Мустић Сулејмана Асим, 1933-1945. Босански Нови
Мустић Ахмета Хашим, 1942-1945. Босански Нови
Мустић Фикрета Месуд, 1941-1945. Босански Нови
Мустић Хусеина Узеир, 1940-1945. Босански Нови
Мустић Ахмета Ремзо, 1945-1945. Босански Нови
Мустић Хасана Абдулах, 1941-1945. Босански Нови
Мулабдић Абдулаха Хусеин, 1929-1942. Бања Лука
Ољача Јове Рајко, 1932-1943. Босански Нови
Рајлић Стојана Светозар, 1933-1943. Јасеновац
Смајилагић Омера Меира, 1930-1945. Босански Нови
Тривановић Николе Раде, 1930-1941. Босански Нови

ВЕЛИКА ЖУБЉЕВИЦА

17 убијених

Војновић Вида Бранко, 1930-1942. Дубица
Гојић Раде Даринка, 1941-1942. Козара
Граонић Мирка Рајко, 1928-1942. Јасеновац
Граонић Душана Миља, 1932-1942. Јасеновац
Грубљешкић Богдана Божидарка, 1935-1942. Јасеновац
Згоњанин Васе Небојша, 1931-1941. Жуљевица
Згоњанин Душана Драгомирка, 1936-1941. Жуљевица
Згоњанин Душана Грозда, 1938-1941. Жуљевица
Згоњанин Душана Драган, 1930-1941. Жуљевица
Згоњанин Ђуре Невенка, 1938-1942. Јасеновац
Каран Гојка Дара, 1940-1941. Жуљевица
Каран Боже Љепосава, 1935-1941. Жуљевица
Каран Боже Вида, 1938-1941. Жуљевица
Каран Гојка Милош, 1940-1941. Жуљевица
Колунџија Здравко, 1930-1943. Жуљевица
Калинић Душана Драган, 1930-1942. Жуљевица
Лукић Милана Петар, 1927-1945. Шид

ВИТАСОВЦИ

11 убијених

Бабић Миле Гојко, 1927-1943. Грмеч
Бабић Гавре Драган, 1928-1942. Земун
Бера Николе Драган, 1929-1943. Грмеч
{352} Вукмир Мирка Мићо, 1930-1942. Благај
Вукмир Бранка Марко, 1929-1943. Грмеч
Гојић Гавре Милан, 1929-1943. Грмеч
Гојић Миле Бранко, 1929-1943. Грмеч
Гојић Бранка Драгутин, 1927-1942. Витасовци
Ђаковић Лазе Милош, 1929-1943. Грмеч
Мутић Марка Радомир, 1929-1943. Грмеч
Шевић Гавре Гојко, 1934-1943. Грмеч

ГОРЊА СЛАБИЊА

9 убијених

Боројевић Јована Живко, 1928-1942. Јасеновац
Каран Стоје Миља, 1930-1944. Гумјани
Палија Станка Милош, 1929-1945. Горња Слабиња
Палија Стојана Мирко, 1930-1945. Горња Слабиња
Палија Стојана Стоја, 1932-1945. Горња Слабиња
Палија Тривуна Мира, 1936-1945. Горња Слабиња
Палија Тривуна Драгољуб, 1937-1945. Горња Слабиња

Палија Стојана Владо, 1938-1945. Горња Слабиња
Палија Јанка Стоја, 1938-1945. Горња Слабиња

ГОРЊЕ ВОДИЧЕВО

21 убијених

Бундало Душана Милева, 1927-1941. Горње Водичево
Бундало Ђурђа Роса, 1930-1941. Земун
Бундало Милана Љуба, 1940-1942. Горње Водичево
Бундало Ђурђа Мирко, 1939-1942. Куљани
Бундало Грује Драган, 1928-1942. Земун
Вуковић Стојана Славко, 1935-1941. Горње Водичево
Вуковић Лазе Мирко, 1927-1941. Горње Водичево
Вуковић Стојана Душанка, 1928-1943. Јасеновац
Ђурић Боже Милан, 1939-1941. Горње Водичево
Ђурић Марка Мирко, 1929-1942. Куљани
Ђурашиновић Станка Десанка, 1936-1942. Јасеновац
Ђурић Цвије Савка, 1930-1942. Горње Водичево
Ђурић Боже Нада, 1935-1941. Горње Водичево
Јањић Милоша Вида, 1933-1942. Јасеновац
Јањић Милоша Љуба, 1928-1942. Јасеновац
Кукавица Мирка Невенка, 1938-1943. Јасеновац
Кукавица Мирка Славка, 1939-1943. Јасеновац
Кукавица Пере Милева, 1927-1943. Јасеновац
Радишић Драгана Лазо, 1937-1945. Горње Водичево
Радишић Драгана Нада, 1941-1945. Горње Водичево
Шурлан Вида Драган, 1931-1931. Козара

ГРАБАШНИЦА

1 убијено

Стојаковић Алексе Цвијо, 1939-1942. Грабашница

ГРДАНОВАЦ

20 убијених

Бекић Душана Душанка, 1938-1944. Сисак
Бекић Симе Остоја, 1939-1944. Сисак
Бекић Душана Милан, 1939-1944. Сисак
Бекић Стојана Славко, 1939-1944. Сисак
Бекић Симе Десанка, 1933-1944. Сисак
Бекић Симе Даница, 1930-1944. Сисак
Бекић Симе Драгица, 1929-1944. Сисак
Бекић Душана Милка, 1929-1944. Сисак
Бекић Стојана Боја, 1935-1944. Сисак
Бекић Стојана Славко, 1932-1944. Сисак

Бекић Стојана Коса 1929-1944. Сисак
Бјелајац Милоша Стоја, 1927-1944. Добрљин
Бјелајац Милоша Стана, 1930-1944. Добрљин
Грбић Душана Ђорђе, 1936-1944. Волиња
Грбић Бошка Драгомир, 1936-1944. Волиња
Грбић Бошка Драгица, 1938-1944. Волиња
Ђурић Николе Перо, 1935-1941. Волиња
Игњатовић Љубана Милорад, 1939-1945. Волиња
Игњатовић Илије Цвијета, 1927-1945. Волиња
Поповић Алексе Сава, 1927-1942. Јасеновац

ГУЊАНИ

15 убијених

Грубљешић Станка Тихомир, 1939-1941. Костајница
Грубљешић Стојана Боро, 1932-1941. Костајница
Грубљешић Николе Радојка, 1939-1941. Костајница
Грубљешић Николе Мара, 1937-1941. Костајница
Грубљешић Николе Десанка, 1938-1941. Костајница
Грубљешић Николе Анђа, 1938-1941. Костајница
Грубљешић Остоје Ана, 1937-1942. Козара
Јелисавац Младена Јово, 1928 -1942. Земун
Јовановић Петра Ђуја, 1941-1942. Козара
Јованић Јована Здравко, 1932-1942. Козара
Јованић Ђорђа Драган, 1930-1942. Козара
Јованић Јанка Милош, 1937-1942. Бјеловар
Кљајић Богдана Рајко, 1930-1942. Дубица
Колунџија Младена Љубан, 1939-1945. Бабинац
Кукрика Николе Марко, 1930-1942. Козара

ДЕВЕТАЦИ

3 убијених

Чугаљ Миле Савјета, 1936-1944. Деветаци
Шурлан Гојка Даница, 1937-1941. Костајница
Шурлан Гојка Марко, 1935-1941. Костајница

ДОБРЉИН

114 убијених

Бановић Милана Драгољуб, 1934-1942. Јасеновац
Богдан Станка Душан, 1938-1941. Добрљин
Богдан Станка Гојко, 1939-1941. Добрљин
Богдан Јове Даница, 1931-1944. Добрљин
Богдан Јове Цвијета, 1929-1944. Добрљин
Вујановић Милоша Љубан, 1928-1942. Јасеновац

Вујановић Станка Боро, 1938-1942. Јасеновац
Вујановић Станка Милан, 1931-1942. Јасеновац
Вујановић Марка Радојка, 1930-1942. Јасеновац
Вујановић Марка Јелка, 1927-1942. Јасеновац
Вујановић Станка Зорка, 1928-1942. Јасеновац
Вујановић Милоша Радојка, 1927-1944. Волиња
Вуковић Милана Драгица, 1927-1944. Козара
Вуковић Љубана Ненад, 1936-1942. Козара
Вуковић Љубана Милена, 1938-1942. Козара
Вуковић Љубана Милорад, 1939-1943. Стригова
Вуковић Љубана Драгомир, 1940-1943. Стригова
Вуковић Љубана Милка, 1941-1943. Стригова
Војновић Марка Љуба, 1935-1941. Добрљин
Војновић Марка Милка, 1938-1941. Добрљин
Глигић Ђурђа Милан, 1932-1942. Јасеновац
Глигић Ђурђа Милева, 1934-1942. Јасеновац
Грбић Милана Војислав, 1931-1942. Козара
Домузин Свете Десимир, 1929-1942. Јасеновац
Домузин Свете Бранислав, 1938-1942. Јасеновац
Домузин Свете Невенка, 1937-1942. Јасеновац
Домузин Свете Душанка, 1937-1942. Јасеновац
Домузин Душана Милена, 1936-1942. Јасеновац
Домузин Свете Рајко, 1934-1942. Јасеновац
Домузин Свете Здравко, 1929-1942. Јасеновац
Домузин Свете Десимир, 1929-1942. Јасеновац
Домузин Свете Веселин, 1935-1942. Јасеновац
Домузин Душана Здравко, 1938-1942. Јасеновац
Домузин Душана Славко, 1937-1942. Јасеновац
Драгаш Илије Милева, 1932-1942. Јасеновац
Драгаш Илије Ђурађ, 1936-1942. Јасеновац
Драгаш Ђуре Рајко, 1930-1942. Јасеновац
Драгаш Ђуре Десанка, 1932-1942. Јасеновац
Драгаш Ђуре Милева, 1938-1942. Јасеновац
Ђурић Мирка Драган, 1936-1942. Стара Градишка
Ђурић Мирка Раде, 1939-1942. Добрљин
Ђурић Мирка Босилка, 1941-1942. Стара Градишка
Ђурић Мирка Милосава, 1934-1942. Стара Градишка
Ђурић Марка Мирко, 1929-1942. Куљани
Ђурић Марка Милица, 1940-1942. Јасеновац
Ђурић Симе Милан, 1937-1945. Волиња
Ђурић Симе Мирјана, 1938-1944. Волиња
Ђурић Влајка Радојка, 1928-1944. Бања Лука
Зец Мирка Млађен, 1933-1942. Доње Водичево
Зец Светозара Чедо, 1937-1942. Сисак
Зец Милана Драго, 1937-1942. Јасеновац
Зец Мирка Савка, 1937-1942. Водичево

Зеџ Реље Невенка, 1935-1942. Водичево
Зеџ Милана Драгиња, 1932-1942. Водичево
Зеџ Милана Даница, 1936-1942. Јасеновац
Зеџ Миће Драган, 1927-1942. Јасеновац
Зеџ Николе Милан, 1927-1941. Добрљин
Зеџ Уроша Боро, 1939-1942. Јасеновац
Зеџ Уроша Драгутин, 1940-1942. Јасеновац
Зеџ Николе Босилка, 1928-1942. Добрљин
Зеџ Раде Милан, 1936-1942. Козара
Зеџ Бранка Милена, 1938-1942. Козара
Зеџ Бранка Милан, 1939-1942. Добрљин
Зеџ Лазе Милош, 1929-1942. Козара
Зеџ Николе Миља, 1930-1942. Добрљин
Зеџ Љубана Мирко, 1929-1942. Козара
Зеџ Мирка Млађен, 1933-1942. Добрљин
Зеџ Реље Невенка, 1934-1942. Добрљин
Зеџ Мојсије Раде, 1928-1942. Добрљин
Згоњанин Милана Душан, 1936-1941. Добрљин
Згоњанин Милана Зорка, 1929-1941. Добрљин
Јелчић Драгоје Миле, 1931-1945. Добрљин
Јелчић Драгоје Милка, 1943-1945. Добрљин
Кукавица Милана Пава, 1929-1943. Добрљин
Кукавица Милана Мирјана, 1934-1944. Добрљин
Лабус Миле Мика, 1932-1942. Јасеновац
Марчић Томе Милева, 1927-1941. Горње Водичево
Марчић Владимира Радојка, 1936-1945. Добрљин
Марчић Николе Драгољуб, 1927-1942. Костајница
Мисирача Милана Раде, 1936-1942. Јасеновац
Мисирача Милана Милорад, 1934-1942. Јасеновац
Мисирача Милана Роса, 1932-1942. Јасеновац
Мисирача Милана Радмила, 1930-1942. Јасеновац
Мисирача Душана Невенка, 1930-1942. Јасеновац
Мијић Драгомира Мирко, 1932-1945. Добрљин
Орозовић Равијојла Богдан, 1937-1942. Јасеновац
Орозовић Равијојла Грујо, 1936-1942. Јасеновац
Орозовић Вида Милева, 1930-1942. Јасеновац
Поповић Вида Драгомир, 1932-1941. Добрљин
Поповић Раде Роса, 1929-1942. Костајница
Поповић Раде Перо, 1936-1942. Јасеновац
Прпош Милоша Младен, 1938-1945. Добрљин
Прошић Милоша Гојко, 1932-1941. Добрљин
Прошић Милоша Млађен, 1938-1944. Добрљин
Прошић Мирка Радојка, 1937-1944. Добрљин
Прошић Милоша Станко, 1933-1944. Добрљин
Прошић Милоша Милан, 1930-1944. Добрљин
Прошић Милана Милорад, 1934-1941. Добрљин

Прошић Милоша Драгољуб, 1941-1944. Добрљин
 Радуловић Раде Милорад, 1931-1941. Добрљин
 Радуловић Стојана Милка, 1939-1945. Добрљин
 Радуловић Стојана Радомир, 1932-1945. Добрљин
 Турудија Љубана Десанка, 1940-1944. Добрљин
 Турудија Милана Роса, 1930-1945. Добрљин
 Турудија Љубана Милорад, 1934-1943. Добрљин
 Турудија Милана Ђорђе, 1934-1945. Добрљин
 Турудија Милана Драгољуб, 1937-1945. Добрљин
 Тадић Боже Драган, 1940-1945. Волиња
 Тадић Лазе Драган, 1935-1944. Волиња
 Тадић Боже Миленко, 1939-1944. Волиња
 Трбулин Ђоке Милка, 1937-1944. Добрљин
 Шевић Дамјана Стево, 1930-1945. Добрљин
 Шевић Дамјана Милорад, 1939-1943. Јасеновац
 Шурлан Стојана Драгољуб, 1927-1942. Јасеновац

ДОЊЕ ВОДИЧЕВО

113 убијених

Бера Пере Ангелина, 1939-1942. Јасеновац
 Бера Стојана Љубица, 1939-1942. Козара
 Вранешевић Голуба Савка, 1928-1941. Доње Водичево
 Вуковић Милана Драгица, 1927-1942. Козара
 Вуковић Јована Радојка, 1930-1944. Доње Водичево
 Вуковић Милана Љубица, 1937-1942. Козара
 Вуковић Јована Љубан, 1936-1943. Доње Водичево
 Вуковић Јована Милутин, 1937-1943. Доње Водичево
 Вуковић Михајла Милка, 1942-1943. Доње Водичево
 Вуковић Млађена Мирко, 1937-1943. Доње Водичево
 Вуковић Млађена Драгица, 1938-1943. Доње Водичево
 Вуковић Пере Душанка, 1936-1943. Доње Водичево
 Вуковић Мирка Роса, 1939-1943. Доње Водичево
 Вуковић Петра Радојка, 1939-1943. Доње Водичево

Вуковић Милана Љубан, 1940-1942. Козара
Вуковић Милана Љуба, 1937-1942. Козара
Вуруна Стевана Михајло, 1934-1941. Доње Водичево
Вуруна Стевана Мила, 1936-1941. Доње Водичево
Вуруна Душана Мирко, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Марка Раде, 1940-1941. Доње Водичево
Вуруна Боже Босиљка, 1934-1941. Доње Водичево
Вуруна Боже Драгица, 1938-1941. Доње Водичево
Вуруна Стевана Милка, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Душана Радојка, 1934-1941. Доње Водичево
Вуруна Остоје Милева, 1933-1941. Доње Водичево
Вуруна Милоша Љуба, 1928-1941. Доње Водичево
Вуруна Радојка Радојка, 1933-1941. Доње Водичево
Вуруна Марка Љуба, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Марка Милосава, 1934-1941. Доње Водичево
Вуруна Марка Савка, 1932-1941. Доње Водичево
Вуруна Михајла Драго, 1939-1941. Доње Водичево
Вуруна Михајла Милан, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Милоша Лазо, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Боже Милосава, 1932-1941. Доње Водичево
Вуруна Марка Миле, 1941-1941. Доње Водичево
Вуруна Милана Драгица, 1930-1941. Доње Водичево
Вуруна Стојана Михајло, 1937-1941. Доње Водичево
Вуруна Боже Радојка, 1934-1941. Доње Водичево
Вуруна Стевана Мирко, 1929-1941. Доње Водичево
Вуруна Лазе Мирко, 1938-1941. Доње Водичево
Вуруна Драгутина Мирко, 1935-1942. Козара
Гајић Драго, 1940-1941. Доње Водичево
Добрић Љубана Душанка, 1936-1942. Доње Водичево
Ђурашиновић Васе Данило, 1928-1944. Земун
Ђурић Цвије Нада, 1939-1943. Горње Водичево
Ђурић Цвије Савка, 1927-1943. Горње Водичево
Зелић Мирка Љубица, 1929-1941. Доње Водичево
Зелић Мирка Милош, 1932-1941. Доње Водичево
Зелић Мирка Драгица, 1939-1941. Доње Водичево
Зелић Мирка Јелена, 1933-1941. Доње Водичево
Зелић Мирка Раде, 1935-1942. Доње Водичево
Јанчић Гојка Нада, 1938-1941. Доње Водичево
Јанчић Лазе Милан, 1929-1942. Грубишно Поље
Јанчић Мирка Душан, 1929-1942. Грубишно Поље
Јанчић Мирка Драгутин, 1933-1942. Доње Водичево
Јанчић Рајка Мика, 1940-1942. Доње Водичево
Јелисавац Илије Даница, 1934-1942. Козара
Јелисавац Илије Гојко, 1936-1942. Козара
Јовандић Михајла Даница, 1940-1942. Козара
Јовандић Николе Бранко, 1932-1942. Козара

Костић Душана Љубица, 1935-1943. Доње Водичево
 Крнета Стојана Млађен, 1935-1942. Грубишно Поље
 Крнета Стојана Милева, 1937-1942. Грубишино Поље
 Крнета Стојана Анка, 1939-1942. Грубишно Поље
 Колунџија Драгутина Милан, 1928-1943. Доње Водичево
 Ландуп Драгана Светозар, 1938-1941. Доње Водичево
 Мајкић Лазе Роса, 1927-1942. Козара
 Мајкић Раде Мирко, 1933-1942. Козара
 Милашин Драгана Нада, 1940-1941. Доње Водичево
 Милошевић Миленка Драго, 1937-1941. Доње Водичево
 Милошевић Миленка Драгица, 1940-1941. Доње Водичево
 Милошевић Миленка Раде, 1940-1941. Доње Водичево
 Милошевић Миленка Радојка, 1937-1941. Доње Водичево
 Милошевић Миленка Миљка, 1941-1941. Доње Водичево

Миљуш Милоша Нада, 1940-1941. Доње Водичево
 Пепић Милана Љепосава, 1929-1942. Козара
 Пилиповић Васе Милева, 1929-1942. Доње Водичево
 Пилиповић Васе Миља, 1940-1941. Доње Водичево
 Пилиповић Марка Роса, 1933-1942. Грубишно Поље
 Пилиповић Васе Љуба, 1927-1941. Доње Водичево
 Пилиповић Марка Душанка, 1936-1942. Грубишно Поље
 Пилиповић Марка Роса, 1928-1942. Грубишно Поље
 Пилиповић Васе Милан, 1940-1941. Доње Водичево
 Пилиповић Марка Ђуро, 1939-1942. Козара
 Пилиповић Васе Мирјана, 1938-1942. Доње Водичево
 Пилиповић Миле Милан, 1940-1942. Козара
 Поповић Остоје Млађо, 1936-1942. Козара
 Поповић Остоје Савка, 1938-1942. Козара
 Поповић Остоје Мира, 1940-1942. Грубишно Поље
 Поповић Петра Јован, 1928-1942. Грубишно Поље
 Поповић Петра Душан, 1930-1942. Грубишно Поље
 Пувача Душана Босиљка, 1928-1941. Доње Водичево
 Пувача Душана Јела, 1938-1941. Доње Водичево

Пувача Душана Даница, 1932-1941. Доње Водичево
Пувача Уроша Даринка, 1932-1941. Доње Водичево
Пувача Душана Голуб, 1941-1941. Доње Водичево
Пувача Душана Драган, 1930-1941. Доње Водичево
Радић Теше Драгиња, 1934-1941. Доње Водичево
Стошљевић Микана Љубан, 1927-1941. Доње Водичево
Стошљевић Милана Мирко, 1929-1942. Козара
Тадић Душана Раде, 1927-1941. Доње Водичево
Тадић Дејана Раде, 1928-1942. Козара
Томић Николе Душанка, 1929-1942. Стара Градишка
Томић Љубана Љуба, 1937-1942. Стара Градишка
Томић Љубана Божо, 1936-1942. Стара Градишка
Томић Пере Брана, 1928-1943. Доње Водичево
Томић Пере Јелена, 1931-1942. Стара Градишка
Трнинић Душана Милка, 1937-1942. Јасеновац
Трнинић Душана Миле, 1935-1942. Јасеновац
Трнинић Душана Драго, 1932-1942. Јасеновац
Ћојановић Нине Драго, 1930-1943. Доње Водичево
Ћојановић Млађе Милена, 1942-1943. Доње Водичево
Шешић Ђурђа Стево, 1928-1942. Козара

ЈОШАВА

4 убијених

Гвозден Васе Милош, 1928-1942. Сухача
Гвозден Васе Драгутин, 1927-1942. Јасеновац
Гвозден Миле Душан, 1927-1943. Сухача
Релић Михајла Стана, 1927-1943. Грмеч

КАЛЕНДЕРИ

38 убијених

Аврамовић Јове Живко, 1927-1942. Јасеновац
Аврамовић Симе Љубан, 1930-1942. Јасеновац
Аврамовић Миле Ђорђе, 1940-1942. Јасеновац
Аврамовић Милана Милинко, 1930-1942. Јасеновац
Аврамовић Теше Милинко, 1929-1942. Грубишно Поље
Аврамовић Теше Бранко, 1939-1942. Костајница
Аврамовић Тривуна Српко, 1937-1942. Загреб
Блануша Тривуна Мира, 1940-1942. Сисак
Боројевић Пере Ана, 1939-1942. Јасеновац
Боројевић Бранка Бранко, 1928-1942. Јасеновац
Боројевић Ђуре Милош, 1927-1942. Јасеновац
Боројевић Микана Стојан, 1927-1942. Јасеновац
Боројевић Пере Миле, 1931-1942. Јасеновац
Боројевић Василија Миланко, 1930-1942. Јасеновац

Боројевић Василија Марија, 1935-1942. Козара
Боројевић Василија Стоја, 1928-1942. Козара
Дошен Симе Милан, 1928-1942. Јасеновац
Дошен Мирка Васо, 1929-1942. Јасеновац
Дробац Мирка Милан, 1931-1942. Јасеновац
Дробац Ђокана Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Дробац Микана Душан, 1927-1942. Јасеновац
Дробац Мирка Милинко, 1938-1942. Јасеновац
Кесар Пере Пане, 1929-1942. Грубишно Поље
Кесар Пере Станко, 1927-1942. Земун
Ковачевић Мирка Коса, 1938-1942. Козара
Кртинић Луке Славко, 1934-1942. Костајница
Лукић Мирка Милош, 1928-1942. Јасеновац
Малбашић Тривуна Раде, 1930-1942. Костајница
Малеш Лазе Јанко, 1927-1942. Костајница
Малеш Стојана Божо, 1927-1942. Костајница
Малеш Уроша Милка, 1934-1942. Јасеновац
Малеш Петра Васо, 1930-1942. Јасеновац
Малеш Петра Здравко, 1928-1942. Јасеновац
Малеш Уроша Радојка, 1932-1942. Јасеновац
Миљуш Марка Славко, 1930-1942. Јасеновац
Солдат Васе Здравко, 1929-1942. Јасеновац
Солдат Јове Славко, 1930-1942. Јасеновац
Шурлан Стевана Раде, 1935-1942. Грабовац

КУЉАНИ

14 убијених

Бундало Милана Остоја, 1928-1942. Босанска Костајница
Глигић Мирка Милорад, 1941-1942. Јасеновац
Ђукановић Јове Дујо, 1927-1942. Куљани
Ђукановић Јове Бранко, 1927-1942. Куљани
Ђукановић Јове Славко, 1930-1942. Куљани
Малбашић Сретеније Остоја, 1928-1942. Костајница
Маринковић Миле Драгица, 1938-1942. Јасеновац
Маринковић Мирка Драгослав, 1938-1942. Загреб
Маринковић Јове Зорка, 1940-1942. Куљани
Маринковић Саве Радојка, 1930-1941. Куљани
Маринковић Саве Милутин, 1935-1942. Куљани
Новаковић Душана Зорка, 1935-1942. Куљани
Новаковић Душана Радојка, 1935-1942. Куљани
Новаковић Душана Милутин, 1938-1942. Куљани

ЉЕШЉАНИ

24 убијених

Вујановић Рајка Бошко, 1941-1942. Сисак
Вујановић Драгутина Мирко, 1934-1942. Дубица
Вујановић Бранка Миливој, 1937-1942. Стара Градишка
Вујановић Бранка Петар, 1935-1942. Стара Градишка
Вујановић Бранка Мирко, 1932-1942. Стара Градишка
Вујановић Бранка Мирослава, 1927-1942. Козара
Вујановић Бранка Мирјана, 1928-1942. Стара Градишка
Вујановић Бранка Душанка, 1941-1942. Сисак
Вујановић Ђуре Смиља, 1937-1942. Козара
Вујановић Ђурана Невенка, 1941-1942. Козара
Јелисавац Душана Даница, 1934-1941. Липик
Лазаревић Лазе Милева, 1929-1943. Липик
Лазаревић Лазе Нада, 1931-1943. Липик
Лазаревић Лазе Бранко, 1935-1943. Липик
Лазаревић Лазе Роса, 1936-1943. Липик
Лазаревић Лазе Ратко, 1937-1943. Липик
Лазаревић Душана Љубан, 1928-1942. Земун
Лазаревић Душана Илија, 1929-1943. Липик
Лазаревић Душана Реља, 1931-1943. Липик
Лазаревић Душана Зорка, 1932-1943. Липик
Лазаревић Симе Роса, 1927-1943. Липик
Лазаревић Симе Јелка, 1939-1943. Липик
Лазаревић Николе Лазо, 1935-1941. Љешљани
Солдат Петра Ђуро, 1927-1942. Босанска Дубица

МАЛА ЖУЉЕВИЦА

1 убијено

Ивановић Остоје Гојко, 1928-1942. Мала Жуљевица

МАСЛОВАРА

5 убијених

Гвозден Милоша Бранко, 1927-1941. Благај Јапра
Грбић Ђорђа Радојка, 1939-1941. Масловаре
Грбић Душана Милица, 1938-1943. Босански Нови
Кондић Михајла Сава, 1927-1942. Јасеновац
Кондић Михајла Милица, 1931-1942. Јасеновац

МАЗИЋИ

4 убијених

Бера Илије Станко, 1929-1942. Јасеновац
Бера Петра Младен, 1940-1942. Јасеновац
Бера Васе Никола, 1940-1942. Козара
Бера Станка Александар, 1929-1942. Дубица

МРАКОДОЛ

40 убијених

Билбија Живка Мира, 1942-1942. Гумњани
Билбија Живка Љуба, 1934-1945. Гумњани
Билбија Николе Даринка, 1927-1942. Сисак
Булић Михајла Урош, 1928-1945. Бјеловар
Булић Михајла Јефто, 1940-1943. Бјеловар
Булић Михајла Остоја, 1939-1943. Бјеловар
Глигић Стојана Драган, 1938-1944. Мракодол
Грубљешић Тривуна Невенка, 1928-1944. Мракодол
Грубљешић Стојана Станко, 1927-1942. Јасеновац
Дрљача Гојка Душан, 1928-1942. Козара
Ђенадија Војина Станко, 1927-1943. Мракодол
Ђенадија Војина Милутин, 1936-1943. Мракодол
Ђенадија Војина Мира, 1941-1943. Мракодол
Ђурић Саве Милан, 1934-1942. Добљин
Ђурић Симе Мира, 1939-1942. Добљин
Јованић Остоје Зорка, 1928-1942. Сисак
Каран Душана Бранко, 1942-1942. Јасеновац
Кукрика Бранка Невенка, 1930-1942. Мракодол
Кукрика Миле Мара, 1934-1942. Мракодол
Кукрика Бранка Драгица, 1935-1942. Мракодол
Кукрика Бранка Радојка, 1938-1942. Мракодол
Кукрика Јована Љубица, 1938-1944. Мракодол
Кукрика Јована Мирко, 1934-1944. Мракодол
Кукрика Марка Раде, 1933-1944. Мракодол
Кукрика Марка Перо, 1931-1944. Мракодол
Кукрика Бранка Мирко, 1940-1943. Копривница
Кукрика Миле Стоја, 1928-1942. Сисак
Кукрика Стојана Стоја, 1940-1942. Сисак
Кукрика Марка Љубица, 1938-1942. Грубишно Поље
Марин Остоје Миле, 1928-1942. Гумњани
Марин Остоје Драго, 1941-1942. Гумњани
Марин Милоша Љубица, 1932-1944. Мракодол
Мишљеновић Стеве Перо, 1932-1942. Сисак
Мухарем Симе Драган, 1935-1944. Мракодол
Пилиповић Раде Здравко, 1940-1942. Сисак
Пилиповић Гојка Ратко, 1941-1942. Сисак
Пилиповић Раде Здравка, 1941-1942. Сисак
Стојановић Илије Душанка, 1940-1942. Сисак
Стојановић Миле Миле, 1941-1942. Загреб
Цвикић Стојана Мирко, 1929-1942. Јасеновац

МРАОВО ПОЉЕ

2 убијених

Кнежевић Пере Бошко, 1937-1942. Јасеновац
Кнежевић Пере Радојка, 1934-1942. Јасеновац

ПЕТКОВАЦ

8 убијених

Босанчић Вељка Бранко, 1936-1942. Сисак
Босанчић Вељка Љуба, 1938-1942. Сисак
Батос Симе Љуба, 1929-1942. Земун
Јелисавац Драгана Драгољуб, 1937-1942. Прусци
Касап Илије Драган, 1930-1944. Петковац
Ољача Тодора Душан, 1931-1942. Јасеновац
Ољача Николе Мирко, 1933-1942. Земун
Ољача Николе Стево, 1936-1942. Земун

ПЕТРИЊА

65 убијених

Амићић Дмитра Савка, 1939-1942. Петриња
Амићић Дмитра Стоја, 1937-1942. Козара
Амићић Дмитра Бошко, 1942-1942. Козара
Бабић Јована Ђуја, 1938-1942. Козара
Бижић Илије Милан, 1927-1942. Козара
Бијелић Веле Илија, 1928-1942. Козара
Бијелић Остоје Петар, 1940-1942. Загреб
Бијелић Остоје Бранко, 1942-1942. Загреб
Вујасин Станка Бранко, 1937-1942. Грубишно Поље
Ђуричић Душана Никола, 1930-1943. Календери
Ђуричић Душана Стојан, 1927-1942. Костајница
Ђурић Стојана Душан, 1927-1942. Козара
Зец Томе Јово, 1927-1945. Петриња
Зец Миће Љуба, 1940-1942. Сисак
Зец Миће Радојка, 1937-1942. Сисак
Зец Петра Триво, 1928-1942. Јасеновац
Јајчанин Јове Дмитар, 1937-1942. Козара
Јајчанин Стевана Јанко, 1930-1942. Козара
Јајчанин Јове Мирко, 1928-1942. Козара
Јајчанин Миће Бошко, 1928-1942. Козара
Кос Цвије Милан, 1939-1942. Сисак
Кос Цвије Невенка, 1942-1942. Сисак
Кос Дмитра Драгица, 1939-1942. Сисак
Крњајић Дмитра Љуба, 1939-1942. Петриња
Крњајић Дмитра Даница, 1938-1942. Петриња
Крњајић Дмитра Роса, 1935-1942. Петриња
Крњајић Милана Милан, 1941-1942. Петриња
Кмјајић Јове Пава, 1940-1942. Козара

Крњајић Јове Славко, 1937-1942. Козара
Крњајић Јове Перо, 1935-1942. Козара
Кукрика Јове Јово, 1940-1942. Јасеновац
Марин Миће Драго, 1927-1941. Копривница
Марин Остоје Љубан 1938-1942. Јасеновац
Милиновић Симе Љуба, 1931-1942. Грубишно Поље
Милиновић Симе Васо, 1927-1942. Бјеловар
Палија Стојана Пава, 1929-1944. Петриња
Палија Симе Славко, 1937-1943. Грубишно Поље
Палија Јове Стоја, 1935-1942. Јасеновац
Палија Јове Мика, 1939-1942. Јасеновац
Палија Јове Раде, 1934-1942. Јасеновац
Русмир Васе Јанко, 1928-1942. Сисак
Русмир Васе Милан, 1940-1942. Сисак
Самац Николе Гојко, 1932-1944. Петриња
Самац Мирка Милан, 1933-1942. Козара
Симац Цвије Симо, 1932-1942. Козара
Самац Мирка Љуба, 1935-1942. Козара
Самац Мирка Даринка, 1931-1942. Козара
Самац Мирка Мара, 1938-1942. Козара
Самац Мирка Стоја, 1930-1942. Козара
Самац Стевана Мићо, 1927-1942. Козара
Самац Стевана Стана, 1938-1942. Бјеловар
Слијепац Миле Драгица, 1940-1942. Слабиња
СТИЈАК Стојана Цвијета, 1939-1942. Козара
СТИЈАК Јове Ђуја, 1939-1942. Козара
СТИЈАК Стојана Милинко, 1941-1942. Козара
Угреновић Јанка Ратко, 1941-1944. Побрђани
Угреновић Јована Остоја, 1928-1942. Козара
Угреновић Милана Душан, 1929-1942. Рајић
Угреновић Миле Драган, 1929-1942. Грубишно Поље
Штековић Јанка Ђуја, 1939-1942. Козара
Штековић Јована Ана, 1939-1942. Козара
Штековић Милана Миланко, 1928-1942. Пакрац
Штековић Милана Пава, 1941-1942. Сисак
Штековић Милана Ђурађ, 1939-1942. Сисак
Штековић Стојана Дмитар, 1942-1942. Јасеновац

ПОБРЂАНИ

7 убијених

Марин Пере Милан, 1927-1942. Костајница
Марин Цвије Здравко, 1928-1942. Костајница
Марин Драгутина Здравко, 1927-1942. Јасеновац
Марин Петра Перо, 1940-1942. Загреб
Марин Микана Вукашин, 1940-1942. Загреб

Милијевић Миће Живко, 1937-1942. Загреб
Рабат Остоје Цвијо, 1940-1942. Јасеновац

ПОЉАВНИЦЕ

27 убијених

Башић Драгана Стана, 1935-1943. Пољавница
Вукота Васе Драган, 1941-1942. Јасеновац
Вукота Драгана Љубица, 1935-1944. Пољавнице
Вукота Драгана Драгица, 1928-1944. Пољавнице
Гавриловић Милана Славко, 1937-1943. Мала Жуљевица
Далмација Симе Петар, 1927-1942. Земун
Ђукић Павла Перо, 1927-1943. Босански Нови
Ђурђекановић Бранка Драгица, 1934-1943. Равнице
Зарић Милана Милена, 1938-1942. Пољавнице
Зарић Милана Миле, 1940-1942. Пољавнице
Згоњанин Јове Љубан, 1935-1941. Пољавнице
Кукавица Мирка Драган, 1931-1945. Пољавнице
Крећа Николе Здравко, 1934-1943. Мала Жуљевица
Крећа Љубана Љубан, 1935-1942. Козара
Ковачевић Јове Драган, 1928-1943. Пољавнице
Лазих Вељка Љубица, 1941-1942. Козара
Лончина Симе Љубан, 1930-1942. Стара Градишка
Лончина Симе Здравко, 1938-1942. Стара Градишка
Пилиповић Милана Мирко, 1943-1944. Пољавнице
Пилиповић Милана Миља, 1942-1944. Пољавнице
Пилиповић Давида Зорка, 1936-1944. Пољавнице
Пилиповић Миле Душан, 1941-1942. Козара
Пилиповић Мирка Свето, 1932-1944. Пољавнице
Предојевић Јово, 1942-1942. Пољавнице
Предојевић Миле, 1942-1942. Пољавнице
Предојевић Раде, 1942-1942. Пољавнице
Тице Богдана Милан, 1932-1944. Пољавнице

ПРУСЦИ

18 убијених

Бјелајац Стевана Ђоко, 1935-1942. Прусци
Бјелајац Стевана Живко, 1933-1942. Прусци
Дејановић Ђурђа Жарко, 1927-1942. Дубица
Дејановић Цвије Вељко, 1927-1942. Дубица
Зеџ Микана Цвијета, 1933-1941. Прусци
Зеџ Микана Мирјана, 1934-1941. Стригова
Зеџ Микана Душанка, 1940-1942. Стригова
Качавенда Марка Цвијета, 1930-1944. Прусци
Качавенда Лазе Пава, 1930-1944. Прусци

Качавенда Васе Славко, 1941-1944. Прусци
Лабус Тодора Младен, 1927-1942. Прусци
Мачак Симе Војин, 1936-1942. Пакрац
Мачак Симе Владислав, 1932-1942. Пакрац
Мачак Симе Душанка, 1927-1942. Пакрац
Мачак Симе Љубица, 1938-1942. Пакрац
Мијић Миле Милџа, 1940-1941. Прусци
Мијић Миле Даница, 1940-1941. Прусци
Мијић Миле Стана, 1936-1941. Прусци

РАДОМИРОВАЦ

9 убијених

Бабић Марка Бранко, 1929-1943. Грмеч
Бабић Миле Милош, 1934-1943. Радомировац
Батес Стојана Неђо, 1929-1943. Грмеч
Ђурић Пере Бранко, 1931-1943. Грмеч
Кондић Пере Стојан, 1935-1943. Грмеч
Овука Николе Михајло, 1928-1941. Сводна
Радановић Спасе Душан, 1931-1943. Грмеч
Средић Душана Миле, 1929-1942. Приједор
Шипка Новака Јован, 1929-1941. Приједор

РАКОВАЦ

5 убијених

Балабан Пере Даница, 1939-1941. Сводна
Граонић Ђура Радомир, 1938-1942. Сисак
Лазаревић Јове Милева, 1930-1942. Козара
Марин Јове Ђуро, 1928-1942. Славонија
Марин Јове Смиља, 1928-1942. Славонија

РАВНИЦЕ

62 убијених

Башић Ранка Милева, 1941-1943. Равнице
Башић Ранка Љуба, 1940-1943. Равнице
Башић Ранка Савка, 1942-1943. Равнице
Башић Милана Борка, 1939-1943. Равнице
Башић Лазе Жарко, 1933-1943. Равнице
Башић Ранка Милутин, 1939-1943. Равнице
Башић Милана Мирко, 1941-1943. Равнице
Башић Милана Рајко, 1938-1943. Равнице
Башић Милана Рајко, 1940-1943. Равнице
Башић Милоша Томо, 1937-1945. Равнице
Бјелајац Милана Даринка, 1933-1943. Равнице

Бјелајац Милана Мара, 1940-1943. Равнице
Бјелајац Милана Љуба, 1941-1943. Равнице
Бјелајац Милана Драган, 1938-1943. Равнице
Бјелајац Милана Рајко, 1940-1943. Равнице
Бјелајац Мирка Драгица, 1939-1943. Равнице
Батар Симе Јела, 1931-1942. Јасеновац
Вукојевић Тадије Бошко, 1937-1943. Велика Жуљевица
Вукојевић Драгана Драгиња, 1941-1943. Равнице
Вукојевић Михајла Љиљана, 1930-1942. Равнице
Гороња Саве Душанка, 1930-1943. Равнице
Гороња Стојана Стоја, 1934-1943. Равнице
Гороња Бошка Невенка, 1939-1943. Равнице
Гороња Милана Драгица, 1933-1943. Равнице
Гороња Милана Милка, 1930-1943. Равнице
Гороња Стојана Неђо, 1936-1943. Равнице
Гороња Стојана Милутин, 1936-1943. Равнице
Гороња Бошка Свето, 1936-1943. Равнице
Гороња Гојка Милан, 1942-1943. Равнице
Гороња.Гојка Раде, 1940-1943. Равнице
Гороња Љубана Бране, 1939-1943. Равнице
Гороња Цвије Марија, 1932-1942. Геровица
Дамјановић Душана Милош, 1928 -1942. Земун
Дедић Милана Милош, 1931-1943. Равнице
Јаковљевић Јанка Зорка, 1929-1943. Равнице
Јаковљевић Стојана Мара, 1934-1943. Равнице
Јаковљевић Младена Бора, 1940-1943. Равнице
Јаковљевић Влајка Неђо, 1929-1943. Равнице
Јаковљевић Стојана Милан, 1940-1943. Равнице
Јаковљевић Стојана Илија, 1936-1943. Равнице
Јаковљевић Бошка Владо, 1939-1943. Равнице
Јаковљевић Миће Анкица, 1941-1943. Равнице
Јаковљевић Раде, 1939-1943. Равнице
Јаковљевић Влајка Анкица, 1941-1943. Равнице
Јаковљевић Мирка Милорад, 1938-1943. Равнице
Јаковљевић Влајка Љубица, 1927-1942. Равнице
Кнежевић Стојана Милка, 1938-1943. Равнице
Кнежевић Милоша Даница, 1940-1942. Равнице
Крнета Стојана Младен, 1934-1942. Јасеновац
Крнета Стојана Јованка, 1931-1942. Јасеновац
Крнета Стојана Милка, 1942-1942. Јасеновац
Крнета Стојана Милева, 1937-1942. Јасеновац
Мајкић Бранка Гојко, 1940-1943. Равнице
Мајкић Бранка Нада, 1939-1943. Равнице
Мајкић Миће Стоја, 1930-1943. Равнице
Мајкић Миће Боса, 1928-1943. Равнице
Мајкић Николе Милка, 1928-1943. Равнице

Максимовић Ранка Милутин, 1937-1943. Равнице
Максимовић Ранка Бране, 1941-1943. Равнице
Максимовић Бранка Милена, 1939-1943. Равнице
Максимовић Бранка Милка, 1940-1943. Равнице
Остојић Ђуре Љубан, 1938-1943. Велика Жуљевица

СОКОЛИШТЕ

13 убијених

Антонић Пере Душан, 1928-1943. Грмеч
Бабић Тривуна Даринка, 1929-1943. Соколиште
Бабић Тривуна Љубан, 1940-1943. Соколиште
Бабић Стевана Љубан, 1930-1943. Грмеч
Бабић Илије Гавро, 1928-1942. Приједор
Берта Михајла Драгутин, 1933-1943. Грмеч
Берта Илије Миле, 1931-1943. Грмеч
Вујасин Николе Ђорђо, 1927-1943. Грмеч
Вујасин Михајла Мирјана, 1928-1943. Грмеч
Грбић Стевана Стеван, 1931-1944. Соколиште
Зећ Николе Милош, 1928-1942. Калајево
Мајкић Пере Стоја, 1927-1943. Грмеч
Радуловић Николе Марко, 1930-1943. Грмеч

СВОДНА

10 убијених

Босанчић Стојана Михајло, 1927-1942. Козара
Боројевић Драгана Миланка, 1934-1942. Ступовача
Боројевић Миће Војин, 1927-1942. Земун
Јањетовић Остоје Душан, 1927-1942. Козара
Жујић Миле Драган, 1927-1943. Сводна
Кнежевић Тривуна Дмитар, 1928-1942. Јасеновац
Петковић Јована Славко, 1927-1943. Грмеч
Станковић Лазе Младен, 1936-1942. Козара
Трмошљанин Ђурђа Душанка, 1927-1942. Жуљевица
Шарац Тривуна Драган, 1927-1942. Приједор

ТАВИЈА

17 убијених

Абдулај Душана Милка, 1939-1942. Сисак
Бјеливук Стојана Гојко, 1927-1942. Јасеновац
Боројевић Стојана Гојко, 1928-1942. Јасеновац
Билбија Душана Мирко, 1927-1944. Мракодол
Билбија Бошка Љуба, 1939-1945. Мракодол
Билбија Живка Љуба, 1938-1945. Мракодол

Кондић Драгоје Бошко, 1928-1941. Костајница
Лајшић Миле Душанка, 1932-1941. Костајница
Маринковић Миле Здравко, 1937-1942. Јасеновац
Маринковић Миле Јела, 1938-1942. Јасеновац
Маринковић Миле Душан, 1941-1942. Јасеновац
Милашин Савана Савка, 1939-1942. Јасеновац
Радомировић Стеве Жарко, 1939-1942. Сисак
Савић Јове Душко, 1930-1942. Козара
Стојаковић Геце Јела, 1927-1943. Костајница
СТИЈАК Милана Драган, 1928-1942. Козара
СТИЈАК Микана Васо, 1928-1943. Копривница

ТРГОВИШТЕ

9 убијених

Челица Петра Драгоје-Драго, 1927-1942. Јасеновац
Дукић Миле Драган, 1927-1942. Јасеновац
Дукић Стеве Душан, 1928-1942. Јасеновац
Дукић Николе Здравка, 1931-1942. Радомировац
Мркелја Николе Миле, 1935-1944. Трговиште
Медић Ђуре Драган, 1928-1943. Грмеч
Мутић Петра Драган, 1927-1942. Јасеновац
Мутић Остоје Мирко, 1927-1942. Приједор
Панић Јована Симо, 1929-1942. Јасеновац

ЦЕРОВИЦА

6 убијених

Граховац Срђана Васо, 1937-1942. Козара
Јањетовић Мирка Љубица, 1932-1944. Мракодол
Милошевић Николе Сава, 1929-1943. Церовица
Милошевић Николе Зорка, 1937-1943. Церовица
Милошевић Николе Миља, 1941-1943. Церовица
Царић Душана Љубица, 1937-1942. Церовица

ОПШТИНА ЛАКТАШИ

163 убијених

БАКИНЦИ

43 убијених

Бијелић Ђуре Мира, 1942-1942. Стара Градишка
Бркић Блаже Васо, 1934-1942. Стара Градишка
Бркић Васиља Васкрсија, 1937-1942. Стара Градишка
Гајић М. Бранко, 1940-1942. Стара Градишка

Гајић Савке Милан, 1932-1942. Стара Градишка
Глигорић Миле Десимир, 1928-1942. Стара Градишка
Глигорић Рајка Спасоја, 1938-1942. Стара Градишка
Глигорић Рајка Драго, 1940-1942. Стара Градишка
Ђаковић Милана Пантелија, 1928-1942. Бакинци
Ђаковић Милана Милутин, 1933-1942. Бакинци
Живковић Миће Урош, 1927-1942. Бакинци
Живковић Миће Богдо, 1936-1942. Бакинци
Живковић Миће Зора, 1941-1942. Стара Градишка
Живковић Миле Тоде, 1935-1942. Стара Градишка
Живковић М. Момир, 1939-1942. Бакинци
Јокић Живка Стоја, 1940-1942. Стара Градишка
Јокић Живка Савка, 1940-1942. Стара Градишка
Јокић Даке Мирко, 1927-1942. Стара Градишка
Јокић Даке Миља, 1930-1942. Стара Градишка
Јокић Славка Зора, 1940-1942. Стара Градишка
Ковачевић Димитрија Веселка, 1937-1942. Стара Градишка
Ковачевић Димитрија Марко, 1939-1942. Стара Градишка
Ковачевић Димитрија Мирко, 1941-1942. Стара Градишка
Ковачевић Душана Владо, 1927-1942. Стара Градишка
Ковачевић Жарка Ковиљка, 1940-1942. Бакинци
Маричић Мирка Душан, 1928-1942. Стара Градишка
Маричић Живка Смиља, 1940-1942. Стара Градишка
Маричић Петра Душан, 1941-1942. Стара Градишка
Маричић Раде Десанка, 1935-1942. Стара Градишка
Маричић Раде Стојан, 1938-1942. Стара Градишка
Милановић Живка Мирко, 1940-1942. Стара Градишка
Милановић Јове Страхиња, 1928-1942. Стара Градишка
Милановић Живка Вука, 1938-1942. Стара Градишка
Милановић Мирка Свето, 1935-1942. Стара Градишка
Милановић Мирка Бранко, 1938-1942. Стара Градишка
Милошевић Бранка Млађен, 1941-1942. Стара Градишка
Милошевић Раде Невенка, 1932-1942. Бакинци
Станивуковић Душана Триво, 1927-1942. Бакинци
Тодоровић Симе Боро, 1940-1942. Стара Градишка
Тодоровић Душана Миле, 1938-1942. Стара Градишка
Тодоровић Раде Душанка, 1930-1942. Стара Градишка
Тодоровић Мике Славко, 1941-1942. Стара Градишка
Цвикић Мирка Невенка, 1940-1942. Стара Градишка

ГЛАМОЧАНИ

1 убијено

Татић Милана Здравко, 1929-1944. Нова Топола

ЈАБЛАН

21 убијених

Бачински Василија Михајло, 1928-1942. Јасеновац
Боровница Бранка Мира, 1936-1942. Јасеновац
Боровница Бранка Јока, 1938-1942. Јасеновац
Боровница Бранка Душан, 1940-1942. Јасеновац
Боровница Бранка Ненад, 1942-1942. Јасеновац
Боровница Бранка Предраг, 1942-1942. Јасеновац
Боровница Славка Драгослав, 1937-1942. Јасеновац
Боровница Славка Анка, 1940-1942. Јасеновац
Грубор Ђорђа Јела, 1930-1942. Јасеновац
Грубор Ђорђа Боро, 1934-1942. Јасеновац
Грубор Ђорђа Саван, 1940-1942. Јасеновац
Грубор Ђорђа Бранко, 1941-1942. Стара Градишка
Дулић Лазара Сара, 1930-1942. Јасеновац
Дулић Лазара Мићо, 1932-1942. Јасеновац
Дулић Лазара Раде, 1934-1942. Јасеновац
Дулић Лазара Зора, 1936-1942. Јасеновац
Дулић Грује Душан, 1939-1942. Јасеновац
Дулић Грује Симеуна, 1942-1942. Јасеновац
Макивић Драге Нико, 1939-1942. Јасеновац
Макивић Драге Мирко, 1939-1942. Јасеновац
Макивић Симе Душан, 1931-1942. Јасеновац

ЈАКУПОВЦИ

4 убијених

Гвозден Вида Савка, 1928-1944. Јакуповци
Гвозден Вида Нада, 1930-1944. Јакуповци
Тепић Теодора Слободан, 1939-1943. Јакуповци
Макивић Мирка Драго, 1940-1942. Јасеновац

КРНЕТЕ

11 убијених

Блесић Марка Саво, 1927-1944. Јасеновац
Блесић Марка Михајло, 1930-1942. Јасеновац
Блесић Марка Богдо, 1932-1942. Јасеновац
Блесић Бошка Смиља, 1937-1942. Јасеновац
Бобић Влајка Мирослав, 1927-1942. Јасеновац
Вујинић Милоша Љубо, 1927-1944. Јасеновац
Ђурић Јована Мирко, 1928-1944. Крнете
Јејинић Петра Јованка, 1930-1942. Стара Градишка
Јејинић Петра Невенка, 1932-1942. Стара Градишка

Кљакић Стеве Душанка, 1940-1942. Јасеновац
Митровић Косте Даница, 1928-1944. Миљевићи

ЛАКТАШИ

18 убијених

Грубор Вида Петар, 1931-1944. Лакташи
Грубор П. Милутин, 1937-1944. Лакташи
Грубор Р. Сенка, 1939-1944. Лакташи
Грубор П. Перса, 1941-1944. Лакташи
Давидовић Стевана Томислав, 1934-1944. Лакташи
Кецман Милоша Милош, 1928-1944. Лакташи
Кецман Милоша Ненад, 1944-1944. Лакташи
Новаковић Љубе Јелка, 1937-1942. Јасеновац
Новаковић Раде Добривоје, 1927-1942. Стара Градишка
Ступар Уроша Славко, 1927-1942. Лакташи
Ступар Уроша Славка, 1935-1942. Лакташи
Ступар Уроша Драго, 1936-1942. Лакташи
Ступар Уроша Вељко, 1937-1942. Лакташи
Ступар Уроша Невенка, 1939-1944. Лакташи
Сопић Станка Вид, 1928-1944. Лакташи
Сопић М. Стана, 1932-1944. Лакташи
Сопић М. Остоја, 1940-1944. Лакташи
Тришић Боже Војко, 1927-1944. Стара Градишка

МАГЛАЈАНИ

13 убијених

Глијаковић Теде Миле, 1927-1941. Маглајани
Кудра Милоша Стево, 1933-1944. Маглајани
Кудра Милана Јока, 1930-1944. Маглајани
Кудра Луке Радојка, 1928-1944. Маглајани
Кудра Луке Вукашин, 1932-1944. Маглајани
Кудра Остоје Здравко, 1933-1944. Маглајани
Кудра Остоје Осте, 1935-1944. Маглајани
Лакић Вида Петар, 1928-1944. Маглајани
Милановић Саве Живко, 1933 -1944. Маглајани
Прчић Стојан, 1928-1944. Стара Градишка
Радуловић Михајла Петар, 1928-1944. Маглајани
Станивуковић Бошка Мика, 1928-1944. Маглајани
Чичић Стевана Драго, 1930-1944. Маглајани

МАХОВЉАНИ

11 убијених

Марковић Ђуре Душан, 1928-1944. Маховљани
Марковић Петра Здравка, 1935-1942. Стара Градишка
Марковић Петра Милосава, 1939-1942. Стара Градишка
Марковић Петра — некрштено, 1942-1942. Стара Градишка
Милановић Ђорђа Раде, 1935-1942. Крнете
Милановић Мирка Милан, 1935-1942. Крнете
Милановић Ђорђа Стојанка, 1933-1942. Крнете
Милановић Ђорђа Љубо, 1939-1942. Крнете
Милановић Ђорђа Никола, 1937-1942. Крнете
Стојаковић Саве Томислав, 1930-1942. Крнете
Татић Бранка Остоја, 1939-1942. Стара Градишка

МРЧЕВЦИ

19 убијених

Билановић Стевана Живко, 1929-1944. Стара Градишка
Билановић Стевана Жарко, 1928-1944. Стара Градишка
Гребенар М. Борислав, 1928-1944. Мрчевци
Давидовић Славка Милован, 1940 -1944. Мрчевци
Давидовић Славка Стојан, 1937-1944. Мрчевци
Дабић Д. Деса, 1928-1944. Мрчевци
Дејановић М. Спасоја, 1932-1944. Мрчевци
Дејановић М. Бошко, 1932-1944. Стара Градишка
Дејановић М. Здравко, 1937-1944. Мрчевци
Дејановић М. Војин, 1935-1944. Мрчевци
Дејановић М. Милева, 1940-1944. Мрчевци
Ивовић М. Панте, 1931-1944. Стара Градишка
Келечевић Д.Јово, 1927-1944. Стара Градишка
Кашплћ Р. Стево, 1928-1944. Мрчевци
Келечевић Душана Веселько, 1928-1944. Мрчевци
Келечевић Тривуна Раде, 1932-1944. Мрчевци
Скендерија Михајла Раде, 1943 -1944. Мрчевци
Скендерија Михајла Драган, 1937-1944. Мрчевци
Скендерија Михајла Зоран, 1940-1944. Мрчевци

ПЕТОШЕВЦИ

22 убијених

Бањац Миће Момчило, 1941 -1944. Петошевци
Бањац Миће Мирко, 1936-1944. Петошевци
Бањац Миће Столе, 1934-1944. Петошевци
Јешић Михајла Смиља, 1936-1944. Петошевци
Миличевић Микана Ковиљка, 1931-1944. Петошевци
Мракић Стеве Остоја, 1937-1944. Петошевци
Мракић Вида Милан, 1934-1944. Петошевци
Ремић Стојана Грозда, 1938-1944. Петошевци

Ремић Стојана Љубо, 1929-1944. Петошевци
Ремић Стојана Јелка, 1930-1944. Петошевци
Ремић Стојана Мира, 1931-1944. Петошевци
Ремић Стојана Смиља, 1936-1944. Петошевци
Ремић Милана Здравка, 1940-1944. Петошевци
Ремић Милана Стевка, 1942-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Гордана, 1927-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Мирјана, 1929-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Драгица, 1932-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Томислав, 1930-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Стана, 1935-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Милева, 1937-1944. Петошевци
Чуковић Милоша Дамјан, 1939-1944. Петошевци
Чуковић Стеве Ненад, 1938-1944. Петошевци

ОПШТИНА ПРИЈЕДОР

987 убијених

АЛИШИЋИ

11 убијених

Алишић Ибрахима Фаик, 1935-1942.
Алишић Ибрахима Мухарем, 1941-1942.
Алишић Ибрахима Салко, 1938-1942.
Бијелић Савана Душанка, 1928-1943.
Бијелић Савана Ђорђо, 1937-1943.
Бијелић Савана Госпа, 1931-1943.
Бијелић Савана Остоја, 1933-1943.
Бијелић Савана Раде, 1941-1943.
Јатић Станка Душанка, 1937-1943.
Јатић Станка Ђуја, 1935-1943.
Јатић Станка Јелена, 1933-1943.

БАБИЋИ

11 убијених

Кос Мане Драгомир, 1937-1942.
Кос Раде Милорад, 1936-1942.
Кос Пере Зора, 1938-1942.
Кос Вуке Радосавка, 1939-1942.
Панић Илије Илија, 1928-1942.
Павловић Млађе Марко, 1937-1942.
Павловић Млађе Ружа, 1935-1942.
Павловић Млађе Стана, 1940-1942.
Павловић Стевана Петра, 1927-1942.

Чопрка Станка Остоја, 1941-1942.
Чопрка Васкрсије Остоја, 1942-1942.

БИСТРИЦА

14 убијених

Бабић Милана Бјелан, 1928-1942. Јасеновац
Бабић Милана Драго, 1930-1942. Јасеновац
Благојевић Дмитра Стојан, 1928-1942. Јасеновац
Вучковац Раде Гавро, 1931-1942. Јасеновац
Зрнић Лазе Јово, 1927-1942. Земун
Којић Гавре Стево, 1933-1942. Земун.
Којић Јакова Стојан, 1935-1942. Земун
Којић Светка Бјелан, 1934-1942. Земун
Којић Светка Драгољуб, 1934-1942. Земун
Којић Дмитра Милан, 1927-1942. Јасеновац
Мамић Пере Милош, 1928-1942. Јасеновац
Николић Николе Радивој, 1928-1942. Јасеновац
Павић Светка Драгомир, 1928-1942. Земун
362 Павић Симе Здравко, 1927-1942. Земун

БОЖИЋИ

5 убијених

Бурсаћ Симе Мићо, 1935-1943. Божићи
Бурсаћ Симе Љубо, 1937-1943. Божићи
Јовичевић Љубан, 1941-1942. Козара
Ковачевић Благоје Љубо, 1941-1942. Божићи
Котроман Бранка Раденко, 1937-1942 Божићи

БРЕЗИЧАНИ

11 убијених

Адамовић Душана Милева, 1930-1942. Брезичани
Адамовић Душана Остоја, 1938-1942. Брезичани
Адамовић Душана Миле, 1928-1942. Брезичани
Бешир Стола Мара, 1930-1941. Горња Драготиња
Ковачевић Николе Милан, 1927-1942. Брезичани
Малбашић Мирка Ђуро, 1930-1943. Брезичани
Малашиновић Остоје Рајко, 1928-1942. Земун
Малашиновић Остоје Драган, 1929-1942. Земун
Танкосић Ђуре Душко, 1928-1942. Брезичани
Танкосић Томе Миле, 1930-1942. Брезичани
Танкосић Николе Ђуро, 1933-1942. Брезичани

БРИШЕВО

2 убијених

Атлија Пеје Срећко, 1930-1943.

Матић Мате Нада, 1932-1942.

ВЕЛИКО ПАЛАНЧИШТЕ

209 убијених

Бановић Сретка Душанка, 1934-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Боја, 1933-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Стоја, 1934-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Коста, 1936-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Савка, 1937-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Радојка, 1938-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђуре Душанка, 1942-1942. Велико Паланчиште

Бановић Станка Владо, 1929-1942. Велико Паланчиште

Бановић Пере Боса, 1927-1942. Велико Паланчиште

Бановић Пере Душанка, 1927-1942. Велико Паланчиште

Бановић Пере Љубан, 1931-1942. Велико Паланчиште

Бановић Драгоје Драгоја, 1937-1942. Велико Паланчиште

Бановић Миле Стана, 1934-1942. Велико Паланчиште

Бановић Миле Боса, 1936-1942. Велико Паланчиште

Бановић Миле Милош, 1938-1942. Велико Паланчиште

Бановић Миле Илија, 1941-1942. Велико Паланчиште

Бановић Ђурђа Ружа, 1940-1942. Велико Паланчиште

Бановић Драгана Ранко, 1938-1942. Велико Паланчиште

Бановић Драгана Радован, 1939-1942. Велико Паланчиште

Бановић Драгана Дамјан, 1940-1942. Велико Паланчиште

Бановић Микана Срето, 1938-1942. Велико Паланчиште

Бановић Микана Пава, 1934-1942. Велико Паланчиште

Бановић Микана Марија, 1936-1942. Велико Паланчиште

Бановић Марка Драган, 1936-1942. Велико Паланчиште
Бановић Марка Радојка, 1941-1942. Велико Паланчиште

Бановић Милана Радослав, 1928-1942. Велико Паланчиште
Бановић Млађе Милка, 1930-1942. Велико Паланчиште
Бановић Срете Стево, 1939-1942. Велико Паланчиште.
Бановић Срете Крста, 1940-1942. Велико Паланчиште.
Бановић Лазе Марија, 1937-1942. Велико Паланчиште
Бановић Лазе Милка, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Лазе Илија, 1938-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Драгоја, 1927-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Мирко, 1931-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Драгиња, 1930-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Дева, 1932-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Стана, 1934-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Дара, 1936-1942. Велико Паланчиште
Бановић Марка Марија, 1931-1942. Велико Паланчиште
Бановић Марка Славко, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Марка Душан, 1938-1942. Велико Паланчиште
Бановић Драгоје Драгица, 1937-1942. Велико Паланчиште
Бановић Ђуђе Никола, 1942-1942. Велико Паланчиште
Бановић Ђуђе Радован, 1938-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Милош, 1937-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Стана, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Јована Видосава, 1929-1942. Велико Паланчиште
Бановић Лазе Илија, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Лазе Марија, 1928-1942. Велико Паланчиште
Бановић Лазе Илија, 1938-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Душанка, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Михајло, 1929-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Мирко, 1931-1942. Велико Паланчиште
Бановић Уроша Радојка, 1940-1942. Велико Паланчиште
Бановић Живка Душан, 1939-1942. Велико Паланчиште
Бановић Пере Боса, 1927-1942. Велико Паланчиште
Бановић Раде Боро, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бановић Сретка Душанка, 1934-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Драган, 1930-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Сава, 1932-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Томо, 1933-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Томислав, 1934-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Симо, 1930-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Вука, 1932-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Радослав, 1934-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Невенка, 1936-1942. Велико Паланчиште

Балабан Радована Радослав, 1932-1942. Велико Паланчиште
Балабан Радована Бране, 1938-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Вујана, 1936-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Саван, 1936-1942. Велико Паланчиште
Балабан Пере Стана, 1935-1942. Велико Паланчиште
Балабан Радоје Илинка, 1936-1942. Велико Паланчиште
Балабан Радоје Радосава, 1938-1942. Велико Паланчиште
Балабан Радоје Вукан, 1942-1942. Велико Паланчиште
Балабан Ристе Радославка, 1942-1942. Велико Паланчиште
Балабан Луке Радослав, 1932-1942. Велико Паланчиште
Бабић Вељке Марија, 1933-1942. Велико Паланчиште
Бабић Вељке Јован, 1935-1942. Велико Паланчиште
Бабић Вељке Радован, 1937-1942. Велико Паланчиште
Бабић Вељке Анка, 1939-1942. Велико Паланчиште
Бабић Лазе Нада, 1934-1942. Велико Паланчиште
Бабић Лазе Миле, 1936-1942. Велико Паланчиште
Бабић Станка Грозда, 1934-1942. Велико Паланчиште
Бабић Станка Нада, 1936-1942. Велико Паланчиште
Бабић Станка Стана, 1938-1942. Велико Паланчиште
Белић Јована Мирко, 1935-1942. Велико Паланчиште
Белић Јована Драгиња, 1930-1942. Велико Паланчиште
Белић Душана Вукан, 1935-1942. Велико Паланчиште
Балић Душана Миле, 1937-1942. Велико Паланчиште
Белић Душана Вука, 1936-1942. Велико Паланчиште
Белић Душана Ружа, 1940-1942. Велико Паланчиште
Белић Душана Вукашин, 1935-1942. Велико Паланчиште
Белић Јована Драгица, 1939-1942. Велико Паланчиште
Белић Јована Марко, 1929-1942. Велико Паланчиште
Балабан Ристе Душанка, 1939-1942. Велико Паланчиште
Балабан Ристе Петра, 1940-1942. Велико Паланчиште
Вучичевић Јандре Миља, 1929-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Стојана Дара, 1927-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Стојана Драгутин, 1930-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Млађе Марија, 1934-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Млађе Вука, 1937-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Душана Вукан, 1935-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Пере Роса, 1938-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Мијата Ранко, 1930-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Милана Госпа, 1936-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Миле Невенка, 1938-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Миле Јово, 1940-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Петра Раде, 1934-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Петра Вука, 1935-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Петра Гина, 1937-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Пане Вукан, 1935-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Лазе Рајко, 1937-1942. Велико Паланчиште

Вујчић Раде Гина, 1932-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Раде Боро, 1937-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Млађена Гина, 1932-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Млађена Душанка, 1933-1942. Велико Паланчиште
Вујчић Млађена Радован, 1935-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Мијата Бранко, 1929-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Млађе Марија, 1934-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Млађе Вука, 1937-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Пере Госпа, 1928-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Пере Пава, 1930-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Пере Радојка, 1938-1942. Велико Паланчиште
Вучичевић Јандрије Миља, 1929-1942. Велико Паланчиште
Вучковић Стојана Јела, 1935-1942. Велико Паланчиште
Ђерић Миле Дара, 1930-1942. Велико Паланчиште
Кечан Миле Бошко, 1938-1942. Велико Паланчиште
Кечан Пере Марјан, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Раде Живко, 1937-1942. Велико Паланчиште
Личанин Раде Љуба, 1928-1942. Велико Паланчиште
Личанин Раде Гина, 1930-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Војислав, 1928-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Перса, 1928-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Десанка, 1930-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Томислав, 1933-1942. Велико Паланчиште
Личанин Симе Милка, 1928-1942. Велико Паланчиште
Личанин Симе Смиља, 1930-1942. Велико Паланчиште
Личанин Симе Драгоја, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Сретка Бошко, 1935-1942. Велико Паланчиште
Личанин Сретка Мирко, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Ратка Петар, 1941-1942. Велико Паланчиште
Личанин Вучена Стојан, 1934-1942. Велико Паланчиште
Личанин Вучена Драго, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Миле Гојко, 1934-1942. Велико Паланчиште
Личанин Николе Перо, 1935-1942. Велико Паланчиште
Личанин Николе Лазарка, 1940-1942. Велико Паланчиште
Личанин Милоша Дева, 1938-1942. Велико Паланчиште

Личанин Милоша Невенка, 1936-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Никола, 1928-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Госпа, 1930-1942. Велико Паланчиште.
Личанин Млађена Драго, 1931-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Рајко, 1932-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Радослав, 1933-1942. Велико Паланчиште
Личанин Ђоке Јанко, 1930-1942. Велико Паланчиште
Личанин Ђоке Сава, 1933-1942. Велико Паланчиште

Личанин Ђоке Деса, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Осте Вукан, 1934-1942. Велико Паланчиште
Личанин Миле Илинка, 1938-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Дара, 1935-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Марија, 1933-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Милорад, 1934-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Радован, 1932-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Стана, 1929-1942. Велико Паланчиште
Личанин Млађена Душанка, 1931-1942. Велико Паланчиште
Личанин Ратка Милорад, 1939-1942. Велико Паланчиште
Малбашић Драгоје Миле, 1927-1942. Велико Паланчиште
Малбашић Драгоје Миленко, 1929-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Милан, 1935-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Нада, 1938-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Драгиња, 1936-1942. Велико Паланчиште
Марић Миле Петра, 1930-1942. Велико Паланчиште
Микић Лазе Благоја, 1928-1942. Велико Паланчиште
Милосављевић Радована Станко, 1939-1942. В. Паланчиште
Милосављевић Пере Бошко, 1936-1942. Велико Паланчиште
Милосављевић Пере Радован, 1938-1942. Велико Паланчиште
Милосављевић Радована Миља, 1933-1942. Велико Паланчиште
Милосављевић Радована Михајло, 1935-1942. В. Паланчиште
Милосављевић Радована Анђа, 1937-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Неђо, 1939-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Бране, 1933-1942. Велико Паланчиште
Марић Лазе Драгоја, 1934-1942. Велико Паланчиште
Марић Николе Остоја, 1934-1942. Велико Паланчиште
Марић Николе Илинка, 1935-1942. Велико Паланчиште
Радоњић Ђуре Милорад, 1927-1942. Велико Паланчиште
Радошевић Драгоје Владо, 1933-1942. Велико Паланчиште
Радошевић Драгоје Крсто, 1935-1942. Велико Паланчиште
Радошевић Драгоје Стоја, 1937-1942. Велико Паланчиште
Радошевић Драгоје Драгица, 1938 -1942. Велико Паланчиште
Селак Миће Радојка, 1930-1942. Велико Паланчиште
Селак Миће Радован, 1932-1942. Велико Паланчиште
Селак Миће Рајко, 1933-1942. Велико Паланчиште
Селак Миће Љубомир, 1937-1942. Велико Паланчиште
Селак Стојана Стана, 1930-1942. Велико Паланчиште
Селак Миће Будимир, 1932-1942. Велико Паланчиште
Симатовић Бошка Гина, 1929-1942. Велико Паланчиште
Симатовић Раде Ђоко, 1927-1942. Велико Паланчиште
Станић Марка Душан, 1934-1942. Велико Паланчиште
Станић Марка Грозда, 1935-1942. Велико Паланчиште
Станић Марка Радосава, 1932-1942. Велико Паланчиште
Стегић Лаке Петар, 1928-1942. Велико Паланчиште
Стегић Раде Симо, 1927-1942. Велико Паланчиште

Стегић Сретка Бошко, 1937-1942. Велико Паланчиште
 Стегић Сретка Марија, 1941-1942. Велико Паланчиште
 Стегић Лаке Здравко, 1931-1942. Велико Паланчиште
 Стегић Лаке Симо, 1927-1942. Велико Паланчиште
 Стегић Лаке Михајло, 1938-1942. Велико Паланчиште
 Ћиверица Јове Боса, 1934-1942. Велико Паланчиште
 Ћиверица Јове Никола, 1938-1942. Велико Паланчиште
 Ћиверица Јове Срето, 1932-1942. Велико Паланчиште

ГАЋАНИ

3 убијених

Врањеш Мирка Бранка, 1938-1943.
 Врањеш Мирка Ранко, 1936-1943.
 Мрђа Гојка Мира, 1927-1943.

ГОРЊА ДРАГОТИЊА

21 убијених

Бабић Симе Михајло, 1927-1942. Земун
 Беслаћ Душана Пава, 1937-1943. Горња Драготиња
 Беслаћ Душана Вукашин, 1936-1943. Горња Драготиња
 Бешић Столе Мане, 1928-1941. Горња Драготиња
 Бешић Столе Миља, 1939-1941. Горња Драготиња
 Брдар Илије Михајло, 1928-1942. Горња Драготиња
 Вукота Миле Мирко, 1927-1942. Земун
 Грбић Марка Јован, 1928-1942. Земун
 Драгић Стеве Милан, 1929-1944.
 Родић Млађена Стево, 1929-1942. Горња Драготиња
 Родић Млађена Тривун, 1927-1942. Земун
 Родић Душана Драган, 1929-1942. Земун
 Родић Милана Ђорђо, 1929-1942. Љубија
 Русмир Илије Микан, 1928-1942. Козара

Савановић Душана Перо, 1928-1942. Козара
Савановић Јове Никола, 1933-1942. Козара
Савановић Јове Пава, 1936-1942. Козара
Савановић Јове Ратко, 1941-1942. Козара
Савановић Микајла Даница, 1933-1942. Козара
Средић Гавре Драган, 1927-1942. Земун
Шобот Павла Драган, 1928-1942. Земун

ГОРЊИ ГАРЕВЦИ

16 убијених

Инђић Милош, 1939-1942. Козара
Пуповац Јована Лазарка, 1932-1942. Горњи Гаревци
Пупавац Јована Радојка, 1934-1942. Горњи Гаревци
Пуповац Јована Славица, 1936-1942. Горњи Гаревци
Ритан Манојла Света, 1939-1942. Горњи Гаревци
Ритан Манојла Милан, 1934-1942. Горњи Гаревци
Ритан Манојла Сретко, 1937-1942. Горњи Гаревци
Ритан Манојла Стево, 1939-1942. Горњи Гаревци
Ритан Манојла Владо, 1932-1942. Горњи Гаревци
Ритан Млађена Светозар, 1938-1942. Горњи Гаревци
Стевић Душана Сreto, 1938-1943.
Шипка Мирко, 1935-1942. Горњи Гаревци
Шипка Владе Славко, 1928-1942. Горњи Гаревци
Шипка Василије Славко, 1931-1942. Горњи Гаревци
Шипка Василије Милка 1934-1942. Горњи Гаревци
Шипка Василије Софија, 1928-1942. Горњи Гаревци

ГОМЈЕНИЦА

1 убијено

Ступар Глише Раде, 1927-1942. Гомјеница {366}

ГОРЊИ ЈЕЛОВАЦ

262 убијених

Алексић Миле Сретко, 1941-1942. Горњи Јеловац
Алексић Теодора Мика, 1935-1942, Хрустово
Алексић Владе Марјан, 1939-1942. Хрустово
Бабић Микаила Стана, 1933-1942. Хрватска Дубица
Бабић Мирка Илија, 1936-1942. Поглеђево
Бабић Мирка Јованка, 1938-1942. Поглеђево
Бабић Мирка Никола, 1934-1942. Поглеђево
Бабић Мирка Сава, 1939-1942. Поглеђево
Бабић Лазе Вељко, 1928-1942. Поглеђево
Бабић Миле Перо, 1929-1942. Горњи Јеловац

Бабић Мише Нада, 1938-1942. Козара
Бабић Мише Мирко, 1940-1942. Козара
Бокан Пане Драгица, 1940-1942. Паланчиште
Бокан Пане Драгољуб, 1936-1942. Паланчиште
Бокан Пане Светозар, 1938-1942. Паланчиште
Бокан Васе Душанка, 1931-1942. Паланчиште
Бокан Васе Илија, 1936-1942. Паланчиште
Бокан Васе Вука, 1939-1942. Паланчиште
Бокан Васе Вујо, 1939-1942. Паланчиште
Бувач Станка Милка, 1933-1942. Паланчиште
Бувач Станка Тина, 1930-1942. Паланчиште
Вукота Милана Милена, 1938-1942. Паланчиште
Вукота Милана Стојан, 1940-1942. Козара
Вукадиновић Душана Анка, 1934-1942. Паланчиште
Вукадиновић Марка Вукосава, 1932-1942. Горњи Јеловац
Вукадиновић Душана Анкица, 1935-1942. Патрија
Вукадиновић Душана Мирко, 1941-1942. Патрија
Вукадиновић Душана Никола, 1936-1942. Патрија
Вукадиновић Марка Мара, 1939-1942. Патрија
Вукадиновић Марка Милорад, 1935-1942. Патрија
Вулетић Уроша Боса, 1936-1942. Горњи Јеловац
Вулетић Василије Бранко, 1929-1942. Земун
Вулетић Раде Боса, 1927-1942. Горњи Јеловац
Вулетић Раде Станка, 1940-1942. Горњи Јеловац
Вулетић Раде Стоја, 1929-1942. Хрватска Дубица
Вулетић Василије Драгомир, 1935 -1942. Горњи Јеловац
Вулетић Уроша Милева, 1932-1942. Горњи Јеловац
Вулетић Уроша Раде, 1930-1942. Горњи Јеловац
Вукић Душана Дара, 1940-1942. Горњи Јеловац
Вукојевић Спасоје Коса, 1941 -1942. Горњи Јеловац
Вукота Милана Радана, 1941-1941. Козара
Вукота Милана Радомир, 1939-1942. Козара
Вулетић Василије Бранко, 1929-1942. Горњи Јеловац
Гојић Уроша Миленко, 1938-1942. Горњи Јеловац
Гојић Уроша Смиља, 1941-1942. Горњи Јеловац
Гускић Илије Милан, 1932-1942. Патрија
Гускић Илије Васкрсија, 1935-1942. Патрија
Гускић Илије Војо, 1934-1942. Патрија
Добријевић Драгомира Драгиња, 1941-1942.
Добријевић Мирка Раде, 1927-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Мирка Дева, 1932-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Мирка Милорад, 1928-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Мирка Перса, 1933-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Мирка Васо, 1931-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Миле Дева, 1928-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Миле Перса, 1930-1942. Горњи Јеловац

Добријевић Миле Милорад, 1934-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Миле Васо, 1934-1942. Горњи Јеловац
Добријевић Драгомира Дара, 1940-1942. Горњи Јеловац
Драча Николе Перса, 1927-1942. Козара
Драча Николе Милан 1933-1942. Козара
Ђаковић Раде Невенка, 1930-1942. Козара
Ђаковић Милана Драгољуб, 1939-1942. Горњи Јеловац
Ђаковић Милана Јован, 1940-1942. Горњи Јеловац
Ђурић Ранка Анђа, 1936-1942. Горњи Јеловац
Завишић Василије Милева, 1930-1942. Козара
Завишић Раде Драгиња, 1928-1942. Козара
Завишић Николе Вукосава, 1938-1942. Јасеновац
Завишић Николе Милка, 1940-1942. Јасеновац
Завишић Николе Вукашин, 1941-1942. Јасеновац
Завишић Раде Танкосава, 1938-1942. Јасеновац
Завишић Василије Анка, 1940-1942. Јасеновац
Зорић Драгоје Раде, 1929-1942. Јасеновац
Зорић Ђуре Драгоја, 1927-1942. Јасеновац
Зорић Косе Драгица, 1941-1942. Јасеновац
Зорић Николе Божо, 1939-1942. Јасеновац
Зорић Николе Милева, 1941-1942. Јасеновац
Зорић Николе Перо, 1938-1942. Јасеновац
Илић Петра Миленко, 1937-1942. Горњи Јеловац
Илић Петра Јован, 1939-1942. Горњи Јеловац
Илић Момчила Драгољуб, 1935-1942. Горњи Јеловац
Илић Момчила Душанка, 1934-1942. Горњи Јеловац
Илић Момчила Марија, 1928-1942. Горњи Јеловац
Илић Момчила Никола, 1930-1942. Горњи Јеловац
Илић Петра Радомир 1932-1942. Горњи Јеловац
Илић Петра Драгољуб, 1935-1942. Горњи Јеловац
Кнежевић Антоније Коса, 1939-1942. Козара
Кнежевић Антоније Миља, 1941-1942. Козара
Кнежевић Антоније Миле, 1941-1942. Козара
Кнежевић Алексе Милева, 1936-1942. Козара
Кнежевић Миле Душан, 1930-1942. Козара
Кнежевић Стеве Никола, 1934-1942. Козара
Кнежевић Стеве Илија, 1936-1942. Козара
Кнежевић Алексе Милева, 1937-1942. Козара
Кнежевић Алексе Сретко, 1931-1942. Козара
Кнежевић Алексе Јања, 1929-1942. Козара
Кнежевић Антоније Ђуро, 1928-1942. Козара
Кнежевић Антоније Ранко, 1931-1942. Козара
Кнежевић Антоније Коса, 1937-1942. Козара
Кнежевић Антоније Борислав, 1941-1942. Козара
Коралија Васкрсије Марко, 1942-1942. Козара
Колар Љубана Милан, 1941-1942. Козара

Колар Саве Драгоја, 1932-1942. Горњи Јеловац
Колар Саве Ђуро, 1939-1942. Горњи Јеловац
Колар Саве Јован, 1938-1942. Горњи Јеловац
Колар Саве Стоја, 1929-1942. Горњи Јеловац
Лазих Драге Невенка, 1940-1942. Јасеновац
Лазих Драге Миља, 1941-1942. Јасеновац
Лазих Ђорђије Радослава, 1932-1942. Јасеновац
Лукић Раде Сретко, 1930-1942. Козара
Мацура Пилипа Босилка, 1941-1942. Козара
Мацура Душана Миља, 1942-1942. Козара
Мацура Љубана Мирко, 1937-1942. Горњи Јеловац
Мацура Душана Раде, 1940-1942. Поглеђево
Мацура Душана Радован, 1940-1942. Поглеђево
Мацура Љубана Млађен, 1934-1942. Поглеђево
Мацура Миле Стоја, 1932-1942. Поглеђево
Мацура Милутина Милан, 1938-1942. Јасеновац
Мацура Милутина Милорад, 1936-1942. Јасеновац
{367} Мацура Милутина Неђо, 1940-1942. Јасеновац
Мацура Пилипа Здравко, 1940-1942. Јасеновац
Мацура Владимира Вуја, 1938-1942. Јасеновац
Мацура Владимира Живко, 1942-1942. Јасеновац
Малетић Михајла Стана, 1932-1942. Јасеновац
Малетић Николе Милан, 1928-1942. Јасеновац
Малетић Николе Милан, 1930-1942. Јасеновац
Малетић Николе Милош, 1931-1942. Јасеновац
Малетић Михајла Танкосава, 1931-1942. Јасеновац
Малетић Михајла Видосава, 1933-1942. Јасеновац
Марин Душана Миољка, 1936-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Душанка, 1937-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Јања, 1938-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Драгомир, 1939-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Анка, 1941-1942. Горњи Јеловац
Марин Јована Никола, 1937-1942. Горњи Јеловац
Марин Јована Коста, 1935-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Драгиња, 1928-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Миљенко, 1930-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Смиља, 1935-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Драгомир, 1940-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Рајко, 1934-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Маринко, 1936-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Невенка, 1939-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Ђорђе, 1941-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Пава, 1942-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Милош, 1927-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Благоје Јованка, 1936-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Благоје Милан, 1939-1942. Горњи Јеловац

Мудринић Благоје Вукосава, 1933-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Дмитра Драгиња, 1941-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Дмитра Мирко, 1939-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Душана Даница, 1930-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Душана Раде, 1932-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Душана Смиља, 1934-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Душана Стево, 1937-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јована Деса, 1931-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јована Љубан, 1927-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Марко, 1929-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Невенка, 1933-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Саво, 1935-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Стево, 1939-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Стана, 1940-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Уроша Деса, 1927-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Уроша Марко, 1929-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Уроша Невенка, 1931-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Уроша Саво, 1938-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Миља, 1937-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Стево, 1939-1942. Горњи Јеловац
Мудринић Јове Стана, 1940-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Миољка, 1936-1942. Горњи Јеловац
Марин Душана Јања, 1938-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Радомир, 1940-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Драгомир, 1940-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Милан, 1928-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Драгиња, 1930-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Миленко, 1932-1942. Горњи Јеловац
Марин Љупка Смиља, 1934-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Маринко, 1935-1942. Горњи Јеловац
Марин Сретка Нена, 1937-1942. Горњи Јеловац
Микић Манојле Љубан, 1927-1942. Горњи Јеловац
Милетић Николе Милан, 1929-1942. Горњи Јеловац
Малетић Николе Љубан, 1935-1942. Горњи Јеловац
Малетић Николе Деса, 1934-1942. Горњи Јеловац
Малетић Николе Милева, 1938-1942. Горњи Јеловац
Малетић Михајла Танкосава, 1937-1942. Горњи Јеловац
Малетић Михајла Јован, 1935-1942. Горњи Јеловац
Малетић Раде Станко, 1940-1942. Јасеновац
Малетић Раде Боја, 1938-1942. Јасеновац
Пећанац Николе Лазарка, 1931-1942.
Петрић Дмитра Радана, 1938-1942. Патрија
Петрић Душана Анка, 1941-1943.
Петрић Драгоје Госпава, 1940-1942. Горњи Јеловац
Петрић Драгоје Марјан, 1938-1942. Горњи Јеловац
Петрић Драгоје Милан, 1931-1942. Горњи Јеловац

Петрић Млађе Драгица, 1935-1942. Горњи Јеловац
Петрић Млађе Перса, 1937-1942. Горњи Јеловац
Петрић Млађе новорођенче, 1942-1942. Горњи Јеловац
Петрић Стеве Невенка, 1936-1942. Горњи Јеловац
Петрић Вукашина Боса, 1941-1942. Патрија
Плавчић Јована Роса, 1928-1942. Јасеновац
Поповић Душана Милка, 1941-1942. Јасеновац
Петрић Млађе Драгица, 1934-1942. Горњи Јеловац
Петрић Млађе Перса, 1936-1942. Горњи Јеловац
Петрић Косте Влајко, 1928-1942. Патрија
Петрић Косте Душанка, 1930-1942. Патрија
Петрић Косте Владислав, 1932-1942. Патрија
Продан Милана Љепосава, 1940-1942. Козара
Продан Љупка Вукосава, 1935-1942. Козара
Петрић Драгоје Драгиња, 1934-1942. Јасеновац
Петрић Драгоје Миленко, 1937-1942. Паланчиште
Петрић Драгоје Стоја, 1939-1942. Паланчиште
Петрић Драгоје Милош, 1940-1942. Паланчиште
Продан Љупка Невенка, 1935-1942. Козара
Продан Љупка Драгиња, 1942-1942. Козара
Продан Љупка Миља, 1941-1942. Козара
Продан Милана Танкосава, 1938-1942. Козара
Продан Млађена Анка, 1940-1942. Козара
Продан Остоје Илија, 1937-1942. Козара
Продан Стојана Благоја, 1938-1942. Козара
Поповић Пере Душан, 1934-1942. Козара
Рајић Остоје Милош, 1928-1942. Козара
Рељић Луке Драгица, 1940-1942. Горњи Јеловац
Рељић Ратка Коса, 1928-1942. Горњи Јеловац
Рељић Ратка Марија, 1931-1942. Горњи Јеловац
Рељић Владе Стево, 1938-1942. Горњи Јеловац
Рељић Владе Милош, 1929-1942. Горњи Јеловац
Рељић Луке Радојка, 1939-1942. Горњи Јеловац
Рељић Ратка Љубо, 1938-1942. Горњи Јеловац
Савић Косте Душанка, 1933-1942. Горњи Јеловац
Савић Косте Владимир, 1930-1942. Горњи Јеловац
Савић Косте Владислав, 1935-1942. Горњи Јеловац
Срдић Ђоке Душанка, 1931-1942. Козара
Трамошљанин Миле Миља, 1939-1942. Козара
Трамошљанин Миле Душан, 1930-1942. Козара
Трамошљанин Стеве Илија, 1933-1942. Козара
Ћуп Драгоје Благоја, 1937-1942. Патрија
Ћуп Драгоје Раде, 1940-1942. Патрија
Цвијић Мирка Душанка, 1934-1942. Козара
Цвијић Мирка Милош, 1932-1942. Козара
Цвијић Мирка Рада, 1937-1942. Козара

Цвијић Милорада Чедомир, 1929-1942. Козара
Цвијић Сретка Боја, 1927-1942. Козара
Цвијић Мирка Милош, 1936-1942. Козара
Цвијић Мирка Миља, 1937-1942. Патрија
Цвијић Мирка Анка, 1939-1942. Патрија
Чађо Милана Дара, 1933-1942. Патрија
Чађо Милана Милена, 1933-1942. Патрија
Чађо Милана Невенка, 1939-1942. Патрија
Чађо Милана Срето, 1931-1942. Патрија
Чађо Илије Милан, 1932-1942. Патрија
Чађо Илије Вакрсија, 1935-1942. Патрија
Чупић Драгоје Благоја, 1933-1942. Патрија
Чупић Драгоје Марјан, 1939-1942. Патрија
Чупић Драгоје Радоје, 1936-1942. Патрија
Чупић Драгоје Стоја, 1935-1942. Патрија
Шормаз Пере Милутин, 1928-1942. Козара
Шормаз Раде Смиља, 1941-1942. Козара
Шормаз Стојана Милица, 1932-1942. Козара
Шормаз Стојана Миља, 1930-1942. Козара
Шормаз Стојана Стана, 1935-1942. Козара
Шормаз Стојана Стоја, 1936-1942. Козара
Шормаз Стојана Живко, 1928-1942. Козара

ГОРЊИ ОРЛОВЦИ

9 убијених

Бановић Јанка Борислав, 1928-1943.
Вученовић Јове Милан, 1928-1942. Јасеновац
Гњатовић Николе Стојан, 1927-1942. Јасеновац
Китоњић Ђоке Љубан, 1929-1942. Јасеновац
Китоњић Ђоке Лазарка, 1938-1942. Јасеновац
Китоњић Ђоке Милан, 1931-1942. Јасеновац
Китоњић Ђоке Милка, 1933-1942. Јасеновац
Матијаш Драгана Лазо, 1930-1942. Јасеновац
Савић Стевана Лазо, 1927-1942. Доњи Гаревци

ГРАДИНА

1 убијено

Врабац Ђорђа Бранко, 1927-1944. Градина

ДЕРА

6 убијених

Блатић Пере Младен, 1941-1942. Козара
Ђорић Богдана Драгутин, 1942-1942. Козара

Гајић Остоје Стојан, 1927-1942. Козара
Инђић Николе Милош, 1929-1942. Козара
Јанковић Ђуре Перса, 1941-1942. Козара
Шобот Миле Млађен, 1938-1942. Козара

ДОЊА ДРАГОТИЊА

17 убијених

Бешир Стојана Мане, 1932-1941. Доња Драготиња
Бешир Стојана Милџа, 1938-1942. Доња Драготиња
Босанчић Миле Михајло, 1941-1942. Земун
Вукота Илије Драган, 1930-1942. Јасеновац
Вукота Миће Мирко, 1934-1942. Доња Драготиња
Вукота Илије Милан, 1931-1942. Јасеновац
Вукота Илије Драган, 1933-1942. Јасеновац
Жујић Петра Зора, 1930-1942. Доња Драготиња
Жујић Пере Зорка, 1932-1941. Доња Драготиња
Калинић Јове Стојан, 1927-1942. Земун
Кнежевић Ђуре Перо, 1928-1942. Земун
Савановић Марка Душан, 1930-1942. Јасеновац
Секулић Радована Мирко, 1933-1942. Земун
Шобот Павла Драган, 1927-1941. Доња Драготиња
Шобот Павла Славко, 1929-1941. Доња Драготиња
Шобот Пане Зора, 1938-1941. Горња Драготиња
Шобот Пане Нада, 1938-1941. Горња Драготиња

ДОЊИ ГАРЕВЦИ

1 убијено

Савић Стевана Лазо, 1928-1944. Доњи Гаревци

ДОЊИ ОРЛОВЦИ

4 убијених

Гњатовић Николе Гојко, 1928-1941. Приједор
Гњатовић Илије Лазо, 1928-1941. Приједор
Змијањац Остоје Сретко, 1929-1943. Орловци
Шумар Лазе Млађен, 1928-1941. Стара Градишка

ЗЕЦОВИ

5 убијених

Радуловић Пере Радомир, 1938-1943. Зецови
Радуловић Пере Урош, 1940-1943. Зецови
Радуловић Стојана Мићо, 1930-1942. Зецови

Ступар Обрада Драган, 1938-1943. Зецови
Ступар Обрада Рајко, 1940-1943. Зецови

ЈАРУГЕ

2 убијених

Власенко Милана Милан, 1942-1944.
Стевић Душана Свето, 1938-1942. Гаревци

ЈУГОВЦИ

6 убијених

Јањић Станише Пава, 1937-1941.
Јањић Станише Сава, 1937-1941.
Кунић Јована Гојко, 1939-1945.
Кунић Нике Мирко, 1939-1945.
Марчета Саве Ђуро, 1928-1943. Југовци
Шобот Пане Славко, 1932-1941.

ЈУТРОГОШТА

7 убијених

Булић Марка Коста, 1927-1942. Стара Градишка
Вујановић Николе Милан, 1927-1942. Стара Градишка
Дошен Вује Војислав, 1933-1942. Стара Градишка
Ђаковић Симе Јованка, 1929-1942. Стара Градишка
Ђаковић Ђуре Млађо, 1927-1942. Земун
Кунић Тривуна Живка, 1927 -1942. Јасеновац
Родић Јована Душан, 1927-1942. Јасеновац

КОЗАРАЦ

10 убијених

Алихоџић Хасиба Ибрахим, 1930-1943.
Балић Махмута Осман, 1928-1944.
Гунић Суље Аган, 1932-1942. Козара
Гунић Суље Финка, 1928-1942. Козара
Гунић Суље Ирфан, 1936-1942. Козара
Гунић Суље Орхан, 1930-1942. Козара
Гунић Суље Рахман, 1934 -1942. Козара
Кос Светка Љубан, 1941-1942. Козара
Мујагић Османа Зумра, 1937-1942. Козара
Пулић Махмута Але, 1928-1942. Козара

КРИВАЈА

1 убијено

Башић Лаке Мирко, 1937-1942.

ЛАМОВИТА

27 убијених

Ардов Васкрсије Драгоја, 1941 -1942. Јасеновац
Ардов Васкрсије Ранко, 1941 -1942. Јасеновац
Берић Душана Драгоја, 1940 -1942. Ивањска
Берић Раде Милан, 1940-1942. Ивањска
Берић Симе Госпа, 1933-1942. Ивањска
Гајић Стевана Љубан, 1940-1942. Сисак
Граховац Обрада Рајко, 1937-1944. Сисак
Граховац Остоје Даница, 1937-1942. Сисак
Ђурђевић Драгоје Душанка, 1938 -1942. Ламовита
Ђурђевић Драгоје Раде, 1941 -1943. Ламовита
Ђурђевић Младена Љубан, 1935 -1942. Ламовита
Ђурђевић Младена Милан, 1934-1942. Ламовита
Ђурђевић Милована Вид, 1940-1942. Сисак
Илић Марка Миле, 1933-1943. Ламовита
Илић Марка Мира, 1935-1943. Ламовита
Лајић Драгоје Зорка, 1933 -1942. Јасеновац
Лајић Млађе Осте, 1927-1942.
Маленчић Бошка Милош, 1936-1942. Јасеновац
Прпош Раде Босиљка, 1941 -1942. Јасеновац
Прпош Раде Крста, 1939-1942. Јасеновац
Прпош Васе Крстан, 1933-1942.
Прпош Васе Саво, 1935-1942.
Пушац Стојана Душко, 1927-1942.
Пушац Стојана Гавро, 1930-1942.
Рубин Васе Тривун, 1939-1942. Сисак
Савић Стојана Љубан, 1940-1942. Сисак
Станојевић Стевана Драган, 1941-1942. Сисак

ЉЕСКАРЕ

7 убијених

Богојевић Јове Душанка, 1929-1941. Љубија
Богојевић Јове Мира, 1936-1942. Љубија
Јошкић Стеве Јованка, 1942-1942.
Јошкић Свете Радојка, 1938-1942.
Јошкић Свете Душанка, 1938-1941. Љубија
Јошкић Свете Мира, 1941-1941. Љубија
Крнета Јове Сава, 1931-1942.

ЉУБИЈА

13 убијених

Бојагић Које Душанка, 1927-1941. Љубија
Бојагић Које Мира, 1935-1941. Љубија
Бујак Миле Бранка, 1933-1943. Грмеч
Бујак Миле Бране, 1930-1944. Стара Градишка
Љубанић Симе Наталија, 1930-1943.
Љубонић Симе Неђо, 1930-1943. Грмеч
Орловац Ивице Љерка, 1935-1943. Грмеч
Паковац Конрада Милош, 1936-1943. Грмеч
Порхамов Конрада Милош, 1936 - 1943. Грмеч
Порхамов Конрада Вера, 1933-1943. Грмеч
Прпош Васе Крстан, 1933-1942. Јасеновац
Прпош Васе Саво, 1935-1942. Јасеновац
Станојевић Стевана Драган, 1941 -1942. Јасеновац

МАЛО ПАЛАНЧИШТЕ

50 убијених

Бановић Боже Лазарка, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Боже Вукан, 1940-1942. Паланчиште
Бановић Боже Зорка, 1928-1942. Паланчиште
Бановић Драгана Ратко, 1940-1942. Паланчиште
Бановић Драгутина Душан, 1937-1942. Паланчиште
Бановић Драгутина Љепосава, 1931-1942. Паланчиште
Бановић Драгутина Вукосава, 1927-1942. Паланчиште
Бановић Илије Ружа, 1927-1942. Паланчиште
Бановић Љубана Бошко, 1940-1942. Паланчиште
Бановић Љубана Радославка, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Николе Здравко, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Милана Ана, 1935-1942. Паланчиште
Бановић Милана Бране, 1930-1942. Паланчиште
Бановић Милана Пава, 1937-1942. Паланчиште
Бановић Пере Мићо, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Пере Раде, 1934-1942. Паланчиште
Бановић Пере Радојка, 1936-1942. Паланчиште
Бановић Петра Стоја, 1934-1942. Паланчиште
Бановић Раде Сретко, 1933-1942. Паланчиште
Бановић Васе Гојко, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Васе Илинка, 1932-1942. Паланчиште
Бановић Васе Мара, 1934-1942. Паланчиште
Бановић Васе Раде, 1930-1942. Паланчиште
Бановић Васе Рајко, 1938-1942. Паланчиште
Бановић Васе Сreto, 1927-1942. Паланчиште
Бановић Л. Марија, 1937-1942. Паланчиште

Бановић П. Јула, 1929-1942. Паланчиште
Бановић Милана Милка, 1928-1942. Паланчиште
Букадиновић Пере Драгоја, 1930-1942. Паланчиште
Букадиновић Петра Станко, 1939-1942. Паланчисте
Гавриловић Миле Боса, 1937-1942. Паланчиште
Гавриловић Миле Доста, 1937-1942. Паланчиште
Гавриловић Миле Душанка, 1940-1942. Паланчиште
Гавриловић Миле Мира, 1941-1942. Паланчиште
Жабић Душана Милка, 1940-1942. Паланчиште
Жабић Миће Гина, 1937-1942. Паланчиште
Жабић Миће Марија, 1940-1942. Паланчиште
Жабић Миће Срето, 1939-1942. Паланчиште
Рајлић М. Госпа, 1940-1942. Паланчиште
Рајлић Николе Лука, 1934-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Драгоје Богдан, 1936-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Николе Илинка, 1938-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Николе Нико, 1935-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Николе Ратко, 1941-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Стеве Душан, 1930-1942. Горњи Јеловац
Рајлић Стеве Душанка, 1930-1942. Горњи Јеловац
Стегић Раде Благоја, 1932-1942. Паланчиште
Стегић Раде Здравко, 1934-1942. Паланчиште
Стегић Стојана Ана, 1935-1942. Паланчиште
Стегић Раде Драгиња, 1930-1942. Паланчиште

МАРИНИ

9 убијених

Бера Светозара Перо, 1934-1942. Земун
Драгојевић Пере Живко, 1928-1942. Земун
Згоњанин Петра Божо, 1927-1942. Непознато
Кесар Мирка Јованка, 1941-1942. Марини
Кесар Марка Невенка, 1940-1943. Марини
Кесар Марка Винка, 1935-1944. Марини
Марин Стеве Стана, 1940-1942. Марини
Марин Симе Јока, 1927-1943. Марини
Несторов Миле Ђуро, 1927-1942. Непознато

МИЉАКОВЦИ

21 убијених

Букадиновић Остоје Дева, 1936-1944.
Букадиновић Остоје Мира, 1933-1944.
Букадиновић Остоје Радован, 1930-1944.
Кецман Вељке Стана, 1938-1942. Миљаковци
Кецман Вељка Станко, 1928-1942. Миљаковци

Кусоњић Гојка Мара, 1940-1943. Грмеч
Кусоњић Гојка Небојша, 1938-1943. Грмеч
Марчетић Драгутина Нада, 1939-1943. Тела
Мартић Манојла Коса, 1934-1942. Миљаковци
Мартић Манојла Милутин, 1936-1942. Миљаковци
Мартић Милана Мира, 1940-1942. Миљаковци
Мартић Милана Рајко, 1938-1942. Миљаковци
Миљатовић Милана Станка, 1929-1942. Миљаковци
Миљатовић Милана Стана, 1927-1942. Миљаковци
Топић Драгутина Цвијета, 1934-1944.
Топић Драгутина Мићо, 1929-1944.
Топић Миле Јово, 1935-1944.
Топић Миле Ненад, 1942-1944.
Топић Миле Вукосава, 1937-1944.
Хатић Шабана Хамид, 1930-1943.
Шиљеговић Василије Сретко, 1929-1944.

МИСКА ГЛАВА

11 убијених

Бабић Луке Лазо, 1928-1941. Приједор
Глигић Пере Петар, 1935-1942. Миска Глава
Глигић Стојана Урош, 1927-1942. Земун
Зеџ Бошка Лазо, 1932-1942. Ивањска
Зеџ Николе Миољка 1939-1942. Омарска
Комосар Марка Стојан, 1928-1942. Земун
Радуловић Мићо, 1930-1942. Зецови.
Радуловић Радомир, 1938-1943. Грмеч
Ступар Драган, 1938-1943. Грмеч
Ступар Рајко, 1940-1943. Грмеч
Средић Тривуна Рајко, 1928-1942. Сводна

НИШЕВИЋИ

2 убијених

Врачар Шимуна Јека, 1929-1943.
Врачар Симеуна Вида, 1927-1943.

НИШТАВЦИ

14 убијених

Бјелић Савана Душанка, 1927-1943. Грмеч
Бјелић Савана Остоја, 1936-1943. Грмеч
Бјелић Савана Ђорђе, 1935-1942. Ништавци
Бјелић Савана Госпа, 1931-1942. Ништавци
Јатић Станка Душанка, 1937-1942. Ништавци

Јатић Станка Јела, 1935-1942. Ништавци
Лукић Миле Добрила, 1940-1943. Грмеч
Лукић Миле Мира, 1936-1943. Грмеч
Лукић Паје Грозда, 1931-1943. Грмеч
Шкондрић Триве Јерика, 1936-1943. Грмеч
Шкондрић Триве Радован, 1941-1942. Ништавци
Шкондрић Триве Сава, 1937-1942. Ништавци
Шкондрић Триве Славко, 1934-1943. Грмеч
Шкондрић Триве Зорка, 1940-1942. Ништавци

ОМАРСКА

36 убијених

Бабић Роке Мирко, 1937-1942. Грмеч
Дукић Драгана Илија, 1941-1942. Приједор
Дукић Мијата Коста, 1938-1942. Приједор
Дукић Мијата Доста, 1935-1942. Приједор
Дукић Теодора Илија, 1934-1942. Стара Градишка
Дукић Новака Тихомир, 1938-1942. Стара Градишка
Дукић Новака Радојка, 1941-1942. Стара Градишка
Дукић Савана Ружа, 1936-1942. Стара Градишка
Иликић Уроша Стана, 1936-1942. Стара Градишка
Јагодић Осте Живко, 1927-1943 Омарска
Марић Стојана Крстана, 1936-1942. Јасеновац
Марић Стојића Милован, 1935-1942. Градишка
Марић Стојића Зорка, 1939-1942. Градишка
Марић Обрада Радован, 1939-1942. Приједор
Марић Косте Драгољуб, 1940-1942. Приједор
Рубин Јакова Марко, 1937-1942. Приједор
Рубин Јакова Душанка, 1939-1942. Приједор
Рубин Млађена Јован, 1940-1942. Приједор
Рубин Милоша Стојан, 1928-1942. Приједор
Рубин Дејана Драгољуб, 1934-1942. Јасеновац
Рубин Дејана Душан, 1936-1942. Јасеновац
Рубин Осте Васо, 1936-1942. Јасеновац
Стојаковић Остоје Ђуро, 1936-1942. Горњи Гаревци
Стојаковић Стојана Даница, 1933-1942. Јасеновац
Стојаковић Стојана Стојко, 1935-1942. Јасеновац
Стојаковић Стојана Марко, 1937-1942. Јасеновац
Стојаковић Ратка Рајка, 1941-1941. Приједор
Стојаковић Дане Драган, 1927-1942. Јасеновац
Стојаковић Уроша Стана, 1938-1942. Приједор
Стојаковић Уроша Дева, 1940-1942. Приједор
Стеванић Ђорђе Недељко, 1938-1942. Приједор
Стеванић Раде Мијодраг, 1936-1942. Градишка
Стеванић Глиге Госпава, 1938-1942. Приједор

Стеванић Обрада Рајко, 1938-1942. Приједор
Стеванић Илије Мирко, 1935-1942. Приједор
Стеванић Раде Радован, 1945-1945. Омарска

ОРЛОВАЧА

1 убијено

Ковачевић Николе Милан, 1929-1942.

ПЕЈИЋИ

2 убијених

Букић Драгутина Борка, 1940-1942.
Стојановић Триве Вукосава, 1936-1942.

ПРИЈЕДОР

61 убијених

Алишић Ибрахима Салих, 1930-1944. Приједор
Алтић Сулејмана Нијаз, 1936-1942. Приједор
Алагих Мухе Едхем, 1934-1944. Приједор
Бановић Љубе Перо, 1930-1942. Стара Градишка
Башкот Бранка Смиља, 1930-1942. Стара Градишка
Бановић Душана Озренка, 1928-1942. Стара Градишка
Бојанић Живка Јово, 1931-1942. Стара Градишка
Вујасиновић Николе Славко, 1937-1942. Јасеновац
Вукадиновић Васе Милка, 1930-1942. Стара Градишка
Вулес Луке Бошко, 1933-1941. Приједор
Добријевић Јове Драгица, 1930-1942. Јасеновац
Ђурендић Ђорђа Душанка, 1928-1942. Јасеновац
Ђурендић Јове Бранко, 1930-1942. Стара Градишка
Ђурић Пере Душан, 1928-1941. Приједор
Екиновић Теуфика Суад, 1937-1943.
Ерлих Шандора Данијел, 1934-1942.
Ећим Раде Драгица, 1942-1942. Стара Градишка
Звонар Цвије Гојко, 1941-1942. Стара Градишка
Звонар Цвије Миро, 1939-1942. Стара Градишка
Карахоџић Едхема Ђула, 1930-1944. Приједор
Карахоџић Едхема Хајрудин, 1934-1944. Приједор
Касумовић Шаћира Емин, 1938-1944. Приједор
Ковачевић Мустафе Хајра, 1927-1944. Приједор
Кахрић Едхема Хајдер, 1940-1944. Приједор
Кахрић Адема Мина, 1927-1944. Приједор
Ковачевић Мехе Сафија, 1929-1944. Приједор
Ковачевић Мустафе Алема, 1943-1944. Приједор
Ковачевић Мустафе Хајрија, 1937-1944. Приједор

Ковачевић Смаје Захида, 1935-1944. Приједор
Курбеговић Ибре Рефик, 1929-1943.
Леви Рифке Бланка, 1937-1943.
Малбашић Драгоје Миле, 1927-1942. Стара Градишка
Малбашић Драгоје Миленко, 1929-1942. Стара Градишка
Миљуш Владе Миленко, 1929-1941. Приједор
Меорак Давид, 1928-1942. Стара Градишка
Мандић Халима Сабра, 1934-1943.
Мандић Хасана Екрем, 1939-1943.
Машић Хусеина Мина, 1934-1942.
Мрђа Блаже Боја, 1932-1943.
Мрђа Блаже Славко, 1936-1943.
Работић Љубе Славица, 1928-1942. Приједор
Роквић Обрада Гојко, 1934-1944.
Роквић Обрада Тихомир, 1939-1942.
Решић Салиха Мухарем, 1932-1944. Приједор
Селман Јусуфа Саид, 1930-1943.
Софтић Ибрахима Салко, 1934-1944.
Ступар Раде, 1927-1942. Јасеновац
Торбица Раде Стојан, 1938-1944.
Ферхатовић Сулејмана Суљо, 1928-1945.
Финци Алберта Давид, 1928-1942. Приједор
Хергић Махмута Адем, 1928-1943.
Хоџић Адема Есад, 1930-1943.
Хоџић Адема Мустафа, 1929-1943.
Цепић Османа Нура, 1930-1943.
Цепић Османа Рукија, 1928-1943.
Црнчевић Османа Нурка, 1941-1944. Приједор
Чанак Луке Перо, 1928-1942. Бања Лука
Чекширан Мане Анђа, 1928-1942.
Чекширан Мане Мара, 1936-1942.
Штерн Оскара Данијел, 1939-1942.
Шумић Мухарема Ибрахим, 1931-1944.

РАКЕЛИЋИ

9 убијених

Пачариз Благоје Божо, 1936-1943. Ракелићи
Пачариз Благоје Владо, 1931-1943. Ракелићи
Пачариз Ђурђа Живко, 1931-1943. Ракелићи
Пачариз Благоје Владо, 1929-1943. Ракелићи
Пачариз Благоје Бошко, 1933-1943. Ракелићи
Пачариз Ђорђа Живко, 1933-1943. Ракелићи
Роквић Вукашина Жарко, 1929-1943. Ракелићи
Тривунић Милана Чедо, 1927-1943. Ракелићи
Шодић Милана Владо, 1932-1943. Ракелићи

РАЉАШ

2 убијених

Кукавица Фабијана Марко, 1930-1944.
Матић Анте Стипо, 1929-1944.

РАСАВЦИ

29 убијених

Бјелић Савана Душан, 1927-1943. Приједор
Бјелић Савана Госпа, 1931-1943. Приједор
Бјелић Савана Остоја, 1933-1943. Приједор
Бјелић Савана Ђорђе, 1935-1943. Приједор
Бјелић Савана Раде, 1942-1943. Приједор
Грбић Лазара Даринка, 1939-1942.
Грбић Пере Савка, 1933-1943. Грмеч
Грбић Уроша Гојко, 1929-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Чедо, 1930-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Љубица, 1942-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Милан, 1938-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Милка, 1928-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Мира, 1936-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Томислав, 1932-1943. Грмеч
Драгишић Уроша Томо, 1929-1943. Приједор
Драгишић Уроша Милка, 1938-1943. Липник
Драгишић Уроша Љупко, 1942-1942. Грмеч
Јефтић Николе Грозда, 1928-1944.
Јакић Станка Јела, 1935-1941. Грмеч
Јакић Станка Душанка, 1937-1941. Грмеч
Лукић Паје Грозда, 1931-1943. Грмеч
Милошевић Пантелије Александар, 1934-1943. Грмеч
Милошевић Пантелије Љубица, 1932-1943. Грмеч
Мирковић Ђорђа Драгутин, 1928-1943. Грмеч
Тркуља Чедо Крсто, 1937-1943. Расавци
Тркуља Чедо Младен, 1939-1943. Расавци
Ђорић Станка Сава, 1928-1943. Расавци
Шкондрић Триве Савка, 1939-1943. Расавци
Шкондрић Триве Живко, 1940-1943. Расавци

РИЗВАНОВИЋИ

2 убијених

Кадић Гане Хасан, 1927-1944.
Крагић Салиха Шериф, 1929-1944.

САНИЧАНИ

1 убијено

Вуковић Раде Радојка, 1927-1943.

ТИСОВА

4 убијених

Лазих Дмитра Невенка, 1933-1943.

Лазих Дмитра Стојанка, 1936-1943.

Лазих Дмитра Вид, 1940-1943.

Морић Драгутина Перо, 1929-1942.

ЋЕЛА

17 убијених

Вукадиновић Миле Стево, 1932-1943. Санничанин

Добријевић Илије Сретко, 1934-1943. Ћела

Добријевић Илије Сретко, 1936-1942. Ћела

Јуришић Љубе Марко, 1942-1942. Омарска

Кечан Благоје Гојко, 1933-1942. Санничанин

Кличих Ибрахима Хатица, 1929-1943. Ћела

Марчетих Драгутина Нада, 1939-1943. Ћела

Мирковић Ђурђа Драже, 1928-1944. Бришево

Марчетих Драгутина Нада, 1939-1943. Ћела

Рамић Деде Фатима, 1936-1942. Ћела

Рамић Мухарема Мехо, 1931-1942. Ћела

Рамић Хасана Хајра, 1927-1943. Ћела

Рамић Мухареме Зејна, 1933-1943. Ћела

Рамић Мухарема Хелма, 1938-1943. Приједор

Тамбић Лазе Драгољуб, 1928-1942. Ћела

Ћорић Ибре Хамдија, 1929-1943. Ћела

Чорић Ибрахима Хамдија, 1930-1942. Ћела

ХАМБАРИНЕ

1 убијено

Кадрић Осме Хасан, 1927-1942. Љубија

ЦИКОТЕ

7 убијених

Грбић Милоша Бранко, 1941-1942.

Грбић Милоша Милева, 1940-1941.

Дракулић Здравка Бранка, 1939-1942.

Јеличић Милана Бранко, 1937-1943.

Качавенда Јована Давид, 1927-1942.
Милић Јована Илинка, 1932-1943.
Милошевић Илије Бранко, 1928-1942.

ЦРНА ДОЛИНА

16 убијених

Батоз Милана Драгоја, 1928-1942. Градишка
Грбић Душана Милица, 1940-1943.
Грбић Новака Доста, 1941-1943.
Ђаковић Симе Јованка, 1930-1943.
Кодић Хасе Хасан, 1927-1942. Омарска
Марчетић Стојана Милан, 1927-1942. Козара
Манојловић Станка Радован, 1928-1942. Козара
Мрђа Вајке Даница, 1929-1942. Јеловац
Милинковић Ђуре Сретко, 1941-1942.
Срдић Михајла Сава, 1937-1942. Паланчиште
Срдић Михајла Милка, 1936-1942. Паланчиште
Станојевић Триве Вукосава, 1930-1942. Козара
Совиљ Тоде Драгица, 1936-1943.
Хавић Мехмеда Сиде, 1927-1942. Јасеновац
Шобот Јанка Раде, 1927-1942. Бања Лука
Шобот Пере Миле, 1934-1944.

ЧАРАКОВО

2 убијених

Макефић Ибре Сулејман, 1927-1943. Чараково
Хоџић Бега Расим, 1928-1943.

ЧИРКИН ПОЉЕ

8 убијених

Дунић Симе Илија, 1927-1942. Земун
Љубичић Лазе Ранко, 1940-1942. Приједор
Љубичић Лазе Вукан, 1928-1942. Приједор
Љубичић Васе Милорад, 1941-1942. Приједор
Љубичић Воје Илија, 1927-1942. Земун
Пузигаћа Обрада Лазо, 1927-1941. Приједор
Тимарац Николе Перо, 1927-1942.
Тимарац Миле Перо, 1927-1942. Божићи

ОПШТИНА СРБАЦ
14 убијених

ДОЊИ КЛАДАРИ
1 убијено

Билбија Драго, 1937-1943. Доњи Кладари

КУКУЉЕ
2 убијених

Илибашић Ф. Саво, 1931-1943. Кукуље
Илибашић Ф. Богдан, 1933-1943. Кукуље

ЛИЛИЋ
1 убијено

Латинчић Н. Љубица, 1927-1943. Лилић

РАЗБОЈ ЛИЈЕВЧЕ
10 убијених

Јолцић Драгица, 1931-1944. Разбој
Мајсторовић Ђуро, 1928-1943.
Стегић Бранко, 1930-1944. Разбој
Стегић Анка, 1936-1944. Разбој
Стегић Јованка, 1933-1944. Разбој
Стегић Мара, 1930-1944. Разбој
Стегић М. Мара, 1938-1944. Разбој
Стегић Невенка, 1929-1944. Разбој
Стегић Петра, 1943-1944. Разбој
Стегић Светозар, 1928-1944. Разбој

ПАЛИ КАО БОРЦИ НАРОДНО-ОСЛОБОДИЛАЧКОГ РАТА

Око 1.000 козарских дјечака и дјевојчица, а многи су били мањи од пушке, постали су борци великог ослободилачког рата. Рат им је отео дјетињство и, умјесто играчака, пружио им оружје. Умирали су као хероји, а било би им опроштено све да су се и плашили.

Незаборавни су ликови козарских курира који су четири ратне године, укорак, пратили своје команданте и комесаре на дугој маршрути од Козаре и Грмеча, Неретве и Сутјеске, Авале и Београда, Сремског фронта и посљедњих битака око Цеља, што су преносили поруке које су значиле живот за чете и бригаде на положајима. Они нису заостали иза колоне ни онда када је све од студени пуцало, ни онда када су, држећи се коњима за репове, прелазили ријеке које се ни љети нису могле препливати. То су они дјечаци и дјевојчице што су бацали бомбе на усташке и њемачке бункере, провлачили се кроз бодљикаве жице, јуришали на ровове и оклопне возове. Њихова једина радост била је побједа над непријатељем.

Пјесма каже: „Козара је пет бригада дала, три момака двије дјевојака!“

Други крајишки одред „Др Младен Стојановић“ био је основно језгро прослављених крајишких бригада — Прве, Пете, Једанаесте, Дванаесте и Двдесете, у којима се борило 21.000 Козарчана. Њих 9.921 није се вратило са ратишта широм Југославије. Међу њима је било 370 дјечака и дјевојчица млађих од 15 година који су пали као борци народноослободилачког рата 1941-1945. године.

Ево личне карте погинулих: 331 дјечак и 39 дјевојчица; 194 четрнаестогодишњака, 122 тринаестогодишњака, 36 дванаестогодишњака, 15 једанаестогодишњака и 4 десетогодишњака. Међу њима је највише Срба (335), Муслимана (30), Хрвата (3), док за двојицу није утврђена национална припадност. Највише их је погинуло 1944 (137), 1943 (83), 1945 (70) и 1941 (1). Да су преживјели, њих 23 била би носиоци партизанске споменице 1941.

Њихова имена су изливена на бакарним плочама — да их никада и никакво вријеме не избрише са меморијалног зида на Мраковици, легендарном вису на Козари.

Освијетљена су ватром која се не гаси.

ПАЛИ БОРЦИ НАРОДНООСЛОБОДИЛАЧКОГ РАТА

ОПШТИНА БАЊА ЛУКА

27 погинулих

Бундало М. Богдан, Бања Лука, 1927-1944.
Бузацић С. Милорад, Бистрица, 1929-1944.
Вучковић М. Лазар, Пријаковци, 1928-1945
Вукмир М. Грујо, Кола, 1928-1945
Големовић М. Борко, Драгочај, 1928-1944.
Големовић М. Владо, Драгочај, 1930-1943.
Дервишевић Е. Сабухудин, Бања Лука, 1928-1944.
Добраш В. Марко, Ивањска, 1928-1942.
Добраш Л. Петар, Ивањска, 1928-1943.
Добраш О. Рајко, Ивањска, 1928-1942.
Дојчиновић Л. Стојан, Драгочај, 1928-1944.
Јаковљевић Љ. Милан, Радосавска, 1927-1944.
Каралић Рајко, Ивањска, 1928-1944.
Казаз Шефик, Бања Лука, 1927-1945.
Милаковић С. Божидар, Ивањска, 1928-1942.
Милетић Бранко, Бања Лука, 1929-1944.
Милетић Марко, Бања Лука, 1928-1944.
Радочај Д. Богдан, Бања Лука, 1929-1944.
Стјепановић Драгољуб, Бања Лука, 1928-1944.
Ћолакић М. Љубомир, Рамићи, 1928-1945.
Ферагет Јусуф, Бања Лука, 1927-1945.
Херцеговац М. Џемал, Бања Лука, 1928-1944.
Чајић С. Нија, Славићка, 1929-1943.
Чајић Б. Милорад, Славићка, 1927-1944.
Чукур Мујо, Бања Лука, 1927-1941.
Чергић С. Милан, Мелина, 1928-1945.
Џелалудин К. Џелалудин, Бања Лука, 1928-1945

ОПШТИНА БОСАНСКА ДУБИЦА

81 погинулих

Абдулај Н. Милинко, Стригова, 1929-1943.
Алавук Д. Зорка, Верија, 1929-1943.
Бабић П. Рајко, Бијаковац, 1928-1944.
Бакић Ј. Борко, Јасење, 1927-1942.
Баришић Д. Гојко, Бијаковац, 1927-1942.
Баришић М. Васо, Бијаковац, 1927-1942.
Благојевић В. Љубоја, Бијаковац, 1928-1942.
Благојевић О. Војин, Пуцари, 1928-1944.
Боројевић М. Радосава, Тукључани, 1928-1943.
Бокан И. Марко, Челебинци, 1927-1945.

Бућма М. Миленко, Мало Двориште, 1928-1942.
Влајнић Д. Никола, Драксенић, 1927-1944.
Вјајсевић Д. Милош, Божићи, 1928-1944.
Вребац Д. Милутин, Комленац, 1928-1944.
Вребац С. Марјан, Хајдеровци, 1927-1942.
Вујановић О. Радосава, Слабиња, 1927-1944.
Вујновић М.Симо, Јохова, 1927-1942.
Вукелја Ј. Милош, Диздарлије, 1927-1944.
Вуковић Ј. Мирко, Јохова, 1930-1942.
Вукота Ј. Антоније, Војскова, 1927-1942.
Грујичић С. Драгоја, Међувође, 1927-1942.
Грујичић М. Љубан, Међувође, 1927-1943.
Димић М. Богдан, Демировац, 1929-1945.
Дугајлић Н. Душан, Влашковци, 1927-1942.
Ђико С. Драгољуб, Божићи, 1928-1942.
Жујић Р. Остоја, Мљечаница, 1927-1943.
Згоњанин Т. Мирко, Бабинац, 1927-1943.
Злојутро С. Рајко, Драксенић, 1929-1943.
Јандрић Д. Рајко, Читлук, 1928-1943.
Јанковић С. Слободан, Демировац, 1928-1942.
Јајчанин С. Милева, Велико Двориште, 1927-1942.
Јајчанин О. Драго, Дубица, 1928-1945.
Јашевић М. Михајло, Бијаковац, 1927-1942.
Кос С. Ђуро, Челебинци, 1930-1945.
Коњевић М. Стана, Кадин Јеловац, 1927-1943.
Крнета В. Саво, Срефлије, 1927-1944.
Кос. В. Свето, Божићи, 1928-1942.
Кос Ђ. Владо, Божићи, 1927-1942.
Лазих М. Благоја, Јасење, 1927-1944.
Личанин М. Остоја, Бијаковац, 1927-1942.
Лукић М. Милева, Пуцари, 1927-1945.
Марин Д. Миле, Читлук, 1928-1943.
Марчета М. Рајко, Демировац, 1929-1942.
Матаруга Ката, Дубица, 1929-1944.
Мећава Ђ. Стоја, Доња Градина, 1928-1944.
Мирић Д. Милутин, Демировац, 1927-1944.
Момчиловић Д. Чедо, Срефлије, 1927-1943.
Николетић Ј. Славко, Мразовци, 1927-1942.
Ољача Ђ. Миленко, Јошик, 1928-1942.
Орнек С. Анђела, Дубица, 1927-1944.
Ожеговић М. Рајко, Стригова, 1929-1943.
{378} Пајић С. Теодор, Котуреви, 1927-1942.
Пекић М. Мирко, Влашковци, 1929-1942.
Рапајић Н. Олга, Демировац, 1928-1944.
Рајчевић Ј. Војка, Суваја, 1928-1944.
Ристић М. Лука, Раковица, 1928-1944.

Ручнов С. Милка, Верија, 1928-1944.
Ручнов С. Боса, Верија, 1929-1943.
Савић С. Теодор, Котуреви, 1927-1942.
Симатовић Д. Милутин, Агинци, 1928-1944.
Стајчић Л. Рајко, Раковица, 1928-1943.
Стајчић П. Живко, Раковица, 1928-1944.
Стојаковић Д. Рајко, Диздарлије, 1927-1944.
Стојнић М. Драган, Хаџибаир, 1927-1944.
Савковић М. Милан, Драксенић, 1928-1945.
Ступар И. Милош, Ушивац, 1927-1943.
Тица С. Раде, Велико Двориште, 1928-1942.
Тица П. Драган, Мало Двориште, 1927-1945.
Тихић М. Мунира, Дубица, 1927-1945.
Трмошљанин П. Бранко, Бабинац, 1928-1943.
Трбојевић Ј. Марко, Божићи, 1928-1942.
Тороман Д. Драгољуб, Брекиња, 1927-1943.
Трубарац Д. Душан, Велико Двориште, 1927-1942.
Трубарац Ђ. Саван, Велико Двориште, 1927-1942.
Трубарац М. Живко, Демировац, 1927-1943.
Црљеница Д. Милан, Мљечаница, 1928-1945.
Шерић С. Нисвета, Дубица, 1929-1944.
Шерић Х. Шемса, Дубица, 1928-1944.
Шерић М. Фадила, Дубица, 1929-1945.
Шпица М. Милан, Демировац, 1928-1942.
Штакић В. Бранко, Срефлије, 1930-1944.

ОПШТИНА БОСАНСКА ГРАДИШКА

75 погинулих

Бабић В. Милан, Гашница, 1927-1944.
Бабић М. Стојан, Јабланица, 1927-1944.
Балаћ Ј. Зорка, Гашница, 1927-1943.
Бараћ М. Стево, Мачковац, 1927-1945.
Благојевић Н. Светозар, Доњи Подградци, 1927-1942.
Бјеловук Н. Јован, Јабланица, 1927-1943.
Бркић О. Милош, Ламинци Дубраве, 1928-1944.
Балабан П. Будимир, Шеферовци, 1928-1942.
Вељић М. Драгомир, Доњи Подградци, 1928-1944.
Врањеш О. Бранко, Романовци, 1927-1943.
Витковић Б. Жарко, Доњи Карајзовци, 1927-1944.
Вукотић О. Славко, Горњи Подградци, 1927-1943.
Галић С. Јевто, Гашница, 1927-1944.
Гиговић М. Хија, Требовљани, 1929-1942.
Грић Б. Јела, Вилуси, 1927-1944.
Грић С. Милан, Вилуси, 1929-1945.
Грић М. Десанка, Јабланица, 1927-1944.

Дејановић М. Бошко, Романовци, 1930-1942.
Дакић Ђ. Вид, Доња Јурковица, 1927-1944.
Дмитровић Д. Милан, Горњи Карајзовци, 1927-1943.
Дмитровић Д. Живко, Горњи Карајзовци, 1929-1943.
Драгишић Р. Драго, Грбавци, 1927-1942.
Ђакић С. Теодор, Горњи Карајзовци, 1927-1945.
Ђакић М. Мирко, Машићи, 1927-1944.
Ђорђевић С. Никола, Доњи Подградци, 1928-1942.
Дудецки Ј. Јозеф, Петрово Село, 1928-1944.
Злојутро Д. Петар, Бистрица, 1928-1943.
Зрнић Д. Душан, Горњи Подградци, 1928-1944.
Зрнић С. Марија, Грбавци, 1928-1944.
Звијерац С. Милан, Бистрица, 1927-1944.
Звонар Ј. Драгомир, Петрово Село, 1928-1944.
Исић М. Рецо, Орахова, 1927-1945.
Илисић Р. Нада, Грбавци, 1928-1943.
Илисић М. Перса, Грбавци, 1928-1944.
Илишевић М. Спасоја, Врбашка, 1929-1944.
Имширевић Х. Рамо, Орахова, 1927-1945.
Јаковљевић Д. Миле, Кочићево, 1927-1945.
Јаковљевић У. Бошко, Кочићево, 1927-1945.
Кочић Н. Мирко, Романовци, 1930-1942.
Кесић Н. Љубо, Романовци, 1927-1942.
Котур М. Славко, Милошево Брдо, 1928-1943.
Ковачевић М. Душан, Миљевићи, 1927-1943.
Кукавица Ђ. Јово, Гашница, 1927-1944.
Малешевић О. Милош, Грбавци, 1930-1944.
Малешевић Ј. Драгомир, Доњи Подградци, 1928-1944.
Мандић Т. Здравко, Вакуф, 1927-1944.
Марјановић С. Саво, Ламинци Дубраве, 1928-1944.
Марковић Д. Славко, Ламинци Дубраве, 1928-1945.
Мажар Ј. Милка, Сеферовци, 1928-1944.
Мирјанић Д. Раде, Трошели, 1928-1944.
Попек П. Лудвиг, Петрово Село, 1928-1944.
{379} Поповић М. Радован. Требовљани, 1927-1942.
Поповић М. Владо, Требовљани, 1929-1942.
Радић С. Божо, Грбавци, 1928-1943.
Радић М. Миља, Грбавци, 1930-1944.
Ракас С. Лука, Бистрица, 1928-1944.
Ракас Д. Владо, Бистрица, 1927-1944.
Слијепчевић Ђ. Ђорђе, Церовљани, 1927-1945.
Слијепчевић Р. Драгомир, Доњи Подградци, 1927-1942.
Солдат Р. Вида, Врбашка, 1927-1943.
Стајчић Г. Вицо, Горњи Карајзовци, 1927-1944.
Станишљевић С. Стојан, Елезагићи, 1928-1944.
Суботић Б. Вељко, Петрово Село, 1929-1944.

Тенџерић Д. Милорад.Горњи Подградци, 1927-1942.
Тркуља Л. Милан, Вакуф, 1928-1943.
Фајковић А. Бећо, Дубраве, 1927-1945.
Ћекић Т. Остоја, Грбавци, 1927-1942.
Ћекић Ј. Петар, Турјак, 1928-1944.
Ћекић Т. Милутин, Грбавци, 1928-1944.
Ћекић Ј. Стево, Грбавци, 1928-1942.
Шарић Д. Мирко, Гашница, 1927-1944.
Шкобаљ М. Драган, Вакуф, 1929-1944.
Шмитран С. Десимир, Козара, 1927-1945.
Шмитран Ђ. Остоја, Козара, 1928-1942.
Шкрбић Т. Триво, Сеферовци, 1927-1945.

ОПШТИНА БОСАНСКИ НОВИ

64 погинулих

Анић Г. Алекса, Радомировац, 1927-1943.
Бабић М. Бранко, Радомировац, 1927-1942.
Бабић М. Гавро, Соколиште, 1927-1944.
Бабић Л. Рајко, Сводна, 1927-1943.
Балабан П. Јанко, Јошава, 1928-1942.
Бера С. Милан, Велика Жуљевица, 1928-1942.
Бера И. Миља, Мазихи, 1927-1944.
Бера П. Гојко, Мазихи, 1927-1942.
Батар С. Милан, Равнице, 1927-1942.
Бјеловук С. Никола.Тавија, 1927-1942.
Боројевић Ђ. Бошко, Календери, 1927-1944.
Босанчић С. Бошко, Ахметовци, 1927-1944.
Вукмир Ђ. Стојан, Витасовци, 1927-1943.
Вукмир Б.Славко,Витасовци, 1927-1943.
Вуковић П. Мићо, Доње Водичево, 1927-1945.
Грабић Живко, Јошава, 1928-1942.
Грбић И. Жарко, Јошава, 1928-1942.
Даутћехајић Х. Ибрахим, Босански Нови, 1928-1945.
Деретић Д. Здравко, Прусци, 1929-1942.
Дмитрашевић Ј. Ђурађ, Петковац, 1928-1943.
Ђукановић П. Гавро, Тавија, 1928-1943.
Ђукановић М. Љуба, Мала Жуљевица, 1927-1945.
Ђурашиновић П. Рајко, Доње Водичево, 1929-1942.
Жујић С. Миле, Прусци, 1927-1944.
Зеџ М. Душан, Прусци, 1929-1942.
Зеџ Н. Милош,Соколиште, 1927-1942.
Зеџ Б. Драго, Рашће, 1927-1943.
Зеџ Л. Урош, Добрљин, 1928-1944.
Злојутро С. Душан, Радомировац, 1927-1942.
Јајчанин М. Рајко, Петриња, 1927-1945.

Јаковљевић Љубица, Равнице, 1927-1943.
Јајчанин М. Рајко, Петриња, 1927-1945.
Јањетовић В. Ђурађ, Сводна, 1928-1942.
Јусић Р. Мехмед, Благај Ријека, 1927-1945.
Ковачевић С. Милош, Календери, 1927-1945.
Коњевић М. Јово, Петриња, 1927-1942.
Кондић Н. Раде, Радомировац, 1927-1945.
Крњајић М. Јово, Петриња, 1927-1942.
Кукавица Н. Млађен, Церовница, 1927-1943.
Лукић Н. Петар, Велика Жуљевица, 1927-1945.
Мандић М. Душан, Витасовци, 1927-1943.
Марин П. Милош, Побрђани, 1928-1944.
Марин Ј. Перо, Побрђани, 1927-1943.
Марин М. Васо, Побрђани, 1928-1945.
Мутић М. Радомир, Витасовци, 1928-1943.
Палија С. Пава, Петриња, 1929-1945.
Петковић Ј. Славко, Сводна, 1927-1943.
Пилаушић С. Салко, Босанска Костајница, 1927-1944.
Пилиповић Ђ. Мирко, Доње Водичево, 1928-1945.
Радић П. Драган, Доње Водичево, 1927-1942.
Радановић С. Душан, Радомировац, 1927-1943.
Рељић М. Мићо, Јошава, 1928-1943.
{380} Рисојевић Ђ. Бошко, Календери, 1927-1944.
Савановић М. Илија, Мраово Поље, 1927-1943.
Стијак М. Васо, Тавија, 1928-1943.
Ступар Н. Милорад, Чађевица, 1927-1944.
Хрнчић И. Ђемал, Босански Нови, 1927-1944.
Хусић Р. Мехмед, Благај Ријека, 1927-1945.
Церић Х. Фадил, Босански Нови, 1927-1945.
Цигановић Ђ. Радојка, Сводна, 1927-1942.
Цвијетић М. Љубан, Куљани, 1927-1944.
Шевић Н. Милош, Босански Нови, 1927-1944.
Штековић Ј. Божо, Петриња, 1927-1945.
Штековић Д. Милан, Кршље, 1927-1943.

ОПШТИНА ЛАКТАШИ

20 погинулих

Бабић Т. Љубо, Косијерово, 1928-1945.
Бањац М. Перо, Маглајани, 1927-1945.
Басало И. Станко, Косијерово, 1927-1945.
Божич Ђ. Славко, Маглајани, 1928-1943.
Ђурић Ј. Мирко, Крнете, 1928-1944.
Зећ И. Јован, Мрчевци, 1928-1945.
Ињац Л. Драго, Јакуповци, 1927-1944.
Косић О. Радован, Гламочани, 1928-1944.

Кнежевић Ђ. Осте, Бакинци, 1927-1945.
Кошпић Р. Бране, Мрчевци, 1927-1945.
Лакић П. Саван, Маглајани, 1931-1944.
Лакић Ј. Раде, Кобатовци, 1929-1944.
Латинчић О. Милан, Кобатовци, 1927-1945.
Милановић Ђ. Јован, Маглајани, 1927-1944.
Милуновић М. Борислав, Петошеви, 1927-1944.
Милуновић О. Рајко, Маглајани, 1927-1944.
Радетић М. Момчило, Јаблан, 1927-1944.
Томић Ј. Вељко, Косијерово, 1929-1944.
Црнић Мирко, Гламочани, 1927-1944.
Човичковић И. Боро, Кобатовци, 1927-1943.
{381}

ОПШТИНА ПРИЈЕДОР

87 погинулих

Адамовић Д. Миле, Брезичани, 1927-1942.
Бановић Ј. Божо, Божићи, 1927-1945.
Бановић М. Лука, Мало Паланчиште, 1927-1944.
Бановић П. Љубан, Велико Паначиште, 1927-1944.
Бешић Х. Мухарем, Дера, 1927-1944.
Бјелац М. Чедо, Приједор, 1927-1943.
Бојанић Ј. Десанка, Љубија, 1927-1943.
Бојановић Д. Свето, Ракелићи, 1927-1944.
Велибашевић Н. Хамид, Хамбарине, 1928-1945.
Велић Х. Хусеин, Кеваљани, 1928-1945.
Вујасић Т. Љубомир, Бистрица, 1927-1944.
Вујичић П. Благоја, Божићи, 1928-1944.
Вучковац Драгољуб, Приједор, 1930-1944.
Вукелја Д. Никола Доња Драготиња, 1927-1943.
Вукелја Ј. Михајло, Доња Драготиња, 1927-1943.
Вукелја М. Томо, Гомјеница, 1928-1943.
Вучковац О. Милорад, Омарска, 1928-1945.
Вучковац Ј. Стојан, Велико Паланчиште, 1927-1944.
Гајановић П. Ђуро. Томашица, 1927-1944.
Глигић М. Миле, Зецови, 1927-1944.
Гвозден Н. Боро, Санчани, 1929-1943.
Дабић С. Никола, Томашица, 1928-1943.
Ђермановић Ђоко, Приједор, 1928-1942.
Ждерић Ж. Рајко, Приједор, 1928-1944.
Жученко Т. Светозар, Приједор, 1927-1944.
Здјелар С. Млађо, Пејићи, 1930-1943.
Зец. С. Српко, Јелићка, 1927-1943.

Зорић Ј. Борислава, Приједор, 1927-1943.
Јатић Ђ. Славко, Љубија, 1929-1943.
Јакуповић А. Адем, Кевљани, 1927-1945.
Јелчић О. Михајло, Цикоте, 1927-1943.
Јовановић С. Ненад, Приједор, 1928-1944.
Југовић С. Благоја, Томашица, 1928-1943.
Кадић Д. Хасан, Бишћани, 1927-1944.
Кадуновић М. Вахид, Чејреци, 1928-1944.
Карабашић М. Сејдо, Брђани, 1927-1944.
Китонић М. Бранко, Горњи Орловци, 1928-1944.
Костић Ј. Неђо, Криваја, 1929-1943.
Комосар М. Драган, Миска Глава, 1929-1943.
Кобас С. Момчило, Приједор, 1930-1945.
Кецман М. Мићо, Ракелићи, 1927-1944.
Кесић Ђ. Јово, Горњи Гаревци, 1928-1942.
Коврлија В. Раде, Божићи, 1927-1944.
Кнежевић М. Стана, Горња Драготиња, 1927-1942.
Кремић М. Илија, Миљаковци, 1927-1944.
Крнета П. Душан, Горња Драготиња, 1927-1942.
Крљић П. Столе, Марићка, 1928-1944.
Кулек П. Владо, Козаруша, 1927-1945.
Лукић С. Перо, Дера, 1928-1943.
Љубичић О. Перо, Чиркин Поље, 1927-1943.
Љубишић М. Бране, Приједор, 1928-1945.
Маџар Н. Иван, Јаруге, 1928-1945.
Мандић М. Душан, Јаруге, 1927-1943.
Максимовић О. Рајко, Криваја, 1927-1943.
Маљер Ј. Михајло, Криваја, 1927-1945.
Марјановић П. Здравко, Гомјеница, 1927-1945.
Марјановић М. Госпава, Горњи Орловци, 1927-1944.
Марјановић Ј. Дамјан, Марини, 1928-1944.
Марјановић Д. Здравко, Приједор, 1927-1944.
Макивић Б. Радмила, Приједор, 1927-1943.
Медић О. Сефер, Хамбарине, 1928-1945.
Мехић И. Сефер, Хамбарине, 1927-1945.
Микић М. Томо, Велико Паланчиште, 1928-1943.
Милашиновић О. Рајко, Брезичани, 1927-1942.
Недимовић Б. Љубица, Приједор, 1928-1944.
Новаковић Ј. Бранко, Брезичани, 1927-1943.
Пејиновић М. Мирон, Приједор, 1927-1945.
Радић Перо, Горњи Гаревци, 1930-1944.
Радић О. Микајло, Чиркин Поље, 1927-1943.
Радић М. Живко, Гаћани, 1927-1944.
Ракић О. Стојан, Томашица, 1928-1943.
Савић В. Војо, Нишевићи, 1927-1945.
Савановић Д. Драган, Горња Драготиња, 1928-1943.

Синанагић М. Јосим, Трнопоље, 1927-1944.
Стојнић В. Драган, Криваја, 1927-1944.
Стојановић М. Рајко, Приједор, 1928-1943.
Стојановић Т. Мира, Пејићи, 1929-1942.
Стојнић Ј. Ђорђо, Марићка, 1928-1944.
Срдић М. Војин, Црна Долина, 1927-1943.
Срдић Т. Рајко, Миска Глава, 1928-1942.
Срдић Бошко, Миска Глава, 1928-1942.
Топић Ђ. Велимир, Петров Гај, 1927-1945.
Ћелић Х. Етхем, Хамбарине, 1927-1945.
Чанак П. Срђо, Приједор, 1929-1942.
Чича М. Остоја, Криваја, 1927-1942.
Чича Р. Бранко, Криваја, 1928-1945.
Чудић Д. Ратко, Рашковац, 1927-1943.

ОПШТИНА СРБАЦ

16 погинулих

Бркић М. Богдан, Кукуље, 1927-1945.
Буковица Љ. Жарко, Кукуље, 1929-1944.
Видовић М. Небојша, Кукуље, 1930-1945.
Врцар М. Славко, Гламочани, 1928-1944.
Добраш И. Саво, Разбој Лијевче, 1927-1944.
Јањић Д. Драгољуб, Гламочани, 1928-1943.
Кнежевић М. Јанко, Ћукали, 1927-1945.
Котараш М. Богдан, Кукуље, 1927-1944.
Лукић О. Милован, Кладари, 1928-1943.
Малбашић Д. Жарко, Кукуље, 1927-1944.
Малешевић С. Душан, Кукуље, 1928-1944.
Милић Д. Предраг, Кладари, 1928-1945.
Мутић С. Остоја, Бардача, 1927-1944.
Солдат В. Павле, Кукуље, 1927-1944.
Црнчевић П. Душан, Кладари, 1929-1945.
Чехић М. Нурија, Србац, 1927-1944.